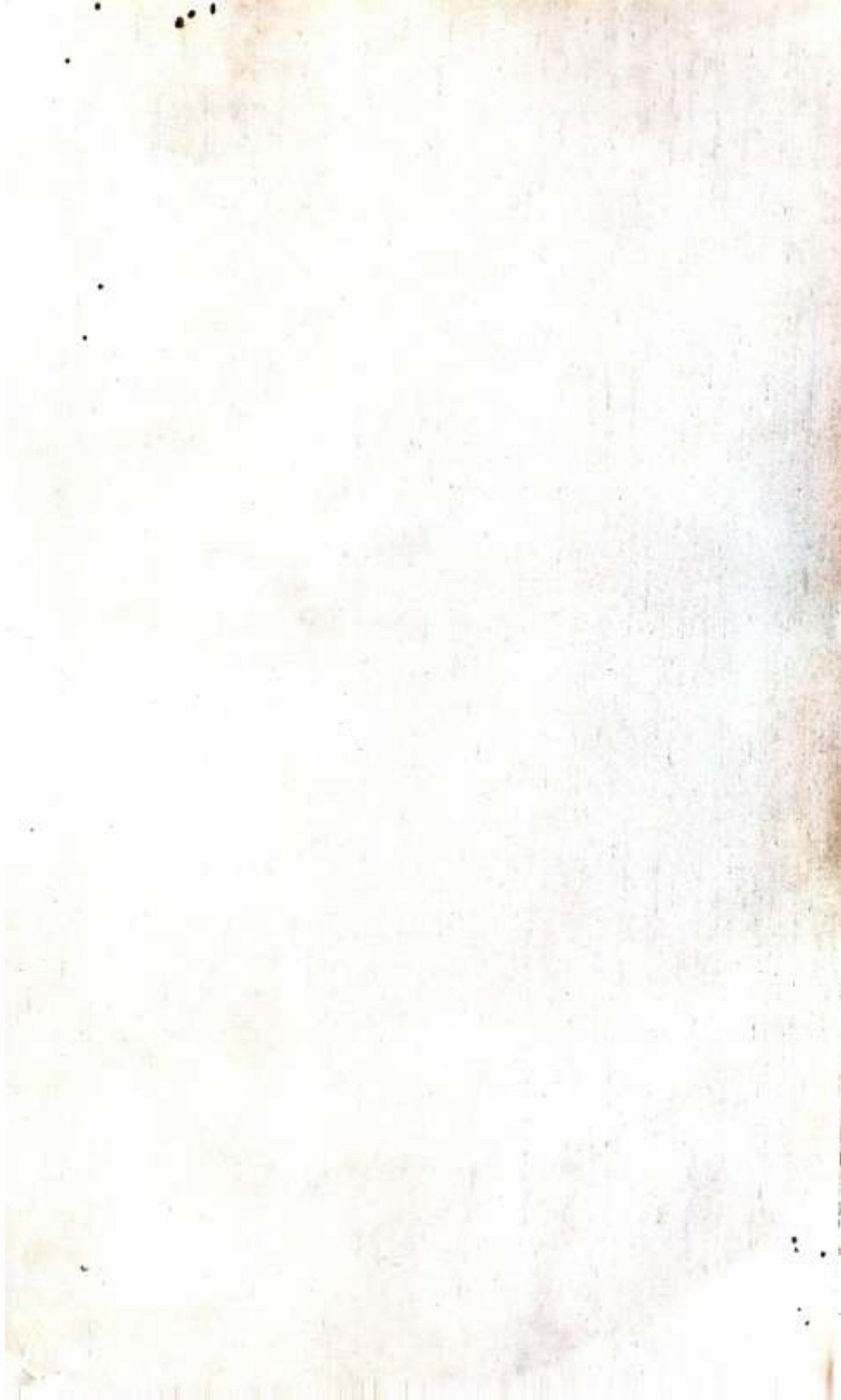

॥ श्रीरामायम् ॥
॥ श्रीमद्वाल्मीकिरामायणम् ॥
किष्किन्धाकाण्डम्

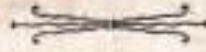
Text in Sanskrit with word for word
Tamil Translation in Prose Order.

R. SUBRAHMANYA VADHYAR & SONS,
BOOK-SELLERS & PUBLISHERS,
KALPATNI—PALGHAT

॥ श्रीरामजयम् ॥

श्री म द्वा ल्मी कि रा मा य ण म्
किष्किन्धाकाण्डम्

धर्मालय संस्करणम् ।

The Dharmalaya Edition.

Text in Sanskrit with word for word
Tamil Translation in Prose Order.

Edited by

The Late Rao Sahib P. S. KRISHNASWAMI IYER,
Dharmalaya, Mylapore.

Published with the aid of

Sri. M. N. RAMASWAMY IYER,
Banker, Palghat.

By

R. SUBRAHMANYA VADHYAR & SONS,
BOOK-SELLERS & PUBLISHERS,
KALPATHI :: PALGHAT

PRINTED AT
THE SCHOLAR PRESS,
PALGHAT

॥ श्रीः ॥

॥ विषयानुक्रमिका ॥

सर्गः	विषयः	श्लोकसङ्ख्या	पृष्ठम्
1.	पम्पादर्शिनो रामस्य विप्रलापः ...	150	1
2.	सुग्रीवेण रामभावज्ञानाय हनुमत्प्रेषणम् ...	29	31
3.	हनुमता श्रीरामलक्ष्मणाबुपेत्य सुग्रीववृत्तान्तनिवेदनम्	40	38
4.	श्रीरामलक्ष्मणयोः सुग्रीवसमीपगमनम्	35	46
5.	श्रीरामसुग्रीवसख्यम् ...	33	54
6.	सीताऽऽभरणदर्शनेन श्रीरामस्य परिदेवनम् ...	27	61
7.	सुग्रीवेण श्रीरामसमाश्वासनम् ...	25	67
8.	वालिवधप्रतिज्ञा ...	46	72
तयोदशेऽङ्कि गीताः श्लोकाः			385
9.	वैरकारणकथनम् ...	27	83
10.	सुग्रीवस्य राज्याभिर्वासनम् ...	36	89
11.	वालिपराक्रमवर्णनम् ...	95	97
12.	सुग्रीवप्रत्यायनम् ...	44	116
13.	सप्तजनाश्रमदर्शनम् ...	30	125
14.	युद्धाय वाल्याह्वानम् ...	23	131
15.	तारोपदेशः ...	31	136
16.	वालिवधः ...	40	143
17.	वालिना रामगर्हणम् ...	58	151
18.	वालिवधसमर्थनम् ...	69	162
19.	रणाङ्गणे तारागमनम् ...	29	177
20.	ताराविलापः ...	27	183
21.	हनुमता तारासमाश्वासनम् ...	16	189
22.	वालिनः प्राणवियोगः ...	33	192
23.	पुनस्ताराविलापः ...	31	199
24.	श्रीरामेण तारासमाश्वासनम् ...	45	206
25.	वालिसंस्कारः ...	54	219
26.	सुग्रीवाङ्गदयो राज्याभिषेकः ...	42	230
27.	प्रसन्नवर्णगुहायां निवासः ...	48	238
28.	प्रावृद्धवर्णनम् ...	67	248
29.	हनुमता सुग्रीवप्रतिबोधनम् ...	53	263
चतुर्दशेऽङ्कि गीताः श्लोकाः			876
30.	शरद्वर्णनम् ...	85	271
31.	अङ्गदेन लक्ष्मणागमनकथनम् ...	51	291
32.	हनुमता लक्ष्मणप्रसादनचोदना ...	22	303

सर्गः	विषयः	श्लोकसङ्ख्या	पृष्ठम्
33.	तारया लक्ष्मणसान्त्वनम् ...	66	308
34.	सुग्रीवतर्जनम् ...	19	323
35.	तारया पुनर्लक्ष्मणसान्त्वनम् ...	24	327
36.	सुग्रीवेण लक्ष्मणप्रसादनम् ...	20	332
37.	वानरसेनागमनम् ...	37	337
38.	सुग्रीवस्य रामसन्निधौ गमनम् ...	34	344
39.	वानरसेनासङ्ख्यानिवेदनम् ...	44	351
40.	प्राच्यां विनतप्रेषणम् ...	71	360
41.	दक्षिणस्यां हनुमत्प्रेषणम् ...	52	374
42.	प्रतीच्यां सुषेणप्रेषणम् ...	59	384
43.	उदीच्यां शतबलिप्रेषणम् ...	65	396
44.	हनुमद्वस्तेऽङ्गुलीयकदानम् ...	17	409
45.	सीतान्वेषणाय वानरसेनाप्रस्थानम् ...	17	413
46.	भूवल्लयविज्ञानकारणकथनम् ...	26	416
47.	पूर्वोत्तरपश्चिमदिग्भ्यो वानरसेनाप्रत्यागमनम् ...	15	422
48.	विन्ध्यगुहासु सीतान्वेषणम् ...	25	425
49.	अङ्गदाज्ञया रजतपर्वतादिष्वन्वेषणम् ...	22	430
50.	ऋक्षविलप्रवेशः स्वयंप्रभादर्शनं च ...	41	434
पञ्चदशेऽहि गीताः श्लोकाः			817
51.	स्वयंप्रभाकृतमातिथ्यम् ...	19	443
52.	विलप्रवेशकारणकथनम् ...	20	447
53.	प्रायोपवेशनिर्धारणम् ...	40	451
54.	हनुमताऽङ्गदभीषणम् ...	22	459
55.	वानराणां प्रायोपवेशः ...	24	464
56.	अङ्गदसंपातिनोः संवादः ...	25	469
57.	निखिलरामवृत्तान्तकथनम् ...	20	475
58.	लङ्कायां सीतावस्थानप्रदर्शनम् ...	37	479
59.	सुपार्श्ववचनानुवादः ...	30	486
60.	संपातिना स्वस्य वृत्तान्तकथनम् ...	21	492
61.	स्वपक्षदाहकारणकथनम् ...	17	497
62.	निशाकरेण पक्षप्ररोहावधिनिरूपणम् ...	16	500
63.	संपातिपक्षप्ररोहः वानरप्रस्थानं च ...	16	504
64.	समुद्रलङ्घनालोचनम् ...	25	507
65.	स्वस्वशक्त्याविष्करणम् ...	35	512
66.	समुद्रतरणे जाम्बवता हनुमत्प्रेरणम् ...	40	519
67.	समुद्रतरणाय हनुमता महेन्द्रशिखरारोहणम् ...	53	527

॥ अथ स्मार्तानां श्रीरामायणपठनोपक्रमेऽनुसन्धेयाः श्लोकाः ॥

शुक्लाम्बरधरं विष्णुं शशिवर्णं चतुर्भुजम् । प्रसन्नवदनं ध्यायेत्सर्वविघ्नोपशान्तये ॥ १ ॥

वागीशाद्याः सुमनसः सर्वार्थानामुपक्रमे । यं नत्वा कृतकृत्याः स्युस्तं नमामि गजाननम् ॥

दोर्भिर्युक्ता चतुर्भिः स्फटिकमणिमयीमक्षमालां दधाना

हस्तेनैकेन पद्मं सितमपि च शुकं पुस्तकं चापरेण ।

भासा कुन्देन्दुशङ्खस्फटिकमणिनिभा भासमानाऽसमाना

सा मे वाग्देवतेयं निवसतु वदने सर्वदा सुप्रसन्ना ॥ ३ ॥

कूजन्तं राम रामेति मधुरं मधुराक्षरम् । आरुह्य कविताशाखां वन्दे वाल्मीकिकोकिलम् ॥

वाल्मीकेर्मुनिसिंहस्य कवितावनचारिणः । शृण्वन् रामकथानादं को न याति परां गतिम् ॥

यः पिवन् सततं रामचरितामृतसागरम् । अतृप्तस्तं मुनिं वन्दे प्राचेतसमकल्पम् ॥ ६ ॥

गोष्पदीकृतवाराशिं मशकीकृतराक्षसम् । रामायणमहामालारत्नं वन्देऽनिलात्मजम् ॥ ७ ॥

अञ्जनानन्दनं वीरं जानकीशोकनाशनम् । कपीशमक्षहन्तारं वन्दे लङ्काभयङ्करम् ॥ ८ ॥

उल्लङ्घ्य सिन्धोः सलिलं सलीलं यः शोकवह्निं जनकात्मजायाः ।

आदाय तेनैव ददाह लङ्कां नमामि तं प्राञ्जलिराञ्जनेयम् ॥ ९ ॥

आञ्जनेयमतिपाटलाननं काश्चनाद्रिकमनीयविग्रहम् ।

पारिजाततरुमूलवासिनं भावयामि पवमाननन्दनम् ॥ १० ॥

यत्र यत्र रघुनाथकीर्तनं तत्र तत्र कृतमस्तकाञ्जलिम् ।

बाष्पवारिपरिपूर्णलोचनं मारुतिं नमत राक्षसान्तकम् ॥ ११ ॥

मनोजवं मारुततुल्यवेगं जितेन्द्रियं बुद्धिमतां वरिष्ठम् ।

वातात्मजं वानरयूथमुख्यं श्रीरामदूतं शिरसा नमामि ॥ १२ ॥

यः कर्णाञ्जलिसंपुटैरहरहः सम्यक् पिवत्यादरात्

वाल्मीकेर्वदनारविन्दगलितं रामायणाख्यं मधु ।

जन्मव्याधिजराविषत्तिमरणैरत्यन्तसोपद्रवं

संसारं स विहाय गच्छति पुमान्विष्णोः पदं शाश्वतम् ॥ १३ ॥

तदुपगतसमाससन्धियोगं सममधुरोपनतार्थवाक्यवद्धम् ।

रघुवरचरितं मुनिप्रणीतं दशशिरसश्च वधं निशामयध्वम् ॥ १४ ॥

वाल्मीकिगिरिसंभूता राक्षसागरगाभिनी । पुनस्तु भुवः पुनः राक्षसाण्यहानदी ॥ १५ ॥

श्लोकसारजलाकीर्णं सर्गकलोलसङ्कुलम् । काण्डयाहमहामीनं वन्दे रामायणार्णवम् ॥
वेदवेद्ये परे पुंसि जाते दशरथात्मजे । वेदः प्राचेतसांदासीत्साक्षाद्रामायणात्मना ॥ १७ ॥

वैदेहीसहितं सुरद्रुमतले हैमे महामण्डपे

मध्येपुष्पकमासने मणिमये वीरासने सुस्थितम् ।

अग्रे वाचयति प्रभञ्जनसुते तत्त्वं मुनिभ्यः परं

व्याख्यान्तं भरतादिभिः परिवृतं रामं भजे श्यामलम्

॥ १८ ॥

वामे भूमिसुता पुरश्च हनुमान् पश्चात्सुमित्रासुतः

शत्रुघ्नो भरतश्च पार्श्वदलयोर्वाय्वादिकोणेषु च ।

सुग्रीवश्च विभीषणश्च युवराट् तारासुतो जाम्बवान्

मध्ये नीलसरोजकोमलरुचिं रामं भजे श्यामलम्

॥ १९ ॥

नमोऽस्तु रामाय सलक्ष्मणाय देव्यै च तस्यै जनकात्मजायै ।

नमोऽस्तु रुद्रेन्द्रयमानिलेभ्यो नमोऽस्तु चन्द्रार्कमरुद्गणेभ्यः

॥ २० ॥

॥ पारायणसमापनसमये अनुसन्धेयश्लोकक्रमः ॥

स्वस्ति प्रजाभ्यः परिपालयन्तां न्याय्येन मार्गेण महीं महीशाः ।

गोब्राह्मणेभ्यः शुभमस्तु नित्यं लोकाः समस्ताः सुखिनो भवन्तु ॥ १ ॥

काले वर्षतु पर्जन्यः पृथिवी सस्यशालिनी । देशोऽयं क्षोभरहितो ब्राह्मणास्सन्तु निर्भयाः ॥

अपुत्राः पुत्रिणः सन्तु पुत्रिणः सन्तु पौत्रिणः ।

अधनाः सधनाः सन्तु जीवन्तु शरदां शतम्

॥ ३ ॥

चरितं रघुनाथस्य शतकोटिप्रविस्तरम् । एकैकमक्षरं प्रोक्तं महापातकनाशनम्

॥ ४ ॥

शृण्वन् रामायणं भक्त्या यः पादं पदमेव वा । स याति ब्रह्मणः स्थानं ब्रह्मणा पूज्यते सदा ॥

रामाय रामभद्राय रामचन्द्राय वेधसे । रघुनाथाय नाथाय सीतायाः पतये नमः ॥ ६ ॥

यन्मङ्गलं सहस्राक्षे सर्वदेवनमस्कृते । वृत्रनाशे समभवत्तत्ते भवतु मङ्गलम्

॥ ७ ॥

यन्मङ्गलं सुपर्णस्य विनताऽकलयत्पुरा । अमृतं प्रार्थयानस्य तत्ते भवतु मङ्गलम्

॥ ८ ॥

अमृतोत्पादने दैत्यान् घ्नतो वज्रधरस्य यत् । अर्दिर्तिर्मङ्गलं प्रादात्तत्ते भवतु मङ्गलम्

॥ ९ ॥

ग्रीन्विक्रमान् प्रक्रमतो विष्णोरमिततेजसः । यदार्सान्मङ्गलं राम तत्ते भवतु मङ्गलम् ॥ १० ॥

ऋतवः सागरा द्वीपा वेदा लोका दिशश्च ते । मङ्गलानि महाबाहो दिशन्तु तव सर्वदा ॥

कायेन वाचा मनसेन्द्रियैर्वा बुध्याऽऽत्मना वा प्रकृतेः स्वभावात् ।

करोमि यद्यत्सकलं परस्मै नारायणायेति समर्पयामि

॥ १२ ॥

॥ श्रीवैष्णवानां श्रीरामायणपठनोपक्रमेऽनुसन्धेयाः श्लोकाः ॥

कूजन्तं राम रामेति मधुरं मधुराक्षरम् । आरुह्य कविताशाखां वन्दे वाल्मीकिकोकिलम् ॥
 वाल्मीकेर्मुनिसिंहस्य कवितावनचारिणः । शृण्वन् रामकथानादं को न याति परां गतिम् ॥
 यः पिबन् सततं रामचरितामृतसागरम् । अतृप्तस्तं मुनिं वन्दे प्राचेतसमकल्पम् ॥ ३ ॥
 गोष्पदीकृतवाराशिं मशकीकृतराक्षसम् । रामायणमहामालारत्नं वन्देऽनिलात्मजम् ॥ ४ ॥
 अञ्जनानन्दनं वीरं जानकीशोकनाशनम् । कपीशमक्षहन्तारं वन्दे लङ्काभयङ्करम् ॥ ५ ॥

मनोजवं मारुततुल्यवेगं जितेन्द्रियं बुद्धिमतां वरिष्ठम् ।

वातात्मजं वानरयूथमुख्यं श्रीरामदृतं शिरसा नमामि ॥ ६ ॥

उल्लङ्घ्य सिन्धोः सलिलं सलीलं यः शोकवर्द्धिं जनकात्मजायाः ।

आदाय तेनैव ददाह लङ्कां नमामि तं प्राञ्जलिराञ्जनेयम् ॥ ७ ॥

आञ्जनेयमतिपाटलाननं काञ्चनाद्रिकमनीयविग्रहम् ।

पारिजाततरुमूलवासिनं भावयामि पवमाननन्दनम् ॥ ८ ॥

यत्र यत्र रघुनाथकीर्तनं तत्र तत्र कृतमस्तकाञ्जलिम् ।

वाष्पवारिपरिपूर्णलोचनं मारुतिं नमत राक्षसान्तकम् ॥ ९ ॥

वेदवेद्ये परे पुंसि जाते दशरथात्मजे । वेदः प्राचेतसादासीत्साक्षाद्रामायणात्मना ॥ १० ॥

तदुपगतसमाससन्धियोगं सममधुरोपनतार्थवाक्यवद्धम् ।

रघुवरचरितं मुनिप्रणीतं दशशिरसश्च वधं निशामयध्वम् ॥ ११ ॥

श्रीराघवं दशरथात्मजप्रमेयं सीतापतिं रघुकुलान्वयरत्नदीपम् ।

आजानुबाहुमरविन्ददलायताक्षं रामं निशाचरविनाशकरं नमामि ॥ १२ ॥

वैदेहीसहितं सुरद्रुमतले हैमे महामण्डपे

मध्येपुष्पकमासने मणिमये वीरासने सुस्थितम् ।

अग्रे वाचयति प्रभञ्जनसुते तत्त्वं मुनिभ्यः परं

व्याख्यान्तं भरतादिभिः परिवृतं रामं भजे श्यामलम् ॥ १३ ॥

॥ पारायणसमापनक्रमः ॥

एवमेतत्पुरावृत्तमाख्यानं भद्रमस्तु वः । प्रव्याहरत विस्त्रब्धं बलं विष्णोः प्रवर्धताम् ॥ १ ॥

लाभस्तेषां जयस्तेषां कुतस्तेषां पराभवः । येषामिन्दीवरश्यामो हृदये सुप्रतिष्ठितः ॥ २ ॥

काले वर्षतु पर्जन्यः पृथिवी सस्यशालिनी । देशोऽयं क्षोभरहितो ब्राह्मणास्सन्तु निर्भयाः ॥

कृावेरी वर्धतां काले काले वर्षतु वासवः । श्रीरङ्गनाथो जयतु श्रीरङ्गश्रीश्च वर्धताम् ॥ ४ ॥

स्वस्ति प्रजाभ्यः परिपालयन्तां न्याय्येन मार्गेण महीं महीशाः ।

गोब्राह्मणेभ्यः शुभमस्तु नित्यं लोकाः समस्ताः सुखिनो भवन्तु ॥ ५ ॥

मङ्गलं कोसलेन्द्राय महनीयगुणाब्धये । चक्रवर्तितनूजाय सार्वभौमाय मङ्गलम् ॥ ६ ॥
 वेदवेदान्तवेद्याय मेघश्यामलमूर्तये । पुंसां मोहनरूपाय पुण्यश्लोकाय मङ्गलम् ॥ ७ ॥
 विश्वामित्रान्तरङ्गाय मिथिलानगरीपतेः । भाग्यानां परिपाकाय भव्यरूपाय मङ्गलम् ॥
 पितृभक्ताय सततं भ्रातृभिः सह सीतया । नन्दिताखिललोकाय रामभद्राय मङ्गलम् ॥
 त्यक्तसाकेतवासाय चित्रकूटविहारिणे । सेव्याय सर्वयमिनां धीरोदाराय मङ्गलम् ॥ १० ॥
 सौमित्रिणा च जानक्या चापवाणासिधारिणे । संसेव्याय सदा भक्त्या स्वामिने मम मङ्गलम् ॥
 दण्डकारण्यवासाय स्वण्डितामरशत्रवे । गृध्रराजाय भक्ताय मुक्तिदायास्तु मङ्गलम् ॥
 सादरं शबरीदत्तफलमूलाभिलाषिणे । सौलभ्यपरिपूर्णाय सत्त्वोद्विक्ताय मङ्गलम् ॥
 हनुमत्समवेताय हरीशाभीष्टदायिने । वालिप्रमथनायास्तु महाधीराय मङ्गलम् ॥ १४ ॥
 श्रीमते रघुवीराय सेतूल्लङ्घितसिन्धवे । जितराक्षसराजाय रणधीराय मङ्गलम् ॥ १५ ॥
 आसाद्य नगरीं दिव्यामभिषिक्ताय सीतया । राजाधिराजराजाय रामभद्राय मङ्गलम् ॥
 मङ्गलाशासनपरैर्मदाचार्यपुरोगमैः । सर्वैश्च पूर्वैराचार्यैः सत्कृतायास्तु मङ्गलम् ॥ १७ ॥

॥ अथ माध्वानां रामायणपठनोपक्रमेऽनुसन्धेयाः श्लोकाः ॥

शुक्लांबरधरं विष्णुं शशिवर्णं चतुर्भुजम् । प्रसन्नवदनं ध्यायेत्सर्वविघ्नोपशान्तये ॥ १ ॥
 लक्ष्मीनारायणं वन्दे तद्भक्तप्रवरो हि यः । श्रीमदानन्दतीर्थार्यो गुरुस्तं च नमाम्यहम् ॥
 वेदे रामायणे चैव पुराणे भारते तथा । आदावन्ते च मध्ये च विष्णुः सर्वत्र गीयते ॥
 सर्वविघ्नप्रशमनं सर्वसिद्धिकरं परम् । सर्वजीवप्रणेतारं वन्दे विजयदं हरिम् ॥ ४ ॥
 सर्वाभीष्टप्रदं रामं सर्वारिष्टनिवारकम् । जानकीजानिमनिशं वन्दे महारुचन्दितम् ॥ ५ ॥
 अभ्रमं भङ्गरहितमजडं विमलं सदा । आनन्दतीर्थमतुलं भजे तापत्रयापहम् ॥ ६ ॥
 भवति यदनुभावादेऽमृकोऽपि वाग्मी जडमतिरपि जन्तुर्जायते प्राज्ञमौलिः ।

सकलवचनचेतोदेवता भारती सा मम वचसि विधत्तां सन्निधिं मानसे च ॥ ७ ॥
 मिथ्यासिद्धान्तदुर्व्यान्तविध्वंसनविचक्षणः । जयतीर्थाख्यतरणिर्भासतां नो हृदम्बरे ॥ ८ ॥
 चित्रैः पदैश्च गम्भीरैर्वाक्यैर्मनैरखण्डितैः । गुरुभावं व्यञ्जयन्ती भाति श्रीजयतीर्थवाक् ॥
 कूजन्तं राम रामेति मधुरं मधुराक्षरम् । आरुह्य कविताशाखां वन्दे वाल्मीकिकोकिलम् ॥
 वाल्मीकेर्मुनिसिंहस्य कवितावनचारिणः । शृण्वन् रामकथानादं को न याति परां गतिम् ॥
 यः पिवन् सततं रामचरितामृतसागरम् । अतृप्तस्तं मुनिं वन्दे प्राचेतसमकल्पषम् ॥ १२ ॥
 गोष्पदीकृतवाराशिं मशकीकृतराक्षसम् । रामायणमहामालारत्नं वन्देऽनिलात्मजम् ॥ १३ ॥
 अञ्जनानन्दनं वीरं जानकीशोकनाशनम् । कपीशमक्षहन्तारं वन्दे लङ्काभयङ्करम् ॥ १४ ॥

मनोजवं मारुततुल्यवेगं जितेन्द्रियं बुद्धिमतां वरिष्ठम् ।

वातात्मजं वानरयूथमुख्यं श्रीरामदूतं शिरसा नमामि ॥ १५ ॥

उल्लङ्घ्य सिन्धोः सलिलं सलीलं यः शोकवर्द्धिं जनकात्मजायाः ।

आदाय तेनैव ददाह लङ्कां नमामि तं प्राञ्जलिराञ्जनेयम् ॥ १६ ॥

आञ्जनेयमतिपाटलाननं काञ्चनाद्रिकमनीयविग्रहम् ।

पारिजाततरुमूलवासिनं भावयामि पवमाननन्दनम् ॥ १७ ॥

यत्र यत्र रघुनाथकीर्तनं तत्र तत्र कृतमस्तकाञ्जलिम् ।

वाष्पवारिपरिपूर्णलोचनं मारुतिं नमत राक्षसान्तकम् ॥ १८ ॥

वेदवेद्ये परे पुंसि जाते दशरथात्मजे । वेदः प्राचेतसादासीत्साक्षाद्रामायणात्मना ॥ १९ ॥

आपदामपहर्तारं दातारं सर्वसम्पदाम् । लोकाभिरामं श्रीरामं भूयो भूयो नमाम्यहम् ॥

तदुपगतसमाससन्धियोगं सममधुरोपनतार्थवाक्यवद्धम् ।

रघुवरचरितं मुनिप्रणीतं दशशिरसश्च वधं निशामयध्वम् ॥ २१ ॥

वैदेहीसहितं सुरद्रुमतले हैमे महामण्डपे

मध्येपुष्पकमासने मणिमये वीरासने सुस्थितम् ।

अग्रे वाचयति प्रभञ्जनसुते तत्त्वं मुनिभ्यः परं

व्याख्यान्तं भरतादिभिः परिवृतं रामं भजे श्यामलम् ॥ २२ ॥

वन्दे वन्द्यं विधिभवमहेन्द्रादिवृन्दारकेन्द्रैः

व्यक्तं व्याप्तं स्वगुणगणतो देशतः कालतश्च ।

धृतावचं सुखचितिमयैर्मङ्गलैर्युक्तमङ्गैः

सानाथ्यं नो विदधदधिकं ब्रह्म नारायणाख्यम् ॥ २३ ॥

भूपारत्नं भुवनवलयस्याखिलाश्चर्यरत्नं

लीलारत्नं जलधिदुहितुर्देवतामौलिरत्नम् ।

चिन्तारत्नं जगति भजतां सत्सरोजद्युरत्नं

कौसल्याया लसतु मम हृन्मण्डले पुत्ररत्नम् ॥ २४ ॥

महाव्याकरणाम्भोधिमन्थमानसमन्दरम् । कवयन्तं रामकीर्त्या हनुमन्तमुपास्महे ॥ २५ ॥

मुख्यप्राणाय भीमाय नमो यस्य भुजान्तरम् । नानावीरसुवर्णानां निकषाश्मायितं बभौ ॥

स्वान्तस्थानन्तशय्याय पूर्णज्ञानमहार्णसे । उत्तुङ्गवाक्तरङ्गाय मध्वदुग्धाब्धये नमः ॥ २७ ॥

वाल्मीकेर्गौः पुनीयान्नो महीधरपदाश्रया । यदुग्धमुपजीवन्ति कवयस्तर्णका इव ॥ २८ ॥

सूक्तिरत्नाकरे रम्ये मूलरामायणार्णवे । विहरन्तो महीयांसः प्रीयन्तां गुरवो मम ॥ २९ ॥

हयग्रीव हयग्रीव हयग्रीवेति यो वदेत् । तस्य निःसरते वाणी जह्नुकन्याप्रवाहवत् ॥ ३० ॥

पारायणसमापनक्रमः ॥

स्वस्ति प्रजाभ्यः परिपालयन्तां न्याय्येन मार्गेण महीं महीशाः ।

गोब्राह्मणेभ्यः शुभमस्तु नित्यं लोकाः समस्ताः सुखिनो भवन्तु ॥ १ ॥

काले वर्षतु पर्जन्यः पृथिवी सस्यशालिनी । देशोऽयं क्षोभरहितो ब्राह्मणास्सन्तु निर्भयाः ॥

लाभस्तेषां जयस्तेषां कुतस्तेषां पराभवः । येषामिन्दीवरश्यामो हृदये सुप्रतिष्ठितः ॥ ३ ॥

मङ्गलं कोसलेन्द्राय महनीयगुणाब्धये । चक्रवर्तितनूजाय सार्वभौमाय मङ्गलम् ॥ ४ ॥

इत्यादिश्लोकाः श्रीवैष्णवपद्धतिवदनुसन्धेयाः ॥

॥ श्रीमद्रामायणपूजाक्रमः ॥

शुक्लांबरधरं शान्तये । ॐ भूः + भूर्भुवः सुवरो । ममोपात्त + प्रीत्यर्थं सीता
लक्ष्मणभरतशत्रुघ्नहनुमत्समेतश्रीरामचन्द्रप्रसादसिद्ध्यर्थं श्रीरामचन्द्रप्रसादेन सर्वाभीष्ट-
सिद्ध्यर्थं श्रीरामचन्द्रपूजां करिष्ये ; यावच्छक्ति पूजां पारायणं च करिष्ये ; तदङ्गं कलश-
शङ्खात्मपीठपूजां च करिष्ये ॥

अस्मिन् पुस्तके सीतालक्ष्मणभरतशत्रुघ्नहनुमत्समेत श्रीरामचन्द्रं ध्यायामि, आवा-
हयामि, रत्नसिंहासनं समर्पयामि, पाद्यं समर्पयामि, आचमनीयं समर्पयामि, अर्घ्यं समर्प-
यामि, आचमनीयं समर्पयामि, स्नानं समर्पयामि, स्नानानन्तरमाचमनीयं समर्पयामि,
वस्त्रं समर्पयामि, यज्ञोपवीतोत्तरीयाभरणार्थं पुष्पाणि समर्पयामि । गन्धान् धारयामि,
अक्षतान् समर्पयामि, पुष्पाणि समर्पयामि ॥

ॐ अच्युताय नमः ॐ नारायणाय नमः ॐ मधुसूदनाय नमः ॐ हृषीकेशाय नमः
अनन्ताय नमः माधवाय नमः त्रिविक्रमाय नमः दामोदराय नमः
गोविन्दाय नमः गोविन्दाय नमः वामनाय नमः पद्मनाभाय नमः
केशवाय नमः विष्णवे नमः श्रीधराय नमः श्रीरामचन्द्राय नमः

समस्तोपचारान् समर्पयामि ।

धूपमाघ्रापयामि, दीपं दर्शयामि, कदलीफलं निवेदयामि । ताम्बूलं समर्पयामि ।
कर्पूरनीराजनं दर्शयामि । छत्रचामरादि समस्तोपचारान् समर्पयामि । प्रदक्षिणनम-
स्कारान् समर्पयामि ॥

ॐ

॥ श्रीगुरुभ्यो नमः ॥

श्रीसीतालक्ष्मणभरतशत्रुघ्नहनुमत्समेत-

श्रीरामचन्द्रस्वामिने नमः

॥ श्रीमद्वाल्मीकिरामायणम् ॥

॥ किष्किन्धाकाण्डम् ॥

[पुरा कुशलवाभ्यां श्रीरामसन्निधौ अश्वमेधयज्ञवाटे द्वात्रिंशति दिनेषु गीते श्रीमद्रामायणे
त्रयोदशेऽह्नि आरण्यकाण्डे चतुःषष्टितमसर्गमारभ्य यावत्काण्डसमाप्ति
किष्किन्धाकाण्डे आदितः अष्टौसर्गाः च गीताः। तस्मिन् दिने गीताः
श्लोकाश्च ८२१। तत्र किष्किन्धाकाण्डे श्लोकाः ३८५]

[ஆதிகையில் குசன் லவன் இவர்களால் ஸ்ரீராமர் ஸர்க்கிதியில் அச்வமேத யாகசாலையில்
முப்பத்திரண்டு தினங்களில் கானம் செய்யப்பட்ட ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தில்
13ஆம் நாள் ஆரண்யகாண்டம் 64-வது ஸர்க்கம் முதல் அந்த காண்டம்
முடியவும் கிஷ்கிந்தா காண்டத்தில் முதல் எட்டு ஸர்க்கங்களும்
கானம் பண்ணப்பட்டது. அன்று கானம் செய்யப்பட்ட
சுலோக சங்கியை 821. அதில் கிஷ்கிந்தா காண்டத்தில்
சுலோக சங்கியை 385.]

प्रथमः सर्गः—ஒன்றுவது ஸர்க்கம்

पम्पादर्शिनो रामस्य विप्रलापः—பம்பா சரணசக்கண்ட ஸ்ரீராமரின் புலம்பல்.

स तां पुष्करिणीं गत्वा पद्मोत्पलझपाकुलाम् । रामः सौमित्रिसहितो विललापाकुलेन्द्रियः

सः	அந்த	पद्मोत्पल-	} தாமரை, கருநெய்தல்,
सौमित्रिसहितः	லக்ஷ்மணருடனிருந்த	झपाकुलं	
रामः	ஸ்ரீராமர்,	पुष्करिणीं	சரணை [ஹந்த
आकुलेन्द्रियः	ஸ்டாவசக்திரிஷ்ட	गत्वा	அடைந்து,
तां	அந்த [தவராகி	विललाप	கண்ணீர் பெருக்கினார்.

तस्य दृष्ट्वै तां हर्षादिन्द्रियाणि चकम्पिरे । स कामवशमापन्नः सौमित्रिमिदमब्रवीत् ॥ २ ॥

तां	அதை	सः	அவர்,
दृष्ट्वा एव	பார்த்ததுமே,	कामवशं	அன்பின திசயத்திற்கு
तस्य	அவரது	आपन्नः	சடுபட்டவராய்
इन्द्रियाणि	இந்திரியங்கள்	सौमित्रि	லச்சம்மணரைப்
हर्षात्	திருவுளத்தின்		பார்த்து
	உவப்பால்	इदं	பின்வரும் சொல்லை
चकम्पिरे	அசைந்தன,	अब्रवीत्	சொன்னார்.

सौमित्रे शोभते पम्पा वैदूर्यविमलोदका । फुल्लपद्मोत्पलवती शोभिता विविधैर्द्रुमैः ॥ ३ ॥

सौमित्रे	" லச்சம்மண !	फुल्ल-	மலர்ந்த தாமரை, கரு
पम्पा	பம்பை	पद्मोत्पलवती }	நெய்தல் இவைகளை
	வைநூர்யம்போல் நிர்ம	विविधैः	பல [புடைய,தாய்
वैदूर्यविमलोदका	{ ஸமான தீர்த்தமு	द्रुमैः	மரங்களால்
	டையதாய்	शोभिता	அழகுவாய்ந்து
		शोभते	விளங்குகிறது.

सौमित्रे पश्य पम्पायाः काननं शुभदर्शनम् । यत्र राजन्ति शैलाभा द्रुमाः सशिखरा इव ॥

सौमित्रे	" லச்சம்மண !	द्रुमाः	மரங்கள்
पम्पायाः	பம்பையின்	सशिखराः	கிளைகளோடுகூடிய
शुभदर्शनं	அழகிய		வைகளாய்
काननं	சோலையை	शैलाभाः	மலைகள் தேரன்றுவது
पश्य	பார்.	इव	போல
यत्	அதில்	राजन्ति	விளங்குகின்றன.

मां तु शोकाभिसंतप्तं माधवः पीडयन्निव । भरतस्य च दुःखेन वैदेह्या हरणेन च ॥ ५ ॥

भरतस्य	" பரதனுடைய	शोकाभिसंतप्तं	சோகத்தில் மூழ்கிக்
दुःखेन च	அபூர்வ பக்தியை		கிடக்கும்
	நினைப்பதாலும்,	मां	என்னை
वैदेह्याः	ஜானகியின்	माधवः	வணந்தருது
हरणेन च	அபஹரணத்தாலும்,	पीडयन् इव	இன்னும் துன்புறுத்
तु	விசேஷமாய்		துவதுபோலிருக்கு

शोकार्तस्यापि मे पम्पा शोभते चित्रकानना । व्यवकीर्णा बहुविधैः पुष्पैः शीतोदका शिवा ॥

पम्पा	" பம்பை	शीतोदका	குளிர்ந்த தீர்த்தத்தை
चित्रकानना	அற்புதமான சோலை	शिवा	புடையதாய்,
	களைபுடையதாய்		மங்கன கரமாயிருக்கி
बहुविधैः	பலவகை		றதாய்,
पुष्पैः	புஷ்பங்களால்	शोकार्तस्य	சோகத்தால் பிடிக்கப்
व्यवकीर्णा	எங்குமடர்ந்ததாய்,	मे अपि	எனக்கும் [பட்ட
		शोभते	தோன்றுகிறது.

नलिनैरपि संछन्ना ह्यत्यर्थं शुभदर्शना । सर्पव्यालानुचरिता मृगद्विजसमाकुला ॥ ७ ॥

सर्पव्यालानु- चरिता }	“சர்ப்பங்கள், மலைப் பாம்புகள் இவைகளால் வசிக்கப்பெற்ற தரையும், மாண்கள், பறவிகள் இ வைகளால் நிறைந்து ள்ள தரையும்,	नलिनैः संछन्ना अपि	நலினைகளால் மூடப்பட்டிருப்ப தரையும் .
मृगद्विज- समाकुला हि }		अत्यर्थं शुभदर्शना	மிகவும் இது அழகாய் விளங்குகிறது.

अधिकं प्रतिभात्येतन्नीलपीतं तु शाद्वलम् । द्रुमाणां विविधैः पुष्पैः परिस्तोमैरिवापितम् ॥

एतत् शाद्वलं द्रुमाणां विविधैः पुष्पैः परिस्तोमैः	“இந்த இனம் புல்தரையா மரங்களுடைய [னது பலவகை புஷ்பங்களால் ரத்தனகம்பளங்களால்	अपितं इव अधिकं नीलपीतं तु प्रतिभाति	பரப்பப்பட்டது போன்றதாய், மிக்க நீலமும், மஞ்சள் நிற முழுடையதாய் விளங்குகிறது.
--	--	---	---

नानाप्रख्यातकुसुमैश्छन्ना भूर्भाति लक्ष्मण ॥ ९ ॥

लक्ष्मण भूः नानाप्रख्यात- कुसुमैः }	“லக்ஷ்மணு! பூப்பிரதேசமானது பலவகை சிறந்த புஷ்பங்களால்	छन्ना भाति	சிறந்ததாக விளங்குகிறது.
--	---	---------------	----------------------------

पुष्पभारसमृद्धानि शिखराणि समन्ततः । लताभिः पुष्पिताग्राभिरुपगृहानि सर्वतः ॥ १० ॥

पुष्पिताग्राभिः लताभिः सर्वतः उपगृहानि	புஷ்பித்த தூளிகளை கொடிகளால் [யுடைய எங்கும் பிணைந்துகொண்ட குக்கப்பட்ட	शिखराणि समन्ततः पुष्पभार- समृद्धानि }	கிளைகள் எங்கும் புஷ்பங்களின் அதிகத் தால் நிறைந்து விள ங்குகின்றன.
---	--	--	---

सुखानिलोऽयं सौमित्रे कालः प्रचुरमन्मथः । गन्धवान्सुरभिर्मासो जातपुष्पफलद्रुमः ॥ ११ ॥

सौमित्रे अयं सुरभिः मासः सुखानिलः	“சௌத்ரிமணு! இந்த வணந்த மாஸம், சுகமான காற்றினால்	प्रचुरमन्मथः कालः गन्धवान् जातपुष्प- फलद्रुमः }	மன்மதனது கொண் டாட்டத்திற்கேற்ற காலம். நல்ல வாசனையுள்ளது. நல்ல புஷ்பங்களா லும், கனிகளாலும் நிறைந்த மரங்களை யுடையது.
---	---	---	---

पश्य रूपाणि सौमित्रे वनानां पुष्पशालिनाम् । सृजतां पुष्पवर्षाणि तोयं तोयमुच्चापि ॥

சௌமित्रே	“ ஸசுத்ரமணா !	புஷ்பசாலினா	பூக்கள் செறிந்த
தோயமுச்சா	மேகங்களுடைய	வனானா	வனங்களின்
தோஷ் இவ	மழையை நிகர்த்து	ரூபாணி	பலவகைத்
புஷ்பவர்காணி	புஷ்பவர்களை		தோற்றங்களை
சுஜதா	பொழிகிற	பச்ய	கவனி.

प्रस्तरेषु च रम्येषु विविधाः काननद्रुमाः । वायुवेगप्रचलिताः पुष्पैरवकिरन्ति गाम् ॥ १३ ॥

வिवிதா:	“ பலவகை	ரம्यேசு	அழகான
கானனதுமா:	காட்டுமரங்கள்	புஷ்பேசு	பாறைகளின் மீதும்
வாயுவேகபுச்சலிதா:	வாயுவேகத்தால் அலை	கா வ	பூப்பிரதேசத்திலும்
	ப்புண்டவைகளால்	அவகிரந்தி	பாப்புகின்றன.
புஷ்ப:	புஷ்பங்களால்		

पतितैः पतमानैश्च पादपस्यैश्च मारुतः । कुसुमैः पश्य सौमित्रे क्रीडन्निव समन्ततः ॥ १४ ॥

சௌமित्रே	“ ஸசுத்ரமணா !	பாடபச்யை: வ	மரங்களிலேயே தொ
சமந்தத:	எக்குபார்ந்தாலும்		ங்கிக்கொண்டிருக்
மாருத:	வாயுபகவான்,	கூசுமே:	கின்றவைகளுமான
பதிறை:	கீழே விழுந்தவை	கூடுந்	புஷ்பங்களால்
	கனும்,	இவ	விளையாடுகின்றவர்
பதமானை: வ	விழுந்துகொண்டிருக்	பச்ய	போலிருக்கின்றார்.
	கின்றவைகளும்,		பார்.

विक्षिपन्विविधाः शाखा नगानां कुसुमोत्कचाः । मारुतश्चलितस्थानैः पट्टदैरनुगीयते ॥

மாருத:	“ வாயுபகவான்,	விக்ஷிபந்	அசைத்துக்கொண்டு
நகானா	மரங்களுடைய	வலிதஸ்தானை:	இருந்த இடம் விட்
கூசுமோத்கா:	பூக்கள் பொலிந்த		டெழுந்த
வिवிதா:	பல	பட்டை:	வண்டுகளால்
நாஸா:	கிளைகளை	அநுசீயதே	பாடப்படுகிறார்.

मत्तकोकिलसंनादैर्नर्तयन्निव पादपान् । शैलकन्दरनिष्क्रान्तः प्रगीत इव चानिलः ॥ १५ ॥

சைலகந்தர்- }	மலைக்குகைகளினின்	புரீத:	பாடப்பற்றவர்
நிஷ்க்ரந்த:	று வெளிவந்த	இவ வ	போலவே
அனில:	வாயுபகவான்	பாடபாந்	விருஷங்களை
மத்தகோகிலசனாடை:	கொழுந்த கோகிலங்க	நர்தயந்	தாண்டவமாடச்
	னின் ஒலிகளால்	இவ	செய்கின்றவர்
			போலிருந்தார்.

तेन विक्षिपताऽत्यर्थं पवनेन समन्ततः । अमी संसक्तशाखाया ग्रथिता इव पादपाः ॥१७॥

समन्ततः	“எங்கும்	संसक्तशाखायाः	{ கிளைகளின் துளிகளின்
अत्यर्थं	மிகவும்		ஒன்றோடொன்று
विक्षिपता	ஆடச்செய்யும்	ग्रथिताः	சேர்த்தவைகளாய்
तेन	ஆந்த		பிணைக்கப்பட்டவை
पवनेन	வாய்புகவானால்		கள்
अमी पादपाः	இந்த விருகத்தின்கள்	इव	போலிருக்கின்றன.

स एष सुखसंस्पर्शो वाति चन्दनशीतलः । गन्धमभ्यावहन्पुण्यं श्रमापनयनोऽनिलः ॥

सः	“ஆந்த	गन्धं	நஞ்முண்ததை
एषः	இந்த	अभ्यावहन्	வசுத்துக்கொண்டு
अनिलः	வாய்புகவான்	पुण्यं	பரிசுத்தமுடையவ
सुखसंस्पर्शः	ஆதிகமும் குறைவுமி		ராய்,
	ன்றி வீசுகின்றவராய்,	श्रमापनयनः	களை யைப் போக்கு
चन्दनशीतलः	சந்தனம்போல் குளிர்		கின்றவராய்
	ச்செயுடையவராய்	वाति	வீசுகிறார்.

अमी पवनविक्षिप्ता विनदन्तीव पादपाः । पट्पदैरनुकूजन्तो वनेषु मधुगन्धिषु ॥ १९ ॥

मधुगन्धिषु	“தேன்மணங் கமுழும்	पादपाः	மரங்கள்,
वनेषु	காடுகளில்	पवनविक्षिप्ताः	காற்றினால் குதுக்கப்
पट्पदैः	வண்டுகளால்		பட்டவைகளாய்
अनुकूजन्तः	பாடப்பெற்ற	विनदन्ति	ஒலிக்கின்றன
अमी	இந்த	इव	போலிருக்கிறது.

गिरिप्रस्थेषु संरुढैः पुष्पवद्भिर्मनोरमैः । संसक्तशिखराः शैला विराजन्ति महाद्रुमैः ॥ २० ॥

मनोरमैः	“அழகிய	महाद्रुमैः	பெரும் விருகத்தக
पुष्पवद्भिः	புஷ்பங்கள் நிறைந்து	शैलाः	மலைகள் [ளால்
गिरिप्रस्थेषु	மலைத்தாழ்வரைகளில்	संसक्तशिखराः	ஒன்றோடொன்று சே
संरुढैः	முளைத்த		ர்க்கப்பட்டவைகளாய்
		विराजन्ति	கிளக்குகின்றன.

पुष्पसंछन्नशिखरा मास्तोत्क्षेपचञ्चलाः । अमी मधुकरोत्तंसाः प्रगीता इव पादपाः ॥२१॥

अमी	“இந்த	मास्तोत्क्षेप-	{ காற்றுல் அசைக்கப்
पादपाः	விருகத்தின்கள்	चञ्चलाः	பட்டு சலிக்கின்ற
			வைதவாய்,
पुष्पसंछन्न-	புஷ்பங்களால் நிறைந்	मधुकरोत्तंसाः	{ வண்டுகளைச் சிரோபூ
शिखराः	த கிளைகளையுடைய		வுண்களையுடைய
	வைகளாய்,	प्रगीताः	பாடுகின்றவைகள்
		इव	போலிருக்கின்றன.

सुषुप्तितांस्तु पश्येमान्कर्णिकारान्समन्ततः। हाटकप्रतिसंछन्नान्नरान्पीताम्बरानिव ॥२२॥

समन्ततः	“நால்புறமும்	सुषुप्तितान्	நன்கு பூத்த
हाटकप्रति-}	பொன்னுபரணங்க	इमान्	இந்த
संछन्नान् }	ளணிந்து	कर्णिकारान्	சர்க்கொன்றை மரங்
पीताम्बरान् तु	பீதாம்பரம் தரித்த		களை
नरान् इव	மனிதர்களைப்போ	पश्य	பார்.
	லிருக்கின்ற		

अयं वसन्तः सौमिते नानाविहगनादितः। सीतया विप्रहीणस्य शोकसंदीपनो मम ॥२३॥

सौमिते	“உசுத்தமனா!	सीतया	சீதையை விட்டு
नानाविहगनादितः	பலவகைப் பறவைகள்	विप्रहीणस्य	பிரித்திருக்கும்
	சத்திக்கின்றதாகிய	मम	எனக்கு
अयं	இந்த	शोकसंदीपनः	சோகத்தை விருத்தி
वसन्तः	வஸந்தகாலம்		செய்வதாயிருக்கிறது.

मां हि शोकसमाक्रान्तं सन्तापयति मन्मथः। हृष्टः प्रवदमानश्च मामाह्वयति कोकिलः ॥२४॥

कोकिलः	“குயில்	हि	ஆதலால்
हृष्टः	களிப்புற்றதாய்	शोकसमाक्रान्तं	சோகத்தில் மூழ்கிக்
प्रवदमानः	சத்திக்கின்றதாய்	मां च	என்னையும் [கிடக்கும்
मां	என்னை	मन्मथः	அன்பினதீசயம்
आह्वयति	அழைக்கின்றது.	सन्तापयति	வாட்டுகிறது.

एष नत्यूहको हृष्टो रम्ये मां वननिर्झरे। प्रणदन्मन्मथाविष्टं शोचयिष्यति लक्ष्मण ॥२५॥

लक्ष्मण	“உசுத்தமனா!	वननिर्झरे	காட்டருவியில்
एषः	இந்த	प्रणदन्	சப்தித்துக்கொண்டு
नत्यूहकः	நீர்க்கொழி	मन्मथाविष्टं	அன்பினதீசயத்தால்
हृष्टः	களிப்புற்றதாய்	मां	என்னை [நவிக்
रम्ये	அழகிய	शोचयिष्यति	வருந்துகின்றது.

श्रुत्वैतस्य पुरा शब्दमाश्रमस्था मम प्रिया। मामाह्वय प्रमुदिता परमं प्रत्यनन्दत ॥ २६ ॥

पुरा	“முன்னொரு கால்	श्रुत्वा	கேட்டு,
आश्रमस्था	ஆராமத்திலிருந்து	प्रमुदिता	மிகச் சந்தோஷமடை
मम	எனது	मां	என்னை [ந்தவளாய்
प्रिया	காதலி	आह्वय	அழைத்து,
एतस्य	இதனுடைய	परमं	விசேஷமாய்
शब्दं	சத்தத்தை	प्रत्यनन्दत	சந்தோஷப்பட்டாள்.

एवं विचित्राः पतगा नानारावविराविणः । वृक्षगुल्मलताः पश्य संपतन्ति समन्ततः ॥२७॥

एवं	“இப்படியாய்	समन्ततः	நான்கு பக்கங்களிலு
विचित्राः	பலவித	वृक्षगुल्म- लताः }	மிருந்து விருக்தங்களிலும், புதர்களிலும் கொடி- களிலும்
पतगाः	பறவைகள்	संपतन्ति पश्य	வந்துட்காடுகின்றன. பார்.
नानाराव- विराविणः }	பலவித சப்தங்களை பிட்டுக்கொண்டு		

विमिश्रा विहगाः पुंभिरात्मव्यूहाभिनन्दिताः । भृङ्गराजप्रमुदिताः सौमित्रे मधुरस्वराः ॥२८॥

सौमित्रे	“லக்ஷ்மண!	भृङ्गराज- प्रमुदिताः }	‘பிருங்கராஜ’மெனும் தேனிக்கள் சந்தோஷ மடைந்தவைகளாய்
विहगाः	பெண்பறவைகள்		
पुंभिः	ஆண்பறவைகளேரடு		
विमिश्राः	கடியிருந்துகொண்டு		
आत्मव्यूहाभि- नन्दिताः }	தனது இனத்தார்களு டன் இருப்பதால் க ளிப்புற்றவைகளாய்	मधुरस्वराः	இனிமையாய்க் கூவு கின்றன.

अस्याः कूले प्रमुदिताः संघशः शकुनास्त्विह ॥ २९ ॥

अस्याः	“இதனது	संघशः	அனேக
कूले	கரையில்	शकुनाः तु	பருந்துகள்
इह	இப்பொழுது	प्रमुदिताः	உதனா ஹத்துடன் விளக்குகின்றன.

नत्यूहस्तविक्रन्दैः पुंस्कोकिलस्तैरपि । स्वनन्ति पादपाश्वेमे ममानङ्गप्रदीपकाः ॥ ३० ॥

इमे	“இந்த	मम	எனது
पादपाः	விருக்தங்கள்,	अनङ्गप्रदीपकाः	மனத்தை தகிக்கின்ற வைகளாய்
नत्यूहस्तविक्रन्दैः च	நீர்க்கொழிகள் சப்திக் கும் சத்தங்களாலும்		
पुंस्कोकिलस्तैः }	ஆண்டுகொகிலங்களின்	स्वनन्ति	சத்திக்கின்றன.
अपि	சத்தங்களாலும்		

अशोकस्तवकाङ्गारः पट्पदस्वननिस्वनः । मां हि पल्लवताम्रार्चिर्वसन्ताग्निः प्रधक्ष्यति ॥

वसन्ताग्निः	வஸந்தகாலமெனும் நெருப்பாவி	पल्लवताम्रार्चिः	{ தவிர்களாகிற சிவந்த ஞவலைகளையுடைய தாய்
अशोक- स्तवकाङ्गारः }	அசோகப் பூக்கொத் துக்களாகிற தண்ட கொடியுடையதாய்,	पट्पदस्वन- निस्वनः हि }	வண்டுகளின் சத்தமா கிய கொதியலின் ஓ சையுடையதாய் என்னை தகிக்கின்றது.
		मां प्रधक्ष्यति	

न हि तां सूक्ष्मपक्ष्माक्षीं सुकेशीं मृदुभाषिणीम् । अपश्यतो मे सौमित्रे जीवितेऽस्ति प्रयोजनम् ॥

சௌமित्रே

“லக்ஷ்மணா!

மृதுபாஷிணி

தேன் மொழியாளு

सूक्ष्मपक्ष्माक्षीं

{ அழகிய இமைகளையு
ற்ற கண்களையுடைய
வளும்,

तां हि

அவளையும் [மாவ

अपश्यतः

காணப்பெறுத

मे

எனக்கு

सुकेशीं

அழகுற்ற கூந்தலையு
டையவளும்,

जीविते

உயிர்தரித்திருப்பதில்

प्रयोजनं

பிரயோஜனம்

अस्ति न

இல்லை.

अयं हि रुचिरस्तस्याः कालो रुचिरकाननः । कोकिलाकुलसीमान्तो दयिताया ममानघ ॥

अनघ

“புண்பாத்தாவே!

कोकिलाकुल

என்கு பார்த்தாலும்

मम

எனது

सीमान्तः

குயில்களால் நிறை

दयितायाः

காதலியாகிய

யப்பெற்று வினங்கு

तस्याः

அவளுக்கு

अयं

இந்த [கிறதுமான

रुचिरकाननः

சோலைகள் அழகுற்று
விளங்குகிறதும்,

कालः हि

காலத்தான்

रुचिरः

மிகப்பிரியமர்னது.

मन्मथायाससंभूतो वसन्तगुणवर्धितः । अयं मां धक्ष्यति क्षिप्रं शोकाग्निर्नचिरादिव ॥

मन्मथायास-

{ “அன்பின திசயத்தின்
மனவேதனையால்
விளைந்த

वसन्तगुण-

வஸந்தகால அழகால்

संभूतः

விளைந்த

वर्धितः

விருத்திசெய்யப்பட்ட

अयं

இந்த

नक्षिप्रम्

சீக்கிரமே [டகாய்

शोकाग्निः

சோகாக்னியானது

मां

என்னை

क्षिप्रं

விரைவில்

धक्ष्यति इव

எரித்துவிடும்போலி

ருக்கிறது.

अपश्यतस्तां दयितां पश्यतो रुचिरदुमान् । ममायमात्मप्रभवो भूयस्त्वमुपयास्यति ॥ ३५ ॥

दयितां

“காதலியாகிய

मम

எனது

तां

அவளை

अयं

இந்த

अपश्यतः

காணப்பெறுதவளும்

आत्मप्रभवः

பிரிவாற்றாமை

रुचिरदुमान्

அழகுற்ற விருகட்கள்
களை

भूयस्व

அஸஹ்யத்தன்மை
யை

पश्यतः

பார்க்கின்றவனுமான

उपयास्यति

அடையப்போகிறது.

अदृश्यमाना वंदेही शोकं वर्धयते मम । दृश्यमानो वसन्तश्च स्वेदसंसर्गदूषकः ॥ ३६ ॥

वंदेही

“ஜானகி

वसन्तः

வஸந்தகாலம்

अदृश्यमाना

கண்முன் தென்படாத
வளாயிருந்துகொண்டு

दृश्यमानः च

கண்ணுக்குத் தென்

பட்டுக்கொண்டு

मम

எனது

स्वेदसंसर्गदूषकः

தாபத்தோடு கூடி விஷ

शोकं

சோகத்தை

மாய் விளங்குகிறது.

वर्धयते

அதிகப்படுத்துகிறான்.

मां ह्य मृगशावाक्षी चिन्ताशोकवलात्कृतम् । सन्तापयति सौमित्रे क्रूरश्चैत्रो वनानिलः ॥

சௌமित्रே
மृகசாவாக்ஷி-
சிந்தா-
சோகவலாக்ரூதம்
மாं

“ லக்ஷ்மணா !
இளமான விழியாளின்
நினைவால் சோகத்
தீல்முழிக்கக்கிடக்கும்
என்னை

அசு
சைத்ர:
வனானில: ஹி
கூர்:
சந்தாபயதி
இப்பொழுது
சித்திரைமாதத்திய
காட்டுக்காற்றும்
அஸஹ்யமாய்
வாட்டுகின்றது.

अमी मयूराः शोभन्ते प्रनृत्यन्तस्ततस्ततः । स्वैः पक्षैः पवनोद्भूतैर्गवाक्षैः स्फाटिकैरिव ॥

அமீ
மயூரா:
ஸ்பாடிகை:
गवाक्षै:
इव

“ இந்த
மயில்கள்
பளிங்குக்கல்களா
லமைத்த
பலகணிகளால்
எவ்வண்ணமோ,
அவ்வண்ணமே

पवनोद्भूतै:
स्वै:
पक्षै:
ततः ततः
प्रनृत्यन्तः
शोभन्ते
காற்றுவலைக்கப்பட்ட
அவைகளது
சிறகுகளோடு
அங்குமிக்கும்
நேரத்தியாய் ஆடுகின்
றவைகளாய்
விளங்குகின்றன.

शिखिनीभिः परिवृतास्त एते मदमूर्छिताः । मन्मथाभिपरीतस्य मम मन्मथवर्धनाः ॥३९॥

தே ஏதே
சிஹினிபி:
பரிவ்ருதா:
மதமூர்ச்சிதா:
“ அந்த இவைகள்
பெண்மயில்களால்
குழப்பட்டவைகளாய்
உதலா ஹத்தால்
மெய்மறந்தவைகளாய்

मन्मथाभि-)
परीतस्य)
मम
मन्मथवर्धना:
பிரிவாற்றாமையால்
தவிக்கும்
எனக்கு
பிரிவாற்றாமையை அ
திகப்படுத்துகின்றன.

पश्य लक्ष्मण नृत्यन्तं मयूरमुपनृत्यति । शिखिनी मन्मथातैषा भर्तारं गिरिसानुषु ॥४०॥

லக்ஷ்மண
பசு
கிரிசானுஸு
நுத்யந்த்
பதாரம்
மயூர்
“ லக்ஷ்மணா !
பார்.
மலைத்தாழ்வுகளில்
ஆடிக்கொண்டிருக்கும்
கணவனாகிய
ஆண்மயிலை

पृषा
शिखिनी
मन्मथातां
उपनृत्यति
இந்த
மயில்பெடு
மன்மதனால் பிடிக்கப்
பட்டதாய்
அனுசரித்துக்
கூத்தாடுகிறது.

तामेव मनसा रामां मयूरोऽप्युपधावति । वितत्य रुचिरौ पक्षौ रुतैरुपहसन्निव ॥ ४१ ॥

மயூர்: அபி
ரூசிரௌ
பக்ஷௌ
வித்ய
ரூத:
ஆண்மயிலும்
அழகிய
சிறகுகளை
பாப்ரிக்கொண்டு,
சத்தவதரால்

उपहसन् इव
तां
रामां एव
मनसा
उपधावति
சிக்கின்றதுபோலாகி
அந்த
மனைவியையே
உன்மம் பூரித்து
ஈட்டுகிறது.

मयूरस्य वने नूनं रक्षसा न हता प्रिया । तस्मान्नृत्यति रम्येषु वनेषु सह कान्तया ॥४२॥

प्रिया	“என் காதலி	तस्मात्	ஆகையால்
रक्षसा	அரக்கனாள்	कान्तया सह	மயில்பேடுடன்
मयूरस्य	மயில்களிருக்கும்	रम्येषु	அழகிய
वने	காட்டின்வழியாய்	वनेषु	வனப்பிரதேசங்களில்
नूनं	நிச்சயமாய்	नृत्यति	குது ஹலமாய்த்
न हता	எடுத்துக்கொண்டு போகப்படவில்லை.		திரிகிறது.

मम त्वयं विनावासः पुष्पमासे सुदुःसहः ॥ ४३ ॥

पुष्पमासे	“வசந்தமாதத்தில்	मम तु	எனக்கும்
अयं	இந்த	सुदुःसहः	மிகக் கஷ்டமாயிருக்
विनावासः	பிரிந்துவயித்தல்		கிறது.

पश्य लक्ष्मण संयोगं तिर्यग्योनिगतेष्वपि । यदेषा शिखिनी कामाद्भर्तारमभिवर्तते ॥४४॥

एषा	“இந்த	लक्ष्मण	லக்ஷ்மணா!
शिखिनी	மயில்பேடு	यत्	என்கிறபடியால்
कामात्	காதலால்	तिर्यग्योनिगतेषु	பகலிஜா திகளிலும்
भर्तारं	கணவனை	अपि	கூட
अभिवर्तते	கிட்டுகிறது.	संयोगं	இணைபிரியாதிருத்தலை
		पश्य	பார்.

मामप्येवं विशालाक्षी जानकी जातसंभ्रमा । मदनेनाभिवर्तते यदि नापहता भवेत् ॥४५॥

विशालाक्षी	“நீண்ட கண்களையு	एवं	இப்படியே
जानकी	ஜானகி [டைய	मां अपि	என்னிடமும்
अपहृता	திருடிக்கொண்டுபோக ப்பட்டவளாக	जातसंभ्रमा	பக்திகொண்டவளாய்
		मदनेन	உத்ஸாகத்தோடு
न भवेत् यदि	இல்லையென்றால்	अभिवर्तते	ஒடிவருவன்.

पश्य लक्ष्मण पुष्पाणि निष्फलानि भवन्ति मे । पुष्पभारसमृद्धानां वनानां शिशिरात्यये ॥

लक्ष्मण	“லக்ஷ்மணா!	वनानां	மரக்களுடைய
पश्य	பார்.	पुष्पाणि	புஷ்பங்கள்
शिशिरात्यये	வசந்தருதுவில்	मे	எனக்கு
पुष्पभारसमृद्धानां	புஷ்பங்கள் மிகவும் பூத்து விளங்குகிற	निष्फलानि	பிரயோஜனமற்றவை
		भवन्ति	இருக்கின்றன. [களாக

रुचिराण्यपि पुष्पाणि पादपानामतिश्रिया । निष्फलानि महीं यान्ति समं मधुकरोत्करैः ॥

पादपानां	“மரங்களுடைய	निष्फलानि	பிரயோஜனமற்றவை
पुष्पाणि	பூப்பங்கள்	महीं	பூமியில் [கனாய்
अतिश्रिया	அதிகக் காந்தியால்	मधुकरोत्करैः	வண்டுகள் கூட்டங்க
रुचिराणि अपि	அழகானவைகளாயிருந்தும்	समं	கூட்டு [சோடு
		यान्ति	விழுகின்றன.

वदन्ति रावं मुदिताः शकुनाः सङ्घशः कलम् । आह्वयन्त इवान्योन्यं कामोन्मादकरा मम ॥

शकुनाः	“பகவிகள்	कलं रावं	இனிய ஒலியை
मुदिताः	களித்து	मम	எனக்கு
सङ्घशः	ஒருங்கே சேர்ந்து	कामोन्माद-}	நனைவால் மனச்சஞ்ச
अन्योन्यं	ஒன்றுக்கொன்று	करा: }	லத்தை விளைவிக்கின்
आह्वयन्तः	அழைக்கின்றவை		நவைகளாய்
इव	போன்றவைகளாய்	वदन्ति	இடுகின்றன.

वसन्तो यदि तत्रापि यत्र मे वसति प्रिया । नूनं परवशा सीता साऽपि शोचत्यहं यथा ॥

मे	“என்	अहं	நான்
प्रिया	காதலி	यथा	எப்படியோ அப்படி
यत्र	எவ்விடத்தில்	सा	அந்த [யே,
वसति	இருக்கிறாள்,	सीता अपि	சீதையும்
तत्र अपि	அங்கும்	परवशा	மெய்மறந்தவளாய்,
वसन्तः	வசந்தகாலம்	नूनं	சிச்சயமாய்
यदि	என்றால்	शोचति	துயருறுவான்.

नूनं न तु वसन्तोऽयं देशं स्पृशति यत्र सा । कथं ह्यसितपद्माक्षी वर्तयेत्सा मया विना ॥

सा	“அவள்	असितपद्माक्षी	செந்தாமரைக்கண் ணுற்ற
यत्र	எங்கிருக்கிறாள்,	सा	அவள்
देशं	அந்தப் பிரதேசத்தை	मया विना	என்னை விட்டுப்பிரிந்
अयं वसन्तः	இந்த வசந்தகாலம்		தவளாய்
नूनं	ஒருகால்	कथं हि	எப்படித்தான்
न स्पृशति तु	அணுகவில்லை என்று	वर्तयेत्	பிழைத்திருப்பான்?
	ஆகும்,		

अथ वा वर्तते तत्र वसन्तो यत्र मे प्रिया । किं करिष्यति सुश्रोणी सा तु निर्भर्त्सिता परैः ॥

मे	“எனது	सुश्रोणी	சன்மர்க்கத்தையே
प्रिया	காதலி	सा	அவள் [காடும்
यत्र	எங்கிருக்கிறாள்,	परैः	சத்துருக்களால்
तत्र	அங்கும்	निर्भर्त्सिता	மிரட்டப்பட்டவளாய்
वसन्तः	வசந்தகாலம்	तु	இருக்கையில்
वर्तते	நடைபெறுகிறது.	किं	என்ன
अथ वा	என்றாலும்	करिष्यति	செய்வாளோ?

श्यामा पञ्चपलाशाक्षी मृदुपूर्वाभिभाषिणी । नूनं वसन्तमासाद्य परित्यक्ष्यति जीवितम् ॥

पञ्चपलाशाक्षी } தாமரைபித்தம்போன்ற
கண்களுற்றவனும்,
மृदुपूर्वाभि- } இன்சொற்பகற்பவளு
भाषिणी } மாண
श्यामा } என்னிழலாகுவவன்,

वसन्तं } வஸந்தகாலத்தை,
आसाद्य } ஆடைந்து,
नूनं } நிச்சயமாய்
जीवितं } உயிரை
परित्यक्ष्यति } துறந்துவிடுவான்.

दृढं हि हृदये बुद्धिर्मम संप्रति वर्तते । नालं वर्तयितुं सीता साध्वी मद्विरहं गता ॥ ५३ ॥

साध्वी } “மஹாபதிவிரதை
யான

बुद्धिः } என்றித எண்ண
மானது

सीता हि } சீதையொவ்வெனில்
मद्विरहं गता } என் பிரிவையடைந்த
வளாய்

मम } எனது
हृदये } ஹிருதயத்தில்
दृढं } உறுதியாய்
संप्रति } இப்பொழுது
वर्तते } இருக்கிறது.

वर्तयितुं } உயிர் தரிக்க
न अलं } சகியாள்,”

मयि भावोपि वैदेह्यास्तच्चतो विनिवेशितः । ममापि भावः सीतायां सर्वथा विनिवेशितः ॥

वैदेह्याः } “ஜானகியினுடைய
भावः } உயிர்
मयि अपि } என்னிடத்திலேயே
तच्चतः } உள்ளபடியே
विनिवेशितः } வைக்கப்பட்டிருக்
मम } எனது [கிறது.

भावः } உயிர்
सीतायां अपि } சீதையிடத்திலேயே
सर्वथा } சர்வபிரகாரத்
विनिवेशितः } வைக்கப்பட்டிருக்
கிறது.

एष पुण्यवहो वायुः सुखस्पर्शो हिमावहः । तां विचिन्तयतः कान्तां पावकप्रतिमो मम ॥

पुण्यवहः } “புஷ்பங்களின் நறும
ணத்தோடு விசுகிற
தும்,
हिमावहः } குளிர்துயிசுகிறதும்
सुखस्पर्शः } சுகமான ஸ்பர்சத்தை
புடையதுமான
एषः वायुः } இந்தக் காற்று

तां कान्तां } அந்தக் காதலியை
विचिन्तयतः } இடைவிடாது கிந்தித்
தவண்ணமோடுருக்கும்
मम } எனக்கு
पावकप्रतिमः } அக்னிபோலிருக்
கிறது.

सदा सुखमहं मन्ये यं पुरा सह सीतया । मारुतः स विना सीतां शोकं वर्धयते मम ॥

पुरा } இதற்குமுன்
सदा } எப்பொழுதும்
सीतया सह } சீதையுடனிருந்த
अहं } நான்,
यं } எதை
सुखं } இன்பத்தை விளைவிப்
பதாய்

मन्ये } நினைத்துக்கொண்டி-
ருந்தேனோ;
सः मारुतः } அந்தக் காற்று
सीतां विना } சீதையை விட்டுப் பிரிந்
मम } எனக்கு [கருக்கும்
शोकं } சோகத்தை
वर्धयते } அதிகப்படுத்துகிறது.

तां विना स विहङ्गो यः पक्षी प्रणदितस्तदा । वायसः पादपगतः प्रहृष्टमभिनर्दति ॥५७॥

ய: பக்ஷி “எந்தப் பறவை
தா அவளை
வினா விட்டுப்பிரிந்து
ததா அப்பொழுது
விஹங்: ஆகாயத்திலிருந்து
கொண்டு
ப்ரணதित: அபஸ்வரமாய் கூவுகி
ன்றதாய் இருந்ததோ,

ச: வாயச: ஆந்தக் காக்கை
பாடபபத: மரத்திலிருந்து
கொண்டு
ப்ரஹ் நல்லதைத் தெரிவிக்கி
றதாய்
அபினர்ததி இனிமையாய்க்
கூவுகிறது.

एष वै तत्र वैदेह्या विहगः प्रतिहारकः । पक्षी मां तु विशालाक्ष्याः समीपमुपनेप्यति ॥

தல “அப்பொழுது
வெஹ்ய: ஜானகிக்கு
விஹ: ஓர் பறவை
ப்ரதிஹரக: வ வாயில் காப்போன
ஏப: இந்த [யிருந்தது.
பக்ஷி து பறவைதான்

மா என்னை
விசாலாக்ஷ்ய: தடங்கண்ணாளுடைய
சமீபம் சமீபத்தில்
உபநேப்யதி { அழைத்துக்கொண்டு
போய்ச் சேர்க்கப்
போகிறது.

शृणु लक्ष्मण सन्नादं वने मदविवर्धनम् । पुष्पिताग्रेषु वृक्षेषु द्विजानामुपकूजताम् ॥ ५९ ॥

வன “வனத்தில்
புஷ்பிதாஸு புஷ்பங்கள் நிறைந்த
துணிகளையுடைய
வூக்ஷஸு மரங்களில்
உபகூஜதா கவிக்கொண்டிருக்
கின்ற

द्विजानां பக்ஷிகளுடைய
मदविवर्धनं உத்ஸாஹத்தை
விருத்திசெய்கிற
सन्नादं பேரொலியை
लक्ष्मण லக்ஷ்மண!
शृणु கேள்.

विक्षिप्तां पवनेनैतामसौ तिलकमञ्जरीम् । षट्पदः सहसाऽभ्येति मदोद्धतामिव प्रियाम् ॥

அசௌ ஷட்ପத: “இந்த வண்டு
பவனே காற்றினால்
விக்ஷிப்தா ஆலைப்புண்ட
திலகமஞ்ஜரி திலகப்பூங்கொத்தை
மதோத்தா உத்ஸாஹத்துடன்
விளங்கும்

प्रियां காதலியை
इव எவ்வண்ணமோ,
உவ்வண்ணமே
सहसा விரைவாக
अभ्येति பற்றுகிறது.

कामिनामयमत्यन्तमशोकः शोकवर्धनः । स्तवकैः पवनोत्क्षिप्तैस्तर्जयन्निव मां स्थितः ॥

காமினா { “மனைவிரிவிடத்து அ
வவுக்கு மிஞ்சின ப
ற்றுடையவர்களுக்கு
स्थित: எற்பட்ட
अयं இந்த
अशोक: ஆசோகமரமானது,

पवनोत्क्षिप्तै: காற்றினாலசக்கப்
பட்ட
स्तवकै: பூங்கொத்துகளால்
तर्जयन् इव வெருட்டுகிறதுபோ
मां अत्यन्तं எனக்கு மிகவும் [வாகி
शोकवर्धन: சோகத்தை வளர்க்கிற
தாகிறது.

अमी लक्ष्मण दृश्यन्ते चूताः कुसुमशालिनः । विभ्रमोत्सिक्तमनसः साङ्गरागा नरा इव ॥

लक्ष्मण	“ ஸக்ஷ்மணு	विभ्रमोत्सिक्त-}	காமவெறியினிடுபட்ட
अमी	இந்த	मनसः }	மனமுடையவர்க
कुसुमशालिनः	ஏராளமாய் பூத்து		ளான
चूताः	மாமரங்கள், [நிற்கும்	नराः इव	மனிதர்கள்போல
साङ्गरागाः	சந்தனம் முதலியது	दृश्यन्ते	காணப்படுகின்றன.
	பூசிக்கொண்டு		

सौमित्रे पश्य पम्पायाश्चित्रासु वनराजिषु । किन्नरा नरशार्दूल विचरन्ति समन्ततः ॥६३॥

नरशार्दूल	“ புருஷோத்தம!	चित्रासु	அழகிய
सौमित्रे	ஸக்ஷ்மணு!	वनराजिषु	மரவரிசைகளில்
पश्य	பார்.	समन्ततः	அங்குமிங்கும்
पम्पायाः	பம்பையினது	किन्नराः	கின்னரங்கள்
		विचरन्ति	உலாவித்திரிகின்றன.

इमानि शुभगन्धीनि पश्य लक्ष्मण सर्वशः । नलिनानि प्रकाशन्ते जले तरुणसूर्यवत् ॥६४॥

लक्ष्मण	“ ஸக்ஷ்மணு!	तरुणसूर्यवत्	பாலசூரியன்கள்போல
पश्य	பார்.	जले	ஜலத்தில்
शुभगन्धीनि	நல்ல மணங்கமழும்	सर्वशः	எங்கும்
इमानि	இந்த	प्रकाशन्ते	அழகுவாய்ந்து
नलिनानि	செந்தாமரைகள்		விளங்குகின்றன.

एषा प्रसन्नसलिला पद्मनीलोत्पलायुता । हंसकारण्डवाकीर्णा पम्पा सौगन्धिकायुता ॥

एषा पम्पा	“ இந்த பம்பைசரஸ்	हंसकारण्डवाकीर्णा	ஆன்னம், நீர்காக்கை
प्रसन्नसलिला	நீர்மலமான ஜலத்தை		கள் நிறையப்பெற்று
	புடையதாரிளுக்கிறது		விளங்குகிறது.
पद्म-}	தாமரை, கருநெய்தல்	सौगन्धिकायुता	பலசெங்கழுநீர் புஷ்ப
नीलोत्पलायुता)}	புஷ்பங்கள் நிறையப்		பெற்றுவிளங்குகிறது.
	பெற்றுவிளங்குகிறது.		

जले तरुणसूर्याभिः पट्पदाहतकेसरैः । पङ्कजैः शोभते पम्पा समन्तादभिसंवृता ॥ ६६ ॥

पम्पा	“ பம்பை	तरुणसूर्याभिः	பாலசூரியனது
जले	ஜலத்தில்		ஒளிகொண்ட
पट्पदाहत-}	வண்டுகளால் மொய்க்	पङ्कजैः	தாமரைபுஷ்பங்களால்
केसरैः }	கப்பட்டு உதிர்த்த	समन्तात्	எங்குபார்ந்தாலும்
	பூந்தாதுக்களையுடை	अभिसंवृता	பாப்பப்பட்டதாய்
	யவைகளும்	शोभते	பிரகாசிக்கிறது.

चक्रवाक्युता नित्यं चित्रप्रस्थवनान्तरा । मातङ्गमृगयूथैश्च शोभते सलिलार्थिभिः ॥ ६७ ॥

नित्यं	“எப்பொழுதும்	सलिलार्थिभिः	நீர் குடிக்க வரும்
चित्रप्रस्थ- } वनान्तरा }	அழகிய சுற்றியுள்ள வனப்பிரதேசங்களை யுடையதாய்,	मातङ्गमृगयूथैः च	யானை, மான் இவைக ளின் கூட்டங்களால் *
चक्रवाक्युता	சக்ரவாக பகவிகள் நிறைந்ததாய்,	शोभते	(பம்பை) அழகுற்று விளங்குகிறது.

पवनाहतवेगाभिर्धूमिभिर्विमलेऽम्भसि । पङ्कजानि विराजन्ते ताड्यमानानि लक्ष्मण ॥

लक्ष्मण	“ஸக்திமணு!	विमले	நிர்மலமான
पङ्कजानि	தாமரைப் புஷ்பங்கள்	अम्भसि	ஜலத்தில்
पवनाहतवेगाभिः	காற்றினொடியுண்டு சலிக்கின்ற	ताड्यमानानि	அசைந்து ஆடுகின்ற வைகளாய்
ऊर्मिभिः	அலைகளால்	विराजन्ते	அழகுற்று விளங்கு கின்றன.

पद्मपत्रविशालार्क्षीं सततं पङ्कजप्रियाम् । अपश्यतो मे वंदेहीं जीवितं नाभिरोचते ॥ ६९ ॥

पद्मपत्र- } विशालार्क्षी }	“தாமரைபிதழ்போ ன்றகண்களையுடை யவளும்,	वंदेहीं	ஜானகியை
सततं	எப்பொழுதும்	अपश्यतः	காணப்பெருத
पङ्कजप्रियां	தாமரைமலரில் அதிக பிரியமுள்ளவளுமான	मे	எனக்கு
		जीवितं	உயிர் தீர்த்தல்
		न अभिरोचते	பிரிக்கவில்லை.

अहो कामस्य वामत्वं यो गतामपि दुर्लभाम् । स्मारयिष्यति कल्याणीं कल्याणतरवादिनीम् ॥

यः	“ஐது	दुर्लभां	மிக அருமையானவ ளாய்,
गतां अपि	காணாதிருக்குமவளை யும்	स्मारयिष्यति	இடைவிடாது கினைக்க ச்செய்கிறதோ,
कल्याणीं	மங்களஸ்வரூபினி யாய்,	कामस्य	அந்த வாத்தலையந்தி னுடைய
कल्याणतरवादिनीं	மிக மதுரபாஷினி யாய்,	वामत्वं	அசட்டுத்தனம்
		अहो	எவ்வளவுடா!

श्वयो धारयितुं कामो भवेदद्यागतो मया । यदि भूयो वसन्तो मां न हन्यात्पुष्पितद्रुमः ॥

पुष्पितद्रुमः	“புஷ்பித்த மரக்க ளுடனிருக்கிறதாய்	न हन्यात् यदि	கினைப்புழுட்டா திருந் தால்,
अथ	இப்பொழுது	कामः	அன்பின திசயமானது
आगतः	கண்டபெறும்	मया	என்னால்
वसन्तः	வசந்தகாலம்,	धारयितुं	அதிகப்படாது அடக்க
भूयः	முன்னினும் அதிகமாய்	शस्यः	முடிந்ததாக
मां	என்னை	भवेत्	ஆகும்.

यानि स्य रमणीयानि तथा सह भवन्ति मे । तान्येवारमणीयानि जायन्ते मे तथा विना ॥

तथा सह मे - रमणीयानि	“அவனோடிருந்த எனக்கு மனதிற்கிசைந்தவைக ளாய்	तथा विना मे तानि एव अरमणीयानि	அவனை விட்டுப்பிரிந் எனக்கு [திருக்கும் அவைகளோ மனதிற்கிசைந்தவைக ளாய்
यानि भवन्ति स्य	எவைகள் இருந்தனவோ ;	जायन्ते	இருக்கின்றன.

पद्मकोशपलाशानि दृष्ट्वा दृष्टिर्विमन्यते । सीताया नेत्रकोशाभ्यां सदृशानीति लक्ष्मण ॥

लक्ष्मण पद्मकोशपलाशानि सीतायाः नेत्रकोशाभ्यां	“லக்ஷ்மணா! ‘தாமரை மொட்டுகளி சீதையின் [னிதழ்களை இருகண்களின் தோற்றத்திற்கு	सदृशानि इति दृष्ट्वा दृष्टिः विमन्यते	ஒத்திருக்கின்றன. என்று நினைத்து, நல்லறிவு தடுமாற்றமடைகிறது.
--	--	---	---

पद्मकेसरसंसृष्टो वृक्षान्तरविनिःसृतः । निःश्वास इव सीताया वाति वायुर्मनोहरः ॥ ७४ ॥

पद्मकेसर- } संसृष्टः }	“தாமரைத்தாதுக்க ளின் பரிமளத்து டன் கூடியதாய் வரங்குளினிடைகளிலி ருந்து வெளிவருகி றதும்	मनोहरः वायुः सीतायाः निश्वासः इव वाति	மனோஹர மாபிருக்கிற காற்று [துமான சீதையின் மூச்சுக்காற்று போலிருப்பதால் இப்பொழுது தான் புறத்துகிறது.
---------------------------	--	--	--

सौमित्रे पश्य पम्पाया दक्षिणे गिरिसानुनि । पुष्पितां कर्णिकारस्य यष्टिं परमशोभिताम् ॥

सौमित्रे पम्पायाः दक्षिणे गिरिसानुनि कर्णिकारस्य	“சௌத்ரிமணா! பம்பாயின் தென் மலைத்தாழ்வரையில் சரக்கொன்றை மரத்தின்	परमशोभितां पुष्पितां यष्टिं पश्य	மிக அழகு வாய்ந்து பூக்களையுடைய கிளைைய பார்.
--	--	---	--

अधिकं शैलराजोऽयं धातुभिः सुविभूषितः । विचित्रं सृजते रेणुं वायुवेगविघटितम् ॥

अयं शैलराजः धातुभिः सुविभूषितः वायुवेगविघटितं	“இந்த மலையரசு தாதுக்கனால் மிக்க அழகுற்றதாய் வாயுவேகத்தால் சிதறுண்ட	विचित्रं रेणुं अधिकं सृजते	பலவர்ணமான புழுதியை அதிகமாய் இறைத்துக்கொண் டிருக்கிறது.
---	---	-------------------------------------	--

गिरिप्रस्थास्तु सौमित्रे सर्वतः संप्रपुष्पितैः । निष्पत्रैः सर्वतो रम्यैः प्रदीप्ता इव किंशुकैः ॥

சுமிலே	“ ஸ்ரீமண !	சர்வதோ ரம்யே:	முழு துமழுகுவாய்
गिरिप्रस्था: तु	மலைச்சார்புக		து விளங்கும்
	ளெல்லாம்	किंशुकैः	பலாச விருகுதங்கனால்
सर्वतः	எங்கும்	प्रदीप्ता:	திப்பற்றியெய்கின்ற
संप्रपुष्पितैः	செம்மைக்குப் பூத்து		வைகள்
निष्पत्रैः	இலைகளுகின்றது	इव	போலிருக்கின்றன.

पम्पातीररुहाश्चमे संसक्ता मधुगन्धिनः । मालतीमल्लिकाषण्डाः करवीराश्च पुष्पिताः ॥७८॥
 केतक्यः सिन्धुवाराश्च वासन्त्यश्च सुपुष्पिताः । माधव्यो गन्धपूर्णाश्च कुन्दगुल्माश्च सर्वशः ॥
 चिरिविल्वा मधूकाश्च वज्रुला वकुलास्तथा । चम्पकास्तिलकाश्चैव नागवृक्षाश्च पुष्पिताः ॥
 नीपाश्च वरणाश्चैव खर्जूराश्च सुपुष्पिताः । पद्मकाश्चोपशोभन्ते नीलाशोकाश्च पुष्पिताः ॥

इमे	“ இந்த	चिरिविल्वा:	சிறி வில்வங்களும்,
संसक्ता:	ஆடர்ந்து	मधूका: च	இலுப்பைகளும்,
पम्पातीररुहा:	பம்பைக் கரையில்	वज्रुला:	வஞ்சிகளும்,
	முனைத்திருக்கின்ற	वकुला: तथा	மகிழங்களும்,
मधुगन्धिनः	நறுமணங்கமழும்	चम्पका: च	சண்பகங்களும்,
मालतीमल्लिका	ஜாதிமல்லி, மல்லி	तिलका: एव	திலகங்களும்,
षण्डा: च	கைப்பூக்களும்,	पुष्पिता:	புப்பாய் நிறைந்த
पुष्पिता:	பூத்த	नागवृक्षा: च	நாகமரங்களும்,
करवीरा: च	அலரிகளும்,	नीपा: च	கடம்புகளும்,
केतक्यः	தாளைகளும்,	वरणा: च एव	மாவலிநடைகளும்,
सिन्धुवारा: च	வெண்ணெய்ச்சிகளும்,	खर्जूरा: च	பேர்ச்சைகளும்,
सुपुष्पिता:	நன்கு பூத்த	सुपुष्पिता:	நன்கு பூத்த
वासन्त्यः च	மலை முல்லைகளும்,	पद्मका: च	பத்மகைகளும்,
गन्धपूर्णा:	பரிமனம் நிறைந்த	पुष्पिता:	நன்கு பூத்த
माधव्यः च	மாமல்லிகளும்,	नीलाशोका: च	நீலாசோகமரங்களும்
सर्वशः	பலவகை	उपशोभन्ते	ஆழகாய் விளங்கு
कुन्दगुल्मा: च	குருந்தப் புதர்களும்,		கின்றன.

लोध्राश्च गिरिपृष्ठेषु सिंहकेसरपिञ्जराः । अङ्गोलाश्च कुरण्डाश्च पूर्णकाः पारिभद्रकाः ॥८२॥
 चूताः पाटलयश्चैव कोविदाराश्च पुष्पिताः । मुचुलिन्दार्जुनाश्चैव दृश्यन्ते गिरिसानुषु ॥
 केतकोदालकाश्चैव शिरीषाः शिशुपा धवाः । शाल्मल्यः किंशुकाश्चैव रक्ताः कुरवकास्तथा ॥
 तिनिशा नक्तमालाश्च चन्दनाः स्पन्दनास्तथा ॥ ८४ ॥

केचित्पर्याप्तकुसुमाः पादपा मधुगन्धिनः । केचिन्मुकुलसंवीताः श्यामवर्णा इवावभुः ॥८८॥

केचित् पादपाः	“ சில விருஷங்கன்கள்,	केचि	சில
मधुगन्धिनः	நறுமணங்கமழும்	श्यामवर्णाः	கருநிறமுற்று
पर्याप्तकुसुमाः	நன்கு மணந்த புஷ்பம்	मुकुलसंवीताः इव	மொட்டுகளால் நிறைந்தவைகளாகவும்
	களைபுடையதாயும்,	आवभुः	விளங்கின.

इदं मृष्टमिदं स्वादु प्रकुलमिदमित्यपि । रागमत्तो मधुकरः कुसुमेष्ववलीयते ॥ ८९ ॥

मधुकरः	“வண்டி வம்	प्रकुलं	நன்குப் ஆனந்திருக்கி
इदं	‘இது		றது’
मृष्टं	மன்குரமாவிருக்கி	इति अपि	என்றெண்ணி
	றது.	रागमत्तः	உதவாததும் தலைக்கே
इदं	இது		றியதாய்
स्वादु	ருசிகரமாவிருக்கிறது.	कुसुमेषु	புஷ்பங்களில்
इदं	இது	अवलीयते	மறைகிறது.

निलीय पुनरुत्पत्य सहसाऽन्यत्र गच्छति । मधुलब्धो मधुकरः पम्पातीरुदुमेष्वसौ ॥ ९० ॥

असौ	“ இந்த	पुनः	மீனவும்
मधुकरः	வண்டி. வம்	उत्पत्य	வெளிவந்து,
निलीय	மறைந்து,	अन्यत्र	வேறிடங்களில்
मधुलब्धः	மதுவில் ஆசை தீராத	पम्पातीरुदुमेषु	பம்பைக்கரை மரங்க
सहसा	சடக்கென [தாய்	गच्छति	திரிகின்றது. [வில்

इयं कुसुमसंघातैरुपस्तीर्णा सुखाकृता । स्वयं निपतितैर्भूमिः शयनप्रस्तरैरिव ॥ ९१ ॥

इयं	“ இந்த	शयनप्रस्तरैः	மெத்தைகளால்
भूमिः	பூப்பிரதேசமானது	इव	எவ்வண்ணமோ,
स्वयं निपतितैः	தானாகவே விழுந்த		ஆவ்வண்ணமே
कुसुमसंघातैः	புஷ்பக் குவியல்களால்	सुखाकृता	தாமரப் பிளக்குகி
उपस्तीर्णा	பாப்பப்பெற்றதாய்		றது.

विविधा विविधैः पुष्पैस्तैरेव नगसानुषु । विकीर्णैः पीतरक्ता हि सौमित्रे प्रस्तराः कृताः ॥

सौमित्रे	“ ஸைத்ரிமண !	पुष्पैः एव	புஷ்பங்களாலேயே
नगसानुषु	மலைத்தாழ்வனாகளில்	पीतरक्ताः	மஞ்சள் நிறமுற்ற
विकीर्णैः	இறைந்து கிடக்கின்ற	विविधाः	பல
तैः	ஆந்த	प्रस्तराः हि	விருப்புகளாகவே
विविधैः	நானாவித	कृताः	விளங்குகின்றன.

हिमान्ते पश्य सौमित्रे वृक्षाणां पुष्पसञ्चयम् ॥ ९२ ॥

सौमित्रे	“ ஸைத்ரிமண !	वृक्षाणां	மரங்களுடைய
हिमान्ते	வண்டித்தொடையில்	पुष्पसञ्चयं	புஷ்பசமூகத்தை
		पश्य	பார்.

पुष्पमासे हि तरवः संघर्षादिव पुष्पिताः । आह्वयन्त इवान्योन्यं नगाः पट्पदनिस्वनैः ॥

तरवः हि
पुष्पमासे

“மாங்குளெல்லாம்
வஸந்தமாஸத்தில்
சமமாகவே, மேம்பட்ட
டோ ஆகவேண்டு
மெனுமாயைபால்
போலவே
புஷ்பித்து விளங்கு
கின்றன.

सङ्घर्षात् इव

पुष्पिताः

नगाः

पट्पदनिस्वनैः

अन्योन्यं

आह्वयन्ते इव

மரங்கள்

வண்டுகளின் நீக்கா
ரங்களால்

ஒன்றையொன்று
நல்வாவு கூறுகின்ற
வைகள்போலிருந்
கின்றன.

कुसुमोत्तंसविटपाः शोभन्ते बहु लक्ष्मण

लक्ष्मण

कुसुमोत्तंस-
विटपाः

“லக்ஷ்மண!
புஷ்பங்கள் செறிந்த
கிளைகளைபுடைய
ஆவைகள்

॥ ९५ ॥

बहु

शोभन्ते

பிக்க

அழகுவாய்ந்து
விளங்குகின்றன.

एष कारण्डवः पक्षी विगाह्य सलिलं शुभम् ।

एषः

कारण्डवः

पक्षी

शुभं सलिलं

कान्तया सार्धं

“இந்த

நீர்க்காக

பறவை

தெளிந்த நீரில்

மனைவியோடுகூடி

रमते कान्तया सार्धं काममुदीपयन्मम ॥

विगाह्य

मम

कामं

उदीपयन्

रमते

முழுக்கி,

எனது

மனோரதத்தை

நினைப்பு மூட்டிக்

கொண்டு

விளையாடுகிறது.

मन्दाकिन्यास्तु यदिदं रूपमेतन्मनोहरम् । स्थाने जगति विख्याता गुणास्तस्या मनोरमाः ॥

तस्याः

मन्दाकिन्याः

गुणाः

मनोरमाः तु

यत्

जगति

“ஆந்த

மந்தாகினியினது

குணங்கள்

மனதைக்கவர

வல்லவைகளாய்

இருக்கின்றமையால்

உலகில்

विख्याताः

इदं

एतत्

मनोहरं

रूपं

स्थाने

பிரசித்திபெற்றவை

இப்பொழுது [கள்.

இந்த

மனதைக்கவரும்

தோற்றமானது

அந்நுடையதுபோ

லிருக்கிறது.

यदि दृश्येत सा साध्वी यदि चेह वसेमहि ।

रघूत्तम

साध्वी

सा

दृश्येत यदि

इह च

वसेमहि यदि

“லக்ஷ்மண!

ஸாதிவாகிய

ஆவள், [சூல்

காணப்படுகிறதென்-

இவ்விடத்திலேயே

நாம் வஸிக்கின்றோம்

என்றால்

स्पृहयेयं न शकाय नायोध्यायै रघूत्तम ॥

शकाय

स्पृहयेयं न

अयोध्यायै

न

இந்திரனை நினைத்தும்

நான் பொருமை

கொள்ளேன்.

அயோத்தியை

நினைத்தும்

பொருமை கொள்

ளேன்.

न ह्येवं रमणीयेषु शादलेषु तथा सह । रमतो मे भवेच्चिन्ता न स्पृहाऽन्येषु वा भवेत् ॥

तथा सह “ஆவனோடுகூட
ரமணிyeபு மனோரம்பமாயுள்ள
शादलेषु பசும்புற்றறைகளில்
रमतः உல்லாசமாய் காவல்
मे எனக்கு [கழிக்கும்
एवं हि இப்படியாகிவிடில்

चिन्ता வேறெதிலும் நினைவு
न भवेत् உண்டாகமாட்டாது.
अन्येषु वा மற்றவைகளிலெதி
स्पृहा டிகவையெனும் [லும்
भवेत् न ஆசிராவைத்
உண்டாகமாட்டாது.

अमी हि विविधैः पुष्पैस्तरवो रुचिरच्छदाः । काननेऽस्मिन्विना कान्तां चित्तमुन्मादयन्ति मे ॥

अस्मिन् कानने “இந்தக் காட்டில்
विविधैः நானுவிதமான
पुष्पैः பூக்களால்
रुचिरच्छदाः அழகாய் வேயப்பட்ட
अमी तरवः இந்த விருகங்கள்

कान्तां கா தலையை
विना விட்டுப்பிரிந்திருக்கும்
मे हि என்னுடையவும்
चित्तं மனத்தை
उन्मादयन्ति சிதற ஆக்கின்றன.

पश्य शीतजलां चेमां सौमित्रे पुष्करायुताम् । चक्रवाकानुचरितां कारण्डवनिषेविताम् ॥

पुष्पैः क्रौञ्चैश्च संपूर्णां वराहमृगसेविताम्
सौमित्रे “ஸக்திமண!
पुष्करायुतां தாமரைமலர்கள்

॥ १०२ ॥

चक्रवाकानुचरितां சக்கிரவாகங்களால்
कारण्डवनिषेवितां திரியப்பெற்றதும்,
நீர்க்காக்கைகள்

पुष्पैः வாத்துக்களாலும்,
क्रौञ्चैः च கிரௌஞ்சப்பகை
எனும்

वराहमृगसेवितां { நிறைந்துள்ளதும்,
பன்றிகள், மாண்கள்
இவைகளால் பக்கலில்
திரியப்பெற்றதும்,

सम्पूर्णां च நிறைந்துள்ளதும்,
शीतजलां குளிந்த ஜலத்தை
உடையதுமான

अधिकं शोभते पम्पा विकूजद्विविहङ्गमैः

पम्पा “பம்பை
विकूजद्विः இனிய குரலில் கூனிக்
கொண்டிருக்கின்ற

इमां இதை (பம்பையை)
पश्य பார்.

दीपयन्तीव मे कामं विविधा मुदिता द्विजाः । श्यामां चन्द्रमुखीं स्मृत्वा प्रियां पद्मनिभेक्षणाम् ॥

विविधाः “பற்பல
मुदिताः உத்ஸாஹத்திலிருக்
द्विजाः பறவைகள், [கும்

श्यामां என் சேழனுமாகிய
प्रियां காதலியை
मे எனக்கு

चन्द्रमुखी { சந்திரன்போன்ற முக
மண்டலந்தையுடைய
யவளும்,
पद्मनिभेक्षणा { தாமரைவிதற்போன்ற
கண்களையுடையவ
ளும்,

स्मृत्वा நினைப்பூட்டி,
कामं மனோபாவத்தை
दीपयन्ति इव { அதிகரிக்கச்செய்கின்
றவைகளாகவே இரு
க்கின்றன.

श्यामा पद्मपलाशाक्षी प्रिया विरहिता मया । कथं धारयति प्राणान् विवशा जनकात्मजा ॥

புஷ்பலாசாக்ஷி “தாமரைபிதழ்போன்
ற கண்ணையுடைய

श्यामा என் நிழலாகிய

प्रिया காதலியாகும்

जनकात्मजा ஜனகன்தினி

मया विरहिता என்னைவிட்டுப் பிரிந்
தவனாய்

विवशा பரதந்திரையாய்

प्राणान् உயிரை

कथं धारयति எப்படி தரித்துக்கொ
ண்டிருப்பான்?

किं नु वक्ष्यामि राजानं धर्मज्ञं सत्यवादिनम् । सीताया जनकं पृष्ठः कुशलं जनसंसदि ॥

जनसंसदि “சம்பாநடுவில்

सीताया: சீதையின்

कुशलं கேதமத்தைப்பற்றி

पृष्ठः விசாரிக்கப்பட்ட நான்

धर्मज्ञं தர்மமுணர்ந்தவரும்

सत्यवादिनं அந்தக்கரணத்தி

புள்ளவருமான

जनकं राजानं ஜனகமன்னருக்கு

किं नु என்னவென்று பதில்

वक्ष्यामि சொல்லுவேன்?

या मामनुगता मन्दं पित्रा प्रव्राजितं वनम् । सीता सत्यमास्थाय क नु सा वर्तते प्रिया ॥

पित्रा “தந்தையால்

वनं காட்டிற்கு

प्रव्राजितं அனுப்பப்பட்ட

मां என்னை

या எவன்

सत्यं பதில்தா தர்மத்தை

आस्थाय சர்வமுமாய்க்கொண்டு

मन्दं ஸ்வேச்சையாய்

अनुगता பின்பற்றி வந்தானோ,

सा அந்த

प्रिया மனைவியாகிய

सीता சீதை

क नु எங்கேதான்

वर्तते இருக்கிறதோ?

तया विहीनः कृपणः कथं लक्ष्मण धारये । या मामनुगता राज्याद्रष्टुं विगतचेतनम् ॥

लक्ष्मण “கைத்தமனா!

राज्यात् நாட்டிலிருந்து

अष्टं கடத்தப்பட்டு

विगतचेतनं உத்தராதும் ஒழிந்து
கிடந்த

तया विहीनः அவளை விட்டுப்பிரிந்
தவனாய்

कृपणः { இன்னது செய்வதெ

ன்று தெரியாது தரி

த்துக்கொண்டிருக்

கும் நான்

कथं எப்படி

धारये உயிர்வைத்திருப்

பேன்.

मां என்னை

या எவன்

अनुगता பின்பற்றி வந்தானோ,

तच्चार्धचित्तपक्ष्माक्षं सुगन्धि शुभमव्रणम् । अपश्यतो मुखं तस्याः सीदतीव मनो मम ॥

तस्या: “அவளது

तत् அந்த

चार्धचित्त- } அர்த்தகாயமந்த இமை

पक्ष्माक्षं } களுற்ற கண்களுடைய

शुभं புண்பயான தும், [தும்,

सुगन्धि கன்னியனிடமிருந்தும்,

अव्रणं மாசற்றதுமான

मुखं சிருமுகமண்டலத்தை

अपश्यतः காணப்பெறாத

मम मनः எனது மனமாவது

सीदति इव துடித்துக்கொண்டே

யிருக்கிறது.

स्मितहास्यान्तरयुतं गुणवन्मधुरं हितम् । वैदेह्या वाक्यमतुलं कदा श्रोष्यामि लक्ष्मण ॥

लक्ष्मण	“லக்ஷ்மணா !	हितं	ஸமமோசிதமானதும்,
स्मितहास्यान्तरयुतं	{ இடைபிளையே புன் முறுவலோடு வெளி வருவதும், நன்மை பயப்பதும், இனியதும்,	अतुलं	ஒப்பில்லாததுமான
गुणवत्		वैदेह्याः	ஜானகியின்
मधुरं		वाक्यं	வார்த்தையை
		कदा	எப்பொழுது
		श्रोष्यामि	கேட்கப்பெறுவேன் ?

प्राप्य दुःखं वने श्यामा सा मां मन्मथकर्षितम् । नष्टदुःखेव हृष्टेव साध्वी साध्वभ्यभाषत ॥

साध्वी	“சுற்பாசாகிய	हृष्टा इव	சந்தோஷமுடையவ
श्यामा	என்னிழலாகும்		ளாகவே
सा	அவள்	मन्मथकर्षितं	வாத்ஸல்யத்தால்
वने	காட்டில்		மனவேதனையுறும்
दुःखं	எதோ ஒரு அசௌக்ய	मां	என்னைப்பார்த்து
प्राप्य	அடைந்தும், [யத்தை	साधु	உன்னம் உருகும்
	{ असेनक्यत्तैत प्रु ற்றிலும் நினைபாதவ		வண்ணமாய்
नष्टदुःखा इव	ளாய்	अभ्यभाषत	உரையாடுவான்.

किं नु वक्ष्यामि कौसल्यामयोध्यायां नृपात्मज ।

क सा स्तुपेति पृच्छन्तीं कथं चातिमनस्विनीम् ॥ ११७ ॥

नृपात्मज	“சக்ரவர்த்திகுமாரா !	इति	என்று
अयोध्यायां	அயோத்தியில்	पृच्छन्तीं	வினாவுகிற
सा स्तुषा	‘அந்த மருமகன்	अतिमनस्विनीं	மகா புண்யவதியாகிற
कथं	என் காணப்பெற	कौसल्यां च	கௌஸல்யாதேவியா
	வில்லை ?		ருக்கும்
क	எங்கேயிருக்கிறான் ?’	किं नु	என்ன பதிலை
		वक्ष्यामि	சொல்லுவேன் ?

गच्छ लक्ष्मण पश्य त्वं भरतं भ्रातृवत्सलम् । न ह्यहं जीवितुं शक्तस्तामृते जनकात्मजाम् ॥

जनकात्मजां	“ஜனகர் மகனாகிய	लक्ष्मण	லக்ஷ்மணா !
तां ऋते	அவளின்றி	भ्रातृवत्सलं	சகோதரவாஞ்சை
अहं	நான்,	भरतं	பரதனிடம் [யுள்ள
जीवितुं	உயிருடனிருக்க	गच्छ	போய்ச்சேர்.
शक्तः न	மாட்டேன்.	त्वं	நீ
हि	ஆனபடியால்	पश्य	பெருமைப்படுத்து.”

इति रामस्तु विलपन् हतनौरिव सागरे । न ददर्श तदा पारं शोकस्य पुरुषर्षभः ॥ ११९ ॥

पुरुषर्षभः	புருஷோத்தமராகிய	इति	மேற்கண்டவாறு
रामः	ஸ்ரீராமர்	विलपन् तु	புலம்பிக்கொண்டே
सागरे	சமுத்திரத்தில்	तदा	அப்பொழுது
हतनौः इव	முழ்கிய படகு	शोकस्य	சோகத்தினது
	போன்றவராகி	पारं	முடிவை
		न ददर्श	காணவில்லை.

स शुभे शण्पशयने निश्वस्य निषसाद च । सर्पपयांससम्पन्नो दशं तामनुदर्शयन् ॥१२०॥

ச:	அவர்	அனுதர்சயந்	இப்படித்தானென்று விளங்கக்கூடிக் கொண்டு
सर्पपयांससम्पन्नः	பாம்பின் தேசத்த முடையவராகி	சுபே	இனிய
निश्वस्य	பெருமூச்செறிந்து,	शण्पशयने	இளம்புற்றரையில்
तां	அந்த	निषसाद	உட்கார்ந்துவிட்டார்.
दशं	எதிர்ப்பயினை		

तं दाशरथिमासीनं भृशं संक्षुभितेन्द्रियम् । निश्वसन्तं ततो वाग्मी प्रत्युवाच स लक्ष्मणः ॥

ततः	அப்பொழுது	तं	அந்த
भृशं	மிகவும்	दाशरथि	ஸ்ரீராமரைப் பார்த்து
संक्षुभितेन्द्रियं	இந்திரியங்கள் தடுமாறி	सः	அந்த
निश्वसन्तं	பெருமூச்செறிந்து கொண்டு	वाग्मी	வாக்கா துரியமுடைய
आसीनं	உட்கார்ந்திருக்கும்	लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்
		प्रत्युवाच	பின்வருமாறு சொன்னார்.

दीनरूपेण काकुत्स्थ वैदेहीमनुत्प्यसे । वारिवेगेन मथितां किन्नरीमिव किन्नरः ॥१२२॥

काकुत्स्थ	“ஸ்ரீராம!	इव	எப்படியோ அப் படியே
वारिवेगेन	ஜலப்பிரவாகத்தால்	दीनरूपेण	மடுனோதையத்தை
मथितां	இருந்த இடம் தெரியாதிருக்கின்ற	वैदेहीं	இதது
किन्नरी	கின்னரப்பேடையப்ப	अनुत्प्यसे	ஜானகியாபாப்பற்றி இடைவிடாது பரிதபிக்கின்றர்.
किन्नरः	ஒரண்கின்னரம் [ற்றி		

दुर्लभा हि तथारूपा मानुषी पुरुषर्षभ । सर्वस्वमपि संत्यज्य पूज्यो धर्मो हि राघव ॥

पुरुषर्षभ	“புருஷோத்தம!	अपि	என்றாலும்
तथारूपा	அக்குணங்களமையப் பெற்ற	सर्वस्वं	எதையும்
मानुषी	ஓர் மானிடஸ்திரீ	संत्यज्य	முற்றி அமொழித்து, தர்மம் ஒன்றுதான்
दुर्लभा हि	கிடைப்பதற்கரிதே.	धर्मः हि	{ எதற்கும் மேம்பட்ட தாப் கொண்டாடத் தக்கது.
राघव	ஸ்ரீராம!	पूज्यः	

धर्मे प्रयतमानस्य न किञ्चिदिह दुर्लभम् । धीरा ह्येव विवर्धन्ते धीरा ह्येवाधिरोहिणः ॥

धर्मे	“தர்மத்தில்	विवर्धन्ते	பெருமையுற்று விளங்குகிறார்கள்.
प्रयतमानस्य	அசஞ்சலப்பற்று டைய ஒருவனுக்கு	धीराः हि एव	{ தர்மானுப்தானங்க ளில் வருவாதவர் கந்தான்
इह	இம்மாளிடவுலகில்	अधिरोहिणः	யாவருக்கும் மேம்பட் டு விளங்குகிறார்கள்.
दुर्लभं	பெறமுடியாததாயுள்		
किञ्चित् न	ஒன்றும்இல்லை. [ளது		
धीराः हि एव	{ தர்மானுப்தானங்க ளில் வருவாதவர் கந்தான்		

न नीचः सहते किञ्चिन्निस्सारोऽल्पतयाऽनघ । त्वादृशस्त्वेव सहते कालपर्यायकोविदः ॥

अनघ	“ புண்பா த்மாவே !	சஹுதே ந	பொறுக்கமாட்டான்.
निस्सारः	உலகவாழ்க்கையின்	காலபர्याய-	தெய்வரியமம் இன்ன
	துட்பத்தையறிபாத	கோவித:	தென்பதை நன்கறிந்த
नीचः	ஓர் அற்பமானிடன்	त्वादृशः तु	தேவரீர்போன்றவன்
अल्पतया	புத்திக்குறைவால்	सहते एव	தேவரியமாகவே
किञ्चित्	எதையும்		இருக்கிருன்.

दुःखमुवावचं प्राप्तो वायुवेगमिवाचलः । राज्यं हि समभित्यज्य भोगांश्चाप्यतिमानुपान् ॥

राज्यं हि	“ ராஜ்யத்தையும்,	अचलः	ஓர் மலையானது
अतिमानुपान्	மனிதர்களுக்கு கிடை	वायुवेगं	புயல்காற்றை
	ப்பதற்கரிதாகிய	इव	எவ்வண்ணமோ,
भोगान् च अपि	போகங்களையும்		அவ்வண்ணமே
समभित्यज्य	பொருட்படுத்தாது	उवावचं	பலவகை
	துறந்து,	दुःखं	கஷ்டத்தை
		प्राप्तः	பொறுத்தருளினீர்.

तप्यसे तपसा छन्नो नीचः कापुरुषो यथा । स पूर्वभावाद्भूयिष्ठमात्मानं योक्तुमर्हसि ॥

तपसा	“ அக்ஞானத்தால்	पूर्वभावात्	முந்திய சந்தேகத்தை
छन्नः	முண்ட		கொண்டு
कापुरुषः	ஏதோ ஒரு	आत्मानं	நிஜஸ்வரூபத்தை
नीचः	விவேகமற்றவன்	भूयिष्ठं	சர்வோத்திருஷ்ட
यथा	போல்		மரய்
तप्यसे	தேவரீர் தவிக்கின்றீர்.	योक्तुं	சொந்தையில்கொள்ள
सः	அந்த நீர்	अर्हसि	வேண்டும்.

सुखदुःखेन भद्रं ते सदश्वानिव सारथिः । वीर त्वं तु प्रमाद्येषु मा शोकेषु मनः कृथाः ॥

सारथिः	“ ஓர் சாரதி	ते	தேவரீருக்கு
सदश्वान्	சொன்னபடி கேட்கும்	भद्रं	நன்மையே பயக்கும்.
	குதிரைகளை	वीर	தர்மாத்மாவே !
		त्वं	தேவரீர்
इव	{ அடைந்து எவ்வண்	प्रमाद्येषु तु	ஆபத்தையே விளை
	ணமோ அவ்வண்	शोकेषु	சோகங்களில் [விக்கும்
	ணமே	मनः	மனதை
सुखदुःखेन	சுகம் துக்கம்	मा कृथाः	செலுத்தலாகாது.
	இவ்விரண்டிலேயும்		

दर्शयन्निव सङ्कल्पमुदधिर्वेगवानिव । विनिस्तार्य वने वासं वसुधां प्रतिपद्य च ॥१२९॥

लप्स्यसे परमां प्रीतिं कीर्तिं धर्मं वलोद्धतः । अपीदानीं स मृयेत सीतामपि जहार यः ॥

वेगवान् उदधिः इव	“கொந்தலிக்கும் சமுத்திரம்போல்	परमां	சர்வோத்திருஷ்ட
बलोद्धतः	{ மனோதைரயத்தை மேற்கொண்டவராய் தேவரீர்,	प्रीति कीर्ति धर्म लस्यसे	மாகிய மனத்திருப்தியையும், புகழையும், தர்மத்தின் பயனையும், அடையப்போகின்றீர்.
सङ्कल्पं दर्शयन् इव वने वासं विनिस्तीर्य वसुधां प्रतिपथ च	வாக்குதத்தத்தை முற்றிலும் நிரூபித்து வனத்தில் [கொண்டு வாஸத்தை ஒழித்து, பூமியை அடைந்து, அதன்மேல்	यः सीतां अपि जहार सः इदानीं अपि सृज्येत	எவன் சீதையையும் திருடிவிடுக்கிறானோ, அவன் இப்பொழுதே தேடிக்கண்டுபிடிக்கப் படவேண்டும்.

आत्मनो जीवितान्ताय मृत्योः कूटमिवास्पृशन् । तं हत्वा मैथिलीं सीतामुपलभ्य सुखी भव ॥

आत्मनः जीवितान्ताय	தனது உயிரின் முடிவின் காரணமாய்	तं	அவனை
मृत्योः कूटं इव अस्पृशन्	பமனது பாசத்தையே அறியாதிருந்து வரு கிறான்.	हत्वा मैथिलीं सीतां उपलभ्य सुखी भव	கொன்று, மிதிலை மன்னர் மகனா சீதையை [கிய அடைந்து, மனக்குறையொழிந்த வராக ஆகுகிறாக.

एतत्ते नरशार्दूल कृत्यमात्ययिकं परम् ॥ १३२ ॥

नरशार्दूल ते	“புருஷோத்தம! தேவரீருக்கு	परं	எதிலும் சூக்கியமான
आत्ययिकं	{ காலதாமதமின்றி உட னே செய்யவேண்டி யதாகிய	कृत्यं एतत्	காரியம் இதுவே.

संस्तम्भ राम भद्रं ते मा शुचः पुरुषर्षभ । नेदृशानां मतिर्मन्दा भवत्यकलुषात्मनाम् ॥

राम संस्तम्भ	“ஸ்ரீராம! மனோதைரியம் கொள்ளும்.	अकलुषात्मनां	{ மனத்தை கோபத்தி லும், சோம்பலிலும் செலுத்தாத
ते भद्रं	தேவரீர் கிருதகிருத்ய ராவரீர்.	ईदृशानां	{ இப்படிப்பட்டவர்களு டைய (உம்பைப்போ ன்றவர்களுடைய)
पुरुषर्षभ मा शुचः	புருஷோத்தம! கவலையுறங்கூடாது.	मतिः मन्दा भवति न	அறிவு குன்றியதாய் ஆகிறதில்லை.

स्मृत्वा वियोगजं दुःखं त्यज स्नेहं प्रिये जने । अतिस्नेहपरिष्वङ्गादतिराद्रापि दह्यते ॥

प्रिये	“அன்பிற்கு பாத்திரமான	दुःखं	மனவேதனையை
जने	பந்துவின் விஷயத்தில்	त्यज	முற்றிலுமொழியும்.
स्नेहं	அன்பை	वर्तिः	விளக்குத்திரியானது
स्मृत्वा	பெரிதாய் பாராட்டி.	आद्रा अपि	ஜலம்பட்டு நரமாயிருக் கிறது என்றாலும்
वियोगजं	காணாமல் போயிருக்கி றதால் விளைந்த	अतिस्नेह- } परिष्वङ्गात् }	அதிக எண்ணையில் நனைக்கப்பட்டதால் எரிக்கப்படுகிறது.
		दह्यते	

यदि गच्छति पातालं ततो ह्यधिकमेव वा । सर्वथा रावणस्तात न भविष्यति राघव ॥

तात	“அண்ணா!	अधिक एव वा	{ மேம்பட்ட உலகத்தை யடைந்திருக்கிறான் என்றாலும் சரி,
राघव	ஸ்ரீராம!	सर्वथा	எப்படியும்
रावणः	ராவணன்	ततः हि	அங்கேயும்
पातालं	பாதாளலோகத்தை	भविष्यति न	உயிருடனிருக்கப் போகிறதில்லை.
गच्छति यदि	அடைந்திருக்கிறான் என்றாலும் சரி;		

प्रवृत्तिर्लभ्यतां तावत्तस्य पापस्य रक्षसः । ततो हास्यति वा सीतां निधनं वा गमिष्यति ॥

तावत्	“எதற்கும் முந்தி	ततः	அப்படியாகில்
तस्य पापस्य	அந்த பாபியாகிய	सीतां	சீதையை
रक्षसः	அரக்கனை	हास्यति वा	கிட்டோடிவிடுவான்.
प्रवृत्तिः	நேரில் காணல்	निधनं वा	மாணத்தையும்
लभ्यतां	அடையப்பட்டும்.	गमिष्यति	அடைவான்.

यदि यात्यदिर्गर्भं रावणः सह सीतया । तत्राप्येनं हनिष्यामि न चेदास्यति मैथिलीम् ॥

सीतया	“சீதையோடு	अदितेः	அதிதியினுடைய
सह	கூடவிருக்கும்	गर्भं	கர்ப்பத்தை
रावणः	ராவணன்,	याति यदि	அடைந்திருக்கின்ற
मैथिलीं	ஜானகியை	एनं	இவனை [என்றாலும்
हास्यति	பிசுதிஸமர்ப்பணம் செய்துவிடுகிறான்,	तत्र अपि	அங்கேயும்
न चेत्	இல்லையென்றால்,	हनिष्यामि	நான் கொன்றே விடு வேன்.

स्वास्थ्यं भद्रं भजस्वार्थं त्यज्यतां कृपणा मतिः ॥ १३८ ॥

आर्यं	“பெரியவரை!	भद्रं	யாவருக்கும் நன்மை பயக்கத்தக்க
कृपणा	{ இன்னது செய்கிறதெ ன்று நிச்சயங்கொள் னாத	स्वास्थ्यं	{ பிறவிக்குணமாகிய பிறருதவிவேண்டா விரயத்தை
मतिः	மனோபாவமானது	भजस्व	மேற்கொள்வீராக.
त्यज्यतां	ஒழிக்கப்பட்டும்.		

अर्थो हि नष्टकार्यार्थिर्नार्थिनाधिगम्यते

॥ १३९ ॥

नष्टकार्यार्थः “காரியத்தின் பலத்தி

அவன

முயற்சிசெய்யாததால்

யை காணாதவர்களால்

ந அபிவிசய்யதே

அடையப்படுகிறதே

अर्थः

காரியத்தின்பயனுனது

யில்லை.

उत्साहो बलवानार्य नास्त्युत्साहात्परं बलम् ।

सोत्साहस्यास्ति लोकेऽस्मिन्न किञ्चिदपि दुर्लभम्

॥ १४० ॥

आर्य

“அண்ணா!

பர்

சிறந்ததாய் வேறொன்

उत्साहः

எதற்கும் சரியானிடா

अस्ति न

இல்லை. [ஹம்

முயற்சி

बलवान्

எதையும்விக்க

सोत्साहस्य

விடாமுயற்சியுடைய

வல்லது.

अस्मिन्

இந்த [வனுக்கு

बलं

பயனையளிக்கவல்லது.

लोके

உலகில்

उत्साहात्

விடாமுயற்சியைக்

दुर्लभं

அடையமுடியாத

காட்டிலும்

किञ्चित् अपि

ஒன்றுமே [தென்பது

न अस्ति

இல்லை.

उत्साहवन्तः पुरुषा नावसीदन्ति कर्मसु

॥ १४१ ॥

उत्साहवन्तः

“விடாமுயற்சியை

कर्मसु

காரியங்களில்

யுடைய

अवसीदन्ति न

மனச்சோர்வடைய

पुरुषाः

மனிதர்கள்

மாட்டார்கள்.

उत्साहमात्रमाश्रित्य सीतां प्रतिलभेमहि

॥ १४२ ॥

उत्साहमात्रं

“விடாமுயற்சியொன்

सीतां

சீதாதேவியை

றையே

आश्रित्य

மேற்கொண்டு,

प्रतिलभेमहि

அடைவோம்.

त्यज्यतां कामवृत्तत्वं शोकं संन्यस्य पृष्ठतः ।

महात्मानं कृतात्मानमात्मानं नावबुध्यसे ॥

आत्मानं

“தன்னை

शोकं

மனக்கலவையை

कृतात्मानं

ஆத்மஸ்வரூபமறிந்த

पृष्ठतः

பிரயோஜனமற்றதாய்

महात्मानं

மகாத்மாவென்பதை

संन्यस्य

தள்ளிவிட்டு,

மக்கள்மீது வாத்ஸல்

न अबबुध्यसे

{ திருவுளத்தில் இப்

कामवृत्तत्वं

{ யத்தால் தவிக்கும்

பொழுது கொள்ளா

त्यज्यताम्

தன்மை

திருக்கின்றீர்.

விட்டுவிடப்பட்ட

இம்.”

एवं संबोधितस्तेन शोकोपहतचेतनः । न्यस्य शोकं च मोहं च ततो धैर्यमुपागमत् ॥

ततः

அப்பொழுது

संबोधितः

தேற்றாவு செய்யப்ப

शोकोपहत-}

சோகத்தால் கலவரம

ட்டவராகி

चेतनः }

டைந்த மனமுடைய

शोकं च

மனவேதனையையும்

रामः

ஸ்ரீராமர், [வராயிருந்த

मोहं च

மனக்கலவரத்தையும்

तेन

அவரால்

न्यस्य

துறந்து,

एवं

மேற்கண்டவாறு

धैर्यं

மனச்சாந்தியை

उपागमत्

அடைந்தார்.

सोऽभ्यतिक्रामदव्यग्रस्तामचिन्त्यपराक्रमः । रामः पम्पां सुरुचिरां रम्यपारिप्लवदुमाम् ॥

सः	ஆந்த	रम्यपारिप्लव-}	அழகாய் ஆசைந்நாடு
अचिन्त्यपराक्रमः	{ இத்தன்மை யதென நினைத்ததற்கரிய பரா க்கிரமமுற்றவராகிய	दुमाम् }	கிற மரக்களைபுடைய
रामः	ஸ்ரீராமர்,	तां	ஆந்த
अव्यग्रः	சிதறின மனதைத் தே ற்றிக்கொண்டவராகி	सुरुचिरां	அழகுவாய்ந்து விளங் கும்
		पम्पां	பம்பையை
		अभ्यतिक्रामत्	கடந்துசென்றார்.

निरीक्षमाणः सहसा महात्मा सर्वं वनं निर्झरकन्दरांश्च ।

उद्विग्नचेताः सह लक्ष्मणेन विचार्य दुःखोपहतः प्रतस्थे ॥ १४६ ॥

महात्मा	“மஹாத்மாவாகு	उद्विग्नचेताः	{ (காணாமல் போயிருக் கும் காதலிகிடையத் தில்) கவலைபுற்ற ம னத்தினராய்
वनं	வனம் [மவர்,	सहसा	உடனே
सर्वं	எல்லாவற்றையும்	विचार्य	ஒருவித நீர்மானத்தை செய்துகொண்டு,
निर्झरकन्दरान् च	மலையருவிகளையும், குடைகளையும்	सह लक्ष्मणेन	லக்ஷ்மணரோடுகூட
दुःखोपहतः	துக்கத்தை மறந்தவராய்	प्रतस्थे	பிரயாணமானார்.
निरीक्षमाणः	பார்த்துக்கொண்டே		

तं मत्तमातङ्गविलासगामी गच्छन्तमव्यग्रमना महात्मा ।

स लक्ष्मणो राघवमप्रमत्तो ररक्ष धर्मेण वलेन चैव ॥ १४७ ॥

मत्तमातङ्ग-}	மதயாணைபோல் உல்	वलेन एव	ஆற்றலாலேயே
विलासगामी }	லாஸ நடையுடைய	अप्रमत्तः	என்னளவும் மனம்
महात्मा	மஹாத்மாவான	तं	கோணுது நடக்கின்
सः लक्ष्मणः	ஆந்த லக்ஷ்மணர்,	गच्छन्तं	ஆந்த [றவராய்
धर्मेण च	தர்மமின்னதெனு மறிவால்	राघवं	சென்றுகொண்டிருக் ஸ்ரீராமரை [கும்
अव्यग्रमनाः	தன்காரியத்தில் சலி யா மனத்தினராய்	ररक्ष	பாதுகாத்துச்சென் றார்.

तावृश्यमूकस्य समीपचारी चरन्दर्शाद्भुतदर्शनीयौ ।

शाखामृगाणामधिपस्तरस्वी विभ्रान्तिमत्तस्य वभूव चित्तम् ॥ १४८ ॥

अद्भुतदर्शनीयौ	அற்புதமானதோற்றத் தையுடையவர்களான	तरस्वी	மிக தைரியசாலியும்
तौ	அவ்விருவர்களையும்	शाखामृगाणां	வானரர்களுக்கு [வன்
अव्यग्रमूकस्य	நிசியமுகபர்வதத்தி னது	अधिपः	அதிபதியுமான சுகீர்-
समीपचारी	ஸமீபத்தில் வசிப்பவ னும்,	ददर्श	வெகுதூரத்தில் பார்
चरन्	ஒரிடத்திலேயேயிருந் துகாலங்கழிப்பவனும்	तस्य	அவனது [த்தான்.
		चित्तम्	மனமானது
		विभ्रान्तिमत्	குழம்பியதாய்
		वभूव	ஆகிற்று.

स तौ महात्मा गजमन्दगामी शाखामृगस्तत्र चरंश्चरन्तौ ।

दृष्ट्वा विषादं परमं जगाम चिन्तापरीतो भयभारमग्नः ॥ १४९ ॥

तल	அப்பொழுது	तौ	அவ்விருவர்களுக்கும்
गजमन्दगामी	யானைபோல் உல்லாசம் நடையுற்றவனும்	दृष्ट्वा	பார்த்து,
चरन्	அங்கேயே வாசஞ்செய்து ய்கின்றவனும்	चिन्तापरीतः	பலவித எண்ணங்களு ற்றவனாய்
महात्मा	மஹாத்மாவுமான	भयभारमग्नः	பயத்தின் அதிசயத் தில் மூழ்கியவனாய்
सः	அந்த	परमं	மிக
शाखामृगः	வானரன் (சுக்ரீவன்)	विषादं	எக்கத்தை
चरन्तौ	வழிநடந்துவரும்	जगाम	அடைந்தான்.

तमाश्रमं पुण्यसुखं शरण्यं सदैव शाखामृगसेवितान्तम् ।

वस्ताश्च दृष्ट्वा हरयोऽभिजग्मुर्महौजसौ राघवलक्ष्मणौ तौ ॥ १५० ॥

हर्यः	வானரர்கள்	पुण्यसुखं	புண்யத்தையும் சுகத் தையும்மரிக்கவல்லதும்
महौजसौ	மகாதேஜஸ்விகனாகிய	सदा एव	எப்பொழுதும்
तौ	அந்த	शरण्यं च	ஆபத்துண்டாகாது புகலிடமாகிறதான
राघवलक्ष्मणौ	ஸ்ரீராமரையும் லக்ஷ்மணரையும்	तं	அந்த
दृष्ट्वा	கண்டு, [னாரையும்	आश्रमं	ஆசரமத்திற்கு
वस्ताः	பயந்தவர்களாய்	अभिजग्मुः	போய்கிட்டார்கள்.
शाखामृग- } सेवितान्तं }	வானரர்கள் போகக் கடிய எல்லையிலுள் ளதும்,		

इत्यापि श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

किष्किन्धाकाण्डे प्रथमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 9402

किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकाः 150

द्वितीयः सर्गः—इरण्डालवतु सर्ककम् ॥ २ ॥

सुग्रीवेण रामसावशानाय हनुमत्प्रेषणम्—

சுக்ரீவன் ஸ்ரீராமரது உத்தேசமறிய ஹனுமாரை ஏவுதல்

तौ तु दृष्ट्वा महात्मानौ भ्रातरौ रामलक्ष्मणौ । वरायुधधरौ वीरौ सुग्रीवः शङ्कितोऽभवत् ॥

सुग्रीवः	சுக்ரீவன்	तौ	அந்த
वरायुधधरौ	சிறந்த ஆயுதங்களை நரித்தவர்களுள்,	रामलक्ष्मणौ	ஸ்ரீராமரையும் லக்ஷ்மணரையும்
वीरौ	ஞரர்களும்,	दृष्ट्वा तु	பார்த்ததுமுதல்
महात्मानौ	மகாத்மாக்களும்,	शङ्कितः	சிக்தை கலங்கியவனாய்
भ्रातरौ	சகோதரர்களான	अभवत्	ஆயினன்.

उद्विग्नहृदयः सर्वा दिशः समयलोकयन् । न व्यतिष्ठत कस्मिन्दिदेशे वानरपुङ्गवः ॥ २ ॥

வானபுங்கவ:	வானரோத்தமனாகும் ஆவன்	சமயலோகயந்	மிரண்டுமிரண்டு பார்க்கின்றவனாய்
उद्विग्नहृदयः	உள்ளம் தடுமாறியவ	कस्मिन् विद्	ஏதேனுமொரு
सर्वा:	எல்லா	देशे	இடத்தில்
दिशः	திக்குகளிலும்	व्यतिष्ठत न	நிலைகொண்டு நிற்கவில்லை.

नैव चक्रे मनः स्थाने वीक्षमाणो महाबलौ । कपेः परमभीतस्य चित्तं व्यवससाद ह ॥

महाबलौ	மஹா பலிஷ்டர்க வான ஆவர்களை	परमभीतस्य	மிகவும் உள்ளம் பதறிய
वीक्षमाणः	கண்ணோக்குமவன்,	कपेः	வானரத்தினுடைய
मनः	மனதை	चित्तं	சிந்தை
स्थाने	ஒர் நிலையில்	ह	வெகு பரிதாபமாய்
न चक्रे एव	நினைத்த முடியவில்லை.	व्यवससाद	சினதந்து தத்தளி த்தது.

चिन्तयित्वा स धर्मात्मा विमृश्य गुरुलाघवम् । सुग्रीवः परमोद्विग्नः सर्वैरनुचरैः सह ॥

सः	அந்த	चिन्तयित्वा	பலவாராய் ஆலோ சனை செய்து
धर्मात्मा	தர்மா த்மாவாகிய	अनुचरैः	தன்னை யண்டியுள்ள
सुग्रीवः	சுகிரீவன்	सर्वैः	எல்லோருடனும்
गुरुलाघवं	{ வைரியின் (வாலியின், பெருமையையும், தனது கடினதசை யையும்	सह	கூடவே
विमृश्य	சீர் தூக்கிப்பார்த்து,	परमोद्विग्नः	மிகக்கவலைகொண் டான்.

ततः स सचिवेभ्यस्तु सुग्रीवः प्लवगाधिपः । शशंस परमोद्विग्नः पश्यंस्तौ रामलक्ष्मणौ ॥

सः	அந்த	पश्यन्	பார்த்து
प्लवगाधिपः	வானராதிபனாகும்	परमोद्विग्नः	மிக ஏக்கம் பிடித்தவ னாய்
सुग्रीवः	சுகிரீவன்,	सचिवेभ्यः	மந்திரிமார்களைப் பார்த்து
तौ रामलक्ष्मणौ	அந்த ஸ்ரீராமனையும், லக்ஷ்மணனையும்.	तु	இது விஷயத்தில், பின்வருமாறு
ततः	அங்கேயே துரத்தி லேயே	शशंस	சொன்னான்.

एतौ वनमिदं दुर्गं वालिप्रणिहितौ ध्रुवम् । छद्मना चीरवसनौ प्रचरन्ताविहागतौ ॥ ६ ॥

दुर्गं	“புகுதற்கரிய	चीरवसनौ	மரவுரி நரித்தவர் களாய்
इदं वनं	இந்த வனத்தில்	वालिप्रणिहितौ	வாலியால் அனுப்பப் பட்டவர்களாய்
इह	இப்பொழுது	प्रचरन्तौ	இருந்துகொண்டிருக் கின்றார்கள் ;
आगतौ	வந்தவர்களான	ध्रुवम्	இது நிண்ணம்.”
एतौ	இவ்விருவர்களும்		
छद्मना	கெட்ட எண்ணங் கொண்டு		

ततः सुग्रीवसचिवा दृष्ट्वा परमधन्विनौ । जग्मुर्गिरितटात्तस्मादन्यच्छिखरमुत्तमम् ॥ ७ ॥

ततः	அப்பொழுது	तस्मात्	அந்த
सुग्रीवसचिवाः	சுகிரீவனும், மந்திரி மார்களும	गिरितटात्	மலைப்பிரதேசத்தி லிருந்து
परमधन्विनौ	சிறந்த வில்லி ரர்களா கிய ஆவர்களை	अन्यत्	வேறொரு
दृष्ट्वा	(தூரத்திலேயே) பார் த்து,	उत्तमं	உத்தமமான
		शिखरं	கொடுமுடிக்கு
		जम्मुः	ஒடிவிட்டார்கள்.

ते क्षिप्रमधिगम्याथ यूथपा यूथपर्षभम् । हरयो वानरश्रेष्ठं परिवार्योपतस्थिरे ॥ ८ ॥

अथ	அப்பொழுது	वानरश्रेष्ठं	வானர த்தலைவனுமா கிய அந்த சுகிரீவனை
ते	அந்த	क्षिप्रं	விரைவில்
यूथपाः	சிறந்த	अधिगम्य	கிட்டி,
हरयः	வானரர்கள்,	परिवार्यं	சூழ்ந்துகொண்டு,
यूथपर्षभं	வானர குணங்களில் சிறந்தவனும்,	उपतस्थिरे	நின்றுகொண்டி ருந்தார்கள்.

एकमेकायनगताः प्लवमाना गिरेर्गिरिम् । प्रकम्पयन्तो वेगेन गिरीणां शिखराण्यपि ॥ ९ ॥

गिरीणां	மலைகளுடைய	गिरेः	மலையினின்று
शिखराणि अपि	சிகரங்களையே	एकं	முன்னிருந்த
वेगेन	பாய்ந்து செல்லும் வேகத்தால்	गिरिं	மலைக்கு
प्रकम्पयन्तः	அதிர்ச்செய்து கொண்டு	प्लवमानाः	தாண்டிக்கொண்டு
		एकायनगताः	ஒர்டத்தில் வந்து சேர்த்தார்கள்.

ततः शाखामृगाः सर्वे प्लवमाना महाबलाः । बभञ्जुश्च नगांस्तत्र पुष्पितान् दुर्गसंश्रितान् ॥

ततः	அப்பொழுது	पुष्पितान्	நன்கு பூத்து
प्लवमानाः	தாண்டிச்செல்லும்	दुर्गसंश्रितान्	அடர்ந்த கொக்கி முளைத்திருந்த
महाबलाः	மகா பலிஷ்டர்களாகிய	नगान्	மரங்களை
शाखामृगाः	வானரர்கள்	बभञ्जुः	முறித்துத்தள்ளினார் கள்.
सर्वे च	எல்லோரும்,		
तत्र	அவ்விடத்தில்		

आप्लवन्तो हरिवराः सर्वतस्तं महागिरिम् । मृगमार्जारशार्दूलांस्त्रासयन्तो ययुस्तदा ॥

तं	அந்த	मृगमार्जार-}	மான், காட்டுப்பூனை,
महागिरिं	புண்யமலையில்	शार्दूलान् }	புலி இவைகளை
सर्वतः	எங்கும்	त्रासयन्तः	பயமுறச் செய்து கொண்டு
आप्लवन्तः	குதித்துக்கொண்டி ருந்த	तदा	அப்பொழுது
हरिवराः	வானரோத்தமர்கள்	ययुः	சுற்றித்திரிந்தார்கள்.

ततः सुग्रीवसचिवाः पर्वतेन्द्रं समाश्रिताः । संगम्य कपिमुख्येन सर्वे प्राञ्जलयः स्थिताः ॥

ततः	அப்பொழுது	सुग्रीवसचिवाः	சுகிரீவனது மந்திரி
कपिमुख्येन	வானரச்சேவ்ந்தனோடு	सर्वे	எல்லோரும் [மார்கள்]
संगम्य	கூடி, [(சுகிரீவனோடு)	प्राञ्जलयः	கைகூப்பிக்கொண்டு
पर्वतेन्द्रं	உத்தமமான பர்வத	स्थिताः	கார்த்துவின்னுகொண்டு நுந்தார்கள்.
समाश्रिताः	வந்தடைந்த [த்தை]		

ततस्तं भयसंत्रस्तं वालिकिल्विषशङ्कितम् । उवाच हनुमान्वाक्यं सुग्रीवं वाक्यकोविदः ॥

वाक्यकोविदः	பேசுவதில் நிபுணர	भयसंत्रस्तं	பயத்தால் உள்ளம் நடுங்கிக்கிடந்த
हनुमान्	ஹனுமார், [கிய]	तं	அந்த
ततः	அப்பொழுது	सुग्रीवं	சுகிரீவனைப் பார்த்து
वालिक्लिष- } शङ्कितं }	வாலிகினை தீச்செயல்களை எண்ணி எண்ணி	वाक्यं	சின்வரும் சொல்லை
		उवाच	சொன்னார்.

संभ्रमस्त्यज्यतामेष सर्वैर्वालिकृतो महान् । मलयोऽयं गिरिवरो भयं नेहास्ति वालिनः ॥

सर्वैः	"எல்லோராலும்	गिरिवरः	சிறந்த மலையானது
वालिकृतः	வாலிகையை நினைப்பதா	मलयः	{ 'மலையமெ'ன்பது. (இதில் சாபத்தால் வாலி 'வரமுடியாது)
महान्	மஹத்தான	वालिनः	வாலியினிடமிருந்து
एषः	இந்த	इह	இவ்விடத்தில்
संभ्रमः	கலவரமானது	भयं	ஆபத்து
त्यज्यतां	ஒழிக்கப்பட்டும்.	अस्ति न	உண்டாகமுடியாது.
अयं	இந்த		

यस्मादुद्विग्वेतास्त्वं प्रदुतो हरिपुङ्गव । तं क्रूरदर्शनं क्रूरं नेह पश्यामि वालिनम् ॥ १५ ॥

हरिपुङ्गव	"வானரோத்தம!	क्रूरदर्शनं	பயங்கரமான தோற்றத்தை யுடையவனும்,
यस्मात्	எவனிடத்திலிருந்து	क्रूरं	கொடிய செயல்களையுடையவனுமான
त्वं	தேவரீர்	वालिनं	வாலியை
उद्विग्वेताः	மனம் முறிந்து	इह	இவ்விடத்தில்
प्रदुतः	ஒடிவந்து விட்டாரோ;	पश्यामि न	நான் காணேன்.
तं	அந்த		

यस्मात्तव भयं सौम्य पूर्वजात्पापकर्मणः । स नेह वाली दुष्टात्मा न ते पश्याम्यहं भयम् ॥

सौम्य	"அன்பரே!	दुष्टात्मा	துஷ்டா த்மாவாகிய
यस्मात्	எந்த	वाली	வாலி
पापकर्मणः	நியச் செயலையுடைய	इह	இவ்விடத்தில்
पूर्वजात्	தமையனிடத்திலி	न	இல்லை.
तव	தேவரீருக்கு [ருந்து	ते	உமக்கு
भयं	ஆபத்தோ;	भयं	ஒரு ஆபத்தையும்
सः	அந்த	अहं पश्यामि न	நான் காணவில்லை.

अहो शाखामृगत्वं ते व्यक्तमेव पुवङ्गम । लघुचित्ततयाऽत्मानं न स्थापयसि यो मतौ ॥

पुवङ्गम	“வானாரோ!	मतौ	ஓர் மனவுறுதியில்
अहो	என்ன கஷ்டம்!	आ-मानं	தன்னை
ते	தேவரீரின்	लघुचित्ततया	எஞ்சலிக்கும் மனமு
शाखामृगत्वं एव	சூரங்குத்தன்மையே		டையவராதலால்
व्यक्तं	வெளிப்பட்டதாகி	न स्थापयसि	நீலைத்திருக்கச்செய்யா
यः	அந்த நீர் [நது.		திருக்கின்றீர்.

बुद्धिविज्ञानसम्पन्न इक्षितैः सर्वमाचर । न ह्यबुद्धिं गतो राजा सर्वभूतानि शास्ति हि ॥

बुद्धिविज्ञान- सम्पन्न	“புத்தியிலும் உலக வியாபாரங்களை சீர் துக்கி பார்ப்பதிலும் நிபுணரோ!	आचर हि राजा	மேற்கொள்ளும். ஏனெனில் ஓர் மன்னன், விஷயங்களில் ஓர் வித நீர்மானத்திற்கு வராதவன்
सर्वं	எனதையும்	अबुद्धिं गतः	எந்தப்பிராணிகளையும் ஆடக்கொள்ளமுடி யாது.”
इक्षितैः हि	{ மனதினுள்ளேயே நிச் சயிக்கப்பட்ட தீர்மா னங்களைக்கொண்டே	सर्वभूतानि शास्ति न	

सुग्रीवस्तु शुभं वाक्यं श्रुत्वा सर्वं हनुमतः । ततः शुभतरं वाक्यं हनुमन्तमुवाच ह ॥१९॥

सुग्रीवः	சுகரீவர்	ततः	அதைவிட [யிருக்கிற
हनुमतः	ஹனுமாருடைய	शुभतरं	சமயத்திற்கேற்றதா-
शुभं वाक्यं	இந்தகரமான மொழி	वाक्यं	பின்வரும் சொல்லை
सर्वं तु	எல்லாவற்றிற்கும்	हनुमन्तं ह	ஹனுமனைப் பார்த்
श्रुत्वा	செவிகாற்றி,	उवाच	மொழிந்தார். [தே

दीर्घबाहू विशालाक्षौ शरचापासिधारिणौ । कस्य न स्याद्भयं दृष्ट्वा हेतौ सुरसुतोपमौ ॥

दीर्घबाहू	“நீண்ட கைகளை யுடைய பவர்களும்,	सुरसुतोपमौ	{ தேவகுமாரர்களைப்போ ல் விளக்குகின்றவர் கருமான
विशालाक्षौ	அகன்ற கண்களை யுடையவர்களும்,	एतौ	இவ்விருவர்களை
शरचापासि- धारिणौ	{ பாணம், வில், வரள் இவைகளைத் தரித்த வர்களும்,	दृष्ट्वा	பார்த்து,
		कस्य हि	எவனுக்குத்தான்
		भयं न स्यात्	தில் உண்டாகாது?

बालिप्रणिहितावेतौ शङ्केऽहं पुरुषोत्तमौ । राजानो बहुमित्राश्च विश्वासो नात्र हि क्षमः ॥

पुरुषोत्तमौ	“புருஷோத்தமர்களை	बहुमित्राः च	{ பரிகளை உதவிபுரி பவர்களாக உடைய வர்கள்.
एतौ	இவர்களை [ஐய	अत्र	இதில்
बालिप्रणिहितौ	வாலியால் அனுப்பப் பட்டவர்களாய்	विश्वासः	{ நன்கு விசாரியாது ஓ ரு காரியத்தில் துணி தலென்பது யுத்தமன்றே.
अहं	நான்	क्षमः न हि	
शङ्के	சந்தேகிக்கிறேன்.		
राजानः	ஆரசர்கள்		

अरयश्च मनुष्येण विज्ञेयाश्छन्नचारिणः । विश्वस्तानामविश्वस्ताश्छिद्रेषु प्रहरन्ति हि ॥

छन्नचारिणः	“உட்கருத்தை வெளிக் காட்டாது நடக்கும்	अविश्वस्ताः	{ எதிரிகள் விஷயத்தில் உள்ளபடி விசுவாஸ
अरयः च मनुष्येण	சத்ருக்கள், ஓர் மனிதனால்	विश्वस्तानां	{ மில்லாத அவர்கள் விசாரியாது நம்பிவிட்
विज्ञेयाः	{ ஸர்வ பிரகாரத்திலும் விசாரித்து உள்ளபடி அறியப்படவேண்டி யவர்கள்.	छिद्रेषु	{ டவர்களுக்கு உதவிக்கிட மில்லா இடங்களில்
हि	எனென்றால்	प्रहरन्ति	{ தீக்கு விளைவிக்கின் றார்கள்.

कृत्येषु वाली मेधावी राजानो बहुदर्शिनः । भवन्ति परहन्तारस्ते ज्ञेयाः प्राकृतैर्नरैः ॥

वाली कृत्येषु	“வாலி காரியக்களை முடிக்க தும் விஷயங்களில்	परहन्तारः	சத்ருக்களை அடக்கு கின்றவர்களாய்
मेधावी राजानः	குசந்தமபுத்தியுடைய மன்னர்கள் [வன்.	भवन्ति ते	இருக்கின்றார்கள். அவர்கள்
बहुदर्शिनः	{ பலவகை குசந்தமங்க ளையனுஷ்டிக்கின் றவர்களாய்,	प्राकृतैः नरैः	மாறுவேடம் பூண்ட மனிதர்களால்
		ज्ञेयाः	உள்ளபடி அறிய வேண்டியவர்கள்.

तौ त्वया प्राकृतेनैव गत्वा ज्ञेयौ पुवङ्गम । इङ्गितानां प्रकारैश्च रूपव्याभाषणेन च ॥ २४ ॥

पुवङ्गम	“வானரனே !	रूपव्या- भाषणेन च	{ அழகிய பலவகை சம் பாஷணைகளைக்கொ ண்டும்
तौ	அவ்விருவர்களும்	इङ्गितानां	கருத்துகளின்
प्राकृतेन	மாறுவேடம்பூண்ட	प्रकारैः च	விசேஷங்களாலும்
त्वया एव	உம்மாலேயே	ज्ञेयौ	அறியப்படவேண்டி யவர்கள்.
गत्वा	அடையப்பெற்று,		

लक्षयस्व तयोर्भावं प्रहृष्टमनसौ यदि । विश्वासयन्प्रशंसाभिरिङ्गितैश्च पुनः पुनः ॥ २५ ॥

प्रहृष्टमनसौ	{ “நல்லெண்ணமுடைய வர்களாய் அவ்விரு வர்களும்	पुनः पुनः	மேன்மேல்
यदि	இருந்தால், [ஆம்,	विश्वासयन्	நம்பிக்கையுண்டாகச் செய்து
प्रशंसाभिः	ஸ்தோத்திரங்களா -	तयोः	அவ்விருவர்களுக்கும்
इङ्गितैः च	{ அவைகளுக் கணுகுண மரண அபயவ சின் னங்களாலும்,	भावं	ஆகவேண்டிய காரியத்தை
		लक्षयस्व	அறிந்துவருவாயாக.

ममैवाभिमुखं स्थित्वा पृच्छ त्वं हरिपुङ्गव । प्रयोजनं प्रवेशस्य वनस्यास्य धनुर्धरो ॥

हरिपुङ्गव

“வானரோத்தம!

धनुर्धरो

தனுஷ்பாணிகளான

அவ்விருவர்களுடும்

त्वं

நீ

स्थित्वा

கிடப்புக்கார்த்துநின்ற

अस्य

இந்த [கொண்டு,

वनस्य

வனத்தில்

प्रवेशस्य

புகுவதில்

प्रयोजनं

உத்தேசத்தை

मम

என்

अभिमुखं एव

வினாவாகவே

पृच्छ

கேள்.

शुद्धात्मानौ यदि त्वेतौ जानीहि त्वं पृवङ्गम् । व्याभाषितैर्वा रूपैर्वा विज्ञेया दुष्टाऽनयोः ॥

अनयोः

“இவ்விருவர்களுடைய

व्याभाषितैः वा

சம்பாஷணைகளாலும்,

रूपैः वा

அவைகள் சொல்லப்

பட்டவைகளாலும்,

दुष्टा

நீயெண்ணம்

विज्ञेया

நன்கு அறியத்தக்கது.

पृवङ्गम्

வானரனே!

एतौ

இவர்கள்

शुद्धात्मानौ

நல்லெண்ணமுடைய

यदि

இருந்தால் [வர்களாய்

तु

அதன்மேல்

त्वं जानीहि

நீ நட்புகொள்.”

इत्येवं कपिराजेन संदिष्टो मास्तात्मजः । चकार गमने बुद्धिं यत्र तौ रामलक्ष्मणौ ॥

कपिराजेन

வானர மன்னனால்

इति एवं

மேற்கண்டவாறு

संदिष्टः

ஆக்ஞாபிக்கப்பட்ட

मास्तात्मजः

வாயுகுமார்,

तौ

அந்த

रामलक्ष्मणौ

ஸ்ரீராமரும் லக்ஷ்மண

ரும்

यत्र

எங்கிருக்கிறார்களோ,

அவ்விடத்திற்கு

गमने

போக

बुद्धिं चकार

இணங்கினார்.

तथेति संपूज्य वचस्तु तस्य तत्कपेः सुभीतस्य दुरासदस्य च ।

महानुभावो हनुमान् ययौ तदा स यत्र रामोऽतिबलश्च लक्ष्मणः ॥ २९ ॥

महानुभावः

மஹானுபாவராகும்

हनुमान्

ஹனுமார்,

दुरासदस्य

இதுவரைபில் எப்பொ

ழுதுமில்லாதபடியாய்

सुभीतस्य

மிகவும் உன்னம் நடுங்

तस्य

அந்த [கி கிடந்த

कपेः

வானரத்தினுடைய

तत्

அந்த

वचः

நியமனத்தை

संपूज्य तु

கொளவித்து,

तथा इति

“அங்கனமே செய்
கின்றேன்” என்று
சொல்லிவிட்டு

तदा

அப்பொழுது

सः रामः च

அந்த ஸ்ரீராமரும்

अतिबलः

மகா பலசாலியாகிய

लक्ष्मणः च

லக்ஷ்மணரும்

यत्र

எங்கிருந்தார்களோ

அவ்விடத்திற்கு

ययौ

புறப்பட்டார்.

इत्यपि श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

किष्किन्धाकाण्डे द्वितीयः सर्गः ॥

தூதீய: சரீ:—முன்றுவது ஸர்க்கம் || 3 ||

ஹனுமதா த்ரீராமலக்ஷ்ணாவுபேத்ய சுதிரீவதூதான்தநிவேதனம்—ஹனுமாரால் த்ரீராமலக்ஷ்ண
ணர்களை அடைந்து சுதிரீவனுடைய வஞ்சுத்தாந்தம் தெரிவிக்கப்படுவது.

வதோ விஜ்ஞாய ஹனுமான் சுதிரீவஸ்ய மஹாத்மன: | பர்வதாதுஷ்யமூகாது புபுவே யத்ர ரா஘வௌ || 1 ||

ஹனுமான்	ஹனுமான்	பர்வதா	மலைநின்று
மஹாத்மன:	மகரத்மாவான்	ரா஘வௌ	த்ரீராமலக்ஷ்ணரை
சுதிரீவஸ்ய	சுதிரீவனுடைய		
வத:	ஆக்கினையை	யத்ர	எங்கிருந்தார்களோ,
விஜ்ஞாய	சிரமேற்கொண்டு,	புபுவே	அவ்விடத்திற்கு
அஸ்யமூகாது	ரிசியமுக		தாண்ட எண்ணினார்.

கபிரூபம் பரித்யஜ்ய ஹனுமான் மாரூதாத்த்மஜ: | பிஷ்ணுரூபம் ததோ ப்ஜே ஶதவூத்திதயா கபி: || 2 ||

மாரூதாத்த்மஜ:	வாயுருமாருகம்,	கபிரூபம்	வானரஉருவத்தை
கபி:	வானரருமாகிய	பரித்யஜ்ய	விட்டுவிட்டு,
ஹனுமான்	ஹனுமான்	பிஷ்ணுரூபம்	பிராமணபிரம்மசாரி
தத:	அப்பொழுது		வேடத்தை
ஷதவூத்திதயா	இருதரத்தார்களின் நோக்குகளை உள்ள படி அறிந்து நியாய ப்படி நன்மை புரியும் மத்யஸ்தர்களுக்கு வேண்டிய அறிவைக் கொண்டு	ப்ஜே	தரித்துக்கொண்டார்.

தத: ச ஹனுமான் வாசா ஶ்ருக்ஷ்ணயா சுமனோஜ்ஞயா | விநிதவதுபா஘ம்ய ரா஘வௌ ப்ரணிபத்ய ச ||

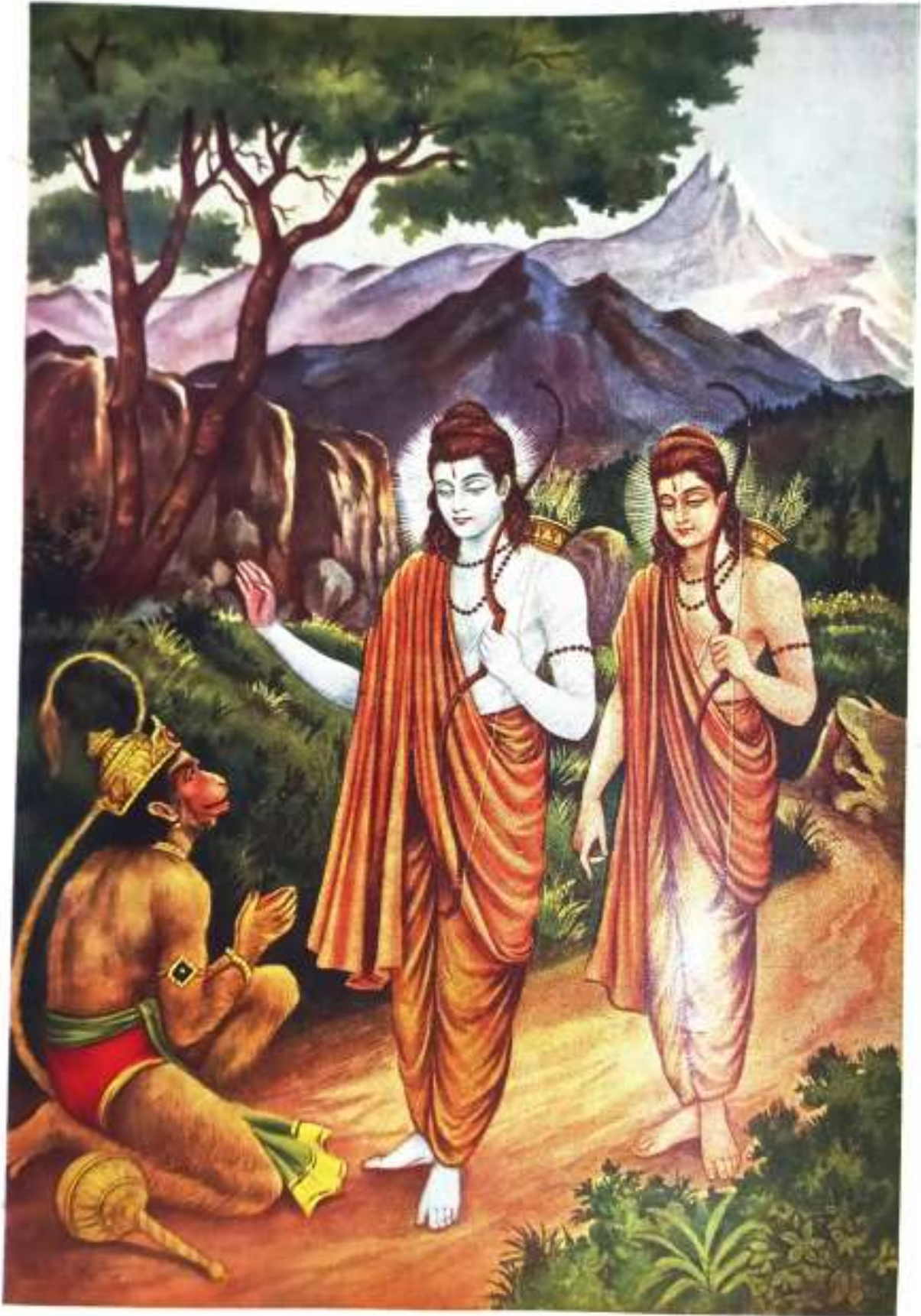
ஆவபாபே ச தௌ விரௌ யதாவத்ப்ரஸஸ்ச ச || 3 ||

தத:	அதன்மேல்	ப்ரணிபத்ய	தண்டனிட்டு,
ச: ஹனுமான்	அந்த ஹனுமான்,	ப்ரஸஸ்ச ச	புகழ்ந்தார், [கிறதும்,
தௌ விரௌ	அந்த வீரர்களுக்கிய	க்ஷ்ணயா ச	நம்பக்கடியதாயிருக்-
ரா஘வௌ ச	த்ரீராமரையும் லக்ஷ்ம	சுமனோஜ்ஞயா ச	மிகமனோக்கியமுமான
விநிதவத்	வினயமாய் [ணரையும்	வாசா	சொற்கொண்டு
உபா஘ம்ய	கிட்டி,	ஆவபாபே	முகமன்சொற்சொற்
யதாவத்	சாஸ்திரமுறைப்படி		ஞர்.

ஸம்பூஜ்ய விதீவதூதீரோ ஹனுமான் மாரூதாத்த்மஜ: | உவாச காமதோ வா஘ிம்மூதீபி: சத்யவிக்ரமௌ ||

மாரூதாத்த்மஜ:	வாயுவின் புதல்வரும்,	மூதீபி:	தனது சுசிலத்தை
விர:	தர்மவீரருமாகிய		நன்குவிளங்கக்காட்
ஹனுமான்	ஹனுமான்		டுகின்ற
விதீவத்	விதிப்படி	வா஘ி:	சொற்கொண்டு
ஸம்பூஜ்ய	கௌரவித்துவிட்டு,	காமத:	மனப்பூர்வமாக பின்
சத்யவிக்ரமௌ	விண்போகா பராக்கி ரமமுள்ள அவ்விரு வர்களுக்கும் பார்த்து	உவாச	வருமாறு மொழிந்தார்.

हनुमान्जीकी प्रार्थना

एकु मंद में मोहवस कुटिलहृदय अग्यान ।
पुनि प्रभु मोहि विस्तारेहु दीनबंधु भगवान ॥

राजर्षिदेवप्रतिभौ तापसौ संशितव्रतौ । देशं कथमिमं प्राप्तौ भवन्तौ वरवर्णिनौ ॥ ५ ॥
 त्रासयन्तौ मृगगणानन्यांश्च वनचारिणः । पम्पातीररुहान् वृक्षान् वीक्षमाणौ समन्ततः ॥

राजर्षिदेवप्रतिभौ	“ ராஜர்ஷிகளையும், தேவர்களுக்கும் நிகர் த்தவர்களாய்,	वनचारिणः च	காட்டில் வசிக்கும் பிராணிகளையும்
वरवर्णिनौ	அபூர்வமான தேஜஸ் உடையவர்களாய்,	त्रासयन्तौ	வெள்ளச்செய்து கொண்டு
समन्ततः	எங்கும்	संशितव्रतौ	கடுமையான விரதானு ஷ்டான்களையுடைய
पम्पातीररुहान्	பம்பைக் கரையில் முளைத்துள்ள	तापसौ	தபஸ்விகளாய் விளங்கும்
वृक्षान्	மரங்களை	भवन्तौ	நீங்கலிருவர்களும்
वीक्षमाणौ	பார்த்துக்கொண்டே	इमं	இந்த
मृगगणान्	மாண்கூட்டங்களையும்,	देशं	தேசத்திற்கு
अन्यान्	மற்றுமுள்ள	कथं	என்ன காரியமாய்
		प्राप्तौ	வந்திருக்குநீர்கள் ?

इमां नदीं शुभजलां शोभयन्तौ तरस्विनौ । धैर्यवन्तौ सुवर्णाभौ कौ युवां चीरवाससौ ॥
 निश्वसन्तौ वरभुजौ पीडयन्ताविमाः प्रजाः । सिंहविप्रेक्षितौ वीरौ सिंहातिबलविक्रमौ ॥
 शक्रचापनिभे चापे गृहीत्वा शत्रुसूदनौ । श्रीमन्तौ रूपसम्पन्नौ वृषभश्रेष्ठविक्रमौ ॥ ९ ॥
 हस्तिहस्तोपमभुजौ द्युतिमन्तौ नरर्षभौ ॥ १० ॥

तरस्विनौ	“ அருகருப்பு நடைபு ற்றவர்களும், எதற்கும் சலியாது சாந்தமுத்திகளாய் விளங்கிக்கொண்ட ருக்கிறவர்களும், பொன்னெத்த எழி லுற்றவர்களும், பெருமுச்சுக்கொண்ட ருக்கின்றவர்களும், சிறந்த புஜங்களையுடைய வர்களும்,	वीरौ	மிகவும்கொண்டாடத் தக்கவண்ணமாய்
धैर्यवन्तौ		सिंहातिबलविक्रमौ	{ விம்முத்தைப்போல் சிறந்த மனமுற்ற வர்களும்,
सुवर्णाभौ		वृषभश्रेष्ठविक्रमौ	சிறந்த ரிஷபத்தின் க மனமுடையவர்களும்
निश्वसन्तौ		हस्तिहस्तोपमभुजौ	{ யானைகளின் துதிக்கை களை நிகர்த்த கைக ளையுடையவர்களும், சுந்திரனது வில்லொ லிக்கொண்ட
वरभुजौ		शक्रचापनिभे	இரு வித்களை
इमाः	இந்த	चापे	பிடித்துக்கொண்டு,
प्रजाः	பிராணிகளை	गृहीत्वा	யாவருடைய மனத் தையும் கவர்ந்து கொண்டு
पीडयन्तौ	நிரளச்செய்கின்றவர் களும்,	श्रीमन्तौ	{ அழகுவாய்ந்து ஒலிக்கொண்டு விளங் கும்
सिंहविप्रेक्षितौ	{ வலிமுறைத்தைப்போல் காங்கிரமான பார்வை யுடையவர்களும்,	रूपसम्पन्नौ	
		द्युतिमन्तौ	

नरपंभौ
वीरवाससौ

புருஷோத்தமர்களாய்
மரவுரி தரித்தவர்
களாய்,

शशुसूदनौ

{ சந்ருக்கனையும், பார்
த்தமாத் திரத்தில்
ஒதுங்கிநிற்கச்செய்ய
வல்லவர்களும்,

हमां
शुभजलां
नदीं
शोभयन्तौ

இந்த
மாசற்ற ஜலத்தையு
நதியெ [டைய
விளங்கச்செய்கின்ற
வர்களுமான
நீங்கலிருவர்களும்
யாவர்?

युवां
कौ

प्रभया पर्वतेन्द्रोऽयं युवयोरवभासितः

॥ ११ ॥

अयं

“இந்த

युवयोः

உங்கலிருவர்களு

पर्वतेन्द्रः

மாமலை

प्रभया

ஒளிபால் [டைய

अवभासितः

திகழ்கின்றது.

राज्यार्हावमरप्रख्यौ कयं देशमिहागतौ । पद्मपत्रेक्षणौ वीरौ जटामण्डलधारिणौ ॥ १२ ॥
अन्योन्यसदृशौ वीरौ देवलोकादिवागतौ । यदृच्छयेव संप्राप्तौ चन्द्रसूर्यौ वसुन्धराम् ॥
विशालवक्षसौ वीरौ मानुषौ देवरूपिणौ । सिंहस्कन्धौ महासखौ समदाविव गोवृषौ ॥

राज्यार्हाँ

{ “அரசுக்குரிய அம்ச
க்களமையப்பெற்ற
வர்களும்,

अमरप्रख्यौ

தேவர்கள்போல் விள
ங்குகின்றவர்களும்,

पद्मपत्रेक्षणौ

{ தாமரைபித்தம்போன்
ற கண்களுற்றவர்க
ளும்,

वीरौ

மேன்மையுற்றவர்க
ளாய்

जटामण्डल-
धारिणौ }

சடைமுடி புனைந்த
வர்களும்

अन्योन्यसदृशौ

ஒருவரையொருவர்
ஒத்து

देवलोकात्
आगतौ

வெகுண்டத்தினின்று
எழுந்தருளியிருக்கும்

वीरौ इव

{ விஷ்ணுபகவானைப்
போலிருக்கின்றவர்
களும்,

वसुन्धरां

மண்ணுலகை

यदृच्छया

ஏதுகாரணமாயோ

संप्राप्तौ

அடைந்திருக்கின்ற

चन्द्रसूर्यौ इव

{ சந்திரனையும், சூரிய
னையும் போலிருக்
கின்றவர்களும்,

देवरूपिणौ

தேவர்களது
அழகுற்று

विशालवक्षसौ

அகன்ற மார்புடைய
வர்களாய்,

सिंहस्कन्धौ

{ சிங்கத்தின் பிடர்
போன்ற கழுத்து
டையவர்களும்,

समदौ

உத்ஸாஹத்துட
னிருக்கும்

गोवृषौ इव

நிஷ்பங்கன்போல

महासखौ

மிக உத்ஸாஹங்
கொண்டு

वीरौ

மேன்மையுற்று
விளங்கும்

मानुषौ

மானிடர்களோடு
நீக்கலிருவர்களும்,

इह

இப்பொழுது

देशं

இந்த இடத்திற்கு

कयं

என்ன காரணமாய்

आगतौ

வந்திருக்கின்றீர்கள்?

आयताश्च सुवृत्ताश्च बाहवः परिघोपमाः । सर्वभूषणभूषार्हाः किमर्थं न विभूषिताः ॥ १५ ॥

आयताः च	“நீண்டவைகளும்,	सर्वभूषण- }	எல்லா பூஷணங்களா
सुवृत्ताः च	அழகாய் உருண்டிருக்	भूषार्हाः }	கூடும் அலங்கரிக்க
	கின்றவைகளும்,		எற்றவைகளுமான
परिघोपमाः	உழல்தடிபோன்றிருக்	बाहवः	கைகள்
	கின்றவைகளும்,	किमर्थं	ஏன்
		न विभूषिताः	அலங்கரிக்கப்படாம
			நிருக்கின்றன ?

उभौ योग्यावहं मन्ये रक्षितुं पृथिवीमिमाम् । ससागरवनां कृत्स्नां विन्ध्यमेरुविभूषिताम् ॥

ससागरवनां	“சமுத்திரங்களையும்,	इमां	இந்த
	வனங்களையுமுள்ளி	पृथिवीं	பூமியை
	ட்டதும்,	कृत्स्नां	முழுதையும்
विन्ध्यमेरु-)	விந்தியமலையா லும்,	रक्षितुं	பாதுகாக்க
विभूषितां)	மேருமலையா லும் அ	उभौ	நீங்கலிருவர்களும்
	ழகுற்று விளங்குகி	योन्वौ	எற்றவர்களென்றும்
	றதுமான	अहं मन्ये	நான் எண்ணுகிறேன்.

इमे च धनुषी चित्रे श्रक्षणे चित्रानुलेपने । प्रकाशेते यथेन्द्रस्य वज्रे हेमविभूषिते ॥ १७ ॥

इमे	“இந்த	हेमविभूषिते	தங்கத்தாலலங்கரிக்க
चित्रे	அற்புதமாயிருக்கின்		ப்பட்டுள்ளவைகளு
	றதும்,	धनुषी च	விற்கலிரண்டும் [மான
श्रक्षणे	பளபள வென்று	इन्द्रस्य	இந்திரனது
चित्रानुलेपने	பூச்சுடன் விளங்கு	वज्रे	வஜ்ராயுதங்கள்
	கின்றதும்,	यथा	போலவே
		प्रकाशेते	விளங்குகின்றன.

संपूर्णा निशितैर्वाणैस्तूप्यश्च शुभदर्शनाः । जीवितान्तकैर्घोरैर्ज्वलद्भिरिव पावकैः ॥ १८ ॥

जीवितान्तकैः	“உயிரை மாய்க்கவல்ல	निशितैः	உக்கிரமாய் விளங்கு
घोरैः	உக்கிரமாய்		கின்ற
ज्वलद्भिः	கொழுந்துவிட்டெ	वाणैः	பாணங்களால்
पावकैः	அழ்னிகளால் [ரியும்	शुभदर्शनाः	அழகுற்ற
इव	எவ்வண்ணமோ,	तूप्यः च	அம்புறுக்குறணிகள்
	அவ்வண்ணமே	संपूर्णाः	பிறைந்திருக்கின்றன.

महाप्रमाणौ विपुलौ तप्तहाटकभूषितौ । खट्वावेतौ विराजेते निर्मुक्ताविव पद्मगौ ॥ १९ ॥

विपुलौ	“பெருத்தவைகளும்,	एतौ	இவ்விரண்டு
महाप्रमाणौ	மிக நீளமுள்ளவை	खट्वौ	கத்திகள்
	களும்,	निर्मुक्तौ	சட்டை கழற்றிய
तप्तहाटक-)	தங்கப்பிடி-களால் லங்க	पद्मगौ इव	இரண்டு சர்ப்பங்கள்
भूषितौ)	கரிக்கப்பட்டவைக		போல்
	ளுமான	विराजेते	விளங்குகின்றன.

एवं मां परिभाषन्तं कस्माद्द्वै नाभिभाषतः ॥ २० ॥

एवं	“இப்படியாய்	मां	அடியேனைப் பார்த்து
परिभाषन्तं	பேசிக்கொண்டி	कस्मात् वै	ஏனோ
	ருக்கும்	न अभिभाषतः	வாய்திறந்து பேசாதி
			ருக்கின்றீர்கள்?

सुग्रीवो नाम धर्मात्मा कश्चिद्वानरयूथपः । वीरो विनिकृतो भ्रात्रा जगद्भूमति दुःखितः ॥

धर्मात्मा	“தர்மசுந்தனையுற்ற	भ्रात्रा	தம்பனால்
वीरः	ஞாரும், [வரும்,	विनिकृतः	தூர்த்தப்பட்டு
वानरयूथपः	வானரத்தலைவருமா	दुःखितः	மனம் நொந்தவராய்
सुग्रीवः नाम	சுகிரீவர் என்ற [கிய	जगत्	உலகில்
कश्चित्	ஒருவர்	भूमति	அலைந்து திரிகிறார்.

प्राप्तोऽहं प्रेषितस्तेन सुग्रीवेण महात्मना । राज्ञा वानरमुख्यानां हनुमान्नाम वानरः ॥

वानरमुख्यानां	“வானரத்தலைவர்க	प्रेषितः	அனுப்பப்பட்டவனும்
	ளுக்கு	हनुमान् नाम	ஹனுமான் என்ற
राज्ञा	மன்னனும்		பெயருடைய
महात्मना	மஹாத்மாவுமான	वानरः	வானரருமான
तेन	அந்த	अहं	நான்
सुग्रीवेण	சுகிரீவரால்	प्राप्तः	இங்குவந்தேன்.

युवाभ्यां सह धर्मात्मा सुग्रीवः सख्यमिच्छति । तस्य मां सचिवं वित्तं वानरं पवनात्मजम् ॥
भिक्षुरूपप्रतिच्छन्नं सुग्रीवप्रियकाम्यया । ऋश्यमूकादिह प्राप्तं कामगं कामरूपिणम् ॥ २४ ॥

धर्मात्मा	“தர்மாத்மாவாகும்	भिक्षुरूप-	பிராமண பிரம்மசாரி
सुग्रीवः	சுகிரீவர்,	प्रतिच्छन्नं }	மாறுவேஷம்பூண்டி
युवाभ्यां सह	உங்களிருவர்களோடு		ருப்பவனாயும்,
सख्यं	கூட்டுறவை [கூட	ऋश्यमूकात्	ரிச்யமூகத்திலிருந்து
इच्छति	பிரார்த்திக்கின்றார்.	इह	இங்கு
मां	அடியேனை	प्राप्तं	வந்திருப்பவனாயும்,
पवनात्मजं	வாயு புதல்வனாகிய	कामगं	நினைத்தபடி பாய்ந்து
वानरं	வானரமாகவும்,		செல்ல வல்லவனாயும்,
कामरूपिणं	நினைத்தபடி உருவமெ	तस्य	அவரது
	டுக்க வல்லவனாய்,	सचिवं	மந்திரியாகவும்
सुग्रीवप्रिय- }	சுகிரீவருக்கு நன்மை	वित्तम्	திருவுள்ளத்தில்
काम्यया }	செய்ய வேண்டுமெ		பற்றுங்கள்.”
	னுமெண்ணத்தால்		

एवमुक्त्वा तु हनुमास्तौ वीरौ रामलक्ष्मणौ । वाक्यज्ञौ वाक्यकुशलः पुनर्नोवाच किञ्चन ॥

वाक्यकुशलः	பேசுவதில் சாமர்த்திய	रामलक्ष्मणौ तु	ஸ்ரீராமரையும் லக்ஷ்மணரையும் பார்த்து
हनुमान्	ஹனுமார் [சாலியாகிய	एवं	மேற்கண்டவாறு
वाक्यज्ञौ	சொல் துட்பங்களை	उक्त्वा	சொல்லிவிட்டு,
	யறியவல்ல	पुनः	அதன்மேல்
तौ	அந்த	किञ्चन	எதொன்றையும்
वीरौ	வீரர்களாகிய	उवाच न	பேசாதிருந்துவிட்டார்.

एतच्छ्रुत्वा वचस्तस्य रामो लक्ष्मणमब्रवीत् । प्रहृष्टवदनः श्रीमान् भ्रातरं पार्श्वतः स्थितम् ॥

श्रीमान्	ஸ்ரீமானாகிய	पार्श्वतः	பக்கவில்
रामः	ஸ்ரீராமர்,	स्थितं	இருந்த
तस्य	அவரது	भ्रातरं	தம்பியாகிய
एतत्	இந்த	लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணரைப்
वचः	சொல்லி		பார்த்து
श्रुत्वा	கேட்டு,	अब्रवीत्	பின்வருமாறு
प्रहृष्टवदनः	திருமுகம் மலர்ந்து		மொழிந்தார்.

सचिवोऽयं कपीन्द्रस्य सुग्रीवस्य महात्मनः । तमेव काङ्क्षमाणस्य ममान्तिकमुपागतः ॥

महात्मनः	“மகாத்மாவாகிய	तं एव	அவனையே
कपीन्द्रस्य	கபிமன்னனு		(சக்ரீவனையே)
सुग्रीवस्य	சக்ரீவனது	काङ्क्षमाणस्य	எதிர்பார்த்துக்
सचिवः	மந்திரியாகிய		கொண்டிருக்கும்
अयं	இவன்	मम	எனது
		अन्तिकं	சமீபத்திற்கு
		उपागतः	வந்திருக்கின்றான்.

अभिभाषस्व सौमित्रे सुग्रीवसचिवं कपिम् । वाक्यज्ञं मधुरैर्वाक्यैः स्नेहयुक्तमरिन्दम् ॥२८॥

अरिन्दम	“ஜயசாலியாகிய	स्नेहयुक्तं	அந்தக்காணனிச்வாஸ
सौमित्रे	லக்ஷ்மண!		முடையவரும்,
मधुरैः	இனிய	सुग्रीवसचिवं	சக்ரீவனது மந்திரிய
वाक्यैः	சொற்கொண்டு		மாகிய
वाक्यज्ञं	பேசுவதில்	कपिं	வானாருக்கு
	சமர்த்தரும்,	अभिभाषस्व	நியே பதில் சொல்.

नानृग्वेदविनीतस्य नायजुर्वेदधारिणः । नासामवेदविदुषः शक्यमेवं प्रभाषितुम् ॥ २९ ॥

अनृग्वेदविनीतस्य	“நிக்வேதத்தில் பயிற்சி	अयजुर्वेद-	யஜுர்வேதத்தில் பயி
	யில்லாத ஒருவனுக்கு	धारिणः	ற்சியில்லாத ஒருவ
एवं	இப்படி	न	முடியாது. [னுக்கு
प्रभाषितुं	பேசுவதற்கு	असामवेद-	ஸாமவேதத்தில் பயி
		विदुषः	ற்சியில்லாத ஒருவ
शक्यं न	முடியாது.	न	முடியாது. [னுக்கு

नूनं व्याकरणं कृत्स्नमनेन बहुधा श्रुतम् । बहु व्याहरताऽनेन न किञ्चिदपशब्दितम् ॥

व्याकरणं "वியாகரணம்
कृत्स्नं எல்லாமும்
अनेन இவரால்
बहुधा பலமுறை
नूनं நிச்சயமாய் [கிறதும்,
श्रुतं சுற்றறியப்பட்டிருக்க-

बहु பல
व्याहरता சொல் கூறிய
अनेन இவரால்
किञ्चित् ஒன்றும்
अपशब्दितं न பிழைபடச் சொல்லப்
படவில்லை.

न मुखे नेत्रयोर्वाऽपि ललाटे च भ्रुवोस्तथा । अन्येष्वपि च गात्रेषु दोषः संविदितः कचित् ॥

मुखे च "முகத்தில்தானாகட்
டும்,
नेत्रयोः अपि இருகண்களில்தானா
கட்டும்,
ललाटे च நெற்றியில்தானாகட்
டும்,

भ्रुवोः तथा இருபுருவங்களில்தா
अन्येषु இதர [கூட்டும்,
गात्रेषु वा அவயவங்களில்தானா
कचित् अपि ஒரிடத்திலும் [கட்டும்
दोषः தப்பிப்பிராயம்கொ
ள்ள இடம்
न संविदितः ஏற்படவில்லை.

अविस्तरमसंदिग्धमविलम्बितमव्ययम् । उरःस्थं कण्ठं वाक्यं वर्तते मध्यमे स्वरे ॥३२॥

मध्यमे "பசுப்பாதமின்மை
யை நன்குவிளங்கக்
स्वरे குரலில், [காட்டுகிற
वाक्यं சொல்லானது
अविस्तरं சுருக்கமாயும்,
असंदिग्धं நம்பவேண்டியதாயும்,
अविलंबितं தாமதமின்றி வெளி
வந்ததாயும்,

अव्ययं { கருணையை நன்குவிள
ங்கக்காட்டுகின்ற
தாயும்,
उरःस्थं ஹிருதயத்தில் இருக்
கிறபடியே
कण्ठं வாயினின்று வெளி
வந்ததாயும்
वर्तते இருக்கிறது.

संस्कारक्रमसम्पन्नामद्रुतामविलम्बिताम् । उच्चारयति कल्याणीं वाचं हृदयहर्षिणीम् ॥

संस्कारक्रम- } "நல்ல கல்விசெய்த
संपन्नां } பெற்ற கிரமத்துடன்
अद्रुतां ளிளங்குகிறதும்,
ஸ்பஷ்டமாயிருக்
கிறது,
अविलंबितां தாமதமின்றி வெளி
வந்ததும்,

कल्याणीं புகழ்ந்துகொண்டாட
த்தக்கதும்,
हृदयहर्षिणी மனத்தைக் கொள்ளை
கொள்ளுகிற துமான
वाचं उच्चारयति பேச்சே பேசுகின்றார்.

अनया चित्रया वाचा त्रिस्थानव्यञ्जनस्थया । कस्य नाराध्यते चित्तमुद्यतासेररेरपि ॥

त्रिस्थान- } "ஹிருதயம், கண்டம்,
व्यञ्जनस्थया } சிரஸ் என்கிற மூன்
து உருப்புகளிலிருந்
து வெளிவரும்
अनया चित्रया இந்த அற்புதமான
वाचा சொல்லால்

उद्यतासेः கத்தியை ஒங்கிக்கொ
ண்டுவரும்
अरः சுருதுவான
कस्य எவனுடைய
चित्तं अपि மனதுதான்
आराध्यते न கறைபடாதிருக்கும்.

एवंविधो यस्य दूतो न भवेत्पार्थिवस्य तु । सिध्यन्ति हि कथं तस्य कार्याणां गतयोऽनघ ॥

अनघ “புண்பாத்தமாவே!
एवंविधः இப்படிப்பட்ட
दूतः தூதன்
यस्य पार्थिवस्य எந்த மன்னவனுக்கு
न भवेत् तु இல்லையோ ;

तस्य ஆவனுடைய
कार्याणां காரியங்களுடைய
गतयः உத்தேசங்கள்
कथं हि எப்படித்தான்
सिध्यन्ति சித்திபெறும்?

एवं गुणगणैर्युक्ता यस्य स्युः कार्यसाधकाः । तस्य सिध्यन्ति सर्वार्था दूतवाक्यप्रचोदिताः ॥

यस्य “எவனொருவனுக்கு
एवं இப்படிப்பட்ட
गुणगणैः கல்யாணகுணங்களால்
युक्ता: விளங்கிக்கொண்டிருக்கும்

स्युः இருக்கின்றார்களே,
तस्य ஆவனுடைய
सर्वार्था: காரியங்களெல்லாமும்
दूतवाक्य- } தூதனுடைய சொல்லை
प्रचोदिता: } க்கொண்டே தீர்மா
निकाय- } னிக்கப்பட்டவைக
ளாய்
सिध्यन्ति கைக்கூடுகின்றன.”

कार्यसाधकाः காரியங்களில் உதவி
புரிபவர்கள்

एवमुक्तस्तु सौमित्रि: सुग्रीवसचिवं कपिम् । अभ्यभाषत वाक्यज्ञो वाक्यज्ञं पवनात्मजम् ॥

एवं उक्तः இங்ஙனம் ஆக்ஞாபிக்
कपिम् கப்பட்டவரும்,
वाक्यज्ञः तु சொல் துட்பமறிந்த
वक्रमाक्षि வருமாகிய

वाक्यज्ञं சொல்துட்பமறிந்தவ
रुम्,
सुग्रीवसचिवं சுக்ரீவரது மந்திரிய
मान
कपिं வானரைப் பார்த்து
अभ्यभाषत பின்வருமாறு
मोழிந்தார்.

सौमित्रि: லக்ஷ்மணர்,
पवनात्मजं வாயுபுத்தல்வரும்,

विदिता नौ गुणा विद्वन्सुग्रीवस्य महात्मनः । तमेव चावां मार्गावः सुग्रीवं प्लवगेश्वरम् ॥

विद्वन् “புலவர்!
महात्मनः மகாத்மாவாகிய
सुग्रीवस्य சுக்ரீவனுடைய
गुणा: கல்யாணகுணங்கள்
नौ எங்களிருவர்களுக்கும்
विदिता: ஏற்கனவே தெரிந்த
வைகள்.

प्लवगेश्वरं வானரேச்வரனாகிய
तं அந்த
सुग्रीवं एव சுக்ரீவனையே
आवां च நாங்கள் இருவரும்
मार्गावः தேடித்திரிந்து
கொண்டிருக்கிறோம்.

यथा ब्रवीषि हनुमन् सुग्रीववचनादिह । तत्तथा हि करिष्यावो वचनात्तव सत्तम ॥३९॥

सत्तम “உத்தமரே!
हनुमन् ஹனுமாரே!
इह இப்பொழுது
सुग्रीववचनात् சுக்ரீவரது
ஆக்ஞையால்

यथा ब्रवीषि எப்படிச் சொல்கி
तव உம்முடைய [தீரோ;
वचनात् हि சொல்லைக்கொண்டே
तत् அதை
तथा அப்படியே
करिष्यावः நாங்கள் செய்வோம்.”

तत्तस्य वाक्यं निपुणं निशम्य प्रहृष्टरूपः पवनात्मजः कपिः ।

मनः समाधाय जयोपपत्तौ सख्यं तदा कर्तुमियेष ताभ्याम् ॥ ४० ॥

पवनात्मजः	வாயுபுத்திரராகிய	जयोपपत्तौ	காரியம் கைகூடும்
कपिः	வானார் (ஹனுமார்)		விஷயத்தில்
तस्य	அவரது	मनः	மனதை
निपुणं	அன்பார்த்த	समाधाय	நிச்சயம் செய்து
तत् वाक्यं	அந்தச் சொல்லை		கொண்டு,
निशम्य	கேட்டு,	ताभ्यां	அவ்விருவர்களை
प्रहृष्टरूपः	அங்கமெல்லாம் பூரித் தவராகி	सख्यं	சக்யத்தை
तदा	அப்பொழுது	कर्तुं	செய்ய
		इयेष	எண்ணினார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

किष्किन्धाकाण्डे तृतीयः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 9471

किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकाः 219

चतुर्थः सर्गः—नान्कालवतु षर्ककम् ॥ ४ ॥

श्रीरामलक्ष्मणयोः सुग्रीवसमीपगमनम्—ஸ்ரீராமரும் வக்ஷிமணரும்
சுகீவனிடம் போவது.

ततः प्रहृष्टो हनुमान् कृत्यवानिति तद्वचः । श्रुत्वा मधुरभावं च सुग्रीवं मनसा गतः ॥१॥

हनुमान्	ஹனுமார்	कृत्यवान्	உத்தேசம் கைகூடிய
तत्	அந்த		வாய்
मधुरभावं	காரியத்திற்கனுசூன மாயிருக்கிற	इति	எண்ணி
वचः	சொல்லை	प्रहृष्टः च	சந்தேதாஷமடைந்தவ
श्रुत्वा	கேட்டு,	सुग्रीवं	சுகீவனை [ராய்]
ततः	அதனால்	मनसा	மனதினுள்
		गतः	நினைத்தார்.

भव्यो राज्यागमस्तस्य सुग्रीवस्य महात्मनः । यदयं कृत्यवान् प्राप्तः कृत्यं चैतदुपागतम् ॥

अयं च	“இவரும்	उपागतं	அடைந்திருக்கிற து.
कृत्यवान्	காரியத்தையுடையவ	तस्य	அந்த
प्राप्तः	வந்திருக்கின்றார்; [ராய்]	महात्मनः	மகாத்மாவாகிய
यत्	ஆனபடியால்	सुग्रीवस्य	சுகீவருக்கு
एतत्	இந்த	राज्यागमः	ராஜ்யத்தைப்பெறுதல்
कृत्यं	காரியம் நிறைவேறக் கூடிய தன்மையை	भव्यः	ஏற்பட்டாலும் ஏற்ப டலாம்.”

ततः परमसंहृष्टो हनुमान् पुवर्गर्भः । प्रत्युवाच ततो वाक्यं रामं वाक्यविशारदः ॥ ३ ॥

वाक्यविशारदः பேசுவதில் சாமர்த்தி
யசாலையும்,
புவர்गर्भः வானரோத்தமரு
हनुमान् ஹனுமார், [முகிய
ततः அதனால்

परमसंहृष्टः மிகஸந்துஷ்டியடைந்
ततः அதன்மேல் [தவராப்
रामं ஸ்ரீராமரைப்பார்த்து
वाक्यं பின்வரும்வாக்யத்தை
प्रत्युवाच வினாவினார்.

किमर्थं च वनं दुर्गं पश्याकाननमण्डितम् । आगतः सानुजो घोरं नानाव्यालमृगायुतम् ॥

पश्याकानन-) “பம்பைக்கரைமீதுள்ள
मण्डितं) வனங்களால் அழகு
வாய்த்து விளங்குகி
றதும்,
दुर्गं பிரவேசிப்பதற்கு கஷ்
டமாய்

नानाव्याल-) பலவகை துஷ்டமிருக
मृगायुतं च) ங்களால் சஞ்சரிக்கப்
பெற்றதுமான

घोरं பயங்கரமாய்

वनं காட்டிற்கு
सानुजः தம்பியோடுகூட
किमर्थं என்ன காரியமாய்
आगतः வந்திருக்கிறீர்?

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा लक्ष्मणो रामचोदितः । आचक्षे महात्मानं रामं दशरथात्मजम् ॥ ५ ॥

रामचोदितः ஸ்ரீராமரது நியமனம்
लक्ष्मणः லக்ஷ்மணர், [பெற்ற
तद्वचनं श्रुत्वा அம்மொழியைகேட்டு,
तस्य அவருக்கு

दशरथात्मजं தசரதபுதல்வரும்
महात्मानं மகாத்மாவாகிய
रामं ஸ்ரீராமரைப்பற்றி
आचक्षे பின்வருமாறு மொழி
க்தார்.

राजा दशरथो नाम द्युतिमान् धर्मवत्सलः । चातुर्वर्ण्यं स्वधर्मेण नित्यमेवाभ्यपालयन् ॥

द्युतिमान् “மகாகாந்திமானும்,
धर्मवत्सलः தர்மத்தில் அசஞ்சல
பற்றுடையவருமான
दशरथः தசரதர்
नाम என்ற
राजा சக்கிரவர்த்தி

नित्यमेव எப்பொழுதுமே
स्वधर्मेण வழுவாத தனது
தர்மத்தில்
चातुर्वर्ण्यं நான்கு வர்ணத்தவ
சையும்
अभ्यपालयन् பாதுகாத்துவந்தார்.

न द्वेष्टा विद्यते तस्य न च स द्वेष्टि कश्चन । स च सर्वेषु भूतेषु पितामह इवापरः ॥
अग्निष्टोमादिभिर्यज्ञैरिष्टवानाप्तदक्षिणैः ॥ ७ ॥

तस्य “அவருக்கு
द्वेष्टा வைரியாகிறவனொரு
न विद्यते இல்லை. [வன்
सः च அவரும்
कंचन ஒருவனிடமும்
न द्वेष्टि பகை பாராட்டுகிற
सः அவர் [கில்லை.
भूतेषु பிரானிகள்
सर्वेषु च எல்லோரிடத்திலும்

अपरः இரண்டாவது
पितामहः பிரம்மதேவர்
इव போன்றவர்.
आप्तदक्षिणैः வேண்டிய அளவு த
கூடுகின்றனோடுகூடிய
अग्निष्टोमादिभिः அக்னிஷ்டோமம் முத
यज्ञैः யாகங்களால் [செய
इष्टवान् தெய்வங்களை ஆரா
தித்தவர்.

तस्यायं पूर्वजः पुत्रो रामो नाम जनैः श्रुतः । शरण्यः सर्वभूतानां पितुर्निर्देशपाश्र्वगः ॥

तस्य अवराது
पूर्वजः पुत्रः ஜ்யேஷ்ட புதல்வர்
अयं இவர் ;
रामः ஸ்ரீராமர்
नाम என்று
जनैः ஜனங்களால்

श्रुतः அழைக்கப்படுகின்றவர்.
सर्वभूतानां எல்லா பிராணிகளுக்கும்
शरण्यः ரகுகர். [கும்
पितुः தந்தையினது
निर्देशपाश्र्वगः ஆக்கினைகளை சர்வமுமாய்க் கொண்டவர்.

वीरो दशरथस्यायं पुत्राणां गुणवत्तमः । राजलक्षणसम्पन्नः संयुक्तो राजसम्पदा ॥ ९ ॥
राज्याद्भूतो वने वस्तुं मया सार्धमिहागतः । भार्यया च महातेजाः सीतयानुगतो वशी ॥
दिनक्षये महातेजाः प्रभयेव दिवाकरः ॥ १० ॥

दशरथस्य தசரத சக்ரவர்த்தியுடைய
पुत्राणां புத்திரர்களுக்குள்
अयं இவர்
गुणवत्तमः உத்தம குணமுடைய
वीरः தனிவீரன். [வர்.
महातेजाः மகா தேஜஸ்வீ.
वशी ஜிதேந்திரியர்.
राजलक्षणसंपन्नः ராஜலக்ஷணங்களுடைய
राजसंपदा ராஜ ஸம்பத்துடன்
संयुक्तः இருந்தவருமான
वने காட்டில் [அவர்
वस्तुं வஸ்துக்க
राज्यात् ராஜ்யத்தினின்று

अष्टः அடத்தப்பட்டவராய்
मया என்னோடு
सार्धं கூடவும்
दिनक्षये மாலைப்பொழுதில்
महातेजाः மகா தேஜஸ்வியாகிய
दिवाकरः சூரியபகவான்
प्रभया அவரது கார்த்தியால்
इव எவ்வண்ணமோ,
भार्यया அவ்வண்ணமே
सीतया च தர்மபத்தினியாகிய
अनुगतः சீதாதேவியாரோடும்
इह பின்தொடரப்பட்ட
आगतः வராய்
इह இவ்விடத்திற்கு
आगतः வந்தார்.

अहमस्यावरो भ्राता गुणैर्दास्यमुपागतः । कृतज्ञस्य बहुज्ञस्य लक्ष्मणो नाम नामतः ॥ ११ ॥
सुखार्हस्य महार्हस्य सर्वभूतहितात्मनः । ऐश्वर्येण च हीनस्य वनवासाश्रितस्य च ॥ १२ ॥

कृतज्ञस्य “நன்றிமறவாதவரும்,
बहुज्ञस्य ஸர்வஞ்ஞரும்,
सुखार्हस्य சுகத்திலிருக்கத்தக்க
महार्हस्य எல்லோராலும் [வரும்,
सर्वभूतहितात्मनः பூஜிக்கத்தக்கவரும்,
ऐश्वर्येण वनवासाश्रितस्य च { எல்லா பிராணிகளுக்கும்
हीनस्य च { கும் நன்மைசெய்ய
च { மெண்ணமுடையவரும்,
आश्रितस्य च { அரகாஸியையுமி

वनवासाश्रितस्य च வனவாசத்தையுமுடைய
अस्य இவரது [ந்திருக்கும்
अवरः भ्राता இனைய தம்பியாகிய
अहं நான்
गुणैः திருக்கல்பாண குணங்களால்
दास्यं குற்றேவல் செய்வதை
उपागतः சங்கல்ப்பமாய்க் கொண்டவன் ;
लक्ष्मणः नाम லக்ஷ்மணன் என்பது
नामतः என் பெயர்.

रक्षसाऽपहृता भार्या रहिते कामरूपिणा । तच्च न ज्ञायते रक्षः पत्नी येनास्य सा हृता ॥

रहिते	“தனியாவிருந்த சமயத்தில்	सा	அந்த
भार्या	தர்மபத்னி	पत्नी	மனைவி
कामरूपिणा	நினைத்த உருவமெடுக்க வல்ல	येन	எவனொருவனால்
रक्षसा	ஒர் அரக்கனால்	हृता	நிரூபப்பட்டிருக்கிறாளே,
अपहृता	அபஹ்ரிக்கப்பட்டிருக்கிறாள்.	तत्	அந்த
अस्य	இவரது	रक्षः च	அரக்கன் மட்டும்
		न ज्ञायते	இன்னொன்றை தெரிவப்படவில்லை.

दनुर्नाम दितेः पुत्रः शापाद्राक्षसतां गतः । आख्यातस्तेन सुग्रीवः समर्थो वानराधिपः ॥

दितेः	“திதியின்	तेन	அவனால்
पुत्रः	புதல்வனாகிய	वानराधिपः	வானரத்தலைவரான
दनुः	தனு (கபந்தன்)	सुग्रीवः	சுகிரீவன்
नाम	என்றவன்	समर्थः	{காரியத்திக்குவெண் டிய குணங்கள் கி னைந்தவராய்
शापात्	சாபத்தால்	आख्यातः	{பின்வருமாறு தெரிவிக்கப்பட்டார்.
राक्षसतां	குரூரத்தன்மையை		
गतः	அடைந்திருந்தான்.		

स ज्ञास्यति महावीर्यस्तव भार्यापहारिणम् । एवमुक्त्वा दनुः स्वर्गं भ्राजमानो गतः सुखम् ॥

महावीर्यः	“மகா வீர்யவானாகும்	एवं	மேற்கண்டவாறு
सः	அவர்	उक्त्वा	சொல்லிகிட்டு
तव	உமது	भ्राजमानः	தேஜோமயனாய் விளங்கிக்கொண்டு
भार्यापहारिणं	மனைவியைத் திருடிப் போனவனை	सुखं	சுகமாய்
ज्ञास्यति	அறிவார்.	स्वर्गं	ஸ்வர்கத்தை
दनुः	தனு (கபந்தன்)	गतः	அடைந்தான்.

एतत्ते सर्वमाख्यातं याथातथ्येन पृच्छतः ॥ १६ ॥

पृच्छतः	“கேள்விகேட்ட	याथातथ्येन	உள்ளது உண்மையி
ते	உமக்கு	आख्यातम्	தெரிவிக்கப்பட்டுவிட்டது.
एतत्	இது		
सर्वं	எல்லாமும்		

अहं चैव हि रामश्च सुग्रीवं शरणं गतौ ॥ १७ ॥

रामः च	“ஸ்ரீராமரும்	शरणं	உதவியைநாடி
अहं च एव	நானும்	गतौ	வந்துனோம்.
सुग्रीवं हि	சுகிரீவரைப்போ		

एष दत्त्वा च वित्तानि प्राप्य चानुत्तमं यशः । लोकनाथः पुरा भूत्वा सुग्रीवं नाथमिच्छति ॥

एषः	“இவர்	लोकनाथः	லோகநாதராய்
वित्तानि च	சாஜ்யஅதிகாரங்களை யும்	पुरा	முன்பு
दत्त्वा	தூதர் துவிட்டு,	भूत्वा	இருந் துவிட்டு,
अनुत्तमं	ஒப்புயர்வில்லாத	सुग्रीवं	சுகரீவரை
यशः	புகழை	नाथं	கைகொடுத்துக் காப்ப வராக
प्राप्य च	ஆடைந் தும்,	इच्छति	வேண்டுகின்றார்.

पिता यस्य पुरा ह्यासीच्छरण्यो धर्मवत्सलः । तस्य पुत्रः शरण्यः सन् सुग्रीवं शरणं गतः ॥

पुरा	“இதற்குமுன்	तस्य	அவரது
यस्य	எவரது	पुत्रः सन्	புதல்வராகி
पिता	திருத்தந்தை	शरण्यः	யாருக்கும் புகலிடமா ன இவர்
धर्मवत्सलः	அறநெறி வழவாத வரும்	सुग्रीवं	சுகரீவரை
शरण्यः	புகலிடமானவருமாய்	शरणं	உதவினைய நாடி
आसीत् हि	இருந்தனரோ,	गतः	வந்திருக்கிறார்.

सर्वलोकस्य धर्मात्मा शरण्यः शरणं पुरा । गुरुं राघवः सोऽयं सुग्रीवं शरणं गतः ॥

पुरा	“இதற்குமுன்	मे	எனக்கு
राघवः	ஸ்ரீராமர்,	गुरुः	குரு.
धर्मात्मा	தர்மநெறி பிரளாதவர்.	सः	அந்த
सर्वलोकस्य	எல்லா உலகிற்கும்	अयं	இவர்
शरण्यः	{ சரணமடைந்தவரை எப்படியும் ரகசித்த தருளுகிறவர்.	सुग्रीवं	சுகரீவரை
शरणं	{ சரணமடைவதற்கு ஏற்ற இடமாயிருக்கி றவர்.	शरणं	உதவினைய நாடி
		गतः	வந்திருக்கிறார்.

यस्य प्रसादे सततं प्रसीदेयुरिमाः प्रजाः । स रामो वानरेन्द्रस्य प्रसादमभिकाङ्क्षते ॥

सततं	“எப்பொழுதும்	प्रसीदेयुः	அருள்பெற்று விளங்
यस्य	எவருடைய	सः	அந்த [குருரர்களோ
प्रसादे	அருளில்	रामः	ஸ்ரீராமர்
इमाः	இந்த	वानरेन्द्रस्य	வானரமன்னனுடைய
प्रजाः	ஜனங்கள்	प्रसादं	உதவினைய
		अभिकाङ्क्षते	அபேகதிக்கின்றார்.

येन सर्वगुणोपेताः पृथिव्यां सर्वपार्थिवाः । मानिताः सततं राज्ञा सदा दशरथेन वै ॥
तस्यायं पूर्वजः पुत्रस्त्रिषु लोकेषु विद्युतः । सुग्रीवं वानरेन्द्रं तु रामः शरणमागतः ॥२३॥

सदा	எப்பொழுதும்
येन	எந்த
दशरथेन राज्ञा	தசரதசந்தரவர்த்தியால்
पृथिव्यां	உலகில்
सर्वगुणोपेताः	{ எல்லா நற்குணங்க ளோடு கூடியவர்கள் ளான
सर्वपार्थिवाः	மன்னர்களெல்லோ
सततं	தாச்சுவதமாய் [ரும்
मानिताः वे	கௌரவிக்கப்பட்டார்
तस्य	அவருடைய [களோ

पूर्वजः	ஐயேகூட
पुनः	புதல்வரும்
रामः तु	ஸ்ரீராமரென
लिपु	மூன்று
लोकेषु	உலகங்களிலும்
विभुतः तु	பிரசித்தபெற்றவரு
अयं	இவர் [மாகிய
वानरेन्द्रं	வானரோத்தமராகிய
सुग्रीवं	சுகிரீவரை
शरणं	உதவியை நாடி
आगतः	வந்திருக்கின்றார்.

शोकाभिभूते रामे तु शोकार्ते शरणं गते । कर्तुमर्हति सुग्रीवः प्रसादं हरियूथपः ॥ २४ ॥

रामे	"ஸ்ரீராமர்
शोकार्ते	சோகத்திற்காப்பட்டு
शोकाभिभूते	சோகத்தால்
	மெய்மறந்து
शरणं	உதவியை நாடி

गते तु	வந்திருக்கையில்
हरियूथपः	வானரோத்தமராகிய
सुग्रीवः	சுகிரீவர்
प्रसादं कर्तुं	உதவி புரிய
अर्हति	வேண்டும்".

एवं ब्रुवाणं सौमित्रिं करुणं साश्रुपातनम् । हनुमान् प्रत्युवाचेदं वाक्यं वाक्यविशारदः ॥

वाक्यविशारदः	பேசுவதில் நிபுணர
हनुमान्	ஹனுமார் [கிய
एवं	மேற்கண்டவாறு
साश्रुपातनं	கண்ணும் கண்ணீரு மாய்
करुणं	உருக்கமாய்

ब्रुवाणं	பேசிய
सौमित्रिं	ஸக்திமணரைப் பார்த்து
इदं	பின்வரும்
वाक्यं	சொல்லை
प्रत्युवाच	விடைபகர்ந்தார்.

ईदृशा बुद्धिसम्पन्ना जितक्रोधा जितेन्द्रियाः । द्रष्टव्या वानरेन्द्रेण दिष्ट्या दर्शनमागताः ॥

बुद्धिसंपन्नाः	"புத்தி நிறைந்து
जितक्रोधाः	சினமொழிந்து
जितेन्द्रियाः	ஐம்புலன்களையடக்கிய
ईदृशाः	இப்படிப்பட்டவர்கள்
वानरेन्द्रेण	வானரோத்தமனால்

द्रष्टव्याः	தேடியடையப்படவே ண்டியவர்கள்.
दर्शनं	தர்சனத்தை உத்தே சித்து
आगताः	வந்திருக்கிறார்கள்.
दिष्ट्या	இது அவனது பாக்ய விசேஷமே!"

इत्येवमुक्त्वा हनुमानश्छक्ष्णं मधुरया गिरा । बभाषे सोऽभिगच्छेम सुग्रीवमिति राघवम् ॥

सः हनुमान्	அந்த ஹனுமார்
इति एवं	மேற்கண்டவாறு
उक्त्वा	சொல்லிவிட்டு,
श्छक्ष्णं	கூடற்ற [த்து
राघवम्	ஸக்திமணரைப்பார்-

मधुरया	இனிய
गिरा	சொற்கொண்டு
इति	இன்னும் பின்வருமா
बभाषे	மொழிந்தார். [றும்
सुग्रीवं	"சுகிரீவரிடம்
अभिगच्छेम	நாம் போவோம்.

स हि राज्यात्परिभ्रष्टः कृतवैरश्च वालिना । हतदारो वने त्यक्तो भ्रात्रा विनिकृतो भृशम् ॥

ச: ஹி	“அவரும்த	ஹததார:	மணைவி அபஹரிக்கப்
அவா	தமையனான		பட்டவராய்,
வாலினா	வாலியினால்	வனே	வனத்தில்
ராஜ்யாத்	ராஜ்யத்தினின்று	த்யக:	தூரத்தினிடப்பட்டவ
பரிப்ரஸ்த:	தூரத்தப்பட்டு	ப்ரஸ்தம்	அசஹ்யமாய் [ராயும்]
கூதவீர:	துவேஷம் வைக்கப்	வினிகூத:	தூன்புறுத்தப்பட்டி
	பட்டவராய்,		ருக்கிரூர்.

करिष्यति स साहाय्यं युवयोर्भास्करात्मजः । सुग्रीवः सह चास्माभिः सीतायाः परिमार्गणे ॥

भास्करात्मजः	“சூரியபகவானின்	सीतायाः	சீதாதேவியை
	புதல்வனாகிய	परिमार्गणे	தேடிக்கண்டுபிடிக்கும்
ச:	அந்த		விஷயத்தில்
सुग्रीवः	சுகிரீவர்	युवयोः	உங்களிருவருக்கும்
अस्माभिः च	எங்களோடும்	साहाय्यं	வேண்டிய உதவியை
सह	கூட	करिष्यति	செய்வார்.”

एवं ब्रुवाणं धर्मात्मा हनुमन्तं स लक्ष्मणः । प्रतिपूज्य यथान्यायमिदं प्रोवाच राघवम् ॥

सः	அந்த	यथान्यायं	முறைப்படி
धर्मात्मा	தர்மாத்மாவாகிய	प्रतिपूज्य	மெச்சிவிட்டு,
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்	राघवं	ஸ்ரீராமரைப்பார்த்து
एवं ब्रुवाणं	இப்படி பேசும்	इदं	பின்வரும் சொல்லை
हनुमन्तं	ஹனுமாரை	प्रोवाच	சொன்னார்.

कपिः कथयते हृष्टो यथाऽयं मारुतात्मजः । कृत्यवान् सोऽपि संप्राप्तः कृतकृत्योऽसि राघव ॥

राघव	“ஸ்ரீராம!	हृष्टः	சந்தோஷசித்தராய்
सः	அந்த	कथयते	பேசுகிறார்.
अयं	இந்த	यथा	என்கிறபடியால்
मारुतात्मजः	வாயுபுதல்வராகிய	संप्राप्तः	இனிடம் வந்த
कपिः	வானார்		தேவரீரும்
कृत्यवान् अपि	காரியமாகவேண்	कृतकृत्यः	காரியம் கைகூடின
	டியவராகவே	असि	ஆகிறீர். [வராக

प्रसन्नमुखवर्णश्च व्यक्तं हृष्टश्च भाषते । नानृतं वक्ष्यते वीरो हनुमान् मारुतात्मजः ॥३२॥

प्रसन्नमुखवर्णः च	“தெளிவான முக	मारुतात्मजः	வாயுவின் புதல்வரும்
	காந்தியுற்று	वीरः	சூரருமான
हृष्टः च	சந்தோஷசித்தராய்	हनुमान्	ஹனுமார்
व्यक्तं	சந்தேகத்திற்கிட	अनृतं	பொய்யை
भाषते	பேசுகின்றார். [மின்றி	न वक्ष्यते	மொழியார்.

ततः स तु महाप्राज्ञो हनुमान् मारुतात्मजः । जगामादाय तौ वीरौ हरिराजाय राघवौ ॥

ச:	“அந்த	வீரौ	வீரர்களாகிய
மாருதாत्मजः	வாயுபுத்தல்வரும்	राघवौ	ஸ்ரீராமரையும்
महाप्राज्ञः	மகா புத்திமான்னாகியவ		லக்ஷ்மணரையும்
	ருமான	हरिराजाय	வானரமன்னர்
हनुमान् तु	ஹனுமார்		பொருட்டு
सतः	அப்பொழுது	आदाय	ஏற்றுக்கொண்டு
तौ	அந்த	जगाम	புறப்பட்டார்.

भिक्षुरूपं परित्यज्य वानरं रूपमास्थितः । पृष्ठमारोप्य तौ वीरौ जगाम कपिकुञ्जरः ॥

कपिकुञ्जरः	வானரோத்தமராகிய	तौ	அந்த
	ஆவர்	वीरौ	வீரர்களிருவரையும்
भिक्षुरूपं	பிரமண பிரமசாரி	पृष्ठं	முதுகில்
परित्यज्य	துறந்து [வேடத்தை	आरोप्य	ஏற்றிவைத்துக்
वानरं रूपं	குரங்குருவத்தை		கொண்டு
आस्थितः	அடைந்தவராய்	जगाम	பிரயாணமானார்.

स तु विपुल्यशाः कपिप्रवीरः पवनसुतः कृतकृत्यवान् प्रहृष्टः ।

गिरिवरमुखिक्रमः प्रयातः स शुभमतिः सह रामलक्ष्मणाभ्याम् ॥ ३५ ॥

विपुल्यशाः	மகா கீர்த்திபெற்றவ	कृतकृत्यवान्	வந்த காரியம்
	ரும்,		கைகூடியவராய்
कपिप्रवीरः	வானரோத்தமரும்,	तु	அதனால்
पवनसुतः	வாயுபகவானின்	प्रहृष्टः	உன்னம் பூரித்தார்.
	புதல்வரும்,	सः	ஆவர்
शुभमतिः	சிறந்த புத்திமானும்	रामलक्ष्मणाभ्यां	ஸ்ரீராமரோடும் லக்ஷ்ம
उरुविक्रमः	மகா புராக்ரமசாலி	सह	கூடவே [ணரோடும்
	யுமான	गिरिवरं	சிறந்த மலைக்கு
सः	ஆவர்,	प्रयातः	வழிபெய்தார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

किष्किन्धाकाण्डे चतुर्थः सर्गः ॥

पञ्चमः सर्गः—ஐந்தாவது ஸர்க்கம் || 5. ||

श्रीरामसुग्रीवसख्यम्—ஸ்ரீராமசுக்ரீவஸக்யம்.

ऋश्यमूकात् हनुमान् गत्वा तु मलयं गिरिम् । आचक्षे तदा वीरौ हरिराजाय राघवौ ॥

ஹனுமான்	ஹனுமான்	வீரௌ	வீரர்களான
तदा तु	உடனேயே	राघवौ तु	ஸ்ரீராமனையும் லக்ஷ்மணனையும் பற்றி
ऋश्यमूकात्	ரிச்யமூகபர்வதத்	हरिराजाय	வரனராமன்னனுக்கு
मलयं	மலய [திவிருந்து	आचक्षे	பின்வருமாறு
गिरिं	பர்வதத்திற்கு		அறிவித்தார்.
गत्वा	வந்துசேர்ந்து,		

अयं रामो महाप्राज्ञः संप्राप्तो दृढविक्रमः । लक्ष्मणेन सह भ्रात्रा रामोऽयं सत्यविक्रमः ॥

अयं	“இதேகா இருக்கிறவர் தான்	सत्यविक्रमः	{ ஆமோகமாகிய விக்ரமம் படைக்கப்பெற்றவர்.”
रामः	ஸ்ரீராமரெனப்பெயர் பூண்டவர் ;	अयं	இந்த
महाप्राज्ञः	மகாபுத்திமான் ;	रामः	ஸ்ரீராமர்
दृढविक्रमः	எதற்கும் சலியாத விக்ரமசாலி ;	भ्रात्रा	தம்பியாகிய
		लक्ष्मणेन सह	லக்ஷ்மணரோடு கூட
		संप्राप्तः	என்னால் தரிசிக்கப் பட்டார்.

इश्वाकूणां कुले जातो रामो दशरथात्मजः । धर्मे निगदितश्चैव पितुर्निर्देशपारगः ॥ ३ ॥

रामः	ஸ்ரீராமர்	निर्देशपारगः	{ ஆக்கினைகளை சர்வமுமாய்க்கொண்டு அனுஷ்டிக்கின்றவர்.
दशरथात्मजः	தசரதரின் புதல்வராய்	धर्मे च एव	தர்மமானுஷ்டானத்திலும்
इश्वाकूणां	இசுஷ்வாகூ	निगदितः	பிரசித்திபெற்றவர்.
कुले	வம்சத்தில்		
जातः	பிறந்தவர்.		
पितुः	தகப்பனானுடைய		

तस्यास्य वसतोऽरण्ये नियतस्य महात्मनः । रावणेन हता भार्या स त्वां शरणमागतः ॥

तस्य	அவர்	भार्या	மனைவி
अरण्ये	காட்டில்	रावणेन	ராவணனால்
वसतः	வசித்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுது	हता	திருடப்பட்டிருக்கி
		सः	அவர் [ரான்.
अस्य	இந்த	त्वां	தேவரீரிடம்
नियतस्य	ஜிதேந்திரியராகிய	शरणं	உதவியை வேண்டி.
महात्मनः	மகாத்மனினது	आगतः	வந்திருக்கின்றார்.

राजसूयाश्वमेधैश्च वह्निर्येनाभितर्पितः । दक्षिणाश्च तयोत्सृष्टा गावः शतसहस्रशः ॥ ५ ॥
 तपसा सत्यवाक्येन वसुधा येन पालिता । स्त्रीहेतोस्तस्य पुत्रोऽयं रामस्त्वां शरणं गतः ॥

येन	“எவரொருவரால்	वसुधा	பூமியானது
राजसूयाश्वमेधैः च	{ ராஜஸூயம், அச்வ மேதம் முதலிய கங்களால்	तपसा	தவக்களின் பயனாலும்
वह्निः	தெய்வகணம்	सत्यवाक्येन	சொன்ன சொல் தவ ருமையாலும்
अभितर्पितः	திருப்திசெய்விக்கப் பட்டதோ	पालिता	பரிபாலிக்கப்பட்ட டதோ
शतसहस्रशः	அனவுகடந்து	तस्य	அவரது
दक्षिणाः च	தகவிகளைகளும்	पुत्रः	புதல்வராகிய
गावः	பசுக்களும்	अयं	இந்த
तथा	அப்படியே	रामः	ஸ்ரீராமர்
उत्सृष्टाः	தானமாய் கொடுக்கப் பட்டனவோ	स्त्रीहेतोः	மனைவிதாணமாய்
येन	எவரொருவரால்	त्वां	தேவரீரிடம்
		शरणं	உதவியை வேண்டி
		गतः	வந்திருக்கிறார்.

भवता सख्यकामौ तौ भ्रातरौ रामलक्ष्मणौ । प्रतिशृद्धार्यस्वैतौ पूजनीयतमावुभौ ॥ ७ ॥

एतौ	“இந்த	पूजनीयतमौ	மிகவும் பூஜிக்கத்தக்க
रामलक्ष्मणौ	ஸ்ரீராமரும் லக்ஷ்மண ருமாகிய	भवता	தேவரீரோடு [வர்கள்.
		सख्यकामौ	நட்பைக்கோரும்
उभौ	இருவர்களும்	तौ	அவ்விருவர்களையும்
भ्रातरौ	பிராந்தர்கள்.	प्रतिशृद्ध	நல்வரவுகூறி
		अर्च्यस्व	பூஜிப்பிராக.

श्रुत्वा हनुमतो वाक्यं सुग्रीवो हृष्टमानसः । भयं च राघवाद्धोरं प्रजहौ विगतज्वरः ॥ ८ ॥

सुग्रीवः	சுகரீவர்	हृष्टमानसः	உள்ளம் பூரித்தவனாய்
हनुमतः	ஹனுமாருடைய	राघवाद्	ஸ்ரீராமரிடத்திலி ருந்து
वाक्यं	சொல்லை	घोरं	அச்சுற்றமான
श्रुत्वा	கேட்டு,	भयं च	திக்கையும்
विगतज्वरः	மனஸ்யாகுஸமொழிந் தவனாய்	प्रजहौ	விட்டொழித்தான்.

स कृत्वा मानुषं रूपं सुग्रीवः प्लवगाधिपः । दर्शनीयतमो भूत्वा प्रीत्या प्रोवाच राघवम् ॥

सः	அந்த	दर्शनीयतमः	அதி அழகுற்றவராய்
प्लवगाधिपः	வானரமன்னனாகிய	भूत्वा	விளங்கிக்கொண்டு,
सुग्रीवः	சுகரீவன்,	राघव	ஸ்ரீராமரைப்பார்த்து
मानुषं	மானிட	प्रीत्या	பீதியுடன்
रूपं	பெருவந்தை	प्रोवाच	பின்வருமாறு மொழி ந்தான்.
कृत्वा	நிபித்த,		

भवान् धर्मविनीतश्च विक्रान्तः सर्ववत्सलः । आख्याता वायुपुत्रेण तच्चतो मे भवद्गुणाः ॥

वायुपुत्रेण	“வாயுபுத்தல்வரால்	धर्मविनीतः	தர்மத்தில் பிரமாத
मे	எனக்கு		வர்.
भवद्गुणाः	தேவரீருடைய உத்தம	विक्रान्तः	{ எப்பொழுதும் எந்த
तच्चतः	உள்ளபடி [குணங்கள்		சத்ருவையும் ஜயிக்
आख्याताः	தெரிவிக்கப்பட்டன.		கின்றவர்.
च	ஆகையால்	सर्ववत्सलः	எல்லரிடத்திலுமண்பு
भवान्	தேவரீர்		பாராட்டுகிறவர்.

तन्ममैवैष सत्कारो लाभश्चैवोत्तमः प्रभो । यच्चमिच्छसि सौहार्दं वानरेण मया सह ॥

प्रभो	“ப்ரபுவே!	एषः च	இதுதான்
वानरेण	வானரனான	मम एव	எனக்கே
मया सह	என்னோடுகூட	सत्कारः	பேருதவி செய்ததாகி
यत्	எந்த		றது.
तत् सौहार्दं	அந்த சக்யத்தை	उत्तमः	எதற்கும் சிறந்த
खं	தேவரீர்	लाभः एव	பெரும் பாக்யமாகவு
इच्छसि	வேண்டுகின்றீரோ		மாகிறது.

रोचते यदि वा सख्यं बाहुरेष प्रसारितः । गृह्यतां पाणिना पाणिर्मर्यादा बध्यतां ध्रुवा ॥

सख्यं	“கூட்டுறவு	पाणिना	தேவரீரது கையால்
रोचते यदि वा	தேவரீர் திருவுளத்திற்	गृह्यतां	பற்றப்படட்டும்.
बाहुः	கை [கேற்றதாய்கில்	ध्रुवा	என்றும் மாறாத
एषः	இதோ	मर्यादा	கூட்டுறவு உடன்பாடு
प्रसारितः	நீட்டிவிடப்பட்டது.	बध्यताम्	உண்டாக்கப்பட்ட
पाणिः	கையானது		டும்.”

एतत् वचनं श्रुत्वा सुग्रीवेण सुभाषितम् । संप्रहृष्टमना हस्तं पीडयामास पाणिना ॥

सुग्रीवेण	சுகரீவரால்	संप्रहृष्टमनाः	நிகவும் திருவுளமுடன்
सुभाषितं	இனிமையாய் மொழி		தவராய் அவர்
	யப்பட்ட	पाणिना	கரத்தால்
एतत् वचनं	இந்த மொழியை	हस्तं	அவன் கையை
श्रुत्वा	கேட்டு,	पीडयामास	பற்றினார்.
तु	அதனால்		

हृद्यं सौहृदमालम्ब्य पर्यष्वजत पीडितम् ॥ १४ ॥

हृद्यं	மனப்பூர்வமான	आलम्ब्य	அடைந்து,
सौहृदं	அன்பை	पीडितं	இறுக
		पर्यष्वजत	கட்டித்தழுவினார்.

ततो हनुमान् संत्यज्य भिक्षुरूपपरिन्दमः । काष्ठयोः स्वेन रूपेण जनयामास पावकम् ॥

ततः
भिक्षुरूपं
संत्यज्य
स्वेन रूपेण
अरिन्दमः

அப்பொழுது
பிராமணபிரம்மசாரி
விட்டுவிட்டு [வேடத்தை,
சுய உருவத்திலிருந்து
காம, குரோத, லோப,
மோஹ, மத, மாத்
ஸர்யமென்கிற ஆறு
சத்துக்களையும் வெ
ன்றவராகிய

हनुमान्
काष्ठयोः
पावकं
जनयामास

ஹனுமார்
இரு கட்டைகளில்
அக்னியை
உண்டுபண்ணினார்.

दीप्यमानं ततो वह्निं पुष्पैरभ्यर्च्य पूजितम् ।

सुसमाहितः
सुप्रीतः

பிக பக்திமானாகுமவர்
மிக சந்துஷ்டிகொண்
டவராய்

अथ
पुष्पैः
अभ्यर्च्य

அப்பொழுது
புஷ்பங்களால்
அர்ச்சித்து,

तयोर्मध्येऽथ सुप्रीतो निद्रधे सुसमाहितः ॥

पूजितं
दीप्यमानं
वह्निं
ततः
तयोः
मध्ये निद्रधे

பூஜை செய்யப்பட்டு
கொழுந்துவிட்டொரி
அக்னியை [யும்
அவ்விடத்தில்
அவ்விருவர்களுடைய
மத்தியில் வைத்தார்.

ततोऽग्निं दीप्यमानं तौ चक्रतुश्च प्रदक्षिणम् ।

ततः
दीप्यमानं
अग्निं
तौ
प्रदक्षिणं चक्रतुः
सुप्रीवः च

அப்பொழுது
கொழுந்துவிட்டொரி
அக்னியை [யும்
அவ்விருவர்கள்
வலம் வந்தார்கள்.
சக்ரீவனும்,

सुग्रीवो राघवश्चैव वयस्यत्वमुपागतौ ॥

राघवः एव
वयस्यत्वं
उपागतौ

ஸ்ரீராமரும்,
எப்பொழுதும் ஆப்த
கிணகிதர்க்காக இ
ருத்தலை
பிரதிக்கொழு செய்து
கொண்டார்கள்.

ततः सुप्रीतमनसौ तावुभौ हरिराघवौ । अन्योन्यमभिवीक्षन्तौ न तृप्तिमुपजग्मतुः ॥१८॥

हरिराघवौ
तौ
उभौ
सुप्रीतमनसौ

வரனாரும் ஸ்ரீராமரு
அந்த [மாகிய
இருவர்களும்
பரிபூர்ணகளிப்புற்ற
வர்களாய்

अभिवीक्षन्तौ
तृप्तिं
ततः
न उपजग्मतुः

{ பரிபூரணங்களை சம்பா
திக்கின்றவர்களாய்
ருத்தகொண்டு
குறையற்று விளங்கும்
மனோபாவத்தை
அப்பொழுது
உடையாதிருந்தனர்.

अन्योन्यं

ஒருவரோடொருவர்

त्वं वयस्योऽसि हृद्यो मे ह्येकं दुःखं सुखं च नौ । सुग्रीवो राघवश्चैवमूचतुस्तौ प्रहृष्टवत् ॥

त्वं
मे
हृद्यः
वयस्यः असि
नौ
दुःखं
सुखं च

"நீ
எனக்கு
மனதிற்கொசந்த
நண்பனாகின்றாய்.
நம்மிருவர்களுக்கு
ஆக்கமும்
சுகமும்"

एकं हि
एवं
तौ
सुग्रीवः
राघवः च
प्रहृष्टवत्
उचतुः

பொதுவே
இப்படியாய்
அந்த
சக்ரீவனும்
ஸ்ரீராமரும்
சந்தோஷமாய்
பேசிக்கொண்டார்கள்

ततः सुपर्णबहुलां भङ्क्त्वा शाखां सुपुष्पिताम् । सालस्यास्तीर्य सुग्रीवो निषसाद सराघवः॥

सुग्रीवः	சுகிரீவன்	शाखां	ஒர் கிளைையை
ततः	அப்பொழுது	भङ्क्त्वा	ஒடித்து,
सालस्य	ஒரு சாலமிருகத்தி னது	आस्तीर्य	பரப்பி,
सुपुष्पितां	நன்கு பூத்திருந்த	सराघवः	ஸ்ரீராகவருடன்
सुपर्णबहुलां	இலைகள் அடர்ந்த	निषसाद	உட்கார்ந்தான்.

लक्ष्मणायाथ संहृष्टो हनुमान् पुवर्गर्षभः । शाखां चन्दनवृक्षस्य ददौ परमपुष्पिताम् ॥

पुवर्गर्षभः	வானரோத்தமராகிய	चन्दनवृक्षस्य	சந்தனமரத்தினது
हनुमान्	ஹனுமான்,	परमपुष्पितां	நன்கு பூத்திருந்த
अथ	அப்பொழுது	शाखां	ஒரு கிளைையை
संहृष्टः	மிகக்களிப்புற்றவராய்	लक्ष्मणाय	லக்ஷ்மணருக்கு
		ददौ	அளித்தார்.

ततः प्रहृष्टः सुग्रीवः श्लक्ष्णं मधुरया गिरा । प्रत्युवाच तदा रामं हर्षव्याकुललोचनः ॥

तदा	அப்பொழுது	गिरा	தொற்கொண்டு
सुग्रीवः	சுகிரீவன்,	श्लक्ष्णं	அழகுவாய்ந்த
प्रहृष्टः	மிகக்களிப்புற்றவனாய்	रामं	ஸ்ரீராமரைப்பார்த்து
हर्षव्याकुललोचनः	சந்தோஷத்தால் மலர் ந்த கண்களுற்றவனாகி	ततः	இச்சமயத்தில்
मधुरया	இனிய	प्रत्युवाच	பின்வருமாறு பேசி னன்.

अहं विनिकृतो राम चरामीह भयार्दितः । हृतभार्यो वने व्रस्तो दुर्गमेतदुपाश्रितः ॥२३॥

राम	"ஸ்ரீராம!	भयार्दितः	{ ஆபத்தையேநினைத்து நினைத்து வருந்துகி ன்றவனாகவும்,
अहं	நான்	वने	காட்டில்
इह	இப்பொழுது	दुर्गं	சத்ருஅணுகமுடியாத
विनिकृतः	அவமானப்படுத்தப் பட்டவனாயும்,	एतव उपाश्रितः	இதை அடைந்து
हृतभार्यः	மனைவியை அபஹரிக்க கப்பட்டவனாகவும்,	चरामि	காலங்கழித்துவருகி ன்றேன்.
व्रस्तः	உள்ளம் நடுங்கி		

सोऽहं व्रस्तो वने भीतो वसाम्युद्भ्रान्तचेतनः । वालिना निकृतो भ्रात्रा कृतवैरश्च राघव ॥

राघव	"ஸ்ரீராம!	भीतः	பயந்தவனாய்
भ्राता	தமையனாகிய	व्रस्तः	நிகல்கொண்டவனாய்
वालिना	வாலியினால்	उद्भ्रान्तचेतनः	மதிகலங்கியவனாய்
निकृतः	மோசஞ்செய்யப்பட்ட டவனாய்	सः	அந்த
कृतवैरः च	பகைக்கப்பட்டவனா யும்	अहं	நான்
		वने	காட்டில்
		वसामि	வசித்துவருகிறேன்.

वालिनो मे महाभाग भयार्तस्याभयं कुरु । कर्तुमर्हसि काकुत्स्थ भयं मे न भवेद्यथा ॥

महाभाग	“மகாபுண்யா த்மாவே!	मे	அடியேனுக்கு,
वालिनः	வாலியினிடமிருந்து	भयं	நீங்கு
भयार्तस्य	பயந்து துன்புறும்	न भवेत् }	எப்படிச் செய்தால்
मे	அடியேனுக்கு	यथा }	உண்டாகாதோ அ
अभयं	பயமின்மையை	कर्तुं	செய்ய [ப்படியே
कुरु	செய்தருளும்.	अर्हसि	அருள் புரியவேண்
काकुत्स्थः	ஸ்ரீராம!		டும்.”

एवमुक्तस्तु तेजस्वी धर्मज्ञो धर्मवत्सलः । प्रत्यभाषत काकुत्स्थः सुग्रीवं प्रहसन्निव ॥ २६ ॥

एवं	இங்ஙனம்	काकुत्स्थः	ஸ்ரீராமர்,
उक्तः	பிரார் த்திக்கப்பட்ட	सुग्रीवं	சுக்ரீவனைப்பார்த்து
तेजस्वी	தேஜஸ்வியும் [வரும்	प्रहसन् इव	புன்னகைசெய்து
धर्मज्ञः	தர்மமறிந்தவரும்		கொண்டு
धर्मवत्सलः तु	தர்மத்தில் பற்றுடைய	प्रत्यभाषत	பின்வரும் பதிகை
	வருமான		அருளினார்.

उपकारफलं मित्रं विदितं मे महाकपे । वालिनं तं वधिष्यामि तव भार्यापहारिणम् ॥

महाकपे	“வானரப்பெரியோ	तव	உனது
मित्रं	கினைகமென்பது [ரே!	भार्यापहारिणं	மனைவியை திருடியிரு
	உபகாரத்தைத்தான்		க்கிற
उपकारफलं	{ பிரயோஜனமாக	तं	அந்த
	உடையது என்பது	वालिनं	வாலியை
मे	எனக்கு	वधिष्यामि	இப்பொழுதே வதை
विदितं	தெரிந்த விஷயம்.		க்கிறேன்.

अमोघाः सूर्यसङ्काशा ममैते निशिताः शराः । तस्मिन् वालिनि दुर्वृत्ते निपतिष्यन्ति वेगिताः ॥

कङ्कपत्रप्रतिच्छन्ना महेन्द्राशनिसन्निभाः । तीक्ष्णाया ऋजुपर्वाणः सरोपा भुजगा इव ॥

मम	“எனது	तीक्ष्णायाः	கூரிய துனிகளையுடைய
एते	இந்த		பனைகளும்
अमोघाः	ஒருநாளும் வீண்போ	ऋजुपर्वाणः	நேரான கணுக்களுள்
	காதனவும்		ளவைகளுமான
सूर्यसङ्काशाः	சூர்யனை நிகர்த்தவை	शराः	பாணங்கள்
	களும்	सरोपाः	சீர்ப்பரும்
निशिताः	கூர்மையானவைகளும்	भुजगाः इव	பாம்புகள் போலவே
कङ्कपत्रप्रतिच्छन्नाः	கழுநிறகுதனால் கட	वेगिताः	சுறுசுறுப்புடையவை
	டப்பெற்றவைகளும்	तस्मिन्	அந்த [களாய்
महेन्द्राशनि-	{ இந்திரனது வஜ்ராயு	दुर्वृत्ते	கொடிய
सन्निभाः		वालिनि	வாலியின்மேல்
	தத்தை நிகர்த்தவை	निपतिष्यन्ति	இதோ விழப்
	களும்		போகின்றன.

तमद्य वालिनं पश्य क्रूरैराशीविषोपमैः । शरैर्विनिहतं भूमौ विकीर्णमिव पर्वतम् ॥ ३० ॥

क्रूरैः	“கொடிய	विकीर्णं	சிதறிவிழுந்த
आशिविषोपमैः	சர்ப்பங்களை நிகர்த்த	पर्वतं इव	மலைமையப் போலவே
शरैः	பாணங்களால்	विनिहतं	மடிந்து விழுந்து
तं	அந்த		கிடப்பவனாய்
वालिनं	வாலியை	अद्य	இப்பொழுதே
भूमौ	பூமியில்	पश्य	நீர் பார்ப்பீர்”.

स तु तद्वचनं श्रुत्वा राघवस्यात्मनो हितम् । सुग्रीवः परमप्रीतः सुमहद्वाक्यमब्रवीत् ॥ ३१ ॥

सः	அந்த	वचनं	வார்த்தையை
सुग्रीवः	சகீவன்	श्रुत्वा	கேட்டு,
राघवस्य	ஸ்ரீராமருடைய	परमप्रीतः	மிகக்களிப்புற்றவனாகி
आत्मनः	தனக்கு	सुमहत्	மிகச் சிறந்த
हितं	ஹிதமான	वाक्यं तु	பின்வரும் வார்த்த
तत्	அந்த	अब्रवीत्	சொன்னான். [தையை

तव प्रसादेन नृसिंह राघव प्रियां च राज्यं च समाप्नुयामहम् ।

तथा कुरु त्वं नरदेव वैरिणं यथा निहंस्यद्य रिपुं ममाग्रजम् ॥ ३२ ॥

नृसिंह	“புருஷோத்தம!	मम	எனக்கு
नरदेव	அரசே!	रिपुं	சத்ருவாய்
राघव	ஸ்ரீராம!	वैरिणं	தீங்குசெய்யும்
तव	தேவரீரது	अग्रजं	தமையனை
प्रसादेन	பேரருளால்	अद्य	இப்பொழுதே
प्रियां च	மனைவியையும்,	यथा	எவ்விதமாய்
राज्यं च	ராஜ்யத்தையும்	निहंसि	கொல்லீரோ
अहं	நான்	तथा	அங்குனமே
समाप्नुयां	அடையவேண்டும்.	कुरु	செய்தருளல்
त्वं	தேவரீர்		வேண்டும்.

सीताकपीन्द्रक्षणदाचराणां राजीवहेमज्वलनोपमानि ।

सुग्रीवरामप्रणयप्रसङ्गे वामानि नेत्राणि समं स्फुरन्ति

॥ ३३ ॥

सुग्रीवराम- प्रणयप्रसङ्गे	} சகீவனும் ஸ்ரீராம ரும் அன்பாக பேசிக் கொண்டிருக்கையில்	राजीवहेमज्वल- नोपमानि	} செந்தாமரை, பொன், அக்கினி இவைகளை முறையே நிகர்த்த
सीताकपीन्द्र- क्षणदाचराणां	} சிதாதேவி, வாலி, ராவணன் இம்மூவர் களுடைய	वामानि नेत्राणि समं स्फुरन्ति	} இடது கண்கள் ஏககாலத்தில் துடிக்கின்றன.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

किष्किन्धाकाण्डे पञ्चमः सर्गः ॥

புது: சரீ:—ஆளுவது ஸர்க்கம். ॥ ६ ॥

सीताभरणदर्शनेन श्रीरामस्य परिदेवनम्—ஸீதையின் ஆபரணங்களைக் கண்டு
ஸ்ரீராமர் புலம்புவது.

पुनरेवाब्रवीत्पीतो राघवं रघुनन्दनम् ॥ १ ॥

புன: எவ	மறுபடியும்
அவ்வீது	பின்வருமாறு
	சொன்னார்.

अयमाख्याति मे राम सचिवो मन्त्रिसत्तमः । हनुमान्यन्निमित्तं त्वं निर्जनं वनमागतः ॥
लक्ष्मणेन सह भ्रात्रा वसतश्च वने तव । रक्षसाऽपहृता भार्या मैथिली जनकात्मजा ॥३॥
त्वया वियुक्ता रुदती लक्ष्मणेन च धीमता । अन्तरप्रेप्सुना तेन हत्वा गृध्रं जटायुषम् ॥४॥

ராம	“ஸ்ரீராம!	ஹவா	கொன்றுவிட்டு
மே	எனது	அந்தரபேசுநா	எற்ற சமயத்தை பார்
மண்சத்தம:	மந்திரிகளில் சிறந்த		த்துக்கொண்டிருந்த
சகிவ:	மந்திரியாகிய	தேன	அந்த
அய் ஹுமான்	இந்த ஹனுமார்	ரக்ஷசா	அரக்கனால்
த்வ்	தேவரீர்	த்வயா	தேவரீரையும்
நிர்ஜன	மனிதசஞ்சாரமற்ற	தீமதா	புத்திமானான
வன	காட்டிற்கு	லக்ஷ்மணேன ச	லக்ஷ்மணரையும்
யந்நிமித்த	என்ன காரணமாய்	வியுக்தா	விட்டுப்பிரிந்து
அகாத:	வந்திருக்கிறீரென்ப	ரூததீ	அழுதுகொண்டிருந்
வனே	காட்டில் [தையும்	மாரியா	மனைவியும் [தவளும்
அவா	தம்பியாகிய	ஜனகாத்மஜா	ஜனகரின் திருமகளு
லக்ஷ்மணேன ச	லக்ஷ்மணரோடுகூட	மேயிலீ	சகா தேவியார் [மான
தவ வசத: ச	தேவரீர் வளித்துத்	அபஹ்ரதா	அபஹரிக்கப்பட்டிரு
	கொண்டிருக்கையில்		க்கிருன் என்பதையும்
ஜடாயுஷ்	ஜடாயு என்ற	அக்யாதி	அறிக்கை செய்கின்
ரூதம்	கழுதை		றார்.

भार्यावियोगजं दुःखमचिरात्त्वं विमोक्ष्यसे । अहं तामानयिष्यामि नष्टां वेदश्रुतीमिव ॥५॥

த்வ்	“தேவரீர்	நஷ்டம்	(ஒருகாலத்தில் மது
மாரியாவியோஜம்	{ மனைவியை விட்டு பிரி		கைபார்க்கின்ற
	ந்ததால் உண்டாயி		அசார்கனால்) திரு
	ருக்கும்	வேதஸூதா	டப்பட்ட
து:க்	மனவேதனையை		வேதவாக்கை
அகிராத்	சிக்கிரத்திலேயே	இவ்	{ தேவரீர் எப்படி மீட்
விமோக்ஷசே	ஒழிக்கப்போகின்றீர்.		டுக்கொண்டு வந்தீ
அஹ்	நான்	அநயிஷ்யாமி	{ சோ அப்படியே
தா	ஆவனே		கொண்டுவந்து
			சேர்ப்பேன்.

रसातले वा वर्तन्तीं वर्तन्तीं वा नभःस्थले । अहमानीय दास्यामि तव भार्यामरिन्दम ॥

अरिन्दम	“சதா ஜயசாலியே!	वर्तन्तीं वा	இருக்கிறவளாயிருந்
रसातले	பாதாளலோகத்தில்	तव	தேவரீரது[தாலுஞ்சரி
वर्तन्तीं वा	இருக்கிறவளாயிருந்	भार्या	மனைவியை
	தாலுஞ்சரி,	अहं आनीय	நான் கொண்டுவந்து
नभःस्थले	ஆகாயத்தில்	दास्यामि	சமர்ப்பிப்பேன்.

इदं तथ्यं मम वचस्त्वमवेहि च राघव । न शक्या सा जरयितुमपि सेन्द्रैः सुरासुरैः ॥७॥
तव भार्या महाबाहो भक्ष्यं विषकृतं यथा ॥ ८ ॥

राघव	“ஸ்ரீராம!	सा	ஆவன்
मम	எனது	विषकृतं	விஷங்கலந்த
इदं	இந்த	भक्ष्यं	உண்டி
वचः	சொல்லை		{ எவ்வாறு ஜீரணம்
तथ्यं हि	உண்மையென	यथा	{ செய்துகொள்ள முடி
त्वं च	தேவரீர்		யாதே அவ்வாறே
अवेहि	நம்பும்.	जरयितुं	தீங்குள்ளோலிக்க
महाबाहो	மகாபாகுவே!	सेन्द्रैः	இந்திரனுள்ளிட்ட
तव	தேவரீரது	सुरासुरैः अपि	தேவர்களாலும் அசு
भार्या	காதலியாகிய		ரர்களாலுங்கூட
		न शक्या	அணுகமுடியாதவள்.

त्यज शोकं महाबाहो तां कान्तामानयामि ते । अनुमानात्तु जानामि मैथिली सा न संशयः ॥
द्वियमाणा मया दृष्टा रक्षसा क्रूरकर्मणा । क्रोशन्ती राम रामेति लक्ष्मणेति च विस्वरम् ॥
स्फुरन्ती रावणस्याङ्के पन्नगेन्द्रवधूर्यथा ॥ १०

क्रूरकर्मणा	கொடிய செயலுற்ற	स्फुरन्ती	துடித்துக்கொண்டிரு
रक्षसा	அரக்கனால்		க்கின்றவளாயும்
द्वियमाणा	துக்கிக்கொண்டு போ	मया	என்னால்
	கப்படுகின்றவளாய்	दृष्टा	பார்க்கப்பட்ட
राम राम	“ஸ்ரீராம! ஸ்ரீராம!”	सा तु	ஆவன் தான்
इति	என்றும்	मैथिली	ஜனகியாரென்று
लक्ष्मण	‘லக்ஷ்மண!’	अनुमानात्	அடையாளத்தால்
इति च	என்றும்	जानामि	அறிகிறேன்.
विस्वरं	பரிதரபமான	न संशयः	இதற்கய்யமில்லை.
	குரலிட்டு	ते	தேவரீரது
क्रोशन्ती	கதறுகிறவளாயும்	तां कान्तां	அந்த காதலியை
रावणस्य	ராவணனது	आनयामि	கொண்டுவந்துசேர்க்கி
अङ्के	மடியில்	महाबाहो	மகாபாகுவே! [நேன்.
पन्नगेन्द्रवधुः	சர்ப்பராஜன் பத்தினி	शोकं	மனக்கவலைபை
	யாகிய பாம்பு	त्यज	ஒழிப்பிராக.
यथा	போலவே		

आत्मना पञ्चमं मां हि दृष्ट्वा शैलतटे स्थितम् । उत्तरीयं तथा त्यक्तं शुभान्याभरणानि च ॥

आत्मना	“என்னைச் சேர்த்து	तथा	அவனால்
पञ्चमं	ஐவர்களுடனிருந்த	उत्तरीयं	மேலாடையும்
मां	என்னை	शुभानि	அழகிய
शैलतटे	மலைத்தாழ்வாரையில்	आभरणानि	ஆபரணங்களும்
स्थितं	இருக்கின்றவனாய்	च त्यक्तम्	ஒன்றுசேர்த்து போட
दृष्ट्वा हि	பார்த்ததும்		ப்பட்டது.

तान्यस्माभिर्गृहीतानि निहितानि च राघव । आनयिष्याम्यहं तानि प्रत्यभिज्ञातुमर्हसि ॥

अस्माभिः	“எங்களால்	अहं	நான்
तानि	அவைகள்	आनयिष्यामि	இதோ கொண்டுவரு
गृहीतानि	எடுக்கப்பட்டு	राघव	ஸ்ரீராம! [கிறேன்.
निहितानि	பாத்திரமாய் வைக்கப்	प्रत्यभिज्ञातुं	முன்னறிந்தவைகள்
	பட்டிருக்கின்றன.		தானு என்று பார்க்க
तानि च	அவைகளையே	अर्हसि	அருள்புரீஸீராக.”

तमब्रवीत्ततो रामः सुग्रीवं प्रियवादिनम् । आनयस्व सखे शीघ्रं किमर्थं त्वं विलम्बसे ॥

ततः	அப்பொழுது	शीघ्रं	சீக்கிரமாய்
प्रियवादिनं	இனிமையாய் பேசிய	त्वं	நீர்
तं	அந்த	आनयस्व	கொண்டுவாரும்.
सुग्रीवं	சுகரீவரைப்பார்த்து	किमर्थं	ஏன்
रामः	ஸ்ரீராமர்	विलम्बसे	தாமதிக்கின்றீர்”
सखे	“நண்பனே!	अब्रवीत्	என்று சொன்னார்.

एवमुक्तस्तु सुग्रीवः शैलस्य गहनां गुहाम् । प्रविवेश ततः शीघ्रं राघवप्रियकाम्यया ॥

ततः	அப்பொழுது	राघवप्रिय- }	ஸ்ரீராமருக்கு இப்பட
एवं	மேற்கண்டவாறு	काम्यया }	மானதைச் செய்வ
उक्तः	கியமனம்பெற்ற		தில் அவாவினால்
सुग्रीवः	சுகரீவர்	शैलस्य	மலையினது
शीघ्रं तु	உடனேயே	गहनां	அபூர்வமாகிய
		गुहां	ஓர் குகைக்குள்
		प्रविवेश	நுழைந்தார்.

उत्तरीयं गृहीत्वा तु स तान्याभरणानि च । इदं पश्येति रामाय दर्शयामास वानरः ॥

सः	அந்த	रामाय	ஸ்ரீராமருக்கு
वानरः	வானரர்,	दर्शयामास	முன்னிலையில் வைத்
तानि	அந்த		தார்.
आभरणानि च	ஆபரணங்களையும்	इदं	‘இதை
उत्तरीयं तु	மேலாடையையும்	पश्य	பாரும்’
गृहीत्वा	எடுத்துவந்த,	इति	என்றார்.

ततो गृहीत्वा तद्वासः शुभान्याभरणानि च । अभवद्वाष्पसंरुद्धो नीहारेणेव चन्द्रमाः ॥

ततः	அப்பொழுது	चन्द्रमाः	சந்திரன்
तत् वासः	அந்த ஆடையையும்	नीहारेण	பனியால்
शुभानि	அழகிய	इव	எப்படியோ அப்படியே
आभरणानि च	ஆபரணங்களையும்	वाष्पसंरुद्धः	கண்ணீரால் நனைந்த வராக
गृहीत्वा	எகையேந்தி வாங்கிக் கொண்டு,	अभवत्	ஆயினர்.

सीतास्नेहप्रवृत्तेन स तु वाष्पेण दूषितः । हा प्रियेति रुदनैर्यमुत्सृज्य न्यपतत् क्षितौ ॥१७॥

सः तु	அவரும்	उत्सृज्य	இழந்து
सीतास्नेह- } प्रवृत्तेन }	சீதையினிடத்திலுள் எ அன்பின் மிகுதி யா லுண்டான	हा	‘ஹி
वाष्पेण	கண்ணீரால்	प्रिये	என் காதலியே’
दूषितः	நனைந்தவராய்	इति	என்று
धैर्यं	தேரியத்தை	रुदन्	கதறிக்கொண்டு
		क्षितौ	பூமியில்
		न्यपतत्	படுத்து விட்டார்.

हृदि कृत्वा तु बहुशस्तमलङ्कारमुत्तमम् । निशश्वास भृशं सपो बिलस्थ इव रोषितः ॥

तं	அந்த	बिलस्थः	வளைக்குள்ளிருக்கும்
उत्तमं	சிறந்த	रोषितः	சினங்கொண்ட
अलङ्कारं	நகைவகையை	सपः	பாம்பு
बहुशः	பலமுறை	इव	போல்
हृदि	மார்பில்	भृशं	மிகவும்
कृत्वा तु	அனைத்துக்கொண்டு	निशश्वास	பெருமூச்செறிந்தார்.

अविच्छिन्नाश्रुवेगस्तु सौमित्रि वीक्ष्य पार्श्वतः । परिदेवयितुं दीनं रामः समुपचक्रमे ॥१८॥

रामः तु	ஸ்ரீராமரும்	सौमित्रि	ஸக்திமணரை
अविच्छिन्नाश्रु- } वेगः }	ஓயாது கண்ணீர் பெ ருக் ளிட்டுக்கொண்ட ருப்பவராய்	वीक्ष्य	பார்த்து
पार्श्वतः	பக்கவிலிருக்கின்ற	दीनं	பரிதாபமாய்
		परिदेवयितुं	பின்வருமாறு புலம்ப
		समुपचक्रमे	தலைப்பட்டார்.

पश्य लक्ष्मण वैदेह्या संत्यक्तं द्वियमाणया । उत्तरीयमिदं भूमौ शरीराद्रूपणानि च ॥२०॥

लक्ष्मण	“ ஸக்திமணி !	भूणानि च	ஆபரணங்களையும்
द्वियमाणया	தூக்கிப்போகப்	संत्यक्तं	எறியப்பட்ட
वैदेह्या	ஜானகியால் [படுகிற	इदं	இந்த
भूमौ	தரையில்	उत्तरीयं	உத்தரீயத்தையும்
शरीरात्	உடலினின்று கழற்றி எறியப்பட்ட	पश्य	பார்.

शादलिन्यां ध्रुवं भूम्यां सीतया ह्रियमाणया । उत्सृष्टं भूषणमिदं तथारूपं हि दृश्यते ॥

ह्रियमाणया	தூக்கிப்போகப்படுகிற	उत्सृष्टं	எறியப்பட்டிருக்கிறது
सीतया	சிதையால்	ध्रुवं	இது திண்ணம்.
शादलिन्यां	இளம்புல் நிறைந்த	हि	ஆகையால்தான்
भूम्यां	தரையில்	तथारूपं	உருமாறுததாய்
इदं	இந்த	दृश्यते	காணப்படுகிறது."
भूषणं	நகைவுகை		

एवमुक्तस्तु रामेण लक्ष्मणो वाक्यमब्रवीत् । नाहं जानामि केयूरे नाहं जानामि कुण्डले ॥ २२ ॥

रामेण	ஸ்ரீராமரால்	अहं	நான்
एवं	மேற்கண்டவாறு	कुण्डले	காதிலுளியும் குண்ட
उक्तः	சொல்லியதற்கு		லங்கவிரண்டையும்
	செவிகாற்றிய	जानामि न	பார்த்திலேன்.
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்,	नित्यं	பிரதிதினமும்
तु	இச்சமயத்தில்	पादाभि- } वन्दनात् }	திருவடிகளில் விழுந் து சேவித்துவந்த மையால்
वाक्यं	பின்வரும்திருவாக்கை		பாதங்கவிலணித்திரு க்கும் சிலம்புகளிர ண்டை மாத்திரம்
अब्रवीत्	திருவாய்மலர்ந்தருளி னார்.	नूपुरे तु	நன்கு பார்த்திருக்கி றேன்."
अहं	"நான்	अभिजानामि	
केयूरे	கைகளிலுளியும் இரு கேயூரங்களை		
जानामि न	பார்த்திலேன்.		

ततः स राघवो दीनः सुग्रीवमिदमब्रवीत् ॥ २३ ॥

ततः	அப்பொழுது	सुग्रीवं	சுகிரீவரைப் பார்த்து
सः राघवः	அந்த ஸ்ரீராமர்,	इदं	பின்வரும் சொல்லை
दीनः	பரிதாபநிலையில்	अब्रवीत्	மொழிந்தார்.
	இருக்கின்றவராய்		

ब्रूहि सुग्रीव कं देशं ह्रियन्ती लक्षिता त्वया । रक्षसा रौद्ररूपेण मम प्राणप्रिया हृता ॥

ब्रूहि	"சுகிரீவரே!	ह्रियन्ती	தூக்கிக்கொண்டுபோ கப்படுகிறவராய்
सुग्रीव	எனது	कं	எந்த
मम	பிராணனிலும் அரு மைபரணவளாகிய	देशं	பிரதேசத்தில்
प्राणप्रिया	அவள்	त्वया	உம்மால்
रौद्ररूपेण	கொடிய உருவ	लक्षिता	பார்க்கப்பட்டாள்.
रक्षसा	அரக்கனால் [முடைய	ब्रूहि	இதைச்சொல்லும்.
हृता	அபகரிக்கப்பட்டவ ளார்		

क वा वसति तद्रक्षो महद्वयसनदं मम । यन्निमित्तमहं सर्वान्नाशयिष्यामि राक्षसान् ॥
हरता मैथिलीं येन मां च रोषयता भृशम् । आत्मनो जीवितान्ताय मृत्युद्वारमपावृतम् ॥

மேயிலி	“மைதிலியை	ராக்ஷஸான்	அரக்கர்கள்
ஹரதா	கவர்ந்தவனாய்	சவான்	எல்லோரையும்
மாச்	எனக்கு	அஹ்	நான்
புரூஷம்	மிக	நாஸயிஷ்யாமி	கொல்லப்போகி
ரோஷயதா	கோபம் மூட்டியவன்		தேறனோ
யேன	எவனோ அவனால்	மம	எனக்கு
ஆத்மன:	தனது	மஹத்வஸநதம்	அசஹ்யமான துக்கத்
ஜீவிதான்தாய	உயிரின் அழிவின்		தைவினே வித்திருக்கிற
	பொருட்டு	தத்	அந்த
மரூத்யுவார்	யமனது கதவு	ரக்ஷ:	அரக்கன்
அபாவூதம்	திரக்கப்பட்டதாய்,	க வா	எங்கேதான்
யந்நிமித்தம்	அந்த அவன் காரண	வஸதி	வசித்துக்கொண்டி
	மாய்		ருக்கிறான்?

मम दयिततरा हृता वनान्ताद्रजनिचरेण विमथ्य येन सा
कथय मम रिपुं त्वमद्य वै पुवगपते यमसादनं नयामि ॥ २७ ॥

மம	எனது	மம	எனது
தயிததரா	அதி அன்பார்ந்த	ரிபு	சத்ருவை
சா	அந்த	யமஸாதனம்	யமன் வீட்டிற்கு
யேன	எந்த	அஃ வஃ	இப்பொழுதே
ரஜநிசரேண	அரக்கனால்	நயாமி	அனுப்புகிறேன்.
வநான்தாத்	காட்டிலிருந்து	புவகபதே	வானரமன்னரே!
விமத்ய	பஸத்கரித்து,	த்வம்	நீர்
ஹதா	அபகரிக்கப்பட்டிருக்	கத்ய	எல்லாம் விளங்க
	கருனோ, அந்த		விளம்பும்.”

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये
किष्किन्धाकाण्डे षष्ठः सर्गः ॥

सप्तमः सर्गः—ஏழாவது ஸர்க்கம் || 3 ||

सुग्रीवेण श्रीरामसमाश्वासनम्—ஸுகிரீவர ஸ்ரீராமரைத் தேற்றுவது

एवमुक्तस्तु सुग्रीवो रामेणातेन वानरः । अब्रवीत्प्राञ्जलिर्वाक्यं सवाण्यं वाण्यगद्वदम् ॥१॥

आतेन	மிக மனம் நொந்து	प्राञ्जलिः	அஞ்சலிகெய்து
रामेण	ஸ்ரீராமரால் [கிடந்த		கொண்டு
एवं	மேற்கண்டவாறு	सवाण्यं	கன்களில் நீர் ததும்ப
उक्तः	சொல்லப்பட்டதற்கு	वाण्यगद्वदं	கண்ணீரால் தழுதழு
	செவிசாற்றிய		ந்து வெளிவந்த
वानरः	வானரனாகிய	वाक्यं	பின்வரும் சொல்லை
सुग्रीवः तु	சுகிரீவனும்	अब्रवीत्	சொன்னான்.

न जाने निलयं तस्य सर्वथा पापरक्षसः । सामर्थ्यं विक्रमं वाऽपि दौष्कुलेयस्य वा कुलम् ॥

तस्य	“அந்த	सामर्थ्यं	சாமர்த்தியத்தை
दौष्कुलेयस्य	சனஜாதியில் பிறந்த		யாவது
पापरक्षसः	பாபியாகிய அரக்க	विक्रमं	பராக்ரமத்தையாவது
	னது	कुलं अपि वा	குலத்தையாவது
निलयं	இருப்பிடத்தை	संध्या वा	எதொன்றையும்
	யாவது	न जाने	நான் அறியேன்.

सत्यं ते प्रतिजानामि त्यज शोकमरिन्दम् । करिष्यामि तथा यत्नं यथा प्राप्स्यसि मैथिलीम् ॥

मैथिलीं	“ஜானகிதேவியாரை	अरिन्दम्	எப்பவும் எதிலும் ஜ
यथा	எது செய்தால்	ते	யம்பெற்று விளக்கு
प्राप्स्यसि	தேவரீர் ஆடைவீரோ	सत्यं	தேவரீருக்கு [பவரே!
तथा यत्नं	அந்த யத்தினத்தை	प्रतिजानामि	சத்தியமாய்
करिष्यामि	செய்கிறேன்.		ஆணையிட்டு சொல்லு
		शोकं त्यज	கிறேன்.
			சோகத்தை ஒழியும்.

रावणं सगणं हत्वा परितोष्यात्मपौरुषम् । तथाऽस्मि कर्ता न चिरायथा प्रीतो भविष्यसि ॥

सगणं	“கட்டத்தாருடன்	प्रीतः	மனத்திருப்திகொண்
रावणं	ராவணனை	अस्मि	நான் [டவராய்
हत्वा	கொன்று,	यथा	எப்படிச்செய்தால்
आत्मपौरुषं	தேவரீரது ஆற்றலை	भविष्यसि	ஆகுளிரோ
परितोष्य	நாக்கள் கண்டு	न चिरात्	காலவினம்பமின்றி
	களிக்கச்செய்து,	तथा	அப்படியே
		कर्ता	செய்துமுடிக்கிறேன்.

अलं वैकुण्ठ्यमालम्ब्य धैर्यमात्मगतं स्मर । त्वद्विधानामसदृशमीदृशं बुद्धिलाघवम् ॥ ५ ॥

வெகுண்டிய	“மனங்கலங்குதலை	ஸ்மர	நினைத்துக்கொள்ளும்.
அலம்	ஆடைந்தது,	தவ்விதானா	தேவரீர்போன்றவர்க
அலம்	போதும்.	இதீதீ	இப்படிப்பட்ட[ளுக்கு
ஆत्मगतं	கூடப்பிறந்த	बुद्धिलाघवं	மனத்தடுமாட்டம்
धैर्यं	தேரீயத்தை	असदृशम्	ஏற்றதன்று.

मयाऽपि व्यसनं प्राप्तं भार्याहरणजं महत् । न चाहमेवं शोचामि न च धैर्यं परित्यजे ॥ ६ ॥

मया अपि	“என்னாலும்	अहं	நான்
भार्याहरणजं	பார்யையை அபகரித்த	एवं च	இப்படியாய்
	தால் உண்டாகிய	शोचामि न	மனமுருகவில்லை.
महत् व्यसनं	பெரும் துக்கம் [றது.	धैर्यं च	தேரீயத்தையும்
प्राप्तं	அடைபட்டிருக்கி-	परित्यजे न	நானிழக்கவில்லை.

नाहं तामनुशोचामि प्राकृतो वानरोऽपि सन् । महात्मा च विनीतश्च किं पुनर्धृतिमान्भवान् ॥

अहं	“நான்	विनीतः	பெரியோர்களின் உப
प्राकृतः	பெரியோர்களிடமிருந்		தேசம் பெற்றவரும்,
	து உபதேசம் பெறாத	धृतिमान् च	{ எதுவும் நன்மைக்கெ
वानरः	வானரனாய்		னவே திருப்திகொள்
सन् अपि	இருந்தும்		ளும் சித்தமுடைய
तां	அவளை		வருமாகிய
अनुशोचामि न	நினைத்து நினைத்து த	भवान्	தேவரீர்
	வியா திருக்கின்றேன்	किं पुनः	இப்படித் துயரமுற
महात्मा च	மஹாத்மாவும்,		லாமோ?

वाष्पमापतितं धैर्यान्निग्रहीतुं त्वमर्हसि । मर्यादां सत्त्वयुक्तानां धृतिं नोत्सृष्टुमर्हसि ॥ ८ ॥

त्वं	“தேவரீர்	मर्यादां	அனுஷ்டித்துக்காட்ட
धैर्यात्	தேரீயத்தைக்கொண்		வேண்டியதாயிருக்கிற
आपतितं	பெருகுவரும் [டு	धृतिं	{ எதுவும் நன்மைக்காக
वाष्पं	கண்ணீரை		வே எனும் மனோபா
निग्रहीतुं अर्हसि	நிறுத்தவேண்டும்.		வத்தை
सत्त्वयुक्तानां	பிறவிருணமாயுடைய	उत्सृष्टुं	கைவிட
	வர்களுடைய	न अर्हसि	கூடாது.

व्यसने वाऽर्थकृच्छ्रे वा भये वा जीवितान्तके । विमृशन्वै स्वया बुद्ध्या धृतिमान्नावसीदति ॥

धृतिमान्	{ எதுவும் நன்மைக்கெ	जीवितान्तके वा	உயிர்போகும் வேளை
	ளும் மனத்திருப்தி		யில் தானாகட்டும்
	கொள்ளுமொருவன்	स्वया	தனது [கொண்டு
व्यसने वा	விபத்தில் தானாகட்டும்	बुद्ध्या	நல்ல அறிவைக்-
अर्थकृच्छ्रे	பொருளையிழக்கிற	विमृशन् वै	பரீயலோசனை செய்து
	தில் தானாகட்டும்	अवसीदति न	மனத்தளர்ச்சி அடை
भये वा	ஆபத்தில் தானாகட்டும்		யா திருக்கின்றான்.

बालिशस्तु नरो नित्यं वैकुण्ठं योऽनुवर्तते । स मज्जत्यवशः शोके भाराक्रान्तेव नौर्जले ॥

यः	“எந்த ஒரு	अवशः	கையால் ஆகாதவனாய்
नरः	மனிதன்	शोके	சோகத்தில்
बालिशः तु	கோழமானமுடைய	भाराक्रान्ता	அளவுக்கு மிஞ்சின
	வனாய்		பாரம் மிகுந்த
वैकुण्ठं	மனவலி குன்றியிருத்	नौः	ஒர் ஓடம்
नित्यं	எக்காலத்திலும் [நேரம்]	जले इव	ஐவத்தில் எவ்வண்ணம்
अनुवर्तते	பற்றியிருக்கிறானே		மேட அவ்வண்ணமே
सः	ஆவன்	मज्जति	முழுக் நாசமடைகி
			றான்.

एषोऽञ्जलिर्मया बद्धः प्रणयास्वां प्रसादये । पौरुषं श्रय शोकस्य नान्तरं दातुमर्हसि ॥

मया	என்னால்	प्रसादये	பிரார்த்தித்து வேண்
एषः	இந்த	पौरुषं	ஆற்றலை [நுகிறேன்.
अञ्जलिः	கைகடப்புதல்	श्रय	மேற்கொள்ளும்.
बद्धः	செய்யப்பட்டது.	शोकस्य	சோகத்திற்கு
त्वां	தேவரீரை	अन्तरं दातुं	இடம் கொடுக்க
प्रणयात्	அன்பின் மிகுதியால்	अर्हसि न	கூடாது.

ये शोकमनुवर्तन्ते न तेषां विद्यते सुखम् । तेजश्च क्षीयते तेषां न त्वं शोचितुमर्हसि॥१२॥

ये	“எவர்கள்	तेषां	அவர்களுடைய
शोकं	சோகத்தை	तेजः च	வலுவும்
अनुवर्तन्ते	இடைவிடாது பாராட்	क्षीयते	குன்றிப்போகிறது.
	டுகின்றார்களோ	त्वं	தேவரீர்
तेषां	அவர்களுக்கு [பது	शोचितुं	துன்புறுவதற்கு
सुखं	மனத்திருப்தி என்-	अर्हसि न	இடங்கொடுக்கக்
न विद्यते	உண்டாகமாட்டாது.		கூடாது.

शोकेनाभिप्रपन्नस्य जीविते चापि संशयः । स शोकं त्यज राजेन्द्र धैर्यमाश्रय केवलम् ॥

शोकेन	சோகத்தால்	सः	அந்த சி
अभिप्रपन्नस्य	மனம் லொந்துகிடக்	शोकं	சோகத்தை
	கும் ஒருவனுக்கு	त्यज	ஒழிபும்.
जीविते च	உயிருடனிருக்கும்	केवलं	முற்றிலும்
	விவியத்திலும்	धैर्यं	கைரீபம் ஒன்றையே
संशयः अपि	ஆபத்துதான்.	आश्रय	மேற்கொள்ளும்.
राजेन्द्र	ராஜேந்திர!		

हितं वयस्यभावेन ब्रूमि नोपदिशामि ते । वयस्यतां पूजयन्मे न त्वं शोचितुमर्हसि ॥१४॥

वयस्यभावेन	ஆயுதகிணைகிதனென்	त्वं	தேவரீர்
	றும் உரிமையினால்	मे वयस्यतां	அடியேனது நட்பை
हितं	இதத்தை	पूजयन्	பெருமைபடுத்தி
ब्रूमि	நான் விண்ணப்பம்	शोचितुं	வருத்தமுற
	[செய்கின்றேன்.	अर्हसि न	இடங்கொடுக்காதிருப்
ते	தேவரீருக்கு [வில்லை.		பிராக்.
उपदिशामि न	நான் உபதேசிக்க வர		

मधुरं सान्त्वितस्तेन सुग्रीवेण स राघवः । मुखमश्रुपरिक्लिन्नं वस्त्रान्तेन ममार्ज तत् ॥१५॥

तेन	அந்த	अश्रुपरिक्लिन्नं	கண்ணீரால் நனைந்து
सुग्रीवेण	சுகிரீவனால்	तत्	அந்த [அந்த
मधुरं	நாஸ்திக்காய்	मुखं	முகத்தை
सान्त्वितः	தேற்றப்பட்ட	वस्त्रान्तेन	வஸ்திரத்தின் ஹரி
सः	அந்த		மால்
राघवः	ஸ்ரீராமர்,	ममार्ज	துடைத்துக்கொண்
			டார்.

प्रकृतिस्थस्तु काकुत्स्थः सुग्रीववचनात्प्रभुः । संपरिष्वज्य सुग्रीवमिदं वचनमब्रवीत् ॥१६॥

प्रभुः	பிரபுவாகிய	सुग्रीवं	சுகிரீவனை
काकुत्स्थः	ஸ்ரீராமர்	संपरिष्वज्य	கட்டித்தழுவித்
सुग्रीववचनात्	சுகிரீவனது சொல்		கொண்டு,
	லால்	इदं	பின்வரும்
प्रकृतिस्थः तु	இயற்கையான மனநிலை	वचनं	சொல்லை
	மைமையடைந்தவராகி	अब्रवीत्	மொழிந்தார்.

कर्तव्यं यद्वयस्येन स्निग्धेन च हितेन च । अनुरूपं च युक्तं च कृतं सुग्रीव तत्त्वया ॥१७॥

सुग्रीव	"சுகிரீவரே!	युक्तं च	சமயத்திற்கேற்றதாயி
स्निग्धेन च	ஆன்புள்ளவனும் [ன		ருக்கிற துமாய்
हितेन च	உதவிபுரிகிறவனுமா-	कर्तव्यं	செய்யவேண்டியதோ
यद्वयस्येन	ஆப்தசினேகிதனால்	तत्	அது
यत्	எது [றதும்	त्वया	உம்மால்
अनुरूपं च	அனுகூலமாயிருக்கி-	कृतम्	செய்யப்பட்டது.

एष च प्रकृतिस्थोऽहमनुनीतस्त्वया सखे । दुर्लभो हीदृशो बन्धुरस्मिन्काले विशेषतः ॥

सखे	"தோழரே!	विशेषतः	முக்யமாய்
त्वया	உம்மால்	अस्मिन्	இந்த
अनुनीतः	தேற்றப்பட்ட	काले	தூர்பாக்யதசையில்
एषः अहं	இந்த நான்	ईदृशः	இப்படிப்பட்ட
	இயற்கையான மனநிலை	बन्धुः	ஆப்தசினேகிதன்
प्रकृतिस्थः च	{ லைமையடைந்தவ	दुर्लभः हि	கிடைப்பது மிகவும்
	ஞகிளிட்டுடன்.		அரிது.

किंतु यन्नस्त्वया कार्यो मैथिल्याः परिमार्गणे । राक्षसस्य च रौद्रस्य रावणस्य दुरात्मनः ॥

किंतु	"ஆனபடியால்	परिमार्गणे	தேடிக்கண்டுபிடிக்கும்
दुरात्मनः	துஷ்டனும்		விஷயத்தில்
रौद्रस्य	கொடியனும்	यलः	புயற்சியானது
राक्षसस्य	அரக்கனுமாகிய	त्वया	உம்மால்
रावणस्य	ராவணனையும்	कार्यः	மேற்கொள்ளத்தம்
मैथिल्याः च	ஜானகியையும்		கது.

मया च यदनुष्ठेयं विस्रब्धेन तदुच्यताम् । वर्षास्त्रिव च सुक्षेत्रे सर्वं संपद्यते तव ॥ २० ॥

மயா	“என்னால்	சுபேதே	நல்ல வளப்பமுள்ள
அனுஸ்தேயம்	செய்யவேண்டியதாயி		நிலத்தில்
	ருக்கிறது	வர்பாசு	மாரிகா லங்களில்
யத்	எதுவோ	ஐவ்	விதைத்த விதைகள்
தத்	அதுவும்	தவ	உமக்கு [போலவே
விரஸ்தேன	எதையும் விடாமல்	சர்வ	எல்லாமும்
உச்யதா	சொல்லப்படட்டும்.	சம்பத்யதே	பலிக்கும்.

मया च यदिदं वाक्यमभिमानात्समीरितम् । त्वया हरिशार्दूल त्वमित्युपधार्यताम् ॥

हरिशार्दूल	“வானரோத்தமர்!	சமீரितம்	சொல்லப்பட்டது.
மயா	என்னால்	தத்	அது
யத்	எந்த இந்த	தவ்யா	உன்னால்
வாக்யம்	சொல்	தத்வ	உண்மை
அபிமானாத்	அபிமானத்தாலேயே	ஐதி	என்று
		உபதார்யதாம்	நம்பப்படவேண்டும்.

अनृतं नोक्तपूर्वं मे न च वक्ष्ये कदाचन । एतत्ते प्रतिजानामि सत्येनैव शपामि ते ॥ २२ ॥

मे	“என்னால்	தே	உமக்கு
அனர்தம்	பொய்	ஏதத்	இதை
	இதற்குமுந்தி எப்ப	புதிஜானாமி	பிரதிக்கைஞ் செய்கி
உக்தபூர்வம்	வும் சொல்லப்பட		நேன்.
	வில்லை.	சத்யேன ஏவ	சத்தியத்தின்மீதும்
கடாசன ச	இனிமேலும் எப்பவும்	தே	உமக்கு
வக்யே ந	நான் சொல்லமாட்	சபாமி	சூழ்ச்சியிட்டு சொல்
	டேன்.		கிறேன்.”

ततः प्रहृष्टः सुग्रीवो वानरैः सचिवैः सह । राघवस्य वचः श्रुत्वा प्रतिज्ञातं विशेषतः ॥

ततः	அப்பொழுது	विशेषतः	விசேஷமாய்
வானரே:	வானர்	புதிஜாத்	உறுதிமொழியாகிற
சசிவீ: சஹ	மந்திரிமார்களோடு	வச:	சொல்லை
சுசுரீவ:	அக்ரீவன் [கூட	சுருவா	செட்டு,
ராசுவஸ்ய	ஸ்ரீராமருடைய	புஹ்:	உள்ளம் பூரித்தவனு
			யினன்.

एवमेकान्तसंपृक्तौ ततस्तौ नरवानरौ । उभावन्योन्यसदृशं सुखं दुःखं प्रभाषताम् ॥ २४ ॥

ततः	அப்பொழுது	अन्योन्यसदृशं	இருவர்களுக்கும்
தௌ நரவானரௌ	அந்த மனிதரும் வான		ஒரே மாதிரியாயுள்ள
உமௌ	இருவர்களும் [ரரும்	दुःखं	குறையை
ஏவ்	இப்படியாய்	सुखं	தாராளமாய்
ஏகாந்தசம்புக்கௌ	{ ஓர் ஏகாந்தமான இட	புபாபதா	பெசிக்கொண்டிருந்
	த்தை அடைந்தவர்		தார்கள்.
	களாய்		

महानुभावस्य वचो निश्म्य हरिर्नराणामृषभस्य तस्य ।
कृतं स मेने हरिवीरमुख्यस्तदा स्वकार्यं हृदयेन विद्वान् ॥ २५ ॥

हरिः	வானரனும்,	वचः	சொல்லை
हरिवीरमुख्यः	வானரவீரர்களில் உத்தமனும்	निश्म्य	கேட்டு,
विद्वान्	கற்றறிந்தவனுமான	तदा	அப்பொழுது
सः	அவன்	स्वकार्यं	தனது காரியம்
नराणां	மானிடர்களுக்குள்	कृतं	முடிவுபெற்று
ऋषभस्य	உத்தமரும்	हृदयेन	மனதில் [விட்டதாக
महानुभावस्य	மகானுபாவருமாகிய	मेने	உறுதிதொண்
तस्य	அவரது		டுவிட்டான்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये
किष्किन्धाकाण्डे सप्तमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 9591

किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकाः 339

अष्टमः सर्गः—எட்டாவது ஸர்க்கம் ॥ ௮ ॥

वालिबधप्रतिज्ञा—வாலிவதபிரதிக்கை.

परितुष्टस्तु सुग्रीवस्तेन वाक्येन वानरः । लक्ष्मणस्याग्रतो रामदिदं वचनमब्रवीत् ॥ १ ॥

सुग्रीवः	சுகிரீவரென்ற	रामं	ஸ்ரீராமரைப் பார்த்து
वानरः	வானரன்	लक्ष्मणस्य	லக்ஷ்மணரது
तेन	அந்த	अग्रतः	முன்னிலையில்
वाक्येन	சொல்லால்	इदं	பின்வரும்
परितुष्टः तु	மிகவும் களிப்புற்றவனாகி	वचनं	மொழியை
		अब्रवीत्	சொன்னான்.

सर्वथाहमनुग्राह्यो देवतानामसंशयः । उपपन्नगुणोपेतः सखा यस्य भवान्मम ॥ २ ॥

उपपन्नगुणोपेतः	திருக்கல்யாணகுணங் கனமையப்பெற்ற	अहं	நான்
भवान्	தேவரீர்	सर्वथा	முற்றிலும்
यस्य	எந்த	देवतानां	தேவர்களுடைய
मम	எனக்கு	अनुग्राह्यः	அனுக்கிரகத்திற்கு பா த்திரனுப்பிட்டேன்.
सखा	நண்பனே; அந்த	असंशयः	இகற்கையமின்று.

शक्यं खलु भवेद्राम सहायेन त्वयाऽनघ । सुरराज्यमपि प्राप्तुं स्वराज्यं किं पुनः प्रभो ॥

அனघ "தேவரீராவே! தராய்
புறமோ எவையும்கொண்ட வல்ல
ராம ஸ்ரீராம!
தவய தேவரீரால்
சகாயேன உதவிகொண்ட

புறமோ
சக்யம் சாத்தியமாக
புறமோ
சுராஜ்யம் என் சொந்த நாட்டை
புறமோ என்னால்

सुरराज्यं अपि தேவர்களுடைய
ராஜ்யத்தையே

கி புன: சொல்லவும்
வேண்டுமோ?

सोऽहं सभाज्यो बन्धूनां सुहृदां चैव राघव । यस्याग्निसाक्षिकं मित्रं लब्धं राघववंशजम् ॥

ராஃவ "ஸ்ரீராகவரே!
யஸ்ய எவனுக்கு
ராஃவவ்ஸஜம் ரகுநாதத்தில் உதித்
தவனுய்

ச: அந்த
அஃ நான் [வும்
புறமோ உதவினர்களுடைய
சுஃருதம் அன்பர்களுடையன

अग्निसाक्षिकं அக்னிசாட்சியாக
மித்மிதானாய்
லப்தம் ஆகின்றனவே

சபாஜ்ய: மதிப்பிற்கு பாத்திர
னும் விட்டேன்.

अहमप्यनुरूपस्ते वयस्यो ज्ञास्यसे शनैः । न तु वक्तुं समर्थोऽहं स्वयमात्मगतान् गुणान् ॥

தே "தேவரீருக்கு
அஃ அபி நானே
அநுரூப: ஏற்ற
வயஸ்ய: சினேகிதன் என்பதை
சனே: காலக்கிரமத்தில்
ஜாஸ்யசே உன்னடா அறிவீர்.

அஃ நான்
சுயம் து நானே
ஆஸ்யதான என்னிடத்திலுள்ள
குணங்களை
வக்நு எடுத்துரைக்க
சமர்த: ந ஏற்றவனாகேன்.

महात्मनां तु भूयिष्ठं त्वद्विधानां कृतात्मनाम् । निश्चला भवति प्रीतिर्धैर्यमात्मवतामिव ॥

தவ்விதானா "தேவரீரைப்போன்ற
கூதாத்தமானா ஆத்மஞானிகளாகிய
மஹாத்தமானா மகாத்மாக்களுடைய
புரிதி: து நண்பு
புரிதி ஆளவுகடந்ததாய்

ஆத்மவதா ஆத்மவித்தக்கரு
தைய
புரித எதற்கும் மனம்
இவ போலவே [சிறகுமை
நிஷ்லா மாருததாய்
பவதி இருக்கிறது.

रजतं वा सुवर्णं वा वस्त्राण्याभरणानि च । अविभक्तानि साधूनामवगच्छन्ति साधवः ॥

ரஜத் வ "வெள்ளியைத்
நாணாகட்டும்
சுவர்ணம் பொன்னைத்நாணாகட்
டும்
வஸ்திராணி ஃ ஆடைகளைத்நாணாகட்
டும்

ஆபரணாணி வா ஆபரணங்களைத்தானா
சாஃவ: சாஃவக்கன் [கட்டும்
சாஃபுநா மித்திரர்களுக்கு
அவிபக்தானி உரிமையுடையவை
களாய்
அவகர்ஷந்தி பாராட்டுகின்றார்கள்.

आन्यो वापि दरिद्रो वा दुःखितः सुखितोऽपि वा ।
निर्दोषो वा सदोषो वा वयस्यः परमा गतिः

॥ ८ ॥

आन्यः वा अपि	“தனிகளுடிருந்தா லும் சரி	सुखितः वा	{ மனக்குறையின் நி இருக்கின்றவனான லும் சரி
दरिद्रः वा	தரித்திரனுடிருந்தா லும் சரி	निर्दोषः वा	நல்லவனானலும் சரி
दुःखितः अपि	{ துக்கப்பட்டுக்கொண் டிருக்கின்றவனுடிரு ந்தாலும் சரி	सदोषः वा	கெட்டவனானலும் சரி
		वयस्यः	ஓர் சினேகிதன்
		परमा	எப்படியும்
		गतिः	கைகொடுத்துக்கார்க்க வேண்டியவனே.

धनत्यागः सुखत्यागो देहत्यागोऽपि वा पुनः । वयस्यार्थे प्रवर्तन्ते स्नेहं दृष्ट्वा तथाविधम् ॥

तथाविधं	அப்படிப்பட்டதாகிய	धनत्यागः	{ தனது ஆஸ்தியை எல்லாம் சமர்ப்பித்த லும்,
स्नेहं	சினேகத்தை	सुखत्यागः	தனது சுகானுபவங் களை ஒழித்தலும்,
दृष्ट्वा	பாராட்டி,	पुनः वा	வேண்டுமென்றால்
वयस्यार्थे	சினேகிதனின் பொருட்டு	देहत्यागः अपि	உயிரிழத்தலும்
		प्रवर्तन्ते	தர்மமாகின்றன.

तत्तथेत्यब्रवीद्रामः सुग्रीवं प्रियवादिनम् । लक्ष्मणस्याग्रतो लक्ष्म्या वासवस्येव धीमतः ॥

रामः	ஸ்ரீராமர்	प्रियवादिनं	இனிமையாய் பேசிய
लक्ष्म्या	தேஜஸால்	सुग्रीवं	சகீரவனைப்பார்,த்து
वासवस्य	இந்திரனை	तत्	“அது
इव	நிகர்த்தவரும்	तथा	நீ சொன்னபடிதான்”
धीमतः	பேரறிவுற்றவருமாகிய	इति	என்று
लक्ष्मणस्य	லக்ஷ்மணரது	अब्रवीत्	பதிலுரைத்தார்.
अग्रतः	முன்னிலையில்		

ततो रामं स्थितं दृष्ट्वा लक्ष्मणं च महाबलम् । सुग्रीवः सर्वतश्चक्षुर्वने लोलमपातयत् ॥ ११ ॥

ततः	அப்பொழுது	च	அப்படியே நின்றனொ ண்டிருக்கிறவராகவும்,
सुग्रीवः	சகீரவன்	दृष्ट्वा	பார்த்து,
रामं	ஸ்ரீராமரை	वने	காட்டில்
स्थितं	நின்றனொண்டிருக் கின்றவராகவும்,	सर्वतः	எல்லாப்பக்கங்களிலும்
महाबलं	மகரபலசாலியாகிய	लोलं	சலித்துக்கொண்டிரு
लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணரை	चक्षुः	கண்ணை [க்கும்
		अपातयत्	விடுத்தான்.

स ददर्श ततः सालमविदूरे हरीश्वरः । सुपुष्पमीषत्पत्राढ्यं भ्रमरैरुपशोभितम् ॥ १२ ॥

हरीश्वरः	வாணரமன்னனாகும்	ईक्ष्वाक्यं	கொஞ்சம் இலைகள்
सः	அவன்,		அடர்ந்ததும்,
ततः	அவ்விடத்தில்	भ्रमरैः	வண்டுகளால்
अविदूरे	அருகாமையில்	उपशोभितं	அழகுற்று விளங்கு
सुपुष्पं	நன்கு பூத்திருக்கிற		சிறதுமாகிய
	தும்,	सालं	ஸாலமிருக்கமொன்
		ददर्श	கண்டான். [தற

तस्यैकां पर्णवहुलां भङ्गवा शाखां सुपुष्पिताम् । सालस्यास्तीर्य सुर्यावो निषसाद सराघवः ॥

सुर्यावः	சூர்யன்	एकां	ஒரு
तस्य	அந்த	शाखां	கிளைையை
सालस्य	ஸாலமிருக்கத்தினது	भङ्गवा	ஒடித்து,
सुपुष्पितां	நன்கு பூத்த	आस्तीर्य	பரப்பி,
पर्णवहुलां	இலைகளடர்ந்த	सराघवः	சூராமருடன்
		निषसाद	உட்கார்ந்தான்.

तावासीनौ ततो दृष्ट्वा हनूमानपि लक्ष्मणम् । सालशाखां समुत्पाद्य विनीतमुपवेशयत् ॥

हनूमान्	ஹனுமார்	सालशाखां	ஸாலமரக்கிளை
ततः	அவ்விடத்தில்		ஒன்றை
तौ	அவ்விருவர்களையும்	समुत्पाद्य	ஒடித்துக்கொண்டு
आसीनौ	விற்றிருக்கின்றவர்	विनीतं	வணக்கமாய் [வந்த,
	களாய்	लक्ष्मणं अपि	நக்ப்பணனாயும்
दृष्ट्वा	பார்த்து,	उपवेशयत्	உட்கார்ச்செய்தார்.

सुखोपविष्टं रामं तु प्रसन्नमुदधिं यथा । फलपुष्पसमाकीर्णं तस्मिन् गिरिवरोत्तमे ॥ १५ ॥

ततः प्रहृष्टः सुग्रीवः शृङ्गया शुभया गिरा । उवाच प्रणयाद्रामं हर्षव्याकुलिताक्षरम् ॥

ततः	அப்பொழுது	रामं	அரியமாதிரி
सुग्रीवः	சுக்ரீவன்	रामं तु	சூராமரைப் பார்த்து
तस्मिन्	அந்த	प्रहृष्टः	உன்னம் பூரித்தவராகி
फलपुष्पसमाकीर्णं	பழங்களும் பூப்பங்க	प्रणयात्	தேனாவத்தால்
	ளும் நிறைந்த	शृङ्गया	இலிய
गिरिवरोत्तमे	மிகச் சிறந்த மலையில்	शुभया गिरा	ஏற்ற சொற்கொண்டு
प्रसन्नं	சலியாத	हर्षव्याकुलिताक्षरं	{ சந்தோஷத்தால் தட்டு
उदधिं	சமுத்திரத்தை		த்தடுமாறி வெளிவந்
यथा	நிகர்த்து		த ஓர் மொழியை
सुखोपविष्टं	குகமாய் விற்றிருக்கும்	उवाच	பின்வருமாறு சொன்
			னான்

अहं विनिकृतो भ्रात्रा चराम्येष भयार्दितः । ऋश्यमूकं गिरिवरं हतभार्यः सुदुःखितः ॥

एषः	“இந்த	भयार्दितः	ஆபத்தையே நினைத்து
अहं	நான்		நினைத்துவருந்தி
भ्रात्रा	தமையனான்	सुदुःखितः	மெய்கலங்கியவனாய்
विनिकृतः	அவமானப்படுத்தப் பட்டவனாய்	ऋश्यमूकं	ரிச்யமூக
हतभार्यः	மனைவியபகரிக்கப் பட்டு	गिरिवरं	மலையில்
		चरामि	சுற்றிக்காலம்கழித்து வருகிறேன்.

सोऽहं त्रस्तो भये ममो वसाम्युद्भ्रान्तचेतनः । वालिना निकृतो भ्रात्रा कृतवैरश्च राघव ॥

राघव	“ஸ்ரீராம!	भये	ஆபத்தில்
भ्रात्रा	தமையனாகிய	ममो	சிக்கி
वालिना	வாலியால்	उद्भ्रान्तचेतनः	மதிகலங்கி
निकृतः	மோசம்செய்யப்பட்ட வனாய்	त्रस्तः	திகில்கொண்டவனாய்
कृतवैरः च	பகைக்கப்பட்டவனாய்	सः	அந்த
		अहं	நான்
		वसामि	திரிந்துவருகிறேன்.

वालिनो मे भयार्तस्य सर्वलोकाभयङ्कर । ममापि त्वमनाथस्य प्रसादं कर्तुमर्हसि ॥ १९ ॥

सर्वलोकाभयङ्कर	{ உலகத்தார் யாவருக் கும் அபயமளித்து கார்த்தருளுகிறவ	अनाथस्य	திக்கற்ற
मे	எனது [ரே !	मम अपि	எனக்கும்
वालिनः	வாலியினிடமிருந்து	त्वं	தேவரீர்
भयार्तस्य	அஞ்சி நொந்துகிடக் கையில்	प्रसादं कर्तुं	உதவிபுரிய
		अर्हसि	திருவுளம் கொள்ள வேண்டும்.”

एवमुक्तस्तु तेजस्वी धर्मज्ञो धर्मवत्सलः । प्रत्युवाच स काकुत्स्थः सुग्रीवं प्रहसन्निव ॥ २० ॥

एवं	• மேற்கண்டவாறு	सः	அந்த
उक्तः	சொல்லப்பட்டவரும்	काकुत्स्थः	ஸ்ரீராமர்
तेजस्वी	தேஜஸ்வியும்	प्रहसन्निव	செற்றுபுன்சிரிப்புற்று
धर्मज्ञः	தர்மத்தையறிந்து	सुग्रीवं	சுகரீவனைப் பார்த்து
धर्मवत्सलः तु	தர்மவழியே ஸதா ஒழுக்குறவருமாகிய	प्रत्युवाच	பின்வருமாறு பதிலளி த்தார்.

उपकारफलं मित्रमपकारोऽरिलक्षणम् । अद्यैव तं हनिष्यामि तव भार्यापहारिणम् ॥ २१ ॥

मित्रं	“ மித்திரனென்பவன்	तव	உனது
उपकारफलं	உபகாரத்தையே பெரு தாய்கொண்டவன்	भार्यापहारिणं	மனைவியை அபகரித் திருக்கிற
अपकारः	அபகாரமென்பது	तं	அவனை
अरिलक्षणं	சத்ருக்களின் நீங்கா ஸ்வபாவம்.	अद्य एव	இப்போதே
		हनिष्यामि	சங்கரித்துவிடுகிறேன்.

इमे हि मे महाभाग पत्निस्तिस्रस्तेजसः । कार्तिकेयवनोद्भूताः शरा हेमविभूषिताः ॥
कङ्कपत्रप्रतिच्छन्ना महेन्द्राशनिसन्निभाः । सुपर्वाणः सुतीक्ष्णाग्राः सरोषा भुजगा इव ॥

महाभाग	“பாம்பராலியே!	कङ्कपत्रप्रतिच्छन्नाः	கழுகுஇறகு கெட்ட ப்பெற்றவைகள் ;
मे	எனது	महेन्द्राशनि- सन्निभाः	இந்திரனது வஜ்ராயு தத்தை நிகர்த்தவை கள் ;
इमे	இந்த	सुपर्वाणः	நல்ல கணுக்களுள்ள வைகள் ;
शराः हि	பாணங்களோ	सुतीक्ष्णाग्राः	மிகக் கூர்மையான மு னைகளுள்ளவைகள் ;
पत्निः	கிறகுள்ளவைகள் ;	सरोषाः	சிறிவரும்
तिस्रस्तेजसः	உக்கிரமான தேஜஸ் ஸுள்ளவைகள் ;	भुजगाः	சர்பங்கள்
कार्तिकेय- वनोद्भूताः	கார்த்திகேயவனத்தி லேயே தோன்றியவை கள் ;	इव	போன்றவைகள்.
हेमविभूषिताः	பொன்னுலலங்கரிக்க ப்பட்டவைகள் ;		

भ्रातृसंज्ञममित्रं ते वालिनं कृतकिल्बिषम् । शरैर्विनिहतं पश्य विकीर्णमिव पर्वतम् ॥२४॥

ते	“உனது	शरैः	பாணங்களால்
भ्रातृसंज्ञं	{ தமயனென்று பெய ரை மாத்திரம் வைத் துக்கொண்டு	विकीर्णं	சிதறிக்கிடக்கும்
अमित्रं	சத்ருவாய்	पर्वतं इव	மலையைப்போலவே
कृतकिल्बिषं	தீக்குபுரியும்	विनिहतं	கொடியுண்டுவிழுந்து கிடக்கின்றவனாய்
वालिनं	வாலியை	पश्य	இதோ நீர் காண்பீர்.”

राघवस्य वचः श्रुत्वा सुग्रीवो वाहिनीपतिः । प्रहर्षमतुलं लेभे साधु साध्विति चाब्रवीत् ॥

वाहिनीपतिः	சேனைத் தலைவனாகிய	प्रहर्षं	சந்தோஷத்தை
सुग्रीवः	சுகரீவன்,	लेभे	ஆடைந்தான்.
राघवस्य	ஸ்ரீராமருடைய	इति च	பின்வருமாறும்
वचः	சொல்லை	अब्रवीत्	மொழிந்தான்.
श्रुत्वा	கேட்டு,	साधु	‘சாஸந்து.
अतुलं	ஆனவுதலந்த	साधु	நற்பாக்கியமே!”

राम शोकाभिभूतोऽहं शोकार्त्तानां भवान् गतिः । वयस्य इति कृत्वा हि त्वय्यहं परिदेवये ॥

राम	“ஸ்ரீராம!	अहं	நான்
अहं	நான்	वयस्यः	அன்பன்
शोकाभिभूतः	சோகத்தில் முழுகிக் கிடக்கின்றேன்.	इति कृत्वा हि	என்று நினைத்துக் கொண்டே
शोकार्त्तानां	அயருற்றவர்களுக்கு	त्वयि	தேவரிடத்தில்
भवान्	தேவரீர்	परिदेवये	துயரத்தை முறையிட் டுக்கொள்ளுகிறேன்.
गतिः	புகுமிடம்.		

त्वं हि पाणिप्रदानेन वयस्यो मेऽग्निसाक्षिकम् । कृतः प्राणैर्बहुमतः सत्येनापि शपाम्यहम् ॥

पाणिप्रदानेन "கைகொடுத்து
अग्निसाक्षिकं அக்னிசாட்சியாக
मे எனக்கு
वयस्य: அன்பராக
कृतः ஆகியிட்ட
त्वं தேவரீர்

प्राणै: என் உயிரைவிட
बहुमतः हि அருமையானவரே,
अहं நான்
सत्येन अपि சத்தியத்தின்மீதும்
शपामि ஆணைபிட்டு சொல்லு
கிறேன்.

वयस्य इति कृत्वा च विस्त्रब्धः प्रवदाम्यहम् । दुःखमन्तर्गतं यन्मे मनो दहति नित्यशः ॥

अहं நான்
वयस्य: அன்பன்
इति என்று
कृत्वा च நினைத்துக்கொண்டே,
विस्त्रब्धः எதொன்றையும்
ஒளிக்காத

प्रवदामि உரைசெய்கின்றேன்.

अन्तर्गतं உள்ளத்தில் குடி
दुःखं துக்கமானது
यत् எதுவே அது
मे எனது
मनः மனதை
नित्यशः ஒய்ச்சல் ஒழிவின்றி
दहति உருக்குகின்றது."

एतावदुत्त्वा वचनं बाष्पदूषितलोचनः । बाष्पोपहतया वाचा नोचैः शक्नोति भाषितुम् ॥

बाष्पदूषित- } கண்ணீரால் கலங்கிய
लोचनः } கண்களுற்ற அவன்
बाष्पोपहतया கண்ணீரால் நாக்கு
முறி வெளிவந்த
वाचा சொற்கொண்டு
एतावत् இதுவரை

वचनं சொல்லை
उत्त्वा மொழிந்துவிட்டு,
भाषितुं பேச
उचैः கொஞ்சமேனும்
शक्नोति न முடியவில்லை.

बाष्पवेगं तु सहसा नदीवेगमिवागतम् । धारयामास धैर्येण सुग्रीवो रामसन्निधौ ॥३०॥

सुग्रीवः சுக்ரீவன்
रामसन्निधौ ஸ்ரீராமருடைய
சன்னிதியில்
नदीवेगं நதியின் பிரவாகத்தை
इव போலவே

आगतं பெருகிய
बाष्पवेगं तु கண்ணீர் பெருக்கை
யும்
धैर्येण தைரியத்தால்
सहसा வெகு சிரமப்பட்டு
धारयामास ஆடக்கிக்கொண்டான்

संनिगृह्य तु तं बाष्पं प्रमृज्य नयने शुभे । विनिश्चस्य च तेजस्वी राघवं पुनरब्रवीत् ॥

तेजस्वी தேஜஸ்வியாகுமவன்
तं அந்த
बाष्पं கண்ணீரை
संनिगृह्य அடக்கி,
शुभे அழகிய
नयने तु கண்களிரண்டையும்
प्रमृज्य துடைத்து,

विनिश्चस्य च பெருமூச்செறிந்து
கொண்டே,
पुनः மறுபடியும்
राघवं ஸ்ரீராமரை பார்த்து
अब्रवीत् டின்வருமாறு
பேசினார்.

पुराऽहं बालिना राम राज्यात्स्वादवरोपितः । परुषाणि च संश्राव्य निर्धूतोऽस्मि बलीयसा ॥

ராம	“ஸ்ரீராம!	நிர்ஹூ: ச	அவமானப்படுத்தப் பட்டவனாகவும்
வலியசா	அதிபலத்தின் செருக் குற்ற	स्वात्	எனது
வாலினா	வாலினால்	राज्यात्	நாட்டிலிருந்து
புரா	முதலில்	अवरोपितः	தூத்தினிடப்பட்டவ
परुषाणि	கொடிய பேச்சுகளை	अहं	நான் [அகவும்
संश्राव्य	பேசி,	अस्मि	இருக்கிறேன்.

हृता भार्या च मे तेन प्राणेभ्योऽपि गरीयसी । सुहृद्श्च मदीया ये संयता बन्धनेषु ते ॥

मे	“எனது	மदीயா:	எனது
प्राणेभ्यः अपि	உயிரினும்	सुहृदः	அன்பர்கள்
गरीयसी	இனிய	ये	எவர்களோ
भार्या च	மனைவியும்	ते च	அவரும்
तेन	அவனால்	बन्धनेषु	கிடைச்சாலைகளில்
हृता	அபகரிக்கப்பட்டாள்	संयता:	காவலில் வைக்கப்பட்ட அருக்கின் றர்கள்.

यत्रवांश्च सुदृष्टात्मा मद्दिनाशाय राघव । बहुशस्तत्प्रयुक्ताश्च वानरा निहता मया ॥३४॥

राघव	“ஸ்ரீராம!	यत्नवान्	முயன்றான்.
सुदृष्टात्मा	மிகக்கொடியனாகு மலன்	तप्रयुक्ताः च	அவனால் அனுப்பப் பட்ட
मद्दिनाशाय	என்னைக் கொல்வதற் காக	वानरा:	வானர்கள்
बहुशः	பலமுறை	मया च	என்னுடையே
		निहता:	கொல்லப்பட்டார்கள்.

शङ्कया त्वेतया चेह दृष्ट्वा त्वामपि राघव । नोपसर्पाम्यहं भीतो भये सर्वे हि विभ्यति ॥

राघव	“ஸ்ரீராம!	त्वां	நெவரீனா
भीतः	ஆபத்திலிருக்கும்	दृष्ट्वा अपि	பார்த்தும்
अहं	நான்	उपसर्पामि न	அணுகாதிருத்தேன்.
एतया	இந்த	सर्वे च	எல்லோருமே
शङ्कया तु	ஆபத்தால்தான்	भये	ஆபத்துகாலத்தில்
इह	இப்பொழுது	विभ्यति हि	நடுக்கமுறுவார்களென் றோ?

केवलं हि सहाया मे हनुमत्प्रमुखास्त्वमे । अतोऽहं धारयाम्यद्य प्राणान्कृच्छ्रगतोऽपि सन् ॥

हनुमत्प्रमुखा:	“ நமனுமான் முதலிய	अद्य	இப்பொழுது
इमे	இவர்கள்	अहं	நான்
केवलं	மாத்திரம்	कृच्छ्रगतः	கஷ்டத்தை அடைந்த வனாக
मे	எனக்கு	अपि सन्	இருக்கையிலுங்கூட
सहायाः तु	உதவிசெய்பவர்கள்.	प्राणान्	உயிரை
अतः हि	இக்காரணத்தால்	धारयामि	வைத்துக்கொண்டிருக்கிறேன்.
	தான்		

एते हि कपयः स्निग्धा मां रक्षन्ति समन्ततः । सह गच्छन्ति गन्तव्ये नित्यं तिष्ठन्ति च स्थिते ॥

एते	“ இந்த	गन्तव्ये	செல்லுகையில்
कपयः हि	வானர்கள் தான்	सह	கூடவே
स्निग्धाः	மிக அன்புள்ளவர்	गच्छन्ति	வருகின்றார்கள்.
मां	என்னை [கனாய்	नित्यं	எப்பொழுதும்
समन्ततः	சுற்றியிருந்து	स्थिते	• இருக்குமிடத்தில்
रक्षन्ति	காத்தவருகின்றார்கள்.	तिष्ठन्ति	காத்தவிர்த்தகின்றார்கள்.
	கள்.		கள்.

संक्षेपस्त्वेष मे राम किमुत्त्वा विस्तरं हि ते । स मे ज्येष्ठो रिपुभ्राता वाली विश्रुतपौरुषः ॥

राम	“ ஸ்ரீராம!	उत्त्वा किं	சொல்லுவானேன்?
मे	என்னுடைய	सः	அந்த
एषः तु	இதுதான்	विश्रुतपौरुषः	புகழ்பெற்ற ஆற்றலு
संक्षेपः	விஷயங்களின் சுருக்கம்.	ज्येष्ठः भ्राता	தமையனாகிய [டைய
ते	தேவர்களுக்கு	वाली	வாஸி
विस्तरं हि	விஸ்தரமாய்	मे	எனது
		रिपुः	சத்ரு.

तद्विनाशाद्धि मे दुःखं प्रनष्टं स्यादनन्तकम् । सुखं मे जीवितं चैव तद्विनाशनिवन्धनम् ॥

तद्विनाशात् हि	“ அவன் செத்தால்	सुखं	மனத்திருப்தி
मे	தான்	तद्विनाश-	அவனது மாணத்தை
अनन्तकं	எனது	निवन्धनं }	எதிர்பார்த்திருக்கிற
दुःखं	அளவுகடந்த	जीवितं च	உயிரும் [து.
प्रनष्टं स्यात्	துக்கமானது	एव	{ அப்படியே அவனது
मे	ஒழிந்ததாக ஆகும்.		மாணத்தை எதிர்பார்த்திருக்கிறது.
	எனது		

एष मे राम शोकान्तः शोकातेन निवेदितः ।

दुःखितोऽदुःखितो वाऽपि सख्युर्नित्यं सखा गतिः

॥ ४० ॥

राम	“ஸ்ரீராம!	सख्युः	ஓர் அன்பனுக்கு
एषः	இதுதான்	दुःखितः	துக்கப்பட்டுகொண்ட.
मे	எனது		ருக்கிறவனானுஞ்சரி
शोकान्तः	சோகத்தின் முடிவு.	अदुःखितः)	துக்கமில்லாமலிருக்கி
शोकातेन	சோகத்தால் துன்பப்	वा अपि)	ன்றவனானுஞ்சரி
	படுமென்னால்	नित्यं	எப்பொழுதும்
निवेदितः	எல்லாம் சொல்லிவிட	सखा	தொழன்றான்
	ப்பட்டது.	गतिः	புகுமிடம்.”

श्रुत्वैतच्च वचो रामः सुग्रीवमिदमब्रवीत् । किंनिमित्तमभूद्वैरं श्रोतुमिच्छामि तत्त्वतः ॥४१॥

रामः	ஸ்ரீராமர்,	किंनिमित्तं	“யாதுகாரணமாய்
एतत् वचः	இந்த சொல்லுக்கு	वैरं	துவேஷமானது
श्रुत्वा च	செவிசாற்றி,	अभूत्	ஏற்ப்பட்டது
सुग्रीवं	சுகீரினைப் பார்த்து	तत्त्वतः	உள்ளபடி
इदं	பின்வருமாறு	श्रोतुं	அறிந்துகொள்ள
अब्रवीत्	மொழிந்தார்.	इच्छामि	கிரும்புகின்றேன்.

सुखं हि कारणं श्रुत्वा वैरस्य तव वानर । आनन्तर्यं विधास्यामि संप्रधार्य बलाबलम् ॥

वानर	“வானரரே!	संप्रधार्यं हि	தீர்க்காணொசனை
वैरस्य	துவேஷத்தினுடைய	तव	உனக்கு[செய்துதான்
कारणं	காரணத்தை	सुखं	நித்தமாய்
श्रुत्वा	அறிந்துகொண்டு	आनन्तर्यं	மேல் நடக்கவேண்டிய
	செய்யவேண்டியதை		காரியத்தை
बलाबलं	{ யும் செய்யக்கூடாத	विधास्यामि	செய்யக்கூடாதேன்.
	தையும்		

बलवान्हि ममामर्षः श्रुत्वा त्वामवमानितम् । वर्धते हृदयोत्कम्पी प्रावृद्धवेग इवाम्भसः ॥

त्वां	“உம்மை	हृदयोत्कम्पी	உன்னத்தை நடுக்கமு
अवमानितं	அவமதிக்கப்பட்டவ		தச்செய்கின்றதாய்
श्रुत्वा हि	கேட்டு அதனால் [னாய்	अम्भसः	தூத்தினது
मम	எனது	प्रावृद्धवेगः इव	மறழ்கா லப்பிரவா
अमर्षः	சினமானது		நறும் போலவே
बलवान्	விசேஷமாய்	वर्धते	வளர்கின்றது

हृष्टः कथय विस्वव्यो यावदारोप्यते धनुः । सृष्टश्च हि मया बाणो निरस्तश्च रिपुस्तव ॥

हृष्टः	“மனசந்துஷ்டிகொண்டவராய்	आरोप्यते	நானேற்றப்படுகிறதோ
विस्वव्यः	எனையும் ஒளிக்காமல்	बाणः	பாணம்
कथय	சொல்லிவிடும்;	सृष्टः च	பிரயோகிக்கப்படுகிறதோ அப்பொழுதே
हि	ஏனென்றால்	तव	உனது
मया	என்னால்	रिपुः	சத்துரு
यावत्	எப்பொழுது	निरस्तः च	மாண்டவனே”.
धनुः	வில்லு		

एवमुक्तस्तु सुग्रीवः काकुत्स्थेन महात्मना । प्रहर्षमतुलं लेभे चतुर्भिः सह वानरैः ॥ ४५ ॥

महात्मना	மகாத்மாவாகிய	चतुर्भिः	நான்கு
काकुत्स्थेन	கூதிராமரால்	वानरैः	வானரர்களோடு
एवं	மேற்கண்டவாறு	सह	கூட
उक्तः	சொல்லியதற்கு செவிசாற்றிய	अतुलं	ஒப்புயர்வில்லாத
सुग्रीवः	சுகிரீவன்,	प्रहर्षं तु लेभे	சந்தோஷத்தை அடைந்தான்.

ततः प्रहृष्टवदनः सुग्रीवो लक्ष्मणाग्रजे । वैरस्य कारणं तच्चमाख्यातुमुपचक्रमे ॥ ४६ ॥

ततः	அப்பொழுது	कारणं	காரணத்தை
सुग्रीवः	சுகிரீவன்	तत्त्वं	உன்னபடி
प्रहृष्टवदनः	சந்தோஷத்தால் மலர்ந்த முகமுடையவனாய்	लक्ष्मणाग्रजे	கூதிராமரின் முன்னிலையில்
वैरस्य	துவோஷத்தினுடைய	आख्यातुं	பின்வருமாறு சொல்ல
		उपचक्रमे	தொடங்கினான்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये
किष्किन्धाकाण्डे अष्टमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 9637

किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकाः 385

इति पुरा कुशलवाभ्यां श्रीरामसन्निधावश्वमेधयज्ञवाटे गीते
श्रीमद्रामायणे त्रयोदशोऽङ्के वर्तमानकथाप्रसङ्गः

இவ்விதம் ஆதியில் குசன் லவன் இவர்களால் ஸ்ரீராமர் ஸன்னிதியில் அச்வமேத யாகசாலையில் கானம் செய்யப்பட்ட ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தில் 13-ாம்நாள் கானம் பண்ணப்பட்ட கதை முடிவுபெற்றது.

[पुरा कुशलवाभ्यां श्रीरामसन्निधौ अश्वमेधयज्ञवाटे चतुर्दशेऽह्नि किष्किन्धाकाण्डे
नवमसर्गादारभ्य एकोनत्रिंशसर्गपर्यन्तं (9638—10513 श्लोकाः)
गीतम् । तस्मिन् दिने गीताः श्लोकाः 876.]

[ஆதியில் குசன் லவன் இவர்களால் ஸ்ரீராமஸன்னிதியில் அசுவமேதயாகசாலை
பதிநான்காவது தினத்தில் கிஷ்கிந்தாகாண்டத்தில் 9 முதல் 29-ாவது ஸர்க்கம்
வரை (9638—10513) கானம் செய்யப்பட்டது. அன்று கானம்
செய்யப்பட்ட சிலாகசங்கியை 876.]

नवमः सर्गः—ஒன்பதாவது ஸர்க்கம் ॥ 9. ॥

वैरकारणकथनम्—வைரகாரணத்தை சொல்வது.

श्रूयतां राम यदृत्तमादितः प्रभृति त्वया । यथा वैरं समुद्भूतं यथा चाहं निराकृतः ॥ १ ॥

ராம	“ஸ்ரீராம!	அஃ	நான்
आदितः प्रभृति	ஆதிமுதல்	यथा	எவ்விதமாய்
यत् वृत्तं	எது நடைபெற்றதோ	निराकृतः च	அவமானப்படுத்தப் பட்டேனோ அதுவும்,
यथा	எவ்விதம் [அதுவும்,	त्वया	தேவரீரால்
वैरं	துவேஷம்	श्रूयताम्	கேட்கப்பட்டும்.
समुद्भूतं	எற்ப்பட்டதோ		
	அதுவும்,		

वाली नाम मम भ्राता ज्येष्ठः शत्रुनिषूदनः । पितुर्वहुमतो नित्यं मम चापि तथा पुरा ॥२॥

शत्रुनिषूदनः	“சத்துருசங்கரர்களு	नित्यं	எப்பொழுதும்
वाली नाम	வாலியென்பவன் [கிய	बहुमतः	அன்பை பெற்றவன்.
मम	எனது	पुरा	இதற்குமுன்
ज्येष्ठः	ஜ்யேஷ்ட	मम च अपि	என்னுடையவும்
भ्राता	பிராதா.	तथा	அப்படியே அன்பை பெற்றவன்.
पितुः	தந்தையினது		

पितर्युपरतेऽस्माकं ज्येष्ठोऽयमिति मन्त्रिभिः । कपीनामीश्वरो राज्ये कृतः परमसंमतः ॥३॥

अस्माकं	“எங்களுடைய	परमसंमतः	முற்றிலும் சம்மதிக்க ப்பெற்று
पितरि	தந்தை	कपीनां	வானரர்களுடைய
उपरते	இறந்தபிறகு,	राज्ये	ராஜ்யத்தில்
मन्त्रिभिः	மந்திரிகளால்	ईश्वरः	மன்னனாக
अयं ज्येष्ठः	இவன் மூத்தவன்	कृतः	ஸ்தாபிக்கப்பட்டான்,
इति	என்கிற காரணத்தால்		

राज्यं प्रशासतस्तस्य पितृपैतामहं महत् । अहं सर्वेषु कालेषु प्रणतः प्रेष्यवत्स्थितः ॥ ४ ॥

महत् " பெரிய
पितृपैतामहं பாட்டனார் தகப்பனார்
வரிசையாய் கிடைத்த
राज्यं ராஜ்யத்தை
तस्य அவன்
प्रशासतः பரிபாலனம் பண்ணி
வருகையில்

अहं நான்
सर्वेषु எல்லா
कालेषु சமயங்களிலும்
प्रणतः அடங்கி நடக்கின்ற
வனாய்
प्रेष्यवत् அடிமைபோல்
स्थितः இருந்தேன்.

मायावी नाम तेजस्वी पूर्वजो दुन्दुभेः सुतः । तेन तस्य महदैरं स्त्रीकृतं विश्रुतं पुरा ॥ ५ ॥

तेजस्वी " பராக்கிரமசாலியாகிய
मायावी नाम मायाவி என்பவன்
दुन्दुभेः தந்துபியெனும் அச
पूर्वजः ஜ்யேஷ்ட [ரனுக்கு
सुतः புதல்வன்.
पुरा பூர்வத்தில்

स्त्रीकृतं ஒரு பெண்ணிடையமாய்
महत् பெரும்
वैरं துவேஷம்
तेन அவனோடு
तस्य அவனுக்கு என்று
विश्रुतम् பிரசித்தி.

स तु सुप्तजने रात्रौ किष्किन्धादारमागतः । नर्दति स सुसंरब्धो वालिनं चाह्वयद्रणे ॥

सः तु " அவனும்
सुप्तजने ஜனங்கள் உறங்கிக்
கொண்டிருக்கும்
रात्रौ இரவில்
किष्किन्धादारं கிஷ்கிந்தைகோட்டை
வாழ்னுக்கு
आगतः வந்தவனாய்

सुसंरब्धः மிகக் கோபாவேசங்
கொண்டவனாய்
नर्दति स கர்ஜனைசெய்தான்.
वालिनं च வாலியையும்
रणे சண்டைக்கு
आह्वयत् அழைத்தான்.

प्रसुप्तस्तु मम भ्राता नर्दितं भैरवस्वनम् । श्रुत्वा न ममृषे वाली निष्पपात जवात्तदा ॥

प्रसुप्तः " நன்றாய் தூங்கிக்கொ
ண்டிருந்த
मम எனது
भ्राता तु தமையனும்
भैरवस्वनं பயங்கரமான குரலு
नर्दितं கர்ஜனையை [ற்ற

श्रुत्वा கேட்டு,
ममृषे न மன்னிக்கவில்லை.
तदा அப்பொழுது
वाली வாலி
जवात् வேகமாய்
निष्पपात வெளிப்புறப்பட்டான்.

स तु वै निःसृतः क्रोधात्तं हन्तुमसुरोत्तमम् । वार्यमाणस्ततः स्त्रीभिर्मया च प्रणतात्मना ॥

तं " அந்த
असुरोत्तमं அசுரோத்தமனை
हन्तु கொல்ல
क्रोधात् கோபத்தால்
निःसृतः வெளிப்புறப்பட்டு
வந்த

सः तु அவனும்
ततः அப்பொழுது
स्त्रीभिः वै மனைவிமார்களாலும்
प्रणतात्मना அடிபணிந்து வணங்
मया च என்னாலும் [கிய
वार्यमाणः தடுக்கப்பட்டான்.

स तु निर्भूय सर्वाभो निर्जगाम महाबलः । ततोऽहमपि सौहार्दान्निःसृतो वालिना सह ॥

महाबलः	“மகாபலவானாகிய	ततः	அதனால்
सः तु	அவனோடுவெனில்	अहं अपि	நானும்
नः	எங்கள்	सौहार्दान्	அன்பினால்
सर्वान्	எல்லோரையும்	वालिना सह	வாலியோடுகூட
निर्भूय	உதறிவிட்டு,	निःसृतः	சென்றேன்.
निर्जगाम	புறப்பட்டுவிட்டான்.		

स तु मे भ्रातरं दृष्ट्वा मां च दूरादवस्थितम् । असुरो जातसंवासः प्रदुद्राव ततो भृशम् ॥

सः	“அந்த	मां च	என்னையும்
असुरः तु	அசுரனோடுவெனில்	दृष्ट्वा	பார்த்து,
मे	எனது	जातसंवासः	திகிலடைந்தவனாய்
भ्रातरं	தமையையும்	ततः	அவ்விடத்திலிருந்து
दूरात्	தூரத்தில்	भृशं	வேகமாய்
अवस्थितं	வந்துகொண்டிருந்த	प्रदुद्राव	ஒடுஞ்.

तस्मिन्द्रवति सन्त्रस्ते ह्यावां द्रुततरं गतौ । प्रकाशो हि कृतो मार्गश्चन्द्रेणोद्गच्छता तदा ॥

तस्मिन्	“அவன்	मार्गः हि	வழியும்
सन्त्रस्ते	நடுக்கமடைந்து	तदा	அப்பொழுது
द्रवति	ஒடுகையில்	उद्गच्छता	உதயமான
आवां हि	நாங்களிருவரும்	चन्द्रेण	சந்திரபகவனால்
द्रुततरं	இன்னும் வேகமாய்	प्रकाशः	பிரகாசிக்கின்றதாக
गतौ	பின்பற்றிச்சென்றோம்.	कृतः	செய்யப்பட்டது.

स तृणैरावृतं दुर्गं धरण्या विवरं महत् । प्रविवेशासुरो वेगादावामासाद्य विष्टितौ ॥ १२ ॥

सः असुरः	“அந்த அசுரன்,	विवरं	குகையொன்றில்
तृणैः	புற்களால்	वेगात्	வேகமாய்
आवृतं	மூடப்பட்டதும்	प्रविवेश	புகுந்தவிட்டான்.
दुर्गं	உட்புக அரிதம்	आवां	நாங்களிருவரும்
महत्	பெரியதமான	आसाद्य	அதையேயடைந்து,
धरण्याः	பூமியின்	विष्टितौ	காத்திருந்தோம்.

तं प्रविष्टं रिपुं दृष्ट्वा विलं रोषवशं गतः । मामुवाच तदा वाली वचने क्षुभितेन्द्रियः ॥ १३ ॥

तदा	“அப்பொழுது	क्षुभितेन्द्रियः	இத்திரிபங்கள் சிதற
वाली	வாலி	रोषवशं गतः	கோபாவேசம்கொண்
तं रिपुं	அந்த சத்ருவை		டவனாய்
विलं	குகைக்குள்	मां	என்னைப் பார்த்து
प्रविष्टं	புகுந்தவனாய்	वचने	பின்வரும் சொல்லை
दृष्ट्वा	பார்த்து,	उवाच	சொன்னான்.

इह तिष्ठाद्य सुग्रीव विलद्वारि समाहितः । यावदत्र प्रविश्याहं निहन्मि समरे रिपुम् ॥

सुग्रीव	“அக்ரீவ!”	यावत् अत्र	இனிடம் திருமலிவரும் மறை
अहं	நான்	इह	இனிடத்திலேயே
अद्य	இப்பொழுது	विलद्वारि	குகையின் வாயிலில்
प्रविश्य	சென்று,	समाहितः	வெகு ஜாக்கிரதையுட னிருக்கின்றவனாய்
समरे	போரில்	तिष्ठ	காத்திரு.
रिपुं	சத்ருவை		
निहन्मि	கொல்லுகின்றேன்.		

मया त्वेतद्वचः श्रुत्वा याचितः स परन्तपः । शापयित्वा तु मां पद्भ्यां प्रविवेश बिलं ततः ॥

परन्तपः	“சத்தூருக்களை ஒழிக்கும்	वचः	விண்ணப்பத்தை
सः	அவன்	श्रुत्वा	கேட்டு,
मया	என்னால்	ततः तु	அதனாலேயே
तु	இதுவிஷயத்தில்	मां	என்னை
याचितः	மறுத்து வேண்டிக் கொள்ளப்பட்டான்.	पद्भ्यां	அவன்கால்களின்மீது
एतत्	இந்த	शापयित्वा	ஆணையிடச்செய்து,
		बिलं	குகைக்குள்
		प्रविवेश	சென்றுவிட்டான்.

तस्य प्रविष्टस्य बिलं साग्रः संवत्सरो गतः । स्थितस्य च मम द्वारि स कालो व्यत्यवर्तत ॥

तस्य	“அவன்	द्वारि	வாயிலில்
बिलं	குகைக்குள்	स्थितस्य	காத்துக்கொண்டிருந்த
प्रविष्टस्य	இருக்கையில்	मम च	எனக்கும் [நந்த
साग्रः	பூர்ணமாய்	सः	அதே
संवत्सरः	ஒரு வருஷம்	कालः	காலம்
गतः	சென்றது.	व्यत्यवर्तत	கடந்தது.

अहं तु नष्टं तं ज्ञात्वा स्नेहादागतसंभ्रमः । भ्रातरं हि न पश्यामि पापाशङ्कि च मे मनः ॥

तु	“அப்பவும்	ज्ञात्वा	எண்ணிக்கொண்டு,
भ्रातरं	தமயனை	स्नेहात्	அன்பால்
पश्यामि न	காணவில்லை.	आगतसंभ्रमः	மிகக் கவலைகொண்
हि	ஆனதால்	मे	எனது [மேன்.
अहं	நான்	मनः च	மனமும்
तं	அவனை	पापाशङ्कि	ஆபத்தை நினைத்து துயரடைந்திருந்தது.
नष्टं	மாண்டுவிட்டவனாக		

अथ दीर्घस्य कालस्य विलात्तस्माद्विनिःसृतम् । सफेनं रुधिरं रक्तमहं दृष्ट्वा सुदुःखितः ॥

अथ दीर्घस्य कालस्य	“வெகுகாலத்திற்குப் அந்த [பின்	रुधिरं	ரத்தத்தை
विलात्	குகையினின்று	विनिःसृतं	வெளிக்கிளம்பியதாய்
सफेनं	நுரையோடுகூடிய	अहं दृष्ट्वा	நான் பார்த்து,
रक्तं	சிவந்த	सुदुःखितः	மிகவும் துக்க மடைந்தேன்.

नर्दतामसुराणां च ध्वनिर्मे श्रोत्रमागतः । निरस्तस्य च संग्रामे क्रोशतो निःस्वनो गुरोः ॥

नर्दतां “கர்ஜனை செய்த
असुराणां அசுரர்களின்
ध्वनिः சத்தம்
मे श्रोत्रे எனது காது
आगतः விழுந்தது.
संग्रामे போரில்

निरस्तस्य தோல்வியுற்று
क्रोशतः கதறும்
गुरोः தமையனது
निःस्वनः च சத்தமும்
च அப்படியே என் கா
தில் விழுந்தது.

अहं त्ववगतो बुद्ध्या चिह्नैस्तैर्भ्रातरं हतम् । पिधाय च विलद्वारं शिलया गिरिमात्रया ॥
शोकार्तश्चोदकं कृत्वा किष्किन्ध्यामागतः सखे ॥ २० ॥

सखे “அன்பரே!
अहं நான்
तैः அந்த
चिह्नैः அனுமனங்களால்
भ्रातरं தமையனை
हतं கொல்லப்பட்டவனாக
बुद्ध्या ஆனோசித்து
अवगतः ரிச்சயித்துவிட்டேன்.
तु அதனால்
शोकार्तः துக்காக்கிராந்தனாய்

गिरिमात्रया மலைக்குச் சமமானமான
शिलया ஒரு பாறையைக்
कोண்டு
विलद्वारं குகையின் துவாரத்
தை
पिधाय च மூடிவிட்டு,
उदकं च தர்ப்பணத்தையும்
कृत्वा செய்துவிட்டு,
किष्किन्धां கிஷ்கிந்தைக்கு
आगतः வந்துசேர்ந்தேன்.

गूहमानस्य मे तत्त्वं यन्नतो मन्त्रिभिः श्रुतम् । ततोऽहं तैः समागम्य संमत्तैरभिषेचितः ॥

समागम्य “திரும்பிவந்து,
मे நான்
गूहमानस्य { எனதையும் வெளியிடா
து மறைத்துவைத்
तिருக்கையில்
मन्त्रिभिः மந்திரிகளால்
यन्नतः விடா முயற்சியால்
तत्त्वं விஷயம்

श्रुतं அறிந்துகொள்ளப்
ततः அதனால் [பட்டது.
संमत्तैः { தீர்க்கலட்சண
செய்த தீர்மானத்
தீர்க்க வந்த
तैः அவர்களால்
अहं நான்
अभिषेचितः முடிசூட்ட வைக்கப்
பட்டேன்.

राज्यं प्रशासतस्तस्य न्यायतो मम राघव । आजगाम रिपुं हत्वा दानवं स तु वानरः ॥

राघव “ஸ்ரீராம!
तस्य அந்த
मम நான்
न्यायतः நீதியால்
राज्यं ராஜ்யத்தை
प्रशासतः ஆண்டுயருவதில்

सः அந்த
वानरः வானரன்
रिपुं சத்ருவாகிய
दानवं तु அசுரனையே
हत्वा கொன்றுவிட்டு,
आजगाम திரும்பிவந்தான்.

अभिषिक्तं तु मां दृष्ट्वा वाली संरक्तलोचनः । मदीयान् मन्त्रिणो बद्ध्वा परुषं वाक्यमब्रवीत् ॥

வாலி	“வாலி	மதியான்	எனது
து	அப்பொழுது	மन्त्रிण:	மத்திரிமர்களை
மா	என்னை	வद्धा	சிறையில் வைத்து
अभिषिक्तं	முடிசூட்டப்பெற்றவ	परुषं	கஞ்சமான
दृष्ट्वा	பார்த்து,	वाक्यं	பேச்சை
संरक्तलोचनः	கண்கள் சிவந்தவனாகி	अब्रवीत्	பேசினான்.

निग्रहे च समर्थस्य तं पापं प्रति राघव । न प्रावर्तत मे बुद्धिभ्रातुर्गौरवयन्त्रिता ॥ २४ ॥

राघव	“ஸ்ரீராம !	भ्रातुः	தமையனிடத்தி
निग्रहे च	அடக்கும் விஷயத்தில்		லுள்ள
समर्थस्य	வல்லமையுற்ற	गौरवयन्त्रिता	கொளவத்திற்கிடு
मे	எனது		பட்ட
तं	அந்த	बुद्धिः	புத்தி
पापं प्रति	பாபியின் விஷயத்தில்	न प्रावर्तत	துணியவில்லை.

हत्वा शत्रुं स मे भ्राता प्रविवेश पुरं तदा । मानयंस्तं महात्मानं यथावच्चाभ्यवादयम् ॥

शत्रुं	“சத்துருவை	तदा च	தசூணமே
हत्वा	கொன்றுவிட்டு,	महात्मानं	மகா ஐதரியசாலி
सः	அந்த	तं	அவனை [யாகிய
मे	எனது	मानयन्	பெருமைப்படுத்தி
भ्राता	தமையன்,	यथावत्	விதிமுறைப்படி.
पुरं	நகருக்குள்,	अभ्यवादयम्	தாள் களில் விழுந்து
प्रविवेश	வந்துசேர்ந்தான்.		சேவித்தேன்.

उक्ताश्च नाशिपस्तेन सन्तुष्टेनान्तरात्मना

॥ २६ ॥

तेन	“அவனால்	अन्तरात्मना	உள்ளததேதாடு
सन्तुष्टेन	சந்தேசாத்மனடந்த	आशिपः	ஆசிர்வாதங்கள்
		उक्ताः न च	கூறப்படவில்லை.

नत्वा पादावहं तस्य मकुटेनास्पृशं प्रभो । अपि वाली मम क्रोधान्न प्रसादं चकार सः ॥

प्रभो	“பிரபுவே !	अपि	அப்படியும்
अहं	நான்,	सः	அந்த
तस्य	அவனுடைய	वाली	வாலி,
पादौ	இரு தாள்களிலும்	क्रोधात्	சினத்தால்
नत्वा	பணிந்து,	मम	எனக்கு
मकुटेन	கிரீடததால்	प्रसादं	அருளை
अस्पृशं	தொட்டேன்;	चकार न	காட்டவில்லை.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

किष्किन्धाकाण्डे नवमः सर्गः ॥

தசம: சரீ:—பத்தாவது ஸர்க்கம் || 10 ||

சுபிரிவஸ்ய ராஜ்யாந்நிர்வாஸனம்—சுகரீவனை ராஜ்யத்திலிருந்து விரட்டவேது.

ततः क्रोधसमाविष्टं संख्यं तमुपागतम् । अहं प्रसादयांचक्रे भ्रातरं प्रियकाम्यया ॥ १ ॥

ततः	“அப்பொழுது	भ्रातरं	தாயனை
उपागतं	திரும்பிவந்தவனும்	प्रियकाम्यया	நன்மையைக்கொரி
संख्यं	மனம் கலங்கி	अहं	நான்
क्रोधसमाविष्टं	கோபம் பூண்டவனு	प्रसादयांचक्रे	பின்வருமாறு அருள்
तं	அந்த [மன		புரிய வேண்டினேன்.

दिष्टयाऽसि कुशली प्राप्तो निहतश्च त्वया रिपुः । अनाथस्य हि मे नाथस्त्वमेकाऽनाथनन्दनः ॥

त्वया	“தேவரீரால்	प्राप्तः असि	திரும்பிவந்து விட்டார்.
रिपुः च	சத்ருவும்	अनाथनन्दनः	அனாதாச்சுகராகிய
निहतः	கொல்லப்பட்டான்.	त्वं एकः	நீ ஒருவரே
दिष्टया	நல்லவேளையாய்	अनाथस्य	திக்கற்ற
कुशली	சேந்தமமாய்	मे हि	எனக்கும்
		नाथः	நாதர்.

इदं बहुशलाकं ते पूर्णचन्द्रमिवोदितम् । छत्रं सवालव्यजनं प्रतीच्छस्व मयोद्यतम् ॥ ३ ॥

बहुशलाकं	“பல சலாசைகளையு	इदं	இந்த
उदितं	உதயமான [உடயதும்.	छत्रं	குடைமைய
पूर्णचन्द्रं	பூர்ணசந்திரனை	ते	தேவர்குக்கு
इव	நிகர்த்ததும்,	मया	என்னால்
सवालव्यजनं	வெண்சாமரையுடன்	उद्यतं	பிடிக்கப்பட்டதாய்
	கூடினதுமான்	प्रतीच्छस्व	எதிர்த்துகொள்ளும்.

आर्तिश्चाथ बिलद्वारि स्थितः संवत्सरं नृप । दृष्ट्वाऽहं शोणितं द्वारि विलाचापि समुत्थितम् ॥

नृप	“மன்னரே!	द्वारि	வாரியில்
संवत्सरं	ஒருவருட்காலம்	समुत्थितं	கொம்பிவந்த
बिलद्वारि च	பிலத்தின் வாரியில்	शोणितं अपि	சத்தத்தையும்
स्थितः	காத்துக்கொண்ட	दृष्ट्वा	பார்த்து,
अहं	நான் [குத்த	अथ	அதன்மேல்
विलाच च	பிலத்தினிடே	आतः	தங்கத்தினள்.

शोकसंरक्तनयनो भृशं व्याकुलितेन्द्रियः । अपिधाय विलद्वारं शैलशृङ्गेण तत्तथा ॥

तस्मादेशादपाक्रम्य किष्किन्धां प्राविशं पुनः ॥ ५ ॥

तत्	“ஆகையால்	शैलशृङ्गेण	மலையின் கொடி
शोकसंरक्तनयनः	சோகத்தால் சிவந்த கண்களுற்றவனாய்,	अपिधाय	முடிவிட்டு,
भृशं	மிகவும்	तस्मात्	அந்த
व्याकुलितेन्द्रियः	இந்திரியங்கண் குழப் பமடைந்தவனாய்,	देशात्	இடத்தினின்று
तथा	அப்படியே	अपाक्रम्य	புறப்பட்டு
विलद्वारं	குகையின் துவார த்தை	किष्किन्धां	கிஷ்கிந்தைக்கு
		पुनः	மீளவும்
		प्राविशम्	வந்துசேர்ந்தேன்.

विषादात्विह मां दृष्ट्वा पौरैर्मन्त्रिभिरेव च । अभिषिक्तो न कामेन तन्मे त्वं क्षन्तुमर्हसि ॥

इह	“இவ்விடத்தில்	अभिषिक्तः	நான் முடிசூட்டப் பெற்றேன்.
मां	என்னை	कामेन न	எனது வேண்டுகோ ளால் இல்லை.
दृष्ट्वा	பார்த்து,	तत्	ஆனபடியால்
च	அதன்மேல் [என தும்	त्वं	தேவரீர்
पौरैः	பட்டணத்து ஜனங்க-	मे	என்னை
मन्त्रिभिः एव	மந்திரிமார்களாலும்	क्षन्तुं	மன்னிக்க
विषादात् तु	{ மனோதம் கைக்கடா து வேறு வழி காண மையால்	अर्हसि	வேண்டும்.

त्वमेव राजा मानार्हः सदा चाहं यथापुरम् । राजभावनियोगोऽयं मया त्वद्विरहात्कृतः ॥

मानार्हः	“எல்லா பெருமை களுக்குமுரிய	अयं	இந்த
राजा	மன்னர்	राजभावनियोगः	அரசனாயிருந்து அரசாளுவது
त्वं एव	நீர்தான்.	त्वद्विरहात्	தேவரீர் இல்லாமை யால்
अहं च	நானே	मया	என்னால்
सदा	எப்பொழுதும்	कृतः	ஏற்றுக்கொள்ளப் பட்டது.
यथापुरं	முன்போலவே இருக்கிறேன்.		

सामात्यपौरनगरं स्थितं निहतकण्टकम् । न्यासभूतमिदं राज्यं तव निर्यातयाम्यहम् ॥

सामात्यपौरनगरं	{ “மந்திரிமார்களும், ஜனங்களும், நகரங் களும் நிறைந்ததும்	स्थितं	சாச்சுவதமான
न्यासभूतं	{ பத்திரமாய் காப்பா ற்றி திருப்பிக்கொடு க்கவேண்டியதுமான	राज्यं	ராஜ்யத்தை
इदं	இந்த	निहतकण्टकं	இடைபூதற்றதாய்
		तव	தேவரீருக்கு
		अहं	நான்
		निर्यातयामि	திருப்பி சமர்ப்பித்து விடுகின்றேன்.

मा च रोषं कृथाः सौम्य मयि शत्रुनिवर्हण

॥ ९ ॥

शत्रुनिवर्हण

“சத்துருக்களை நாசம்
செய்ய வல்லவரே!

சௌம்ய

ஆன்பார்ந்தவரே!

மயி च

அடியெனிடத்தில்

रोषं

கோபம்

मा कृथाः

கொள்ளவேண்டாம்.

याचे त्वां शिरसा राजन्मया बद्धोऽयमञ्जलिः

॥ १० ॥

राजन्

“அரசே!

त्वां

தேவரீரை

शिरसा

முடிதாழ்த்தி

याचे

பிரார்த்திக்கின்றேன்.

मया

என்னால்

अयं

இதோ

अञ्जलिः

அஞ்சலியானது

बद्धः

செய்யப்பட்டிருக்கி

றது.

बलादस्मि समागम्य मन्त्रिभिः पुरवासिभिः । राजभावे नियुक्तोऽहं शून्यदेशजिगीषया ॥

समागम्य

“ஒன்றுகூடி

मन्त्रिभिः

மந்திரிகளாலும்

पुरवासिभिः

பட்டணத்து ஜனங்க
ளாலும்

अहं

நான்

बलात्

நிர்பந்தப்படுத்தப்

பட்டு

राजभावे

ராஜ அதிகாரத்தில்

नियुक्तः

நியமிக்கப்பட்டவனாக

अस्मि

இருக்கிறேன்’.

शून्यदेशजिगीषया { அரசனில்லாத தேச
மாய் ஆகிவிடும்
என்ற எண்ணத்தால்

स्निग्धमेवं ब्रुवाणं मां स तु निर्भर्त्स्य वानरः । धित्त्वामिति च मामुक्त्वा बहु तत्तदुवाच ह ॥

वानरः

“வானரனாகும்

सः तु

அவனோவெனில்

एवं

மேற்கண்டவாறு

स्निग्धं

ஆன்பார்ந்து

ब्रुवाणं

பேசிய

मां

என்னை

निर्भर्त्स्य

திட்டி,

मां

என்னைப்பார்த்து

त्वां

உன்னை

धिक्

கண்ணெடுத்துப்
பாரேன்’

इति

என்று

उक्त्वा च

சொல்லிவிட்டு,

बहु ह

பல

तत्तत्

{ வாய்விட்டு சொல்ல
முடியாத வார்த்தை
களை

उवाच

பேசினான்.

प्रकृतीश्च समानीय मन्त्रिणश्चैव सम्मतान् । मामाह सुहृदां मध्ये वाक्यं परमगर्हितम् ॥ १३ ॥

प्रकृतीः च

“பிரணைகளையும்

सम्मतान्

பெரியோர்களாகிய

मन्त्रिणः च एवं

மந்திரிமார்களையும்

समानीय

வரவழைத்து,

सुहृदां

ஆன்பர்களின்

मध्ये

நடுவில்

मां

என்னைப்பற்றி

परमगर्हितं

மிகவும் நிந்திதமான

वाक्यं

சொல்லை

आह

பின்வருமாறு பேசி

னான்.

विदितं वो यथा रात्रौ मायावी स महासुरः । मां समाह्वयत क्रूरो युद्धकाङ्क्षी सुदुर्मतिः ॥

ச:	“அந்த	ராத்ரௌ	இரவில்
மகாசுர:	மகா அநரனும்	மா	என்னை
கூர்:	கொடியவனுமான	சமாஹ்வுத	அழைத்தான்.
மாயாவி	மாயாவி என்பவன்	யதா	என்பது
சுதுர்மதி:	மகா கெட்ட எண்ணங் கொண்டு	வ:	உங்களுக்கு
யுத்தகாங்க்ஷீ	போர்புரிய விரும்பி	விதிதம்	தெரிந்த விஷயம்.

तस्य तद्भाषितं श्रुत्वा निःसृतोऽहं नृपालयात् । अनुयातश्च मां तूर्णमयं भ्राता सुदारुणः ॥

அஹ்	“நான்	அயம்	இந்த
தஸ்ய	அவனது	சுதாருண:	மிகக்கொடியவனாகிய
தத் தாபிதம்	அச்சொல்லை	தாது த	தம்பியும்
சுத்வா	கேட்டு,	தூர்ணம்	உடனே
நூபாலயாத்	அரண்மனையிலிருந்து	மா	என்னை
நி:சுத:	வெளிப்புறப்பட்ட டேன்.	அநுயாத:	பின்பற்றிவந்தான்.

स तु दृष्ट्वैव मां रात्रौ सद्वितीयं महाबलः । प्राद्रवद्भयसंत्रस्तो वीक्ष्यावां समनुद्रुतौ ॥ १६ ॥

மகாபல:	“மகா பலசாலியாகிய	து	அதனால்
ச: எவ	அவனும்	தயஸந்தஸ்த:	பயத்தால் உள்ளம் நடுங்கியவனாய்
ராத்ரௌ	இரவில்	தாட்ரவத்	விரைந்தோடினான்.
மா	என்னை	தாதி	நாங்களிருவரும்
சதவிதியம்	துணையுடனிருக்கின் றவனாக	வித்ய	கவனித்துக்கொண்டு
தூது	கவனித்து,	சமநுதுதௌ	கூடவே ஓடினோம்.

अनुद्रुतश्च वेगेन प्रविवेश महाबिलम् ॥ १७ ॥

வேகென	“வலுக்கொண்டு	மகாபிலம்	ஓர் பெரியகுகைக்குள்
அநுதுத: த	இடைவிடாது துரத் தப்பட்ட அவன்	தவிவெச	துழைந்துவிட்டான்.

तं प्रविष्टं विदित्वा तु सुघोरं सुमहद्बिलम् । अयमुक्तोऽथ मे भ्राता मया तु क्रूरदर्शनः ॥

சுதூர்	“மிகப் பயங்கரமான தும்	மே	எனது
சுமஹத்	மிகப் பெரியதுமான	கூர்தர்சன:	கொடிய எண்ணம்
விலம்	குகைக்குள்	தாது	தம்பியாகிய [கொண்ட
தம்	அவனை	அயம்	இவன்
தவிதம்	புகுந்துவிட்டவனாக	மயா து	என்னாலேயே
விதிதவா	அறிந்து,	அத	பின்வருமாறு
து	அச்சமயத்தில்	உக்த:	ஆக்ஞாபிக்கப்பட்ட டான்.

अहत्वा नास्ति मे शक्तिः प्रतिगन्तुमितः पुरीम् । विलद्वारि प्रतीक्षस्व यावदेनं निहन्म्यहम् ॥

अहत्वा "இவனைக் கொல்லவாறு
इतः இவ்விடத்திலிருந்து
पुरीं பட்டணத்திற்கு
प्रतिगन्तुं திரும்பிச் செல்ல
मे எனக்கு
शक्तिः எண்ணம்
अस्ति न இல்லை.

अहं நான்
एनं இவனை
निहन्मि கொன்றுவிடுகிறேன்.
यावत् அதுவரை
विलद्वारि பிலத்துவாரத்தில்
प्रतीक्षस्व எதிர்பார்த்து காத்தி
ருக்கக்கடவாய்.

स्थितोऽयमिति मत्वा तु प्रविष्टोऽहं दुरासदम् । तं मे मार्गयतस्तत्र गतः संवत्सरस्तदा ॥

अहं "நான்,
अयं "இவன்
स्थितः காத்துநின்றதுக்கொண்
டிருக்கின்றான்"
इति என்று
मत्वा तु நம்பிக்கொண்டு
दुरासदं உட்புகுவதற்கு அரி
தாயிருந்த அதில்

प्रविष्टः பிரவேசித்தேன்.
तत्र அங்கு
तदा அப்பொழுது
तं அவனை
मार्गयतः தேடிக்கொண்டிருந்த
मे எனக்கு
संवत्सरः ஒரு வருஷம்
गतः கழிந்து விட்டது.

स तु दृष्टो मया शत्रुरनिर्वेदाद्भयावहः । निहतश्च मया तत्र सोऽसुरो बन्धुभिः सह ॥२१॥

भयावहः "பயங்கரமான
शत्रुः சத்துருவாகிய
सः அவன்
मया तु என்னாலேயே [தினால்
अनिर्वेदात् எவ்வளவோ சிரமத்-
दृष्टः கண்டுபிடிக்கப்பட்ட
டான்.

तत्र அப்பொழுதே
सः அந்த
असुरः அசுரன்
बन्धुभिः பந்துவர்க்கக்கொண்டு
सह கூடுவே
मया च என்னாலேயே
निहतः கொல்லப்பட்டான்.

तस्यैव च प्रवृत्तेन रुधिरौघेण तद्विलम् । पूर्णमासीदुराक्रामं स्तनतस्तस्य भूतले ॥ २२ ॥

भूतले "தரையில்
तस्य அவன்
स्तनतः சாகுமுன் பெருமூச்சு
விடுகையில்
तस्य அவனுக்கு
प्रवृत्तेन உண்டான

रुधिरौघेण एव ரத்தப்பிரவாஹத்தா
तत् அந்த [லேயே
विलं குகை
दुराक्रामं கூக்கமுட்டயாததாய்
पूर्णं च லைந்தத்தாக
आसीत् ஆயிர்த்து.

सूदयित्वा तु तं शत्रुं बलिनं दुन्दुभेः सुतम् । निष्कामन्नैव पश्यामि विलस्य पिहितं मुखम् ॥

दुन्दुभेः "தூத்துபிரின்
सुतं புதல்வனும்
बलिनं பலராளியும்
शत्रुं சத்துருவுமாகிய
तं அவனை
सूदयित्वा तु கொன்றுவிட்டு,

निष्कामन् வெகியில்வரும் நான்
विलस्य குகையினது
पिहितं முடப்பட்டுவிட்ட
मुखं एव வாயிலேயே
पश्यामि न காணமுடியவில்லை.

विक्रोशमानस्य तु मे सुग्रीवेति पुनः पुनः । यतः प्रतिवचो नास्ति ततोऽहं भृशदुःखितः ॥

पुनः पुनः	“ ‘பலமுறை	यतः	எங்கிருந்து
सुग्रीव	“ ‘சுகிரீவ !”	अस्ति न	கிடைக்கவில்லை.
इति	என்று	ततः	அதனால்
विक्रोशमानस्य तु	கூலிய	अहं	நான்
मे	எனக்கு	भृशदुःखितः	மிகவும் துக்கமடைந்
प्रतिवचः	மாறுத்தரம்		தேன்.

पादप्रहारैस्तु मया बहुभिः स विदारितः । ततोऽहं तेन निष्क्रम्य यन्नात्पुनरुपागतः ॥२५॥

सः	“ ‘அது	अहं	நான்
मया	என்னால்	तेन	அவ்வழியாகவே
यन्नात्	வெகுசிரமப்பட்டு	ततः	அவ்விடத்திலிருந்து
बहुभिः	பல	निष्क्रम्य	வெளிவந்து
पादप्रहारैः तु	காலுதைகளாலேயே	पुनः	மீளவும்
विदारितः	பிளக்கப்பட்டது.	उपागतः	இவ்விடம் வந்து
			சேர்ந்தேன்.

तत्रानेनास्मि संरुद्धो राज्यं प्रार्थयताऽऽत्मनः । सुग्रीवेण नृशंसेन विस्मृत्य भ्रातृसौहृदम् ॥

भ्रातृसौहृदं	“ ‘சகோதரவாஞ்சையை	नृशंसेन	கொடிய
विस्मृत्य	முற்றும் மறந்து	अनेन	இந்த
आत्मनः	தனக்கு	सुग्रीवेण	சுகிரீவனால்
राज्यं	ராஜ்யத்தை	तत्र	அங்கேயே
प्रार्थयता	கோரின	अस्मि	நான்
		संरुद्धः	தகையப்பட்டேன்.

एवमुक्त्वा तु मां तत्र वस्त्रेणैकेन वानरः । तदा निर्वासयामास वाली विगतसाध्वसः ॥

वानरः	“ ‘வானரனாகிய	उक्त्वा	சொல்லிவிட்டு
वाली	வாலி	तु	அதன்மேல்
तदा	அப்பொழுது	एकेन	ஒரு
तत्र	அவ்விடத்தில்	वस्त्रेण	வஸ்த்திரத்துடன்
मां	என்னைப் பார்த்து	विगत-	கலவரம் உள்ளனவும்
एवं	மேற்கண்டவாறு	साध्वसः	இல்லாதவனாய்
		निर्वासयामास	ஓட்டி விட்டான்.

तेनाहमपविद्धश्च हतदारश्च राघव । तद्भयाच्च मही कृत्स्ना क्रान्तेयं सवनार्णवा ॥ २६ ॥

राघव	“ ‘ஸ்ரீராம !	सवनार्णवा	காடுகளையும் சமுத்திர
अहं	நான்		ங்களையும் முன்னிட்ட
तेन	அவனால்	इयं	இந்த
अपविद्धः च	கைவிடப்பட்டேன்.	मही	பூமி
हतदारः च	மனைவியையும் பறிக்	कृत्स्ना	முழுமையும்
	கப்பட்டேன்.	क्रान्ता	என்னால் சுற்றித்
तद्भयात् च	அவ்விடமுள்ள பயத்		திரியப்பட்டது.
	தாலேயே		

ऋश्यमूकं गिरिवरं भार्याहरणदुःखितः । प्रविष्टोऽस्मि दुराधर्षं वालिनः कारणान्तरे ॥ २९ ॥

வாலின:	“வாலிக்கு	भार्याहरण-	மனையானை பறிகொடு
कारणान्तरे	ஓர் காரணத்தால்	दुःखितः }	தந்தனனால் மனவேத
दुराधर्ष	புகழுடிபடாத		னப்படுகின்றவனாய்
गिरिवरं,	சிறந்த மனையாகிய	प्रविष्टः	புகுந்து
ऋश्यमूकं	ரிச்யமூகத்தில்	अस्मि	இருந்து வருகிறேன்.

एतत्ते सर्वमाख्यातं वैरानुकथनं महत् । अनागसा मया प्राप्तं व्यसनं पश्य राघव ॥ ३० ॥

ते	“தேவரீருக்கு	राघव	ஸ்ரீராகவ!
वैरानुकथनं	துவேஷத்தைப் பற்றி	अनागसा	நிரபராதியான
एतत्	இது [ய வரலாறுகிய	मया	என்னால்
सर्वं	எல்லாமும்	प्राप्तं	அடைபட்ட
महत्	விஸ்தாரமாய்	व्यसनं	கஷ்டத்தை
आख्यातं	சொல்லிவிடப்பட்ட	पश्य	தேவரீர் பார்த்தருள
	டது.		வேண்டும்.

वालिनस्तु भयार्तिस्य सर्वभूतभयापह । कर्तुमर्हसि मे वीर प्रसादं तस्य निग्रहात् ॥ ३१ ॥

सर्वभूत-	“எல்லா உலகங்களுக்	मे	எனக்கு
भयापह }	கும் அபயமளிக்க	तस्य	அவனை
	வல்ல	निग्रहात् तु	ஒழிப்பதானேயே
वीर	வீரரே!	प्रसादं	அனுக்கிரகத்தை
वालिनः	வாலியினிடமிருந்து	कर्तुं	செய்ய
भयार्तिस्य	பயந்து நடுங்கிக்	अर्हसि	தேவரீர் திருவுள்ளம்
	கிடக்கும்		பற்ற வேண்டும்.”

एवमुक्तस्तु तेजस्वी धर्मज्ञो धर्मसंहितम् । वचनं वक्तुमारेभे सुग्रीवं प्रहसन्निव ॥ ३२ ॥

एवं	இங்ஙனம்	प्रहसन् इव	புன்னகைகொண்டே
उक्तः	சொல்லப்பட்ட	धर्मसंहितं	தர்மத்தொடு எய்த
तेजस्वी	தேஜஸ்வியும்	वचनं	பின்பும் சொல்லை
धर्मज्ञः	தர்மமறிந்தவருமாகிய	सुग्रीवं तु	சுகீரினைப் பார்த்து
	அவர்	वक्तुं आरेभे	சொல்லுந்நூர்.

अमोघाः सूर्यसंकाशा मयैते निशिताः शराः । तस्मिन्वालिनि दुर्वृत्ते निपतिष्यन्ति वेगिताः ॥

मम	“எனது	दुर्वृत्ते	துவ்வுடடத்தைபுற்ற
अमोघाः	வீண்போகாதவைக-	तस्मिन्	அந்த
सूर्यसंकाशाः	சூரியனை நிகர்த்தவை	वालिनि	வாலியின்மேல்
	களும்	वेगिताः	உக்கிரம்கொண்டவை
निशिताः	நன்றாக நீட்டப்பட்ட		களாய்
एते	ஆந்த [வைகளுகான	निपतिष्यन्ति	பாயப்போகின்றன.
शराः	பாணங்கள்		

यावत् नहि पश्यामि तव भार्यापहारिणम् । तावत्स जीवेत्पापात्मा वाली चारितदूषकः ॥

तव	“உமது	पापात्मा	பாபியும்
भार्यापहारिणं	மனைவியை அபகரித் திருக்கும்	चारितदूषकः	குலப்பெருமையை கெடுத்தவனுமான்
ते	அவனை	सः	அந்த
पश्यामि न	பாரா திருக்கின்றேன்.	वाली	வாலி
यावत् तावत् हि	அதுவரையில் தான்	जीवेत्	உயிருடன் இருப்பான்.

आत्मानुमानात्पश्यामि ममस्त्वं शोकसागरे । त्वामहं तारयिष्यामि सुखं प्राप्स्यसि पुष्कलम् ॥

त्वं	“நீர்	अहं	நான்
शोकसागरे	துயரக்கடலில்	त्वां	உம்மை
ममः	முழுக்கிடக்கின்றீர் என்பதை	तारयिष्यामि	கவந்திவிருந்து விடு விக்கின்றேன்.
आत्मानुमानात्	எனக்கு நேர்ந்தது	पुष्कलं	குறையற்ற
पश्यामि	போலிருப்பதால் நான் உன்னபடி உணருகின்றேன்.	सुखं	மனத்திருப்தியை
		प्राप्स्यसि	அடைவீர்”.

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा हर्षपौरुषवर्द्धनम् । सुग्रीवः परमप्रीतः सुमहद्वाक्यमब्रवीत् ॥ ३६ ॥

सुग्रीवः	சுகிரீவன்	परमप्रीतः	அதிக சந்தோஷம் டைந்தவனாகி
तस्य	அவரது	वाक्यं	சொல்லவேண்டிய
हर्षपौरुष- वर्द्धनं	உதஸாகத்தையும் ஆற்றலையும் நன்கு விளங்குங்காட்டுகிற	सुमहत्	விசேஷமாய் [பதிலை தனக்குள்ளேயே சொல்லிக்கொண் டான்.
तत् वचनं	அம்மொழியை	अब्रवीत्	
श्रुत्वा	கேட்டு,		

इत्याषं श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये
किष्किन्धाकाण्डे दशमः सर्गः

एकादशः सर्गः—பதினோராவது ஸர்க்கம் || 11 ||

वालिपराक्रमवर्णनम्—வாலியின் பராக்கிரமத்தை வர்ணிப்பது.

रामस्य वचनं श्रुत्वा हर्षपौरुषवर्धनम् । सुग्रीवः पूजयांचक्रे राघवं प्रशंसं च ॥ 1 ॥

सुग्रीवः	சுகரீவன்,	श्रुत्वा	கேட்டு,
रामस्य	ஸ்ரீராமருடைய	राघवं	ஸ்ரீராமருக்கு [தார்;
हर्षपौरुषवर्धनं	{ உத்ஸாஹத்தையும் ஆற்றலையும் நன்கு விளங்கக்காட்டுகின்ற	पूजयांचक्रे	{ அடிபணிந்து சேவித்- பின்வருமாறும் தெரி- யப்படுத்திக்கொண்- டார்.
वचनं	சொல்லை	प्रशंसं च	

असंशयं प्रज्वलितैस्तीक्ष्णैर्ममातिगैः शरैः । त्वं दहेः कुपितो लोकान्युगान्त इव भास्करः ॥

प्रज्वलितैः	“ஜ்வலிக்கின்றவை களும்	कुपितः	உக்கிரமுற்ற
तीक्ष्णैः	கூர்மையுள்ளவை களாய்	भास्करः	ஊழித்த
ममातिगैः	மர்மஸ்தானங்களில் புகவல்லவைகளுமான	लोकान्	உலகங்களை
शरैः	பாணங்களால்	इव	எவ்வண்ணமோ அவ் ண்ணமே
युगान्ते	பிரளயகாலத்தில்	त्वं	தேவரீர் ஒருவரே
		असंशयं	ஸம்சயமில்லாமல்
		दहेः	எரித்துவிடுவீர்.

वालिनः पौरुषं यत्तद्यच्च वीर्यं धृतिश्च या । तन्मपैकमनाः श्रुत्वा विधत्स्व यदनन्तरम् ॥

वालिनः	“வாலியினது	या च	எதுவோ அதையும்
पौरुषं	ஆற்றல்	एकमनाः	சொத்தையுடனிருப்ப வாய் தெகரீர்
यत्	எதுவோ,	श्रुत्वा	செய்யல்கொண்டு,
तत्	அதையும்	यत् अनन्तरं	இனிமேலாகவேண்டி யதெதுவோ அதை
वीर्यं	பெருமை	मम	எனக்கு
यत्	எதுவோ,	विधत्स्व	செய்தருளு.
तत् च	அதையும்		
धृतिः	மனத்துணிவு		

समुद्रात्पश्चिमात्पूर्वं दक्षिणादपि चोत्तरम् । क्रामत्यनुदिते सूर्ये वाली व्यपगतकुम्भः ॥ 2 ॥

वाली	“வாலி	दक्षिणात्	தெக்குசமுத்திரத்தி- லிருந்து
सूर्ये	சூரியாகவான்	उत्तरं अपि	வடக்குசமுத்திரத்- திற்கும்
अनुदिते	உதிக்காதிருக்கையில்	व्यपगतकुम्भः	அடியாசமாய்
पश्चिमात्	மேற்கு	क्रामति	தாண்டிச்செல்வ
समुद्रात्	சமுத்திரத்திலிருந்து		
पूर्वं च	கிழக்கு சமுத்திரத்- திற்கும்		

अग्रण्यास्तु शैलानां शिखराणि महान्त्यपि । ऊर्ध्वमुत्क्षिप्य तरसा प्रतिगृह्णाति वीर्यवान् ॥

वीर्यवान्	“வீர்யவானாகுமவன்	महान्ति	பெரிய
शैलानां	மலைகளின்	शिखराणि अपि	கொடுமுடி களையும்
अग्रणि	உச்சிகளில்	ऊर्ध्व	மேலே
आस्तु	ஏறி,	उत्क्षिप्य	பிடுக்கி எறிந்து,
तरसा	செருக்கால்	प्रतिगृह्णाति	கையில் பிடிப்ப்

துண்டு.

बहवः सारवन्तश्च वनेषु विविधा द्रुमाः । वालिना तरसा भग्ना बलं प्रथयताऽऽत्मनः ॥६॥

आत्मनः	“தனது	सारवन्तः	வைரமேறிய
बलं	பலத்தை	बहवः	பல
प्रथयता	வெளிப்படுத்த எண்	द्रुमाः च	மரங்களும்
वालिना	வாலியால் [வரிய	तरसा	பலச்செருக்கால்
वनेषु	காடுகளில்	भग्नाः	முறித்துத்தள்ளப்
विविधाः	பலவகை		பட்டன.

महिषो दुन्दुभिर्नाम कैलासशिखरप्रभः । बलं नागसहस्रस्य धारयामास वीर्यवान् ॥ ७ ॥

वीर्यवान्	“பராக்கிரமசாலியா கிய	महिषः	எருமையுருக்கொண்டு
दुन्दुभिः नाम	தூந்துபியென பெய ருள்ள ஓர் ஆகான்	नागसहस्रस्य	ஆயிரம் யானைகளை
कैलासशिखरप्रभः	கைலாசகொடுமுடி களை திகர்த்து	बलं	பலத்தை
		धारयामास	வகித்திருந்தான்.

स वीर्योत्सेकदुष्टात्मा वरदानाच्च मोहितः । जगाम सुमहाकायः समुद्रं सरितां पतिम् ॥

वीर्योत्सेकदुष्टात्मा	“பலத்தின் செருக் கால் துஷ்டஸ்வபா வமுடையவனும்	सुमहाकायः च	பேருருவமுடையவனு
वरदानात्	வரம்பெற்றதால்	सः	ஆவன், [மான
मोहितः	தலைகொழுத்தவனும்	सरितां	நதிகளுக்கு எல்லாம்
		पति	ஆரசனான
		समुद्रं	சமுத்திரத்திற்கு
		जगाम	சென்றான்.

ऊर्मिमन्तमतिक्रम्य सागरं रत्नसञ्चयम् । महं युद्धं प्रयच्छेति तमुवाच महार्णवम् ॥ ९ ॥

ऊर्मिमन्तं	அலைகள் செறித்ததும்	महार्णवम्	சமுத்திரத்தைப்
रत्नसञ्चयं	ரத்னங்களால் நிறைந் ததும்		பார்த்து
सागरं	“ஸகரானது புதல்வர் களால் தோண்டப் பட்டதுமான	अतिक्रम्य	பெருநட்படுத்தி
तं	ஆந்த	महं	“எனக்கு
		युद्धं	மேலரை
		प्रयच्छे	நீதரவேண்டும்”
		इति उवाच	என்று சொன்னான்.

ततः समुद्रो धर्मात्मा समुत्थाय महाबलः । अब्रवीद्वचनं राजन्सुरं कालचोदितम् ॥१०॥

राजन्	“அரசே!	காலச்சுதितம்	எமன் பாசத்திற்கிக்
ततः	அப்பொழுது		கிக்கொண்டவனான
महाबलः	மகாசக்திவானும்	असुरं	அகாண்ப்பார்த்து
धर्मात्मा	தர்மா த்மாவுமான	वचनं	பின்வரும் சொல்லை
समुद्रः	சமுத்திரம்	अब्रवीत्	பதிலாய் உரைத்தது.
समुत्थाय	எழுந்திருந்து		

समर्थो नास्मि ते दातुं युद्धं युद्धविशारद । श्रूयतां त्वभिधास्यामि यस्ते युद्धं प्रदास्यति ॥

युद्धविशारद	“போரில் வல்லாய்!	ते	உனக்கு
ते	உனக்கு	युद्धं	போரை
युद्धं	போரை	प्रदास्यति	அளிப்பானே அவனை
दातुं	அளிக்க	तु	இப்பொழுதே
समर्थः	வல்லன்	अभिधास्यामि	நான் சொல்லுகிறேன்
अस्मि न	நானல்லேன்.	श्रूयताम्	உன்னால் கேழ்க்கப்
यः	எவன்		பட்டும்.

शैलराजो महारण्ये तपस्विशरणं परम् । शङ्करश्चशुरो नाम्ना हिमवानिति विश्रुतः ॥१२॥

गुहाप्रस्रवणोपेतो बहुकन्दरनिर्झरः । स समर्थस्तव प्रीतिमतुलां कर्तुमाहवे ॥ १३ ॥

महारण्ये	“மகாரண்யத்தில்	नाम्ना	பெயரால்
शैलराजः	பர்வதராஜனும்	हिमवान्	“நிமிவான்”
परं	சிறந்து	इति	என
तपस्विशरणं	தபேதனர்களுக்கு	विश्रुतः	பிரஸித்திபெற்றது
	இருப்பிடமானதும்		மான
शङ्करश्चशुरः	மகேச்வரனுக்கு	सः	அது
	மாமனாரானதும்	आहवे	போரில்
गुहाप्रस्रवणोपेतः	குகைகளும் சினை	तव	உனக்கு
	களும் நிறைந்ததும்	अतुलां	உவமையற்ற
बहुकन्दरनिर्झरः	{ பல பன்னத்தாக்கு	प्रीति	மனத்திருப்தியை
	{ களும் அருகிகளு	कर्तुं	செய்து
	{ முள்ளதும்	समर्थः	சமர்த்தியுள்ளத.

तं भीत इति विज्ञाय समुद्रमसुरोत्तमः । हिमवद्भनमागच्छच्छरश्चापादिव च्युतः ॥ १४ ॥

असुरोत्तमः	“அசுரோத்தமன்	चापात्	கில்லினின்று
भीतः	பயங்காளி	च्युतः	கிடப்பட்ட
इति	என்று	शरः	பாணம் [அவேகமாய்
तं	அந்த	इव	எப்படியோ அவ்வள-
समुद्रं	சமுத்திரத்தை	हिमवद्भनं	இயமனைச்சாரலுக்கு
विज्ञाय	எண்ணிக்கொண்டு,	आगच्छत	போய்ச்சேர்ந்தான்.

ततस्तस्य गिरेः श्वेता गजेन्द्रविपुलाः शिलाः । चिक्षेप बहुधा भूमौ दुन्दुभिर्विननाद च ॥

ततः	“அவ்விடத்தில்	शिलाः	கற்பாறைகளை
दुन्दुभिः	துந்துபி	भूमौ	தரையில்
तस्य	அந்த	बहुधा	தாறுமாறாய்
गिरेः	மலையினது	चिक्षेप	பெயர்த்துத்தள்ளி
गजेन्द्रविपुलाः	பெரும் யானைகள்		இன்
	பருமனுள்ள	विननाद च	பேரொலியுஞ்செய்தான்.
श्वेताः	வெளுத்த		

ततः श्वेताम्बुदाकारः सौम्यः प्रीतिकराकृतिः । हिमवानब्रवीद्वाक्यं स्व एव शिखरे स्थितः ॥

ततः	“அப்பொழுது	प्रीतिकराकृतिः	சந்தோஷத்தை விளைவிக்கும் மேனியுடையதனது [யதாய்]
हिमवान्	இமயமலை	स्व	தனது
श्वेताम्बुदाकारः	வெண்மேகம்போன்ற உருக்கொண்டதாய்	शिखरे	சிகரத்தில்
		स्थितः एव	இருந்துகொண்டே
सौम्यः	அழகியதாய்	वाक्यं	பின்வரும் சொல்லை
		अब्रवीत्	சொல்லிற்று.

क्लृप्तमर्हसि मां न त्वं दुन्दुभे धर्मवत्सल । रणकर्मस्वकुशलस्तपस्वी शरणो ह्यहम् ॥ १७ ॥

धर्मवत्सल	“தர்மநெறியில்தவறாத	शरणः	தஞ்சமடைந்தவனாகி
दुन्दुभे	துந்துபியே!	हि	ஆனபடியால் [தேன்.
अहं	நான்,	त्वं	நீ
रणकर्मसु	போர்வியாபாரங்களில்	मां	என்னை
अकुशलः	பரிசுயமில்லாத	क्लृप्तं	உபத்திரவிக்க
तपस्वी	தபஸ்வியாய்	अर्हसि न	கூடாது.

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा गिरिराजस्य धीमतः । उवाच दुन्दुभिर्वाक्यं क्रोधात्संरक्तलोचनः ॥

दुन्दुभिः	“துந்துபி	श्रुत्वा	கேட்டு
धीमतः	புத்தியிற்கிறந்த	क्रोधात्	கோபத்தால்
तस्य	அந்த	संरक्तलोचनः	சிவந்த கண்களுடையவனாகி
गिरिराजस्य	பர்வதாராஜனது		
तत् वचनं	அம்மொழியை	वाक्यं	பின்வரும்சொல்லை
		उवाच	சொன்னான்.

यदि युद्धेऽसमर्थस्त्वं मद्रयाद्वा निरुद्यमः । तमाचक्ष्व प्रदद्यान्मे योऽद्य युद्धं युयुत्सतः ॥

यं	“நீ	युयुत्सतः	போராவேண்டும்
युद्धे	போரில்	मे	எனக்கு
मद्रयाद्वा	என்னிடத்தில் பயத்தால்	अद्य	இப்பொழுது
		यः	எவன்
निरुद्यमः	முனையாதிருக்கின்றவனாக இருந்தாலுஞ்சரி,	युद्धं प्रदद्यात्	போரை கொடுப்பனோ
असमर्थः यदि वा	பயிற்சி இல்லாதவனாக இருந்தாலுஞ்சரி,	तं	அவனை
		आचक्ष्व	இன்னொருவன் சொல்லும்.

हिमवानब्रवीद्वाक्यं श्रुत्वा वाक्यविशारदः । अनुक्तपूर्वं धर्मात्मा क्रोधात्तमसुरोत्तमम् ॥

वाक्यविशारदः	“பேசுவதில் சமர்ந்த தரும்	श्रुत्वा	கேட்டு
धर्मात्मा	தர்மர், தர்மர்வுமாயிய	असुरोत्तमं	அசுரோத்தமனை பார்த்து
हिमवान्	இமவான்	अनुक्तपूर्वं	இதுவரையில் ஒருவ ரும் சொல்லியிராதபடி
क्रोधात्	கோபத்தாடனிருந்த	अब्रवीत्	சொல்லிற்று.
वाक्यं	மேற்கண்ட சொல்லை		

वाली नाम महाप्राज्ञः शक्रपुत्रः प्रतापवान् । अध्यास्ते वानरः श्रीमान्किष्किन्धामतुलप्रभाम् ॥

अतुलप्रभां	“ஒப்பற்ற அழகினை புடைய	प्रतापवान्	பிரதாபசாலையும்
किष्किन्धां	கிஷ்கிந்தைதாரில்	शक्रपुत्रः	இந்திரனது புதல்வ னுமான்
वाली नाम	வாலி என்ற	वानरः	வர் வானரன்
महाप्राज्ञः	மகா புத்திமானும்	अध्यास्ते	வசுத்துக்கொண்ட ருக்கின்றான்.
श्रीमान्	ஸ்ரீமானும்		

स समर्थो महाप्राज्ञस्तव युद्धविशारदः । द्वन्द्वयुद्धं महादातुं नमुचेरिव वासवः ॥ २२ ॥

वासवः	“இந்திரன்	युद्धविशारदः	யுத்தத்தில் நிபுண
नमुचेः	நமுகியெனும் அசுர னுக்கு	सः	அவன் [னுமாயிய
इव	எவ்வண்ணமோ	तव	உனக்கு
	அவ்வண்ணமே	महत्	மெச்சத்தக்க
महाप्राज्ञः	மகா புத்திமானும்	द्वन्द्वयुद्धं	துவந்துவயுத்தத்தை
		दातुं	புரிய
		समर्थः	ஏற்றவன்.

तं शीघ्रमभिगच्छ त्वं यदि युद्धमिहेच्छसि । स हि दुर्मर्षणो नित्यं शूरः समरकर्मणि ॥

सः हि	“அவனே	युद्धं	போரை
नित्यं	எப்பொழுதும்	इच्छसि यदि	வேண்டுகின்றாய்
समरकर्मणि	போர் செய்வதில்	शीघ्रं	உடனே [என்றால்
दुर्मर्षणः	வெல்வதற்கரியான	त्वं	நீ
शूरः	சூரன்.	तं	அவனிடம்
इह	இப்பொழுது	अभिगच्छ	போய்ச்சேர்.

श्रुत्वा हिमवतो वाक्यं क्रोधाविष्टः स दुन्दुभिः । जगाम तां पुरीं तस्य किष्किन्धां वालिनस्तदा ॥
धारयन्माहिषं रूपं तीक्ष्णशृङ्गो भयावहः । प्रावृषीव महामेघस्तोयपूर्णो नभस्तले ॥ २५ ॥

सः	“அந்த	नभस्तले	ஆகாயத்தில்
दुन्दुभिः	துந்துபி	प्रावृषि	மழைக்காலத்தில்
माहिषं रूपं	எருமைவினுருவத்தை	तोयपूर्णः	நீருண்ட
धारयन्	எடுத்துக்கொண்டு	महामेघः	பெரும் மேகம்
तीक्ष्णशृङ्गः	கூரிய கொம்புகளை புடையவனாய்	इव	போன்றவனாய்

भयावहः	பாவருக்கும் பயத்தை விளைவிக்கின்றவனாய்
हिमवतः	ஹிமவானது
वायं	சொல்லீ
श्रुत्वा	கேட்டு
क्रोधाविष्टः	கோபாவேசங்கொண் ண்டவனாகி

तदा	அப்பொழுதே
तस्य	அந்த
वालिनः	வாலியினது
तां	அந்த
किष्किन्धां	கிஷ்கிந்தா
पुरीं	நகருக்கு
जगाम	போய்ச்சேர்ந்தான்.

ततस्तद्द्वारमागम्य किष्किन्धाया महाबलः । ननर्द कम्पयन्भूमिं दुन्दुभिर्दुन्दुभिर्यथा ॥
समीपजान्द्रुमान्भञ्जन्वसुधां दारयन्वुरैः । विषाणेनोल्लिखन्दर्पात्तद्द्वारं द्विरदो यथा ॥

ततः	“அப்பொழுது
महाबलः	மகா பலசாலியாகிய
दुन्दुभिः	துந்துபி,
किष्किन्धायाः	கிஷ்கிந்தையினு
तत्	அந்த [டைய
द्वारं	வாயிலை
आगम्य	அடைந்து,
भूमिं	பூமியை
कम्पयन्	அதிரச்செய்துக் கொண்டு,
समीपजान्	பக்கத்திலிருந்த
द्रुमान्	மரங்களை
भञ्जन्	முறித்துக்கொண்டு,

वसुधां	பூமியை
खुरैः	குளம்புகளால்
दारयन्	கிளைத்துக்கொண்டு
द्विरदः	யாளை
यथा	போலவே
दर्पात्	செருக்கால்
तत्	அந்த
द्वारं	வாயிலை
विषाणेन	கொம்புகளால்
उल्लिखन्	பிளந்துகொண்டு
दुन्दुभिः	துந்துபிவாத்தியம்
यथा	போலவே
ननर्द	கர்ஜித்தான்.

अन्तःपुरगतो वाली श्रुत्वा शब्दममर्षणः । निष्पपात सह स्त्रीभिस्ताराभिरिव चन्द्रमाः ॥

अन्तःपुरगतः	“அந்தப்புரத்திலிருந்த
वाली	வாலி
शब्दं	சத்தத்தை
श्रुत्वा	கேட்டு,
अमर्षणः	கடுஞ்சினங்கொண்ட
चन्द्रमाः	சந்திரன் [வனாகி

ताराभिः	நகைத்திரங்குனோடு
इव	எவ்வண்ணமோ
	அவ்வண்ணமே
स्त्रीभिः	மனைவிமார்களோடு
सह	கூட
निष्पपात	வெளியில்வந்தான்.

मितं व्यक्ताक्षरपदं तमुवाचाथ दुन्दुभिम् । हरीणावीश्वरो वाली सर्वेषां वनचारिणाम् ॥

हरीणां	“வானரர்களுக்கும்
वनचारिणां	வனத்தில் திரியும் மற்ற மிருகங்கள்
सर्वेषां	எல்லாவற்றிற்கும்
ईश्वरः वाली	மன்னனாகிய வாலி
अथ	அப்பொழுது
तं	அந்த

दुन्दुभिं	துந்துபியைப் பார்த்து
व्यक्ताक्षरपदं	தெளிவான சொற்க டங்கிய சங்கதியை
मितं	சுருக்கமாக
उवाच	பின்வருமாறு
	சொன்னான்.

किमर्थं नगरद्वारमिदं रुद्ध्वा विनर्दसि । दुन्दुभे विदितो मेऽसि रक्ष प्राणान्महाबल ॥

दुन्दुभे	“அந்துபி!	महाबल	மகாபலசாலியே!
इदं	இந்த	मे	எனக்கு
नगरद्वारं	நகரவாயிலை	विदितः	தெரிந்தவனாகவே
रुद्ध्वा	தகைத்து,	असि	இருக்கிருய்.
किमर्थं	வன்	प्राणान्	பிராணனை
विनर्दसि	காஜிக்கின்றனை?	रक्ष	காப்பாற்றிக்கொள்’.

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा वानरेन्द्रस्य धीमतः । उवाच दुन्दुभिर्वाक्यं क्रोधात्संरक्तलोचनः ॥

दुन्दुभिः	“அந்துபி	श्रुत्वा	கேட்டு
धीमतः	புத்திமானான	क्रोधात्	கோபத்தால்
तस्य	அந்த	संरक्तलोचनः	சிவந்த கண்களுற்றவனாகி
वानरेन्द्रस्य	வானரமன்னனுடைய		
तत्	அந்த	वाक्यं	பிளவரும் சொல்லை
वचनं	சொல்லை	उवाच	சொன்னான்.

न त्वं स्त्रीसन्निधौ वीर वचनं वक्तुमर्हसि । मम युद्धं प्रयच्छाद्य ततो ज्ञास्यामि ते बलम् ॥

वीर	“சூரனே!	युद्धं	சண்டையை
त्वं	நீ	अद्य	இப்பொழுதே
स्त्रीसन्निधौ	ஸ்திரீகளின் முன்னி	प्रयच्छ	கொடு.
वचनं	வீரவாதத்தை. [கேடில்	ततः	அதன்மேல்
वक्तुं	சொல்ல	ते	உனது
अर्हसि न ।	கடாது.	बलं	வீரத்தன்மையை
मम	எனக்கு	ज्ञास्यामि	நான் உற்றேன்.

अथवा धारयिष्यामि क्रोधमद्य निशामिमाम् । गृह्यतामुदयः स्वैरं कामभोगेषु वानर ॥

अद्य	“இப்பொழுதே	धारयिष्यामि	அடக்கிக்கொள்
अथवा	இது வேண்டாமென்	वानर	சூரனே! [கேடென்.
	ஞல்	कामभोगेषु	காமபோகங்களில்
इमां	இந்த	स्वैरं	உனதிட்டப்படவே
निशां	இரவில்	उदयः	இரவுதொடர்மானது
क्रोधं	கோபத்தை	गृह्यताम्	எடுத்தப்படட்டும்.

दीयतां संप्रदानं च परिष्वज्य च वानरान् । सर्वशाखामृगेन्द्रस्त्वं संसादय सुहृजनान् ॥

सुहृष्टां कुरु किष्किन्धां कुरुवात्मसमं पुरे । कीदृशं च सह स्त्रीभिरहं ते दर्पनाशनः ॥

त्वं च	“நீயோ	संप्रदानं	கொடுக்கவேண்டியது
सर्वशाखामृगेन्द्रः	எல்லா வானரர்களுந்	दीयतां	கொடுத்திடப்பட்ட
अहं च	நானே [கும் அரசர்.	सुहृजनान्	அன்பர்களாகிய [டும்.
ते	உனது	वानरान् च	வானரர்களை யெல்லாம்
दर्पनाशनः	கொஞ்சுக முடிக்க	परिष्वज्य	தழுவிக்கொடுத்து
	வந்தவன்	संसादय	விடைபெற்றுக்கொள்.

किङ्किन्धां सुशं	கிங்கிந்தா நகரை உயிருடன் பார்க்கிற தென்பதை	आत्मसमं कुरुष्व	உனக்கு பதிலையை நியமித்துவிடு.
कुरु पुरे	செய்துவிடு. நகரில்	स्त्रीभिः सह क्रीडस्व	மனைவியர்களோடுகூட க்ரீடித்துவிடு.
यो हि मत्तं प्रमत्तं वा सुप्तं वा व्यथितं भृशम् । हन्यात्स भूणहा लोके त्वद्विधं मदमोहितम् ॥			
लोके	“உலகில்	व्यथितं	பயந்தோடுகின்றவனை
यः	எவனொருவன்		யாவது
मत्तं वा	கன்றாண்டவனையா	त्वद्विधं	உன்னைப்போன்ற
	வது	मदमोहितं वा	காமத்தால் மெய்
प्रमत्तं	பயித்தியம் பிடித்த வனையாவது		மறந்தவனையாவது
सुप्तं	நூங்கிக்கொண்டிருக் கின்றவனையாவது	हन्त्यात् सः हि	கொல்லுவானோ அவன் தான்
भृशं	மிகவும்	भूणहा	கருவை சிதைத்தவ னாவான்.

स प्रहस्याब्रवीन्मन्दं क्रोधात्तमसुरोत्तमम् । विसृज्य ताः स्त्रियः सर्वास्ताराप्रभृतिकास्तदा ॥

सः	“அவன்	विसृज्य	அனுப்பிவிட்டு
तदा	அப்பொழுது	क्रोधात्	கோபத்துடன்
ताराप्रभृतिकाः	தாரைமுதலிய	तं असुरोत्तमं	அந்த அசுரோத் தமனைப் பார்த்து
स्त्रियः	மனைவியர்கள்		பின்வருமாறு பேசி னான்.
सर्वाः	எல்லோரையும் பார்த்		
मन्दं प्रहस्य	புன்னகைசெய்து, [து	अब्रवीत्	பின்வருமாறு பேசி னான்.
ताः	அவர்களை		

मत्तोऽयमिति मा मंस्था यद्यभीतोऽसि संयुगे । मदोऽयं संप्रहारेऽस्मिन्वीरपानं समर्थ्यताम् ॥

अयं	“இந்த நான்	मदः	அளவுகடந்த உத்ஸா
मत्तः	கன்றாண்டவனாயிருக்	अस्मिन् संप्रहारे	இந்த போரில் [கமே
इति	என்று [கின்றேன்		போருக்குமுன் வீரர்
मा मंस्थाः	நீ நினைக்காதே.	वीरपानं	{ கள் குடிக்கும் வெறி உண்டாக்கும் சாரா யமாக
संयुगे	போரில்		எற்றுக்கொள்ளப் பட்டும்.
अभीतः	பயப்படாதவனாக		
असि यदि	நீ இருக்கும்படித்	समर्थ्यताम्	எற்றுக்கொள்ளப் பட்டும்.
अयं	இந்த [தில்		

तमेवमुक्त्वा संक्रुद्धो मालामुत्क्षिप्य काञ्चनीम् । पित्रा दत्तां महेन्द्रेण युद्धाय व्यवतिष्ठत ॥

तं	“அவனைப் பார்த்து	मालां	மாலையை
एवं	மேற்கண்டவாறு	उत्क्षिप्य	அணிந்துகொண்டு,
उक्त्वा	சொல்லிவிட்டு,	युद्धाय	யுத்தத்திற்கு
पित्रा	தந்தையாகிய	संक्रुद्धः	மிகச் சினங்கொண்ட வனாகி
महेन्द्रेण	இந்திரனால்		
दत्तां	கொடுக்கப்பட்ட	व्यवतिष्ठत	ஆயத்தமாய்
काञ्चनीं	காஞ்சன		வந்துநின்றான்.

विषाणयोर्गृहीत्वा तं दुन्दुभिं गिरिसन्निभम् । आविध्यत तदा वाली विनदन्कपिकुञ्जरः ॥

तदा	“அச்சமயத்தில்	गिरिसन्निभं	மலையை நிகர்த்த
कपिकुञ्जरः	வானரோத்தமனாகிய	दुन्दुभिं	துந்துபியை
वाली	வாலி,	विषाणयोः	இரு கொம்புகளில்
विनदन्	பெரும் கோஷமிட்டுக்	गृहीत्वा	பற்றி இழுத்து,
तं	அந்த [கொண்டு	आविध्यत	தரையில் ஹைந்தான்.

वाली व्यापातयाञ्चक्रे ननदं च महास्वनम् । ॥ ४१ ॥

वाली	“வாலி	महास्वनं	பெரும் குரலிட்டு
व्यापातयाञ्चक्रे	தரையில் வீழ்த் தினான்.	ननदं च	கர்ஜித்தான்.

तयोस्तु क्रोधसंरम्भात्परस्परजयैषिणोः । युद्धं समभवद् घोरं दुन्दुभेर्वानरस्य च ॥ ४२ ॥

परस्पर- जयैषिणोः	“ஒருவரையொருவர் வெல்ல எண்ணக் கொண்டவர்களான	वानरस्य च	வானரனுக்கும்
		क्रोधसंरम्भात्	கோபாவேசத்தால்
		घोरं	பெரும்
तयोः तु	அவ்விருவர்களாகிய	युद्धं	போர்
दुन्दुभेः	துந்துபிக்கும்	समभवत्	நடைபெற்றது.

अयुध्यत तदा वाली शक्रतुल्यपराक्रमः । मुष्टिभिर्जानुभिश्चैव शिलाभिः पादपैस्तथा ॥

शक्रतुल्यपराक्रमः	“இந்திரனை நிகர்த்த பாக்கிரமசாலையாகிய	जानुभिः एव	முழக்கால்களாலும்
वाली	வாலி,	शिलाभिः	கற்களாலும்
तदा	அப்பொழுது	पादपैः तथा	மடக்களாலும்
मुष्टिभिः च	முஷ்டிகளாலும்	अयुध्यत	போர்புரிந்தான்.

परस्परं व्रतोस्तत्र वानरासुरयोस्तदा । आसीद्दीनोऽसुरो युद्धे शक्रभूनुर्व्यवर्धत ॥ ४३ ॥

युद्धे	“போரில்	असुरः	அசுரன்
तदा	அப்பொழுது	दीनः	நெடித்தவனாக
तत्र	அவ்விடத்தில்	आसीत्	ஆகியிட்டான்.
परस्परं	ஒருவரையொருவர்	शक्रभूनुः	இந்திரனது புதல்வன்
व्रतोः	அடித்துக்கொள்ளும்		வாஸி
वानरासुरयोः	வானரன், அசுரன் இவ்விருவர்களில்	व्यवर्धत	உதஸாகமாடிருந் தான்.

व्यापारवीर्यधैर्यैश्च परिक्षीणं पराक्रमैः । तं तु दुन्दुभिमुत्पात्य धरण्यामभ्यपातयत् ॥ ४५ ॥

व्यापारवीर्यधैर्यैः	“முயற்சி, வலு, மனோவ லிமை இவைகளாலும்	तं	அந்த
पराक्रमैः च	மேல்விழுந்து தாக்க கும் வகைகளாலும்	दुन्दुभिं तु	துந்துபியையும்
परिक्षीणं	கைவிடப்பட்டவனான	उत्पात्य	தூக்கி,
		धरण्यां	தரையில்
		अभ्यपातयत्	அடித்தான்.

युद्धे प्राणहरे तस्मिन्निष्पिष्टो दुन्दुभिस्तदा । स्रोतोभ्यो बहु रक्तं तु तस्य सुस्राव पात्यतः ॥

पपात च महाकायः क्षितौ पञ्चत्वमागतः

॥ ४६ ॥

तदा “அப்பொழுது
दुन्दुभिः துந்துபி,
तस्मिन् அந்த
प्राणहर உயிரை ஒழிக்கும்
युद्धे போரில்
निष्पिष्टः பிசையப்பட்டான்.
पात्यतः வீழ்த்தப்பட்ட
तस्य அவனுடைய

स्रोतोभ्यो ரத்தக்குழலுகளிலி
ருந்தும்
बहु रक्तं तु ஏராளமான ரத்தம்
सुस्राव பெருகி வழிந்தது.
महाकायः பெருமுடலுற்ற
अवन्
पञ्च-वं आगतः மரணமடைந்தவனாய்
क्षितौ பூமியில்
पपात च விழுந்துவிட்டான்.

तस्मिन्यश्चत्वमापन्ने वाली क्रोधेन चान्वितः । तत्कायं लोष्टवत्क्षेप्तुमारब्धो वीर्यवांस्तदा ॥

तदा “அப்பொழுது
वीर्यवान् பலவீரனாகிய
वाली வாலி
तस्मिन् அவன்
पञ्चत्वं आपन्ने மரணத்தை அடைந்த
क्रोधे சினத்தால் [வளவில்]

अन्वितः பற்றப்பட்டவனாய்
तत्कायं அவனது உடலை
लोष्टवत् च சிறிய மண்கட்டியைப்
क्षेप्तु வீசியெறிய [பொல்
आरब्धः நீர்மரணித்தான்.

तं तोलयित्वा बाहुभ्यां गतसत्त्वमचेतनम् । चिक्षेप वेगवान्वाली वेगेनैकेन योजनम् ॥

वेगवान् “பலசாலியாகிய
वाली வாலி,
अचेतनं மூடனும்
गतसत्त्वं மாண்டவனுமான
तं அவனை
बाहुभ्यां இரு கரங்களாலும்

तोलयित्वा தூக்கி,
एकेन वेगेन ஒரு மூச்சில்
योजनं { ஒரு போஜனை தூரத்
தில் அதாவது எட்டு
மைல் தூரத்தில்
चिक्षेप கடாசியெறிந்தான்.

तस्य वेगप्रविद्धस्य वक्त्रात्क्षतजविन्दवः । प्रपेतुर्मारुतोत्क्षिप्त्वा मतङ्गस्याश्रमं प्रति ॥ ४७ ॥

वेगप्रविद्धस्य “வேகமாயெறியப்
तस्य அவனுடைய [பட்ட
वक्त्रात् வாயினின்று
क्षतजविन्दवः ரத்தத்துளிகள்

मारुतोत्क्षिप्त्वा அற்றினால் அடிக்கப்
பட்டவைகளாய்
मतङ्गस्य மதங்கமுனிவரது
आश्रमं प्रति ஆசிரமப் பிரதேசத்
प्रपेतुः தெறித்தன. [தில்]

तान्दृष्ट्वा पतितांस्तत्र मुनिः शोणितविपुषः । क्रुद्धस्तत्र महाभागश्चिन्तयामास को न्वयम् ॥

तस्य “அப்பொழுது
महाभागः மகா புண்யவானாகிய
मुनिः முனிவர்,
तत्र அவ்விடத்தில்
पतितान् வந்துவிழுந்த
नान् அந்த
शोणितविपुषः ரத்தத்திலிருந்து

दृष्ट्वा பார்த்து, [ராகி
क्रुद्धः கோபங்கொண்டவ-
चिन्तयामास { பின்வருமாறு தனக்
குள்ளேயே சொல்
லிக்கொண்டார்.
अयं ‘இவன்
कः नु யார் ?

येनाहं सहसा स्पृष्टः शोणितेन दुरात्मना । कोऽयं दुरात्मा दुर्बुद्धिरकृतात्मा च बालिशः ॥

सहसा	“ திடீரென	दुर्बुद्धिः	கெட்ட எண்ணமு
अहं	நான்		டையவனும்,
येन	எந்த	अकृतात्मा च	மனம் போனபடி.
दुरात्मना	பாடுபால்		நடக்கின்றவனும்,
शोणितेन	ரத்தத்தால் [இந்த	बालिशः	மூர்க்கனுமான,
स्पृष्टः च	நீண்டப்பட்டேனோ-	अयं	இவன்
दुरात्मा	துஷ்டஸ்வபாவமு	कः	யார் ?
	டையவனும்		

इत्युत्त्वाऽथ विनिष्क्रम्य ददर्श मुनिपुङ्गवः । महिषं पर्वताकारं गतासुं पतितं भुवि ॥५२॥

अथ	“ அப்பொழுது	भुवि	தரையில்
मुनिपुङ्गवः	முனிவர் பெருமான்	गतासुं	உயிர்போய்
इति	மேற்கண்டவாறு	पतितं	விழுந்துகிடக்கும்
उत्तवा	தனக்குள்ளேயே	पर्वताकारं	மலைபோலுருக்கொண்
	சொல்லிக்கொண்டு,	महिषं	எருமையொன்றை [ட
विनिष्क्रम्य	வெளிவந்து,	ददर्श	கண்டார்.

स तु विज्ञाय तपसा वानरेण कृतं हि तत् । उत्ससर्ज तदा शापं क्षेत्रारं बालिनं प्रति ॥

सः	“ அவர்	विज्ञाय	அறிந்து,
तपसा	தவமகிழையால்	तदा	அப்பொழுதே
तत्	அது	क्षेत्रारं	எறிந்த
वानरेण हि	வானரனுலேயே	बालिनं प्रति	வாலியை உத்தேசித்து
कृतं तु	செய்யப்பட்டிருக்கிற	शापं	பின்வரும் சாபத்தை
	தென்று	उत्ससर्ज	இட்டார்.

इह तेनाप्रवेष्टव्यं प्रविष्टस्य वधो भवेत् । वनं मत्संश्रयं येन दूषितं रुधिरस्रवैः ॥

सम्भगाः पादपाश्वेमे क्षिपतेहासुरीं तनुम् ॥ ५४ ॥

येन	“ அவனால்	इमे	இந்த
मत्संश्रयं	நான் வசிக்கும்	पादपाः	விருகட்க்கள்
वनं	வனமானது	संभगाः	முறிக்கப்பட்டனவோ
रुधिरस्रवैः	ரத்தப்பிரவாகமாக	तेन	அவனால்
	ளால்	इह	இவ்விடம்
दूषितं	கெடுக்கப்பட்டதோ	अप्रवेष्टव्यं	புகத்தக்கதன்று.
आसुरीं	அசுரனுடைய	प्रविष्टस्य	புகுந்த அவனுக்கு
तनुं	உடலை	वधः	மரணம்
इह	இவ்விடத்தில்	भवेत्	உண்டாகக்கூடாது.
क्षिपता च	எறிந்த அவனால்		

समन्ताद्योजनं पूर्णमाश्रमं मामकं यदि । आक्रमिष्यति दुर्बुद्धिर्व्यक्तं स न भविष्यति ॥

मामकं	“ எனது	दुर्बुद्धिः	துவ்வுடனாகிய
आश्रमं	ஆசிரமத்தை	सः	அவன்
समन्तात्	நாற்புறத்திலும்	आक्रमिष्यति यदि	நுழைகின்றான்
पूर्णं	பூர்ணமாய்		என்றால்
योजनं	எட்டுமைல் தூரம்	व्यक्तं	நிச்சயமாய்
	வரையில்	भविष्यति न	உயிரிழக்கக்கடவன்.

ये चास्य सचिवाः केचित् संश्रिता मामकं वनम् । न च तैरिह वस्तव्यं श्रुत्वा यान्तु यथासुखम् ॥

मामकं	“ எனது	इह	இவ்விடத்தில்
वनं	வனத்தை	वस्तव्यं न	வசிக்கப்படக்கூடாது.
संश्रिताः	ஆடைந்தவர்களான	श्रुत्वा	விஷயத்தை அறிந்து
अस्य	இவனது		கொண்டு
सचिवाः	தோழர்கள்	यथासुखं	இஷ்டப்படி
ये केचित्	எவர்களை	यान्तु	வெளியில் போய்விடக்
तैः च	ஆவர்களாலும்		கடவார்கள்.

यदि तेऽपीह तिष्ठन्ति शपिष्ये तानपि ध्रुवम् । वनेऽस्मिन्मामके नित्यं पुत्रवत्परिरक्षिते ॥
पत्राङ्कुरविनाशाय फलमूलाभवाय च ॥ ५७ ॥

नित्यं	“ எப்பொழுதும்	फलमूला- }	பழங்கள், கிழங்குகள்
पुत्रवत्	குழந்தையைப்போல்	भवाय च }	இவைகளின் அழி
परिरक्षिते	பரிபாலித்துவரப்		வின் றேற துவாயும்
	பட்ட	ते	ஆவர்கள்
मामके	எனது	अपि	இன்னும்
अस्मिन्	இந்த	इह	இவ்விடத்திலேயே
वने	வனத்தில்	तिष्ठन्ति यदि	இருக்கின்றார்களென்
पत्राङ्कुर- }	தீலை, தளிர் இவைக	तान् अपि	அவர்களையும் [ரால்
विनाशाय }	வின் அழிவின் றேற	ध्रुवं	நிச்சயமாய்
	துவாயும்	शपिष्ये	பின்வருமாறு சபித்து
			விடுவேன்.

दिवसश्चाद्य मर्यादा यं द्रष्टा श्वोऽस्मि वानरम् । बहुवर्षसहस्राणि स वै शैलो भविष्यति ॥

अद्य	“ இப்பொழுது	वानरं	குரங்கை
मर्यादा	நடைபெறும்	द्रष्टा अस्मि	நான் பார்ப்பேனோ
	நடவழக்கை	सः	அவன்
दिवसः च	இன்றுமட்டுந்தான்.	बहुवर्षसहस्राणि	அநேகாயிரம் வரு
श्वः	நானே	शैलः वै	கல்மயமாக [ஷம்
यं	எந்த	भविष्यति	ஆகக்கடவன் !

ततस्ते वानराः श्रुत्वा गिरं मुनिसमीरिताम् । निश्चक्रमुर्वनात्तस्मात्तान्दृष्ट्वा वालिरब्रवीत् ॥

ततः	அப்பொழுது	यनात्	வனத்திலிருந்து
ते	அந்த	निश्चक्रमुः	வெளியில் பேசும்
वानराः	வானரர்கள்		விட்டார்கள்.
मुनिसमीरितां	முனிவரால் சொல்லப் பட்ட	बालिः	வாலி,
गिरं	சொல்லை	तान्	அவர்களை
श्रुत्वा	கேட்டு,	दृष्ट्वा	பார்த்து,
तस्मात्	அந்த	अब्रीन	பின்வருமாறு
			வினாவினான்.

किं भवन्तः समस्ताश्च मतङ्गवनवासिनः । मत्समीपमनुप्राप्ता अपि स्वस्ति वनौकसाम् ॥

मतङ्गवनवासिनः	“மதங்கமுனிவரது வனவாசிகளான	किं	ஏன்
भवन्तः	நீங்கள்	अनुप्राप्ताः	வந்து விட்டார்கள் ?
समस्ताः च	எல்லோரும்	वनौकसां	வானர்களுக்கு
मत्समीपं	என்னிடம்	अपि स्वस्ति	குறைவற்ற வாழ்வு தானே ?”

ततस्ते कारणं सर्वं तदा शापं च वालिनः । शशंसुर्वानराः सर्वे वालिने हेममालिने ॥

ते	அந்த	शापं च	சாபத்தையும்
वानराः	வானரர்கள்	ततः	அதன்மேல்
सर्वे	எல்லோரும்	तदा	அப்பொழுது
हेममालिने	காஞ்சனமாலையை	कारणं	நடந்த சமரசாரம்
वालिने	வாலிக்கு[ணிந்திருந்த	सर्वं	எல்லாவற்றையும்
वालिनः	வாலியைப்பற்றிய	शशंसुः	தேரிவித்தார்கள்.

एतच्छ्रुत्वा तदा वाली वचनं वानरेरितम् । तं महर्षिं समासाद्य याचते स्म कृताञ्जलिः ॥

तदा	அப்பொழுது	तं	அந்த
वाली	வாலி	महर्षिं	முனிவர் பெருமானை
वानरेरितं	வானரர்களால் சொல்	समासाद्य	தொடங்கண்டு,
एतत्	இந்த [ஸப்பட்ட	कृताञ्जलिः	அஞ்ஜலி தாஸ்தனாகி
वचनं	சொல்லை	याचते स्म	பிரார்த்தித்து வேண்டிக்கொண்டான்.
श्रुत्वा	கேட்டு,		

महर्षिस्तमनादृत्य प्रविवेश स्वमाश्रमम् ॥ ६३ ॥

महर्षिः	முனிவர் பெருமான்	स्व	தனது
तं	அவனை	आश्रमं	ஆசிரமத்திற்குள்
अनादृत्य	கிறிதும் கவனியாது	प्रविवेश	புகுந்து விட்டார்.

शापकारणभीतस्तु वाली विह्वलतां गतः

॥ ६४ ॥

वाली तु " वारलीयुम्
शापकारणभीतः { शापத்தால் விளையும்
செய்கையில் அச்ச
முற்றவனாகி

विह्वलतां गतः தயர்முற்றான்.

ततः शापभयाद्भीत ऋश्यमूकं महागिरिम् । प्रवेष्टुं नेच्छति हरिर्द्रष्टुं वाऽपि नरेश्वर ॥६५॥

नरेश्वर " புருஷோத்தம!
हरिः வானன்,
ततः அப்போதிலிருந்து
शापभयात् शाபத்தால் விளைய
மாபத்தால்

महागिरिं சிறந்த பர்வதமாகிய
ऋश्यमूकं ரிச்யமூகத்தை
प्रवेष्टुं பிரவேசிக்கவே
द्रष्टुं अपि वा கண்ணெடுத்துப்
பார்க்கவுங்கூடவே
इच्छति न நினைக்கிறானில்லை.

भीतः பயமுற்றவனாகி

इच्छति न நினைக்கிறானில்லை.

तस्याप्रवेशं ज्ञात्वाऽहमिदं राम महावनम् । विचरामि सहामाल्यो विषादेन च वर्जितः ॥

राम " ஸ்ரீராம!
अहं நான்
महावनं மகாவனத்தை
तस्य அவனுக்கு
अप्रवेशं புகமுடியாததாய்

ज्ञात्वा தெரிந்துகொண்டு,
सहामाल्यः மந்திரிமார்களோடு
கூட
विषादेन वर्जितः च கவலையற்றவனாகவே
इदं இதில்
विचरामि வசித்துவருகிறேன்.

एषोऽस्थिनिचयस्तस्य दुन्दुभेः संप्रकाशते । वीर्योत्सेकाभिरस्तस्य गिरिकूटनिभो महान् ॥

वीर्योत्सेकात् " வலியின் செருக்கால்
निरस्तस्य எரியப்பட்ட
तस्य அந்த
दुन्दुभेः துந்துபிவினது
अस्थिनिचयः தசையொழிந்த
எனும்புக்கூடு

महान् மிகப்பெரியதாய்
गिरिकूटनिभः மலையினது கொடுமுடி
யை நிகர்த்ததாய்
एषः இதோ
संप्रकाशते காணப்படுகிறது.

इमे च विपुलाः सालाः सप्त शाखावलम्बिनः । यत्रैकं घटते वाली निष्पत्रयितुमोजसा ॥

सप्त " ஏழு
सालाः ஆச்சாமரங்கள்
विपुलाः பெரியவைகளாய்
शाखावलम्बिनः கிளைகள் செறிந்த
வைகளாய்

यत्र இதில்
एकं ஒன்றை
ओजसा பலத்தால்
निष्पत्रयितुं ஒரு இலையேனும் இல்
லாது செய்வதற்கு
घटते சமர்த்தனாய் விளங்கு
கிறான்.

इमे च इतिहा इरुக்கின்றன,
वाली வாலி,

एतदस्यासमं वीर्यं मया राम प्रकीर्तितम्

॥ ६९ ॥

राम " ஸ்ரீராம!
अस्य இவனது
एतत् இப்படிப்பட்ட
असमं ஒப்பற்றதாகிய

वीर्यं வீர்யமானது
मया என்னால்
प्रकीर्तितम् சொல்லிவிடப்பட்டது

एवमुक्त्वा तु सुग्रीवो रामं रक्तान्तलोचनम् । ध्यात्वा मुहूर्तं काकुत्स्थं पुनरेव वचोऽब्रवीत् ॥

सुग्रीवः	சக்ரீவன்,	रक्तान्तलोचनं	சிவந்த கடைக்கண்க
एवं	மேற்கண்டவாறு		ளையுடையவரும்
उक्त्वा	சொல்லிவிட்டு,	काकुत्स्थं	ககுத்த வம்சத்தவரு
तु	இன்னும்		மரன்
मुहूर्तं	முகூர்த்தகாலம்	रामं एव	ஸ்ரீராமரையேபார்த்து
ध्यात्वा	{ தனக்குள்ளேயே ஆ லோசனை செய்து விட்டு,	पुनः	மீனவும்
		वचः	பின்வரும் சொல்லை
		अब्रवीत्	சொன்னான்.

शूरश्रासुरघाती च प्रख्यातबलपौरुषः । बलवान्वानरो वाली संयुगेष्वपराजितः ॥ ७६ ॥

वानरः	“வானரனாகிய	प्रख्यातबलपौरुषः	{ மகா பிரசித்திபெற்ற பலமும் ஆற்றலுமு ற்றவன்.
वाली	வாலி,	संयुगेषु	போர்க்களில்
बलवान्	பலசாலி.	अपराजितः च	தோல்வியடையா
शूरः च	ஞான்.		தவன்.
असुरघाती	ஆசுரர்களுையும் கொன்றவன்.		

दृश्यन्ते चास्य कर्माणि दुष्कराणि सुरैरपि । यानि संचिन्त्य भीतोऽहमृश्यमूकं समाश्रितः ॥

अस्य	“இவனுடைய	अहं	நான்
कर्माणि	செய்கைகள்	संचिन्त्य	நினைத்து
सुरैः अपि	தேவர்களாலும்கூட	भीतः	பயமடைந்தவனாய்
दुष्कराणि च	செயற்கரியவைகளாக	अश्यमूकं	நிச்யமுகத்திற்கு
दृश्यन्ते	இருக்கின்றன. [களை	समाश्रितः	வந்துசேர்ந்து
यानि	எவைகளோ அவை-		விட்டேன்.

तमजय्यमृष्यं च वानरेन्द्रममर्षणम् । विचिन्तयन्न मुञ्चामि ऋश्यमूकमहं त्विमम् ॥ ७८ ॥

अहं	“நான்	अमर्षणं च	மன்னிக்கும் குணமில்
तं	அந்த		லாதவனெனவும்
वानरेन्द्रं	வானரமன்னனை	विचिन्तयन् तु	தீர்ப்பானித்துக்கொண்
अजय्यं	ஐயிக்கமுடியாதவ	इमं	இந்த [நதான்
	னெனவும்	अश्यमूकं	நிச்யமுகத்தை
अष्टयं	தடைகொழுத்தவ	न मुञ्चामि	விட்டகலா திருக்கின்
	னெனவும்		தேன்.

उद्दिशः शङ्कितश्चापि विचरामि महावने । अनुरक्तैः सहामात्यैर्हनुमत्प्रमुखैर्वरैः ॥ ७९ ॥

महावने	“இந்த பெரும்	अमात्यैः सह	மந்திரிமார்களுடன்
	வனத்தில்		கூட்டிலே
अनुरक्तैः	ஆன்பர்த்தவர்களும்	शङ्कितः च	தகிலடைந்தவனாயும்
वरैः	சிறந்தவர்களும்	उद्दिशः अपि	மனம் நொந்தவனாயும்
हनुमत्प्रमुखैः	ஹனுமான் முதலிய	विचरामि	நான் திரிந்துகொண்
			டிருக்கின்றேன்.

उपलब्धं च मे श्लाघ्यं सन्मित्रं मित्रवत्सल । त्वामहं पुरुषव्याघ्र हिमवन्तमिवाश्रितः ॥

मितவாசல	“நண்பரிடம் ஆன்பு பாராட்டுபவனே !	அஃ	நான்
மே	எனக்கு	हिमवन्तं	ஹிமவாணை
श्लाघ्यं	கொண்டாடத்தக்க	इव	போன்ற
सन्मित्रं च	நல்ல திணைகிறதும்	त्वां	தேவரீரை
उपलब्धं	விடைத்திருக்கிறார்.	आश्रितः	புகலடைந்துவிட்டேன்.
पुरुषव्याघ्र	புருஷோத்தமனே !		

किंतु तस्य बलशोऽहं दुर्भ्रातुर्वलशालिनः । अपत्यक्षं तु मे वीर्यं सपरे तव राघव ॥८१॥

किंतु	“ஆயினும்	राघव	ஸ்ரீராம !
अहं	நான்	सपरे	பொரில்
दुर्भ्रातुः	கொடிய தமையனும்	तव	தேவரீரது
बलशालिनः	பலசாலிபுமான்	वीर्यं तु	விரத்தன்மையோ
तस्य	அவனுடைய	मे	எனக்கு
बलः	ஆற்றலில் பிரத்திய ஷ்டாணுபவமுள்ளவன்.	अपत्यक्षम्	அனுபவமில்லாதது.

न खल्वहं त्वां तुलये नावमन्ये न भीषये । कर्मभिस्तस्य भीमैस्तु कातर्यं जनितं मम ॥

अहं	“நான்	खलु	இப்படி திருவுள்ளத் தில் பற்ற பிரார்த்திக் அவனது [கின்றேன்.
त्वां	தேவரீரை	तस्य	பயங்கரமான
तुलये न	பரீகழிக்கவில்லை.	भीमैः	செய்கைகளாலேயே
अवमन्ये न	அவமதிக்கவுமில்லை.	कर्मभिः तु	எனக்கு
भीषये न	பயமுறுத்தக் கருதவு மில்லை.	मम	உடல் நடுக்கம்
		कातर्यं	உண்டாகியிருக்கிறது.
		जनितम्	

कामं राम भवद्वाणी प्रमाणं धैर्यमाकृतिः । सूचयन्ति परं तेजो भस्मच्छन्नमिवानलम् ॥

राम	“ஸ்ரீராம !	आकृतिः	திருமேனியின் தோத்
कामं	இது இப்படியிருக்க,	भस्मच्छन्नं	நீறுபூச்சு [நரும்
भवद्वाणी	தேவரீருடைய	अनलं	அக்கனியை
	வரங்கும்,	इव	போலவே
प्रमाणं	எதற்கும் பயமின் மையும்,	परं	அமரஜலையுமான
धैर्यं	எதற்கும் சலியாத பொறுமையும்தான்.	तेजः	பாக்கிரமத்தை
		सूचयन्ति	கொள்ளுனத்

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा सुग्रीवस्य महात्मनः । स्मितपूर्वमथो रामः प्रत्युवाच हरिं प्रभुः ॥

प्रभुः	பிரபுவாகிய	तत् वचनं श्रुत्वा	அப்பொழியை கேட்டு
रामः	ஸ்ரீராமர்	हरिं	காணாவிடப் பார்த்து
महात्मनः	மகாத்மா வாகிய	स्मितपूर्वं	புன்னகையுடன்
तस्य	அந்த	अथो	பின் வருமாறு
सुग्रीवस्य	சுக்ரீ வருடைய	प्रत्युवाच	பதிலுரைத்தார்.

परिश्रान्तेन मत्तेन भ्रात्रा मे वालिना तदा । क्षिप्तमेवं ग्रहर्षेण भवता रघुनन्दन ॥
नात्र शक्यं बलं ज्ञातुं तव वा तस्य वाऽधिकम् ॥ ९० ॥

तदा	அப்பொழுது	ग्रहर्षेण	உத்தராகத்துடனிருக்
परिश्रान्तेन	மிகக் களைத்திருந்த வனும்	भवता	தேவரீரால் [கின்ற
मत्तेन	கள்ளாண்டு மயக்கத் திலிருந்தவனும்	एवं	இப்படியெறியப்பட்டிருக்கிறது.
मे	எனது	अतः	இவ்விஷயத்தில்
भ्रात्रा	நமயனுமாகிய	अधिकं	அதிகமான
वालिना	வாலியால்	बलं	பலம்
क्षिप्त	எறியப்பட்ட இது,	तव वा	தேவரீருக்கா, அல்ல
रघुनन्दन	ஸ்ரீராம!	तस्य वा	அவனுக்கா என்று[து
		ज्ञातुं	அறிய
		न शक्यम्	முடியாது.

आर्द्रं शुष्कमिति ह्येतत्सुमहद्राघवान्तरम् । स एव संशयस्तात तव तस्य च यद्वले ॥ ९१ ॥

राघव	“ஸ்ரீராம!	यत् एव	இக்காரணத்தால்தா
एतत्	இது [ருப்பதும்	तव	தேவரீருடையவும் [ன்
आर्द्रं	ரத்தப்பசையுடனிட-	तस्य च	அவனுடையவும்
शुष्कं	உலர்ந்திருப்பதும்	बले	ஆற்றல்விஷயத்தில்
इति	என்கிற இரண்டிற்கும்	सः हि	அதுவே, (மேற்கண்ட வித்யாசபே.)
सुमहत्	பெரும்	संशयः	சுயதேறதுவாயிருக்
अन्तरं	வித்யாசம்;		கிறது.
तात	அய்யா!		

सालमेकं तु निर्भिन्धा भवेद्यक्तिर्वलाबले ॥ ९२ ॥

एकं	ஒரு	बलाबले	{ இருவர்களில் யாருக்கு
सालं तु	ஆச்சாமரத்தை மட்டும்		அதிக பலமென்கிற விஷயத்தில்
निर्भिन्धाः	தேவரீர் துளைக்க வேண்டும்	व्यक्तिः	பிச்சயஞானம்
		भवेत्	எற்படும்.

कृत्वेदं कामुकं सज्यं हस्तिहस्तमिवाततम् । आकर्णपूर्णमायम्य विसृजस्व महाशरम् ॥

हस्तिहस्तं इव	“யானைத்து திக்கை	आयम्य	நுழுத்து விளைத்து,
आततं	நீண்ட [போல	सज्यं कृत्वा	காணெற்றி,
इदं	இந்த	महाशरं	பெரிய பாணத்தை
कामुकं	வில்லை	विसृजस्व	எய்ய திருவுளம்
आकर्णपूर्णं	கர்ணபர்யந்தம்		கொள்ளும்.

इमं हि सालं प्रहितस्त्वया शरो न संशयोऽत्रास्ति विदारयिष्यति ।

अलं विमर्शेन मम प्रियं ध्रुवं कुरुष्व राजात्मज शापितो मया ॥ ८४ ॥

त्वया	“தேவரீரால்	विमर्शेन	என் ஆராய்ச்சியை
प्रहितः	விடப்பட்ட	अलं	இத்துடன் நிறுத்திக் கொள்கிறேன்.
शरः	பாணமானது		
इमं	இந்த	राजात्मज	சக்கிரவர்த்திதிருக்கு
सालं	ஆச்சாமரமொன்றை	मया	என்னால் [மார!
विदारयिष्यति	துளைத்துவிடப்போகி	शापितः	கெஞ்சி பிரார்த்திக் கப்பட்ட தேவரீர்
अलं हि	அப்படியாகில் [மது.		
	{ காரியசித்தி விளைய	मम	எனக்கு
संशयः	{ மோ விளையாதோ	प्रियं	இஷ்டமான இதை
	{ வெணும் சந்தேகம்	ध्रुवं	நிச்சயமாய்
अस्ति न	இல்லை.	कुरुष्व	செய்தருள்வீராக.

यथा हि तेजःसु वरः सदा रविर्यथा हि शैलो हिमवान्महाद्रिषु ।

यथा चतुष्पात्सु च केसरी वरस्तथा नराणामसि विक्रमे वरः ॥ ९५ ॥

तेजःसु	ஒளியுள்ளவைகளில்	चतुष्पात्सु	மிருகங்களில்
वरः	சிந்தத்து	वरः	சிந்தத்து
रविः	சூரியபகவான்	केसरी	சிங்கம் [யேயும்
यथा हि	எப்படியோ அப்படி யேயும்,	यथा तथा च	எப்படியோ அப்படி- எப்பொழுதும்
महाद्रिषु	மகா பர்வதங்களில்	सदा	மாநிடர்களுக்குள்
हिमवान्	இமய	नराणां	பராக்கிரமத்தில்
शैलः	மலை	विक्रमे	சிந்தவராக
यथा हि	எப்படியோ அப்படி யேயும்,	वरः	தேவரீர் விளங்கு கிறீர்.

इत्यापे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये किष्किन्धाकाण्डे एकादशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 9795

किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकाः 543

द्वादशः सर्गः—பனிரண்டாவது ஸர்க்கம் ॥ १२ ॥

सुग्रीवप्रत्यायनम्—ஸுகிரீவனுக்கு நம்பிக்கையுண்பண்ணுவது.

एतच्च वचनं श्रुत्वा सुग्रीवेण सुभाषितम् । प्रत्ययार्थं महातेजा रामो जग्राह कार्मुकम् ॥

महातेजाः	மகா தேஜோவானாகிய	वचनं	விண்ணப்பத்தை
रामः	ஸ்ரீராமர்	श्रुत्वा	ஏற்றுக்கொண்டு,
सुग्रीवेण	சுகிரீவனால்	प्रत्ययार्थं च	நம்பிக்கையுண்புண் னுவதர்க்காகவே
सुभाषितं	இனிமையாய் சொல்லப்பட்ட	कार्मुकं	வில்லை
एतच्च	இந்த	जग्राह	கையிலெடுத்தார்.

स गृहीत्वा धनुष्योरं शरमेकं च मानदः । सालमुद्दिश्य चिक्षेप ज्यास्वनैः पूरयन्दिशः ॥

मानदः	யாவரிடமும் மரியா தையாய் நடக்கும்	दिशः	திக்குகளை
सः	அவர்	पूरयन्	நிரப்பிக்கொண்டு
धोरं	பயங்கரமான	एकं शरं च	ஒரு பாணத்தை
धनुः	விடில்	सालं	ஓர் ஆச்சாமரத்தை
गृहीत्वा	எடுத்து,	उद्दिश्य	குறித்து,
ज्यास्वनैः	நானொர லியால்	चिक्षेप	விடுத்தார்.

स विसृष्टो बलवता बाणः स्वर्णपरिष्कृतः । भित्त्वा सालान्गिरिप्रस्थे सप्त भूमिं विवेश ह ॥

बलवता	பலவானாகிய அவரால்	सालान्	ஆச்சாமரங்களை
विसृष्टः	விடப்பட்ட	भित्त्वा	பிளந்துகொண்டு,
स्वर्णपरिष्कृतः	பொற்கட்டுகளுள்ள	गिरिप्रस्थे	மலைத்தாழ்வரையில்
सः	அந்த	भूमिं	பூமிக்குள்
बाणः	பாணமானது	विवेश	புகுந்துவிட்டது.
सप्त	ஏழு	ह	கான் !

प्रविष्टस्तु मुहूर्तेन धरां भित्त्वा महाजवः । निष्पत्य च पुनस्तूर्णं स्वतूर्णीं पुनराविशन् ॥४॥

महाजवः	மகா வேகமுற்ற அது	तूर्णं च	தற்சுண்ணமே
प्रविष्टः तु	புகுத்து	निष्पत्य	வெளிவந்து
मुहूर्तेन	ஒரு நொடிப்பொழுது	पुनः	முன்போலவே
धरां	பூமியை [தில்	स्वतूर्णीं	தனது அம்புருத்தா னியை
भित्त्वा	பிளந்துவிட்டு,	आविशन्	வந்தடைந்து விட்டது.
पुनः	மீளவும்		

तान्दृष्ट्वा सप्त निर्भिन्नान्सालान्वानरपुङ्गवः । रामस्य शरवेगेन विस्मयं परमं गतः ॥ ५ ॥

वानरपुङ्गवः	வானரோத்தமன்	निर्भिन्नान्	பிரக்கப்பெட்டவை
रामस्य	ஸ்ரீராமருடைய	दृष्ट्वा	பார்த்த [கனாய்
शरवेगेन	பாணசக்தியால்	परमं	பரம
तान्	அந்த	विस्मयं	ஆச்சர்யத்தை
सप्त	ஏழு	गतः	பின்வருமாறு
सालान्	ஆச்சாமரங்களை		அடைந்தான்.

अहो शरनिपातेन रामस्याक्लिष्टकर्मणः । यदगण्यापदो ह्येष मृत्युपाशवशं गतः ॥ ६ ॥

अक्लिष्टकर्मणः	எதையும் அனாயாச மரய் செய்ய வல்ல	अगण्यापदः	பெருமாயத்தை யடைந்தவனாய்
रामस्य	ஸ்ரீராமருடைய	मृत्युपाश-	எமனது பாசத்தில்
शरनिपातेन	பாணத்தின் வீழ்ச்சி யால்	वशं गतः	சிக்கிக்கொண்டவ னாய் ஆய்விட்டான்.
एषः हि	இவனும் (வானியும்)	यत् अहो	என்பதுதான் என்ன ஆச்சர்யம்.

विस्मयन्ते च ते सर्वे हनुमत्प्रमुखास्तदा । सुग्रीवो राघवं भूयः प्रशंस कृताञ्जलिः ॥

ததா அப்பொழுது
 ஹனுமதுமுதலான
 தே அவர்கள் [அனிட
 சரவ் எல்லோரும்
 விசயந்த அச்சரியமடைகின்
 முர்கள்.

சுக்ரீவன்
 ராஃவ் ஸ்ரீராமரைப் பார்த்து
 கதாஞ்ஜலி: அஞ்ஜலி தருஸ்தனாய்
 பூய: விசேஷமாய்
 ப்ரஸஸம் பின்வருமாறு
 புகழ்ந்து பேசினான்.

अद्य मे सफलं जन्म अद्य मे सफलं श्रमः । अद्य मे निहतः शत्रुः स्वराज्येऽवस्थितो ह्यहम् ॥

அடி “இன்றுதான்
 மே ஜன்ம எனது பிறவி
 சபல் பயனடைகிறது.
 அடி இன்றுதான்
 மே எனது
 ஸ்ரம்: துன்பம்
 சபல் தொலைந்ததாகிறது.

அடி இன்றே
 மே எனது
 ஷத்ரு சத்ரு
 நிஹத்: ஒழிந்தவனாகிறான்.
 அஹ் ஹி நானும்
 ஸ்வராஜ்யே எனது ராஜ்யத்தில்
 அவஸ்தித்: நிலைக்கப்பெற்றேன்.

सेन्द्रानपि सुरान्सर्वास्त्वं बाणैः पुरुषर्षभ । समर्थः समरे हन्तुं किं पुनर्वालिनं प्रभो ॥९॥

ப்ரஹ் “பிரபுவே!
 புருஷர்ஷப புருஷோத்தம!
 த்வ் தேவரீர்,
 சமரே போரில்
 வானை: பாணங்களால்
 செந்நான் இத்திரனை உள்விட்ட

சுரான் தேவர்கள்
 சர்வான் அபி எல்லோரையுமே
 ஹ்நு அழிக்க
 சமர்த்: வல்லீர்.
 வாலின வாலியைப்பற்றி
 கி புன: சொல்லவும்
 வேண்டாமோ!

येन सप्त महासाला गिरिभूमिश्च दारिताः । बाणेनैकेन काकुत्स्थ स्थाता ते को रणाग्रतः ॥

காகுத்ஸ்த “ஸ்ரீராம!
 யேன எந்த ஒருவனால்
 புகேன ஒரு
 வானை பாணத்தால்
 சப எழு
 மஹாசாலா: பெரும் ஆச்சாமரங்க
 னும்,

கிரி: மலையும்,
 பூமி: பூமியும்
 வாரிதா: பிளக்கப்பட்டனவோ,
 தே அந்த தேவரீருக்கு
 ரணாக்ரத்: போர்முனையில்
 ஸ்தாதி நிர்க்க வல்லவன்
 க: யார்?

अद्य मे विगतः शोकः प्रीतिरद्य परा मम । सुहृदं त्वां समासाद्य महेन्द्रवरुणोपमम् ॥

மஹேந்த்ரவரூணோபமம் இத்திரனையும் வருண
 னையும் நிகர்த்த
 த்வா தேவரீரை
 சுஹ்ரு அன்பராக
 சமாசாடிய பெற்று,
 மே எனது
 ஷோக: சோகமானது

விஐத: ஒழிந்தது;
 மம எனக்கு
 அடி இப்பொழுது
 பரா சிறந்த
 ப்ரீதி: மனத்திருப்தி உண்
 பாகிவிட்டது.

तमयैव प्रियार्थं मे वैरिणं भ्रातृरूपिणम् । वालिनं जहि काकुत्स्थ मया वद्धोऽयमञ्जलिः ॥

காகுத்த	“ ஸ்ரீராம !	வாலின்	வாலியை
மே	எனக்கு	அய்ய	இன்றே
பிரியார்	நன்னாட்செய்யக்கூடுதி	ஜஹி	சம்ஹரித்தருள்
பிராதுரூபிணம்	தமயனாள் உருக் கொண்ட	மயா	என்னால் [வேண்டும்.
வெரிண	சத்துருவாகிய	அய்	இதோ
த	அந்த	அஞ்ஜலி:	ஆஞ்சலி
		வஹ:	செய்யப்படுகிறது.

ततो रामः परिष्वज्य सुग्रीवं प्रियदर्शनम् । प्रत्युवाच महाप्राज्ञो लक्ष्मणानुमतं वचः ॥१३॥

மஹாபிராஜ:	மகா புத்திமான்னாகிய	லக்ஷ்மணானுமத்	லக்ஷ்மணருக்கும்
ராம:	ஸ்ரீராமர்,		இவ்வுடையாளுக்குக்கிற
பிரியர்ஷன்	சந்தோஷமாய் விளங்க	வச:	பின்வரும் சொல்லை
சுமீரீவ்	சுக்ரீவனை [கும்.	தத:	அப்பொழுது
பரிஷ்வஜ	ஆளிக்கணம் செய்து கொண்டு,	புரதுவாச	பதிலையுரைத்தார்.

अस्माद्दृष्ट्वा किंकिन्धां क्षिप्रं गच्छ त्वमग्रतः । गत्वा चाह्वय सुग्रीव वालिनं भ्रातृगन्धिनम् ॥

சுமீரீவ	“ சுக்ரீவ !	க்சிப்ரம் காசு	வேகமாய் செல்.
கிங்கிந்ஹா	கிஷ்கிந்தைக்கு	கத்வா ச	சென்ற பின்னர்,
அஸ்தா	இவ்விடத்திலிருந்து	பிராதுரூபிணம்	தமயனென உறவு மாத்திரமுடைய
காசுதாம்	நாம் போவோம்,	வாலின்	வாலியை
த்வம்	நீ	அஹுவ	பொருக்கழை.
அஹத:	முதலில்		

सर्वे ते त्वरितं गत्वा किंकिन्धां वालिनः पुरीम् । वृक्षैरात्मानमावृत्य व्यतिष्ठन् गहने वने ॥

தே	அவர்கள்	கத்வா	சென்ற
சர்வே	எல்லோரும்	கஹநே வநே	அடர்ந்த காட்டில்
த்வரதி	வேகமாய்	வூக்ஷ:	மரக்களால்
வாலின்:	வாலியை	அஹ்மானம்	தன்னை
புரீம்	நகராகிய	அவூர்த்ய	மறைத்துக்கொண்டு,
கிங்கிந்ஹா	கிஷ்கிந்தைக்கு	வ்யதிஸ்தந்	நின்றனர்.

सुग्रीवो व्यनदद्वोरं वालिनो हानकारणात् । गाढं परिहितो वेगान्नदैर्भिन्दन्निवाम्बरम् ॥

சுமீரீவ:	சுக்ரீவன்,	வேகாத்	ஒலியின் வேகத்தால்
வாலின்:	வாலியை	நாடே:	கர்ஜிக்களால்
ஹானகாரணாத்	பொருக்கழைக்கும் உத்தேசத்தால்	அம்வர்	ஆகாசத்தை
		பிந்தந் இவ்	பிளக்கிறவன்
காடம்	இறுக		போலாகி
பரிஹித:	ஆவட்டையா அட்டி கொண்டவனாக	போர்	பயங்கரமாய்
		வ்யநத்	கர்ஜித்தான்.

तं श्रुत्वा निनदं भ्रातुः क्रुद्धो वाली महाबलः । निष्पपात सुसंरब्धो भास्करोऽस्ततटादिवा ॥

महाबलः	மகா பலசாலியாகிய	सुसंरब्धः	மிகப்பரப்புற்றவராகி
वाली	வாலி,	भास्करः	சூரியபகவான்
भ्रातुः	தம்பியினது	अस्ततटात्	அஸ்தகிரியிலிருந்து
तं निनदं	அந்த கர்ஜனையை	इव	வந்தாலெவ்வண்ண
श्रुत्वा	கேட்டு,		மோ அவ்வண்ணமே
क्रुद्धः	சினங்கொண்டு	निष्पपात	வெளியில் வந்தான்.

ततः सुतमुलं युद्धं वालिसुग्रीवयोरभूत् । गगने ग्रहयोर्धोरं बुधाङ्गारकयोरिव ॥ १८ ॥

गगने	ஆகாசத்தில்	सुतमुलं	மிகக் குழப்பமானது
ग्रहयोः	இரு கிரகங்களாகிய		மான
बुधाङ्गारकयोः	புதன், அங்காரகன்	युद्धं	போர்
	இவ்விருவர்களுக்கும்	ततः	அப்பொழுது
इव	என்றால் எப்படியோ	वालिसुग्रीवयोः	வாலி, சுக்ரீவன் இவ்
	அப்படியே		விருவர்களுக்கும்
वोरं	பயங்கரமானதும்	अभूत्	உண்டாயிற்று.

तलैरशनिकल्पैश्च वज्रकल्पैश्च मुष्टिभिः । जघ्नतुः समरेऽन्योन्यं भ्रातरौ क्रोधमूर्च्छितौ ॥ १९ ॥

क्रोधमूर्च्छितौ	கோபாவேசத்திலி	तलैः च	உள்ளங்கைகளாலும்
	ருந்த	वज्रकल्पैः	வஜ்ராயுதங்களை
भ्रातरौ	பிரதாக்களாகிய அவ்		நிகர்த்த
समरे	போரில் [விருவரும்	मुष्टिभिः च	முஷ்ட்டிகளாலும்
अन्योन्यं	ஒருவரையொருவர்	जघ्नतुः	இடித்துக்கொண்
अशनिकल्पैः	இடியை நிகர்த்த		டார்கள்.

ततो धनुषि सन्धाय सायकं वज्रसन्निभम् । वालिसुग्रीवयोर्भात्रोः न व्यक्तमुपधारयत् ॥

ततः	அப்பொழுது	वालिसुग्रीवयोः	வாலிகசுக்ரீவர்கள்
वज्रसन्निभं	வஜ்ராயுதத்தை		இருவர்க்கும்
सायकं	பாணத்தை [நிகர்த்த	व्यक्तं	இவன் இன்னொருவனும்
धनुषि	வில்லில்		பாசுபாடை
सन्धाय	தொடுத்து,	उपधारयत् न	கண்டுகொள்ள முடி
भावोः	சகோதரர்களாகிய		யாமலிருந்தார்.

ततो रामो धनुष्पाणिस्तावुभौ समुदक्षत । अन्योन्यसदृशौ वीरावुभौ देवाविवाश्विनौ ॥

ततः	அப்பொழுது	अश्विनौ	அச்வினி
रामः	ஸ்ரீராமர்	देवौ	தேவர்களை
धनुष्पाणिः	தனுஷ்பாணியாய்,	इव	போலவே
तौ	அந்த		ஒருவனைப்போலவே
वीरौ	வீரர்களாகிய	अन्योन्यसदृशौ	இன்னொருவனும் இ
उभौ	இருவர்களையும்		ருக்கின்றவர்களாய்
उभौ	இரண்டு	समुदक्षत	பார்த்தார்.

यन्नावगच्छत्सुग्रीवं वालिनं वाऽपि राघवः । ततो न कृतवान् बुद्धिं मोक्षुमन्तकरं शरम् ॥

राघवः	ஸ்ரீராமர்,	यत्	ஆதால்
सुग्रीवं	சுகீரிவையாவது	ततः	அப்பொழுது
वालिनं वा अपि	வாலியையாவது	अन्तकरं	கொல்லுந்தன்மை
अवगच्छन् न	{ எவனினனென்று தெரிந்துகொள்ள வில்லை.	शरं	பாணத்தை [புடைய
		मोक्षं	பிரயோசிக்க
		बुद्धिं न कृतवान्	துணியில்லை

एतस्मिन्नन्तरे भग्नः सुग्रीवस्तेन वालिना । अपश्यन्नाघवं नाथमृश्यमूकं प्रदुर्वे ॥ २३ ॥

एतस्मिन् अन्तरे	இச்சமயத்தில்	नाथं	ரகுகராகிய
सुग्रीवः	சுகீரிவன்,	राघवं	ஸ்ரீராமரை
तेन	அந்த	अपश्यन्	காணாதவனாய்
वालिना	வாலியால்	अश्यमूकं	நிசயபுகபர்வதத்தை நோக்கி
भग्नः	புடைக்கப்பட்டவனாய்	प्रदुर्वे	நிராகர்த்தரானான்.

क्रान्तो रुधिरसिक्ताङ्गः प्रहारैर्जर्झरीकृतः । वालिनाभिद्रुतः क्रोधात्प्रविवेश महद्गन् ॥

क्रान्तः	சோர்ந்தவனாய்,	वालिना	வாலியால்
रुधिरसिक्ताङ्गः	ரத்தத்தால் நனைந்த சரீரமுடையவனாய்	अभिद्रुतः	{ பின்பற்றி துரத்தியு க்கப்பட்டவனாய் சக் ரீவன்
प्रहारैः	அடிகளால் [வனாய்,	महद्गन्	மகாவனத்துள். (மதங் கர தவனத்தினுள்)
जर्झरीकृतः	காயப்படுத்தப்பட்ட-	प्रविवेश	புகுத்துவிட்டான்.
क्रोधात्	கோபாவேசத்தால்		

तं प्रविष्टं वनं दृष्ट्वा वाली शापभयात्ततः । मुक्तो ह्यसि त्वमित्युक्त्वा संनिवृत्तो महाबलः ॥

ततः	அவ்விடத்தில்	तं	"ஓ"
महाबलः	மகாபலசாரியாகிய	मुक्तः हि	உயிருடன் விடப்பட்ட டவனாகவே
वाली	வாலி,	असि	தீகுக்கின்றனை "
तं	அவனை	इति	என்று
वनं	வனத்தினுள்	उक्त्वा	சொல்லுகிட்டு,
प्रविष्टं	புகுத்துவிட்டவனாக	संनिवृत्तः	திரும்பிப்போய்விட் டான்.
दृष्ट्वा	பார்த்து,		
शापभयात्	சாபத்திற்கஞ்சி		

राघवोऽपि सह भ्रात्रा सह चैव हनूमता । तदेव वनमागच्छत्सुग्रीवो यत्र वानरः ॥ २४ ॥

राघवः अपि	ஸ்ரீராமரும்,	वानरः	வானரனாகிய
भ्रात्रा	தம்பியோடு	सुग्रीवः	சுகீரிவன்
सह च	கூடவும்	यत्	எங்கிருந்தாடு
हनूमता	ஹனுமரோடு	तत्	அந்த
सह एव	கூடவும்	वनं एव	வனத்திற்கே
		आगच्छन्	திரும்பிவந்தார்.

तं समीक्ष्यागतं रामं सुग्रीवः सहलक्ष्मणम् । द्वीमान्दीनमुवाचेदं वसुधामवलोकयन् ॥२७॥

சுமீவ:	சுகிரீவன்,	ஹீமான்	வெட்கி
சஹலக்ஷ்மண	ஸஹத்ஸமணரோடுகூட	வசுதா	தரையை
அகத்	திரும்பிவந்த	அவலாக்யன்	பார்த்துக்கொண்டு
த	அந்த	இத	பின்வருமாறு
ராம	ஸ்ரீராமரை	தீன	பரிதாபமாய்
சமீக்ஷ	* பார்த்து,	உவா	பேசினான்.

आह्वयस्वेति मासुत्त्वा दर्शयित्वा च विक्रमम् । वैरिणा घातयित्वा च किमिदानीं त्वया कृतम् ॥

விக்ரம்	"பரங்கிரமத்தை	வீரணா	சத்ருவால்
दर्शयिवा च	வெளிப்படையாய் கா	஘ாதயித்வா ச	அடியுண்ணப்பண்ணிவி
मां	என்னை [ட்டிசிட்டும்	இதானீ	இப்பொழுது [ட்டும்
आह्वयस्व	போருக்கழை	त्वया	தேவரீரால்
इति	என்று	कृतं	செய்யப்பட்டது
उत्त्वा	ஆக்ஞாபித்துவிட்டும்	किं	ஏனோ?

तामेव वेलं वक्तव्यं त्वया राघव तवतः । वालिनं तं न हन्मीति ततो नाहमितो ब्रजे ॥

ராஹவ	"ஸ்ரீராம!	தரவத:	உள்ளபடி
तां	அந்த	त्वया वक्तव्यं	நீர் சொல்லியிருக்க வேண்டியது.
वेलं एव	சமயத்திலேயே	ततः	அப்பொழுது
तं	* அந்த	इतः	இக்கிருந்து
वालिनं	வாலியை	अहं	நான்
हन्मि न	நான் கொல்லமாட்	न ब्रजे	போயிருக்கமாட்
इति	என்று [டேன்		டேன்."

तस्य चैवं ब्रुवाणस्य सुग्रीवस्य महात्मनः । करुणं दीनया वाचा राघवः पुनरब्रवीत् ॥

தச்ய	அந்த	தீனயா	பரிதாபமான
महात्मनः	மகாத்மா வாகிய	वाचा	சொற்கொண்டு
सुग्रीवस्य	சுகிரீவன்	करुणं	இரக்கத்துடன்
एवं	மேற்கண்டவாறு	पुनः	மீளவும்
ब्रुवाणस्य च	மொழிகையில்	अब्रवीत्	பின்வருமாறு பதிலு
राघवः	ஸ்ரீராமர்		ரைத்தார்.

सुग्रीव श्रूयतां तात क्रोधश्च व्यपनीयताम् । कारणं येन बाणोऽयं न मया स विसर्जितः ॥

தாத	"அப்பா!	मया	என்னால்
सुग्रीव	சுகிரீவ!	येन	எக்காரணத்தால்
क्रोधः च	கேரபமானது	विसर्जितः न	போடப்படவில்
व्यपनीयतां	விடப்படட்டும்		வேயோ, அந்த
सः	அந்த	कारणं	காரணமானது
अयं	இந்த	श्रूयताम्	சொலிக்கொடுத்து கே
बाणः	பாணமானது		ட்கப்படட்டும்.

अलङ्कारेण वेपेण प्रमाणेन गतेन च । त्वं च सुग्रीव वाली च सदृशौ स्थः परस्परम् ॥

सुग्रीव	“சுக்ரீவ !	प्रमाणेन	உருவத்தாலும்
त्वं च	நீயும்	गतेन च	நடையாலும்
वाली च	வாலியும்	परस्परं	ஒருவரையொருவர்
अलङ्कारेण	அலங்காரத்தாலும்	सदृशौ	ஒத்திருக்கின்றவர்
वेपेण	உடையாலும்	स्थः	கனாக இருக்கின்றீர்கள்.

स्वरेण वर्चसा चैव प्रेक्षितेन च वानर । विक्रमेण च वाक्यैश्च व्यक्ति वां नोपलक्षये ॥

वानर	“வானரோ !	वाक्यैः च	சொற்களாலும்
स्वरेण	சுவரையும்	वां	உங்களிருவர்களுள்
वर्चसा एव	காந்தியாலும்	व्यक्ति च	ஒரு பேதத்தையும்
प्रेक्षितेन च	தேற்றத்தாலும்	न उपलक्षये	நான் காணவில்லை.
विक्रमेण च	பரங்கிரமத்தாலும்		

ततोऽहं रूपसादृश्यान्मोहितो वानरोत्तम ॥ ३४ ॥

वानरोत्तम	“வானரோத்தமரே !	रूपसादृश्यात्	உருவஒத்தமையால்
अहं	நான்	मोहितः	என்னசெய்கிறதென்று
ततः	அப்பொழுது		தேன்றாதிருந்தேன்.

नोत्सृजामि महावेगं शरं शत्रुनिवर्हणम् । जीवितान्तकरं घोरं सादृश्यात्तु विशङ्कितः ॥

मूलघातो न नौ स्याद्भि द्वयोरपि कृतो मया ॥ ३५ ॥

नौ	“நம்	विशङ्कितः तु	உண்மையறியாதிருந் த நான்
द्वयोः अपि	இருவர்களில்	घोरं	பயங்கரமானதும்
मया	என்னால்	महावेगं	மகாசக்தியுடையதும்
मूलघातः	மூலவீண் அழிவு	शत्रुनिवर्हणं	சத்ருக்களுக்கு சத்ரு வாய்
कृतः	விளைத்ததாய்	जीवितान्तकरं	உயிரை ஒழிக்க வல்ல
न स्यात्	ஆகக்கூடாது	शरं	பாணத்தை [துமான
हि	என்கிற காரணத்தால்	उत्सृजामि न	விடாதிருந்தேன்.
सादृश्यात्	ஒத்திருந்தமையால்		

त्वयि वीरे विपन्ने हि अज्ञानालाघवान्मया । मौढ्यं च मम बाल्यं च ख्यापितं स्यात् कपीश्वर ॥

वीरे त्वयि	“வீரராகிய நீர்	मम	எனது
मया	என்னால்	मौढ्यं	அசட்டுத்தனம்
अज्ञानात्	ஆராயாது	ख्यापितं	பிரசுத்திபெற்றதாய்
लाघवात्	அவசரத்தால்	स्यात् च	விளங்குமே.
विपन्ने हि	ஆபத்தைதவடைந்தீர்	बाल्यं	சிறுபிள்ளைத்தனம்
	என்னால்	च	அப்படியே பிரசுத்தி பெற்று விளங்குமே.
कपीश्वर	வானரமன்னா !		

ततो गिरितटे जातामुत्पाद्य कुसुमाकुलाम् । लक्ष्मणो गजपुष्पीं तां तस्य कण्ठे न्यसर्जयत् ॥

ततः	அப்பொழுது	तां	அந்த
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்	गजपुष्पीं	கஜபுஷ்பியெனும்
गिरितटे	மலைப் பிரதேசத்தில்	उत्पाद्य	பிடுக்கி, [கொடியை
जातां	முளைத்திருந்ததும்	तस्य	அவனது
कुसुमाकुलाम्	புஷ்பங்கள் செறிந்தி	कण्ठे	கழுத்தில்
	ருந்ததுமான	न्यसर्जयत्	போட்டார்.

स तया शुशुभे श्रीमालतया कण्ठसक्तया ॥ ४३ ॥

श्रीमान्	ஸ்ரீமானாகும்	तया	அந்த
सः	அவன் [பட்ட	लतया	கொடியால்
कण्ठसक्तया	கழுத்தில் போட்ட-	शुशुभे	நன்கு விளங்கினான்.

मालयेव बलाकानां ससन्ध्य इव तोयदः । विभ्राजमानो वपुषा रामवाक्यसमाहितः ॥
जगाम सह रामेण किष्किन्धां वालिपालिताम् ॥ ४४ ॥

बलाकानां	கொக்குகளின்	रामवाक्य-	ஸ்ரீராமரதுசொல்லால்
मालया इव	வரிசையாலேயே	समाहितः	தேற்றுவதுபெற்றவ
ससन्ध्यः	சந்தியாகாலத்தோடு கூடிய	रामेण	ஸ்ரீராமரோடு [இரு
तोयदः इव	மேகம்போலவே	सह	கூட
वपुषा	அழகால்	वालिपालितां	வாலியினால் பரிபாலிக் கப்பட்ட
विभ्राजमानः	விளங்கிக்கொண்டு	किष्किन्धां	கிவ்கிந்தைக்கு
		जगाम	புறப்பட்டான்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

किष्किन्धाकाण्डे द्वादशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 9839

किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकाः 587

त्रयोदशः सर्गः—பதின்மூன்றாவது ஸர்க்கம் ॥ १३ ॥

ससजनाधमदर्शनम्—ஸப்தஜனாசாமத்தை நிரிசிப்பது.

ऋश्यमूकात्स धर्मात्मा किष्किन्धां लक्ष्मणाग्रजः । जगाम सहसुग्रीवो वालिविक्रमपालिताम् ॥
समुद्यम्य महचापं रामः काञ्चनभूषितम् । शरांश्चादित्यसंकाशान्गृहीत्वा रणसाधकान् ॥

सः	அந்த	रामः	ஸ்ரீராமர்,
धर्मात्मा	தர்மாத்மாவும்	काञ्चनभूषितं	பொன்பூணந்த
लक्ष्मणाग्रजः	லக்ஷ்மணரின் தமைய	महत्	மகத்தான
	னுமான	चापं	சாபத்தை

समुद्यम्य आदित्य- सङ्काशान् }	நானேற்றிக்கொண்டு, சூரியனை நிகர்த்த வைகளும்	वालिर्विक्रम- पालितां }	வாலியின் பராக்ரம த்தால் பரிபாலிக்கப் பட்டதுமான
रणसाधकान् च	{ போரில் நினைத்தவைக ளை அளிக்கவல்லவை களெல்லாம்	किष्किन्धां	கிஷ்கிந்தைக்கு
शरान्	பாணங்களையும்	ऋश्यमूकान्	ரிச்யமூகத்தினின்று
गृहीत्वा	எடுத்துக்கொண்டு,	सहसुग्रीवः	சகீவனுடன்
		जगाम	நடந்தார்.

अग्रतस्तु ययौ तस्य राघवस्य महात्मनः । सुग्रीवः संहतग्रीवो लक्ष्मणश्च महाबलः ॥ ३ ॥

तस्य	அந்த	संहतग्रीवः	சமுத்ததை அசையாது வைத்துக்கொண்டு
महात्मनः	மகாத்மாவாகிய	ययौ	சென்றான்.
राघवस्य	ஸ்ரீராமருக்கு	महाबलः	மகாபலசாலியாகிய
अग्रतः	முன்னே	लक्ष्मणः तु	லக்ஷ்மணரும்
सुग्रीवः	சகீவன்	च	அப்படியே முன் சென்றார்.

पृष्ठतो हनुमान्वीरो नलो नीलश्च वानरः । तारश्चैव महातेजा हरियूथपयूथपः ॥ ४ ॥

वीरः	வீரராகிய	महातेजाः	மகாபலசாலியும்,
हनुमान्	ஹனுமாரும்,	हरियूथपयूथपः	சேனைத்தலைவர்களாக குத்தலைவனுமான
नलः	நலனும்,	तारः च	தாரனும்
नीलः	நீலனென்ற	पृष्ठतः एव	பின்பற்றிச்சென்றார் கள்.
वानरः च	வானரனும்,		

ते वीक्षमाणा वृक्षांश्च पुष्पभारावलम्बिनः । प्रसन्नाम्बुवहाश्चैव सरितः सागरंगमाः ॥ ५ ॥
कन्दराणि च शैलांश्च निर्दराणि गुहास्तथा । शिखराणि च मुख्यानि दरीश्च प्रियदर्शनाः ॥
वैदूर्यविमलैस्तोयैः पद्मैश्चाशोककुङ्कुमलैः । शोभितान्सजलान्मार्गे तटाकांश्च व्यलोकयन् ॥
कारण्डैः सारसैर्हंसैर्वज्रुलैर्जलकुङ्कुटैः । चक्रवाकैस्तथा चान्यैः शकुनैः प्रतिनादितान् ॥ ८ ॥

ते	அவர்கள்	शैलान् च	மலைகளையும்
पुष्पभारावलम्बिनः	பூக்களின் சுமையால்	निर्दराणि च	மலையருவிகளையும்
वृक्षान् च	மரங்களையும் [வளைந்த	गुहाः तथा	குகைகளையும்
प्रसन्नाम्बुवहाः	தெளிந்த நீரோட்ட முள்ளவைகளும்	मुख्यानि	சிறந்த
सागरंगमाः च	சமுத்திரத்தையோக்கி ஓடுகின்றவைகளெல்லாம்	शिखराणि च	சிகரங்களையும்
सरितः एव	நதிகளையும்	प्रियदर्शनाः	அழகிய
कन्दराणि च	பள்ளத்தாக்கு களையும்	दरीः च	மலைகளின் பிளப்பு களையும்
		वैदूर्यविमलैः	வைடூர்யம்போல் தெ ளிவாயிருக்கின்ற

तोयैः	ஐலங்களாலும்
पद्मैः	தாமரைகளாலும்
अशोककुड्मलैः	{ அசோகத்தின் மலர்ந்த த.கொண்டிருந்த பொட்டுகளாலும்
शोभितान्	அழகுபடும்படி கிளங்கும்
सजलान्	நீர்நிறைந்து கிளங்கு கின்றவைகளும்
कारणैः	நிகரங்களுடனும்
सारसैः	அன்றில்களாலும்
हंसैः	அன்னங்களாலும்

वज्रुलैः	வஞ்சுளங்களாலும்
जलकुक्षैः	நீர்க்கொழிகளாலும்
चक्रवाकैः तथा	சக்ரவாகங்களாலும்
अन्यैः	இன்னும் பல
शकुनैः च	பசுளிகளாலும்
प्रतिनादितान्	ஒலிக்கப்பட்டவை களுமன
तदाकान् च	தடாகங்களையும்
मार्गे	வழியில் [தவர்களாய்
वीक्षमाणाः	நடப்புறமும் பார்க்கின்-
व्यलोकयन्	கவனித்தார்கள்.

मृदुशष्पाङ्कुराहारान्मृगपोतांश्च निर्भयान् । चरतः सर्वतोऽपश्यन्स्थलीषु हरिणान्स्थितान् ॥

निर्भयान्	நிர்ப்பயமாய்
मृदुशष्पाङ्कुरा- हारान्	{ மெல்லிய இனம் புற்க கின் துணிகளை மேய் கின்றவைகளான மாண்குட்டிகளையும் பல இடங்களில்
मृगपोतान्	
स्थलीषु	

स्थितान्	நின்றன்கொண்டும்
सर्वतः	எங்கும்
चरतः च	திரிந்துகொண்டும் இ
हरिणान्	மண்களையும் [ருக்கிற
अपश्यन्	பார்த்தார்கள்.

तटाकवैरिणश्चापि शुक्रदन्तविभूषितान् । घोरानेकचरान्वन्यान्द्विरदान्कूलघातिनः ॥१०॥

मत्तान्गिरितटोत्कृष्टान्पर्वतानिव जङ्गमान् । वारणान्वारिदप्रख्यान्महीरेणुसमुक्षितान् ॥११॥

वने वनचरांश्चान्यान्येचरांश्च विहङ्गमान् । पश्यन्तस्त्वरिता जग्मुः सूर्याववशवर्तिनः ॥१२॥

सुग्रीववशवर्तिनः	சுக்ரீவன்கூடச் சென்ற அவர்களும்
तटाकवैरिणः	தடாகங்களைக் கவக்கு கிறவைகளும்
शुक्रदन्त- विभूषितान्	{ வெளிறிய தந்தை ளால் அழகுற்று கி ளங்குகிறவைகளும்
घोरान्	பயங்கரமானவை களும்
एकचरान्	தனித்தனியே திரிகின் வைகளும்
कूलघातिनः	கலைகளை நாசம்செய் கின்றவைகளும்
मत्तान्	மதம்புகொண்டவை களும்
गिरितटोत्कृष्टान्	மலைமேடான சங்கடில் உடரங்கின்றவைகளும்
जङ्गमान्	புடக்கூறுகொண்டிருக் கும்

पर्वतान् इव	மலைகளைப்போன்ற வைகளும்
वारिदप्रख्यान्	பேசுக்களை கிசுத்த வைகளும்
महीरेणु- समुक्षितान्	{ பூமியின் புழுதியால் படியப்பெற்றவை களும் [களும்
वन्यान्	காட்டிலுள்ளவை
द्विरदान् अपि	இருதந்தமுள்ளவை களுமன
वारणान् च	யான்களையும்
वने	காட்டில்
अन्यान्	மற்றுமுள்ள
वनचरान् च	காட்டு இருகங்களையும்
खेचरान्	ஆகாயத்தில் பறந்து திரியும்
विहङ्गमान् च	பறவைகளையும்
पश्यन्तः	பார்த்துக்கொண்டே
स्वरिताः	வேகமாகவே
जग्मुः	நடந்துசென்றார்கள்.

तेषां तु गच्छतां तत्र त्वरितं रघुनन्दनः । द्रुमपण्डं वनं दृष्ट्वा रामः सुग्रीवमब्रवीत् ॥ १३ ॥

तस्य	அப்பொழுது	द्रुमपण्डं	மரங்களடர்ந்த
तेषां	அவர்கள்	वनं	காடொன்றை
त्वरितं	வேகமாய் [கையில்]	दृष्ट्वा	கண்டு,
गच्छतां तु	போய்க்கொண்டிருக்-	सुग्रीवं	சுகரீவனைப்பார்த்து
रघुनन्दनः	ரகுநலதிலகராகிய	अब्रवीत्	பின்வருமாறு வினாவினான்.
रामः	ஸ்ரீராமர்,		

एष मेघ इवाकाशे वृक्षपण्डः प्रकाशते । मेघसंघातविपुलः पर्यन्तकदलीवृतः ॥ १४ ॥

एषः	“ இந்த	पर्यन्तकदलीवृतः	நாற்புரமும் வரையுடைய
वृक्षपण्डः	மரச்சூழல்	आकाशे	ளால் சூழப்பட்டதாய்,
मेघसंघातविपुलः	மேகக்கூட்டங்களைப்	मेघः इव	ஆகாசத்தில்
	போல் விசரலமாய்	प्रकाशते	மேகம்போல்
			விளங்குகிறது.

किमेतज्ज्ञातुमिच्छामि सखे कौतूहलं महत् । कौतूहलापनयनं कर्तुमिच्छाम्यहं त्वया ॥

सखे	“ அன்பரே!	महत्	அதிகம்.
एतत् किं	இது என்ன? என்று	त्वया	உம்மால்
शान्तु	அறிந்துக்கொள்ள	अहं	நான்
इच्छामि	வேண்டுகிறேன்.	कौतूहलापनयनं	ஆசை நிறைவேறுதலை
कौतूहलं	{ விஷயம் தெரிந்துக்	कर्तुं	{ செய்துக்கொள்ள
	கொள்ள வேண்டுமெ	इच्छामि	விரும்புகிறேன்.”
	னும் ஆசை		

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा राघवस्य महात्मनः । गच्छन्नेवाचचक्षेऽथ सुग्रीवस्तन्महद्वनम् ॥ १५ ॥

सुग्रीवः	சுகரீவன்,	श्रुत्वा	கேட்டு,
तस्य	அந்த	तत्	அந்த
महात्मनः	மகாத்மாவாகிய	महद्वनं	மகாவனத்தைப்பற்றி,
राघवस्य	ஸ்ரீராமருடைய	गच्छन् एव	நடந்துகொண்டே
तद्वचनं	அம்மொழியை	अथ	பின்வருமாறு
		आचक्षे	விளக்க விளம்பினான்.

एतद्राघव विस्तीर्णमाश्रमं श्रमनाशनम् । उद्यानवनसम्पन्नं स्वादुमूलफलोदकम् ॥ १६ ॥

राघव	“ ஸ்ரீராம!	उद्यानवनसंपन्नं	உத்தியான வனங்கள்
एतत्	இந்த		நிறைந்துள்ளது.
आश्रमं	ஆசிரமமானது	स्वादुमूल-	ருசிகரமான கிழங்குக
विस्तीर्णं	விசரலமானது.	फलोदकम्	ளையும், கனிகளையும்
श्रमनाशनं	சிரமத்தைப்போக்க		தீர்த்தங்களையும
	வல்லது.		டையது.

अत्र सप्तजना नाम मुनयः संशितव्रताः । सप्तैवासन्नधःशीर्षा नियता जलशायिनः ॥१८॥

अत्र	“இவ்விடத்தில்	जलशायिनः एव	ஐஸத்திலேயே
सप्तजनाः नाम	ஸப்தஜனர்கள் என்று		வசித்துக்கொண்டு,
सप्त	எழு	संशितव्रताः	கடும்வலம் புரிபவர்
मुनयः	முனிவர்கள்,		களாய்,
अधःशीर्षाः	தலைமூய் இருந்து	नियताः	ஜிதேந்திரியர்களாய்,
	கொண்டு,	आसन्	இருந்தார்கள்.

सप्तरात्रकृताहारा वायुना वनवासिनः । दिवं वर्षशतैर्याताः सप्तभिः सकलेवराः ॥ १९ ॥

वनवासिनः	“வனவாசிகளாகிய	सप्तभिः वर्षशतैः	எழுநூறு வர்ஷத்திற்
	இவர்கள்,		கப்பால்
वायुना	வாயுவைக்கொண்டே	सकलेवराः	சரிசங்களுடனேயே
सप्तरात्र- } कृताहाराः }	எழுநான்க்கொருதரம் உணவுகொண்டவர்க ளாய்	दिवं	ஸ்வர்க்கத்திற்கு
		याताः	சென்றார்கள்.

तेषामेवंप्रभावानां द्रुमप्राकारसंवृतम् । आश्रयं सुदुराधर्षमपि सेन्द्रैः सुरासुरैः ॥ २० ॥

एवंप्रभावानां	“இப்படிப்பட்ட	द्रुमप्राकारसंवृतं	{ விருகுகளாகிற ம
	மகிமைகொண்ட		தில்களால் சூழப்
			பட்டது.
तेषां	அவர்களின்	सेन्द्रैः	இந்திரனுள்ளிட்ட
		सुरासुरैः अपि	தேவர்களாலும் அச
			ரர்களாலும்கூட
आश्रयं	ஆசிரமமிது.	सुदुराधर्षम्	பிரவேசிக்க
			முடியாதது.

पक्षिणो वर्जयन्त्येतत्तथान्ये वनचारिणः । विशन्ति मोहाद्ये तत्र निवर्तन्ते न ते पुनः ॥

पक्षिणः	“பறவைகளும்,	मोहात्	விடையம் தெரியாமை
तथा	அப்படியே	वे	எவைகள் [யால்
अन्ये	இதர	विशन्ति	புகுகின்றனவே;
वनचारिणः	காட்டுமிருகங்களும்	ते	அவைகள்
एतत्	இதை	पुनः	மீண்டும்
वर्जयन्ति	விட்டு ஒடிப்போய்	निवर्तन्ते न	உயிருடன் வருவ
तत्र	இதில் [விடுகின்றன.		தில்லை.

विभूषणरवास्तत्र श्रूयन्ते सकलाक्षराः । तूर्यगीतस्वनाश्चात्र गन्धो दिव्यश्च राघव ॥२१॥

तत्र	“இவ்விடத்தில்	श्रूयन्ते	கேட்கப்படுகின்றன.
विभूषणरवाः	ஆபரணங்களின்	राघव	ஸ்ரீராம!
	சப்தங்களும்,	अस	இவ்விடத்தில்
सकलाक्षराः	இனிய சொற்களோடு	दिव्यः	திய்யமான
	கூடிய	गन्धः	பரிமளமும்
तूर्यगीतस्वनाः	{ தூரியவாதத்தியம், பா	च	அப்படியே விச
	டல்கள் இவைகளின்		கின்றது.
	தொனியும்		

त्रेताग्रयोऽपि दीप्यन्ते धूमो ह्यत्र प्रकाशते । वेष्टयन्निव वृक्षाग्रान्कपोताङ्गारुणो घनः ॥

त्रेताग्रयः अपि दीप्यन्ते	“ திரேதா க்ளிகளும் எரிந்துகொண்டிருந் தின்றன.	कपोताङ्गारुणः	{ மாடப்பிராஸின் அங்க த்தினது சிவப்புநிற முற்ற
हि	ஆகையால்தான்	घनः	மேகம்
अत्र	இவ்விடத்தில்	इव	போலவே
धूमः	புகையானது	वेष्टयन्	சுற்றிக்கொண்டு
वृक्षाग्रान्	மரங்களின் துளிகளை	प्रकाशते	காணப்படுகிறது.

एते वृक्षाः प्रकाशन्ते धूमसंसक्तमस्तकाः । मेघजालप्रतिच्छन्ना वैदूर्यगिरयो यथा ॥२४॥

एते	“ இந்த	मेघजाल- प्रतिच्छन्नाः }	மேகக்கூட்டங்களால் மறைக்கப்பட்டவை களாய்
वृक्षाः	மரங்கள்	वैदूर्यगिरयः	வைநீர்யமலைகள்
धूमसंसक्त- मस्तकाः }	புகையால் பற்றப்பட்ட டதுளிகளையுடைய வைகளாய்,	यथा	போலவே
		प्रकाशन्ते	விளங்குகின்றன.

कुरु प्रणामं धर्मात्मस्तान्समुद्दिश्य राघव । लक्ष्मणेन सह भ्रात्रा प्रयतः संयताञ्जलिः ॥

धर्मात्मन्	“ தர்மா த்மாவே!	समुद्दिश्य	உத்தேசித்து
राघव	ஸ்ரீராம!	प्रयतः	பக்தியோடு ஒருபட்ட மனமுடையவராய்
भ्रात्रा	தம்பியான	संयताञ्जलिः	அஞ்சலிஹஸ்தராகி
लक्ष्मणेन	லக்ஷ்மணரோடு	प्रणामं	நமஸ்காரத்தை
सह	கூட	कुरु	செய்யும்.
तान्	அவர்களை		

प्रणमन्ति हि ये तेषां मुनीनां भावितात्मनाम् । न तेषामशुभं किञ्चिच्छरीरे राम विद्यते ॥

राम	“ ஸ்ரீராம!	प्रणमन्ति हि	பணிகின்றார்கள்; ;
तेषां	அந்த	तेषां	அவர்களுக்கு
भावितात्मनां	ஆத்மஞானிகளாகிய	शरीरे	உடலில்
मुनीनां	முனிவர்களை	किञ्चित्	எவ்வித
ये	எவர்கள்,	अशुभं	கோவும்
		न विद्यते	உண்டாகிறதில்லை.”

ततो रामः सह भ्रात्रा लक्ष्मणेन कृताञ्जलिः । समुद्दिश्य महात्मानस्तानृषीन्भ्यवादयत् ॥

ततः	அப்பொழுது	तान्	அந்த
रामः	ஸ்ரீராமர்,	महात्मानः	மகாத்மாக்களை
भ्रात्रा	தம்பியாகிய	समुद्दिश्य	உத்தேசித்து,
लक्ष्मणेन	லக்ஷ்மணரோடு	अभ्यवादयत्	அடிபணிகிறது
सह	கூட		சேவித்தார்.
कृताञ्जलिः	அஞ்சலிஹஸ்தராகி		

अभिवाद्य च धर्मात्मा रामो भ्राता च लक्ष्मणः । सुग्रीवो वानराश्चैव जम्बुः सहस्रमानसाः ॥

அபிவாத்ய ச	அடிபணித்து சேவித்	சுமீவ: ச	சுகீவனும்,
*	ததந்தப் பின்,	வானரா: एव	வானரர்களும்
धर्मात्मा	நர்மா த்மா வாகிய	सहस्रमानसाः	உவசைகூத்த உள்ளத்
रामः	ஸ்ரீராமரும்,		தினராய்
भ्राता	தம்பிரவாகிய		
लक्ष्मणः च	லக்ஷ்மணரும்,	जम्बुः	வழிநடந்தார்கள்.

ते गत्वा दूरमध्वानं तस्मात्सप्तजनाश्रमात् । ददृशुस्तां दुराधर्षां किष्किन्धां वालिपालिताम् ॥

ते	அவர்கள்	वालिपालितां	வாலியால் பாலிக்கப்
तस्मात्	அந்த		பட்ட
सप्तजनाश्रमात्	சப்தஜனமெனும்	दुराधर्षां	பிறரால் புகழுடிவாத
	ஆசிரமத்திலிருந்து	तां	அந்த
दूरं	வெகுதூரம்	किष्किन्धां	கிஷ்கிந்தையை
अध्वानं	வழி	ददृशुः	கண்முன் கண்டார்
गत्वा	நடந்து,		கள்.

ततस्तु रामानुजरामवानराः प्रगृह्य शस्त्राण्युदिताय्यतेजसः ।

पुरीं सुरेशात्मजवीर्यपालितां वधाय शत्रोः पुनरागताः सह ॥ ३० ॥

ततः	அனந்தரம்	प्रगृह्य	கையிலெடுத்திக்
रामानुजराम- } वानराः तु }	லக்ஷ்மணரும் ஸ்ரீராம		கொண்டு,
	ரும் வானரர்களும்	सुरेशात्मज- } वीर्यपालितां }	இத்திரகுமாரனது வீ
	சத்ருவை மண்ணியாத		ர்யத்தால் பரிபாலிக்
उदिताय्यतेजसः {	மிஞ்ஞத்த கேரபம் பொ		கப்பட்ட
	ற்கியவர்களாய்	पुरीं	நகருக்கு
शत्रोः	சத்ருவினது	सह	ஏககாலத்திலே
वधाय	வதத்தின்பொருட்டு	पुनः	திரும்பி
शस्त्राणि	ஆயுதங்களை	आगताः	வந்துசேர்க்கிறார்கள்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये किष्किन्धाकाण्डे त्रयोदशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 9869 .

किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकाः 617

चतुर्दशः सर्गः—பதினான்காவது ஸர்க்கம் ॥ ௩௪ ॥

युद्धाय वाल्याह्वानम्—யுத்தத்திற்கு வாலியைவழப்பது.

सर्वे ते त्वरितं गत्वा किष्किन्धां वालिनः पुरीं । वृक्षैरात्मानमावृत्य व्यतिष्ठन् गहने वने ॥

ते	அவர்கள்	गत्वा	அடைந்து,
सर्वे	எல்லோரும்	गहने वने	அடர்ந்த கட்டில்
वालिनः	வாலியினது	वृक्षः	மரங்களால்
पुरीं	நகராகிய	आत्मानं	தன்னை
किष्किन्धां	கிஷ்கிந்தையை	आवृत्य	மறைத்துக்கொண்டு,
त्वरितं	வேகமாய்	व्यतिष्ठन्	காத்துநின்றார்கள்.

विसार्य सर्वतो दृष्टिं कानने काननप्रियः । सुग्रीवो विपुलग्रीवः क्रोधमाहारयद्भृशम् ॥ २ ॥

विपुलग्रीवः	நீண்ட கழுத்துடைய	दृष्टिं विसार्य	சுற்றிப்பார்த்து,
काननप्रियः	வானரனாகிய	भृशं	ஆளவுகடந்த
सुग्रीवः	சுகரீவன்,	क्रोधं	கோபத்தை
कानने	காட்டில்	आहारयत्	அடைந்தான்.
सर्वतः	நாற்புறமும்		

ततः स निनदं घोरं कृत्वा युद्धाय चाह्वयत् । परिवारैः परिवृतो नादैर्भिन्दन्निवाम्बरम् ॥

गर्जन्निव महामेघो वायुवेगपुरःसरः ॥ ४ ॥

परिवारैः	பரிவாரங்களால்	महामेघः	மகாமேகம்
परिवृतः	சூழப்பட்ட	इव	போலாகி
सः	அவன்,	घोरं	பயங்கரமான
नादैः	கர்ஜனைகளால்	निनदं	கர்ஜனையை
अम्बरं	ஆகாயத்தை	ततः	அப்பொழுது
भिन्दन् इव	பிளப்பவன்போலாகி	कृत्वा च	செய்துகொண்டே,
वायुवेगपुरःसरः	வாயுவேகத்தால் தகை	युद्धाय	போருக்கு
गर्जन्	இடிக்கும் [யப்பட்டு]	आह्वयत्	அழைக்கவினான்.

अथ वालार्कसदृशो दृष्ट्वा रामं क्रियादक्षं सुग्रीवो वाक्यमब्रवीत् ॥ ५ ॥

तदा	அப்பொழுது	क्रियादक्षं	காரியங்களை வாக்க
वालार्कसदृशः	இனங்கதிரவனை		ளித்தபடி முடிக்கும்
	யார்த்தவனும்,	रामं दृष्ट्वा	ஸ்ரீராமரைப் பார்த்து,
दृष्ट्वा	கொழுத்த சிங்கநடை	वाक्यं	ஒரு சொல்லை
	யுடையவனுமான	अथ	இங்ஙனம்
सुग्रीवः	சுகரீவன்,	अब्रवीत्	நிகழ்த்தினான்.

हरिवागुरया व्याप्तां तप्तकाञ्चनतोरणाम् ।

प्राप्ताः स ध्वजयन्त्राद्यां किष्किन्यां वालिनः पुरीम् ॥ ६ ॥

हरिवागुरया	“வானரக்காவனர்களால்	ध्वजयन्त्राद्यां	கொடிகளையும் யந்திரங்களையுமுடையதும்,
व्याप्तां	நிறைத்துன்னதும்,	वालिनः	வாலியினது
तप्तकाञ्चन-}	நல்ல பொன்னுலகான	पुरीम्	நகருமாகிய
तोरणां }	தோரணங்களை யுடையதும்,	किष्किन्यां	கிஷ்கிந்தைக்கு
		प्राप्ताः स	வந்துசேர்ந்து விட்டோம்.

प्रतिज्ञा या त्वया वीर कृता वालिवधे पुरा । सफलां तां कुरु क्षिप्रं लतां काल इवागतः ॥

वीर	“வீரரே!	प्रतिज्ञा	வாக்குதத்தம்
पुरा	முன்னமேயே	या	எதுவோ அது,
वालिबधे	வாலிவதை விஷயத்	कृता	அருளிவிடப்பட்டது.
त्वया	தேவரீரால் [நில்]	कालः	ஏற்காலம்

आगतः	வந்துவிட்டது.	तां	அதை
लतां	உதவியைக்கோரும் மெலிந்த ஸ்திரீயை	सफलां	காரியசித்திபெற்ற
इव	போலிருக்கிற	क्षिप्रं	இப்பவே [தாய்
		कुरु	செய்தருளும்."

एवमुक्तस्तु धर्मात्मा सुग्रीवेण स राघवः । तमथोवाच सुग्रीवं वचनं शत्रुसूदनः ॥ ८ ॥

एवं	மேற்கண்டவாறு	सः	அந்த
सुग्रीवेण	சுகிரீவனால்	राघवः	ஸ்ரீராமர்,
उक्तः	வேண்டிக்கொள்ளப் பட்டவரும்,	तं	அந்த
धर्मात्मा	தர்மாத்மாவும்	सुग्रीवं	சுகிரீவனைப் பார்த்து
शत्रुसूदनः तु	சத்ருசம்ஹாரகரு மாகிய	अथ	பின்வருமாறு
		वचनं उवाच	திருவாய்மலர்ந்தரு ளினார்.

कृताभिज्ञानचिह्नस्त्वमनया गजसाह्वया । लक्ष्मणेन समुत्पाठ्य यैषा कण्ठे कृता तव ॥ ९ ॥

लक्ष्मणेन	"லக்ஷ்மணனால்	एषा	அது, இது.
या	எது	अनया	இந்த
समुत्पाठ्य	பிடுங்கி,	गजसाह्वया	கஜபுஷ்படியெனும்
तव	உமது	त्वं	நீர் [கொடியால்
कण्ठे	கழுத்தில் [மதோ ;	कृताभिज्ञानचिह्नः	அடையாளசின்னத்
कृता	போடப்பட்டிருக்கி-		தடன் இருக்கின்றீர்.

शोभसे ह्यधिकं वीर लतया कण्ठसक्तया । विपरीत इवाकाशे सूर्यो नक्षत्रमालया ॥ १० ॥

वीर	"ஔரே !	नक्षत्रमालया	நகத் திரவரிசைக ளால்
कण्ठसक्तया	கழுத்திலணிந்த ருக்கும்	इव	எவ்வண்ணமோ அவ் வண்ணமேயும்
लतया	கொடியால்	अधिकं हि	அதிகமாகவும்
आकाशे	ஆகாசத்தில்	शोभसे	விளக்குகின்றீர்.
विपरीतः सूर्यः	சந்திரன்		

अथ वालिसमुत्थं ते भयं वैरं च वानर । एकेनाहं प्रमोक्ष्यामि वाणमोक्षेण संयुगे ॥ ११ ॥

वानर	"வானாரே !	वालिसमुत्थं	வாலிபிணிபிடுங்குது உண்டாயிருக்கும்
अथ	இப்பொழுது	ते	உமது
संयुगे	போரில்	भयं	பயத்தையும்,
अहं	நான்,	वैरं च	துவெலுத்தையும்,
एकेन	ஒரு	प्रमोक्ष्यामि	தொலைத்துவிடப் போகிறேன்.
वाणमोक्षेण	பாணவீழ்ச்சிகரால்		

मम दर्शय सुग्रीव वैरिणं भ्रातृरूपिणम् । वाली विनिहतो यावद्वने पांसुषु वेष्टते ॥ १२ ॥

सुग्रीव	“சகஸ்ரீவரே !	वावत्	அந்த நிமிஷத்தி லேயே
भ्रातृरूपिणं	{ அண்ணனென உறவு மாத்திரம் கொண்டி- ருக்கும்	वने	காட்டில்
वैरिणं	வைரியாகுமவனை	वाली	வாலி
मम	எனக்கு	विनिहतः	அடிக்கப்பட்டு
दर्शय	காட்டுவீராக.	पांसुषु	தறைப்புழுதியில்
		वेष्टते	இதோ புரளுவான்.

यदि दृष्टिपथं प्राप्तो जीवन्स विनिवर्तते । ततो दोषेण माऽऽगच्छेत्सद्यो गर्हेच मा भवान् ॥

दृष्टिपथं	“கண்புலனாகுதலை	सद्यः	உடனே
प्राप्तः	அடைந்தவனாக	भवान्	நீர்
सः हि	அவன்	मा	என்னை
जीवन्	உயிருடன்	गर्हेत्	நிந்தியும்.
विनिवर्तते	திரும்பிப்போய்விடு	दोषेण च	என்னிடமிருக்கும் தோஷத்தால்
यदि	கின்றான் என்றால்		
ततः	அதினால்	मा आगच्छेत्	அணுகவேண்டாம்.

प्रत्यक्षं सप्त ते साला मया बाणेन दारिताः । तेनावेहि बलेनाद्य वालिनं निहतं मया ॥

ते	“அந்த	अद्य	இப்பொழுது
सप्त	ஏழு	तेन	அந்த
सालाः	ஆச்சா மரங்கள்	बलेन	சக்தியாலே
मया	என்னால்	मया	என்னால்
बाणेन	ஒரு பாணத்தால்	वालिनं	வாலியை
प्रत्यक्षं	உமது முன்னிலையிலே	निहतं	கொல்லப்பட்டவனாக
दारिताः	பிளக்கப்பட்டன. [யே	अवेहि	எண்ணும்.

अनृतं नोक्तपूर्वं मे कृच्छ्रे महति तिष्ठता । धर्मलोभपरीतेन न च वक्ष्ये कथंचन ॥ १५ ॥

धर्मलोभ- परीतेन	{ “தர்மத்தில் ஆஸக்தி யை சர்வவுமாய்கொ ள்ளால் [ண்ட	अनृतं	பொய்
मे	பெரும்	न उक्तपूर्वं	இதற்குமுன் எப்பவும் சொல்லப்படவில்லை.
महति	கஷ்டதசையில்	कथंचन च	இனிமேலும் எப்பொ ழுதும்
कृच्छ्रे	இருப்பவனாகியும்	वक्ष्ये न	சொல்லமாட்டேன்.

सफलां च करिष्यामि प्रतिज्ञां जहि संभ्रमम् । प्रमूतं कलमं क्षेत्रे वर्षेणैव शतक्रतुः ॥ १६ ॥

क्षेत्रे प्रसूतं	“நிலத்தில் முளைத்த சென்னெற்பயிரை	प्रतिज्ञां	எனது பிரதிக்களையை
कलमं	இந்திரன்	सफलां च	பூர்த்தியடைந்ததாக
शतक्रतुः	மழையால்	करिष्यामि	நான் செய்தே தீரு வேன்.
वर्षेण	{ கதிற்பெறச்செய்கிற து எப்படடியோ அப் படியே	संभ्रमं	மன ஏக்கத்தை
इव		जहि	ஒழியும்.

तदाह्वाननिमित्तं त्वं बालिनो हेमपालिनः । सुग्रीव कुरु तं शब्दं निष्पत्येन वानरः ॥

சுக்ரீவ
தவ்
த்வ
ஹேமபாலின:
வாலின:
அஹ்வானநிமித்தம்

“சக்ரீவரே!
ஆகையால்
நீர்
பொன்மலைகுடிய
வாலியை [ஹேமபால்]
ஆழைகூவுதலின் கார-

யேன
வானர:
நிஷ்பதேத்
தம்
சப்தம்
கூறு

எதைச் செய்தால்
வானரன் (வாலி)
வெளிக்கிளம்புவானோ
அப்படிப்பட்டதாகிய
கர்ஜனையை
நிபோடு.

जितकाशी बलश्लाघी त्वया चाधर्षितः पुरा । निष्पतिष्यत्यसङ्गेन वाली स प्रियसंयुगः ॥

ஜிதகாஸீ
வலஸ்தாஸீ
புரியஸ்யு:
புரா
தவ்யா

“ஜயசிலனெனத் தலை
கொழுத்து
பலத்தை கொண்டாடு
பவனும்
பேராசையுடையவ
இதற்குமுன் [னும்]
உம்மால்

அதர்ஸித: ச
ச:
வாலி
அஸங்கேன
நிஷ்பதிஸ்யதி

அடக்கமுடியா திருந்த
அந்த [வனுமான்
வாலி,
உடனே
வெளிப்பட்டு
வருவான்.

रिपूणां धर्षणं शूरा मर्षयन्ति न संयुगे । जानन्तस्तु स्वकं वीर्यं स्त्रीसमक्षं विशेषतः ॥

ஸ்யு:
ஸ்வகம்
வீர்யம்
ஜானந்த:
சூரா: து
ரிபூணாம்

“பேராவில்
தனது
பராக்கிரமத்தை
அறிந்த
சூரர்களே வென்றால்
சத்துருக்களுடைய

தர்ஷணம்
விசேஸ்த:
ஸ்த்ரீஸமக்ஷம்
மர்ஷயந்தி ந

தீரஸ்காரத்தை
அதையும் இன்னும்
விசேஷமாய்
பெண்கள் முன்னிலை
யில்
பொறுக்கமாட்டார்
கள்.”

स तु रामवचः श्रुत्वा सुग्रीवो हेमपिङ्गलः । ननदं क्रूरनादेन विनिर्भिन्दन्निवाम्बरम् ॥

ச:
ஹேமபிங்கல:
சுக்ரீவ:
ராமவச:

அந்த
பொன்றிறமுள்ள
சக்ரீவன்,
ஸ்ரீராமருடைய திரு
வாகை

சுத்வா து
அமயர்
விநிர்ஹிந்தந் இவ்
கூரநாடேன
நநதம்

தெட்டமின்னர்,
ஆகாசத்தை
பிளர்க்கின்றவன்
பேராகி,
பெருக்குரலிட்டு
கர்ஜித்தான்.

तस्य शब्देन विव्रस्ता गावो यान्ति हतप्रभाः । राजदोषपरामृष्टाः कुलस्त्रिय इवाकुलाः ॥

தஸ்ய
சப்தேன
காவ:
ராஜதோஷபராமுஸ்தா:
காகுலா:

அவனது
கர்ஜனையால்
கிளவுலகெல்லாம்
ராஜதோஷத்தால்
அல்லற்பட்டு
தனிக்குழம்

கூலஸ்த்ரிய: இவ:
விவ்ரஸ்தா:
ஹதப்ரா:
யாந்தி

குலமாதர்கள் போல
உள்ளம் நடுக்கியவை
களாய்
ஒளிகுன்றியவைக
ளாய்
ஆயின.

द्रवन्ति च मृगाः शीघ्रं भग्ना इव रणे हयाः । पतन्ति च खगा भूमौ क्षीणपुण्या इव ग्रहाः ॥

मृगाः च	மிருகங்களும்	द्रवन्ति	ஓடத்தலைப்பட்டன.
रणे	போரில்	खगाः च	பறவைகளும்
भग्नाः	அடியுண்ட	क्षीणपुण्याः	புண்ணியம் குறைந்த
हयाः इव	குதிரைகள் போலவே	ग्रहाः इव	கிரஹங்கள் போலவே
शीघ्रं	விரைவில்	भूमौ	தரையில்
		पतन्ति	விழுகின்றன.

ततः स जीमूतगणप्रणादो नादं विमुञ्चंस्त्वरया प्रतीतः ।

सूर्यात्मजः शौर्यविवृद्धतेजाः सरित्पतिर्वाऽनिलचञ्चलोर्मिः ॥ २३ ॥

ततः	அப்பொழுது	अनिल-	காற்றினால் அசைவுண்
सूर्यात्मजः	சூரியனின் புதல்வனாகிய	चञ्चलोर्मिः	டு சலிக்கும் அலைகளோடு கூடிய
सः	அவன்	सरित्पतिः वा	சமுத்திரம்போலவே
जीमूतगणप्रणादः	மேககணங்கள் போல் கர்ஜிக்கின்றவனாய்	शौर्य-	மனவலிமையால் மலிந்த
त्वरया	வேகமாய்	विवृद्धतेजाः	த ஆற்றலுடையவனாகி
नादं	சத்தத்தை	प्रतीतः	அதி உத்ஸாகம் கொண்டு விளங்கினான்.
विमुञ्चन्	இட்டுக்கொண்டு		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकान्ये

किष्किन्धाकाण्डे चतुर्दशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 9892

किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकाः 640

पञ्चदशः सर्गः—பதினைந்தாவது ஸர்க்கம் ॥ १५ ॥

तारोपदेशः—தாரையின் உபதேசம்.

अथ तस्य निनादं तं सुग्रीवस्य महात्मनः । शुश्रावान्तःपुरगतो वाली भ्रातुरमर्षणः ॥

अथ	அப்பொழுது	सुग्रीवस्य	சுகிரீவனுடைய
अन्तःपुरगतः	அந்தப்புரத்திலிருந்த	तं	அந்த
वाली	வாலி,	निनादं	பெருங்கோஷத்தை
तस्य	அந்த	अमर्षणः	ஸகிக்கமுடியாதவனாகி
भ्रातुः	தம்பிரயும்		
महात्मनः	மகாத்மாவுமான	शुश्राव	கேட்டான்.

श्रुत्वा तु तस्य निनदं सर्वभूतप्रकम्पनम् । मदश्चैकपदे नष्टः क्रोधश्चापतितो महान् ॥ २ ॥

तस्य	அவனது	एकपदे	ஏககாலத்தில்
सर्वभूतप्रकम्पनं	{ எல்லாப்பிராணிகளையும் நடுக்கமுதச்செய்யும்	मदः च	குடிமயக்கமும்
निनदं	கேரலத்தை	नष्टः	ஒழிந்தது.
श्रुत्वा तु	கேட்டதுமே,	महान्	பெரும்
		क्रोधः च	கோபமும்
		आपतितः	விளைந்தது.

स तु रोषपरीताङ्गो वाली सन्ध्यातपप्रभः । उपरक्त इवादित्यः सद्यो निष्पभतां गतः ॥

सद्यः	உடனே	सन्ध्यातपप्रभः	மாலை வெயில் ஒளி
सः	அந்த		யுடையவனாய்
वाली तु	வாலியும்,	उपरक्तः	கொதறணம் பிடித்த
रोषपरीताङ्गः	{ கோபத்தால் பற்றப் பட்ட மனமுடைய வனாய்	आदित्यः	சூரியபகவான்
		इव	போலவே
		निष्पभतां गतः	ஒளிகுன் நியிருந்தான்

वाली दंष्ट्राकरालस्तु क्रोधादीप्ताग्निसंनिभः । भात्युत्पतितपद्माभः समृणाल इव हृदः ॥

दंष्ट्राकरालः	கோரைபற்களால் பய ங்கரமாய்த் தேன்றும்	उत्पतितपद्माभः	{ பிடுங்கி எறியப்பட்ட தாமரைகளையுடைய தோற்றமுள்ளதும்
वाली	வாலி	समृणालः	கொடிகளுடனிருக் கிறதுமான
क्रोधात्	கோபாவேசத்தால்	हृदः इव	தாமரை ஒடைபோல்
दीप्ताग्नि-	கொழுந்துவிட்டெரி	भाति	காணப்பட்டான்.
सन्निभः तु	யும் அக்கின்போன் றவனாகி		

शब्दं दुर्मर्षणं श्रुत्वा निष्पपात ततो हरिः । वेगेन चरणन्यासैर्दारयन्निव मेदिनीम् ॥ ५ ॥

ततः	அப்பொழுது	मेदिनी	பூமியை
हरिः	வானரன், (வாலி)	चरणन्यासैः	காலடிவெப்புகளால்
दुर्मर्षणं	பொறுக்கமுடியாத	दारयन् इव	பினக்கின்றவன்
शब्दं	சத்தத்தை	वेगेन	விரைந்து [போலாகி
श्रुत्वा	கேட்டு,	निष्पपात	வெளிப்புறப்பட்டான்.

तं तु तारा परिष्वज्य स्नेहादर्शितसौहृदा । उवाच त्रस्तसंभ्रान्ता हितोदकमिदं वचः ॥

त्रस्तसंभ्रान्ता	பயந்து உள்ளம் கலங்கிய	हितोदकं	நன்மைபய பயக்கத் பின்வரும் [தக்க
तारा	தாரை	वचः	சொல்லை
स्नेहात्	அன்பினால்	तं	அவனை
दर्शितसौहृदा	பக்தியைவெளியிட்டுக் காட்டுகின்றவளாகி	परिष्वज्य तु	கட்டியனைத்துக்கொ
		उवाच	சொன்னான். [ண்டே

साधु क्रोधमिमं वीर नदीवेगमिवागतम् । शयनादुत्थितः काल्यं त्यज भुक्तामिव स्रजम् ॥

वीर	“நாதா!	उत्थितः	எழுந்த ஒருவன்
नदीवेगं	ஆற்றப்பெருக்கை	भुक्तां	இரவில் புனைந்திருந்த
इव	போலவே	स्रजं	பூமாலைபை
आगतं	பொங்கியெழுந்த	इव	எவ்வண்ணமோ
इमं	இந்த		அவ்வண்ணமே
क्रोधं	கோபத்தை	त्यज	நீக்கிவிடுப் ;
काल्यं	அதிகாலைபில்	साधु	நன்ம் பெறுவீர்.
शयनात्	படுக்கையிலிருந்து		

काल्यमेतेन सङ्ग्रामं करिष्यसि च वानर । वीर ते शत्रुबाहुल्यं फल्गुता वा न विद्यते ॥

வானர	“வானரரே!	वीर	நாதா!
एतेन	இவனோடு	शत्रुबाहुल्यं	சத்ருருவுக்கு அதிகப்
काल्यं	நானைக்காரை		பெருமையாவது
सङ्ग्रामं करिष्यसि	போரைப் புரிவீர்.	ते	தேவரீருக்கு
च	அதனால்	फल्गुता वा	சிறுமையாவது
		विद्यते न	உண்டாகாது.

सहसा तव निष्क्रामो मम तावन्न रोचते । श्रूयतां चाभिधास्यामि यन्निमित्तं निवार्यसे ॥

तव	“தேவரீரது	निवार्यसे	தேவரீர் தடுக்கப்படு
सहसा	அவசரப்பட்டு		கின்றீர் என்பதை
निष्क्रामः	வெளிச்செல்கையா	अभिधास्यामि	இதோ, விளங்க விளம்
मम तावत्	எனக்கோ [னது		புகழேன்;
रोचते न	பிடிக்கவில்லை.	श्रूयतां च	செவிகொடுக்கப்
यन्निमित्तं	என்னகாரணமாய்		பட்டும்.

पूर्वमापतितः क्रोधात्स त्वामाह्वयते युधि । निष्पत्य च निरस्तस्ते हन्यमानो दिशो गतः ॥

पूर्व आपतितः	“இதற்கு முந்திவந்து	गतः	ஓடிப்போய்விட்ட
युधि	போரில்	सः च	அவனே
ते	தேவரீரால்	निष्पत्य	திரும்பிவந்து
हन्यमानः	புடைக்கப்பட்டு	त्वां	தேவரீரை
निरस्तः	தோல்வியடைந்தவனா	क्रोधात्	கோபத்துடன்
दिशः	திக்குகளை நோக்கி [ய்	आह्वयते	போருக்கழைக்கின்
			றான்.

त्वया तस्य निरस्तस्य पीडितस्य विशेषतः । इहैत्य पुनराह्वानं शङ्कां जनयतीव मे ॥

त्वया	“தேவரீரால்	तस्य	அவனது
विशेषतः	விசேஷமாய்	आह्वानं	போருக்கழைத்த
पीडितस्य	ஹிம்மலிக்கப்பட்டு	मे	எனக்கு [லானது
निरस्तस्य	தோல்வியடைந்து	इव	இப்படிப்பட்டதென
इह एव	இங்கு வந்து		சொல்லமுடியாத
पुनः	மீளவும்	शङ्कां	மனக்குழப்பத்தை
		जनयति	உண்டுபண்ணுகிறது.

दर्पश्च व्यवसायश्च यादृशस्तस्य नर्दतः । निनादस्य च संरम्भो नैतदल्पं हि कारणम् ॥

नर्दतः	“பெரும்கூசலிடும்	च	அப்படியே அசட்டை
तस्य	அவனது		செய்யத்தக்கதன்று.
यादृशः	இப்படிப்பட்டதாய்	निनादस्य	பேரிரச்சலின்
दर्पः	அவமரியாதையான	संरम्भः	முழுக்கமும்
	கடத்தை	च	அப்படியே அசட்டை
अल्पं न	அசட்டைசெய்யத்தக்	एतत्	செய்யத்தக்கதன்று.
	கதன்று.	कारणं	அப்பொழுதிய
		च	செய்கை
व्यवसायः	{ யுத்தவியாபாரங்களில்	हि	அப்படியே அசட்டை
	செய்யும் கடப்போர		செய்யத்தக்கதன்று
	யம்		இது திண்ணம்.

நாசஹாயமஹ் மந்யே சுபிரீவ் தமிஹா஗தம் । அவபுஷ்யசஹாயத்ர யமாத்ரித்யைஷ் கர்ஜதி ॥ 13 ॥

இஹ	“இப்பொழுது	ய்	எவனோ ஒருவனை
ஆ஗த்	இவ்விடம் வந்துசேர்ந்	ஆத்ரித்ய	தஞ்சமாயடைந்து,
தே	அந்த [கிருஞ்சும்	அவபுஷ்ய- }	துணையாளனால் கை
சுபிரீவ்	சுக்ரீவனை	சஹாய: ச }	கொடுத்து கார்க்கப்
அசஹாய்	துணையாளனுடனில்		பட்டவனாகவே
அஹ்	நான் [லாதவனாக	கர்ஜதி	பெரும் உச்சரீடுகின்
மந்யே ந	எண்ணவில்லை.		றான்.
ஏப:	இவன்		

புருத்யா நிபுணத்ரேவ வுத்திமாத்ரேவ வானர: । அபரிஸ்திவிர்யேண சுபிரீவ: சஹ நேப்யதி ॥ 14 ॥

புருத்யா	“இயற்கையாகவே	சுபிரீவ:	சுக்ரீவன்
வுத்திமாந் ச	புத்திமானும்	அபரிஸ்திவிர்யேண	வன்மைபரீகரித்தறிய
நிபுண: ஏவ	சாமர்த்தியசாலையும்	சஹ ஏவ	ப்படாத ஒருவனோடு
வானர: ச	வானரனுமான	ஏப்யதி ந	கூட்டுவானென்றால்
			வரமாய்தான்.

பூர்வமேவ மயா வீர ஸ்ருத் கத்யதோ வச: । அஹ்நஸ்ய குமாரஸ்ய வக்ஷ்யாமி த்வா ஹித் வச: ॥

வீர	“நாதா !	மயா	என்னால் [கிறது.
பூர்வ் ஏவ	இதற்குமுந்தியே	ஸ்ருத்	கேட்கப்பட்டிருக்-
கத்யத:	பல விஷயங்களை	ஹித்	நன்மையை விடவிடிக்
	பேசிக்கொண்டிருந்த		கும்
குமாரஸ்ய	குமாரனாகிய	வச:	சொல்லுகிய இதை
அஹ்நஸ்ய	அங்கதனது	த்வா	தேவரீருக்கு
வச:	சொல் ஒன்று	வக்ஷ்யாமி	சொல்லுகிறேன்.

அஹ்நஸ்து குமாரோஸ்ய வநாந்தஸுபநிர்஗த: । ப்ருத்திஸ்தேன கத்யதா சாரீரஸ்தேநிவேதிதா ॥ 15 ॥

அயோத்யாபிபதே: புத்ரோ ஸூரோ சமரதுர்ஜயோ । இக்ஷாக்ஷாந் குலே ஜாதோ ப்ரதீதோ ராமலக்ஷ்மணோ ॥

சுபிரீவபிரியகாமாஸ்தீ ப்ராஸு தத்ர துராஸதௌ ॥ 16 ॥

அய்	“இந்த	ராமலக்ஷ்மணோ	ஸ்ரீராமர் வசந்தமணர்
குமார:	குமாரனாகிய	ப்ரதீதோ	பிரசித்திபெற்ற [என
அஹ்ந:	அங்கதன்		வருமான இருவர்கள்
வநாந்த:	காட்டினான்	சுபிரீவபிரியகாமாஸ்தீ	சுக்ரீவருக்கு ஸ்ரீதத்
உபநிர்஗த:	போயிருந்தான் ;		தை செய்யவேண்டி.
அயோத்யாபிபதே:	‘அயோத்தியில்’	தத்ர	அங்கதத்தில்
புத்ரோ	புதல்வர்களும் [ரின்	ப்ராஸு	வந்திருக்கின்றார்கள்
ஸூரோ	சூரர்களும்	ஆஸ்தீ:	கண்பர்களான [என்ற
சமரதுர்ஜயோ	போரில் வெல்லுதற்கு	சாரீ:	வாட்களால்
	ரியவர்களும்	கத்யதா	தெரிவிக்கப்பட்ட
இக்ஷாக்ஷாந்	இக்ஷவாகுக்களுடைய	ப்ருத்தி:	தற்காலச்செய்தியா
குலே	குலத்தில்	தேன து	இவனுலேயே [னது
ஜாதோ	பிறந்தவர்களும்	நிவேதிதா	எனக்கு சொல்லப்
துராஸதௌ	ஒப்புயர்வில்லாதவர்		பட்டது.
	களும்		

तव भ्रातुर्हि विख्यातः सहायो रणकर्कशः । रामः परबलामर्दी युगान्ताग्निरिवोत्थितः ॥

तव "தேவரீரது
 भ्रातुः தம்பிரானது
 सहायः हि துணையாளனோ
 विख्यातः திரிலோகப்பிரசித்தி
 रामः ஸ்ரீராமர்; [பெற்ற
 रणकर्कशः { போரில் பாக்கிரமத்
 தின் எல்லைகண்டறிய
 ப்படமுடியாதவர்;

परबलामर्दी சத்துருவினாற்றலை அ
 युगान्ताग्निः டியோடொழிப்பவர்;
 इव னழித்தி
 उथितः போலவே
 உத்பனித்தவர்.

निवासवृक्षः साधूनामापन्नानां परा गतिः । आर्तानां संश्रयश्चैव यशसश्चैकभाजनम् ॥

साधूनां "புண்பாத்தமாக்களை
 निवासवृक्षः காத்தருளும் கற்பகம்;
 आपन्नानां இடதுற்றவர்களுக்கு
 परा எதிலும் மேம்பட்ட

गतिः च புகலிடம்;
 आर्तानां திக்கற்றவர்களுக்கு
 संश्रयः एव ரகங்கர்;
 यशसः च புகழுக்கு
 एकभाजनं உரிய பாத்நிரம்.

ज्ञानविज्ञानसंपन्नो निदेशे निरतः पितुः । धातुनामिव शैलेन्द्रो गुणानामाकरो महान् ॥

ज्ञानविज्ञान- } "பரமாத்மஞானத்தி
 संपन्नः } ளும் மற்றுமுள்ள
 पितुः தந்தையினது
 निदेशे ஆக்கினையில்
 निरतः அசஞ்சலபக்தியுடை
 धातूनां தாதுக்களுக்குயவர்;

शैलेन्द्रः ஹிமவான்
 इव எப்படியோ
 गुणानां அப்படியே
 तिरुக்கல்யாண
 குணங்களின்
 महान् சர்வோத்திருஷ்டமா
 आकरः சுரங்கம். [கிய

तत्क्षमं न विरोधस्ते सह तेन महात्मना । दुर्जयेनाप्रमेयेन रामेण रणकर्मसु ॥ २१ ॥

तत् "ஆகையால்
 रणकर्मसु போர்த்தொழில்களில்
 अप्रमेयेन அறிவிக்கெட்டாத
 வரும்
 दुर्जयेन { எப்படிப்பட்டவனா
 ளும் வெல்லமுடியாத
 தவரும்

महात्मना மகாத்மாவுமாகிய
 तेन அந்த
 रामेण ஸ்ரீராமரோடு
 सह கூட
 ते தேவரீருக்கு
 विरोधः விரோதமென்பது
 क्षमं न யுத்தமன்று.

शूर वक्ष्यामि ते किञ्चिन्न चेच्छाम्यभ्यसूयितुम् । श्रूयतां क्रियतां चैव तव वक्ष्यामि यद्वितम् ॥

शूर "சூரோ!
 ते தேவரீருக்கு
 किञ्चित् ஒன்றை
 वक्ष्यामि உரைக்கப்போகிறேன்
 अभ्यसूयितुं च சினமுட்டுவதற்கோ
 इच्छामि न நான் தணிவுதேன்.
 तव தேவரீருக்கு

यत् எதொன்று
 हितं च एव வியாயமானதோ
 वक्ष्यामि சொல்லுகிறேன்.
 श्रूयतां செனிகொடுத்து
 क्रियताम् கேட்கப்பட்டதும்
 திருவுளப்படி முடிக்கப்பட்டதும்.

यौवराज्ये तु सुग्रीवं तूर्णं साध्वभिषेचय । विग्रहं मा कृथा वीर भ्रात्रा राजन्वलीयसा ॥

वीर "நாதா!
வலியசா தக்க துணைபயப்
பெற்றுவிட்ட

भ्राता தம்பியோடு
विग्रहं போர்
मा कृथा: புரியாதீர்.

अहं हि ते क्षमं मन्ये तेन रामेण सौहृदम् । सुग्रीवेण च संप्रीतिं वैरमुत्सृज्य दूरतः ॥

अहं हि "ஆடியானோ,
तेन रामेण அந்த ஸ்ரீராமருடன்
सौहृदं நட்புபெற்றிருத்தலை
ते தேவரீருக்கு
क्षमं ஏற்றதென
मन्ये எண்ணுகிறேன்
वैरं துவேஷத்தை

लालनीयो हि ते भ्राता यवीयानेष वानरः । तत्र वा सन्निहस्यो वा सर्वथा बन्धुरेव ते ॥

एषः वानरः "இந்த வானரர்
ते தேவரீருக்கு
यवीयान् भ्राता தம்பி.
हि ஆனதால்
लालनीयः கூடி குலாவப்பட
வேண்டியவர்.

न हि तेन समं बन्धुं भुवि पश्यामि कंचन । दानमानादिसत्कारैः कुरुष्व प्रत्यनन्तरम् ॥

हि "ஆனபடியால்
भुवि இவ்வுலகில்
तेன ஆவரோடு
समं சமமாகிய
बन्धुं பந்துவாகிற
कंचन வேறொருவனை

वैरमेतत्समुत्सृज्य तव पार्श्वे स तिष्ठतु । सुग्रीवो विपुलग्रीवस्तव बन्धुः सदा मतः ॥२७॥

सः "ஆவர்
एतत् இந்த
वैरं துவேஷத்தை
समुत्सृज्य விட்டொழித்து
तव தேவரீரது
पार्श्वे பக்களில்
तिष्ठतु இருக்கட்டும்.

राजन् அரசே!
सुग्रीवं तु சுக்ரீவரையே
तूर्णं தசநாணமே
साधु மனமுவந்து
यौवराज्ये இளவரசில்
अभिषेचय முடிசூட்டிவையும்.

दूरतः உன்னத்திலெல்லாதடவு
उत्सृज्य விட்டொழித்து
सुग्रीवेण சுக்ரீவரோடு
संप्रीतिं அன்பார்த்த வாத்தைல்
च யமாயிருத்தலையும்
தேவரீருக்கு ஏற்றதெ
ன் எண்ணுகிறேன்.

तव सन् वा தூரத்திலிருந்தாலும்
इहस्यः वा பக்களிலிருந்தாலும்
सर्वथा எப்படியும் [ஆவர்
ते தேவரீருக்கு
बन्धुः एव கூடப்பிறந்தவரே.

दानमानादिसत्कारैः कुरुष्व प्रत्यनन्तरम् ॥

पश्यामि न நான் அறிந்திலேன்.
दानमानादि- } ரகலித்தல் கௌரலித்
सत्कारैः } தல் முதலிய அனுசர
ணைகளால்
प्रत्यनन्तरं ஸ்வாதீனத்திலிருப்ப
வராக
कुरुष्व செய்துகொள்ளும்.

विपुलग्रीवः நீண்ட கழுத்தை
सुग्रीवः சுக்ரீவர் [புடைய
सदा எக்காலத்திலும்
तव தேவரீருக்கு
बन्धुः உற்ற துணையவரென
मतः என்னால் நினைக்கப்
பட்டவர்.

भ्रातुः सौहृदमालम्ब नान्या गतिरिहास्ति ते ॥ २८ ॥

भ्रातुः “தம்பிரியினிடம்
सौहृदं நட்பை
आलम्ब मेற்கொள்ளும்;

इह இப்பொழுது
ते தேவரீருக்கு
अन्या வேறு
गतिः अस्ति न கதி இல்லை.

यदि ते मत्प्रियं कार्यं यदि चावैषि मां हिताम् । याच्यमानः प्रयत्नेन साधुवाक्यं कुरुष्व मे ॥

ते “தேவரீருக்கு
मत्प्रियं எனக்கிடையானது
कार्यं செய்யத்தக்க
यदि என்றாலும்
मां அடியாளே
हितां च நலங்கருதுபவனாக

अवैषि அறிந்திருக்கின்றீர்
यदि என்றாலும்
याच्यमानः பிரார்த்திக்கப்படும்
मे அடியாளது [தேவரீர்
वाक्यं விண்ணப்பத்தை
प्रयत्नेन பெரியமனதுசெய்து
कुरुष्व ஏற்றருளும்.
साधु நலம் காண்பீர்.

प्रसीद पथ्यं शृणु जल्पितं हि मे न रोषमेवानुविधातुमर्हसि ।

क्षमो हि ते कोसलराजसूनुना न विग्रहः शक्रसमानतेजसा ॥ ३० ॥

प्रसीद “திருவுளமுவந்தரு
मे எனது [ளும்.
पथ्यं ஹிதமான
जल्पितं மொழியை
शृणु கேளும்.
रोषं கோபத்தை
अनुविधातुं एव விடாது பற்றியவண்
ணமேயிருக்க

अर्हसि न கூடாது.
हि ஏனெனில்
शक्रसमानतेजसा இந்திரனை நிகர்த்த
ஆற்றலுடைய
ते தேவரீருக்கு
कोसलराजसूनुना கோசலக்கோமான்
विग्रहः பேரர் [கோமகனோடு
क्षमः न யுக்தமன்று;
हि இது திண்ணம்.”

तदा हि तारा हितमेव वाक्यं तं वालिनं पथ्यमिदं वभाषे ।

न रोचते तद्वचनं हि तस्य कालाभिपन्नस्य विनाशकाले ॥ ३१ ॥

तदा அப்பொழுது
तारा हि தாரையோ
तं அந்த
वालिनं வாலிக்கு
इदं மேற்கண்ட
हितं நியாயமாயிருக்கிறதும்
पथ्य एव கேள்பகரமாயிருக்கின்
றதுமான

वाक्यं சொல்லை
वभाषे சொன்னான்.
विनाशकाले அழிவுகாலத்தில்
कालाभिपन्नस्य காலன்கையகப்பட்ட
तस्य हि அவனுக்கேரவெண்
तद्वचनं அச்சொல்
न रोचते மனதிற்புகனில்லை.

इत्यापे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

किष्किन्धाकाण्डे पञ्चदशः सर्गः ॥

பொடச: சரீ: — பதினாறுவது ஸர்க்கம் ॥ 16 ॥

வாலிவத:—வாலிவதம்

तामेवं ब्रुवती तारां ताराधिपनिभाननाम् । वाली निर्भर्त्स्यामास वचनं चेदमब्रवीत् ॥

வாலி வாஸி
एवं மேற்கண்டவாறு
ब्रुवती பேசிக்கொண்டிருக்
கும்
ताराधिपनिभाननां சந்திரனைப்போன்ற
முகமுடைய

तारां தாரையை
निर्भर्त्स्यामास அதட்டினான்.
तां அவளைப்பார்த்து
इदं பின்வரும்
वचनं च சொல்லையும்
अब्रवीत् சொன்னான்.

गर्जतोऽस्य सुसंरब्धे भ्रातुः शत्रोर्विशेषतः । मर्षयिष्याम्यहं केन कारणेन वरानने ॥२॥

वरानने “ஆரணங்கே!
भ्रातुः தம்பியும்
गर्जतः உறுமி கர்ஜிக்கின்ற
विशेषतः அதிலும் [வனும்
शत्रोः சத்துருவுமான
अस्य இவனுடைய

सुसंरब्धे ஆரவாரத்தை
अहं நான்
केन எந்த
कारणेन காரணத்தைக்
கொண்டு
मर्षयिष्यामि சகிப்பேன்?

अधर्षितानां शूराणां समरेष्वनिवर्तिनाम् । धर्षणामर्षणं भीरु मरणादतिरिच्यते ॥ ३ ॥

भीरु “பயந்தவளே!
समरेषु போரில்
अनिवर्तिनां புறமுதுகிட்டோடா
अधर्षितानां தோல்வியடையாத[து
शूराणां சூரர்களுக்கு

धर्षणामर्षणं அவமானத்தை சகித்
தலென்பது
मरणात् மரணத்தைக்காட்டி
நும்
अतिरिच्यते அதிக கம்பட்டானது.

सोढुं न च समर्थोऽहं युद्धकामस्य संयुगे । सुग्रीवस्य च संरम्भं हीनग्रीवस्य गर्जतः ॥४॥

युद्धकामस्य “போரைக்கேரரி
गर्जतः கர்ஜிக்கும்
हीनग्रीवस्य கோணக்கழுத்தனாகிய
सुग्रीवस्य சுகீரனுடைய

संरम्भं च ஆர்ப்பரித்தலை
संयुगे போரில்
सोढुं பொறுக்க
अहं च நான் மட்டும்
समर्थः न உடன்பட்டவனாகேன்.

न च कार्यो विषादस्ते राघवं प्रति मत्कृते । धर्मज्ञश्च कृतज्ञश्च कथं पापं करिष्यति ॥५॥

मत्कृते “என் விஷயத்தில்
राघवं प्रति ராகவரை நினைத்து
ते உனக்கு
विषादः च கவலை என்னிடே
कार्यः न கொள்ளத்தக்கதன்று.

धर्मज्ञः च தர்மங்களை உள்ளபடி
யறிந்தவரும்
कृतज्ञः च { சதா தர்மமானுஷ்டான
முடையவருமான
அவர்
पापं தகாத காரியத்தை
कथं करिष्यति எங்கனம் புரிவார்?

निवर्तस्व सह स्त्रीभिः कथं भूयोऽनुगच्छसि । सौहृदं दर्शितं तारे मयि भक्तिः कृता त्वया ॥

தாரே	“தாரே !	त्वया	உன்னால்
भूयः	இன்னும்	मयि	என்னிடத்திலுள்ள
कथं	என்	भक्तिः	பக்தியும்
अनुगच्छसि	பின்பற்றி வருகின்	कृता	வெளியிடப்பட்டது.
सौहृदं	அன்பு [றணை ?	स्त्रीभिः	மற்று மனைவியர்க
दर्शितं	விளங்கக்காட்டிவிடப்	सह	கூட [னோடு
	பட்டது.	निवर्तस्व	திரும்பி போய்விடு.

प्रतियोत्स्याम्यहं गत्वा सुग्रीवं जहि संभ्रमम् । दर्पं चास्य विनेष्यामि न च प्राणैर्विमोक्ष्यते ॥

अहं	“நான்	दर्पं च	செருக்கை மாத்திரம்
गत्वा	சென்று	विनेष्यामि	ஒழிக்கப்போகிறேன்.
सुग्रीवं	சுக்ரீவனை	संभ्रमं	மனச்சஞ்சலத்தை
प्रतियोत्स्यामि	எதிர்த்து போர்புரிய	जहि	கிட்டுவிடு ;
	ப்போகிறேன்.	प्राणैः च	அவன் உயிர் மாய்க்கப்
अस्य	இவனது	विमोक्ष्यते न	படப்போவதில்லை.

अहं ह्यजिस्थितस्यास्य करिष्यामि यथेप्सितम् । वृक्षैर्मुष्टिप्रहारैश्च पीडितः प्रतियास्यति ॥

अहं	“நான்	करिष्यामि	பிரதிசெய்யப்போகி
अजिस्थितस्य	போரில் எதிர்த்து	वृक्षैः	மாண்களாலும் [றேன்.
अस्य	இவனுக்கு [நிற்கும்	मुष्टिप्रहारैः च	முஷ்டிகளின் அடி
	எவ்வளவு அவசியமோ		களாலும்
यथेप्सितं हि	{ அவ்வளவு மட்டுந்	पीडितः	புடைக்கப்பட்டவனாய்
	தான்	प्रतियास्यति	அவன் திரும்பிப்போ
अहं	நான்		ய்விடுவான்.

न मे गर्वितमायस्तं सहिष्यति दुरात्मवान् । कृतं तारे सहायत्वं सौहृदं दर्शितं मयि ॥

दुरात्मवान्	“துஷ்டா த்மாவாகிய	सहायत्वं	உன்னால் செய்யக்கூடி
	அவன்		ய உதவி
गर्वितं	அவனது கொழுப்	कृतं	செய்யப்பட்டது.
मे	எனது [பால் விளைந்த	मयि	என்னிடத்திலுள்ள
आयस्तं	உபத்திரவத்தை	सौहृदं	அன்பானது
सहिष्यति न	பொறுக்கமுடியாது.	दर्शितम्	வெளிக்காட்டப்பட்
तारे	தாரே !		டது.

शापिताऽसि मम प्राणैर्निवर्तस्व जयेन च । अहं जित्वा निवर्तिष्ये तमहं भ्रातरं रणे ॥

मम	“எனது	रणे	போரில்
प्राणैः	பிராணன்மீதும்	तं भ्रातरं	அந்த தம்பியை
जयेन च	வெற்றியின்மீதும்	जित्वा	ஜயித்துவிட்டு,
शापिता	ஆணையிடப்பட்டவ	अहं	நான்
असि	ஆகிராய். [ளாய்	निवर्तिष्ये	திரும்புவேன்.
अहं	நான்	निवर्तस्व	திரும்பிப்போ.”

तं तु तारा परिष्वज्य वालिनं प्रियवादिनी । चकार रुदती मन्दं दक्षिणा सा प्रदक्षिणम् ॥

दक्षिणा
प्रियवादिनी
सा तारा
तु
मन्दं

சாமர் த்தியசா லியும்
சதா உள்ளம் குளிரும்
மடி. பேசுபவளுமான
அந்த தாரை
இவ்விஷயத்தில்
சொல்லியதை ஏற்றுக்
கொள்ளா திருந்த

तं
वालिनं
परिष्वज्य
रुदती
प्रदक्षिणं
चकार

அந்த
வாலியை
தழுவி,
அழுதுகொண்டே
பிரதக்ஷிணம்
செய்தான்.

ततः स्वस्त्ययनं कृत्वा मन्त्रवद्विजयैषिणी । अन्तःपुरं सह स्त्रीभिः प्रविष्टा शोकमोहिता ॥

ततः
शोकमोहिता
विजयैषिणी
मन्त्रवत्

அப்பொழுது
சோகத்தால் மெய்மற
ந்துவிட்ட அவள்
இவனுக்கு வெற்றியை
பிரார்த்திக்கின்றவ
ளாக
சாஸ்திரோத்தமாய்

स्वस्त्ययनं
कृत्वा
स्त्रीभिः सह
अन्तःपुरं
प्रविष्टा

தெய்வப்பிரார்த்தனை
செய்துவிட்டு
மற்று மனைவியார்க
ளோடுகூட
அந்தப்புரத்திற்கு
போய் சேர்ந்தாள்.

प्रविष्टायां तु तारायां सह स्त्रीभिः स्वमालयम् । नगरान्निर्ययौ क्रुद्धो महासर्प इव श्वसन् ॥

तारायां
स्त्रीभिः
सह
स्व
आलयं
प्रविष्टायां तु
महासर्पः

தாரை
மற்று மனைவியார்க
கூட [ளோடு
தனது
அரண்மனைக்கு
சென்றபின்னர்
மகாசர்ப்பம்

इव
श्वसन्
क्रुद्धः
नगरात्
निर्ययौ

போல்
பெருமூச்சுவிட்டுக்
கொண்டு
சிற்றக்கொண்ட
அவன்
நகரத்திலிருந்து
வெளிப்புறப்பட்டான்

स निश्वस्य महावेगो वाली परमरोषणः । सर्वतश्चारयन् दृष्टिं शत्रुदर्शनकाङ्क्षया ॥ १४ ॥

स ददर्श ततः श्रीमान्सुग्रीवं हेमपिङ्गलम् । सुसंवीतमवष्टब्धं दीप्यमानमिवानलम् ॥ १५ ॥

सः
श्रीमान् वाली
परमरोषणः
शत्रुदर्शन-
कांक्षया
महावेगः
निश्वस्य

அந்த
ஸ்ரீமானாகிய வாலி
மகா கோபங்கொண்
டவனாய்
சத்ருவைக்கண்டுவிட
வேண்டுமெனும் அ
வாவால் - [வனாகி
மிக வேகங்கொண்ட-
பெருமூச்சு விட்டுக்
கொண்டே

हेमपिङ्गलं
सुसंवीतं
दीप्यमानं
अनलं
इव
अवष्टब्धं
सुग्रीवं

பொன்னிறமுடைய
வனும்
நல்ல ஆடையாபரண
ங்களை வணிக்தவனும்
கொழுந்துவிட்டெ
அக்னியை [ரியும்
உகர்த்தவனாய்
எதிர்த்துநிற்கும்
சுக்ரீவனை

सः
ततः
दृष्टिं चारयन्

அவன்
அப்பொழுது
கண்முன் கண்டான்.

सः
ततः
ददर्श

அவன்
அப்பொழுது
கண்முன் கண்டான்.

तं स दृष्ट्वा महावीर्यः सुग्रीवं पर्यवस्थितम् । गाढं परिदधे वासो वाली परमरोषणः ॥ १६ ॥

மகா வீர்யவானாகும்
ச: வாலி
த் சுமீவ்
பர்யவஸ்திதம்
பொருக்குத்தயாராய்
நிப்பவனாய்

தூ
பர்மரோஷண:
வாச:
காட்
பரிததே
கண்டு,
மிக சினங்கொண்டவ
ஆடையை [அகி
இறிக்கி
கட்டிக்கொண்டான்.

स वाली गाढसंवीतो मुष्टिमुद्यम्य वीर्यवान् । सुग्रीवमेवाभिमुखो ययौ योद्धुं कृतक्षणः ॥

காடசவீத:
ச:
வீர்யவான்
வாலி
சுமீவ் எவ்
ஆடையை இறுக்கிக்
கட்டிக்கொண்டிருந்த
அந்த
வீர்யவானாகும்
வாலி
சுக்ரீவனையே

அபிமுக:
கூதக்ஷண:
முடி
உதமய
யோ
எதிரில் பார்க்கின்றவ
இ
ஏற்றசமயமென்றெண்
முட்டியை [ணி
உயரத்தூக்கிக்
ஆமராத [கொண்டு,
ஆரம்பித்தான்.

श्लिष्टमुष्टिं समुद्यम्य संरन्धतरमागतः । सुग्रीवोऽपि समुद्दिश्य वालिनं हेममालिनम् ॥ १८ ॥

சுமீவ: அபி
ஹேமமாலினம்
வாலினம்
சமூத்திச்ய
ஸுஸ்திமுஸ்தி
சுக்ரீவனும்
பொன்மாலையை
யணிக் திருந்த
வாலியை
நினைத்து,
இறுக்கிய முட்டியை

சமூதமய
சர்னந்தரம்
அகாத:
உயரத்தூக்கிக்
கொண்டு,
இன்னுமதிக கோபா
வேசத்தை
அடைந்தான்.

तं वाली क्रोधताम्राक्षः सुग्रीवं रणपण्डितम् । आपतन्तं महावेगमिदं वचनमब्रवीत् ॥ १९ ॥

வாலி
ரணபண்டிதம்
மகாவேகம்
அபதந்தம்
த
வாலி
பொர்வீரனும்
மகரவேகமாய்
எதிர்த்துவருகின்ற
வனுமான
அந்த

சுமீவம்
கூததாமாஷ:
இதம்
வசனம்
அப்ரவீத்
சுக்ரீவனை பார்த்து
கோபத்தால் சிவந்த
கண்களுற்றவனாகி
பின்வரும்
சொல்லை
மொழிந்தான்.

एष मुष्टिर्मया बद्धो गाढः संनिहिताङ्गुलिः । मया वेगविमुक्तस्ते प्राणानादाय यास्यति ॥

மயா
சந்நிஹிதாங்குலி:
முடி:
காட:
ஏ:
பட:
மயா
என்னால்
விரல்களை நெருக்கி
முட்டியானது
கெட்டியாய்
இதோ
பிடித்துவிடப்பட்டது
என்னால்

வேகவிமுக:
தே
பாணாந்
ஆதாய
யாஸ்யதி
ஆத்திரத்துடன் பிர
யோகிக்கப்பட்ட இது
உனது,
உயிரை
அரித்துக்கொண்டு,
பொகப்போகிறது."

एवमुक्तस्तु सुग्रीवः क्रुद्धो बालिनमब्रवीत् । तवैव चाहरन्प्राणान्मुष्टिः पततु मूर्धनि ॥२१॥

एवं	இவ்வாறு	तव	உனது
उक्तः	சொல்லப்பட்ட	मूर्धनि	தலையில்
सुग्रीवः तु	சுகிரீவனும்	प्राणान्	உயிரை
क्रुद्धः	கிணங்கொண்டவனாகி	आहरन् च	ஒழிக்கின்றதாகவே
बालिनं	வாலியைப்பார்த்து	पततु	விழக்கடவது,
मुष्टिः एव	“இந்த, என்முட்டியும்	अब्रवीत्	என்று சொன்னான்.

ताडितस्तेन संक्रुद्धः समभिक्रम्य वेगितः । अभवच्छोणितोद्वारी सोर्पाड इव पर्वतः ॥

सुग्रीवेण तु निःसङ्गं सालमुत्पाट्य तेजसा । गात्रेष्वभिहतो वाली वज्रेणैव महागिरिः ॥

वाली	வாலி	वज्रेण	வஜ்ரையுத்தால்
तेन	அந்த	इव	எவ்வண்ணமோ
सुग्रीवेण	சுகிரீவனால்		அவ்வண்ணமே
तेजसा	வஜுவால்	ताडितः	சாட்டப்பட்டவனாய்
सालं	ஆச்சாமரமொன்றை	तु	அதனால்
निःसङ्गं	வேரோடு	सोर्पाडः	அருகிலேராகுடிய
उत्पाट्य	பிடுக்கி,	पर्वतः इव	பர்வதம்போலவே
समभिक्रम्य	கிட்டி,	संक्रुद्धः	கிணங்கொண்டு
अभिहतः	தகையப்பட்டவனாய்	वेगितः	பரபரப்புற்றவனாய்
गात्रेषु	அவயவங்களில்	शोणितोद्वारी	ரத்தத்தைக் கக்குபவ
महागिरिः	ஓர் பெருமலையானது	अभवत्	ஆயினன். [இக

स तु वाली प्रचलितः सालताडनविह्वलः । गुरुभारसमाक्रान्तो नौसार्थ इव सागरे ॥

सः वाली तु	அந்த வாலியும்	गुरुभार-	அதிகபாரத்தால்
सालताडन-	ஆச்சாமரத்தால் அடி	समाक्रान्तः	தத்தளிக்கின்ற
विह्वलः	யுண்டதால் மனங்க	नौसार्थः	பெருக்கப்பல்
	லங்கியவனாகி	इव	போலவே
सागरे	சமுத்திரத்தில்	प्रचलितः	தத்தளித்தான்.

तौ भीमबलविक्रान्तौ सुपर्णानिलवेगितौ । प्रवृद्धौ घोरवपुषौ चन्द्रमूयांविवाम्बरे ॥२५॥

परस्परममित्रघ्नौ छिद्रान्वेषणतत्परौ ॥ २६ ॥

भीमबल-	பயங்கரமான ஆற்ற	परस्परं	ஒருவரையொருவர்
विक्रान्तौ	லும் ஆண்மையும்	छिद्रान्वेषण-	தக்கரமயத்தையெதிர்
	படைக்கப்பெற்றவர்களு	तत्परौ	பார்ப்பதில் ஊக்கமு
	களும்		டையவர்களாய்
अमित्रघ्नौ	சத்ருசம்ஹாரகர்க	सुपर्णानिलवेगितौ	{ கருடனையும் வாயுவை
अम्बरे	ஆகாசத்தில் [ளும்		யும் விகர்த்த வேக
चन्द्रमूयां	சந்திரன் சூரியன்		முடையவர்களாய்
इव	போன்றவர்களுமான	घोरवपुषौ	பயங்கரத்தோற்றமுற்
तौ	அவ்விருவர்களும்	प्रवृद्धौ	எகிறினர். [றவர்களாய்

ततोऽवर्धत वाली तु बलवीर्यसमन्वितः ॥ २७ ॥

ततः वाली तु { अ.தன்மேல் வாலியோ
ஆற்றலுடனும் ஆண்
வலவீர്യசமன்வீத:
மையுடனும் கூடியவ
னாய்

अवर्धत

உதஸரஹம்கொண்டு

விளங்கினான்.

सूर्यपुत्रो महावीर्यः सुग्रीवः परिहीयत ॥ २८ ॥

महावीर्यः { மிக்க ஆண்மையுற்ற
வனும்,

सूर्यपुत्रः
सुग्रीवः
परिहीयत

சூரியனது புதல்வனு
சகீவன் [மாகிய
சிறிது களைப்புற்றான்.

वालिना भग्नदर्पस्तु सुग्रीवो मन्दविक्रमः । वालिनं प्रति सामर्षो दर्शयामास लाघवम् ॥

वालिना { வாலியால்
भग्नदर्पः { கர்வம் குலைந்து
मन्दविक्रमः { பலங்குறைந்தவனான
सुग्रीवः { சகீவன்

सामर्षः तु { ஆவேசங்கொண்டவ
वालिनं प्रति { வாலியினிடம் [அகி
लाघवं { வன்மையின்வனத்தை
दर्शयामास { காட்டுவித்தான்.

वृक्षैः सशाखैः सशिखैर्वज्रकोटिनिभैर्नखैः । मुष्टिभिर्जानुभिः पद्भिर्बाहुभिश्च पुनः पुनः ॥

तयोर्युद्धमभूद्वोरं वृत्रवासवयोरिव ॥ ३० ॥

वृत्रवासवयोः इव { விருத்திரனுக்கும் இந்
திரனுக்கும் எங்ஙன
மே அங்ஙனமே
तयोः { அவ்விருவர்களுக்கும்
सशाखैः { கிளைகளோடும்
सशिखैः { துளிகளோடும்கூடிய
वृक्षैः { மரங்களாலும்
वज्रकोटिनिभैः { வஜ்ராயுதத்தின் முனை
களை நிகர்த்த

नखैः { நகங்களாலும்
मुष्टिभिः { முஷ்டிகளாலும்
जानुभिः { முழங்கால்களாலும்
पद्भिः { கால்களாலும்
बाहुभिः च { கைகளாலும்
युद्धं { போரானது
घोरं { பயங்கரமாய்
पुनः पुनः { மாறி மாறி
अभूत् { நிகழ்ந்தது.

तौ शोणिताक्तौ युध्येतां वानरौ वनचारिणौ । मेघाविव महाशब्दैस्तर्जयानौ परस्परम् ॥

वनचारिणौ { வனத்திற்சஞ்சரிக்கும்
वानरौ { வானரர்களாகிய
तौ { அவ்விருவர்களும்
शोणिताक्तौ { குறுதி தேய்ந்தவர்
களாய்

इव { போலவே
महाशब्दैः { பேரொலிகளால்
परस्परं { ஒருவரை ஒருவர்
तर्जयानौ { பயமுறுத்திக்
கொண்டு

मेघौ युध्येताम् वानरेश्वरम् । वीक्षमाणं दिशश्चैव राघवः स मुहुर्मुहुः ॥ ३२ ॥

सः { அந்த
राघवः { ஸ்ரீராமர்,
वानरेश्वरं { வானரமன்னனாகிய
सुग्रीवं { சகீவனை
हीयमानं { களைத்து

दिशः च { எல்லா திக்குகளிலும்
मुहुः मुहुः { அடிக்கடி
वीक्षमाणं एव { பார்க்கிறவனாகவும்
अथो { அப்பொழுது
अपश्यत् { கவனித்தார்.

बहु छल चल सुग्रीव कर हियँ हाप भय मानि । माया बालि राम तब हृदय माझ सर तानि ॥

ततो रामो महातेजा आर्तं दृष्ट्वा हरीश्वरम् । शरं च वीक्षते वीरो वालिनो वधकारणात् ॥

महातेजा:	அமரனுஷ்டயமான ஆற்றலுடையவரும்,	दृष्ट्वा	பார்த்து,
वीरः च	வீரருமான	ततः	அதன்மேல்
रामः	புரீராமர்,	वालिनः	வாலினனு
हरीश्वरं	வாஸரமன்னனை, (சுக்ரீவனை)	वधकारणात्	வதைதைய உத்தேசத்து
आर्तं	சங்கடத்திலிருப்பது ஏய்	शरं	பாணத்தில்
		वीक्षते	கண்ணோக்கினார்.

ततो धनुषि सन्धाय शरमाशीविपोपमम् । पूरयामास तच्चापं कालचक्रमिवान्तकः ॥३४॥

ततः	அதன்மேல்	अन्तकः	எமன்
आशीविपोपमं	சர்ப்பத்தை நிகர்த்த	कालचक्रं	காலதண்டத்தை
शरं	பாணத்தை	इव	எவ்வண்ணமோ
धनुषि	வில்லில்		அவ்வண்ணமே
सन्धाय	பூட்டி	पूरयामास	சித்தமாக்கிக்
तच्चापं	அந்த வில்லை		கொண்டார்.

तस्य ज्यातलघोषेण त्रस्ताः पत्ररथेश्वराः । प्रदुद्रुवुर्मगाश्चैव युगान्त इव मोहिताः ॥ ३५ ॥

तस्य	அவரது	सृगाः एव	வில்லங்குகளும்
ज्यातलघोषेण	நாணின் டங்கார ஒசையால்	वस्ताः	தகிலுற்று
युगान्ते	பிளையகாலத்தில்	मोहिताः	மதிகளங்கி
इव	போலவே	प्रदुद्रुवुः	நாற்புறமும் ஓடத் தலைப்பட்டன.
पत्ररथेश्वराः च	பெரும் பறவைகளும்,		

मुक्तस्तु वज्रनिर्घोषो प्रदीप्ताशनिसन्निभः । राघवेण महाबाणो वालिवक्षसि पातितः ॥

वज्रनिर्घोषः	வஜ்ராயுதத்தை நிகர் த்து ஒலிக்கிறதும்,	मुक्तः तु	விடப்பட்டதுமான
प्रदीप्ताशनि-)	ஜ்வலிக்கும் மின்னலை	महाबाणः	மகாபாணமானது
सन्निभः)	நிகர்த்ததும்,	वालिबक्षसि	வாலியின் மார்பில்
राघवेण	புரீராமரால்	पातितः	பாய்க்கப்பட்டு விளக்கிற்று.

ततस्तेन महातेजा वीर्योत्सिक्तः कपीश्वरः । वेगेनाभिहतो वाली निपपात महीतले ॥

ततः	அப்பொழுது	वाली	வாலி
महातेजा:	பெரும் ஆற்றலுடை யவனும்	तेन	அதால்
वीर्योत्सिक्तः	கொழுப்பு தலைக் கேறியவனும்	वेगेन	உக்கிரமாய்
कपीश्वरः	கபிமன்னனுமாகிய	अभिहतः	அடிபுண்டவனாய்
		महीतले	பூமியில்
		निपपात	சாய்ந்துவிட்டான்.

इन्द्रध्वज इवोद्धूतः पौर्णमास्यां महीतले । आश्वयुक्समये मासि गतश्रीको विचेतनः ॥

आश्वयुक्समये	{ ஐப்பசிமாதம் (கௌட தேசத்தில்) உத்ஸவம் நடைபெறுகிறதாகிய	उद्धूतः	இறக்கப்பட்ட
मासि	மாசத்தில்	इन्द्रध्वजः	இந்திரபிம்பத்தை வரையப்பட்ட கொடி
पौर्णमास्यां	பௌர்ணமிதினத்தில்	इव	போலவே
महीतले	பூமியில்	विचेतनः	அறிவிழந்து
		गतश्रीकः	ஒளிகுன்றியவனான்.

नरोत्तमः कालयुगान्तकोपमं शरोत्तमं काञ्चनरूप्यभूषितम् ।

ससर्ज दीप्तं तममित्रमर्दनं सधूममग्निं मुखतो यथा हरः ॥ ३९ ॥

नरोत्तमः	புருஷோத்தமர், ஸ்ரீராமர்	तं	அந்த
कालयुगान्तकोपमं	பிரளயகாலத்து எமனை நிகர்த்ததாய்	शरोत्तमं	சரோத்தமத்தை
काञ्चनरूप्यभूषितं	{ பொன்னாலும் வெள் ளியாலும் அலங்கரிக்க கப்பட்டதும்	हरः	சிவபெருமான்
अमितमर्दनं	சத்துருக்களை அழிப்பதும்	सधूमं	புகையோடுகூடிய
दीप्तं	ஒளியுற்று விளங்குகிறதாமான்	अग्निं	ஊழித்தீயை
		मुखतः	வாயிலிருந்து
		यथा	கக்குவது எவ்வாறோ அவ்வாறே
		ससर्जं	அப்பொழுது விரித்தார்.

अथोक्षितः शोणिततोयविस्रवैः सुपुष्पिताशोक इवानिलोद्धूतः ।

विचेतनो वासवसूनुराहवे विभ्रंशितेन्द्रध्वजवत् क्षितिं गतः ॥ ४० ॥

वासवसूनुः	இந்திரனது புதல்வன்	सुपुष्पिताशोकः	நிறையப்பூத்த அசோகமரம்
आहवे	போரில் [வாஸி]	इव	போலவும்
शोणिततोयविस्रवैः	சத்திர்பெருக்குகளால்	विभ्रंशितेन्द्रध्वजवत्	{ இறக்கப்பட்ட இந்திர தவஜம் போலவும்
उक्षितः	நனைக்கப்பட்டவனாய்	क्षितिं	பூமியில்
विचेतनः	பிரக்ஞையற்றவனாய்	अय	அப்பொழுது
अनिलोद्धूतः	காற்றால் அடிபாறி விழுத்தப்பட்ட	गतः	விழுந்தான்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

किष्किन्धाकाण्डे षोडशः सर्गः ॥

சமதத: சரீ:—பத்னேழாவது ஸர்க்கம் || 13 ||

வாலினா ராமரீரணம்—வாலி ஸ்ரீராமரை நீத்திப்பது.

தத: ஸரேணாபிஹதோ ராமேண ரணகர்க்க: | பபாத சஹசா வாலி நிகுத்த ஸவ பாதப: || 1 ||

ரணகர்க்க:	பேரரில் தீரணும்	வாலி	வாலி
ராமேண	ஸ்ரீராமரால்	நிகுத்த:	வேரறுக்கப்பட்ட
ஸரேண	ஒரு பரணத்தால்	பாதப: ஸவ	மரம்போலவே
சஹசா	வலுவராய்	தத:	அப்பொழுது
அபிஹத:	அடியுண்டவனுமான	பபாத	சாய்ந்துகிடந்தான்.

ச பூமௌ ந்யஸ்தஸர்வாங்ஸுதபகாஸ்சநபூஷண: | அபததேவராஜஸ்ய ஸுத்தரஸிமரிவ த்வஜ: || 2 ||

தஸகாஸநபூஷண:	நல்ல பொன்னுபரண கங்கையணியப்பெற்	ஸுத்தரஸி:	சுயறுகள் அவிழ்க்கப் பெற்ற
ச:	அவன் [திருந்த	தேவராஜஸ்ய	இந்திரனது
பூமௌ	பூமியில்	த்வஜ: ஸவ	துவஜம்போலவே
ந்யஸ்தஸர்வாங்:	{ சமர்ப்பிக்கப்பட்ட ச கல அவயவங்களை புடையவனாய்	அபதத்	விழுந்துகிடந்தான்.

தஸிநிபதிதே பூமௌ ஹ்யூக்ஷாணா் ரணேஸ்வரே | நஹ்சந்ரமிவ வ்யோம ந வ்யராஜத பூதலம் || 3 ||

ஹ்யூக்ஷாணா்	குரக்குகளுடையவும் கரடிகளுடையவும்	நிபதிதே	விழுந்ததும்
ரணேஸ்வரே	கணங்களுக்கு மன்ன னாகிய	நஹ்சந்ரம்	சந்திரனில்லா
தஸிந்	அவன்	வ்யோம	வானம்
பூமௌ	பூமியில்	ஸவ	போலவே
பூமௌ	பூமியில்	பூதலம்	அவனது ராஜ்யம்
நிபதிதஸ்ய	விழுத்தப்பட்ட	வ்யராஜத ந	பொலிவுழிந்தது.

பூமௌ நிபதிதஸ்யாபி தஸ்ய தேஹ் மஹாஸ்த்மந: | ந ஸ்ரீரீஹாதி ந பராணா ந தேஜோ ந பராஶ்ரம: ||

பூமௌ	பூமியில்	பராணா:	உயிரும
நிபதிதஸ்ய	விழுத்தப்பட்ட	ந	பொகனில்லை.
தஸ்ய மஹாஸ்த்மந:	அந்த மகா த்மரவினது	தேஜ:	உடலின் ஒளியும்
தேஹ்	உடலை	ந	குன்றவில்லை.
ஸ்ரீ:	உடலின் மேனியும்	பராஶ்ரம: அபி	மடுனாதரியமும்
ந ஸ்ரீஹாதி	மாறவில்லை.	ந	மழுக்கவில்லை.

ஸக்ரததா வரா மாலா காஸ்சநி வஜ்ரபூஷிதா | ததார ஹரிராஜஸ்ய பராணாஸ்தேஜ: ஸ்ரீய் ச சா ||

ஹரிராஜஸ்ய	வானரமன்னனுடைய	வரா மாலா	உத்தமமான மாலை
காஸ்சநி	பொன்மயமானதும்	பராணா	உயிரையும்
வஜ்ரபூஷிதா	வைகாங்குகரிழைக்கப் பெற்றதும்	தேஜ:	உடலினொளியையும்
ஸக்ரததா	இந்திரனுடைக்கப்பட்ட	ஸ்ரீய் ச	உடலின் மேனியையும்
சா.	அந்த [தனமான	ததார	நிலைத்திருக்கச் செய் தது.

செல்வெ	பெரியில்	தெமமாலித	பென்மாலையை
ராததெதன்	பிரக்தைஞ்சிழந்து		யணிந்த
பதித	பூமியில் விழந்து கிட க்கிறவனுமான்	மதெந்தபுல்	இந்திரனது புதல்வ
த	அந்த	வாலித	வாலியை [னகிய
		ததரீ	பார்த்தார.

बहुमान्य च तं वीरं वीक्षमाणं शनैरिव । उपयातो महारथी भ्रातरौ रामलक्ष्मणौ ॥

மகாவீரீ	மகாவீரர்களும்	शनैः इव	{ முடியுத்தனத்தை நன்கு விளக்கக்காட் டிக்கொண்டே
भ्रातरौ	சகோதரர்களுமான்	वीक्षमाणं च	பார்ப்பவனுமான்
रामलक्ष्मणौ	பூராமரும் லக்ஷ்மண ரும்	तं बहुमान्य	அவனை கௌரவித்து,
वीरं	சூரனும்	उपयातो	அனுசினர்கள்.

स भूमावल्पतेजोऽसुनिहतो नष्टचेतनः ॥ १४ ॥

सः	அவன்	अल्पतेजोऽसुः	குன்றிய ஒளியும் உயி குமுடையவனும்
नष्टचेतनः	பிரக்தைஞ்சில்லாதவ னும்	भूमौ निहतः	தரையில் விழுத்தப் பட்டுகிடந்தான்.

अर्थसंहितया वाचा गर्वितं रणगर्वितः । तं दृष्ट्वा राघवं वाली लक्ष्मणं च महाबलम् ॥

अब्रवीत् प्रश्रितं वाक्यं परुषं धर्मसंहितम् ॥ १५ ॥

रणगर्वितः	போர்ச்செருக்குற்ற	प्रश्रितं	வினயத்துடன் வெளி வருகிறதுமான்
वाली	வாலி	वाक्यं	பின்வரும் சொல்லை
अर्थसंहितया	நற்பயணியளிக்கவல்ல	तं	அந்த
वाचा	சொற்கொண்டு	राघवं	ராகவரையும்
गर्वितं	{ அஹங்காரத்தை நன் குவினங்கக்காட்டுகி ன்றதும் [னும்	महाबलं	மகாபலவானாகிய
परुषं	நிந்திதமாயிருக்கிற-	लक्ष्मणं च	லக்ஷ்மணரையும்
धर्मसंहितं	தர்மகொறிகொண்ட [னும்	दृष्ट्वा	பார்த்து,
		अब्रवीत्	மொழிந்தான்.

पराबुखवधं कृत्वा को नु प्राप्तस्त्वया गुणः । यदहं युद्धसंरब्धः शरेणोरसि ताडितः ॥

युद्धसंरब्धः	"யுத்தகாரியத்தில் சடுபட்டிருந்த	पराबुखवधं	{ எதிர்த்து போர்புரிய வராதிருந்த ஒருவ னைக்கொல்லுதலை
अहं	நான்,	कृत्वा	செய்தவிட்டு,
शरेण	ஒரு பாணத்தால்	त्वया	உம்மால்
उरसि	மார்பில்	प्राप्तः	அடையப்பட்ட
ताडितः	அடிக்கப்பட்டேன்.	गुणः कः नु	பயன் என்னவோ?
यत्	என்றெழுவால்,		

त्वं नराधिपते: पुत्र: प्रथित: प्रियदर्शन: । कुलीन: सत्त्वसम्पन्नस्तेजस्वी चरित्रव्रत: ॥

त्वं "நீரோ,
नराधिपते: ஓர் சக்ரவர்த்தியின்
पुत्र: புதல்வர்.
प्रियदर्शन: நல்லனோக்குடையவர்.
कुलीन: மேற்குலத்திலுதித்த
வர்.

सत्त्वसम्पन्न: பிறவி உத்தமகுணங்க
तेजस्वी தேஜோவான்.
चरित्रव्रत: தர்மாலுஷ்டானமு
प्रथित: பிரசித்திபெற்றவர்.

राम: करुणवेदी च प्रजानां च हिते रत: । सानुकोशो महोत्साह: समयज्ञो दृढव्रत: ॥
इति ते सर्वभूतानि कथयन्ति यशो भुवि ॥ १८ ॥

राम: "லோகபிராமர் ;
करुणवेदी { தண்ணீரின் பெரு
மைையை விளக்கக்
காட்டி.
सानुकोश: கருணை புரிபவர் ;
प्रजानां பிரஜைகளுடைய
हिते च நன்மை ஒன்றிலேயே
रत: ஈடுபட்டவர் ;
महोत्साह: அமரனுஷ்ய ஆற்றலு
டையவர் ;

समयज्ञ: லோகதர்ம விதிகளை
नन्त्रु அறிந்தவர் ;
दृढव्रत: தர்மவிதிகளை வழுவா
து நிகழ்த்துகின்ற
भुवि உலகில் [வர் ;
सर्वभूतानि ஜனங்களெல்லோரும்
ते यश: உமது புகழை
इति च மேற்கண்டவண்ணமே
कथयन्ति பேசிக்கொள்ளுகி
றார்கள்.

दम: क्षम: क्षमा धर्मो धृति: सत्यं पराक्रम: । पार्थिवानां गुणा राजन् दण्डश्चाप्यपकारिषु ॥

राजन् "அரசே!
दम: { பரபத்தொழில்களுக்
கு மனம் செலுத்
தாமை,
क्षम: ஐதேந்திரியத்தன்
क्षमा பொறுமை, [மை,
धर्म: தர்மாலுஷ்டானம்,
धृति: ஆண்மை,

सत्यं ஸத்தியம்,
पराक्रम: ஆற்றல்,
अपकारिषु अपि அபகராஞ்செய்தவரி
டத்தில் மாத்திரம்
दण्ड: च தண்டனை விதித்தல்
ஆகிய இவைகள்
पार्थिवानां அரசர்குரிய
गुणा: குணங்கள்.

तान् गुणान् संप्रधार्याहमय्यं चाभिजनं तव । तारया प्रतिपिद्ध: सन् सुग्रीवेण समागत: ॥

तारया தாரையால்
प्रतिपिद्ध: सन् தடைசெய்யப்பட்ட
अहं நான்
तव உனது
अय्य சர்வோத்கிருஷ்ட
மான்

अभिजनं நற்குலப்பிறவியை
तान् அந்த [யும்,
गुणान् च திருக்கல்யாணகுணங்
संप्रधार्य நம்பி, [களையும்
सुग्रीवेण சுக்ரீவனோடு
समागत: அமரரடவந்தேன்.

न मामन्येन संख्यं प्रपत्तं योद्धुमर्हति । इति मे बुद्धिरुत्पन्ना बभूवादर्थने तव ॥ २१ ॥

தவ “உம்மை
அதர்சனே கண்டி. ராதபோது
அன்யேன “வேறெருவனோடு
சர்வத் தினங்கொண்டவனாய்
ப்ரமத் உம்மை தவனியா
மா என்னை [திருந்த

யோது அஹித ந எதிர்க்க ராமர் உடன்
ஹித என்னு [படார்”
உத்பந்ந தீர்க்காலோசனையின்
மேல் வினைந்ததான
மே துதி: எனது நிச்சயம்
ததூ இருந்தது.

न त्वां विनिहतात्मानं धर्मध्वजमधार्मिकम् । जाने पापसमाचारं तृणैः कूपमिवावृतम् ॥

த்வா “உம்மை
வினிஹதாத்மான் ஆத்மாவையழித்துக்
கொண்டவராகவும்
தர்மத்வஜ தர்மத்தை கொடி.
அதர்மிகம் உதர்மவீட்டனாகவும்
பாபசமாசார் பாபத்தொழிலையே
செய்கிறவனாகவும்

தூணை: புற்களால்
அவூத் முடப்பட்ட
கூப் ணைறை
இவ போன்றவரென்றும்
ந தான { இதுவரையில் பிரத்
தீயசூதானுபவமில்
லாதவனாக நானிருக்
கிறேன்.

सतां वेषधरं पापं प्रच्छन्नमिव पावकम् । नाहं त्वामभिजानामि धर्मच्छद्वाभिसंवृतम् ॥ २३ ॥

த்வா “உம்மை
சதா நல்லோர்களுடைய
வெஸிவேடம்பூண்ட
பாப பாயியாகவும்
ப்ரத்ந தீர்ப்புத்த
பாவக் இவ ஆக்ஸரியப் போலவே

தர்மத்நாபிஸ்வூத் தர்மத்தைப்போர்த்த
அஹ் நான் [வஞ்சகனாகவும்
ந அபிதானாமி { இதுவரையில் பிரத்
தீயசூதானுபவமில்
லாதவனாகயிருக்கி
றேன்.

विषये वा पुरे वा ते यदा नापकरोम्यहम् । न च त्वामवजाने च कस्मात्त्वं हंस्यकिल्बिषम् ॥

फलमूलाशनं नित्यं वानरं वनगोचरम् । मापिहाप्रतियुद्धयन्तमन्येन च समागतम् ॥ २५ ॥

தே விஸயே வா “உமது நாட்டிலோ,
புரே வா நகரிலோ,
அஹ் நான்
அபகரோமி ந அபகாரஞ்செய்தி
த்வா ச உம்மையும் [லேன்;
அவதானே ந ச ஆவமசியாதை பண்
ணவுமில்லை;
யதா இப்படியிருக்கையில்
கஸாத் யாது காரணம்பற்றி
த்வ நீர்
நித்ய் எப்பொழுதும்
வனகோர் வனத்தில் திரிந்து
கொண்டு

புலமூலாசன் { கனிதையும் சிழங்கு
கனையும் உணவாய்க்
கொண்ட
வானர் வானாலும்,
அன்யேன ச வேறெருவனோடேயே
சமாதத் போர்புரிந்துகொண்டி
ருத்தவனும்
அப்ரத்யுத்யத் உம்மைச் சீண்டாத
வனும்,
அகிலிப் ஒருபாவத்தையும்றியா
மா என்னை [தவனுமான
இஹ இப்பொழுது
ஹ்ஸி வதைக்கிறீர்.

कः क्षत्रियकुले जातः श्रुतवान्नष्टसंशयः । धर्मलिङ्गप्रतिच्छन्नः क्रूरं कर्म समाचरेत् ॥२६॥

क्षत्रியகுலே	“சூத், தீரிகுலத்தில்	धर्मलिङ्गप्रतिच्छन्नः	{ தர்மமூர் த்தியென வெளிவேடம் தரித்த வனாய்
जातः	பிறந்தவனும்	क्रूरं	கொடிய
नष्टसंशयः	கசடற	कर्म	செயலை
श्रुतवान्	கற்றறிந்தவனுமான	समाचरेत्	செய்யத்தலைப்படு
कः	எவன்		வான்?

राम राजकुले जातो धर्मवानिति विश्रुतः । अभव्यो भव्यरूपेण किमर्थं परिधावसि ॥

राम	“ராம!	अभव्यः	தீத்தொழிலுற்றவ
राजकुले	ராஜகுலத்தில்		னாய்
जातः	பிறந்தவரென்றும்	भव्यरूपेण	நல்லவன்போல்
धर्मवान् इति	தர்மவானென்றும்	किमर्थं	ஏன்
विश्रुतः	பெயர்கொண்டு வினங்குகிறீர்.	परिधावसि	நீர் திரிகின்றீர்?

साम दानं क्षमा धर्मः सत्यं धृतिपराक्रमौ । पार्थिवानां गुणा राजन्दण्डश्चाप्यपकारिषु ॥

राजन्	“அரசே!	अपकारिषु अपि	அபகாரம் செய்தவரி
साम	ஸாமம் ¹		டத்தில் மாத்திரம்
दानं	தானம் ²	दण्डः च	தண்டனை விதித்தல்
क्षमा	சூதமை ³		ஆகிய இவைகள்,
धर्मः	தர்மமானுஷ்டானம்	पार्थिवानां	அரசர்க்குரிய
सत्यं	சத்தியம்	गुणाः	குணங்கள்.
धृतिपराक्रमौ	ஆண்மை, ஆற்றல்,		

1. ஸாமம், தானம், பேதம், தண்டம் என்ற நான்கு உபாயங்களில் முதல் உபாயமாகிய ஸாமம், ஆதரவது சமாதானம் செய்துகொண்டுவிடல்.

2. மேற்கண்ட உபாயங்களில் இரண்டாவது உபாயமாகிய தானமென்பது, ஆதரவது லஞ்சம் கொடுத்து சத்ருவை வசமாக்கிக்கொள்ளுதல்.

3. நம்மாலாவது ஒன்றுமில்லையென வந்ததையனுபவித்து பொறுத்திருத்தல்.

वयं वनचरा राम मृगा मूलफलाशनाः ॥ २९ ॥

राम	“ராம!	वनचराः	காட்டில் சுஞ்சரிக்கும்
वयं	நாங்களோர்,		
मूलफलाशनाः	{ கிழுங்குகளையும் கனி களையும் உணவாக்கி க்கொண்ட	मृगाः	மிருகங்கள்.

एषा प्रकृतिरस्माकं पुरुषस्त्वं नरेश्वर ॥ ३० ॥

नरेश्वर	“அரசே!	प्रकृतिः	இயற்கை.
एषा	இது	त्वं	நீரோ
अस्माकं	எங்களை	पुरुषः	மானிடன்.

भूमिर्हिरण्यं रूप्यं च विग्रहे कारणानि च । तत्र कस्ते वने लाभो मदीयेषु फलेषु वा ॥

भूमि: "மண்ணும்
हिरण्यं பொன்னும்
रूप्यं च வெள்ளியும்
विग्रहे கலகலிஷயத்தில்
कारणानि च ஏதுக்களாகின்றன.

तत्र இனவகலிஸ்தானாகட்
मदीयेषु எனது [டும் அல்லது
फलेषु वा விவாஹராதக்கலிஸ்தா
ते உமக்கு [னாகட்டும்
वने காட்டில்
लाभ: क: ஆவதென்ன?

नयश्च विनयश्चोभौ निग्रहानुग्रहावपि । राजवृत्तिरसंकीर्णा न नृपाः कामवृत्तयः ॥ ३२ ॥

नय: च "அறநெறி வழுவா
राजवृत्तिरसंकीर्णा ராஜதந்திரமும்

असंकीर्णा விபரீதமாய் பிரயோகி
க்கத்தக்கதன்று;

विनय: च தணிந்துபொருதலும்
उभौ ஆகிய இரண்டும்
निग्रहानुग्रहौ சிவகித்தல், அனுக்கா
கித்தல் இரண்டும்

नृपा: மன்னர்கள்
कामवृत्तय: { மனம் போனபடியெல்
ளாம் ஏதையும் செய்
துமுடிக்கின்றவர்

अपि இனவ யாவும் சேர்ந்த
राजवृत्ति: அரசநெறியானது

न இருத்தனாகாது.

त्वं तु कामप्रधानश्च कोपनश्चानवस्थितः । राजवृत्तैश्च संकीर्णः शरासनपरायणः ॥ ३३ ॥

त्वं तु "கீரோ,
कामप्रधान: च { மனதில் தோன்றிய
தைவே சர்வமுமாய்க்
कोपन: च { கொண்டவராயிருக்
கின்றீர்.
कोपन: च கோபத்திற்கிடுபட்ட
வராயுமிருக்கின்றீர்.

राजवृत्तै: च அரச நெறிகளிலோ
संकीर्ण: அசத்தராய் [கின்றீர்.
अनवस्थित: தர்மப்பற்றற்றிருக்-
शरासन- பாணமெய்வதையே
परायण: } எதற்கும் சிறந்த வ
ழியாய்க் கொண்டவ
ராயிருக்கின்றீர்.

न तेऽस्त्यपचितिर्धर्मे नार्ये बुद्धिरवस्थिता । इन्द्रियैः कामवृत्तः सन्कृष्यसे मनुजेश्वर ॥

मनुजेश्वर "மன்னவ !
धर्मे தர்மத்தில்
ते உமக்கு
अपचिति: சலியாது கெளரவித்
अस्ति न இல்லை. [தலென்பது
अर्थे ஒரு காலத்தில்

बुद्धि: புத்தியானது [கி.
न अवस्थिता கிளை பெற்றதாக இல்-
कामवृत्त: सन् { மனம் போகிறபடி எ
தையும் செய்கின்றவ
इन्द्रियै: னாயிருந்துகொண்டு
कृष्यसे லும்புலன்களால்
அனைக்கப்படுகிறீர்.

हत्वा बाणेन काकुत्स्थ मामिहानपराधिनम् । किं वक्ष्यसि सतां मध्ये कर्म कृत्वा सुदुष्करम् ॥

काकुत्स्थ "ராம !
इह இப்பொழுது
अनपराधिनं குற்றம் செய்யாத
मां என்னை
बाणेन பாணத்தால் [விட்டு,
हत्वा அடித்துத் தள்ளி-

सुदुष्करं எப்படிப் பார்த்தாலு
ம் அடாதிருக்கிற
कर्म காரியத்தை
कृत्वा செய்துவிட்டு,
सतां புண்யாத்மாக்களுக்கு
मध्ये वियायमेन்கிற விஷ
யத்தில்
किं वक्ष्यसि யாது சொல்வீர்?

राजहा ब्रह्महा गोघ्नश्चोरः प्राणिवधे रतः । नास्तिकः परिवेत्ता च सर्वे निरयगामिनः ॥

राजहा	“ அரசனைக்கொன்ற வனும்,	रतः	அருயைப்படாத வனும்,
ब्रह्महा	அந்தணனைக் கொன் றவனும்,	नास्तिकः	தெய்வமொன்றை ஒப் புக்கொள்ளாதவனும்,
गोघ्नः	கோவதை செய்தவ னும்	परिवेत्ता	{ தமயன் கலியாணமா காதிருக்க கலியாண ம் செய்துகொண்டு விட்ட தம்பியுமாகிய
चोरः	பிறர் பொருளை அப ஹரித்தவனும்,	सर्वे च	இவர்களெல்லோரும்
प्राणिवधे	உயிர் பிராணிகளின் ஹிம்மஸையில்	निरयगामिनः	நாகத்திற்குபோய்ச் சேருகிறவர்கள்.

सूचकश्च कदर्यश्च मित्रघ्नो गुस्तल्पगः । लोकं पापात्मनामेते गच्छन्ते नात्र संशयः ॥

सूचकः च	{ “ ஒருவருக்குமட்டும் தெரிந்திருக்கிற ரகசி யக்களை எல்லோரும் றியப் பகிரங்கப்படுத் துபவனும்,	गुस्तल्पगः	குருபத்தினி கற்பழித் தவனும்,
कदर्यः च	பேராசையுற்றவனும்,	एते	ஆகிய இவர்கள்
मित्रघ्नः	{ நம்பினவனைக் காட் டிக் கொடுக்கின்ற வனும்,	पापात्मनां	பாபிகளுக்குரிய
		लोकं	லோகத்தை
		गच्छन्ते	அடைகின்றார்கள்.
		अत्र	இதில்
		संशयः न	ஐயமில்லை.

अधार्यं चर्म मे सद्मि रोमाण्यस्थि च वर्जितम् । अभक्ष्याणि च मांसानि त्वद्विधैर्धर्मचारिभिः ॥

त्वद्विधैः	“ உம்போன்ற	अधार्यं	அணியத்தகாதது.
धर्मचारिभिः	தர்ம அனுஷ்டான முடைய	रोमाणि	ரோமங்களும்,
सद्मि:	புண்பாத்தாக்களால்	अस्थि च	எனும்பும்
मे	எனது	वर्जितं	நீக்கத்தக்கது.
चर्म	தோல்	मांसानि च	மாம்ஸங்களும்
		अभक्ष्याणि	புசிக்கத்தக்கதன்று.

पञ्च पञ्चनखा भक्ष्या ब्रह्मक्षत्रेण राघव । शल्यकः श्वाविडो गोघ्वा शशः कूर्मश्च पञ्चमः ॥

राघव	“ ராம!	शल्यकः	முள்ளம்பன்றி,
ब्रह्मक्षत्रेण	அந்தணராலும் கூடத் திரியராலும்	श्वविडः	பன்றி,
पञ्च	ஐந்து	गोघ्वा	உடும்பு,
पञ्चनखाः	ஐந்து நகமுள்ள ஐந்துக்கள்	शशः	முயல்
भक्ष्याः	புசிக்கத்தக்கவைகள்.	पञ्चमः	ஐந்தாவதாகிற
		कूर्मः च	ஆமையுமாகிற இவை களே.

चर्म चास्थि च मे राजन्न स्पृशन्ति मनीषिणः । अभक्ष्याणि च मांसानि सोऽहं पञ्चनखो हतः ॥

ராஜந் "அரசே!
மே எனது
चर्म च தெரிவையும்
अस्थि च எனும்பையும்
मनीषिणः பெரியோர்கள்
स्पृशन्ति न தொடர்பாட்டார்கள்.

मांसानि च மாம்சங்களுமே
अभक्ष्याणि புஜிக்கத்தகாதவை
पञ्चनखः ஐந்து நகமுள்ள [கள்.
सः अहं அந்த நான்
हतः புடைத்து வீழ்
த்தப்பட்டுடன்.

तारया वाक्यमुक्तोऽहं सत्यं सर्वज्ञया हितम् । तदतिक्रम्य मोहेन कालस्य वशमागतः ॥

सर्वज्ञया "விஷயங்களின் துட்
பங்களையறிந்த

तारया தாரையால்
हितं ஹிதமாக இருக்கிறதும்
सत्यं சத்தியமுமான
वाक्यं சொல்லை

उक्तः சொல்லப்பட்ட
अहं நான்
तत् அதை
मोहेन அசட்டுத்தனத்தால்
अतिक्रम्य உல்லங்கனம் செய்து,
कालस्य वशं எமனது ஆளுகைக்கு
आगतः அடிமையானேன்.

त्वया नाथेन काकुत्स्थ न सनाथा वसुन्धरा । प्रमदा शीलसंपन्ना धूर्तेन पतिना यथा ॥

शीलसम्पन्ना "நல்லொழுக்கமுடைய
प्रमदा ஒரு பெண்
धूर्तेन வஞ்சகனான
पतिना பதியால்
यथा எவ்வண்ணமோ அவ்
வண்ணமே

काकुत्स्थ ராம!
वसुन्धरा நிலமகள்
नाथेन நாதனாகிய
त्वया உம்மால்
सनाथा அவருக்கெற்றநாதனு
न துல்லி. [ஹையவளாக

शठो नैकृतिकः क्षुद्रो मिथ्याप्रश्रितमानसः । कथं दशरथेन त्वं जातः पापो महात्मना ॥

शठः "மேரசக்காரனும்
नैकृतिकः நெறிதவறியவனும்
क्षुद्रः கொடியவனும்
मिथ्याप्रश्रित- } பொய்க்கேடந்தரித்த
मानसः } கன்னடக்கையற்ற
மனத்தினனும்

पापः நீத்தொழிலிலேயே
त्वं பற்றுடையவனுமான
महात्मना மகாத்மாவான
दशरथेन சசரதனால்
कथं எப்படித்தான்
जातः பெற்றெடுக்கப்பட்ட
இரோ?

छिन्नचारित्रकक्ष्येण सतां धर्मातिवर्तिना । त्यक्तधर्माङ्कुशेनाहं निहतो रामहस्तिना ॥

छिन्नचारित्र- } "அறுக்கப்பட்ட நன்
कक्ष्येण } ணடக்கையாகிற கட
வசயமுடையதும்
त्यक्तधर्माङ्कुशेन நம்மவளாகிற அக்குசு
த்திற்கடங்காததும்
सतां சான்றோர்களின்

धर्मातिवर्तिना நெறியைமீறி கண்ட
படி திரியும்
रामहस्तिना ராமனெனும் யானை
अहं நான் [யால்
निहतः அடித்துத் தள்ளப்பட்
டேன்.

अशुभं चाप्ययुक्तं च सतां चैव विगर्हितम् । वक्ष्यसे चेदृशं कृत्वा सद्भिः सह समागतः ॥

अशुभं च "நீமைதருவதும்
अयुक्तं च தகுதியற்றதும்
सतां சாதுக்களுக்கு
विगर्हितं एव இழிவாயிருக்கிறதை
कृत्वा च செய்துவிட்டு,

सद्भिः सह நல்லவர்களுகூட
समागतः च ஸதஸிலிருக்கும் நீர்
ईदृशं இப்படியெல்லாம்
अपि वक्ष्यसे பகரங்கமாய் ஒப்புக்
கொள்வீரா?

उदासीनेषु योऽस्मासु विक्रमोऽयं प्रकाशितः । अपकारिषु ते राम नैव पश्यामि विक्रमम् ॥

राम "ராம!
उदासीनेषु உன் காரியங்களில்
तल्लையிடாத
अस्मासु எங்களிடத்தில்
यः எந்த
अयं இந்த
विक्रमः பராக்கிரமமானது

प्रकाशितः காட்டப்பட்டதோ
ते உனது [அந்த
विक्रमं பராக்கிரமத்தை
अपकारिषु அபகாரம்செய்தவர்க
ளிடத்தில்

दृश्यमानस्तु युध्येथा मया यदि नृपात्मज । अद्य वैवस्वतं देवं पश्येस्त्वं निहतो मया ॥

नृपात्मज "சக்கிரவர்த்தியின்
புதல்வ!
मया என்னால்
दृश्यमानः तु பார்க்கப்பட்டு
युध्येथाः यदि போர்புரிவீரென்றால்,
अद्य அப்பவே

त्वं நீர்
मया என்னால்
निहतः கொல்லப்பட்டவராய்
वैवस्वतं யம
देवं தேவனை
पश्येः நேரில் கண்டிருப்பீர்.

त्वयाऽदृश्येन तु रणे निहतोऽहं दुरासदः । प्रसुप्तः पन्नगेनेव नरः पानवशं गतः ॥ ४८ ॥

रणे "போரில்
दुरासदः வெல்ல முடியாதவ
अहं நான் [ஊன
अदृश्येन तु மறைந்திருந்தே
त्वया உம்மால்
पानवशं गतः குடித்து மயங்கி

प्रसुप्तः தூக்கிக்கொண்டிருக்
नरः ஓர் மனிதன் [கும்
पन्नगेन ஓர் சர்ப்பத்தினால்
इव எவ்வண்ணமோ
அவ்வண்ணமே
निहतः கொல்லப்பட்டேன்.

सुग्रीवप्रियकामेन यत्कृतेऽस्मि हतस्त्वया । मामेव यदि पूर्वं त्वमेतदर्थमचोदयः ।

मैथिलीमहमेकाह्वा त्वानयिष्याम्यसंशयम् ॥ ४९ ॥

यत्कृते "எதை உத்தேசித்து
सुग्रीवप्रियकामेन சுக்ரீவனுக்கு நன்மை
செய்ய எண்ணிய
त्वया உம்மால்
हतः अस्मि நான் கொல்லப்பட்
டேனோ,
एतदर्थं இக்காரியத்தில்
मां एव என்னையே

पूर्वं முன்னமேய்
त्वं நீர்
अचोदयः यदि நியமித்திருப்பீராகில்
मैथिली ஜானகியை
अहं நான்
एकाह्वा तु ஒரே நாளிலேயே
आनयिष्यामि கொண்டுவருவேன்.
असंशयम् இதற்கையாயில்லை.

राक्षसं च दुरात्मानं तव भार्यापहारिणम् । ग्रीवायां तु दशग्रीवं बद्ध्वा संप्रददे तव ॥ ५० ॥

तव	“உமது	दशग्रीवं च	சாவணனையும்
भार्यापहारिणं	மனைவரட்டையை அபகரித்த	ग्रीवायां	கழுத்தில்
दुरात्मानं	கெட்ட எண்ணமுடைய	बद्ध्वा	சூருக்கிட்டு,
राक्षसं	அரக்கனாகிய	तव तु	உம்மிடமே
		संप्रददे	கொண்டுவந்து சேர்த்திருப்பேன்.

न्यस्तां सागरतोये वा पाताले वापि मैथिलीम् । आनयेयं तवादेशाच्छ्वेतामश्वतरांमिव ॥

मैथिलीं	“ஜானகியை	आदेशात्	ஆக்கினையைக்கொ
सागरतोये वा	சமுத்திரஜலத்திலோ,	श्वेतां	வெள்ளை [ண்டு
पाताले वा अपि	பாதாளத்திலோ,	अश्वतरां	குதிரையை
न्यस्तां	வைக்கப்பட்டவளாயி	इव	எவ்வண்ணமோ அவ்வாதே
तव	உமது	आनयेयम्	கொண்டுவருவேன்.

[* அதாவது, அசுரர்களாகிய மதுகைடபர்களால் வெள்ளைக் குதிரை-ரூபமாகி திருடிப்போகப்பட்டதை, விஷ்ணுபகவான் ஹயக்ரிவ உருவங்கொண்டு மீட்டிவந்தது எவ்விதமோ அவ்விதமே.]

युक्तं यत्प्राप्नुयाद्राज्यं सुग्रीवः स्वर्गते मयि । अयुक्तं यदधर्मेण त्वयाऽहं निहतो रणे ॥

मयि	“நான்	रणे	போரில்
स्वर्गते	ஸ்வர்க்கம் புகுந்தபின்	त्वया	உம்மால்
सुग्रीवः	சுகிரீவர்	अधर्मेण	தர்மத்திற்கு மாறும்
राज्यं	ராஜ்யத்தை	अहं	என்
प्राप्नुयात्	அடைவான்	निहतः	கொல்லப்பட்டேன்
यत्	என்கிற அது	यत्	என்ற தீது
युक्तं	நியாயம்,	अयुक्तम्	அநியாயம்.

काममेवंविधे लोकः कालेन विनियुज्यते । क्षमं चेद्भवता प्राप्तमुत्तरं साधु चिन्त्यताम् ॥

कामं	“பொன்னுபோகத்	क्षमं चेत्	மோகமாயிருக்கிற
एवंविधे	இப்படித்தான் [டும்,		தென்றால்,
लोकः	உலகு	साधु	ஒப்புக்கொள்ளத்தக்க
कालेन	விதியால்		தகிய
विनियुज्यते	நடத்தப்படுகிறது.	उत्तरं	பதில்
भवता	உம்மால்	चिन्त्यताम्	ஆலோசிக்கப்பட்ட
प्राप्तं	செய்யப்பட்டது		டும்.”

इत्येवमुक्त्वा परिशुष्कवक्त्रः शराभिघाताद्व्यथितो महात्मा ।

समीक्ष्य रामं रविसन्निकाशं तूष्णीं बभूवामरराजसूनुः

॥ ५४ ॥

அமரராஜசூனு: தேவேந்திரனது புதல்
வனும்,
மஹாத்மா மகாதேவரீயசாலியும்,
சராபி஘ாத்தா பாணத்தாஸ்டியுண்ட
தால்
வ்யதத: மிகவாதைப்படுகின்ற
வனும்

பரிசுஷ்கவக்த: வாயுலர்ந்தவனுமான
அவன்
இதி एवं மேற்கண்டவாறு
ரவீசன்னிகாசம் சூரியபகவானை நிகர்
ராமம் ஸ்ரீராமரை [க்த
சமீக்ஷ்ய பார்த்து,
உக்தவா சொல்லிவிட்டு,
தூண் வபூவ மௌனமாயிருந்தான்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये किष्किन्धाकाण्डे सप्तदशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 10017

किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकाः 765

अष्टादशः सर्गः—பதினெட்டாவது ஸர்க்கம் ॥ १८ ॥

वालिबधसमर्थनम्—வாலிவதத்தை “யுக்தமென”ச் சொல்வது.

इत्युक्तः प्रश्रितं वाक्यं धर्मार्थसहितं हितम् । परुषं वालिना रामो निहतेन विचेतसा ॥

விசேதசா மெய்மறந்து
நிஹதேன அடித்துத்தள்ளப்
வாலினா வாலியால் [பட்ட
ராம: ஸ்ரீராமர்
தர்மத்திற்கு இவையந்
ததும்,
ஹிதம் நியாயமாயிருக்கிறதும்,

ப்ரஸ்திதம் வணக்கத்தோடு வெளி
வந்ததும்,
பரुषம் நிஷ்டராமாயிருக்கிறது
மரண
வாக்யம் சொல்லை
இதி மேற்கண்டவாறு
உக்த: சொல்லப்பட்டார்.

तं निष्प्रभमिवादित्यं मुक्ततोऽयाम्बुदम् । उक्तवाक्यं हरिश्रेष्ठमुपशान्तमिवानलम् ॥ २ ॥

धर्मार्थगुणसंपन्नं हरीश्वरमनुत्तमम् । अधक्षिप्तस्तदा रामः पश्चाद्वालिनमब्रवीत् ॥ ३ ॥

ததா அப்பொழுது
அபிஷிஸ்த: கிந்தித்துப்பேசப்
ராம: ஸ்ரீராமர், [பட்ட
நிஷ்ப்ரம் ஒளியிழந்த
அத்யம் சூரியனை
இவ போலிருக்கிறவனும்,
சுக்ரதோய் நிரைபொழிந்த
அம்புதம் மேகத்தை
இவ போலிருக்கிறவனும்,
ஹரிஸ்ரேஷ்ட வரனரோத்தமனும்,
உபசாந்த அடிகந்த
அனல் அக்னியை

இவ போலிருக்கிறவனும்
ஹரிஸ்வர வானரமன்னனும்
உக்தவாக்யம் நிஷ்டரோச்சொல்லைச்
சொல்லியவனுமான
தம் அந்த
வாலினம் வாலியைப்பார்த்து
பஷ்ராத் அநனமேல்
அநுத்தம் சிறந்ததும்
தர்மார்ந்தகுணங்களு
டன்கூடியதாயும்
அவ்விந் ின்வருமாறு சொன்
னார்.

धर्मार्थं च कामं च समयं चापि लौकिकम् । अविज्ञाय कथं बाल्यान्मामिहाद्य विगर्हसे ॥

धर्मं च	“தர்மத்தையும்,	बाल्यात्	பரிபூர்ணஞானமின்
कामं	அதனால் விருப்பப்படு கிறதாகிய	अविज्ञाय च	மையால்
अयं च	புருஷார் த்தத்தையும்,	अद्य	உன்னபடியறிவாத,
लौकिकं	உலக	इह	இப்பொழுது
समयं अपि	கேட்பாடையும்,	मां	இவ்விஷயத்தில்
		कथं	என்னை
		विगर्हसे	என்
			குற்றங்கூறுகின்றனை?

अष्टाष्टा बुद्धिसंपन्नान् वृद्धानाचार्यसम्मतान् । सौम्य वानरचापल्याटिक मां वक्तुमिहेच्छसि ॥

सौम्य	“அப்பா!	अष्टाष्टा	கேட்டறியாத,
बुद्धिसंपन्नान्	துட்பங்கனையறிந்தவர்	वानरचापल्याटि	குரங்கின் குறுகுறுத்
	கனும்,	मां	என்னை [தன்மையால்
आचार्य- }	ஆசார்யர்களாய் ஆக்	इह	இவ்விஷயத்தில்
सम्मतान् }	கேரிக்கப்பட்டவர்	किं	என்
	கனமான	वक्तुं	துஷிக்க
वृद्धान्	பெரியோர்களை	इच्छसि	துணிந்தனை?

इक्ष्वाकूणामियं भूमिः सशैलवनकानना । मृगपक्षिमनुष्याणां निग्रहानुग्रहेष्वपि ॥ ६ ॥

सशैलवनकानना	“மலைகளும், வனங்க ளும், உபவனங்களு மடங்கிய	मृगपक्षिमनुष्याणां	மிருகங்கள், பக்சிகள்,
इयं	இந்த	निग्रहानुग्रहेषु	மானிடர்இவர்களுக்கு
भूमिः	உலகம்	इक्ष्वाकूणां अपि	செய்ததல், சகித்தல்
			என்கிற காரியங்களில்
			இச்சுவாகு மன்னர்
			களுக்கே உரிமை.

तां पालयति धर्मात्मा भरतः सत्यवाग्जुः । धर्मकामार्थतत्त्वज्ञो निग्रहानुग्रहे रतः ॥ ७ ॥

धर्मात्मा	“தர்மாத்மாவும்	निग्रहानुग्रहे	செய்ப்பதிலும் சகிப்
सत्यवाक्	சத்தியசந்தனும்		பதிலும்
जुः	கேர்வழி ஒழுக்கிற	रतः	ஜாக்கிரதையுடனிருப்
	வனும்	भरतः	பரதன் [பவனுமான
धर्मकामार्थ }	தர்மத்தால் கோரப்	तां	அதை
तत्त्वज्ञः }	படுகிறது புருஷார்,த்	पालयति	பரிபாலித்துவருகி
	தந்தானென்ற துட்		றான்.
	பத்தை உன்னபடி		
	ஆழிந்தவனும்		

नयश्च विनयश्चोभौ यस्मिन् सत्यं च सुस्थितम् । विक्रमश्च यथादृष्टः स राजा देशकालवित् ॥

यस्मिन् “எவ்வொருவனிடத்தில்
 सत्यं சத்தியம்
 सुस्थितं குடிக்கொண்டிருக்கிற
 தேர்,
 नयः ராஜநீதியும்,
 विनयः च பெரியோர்களிடத்தில்
 பக்தியும்,
 उभौ च { ஆகிய இவ்விரண்டும்
 அப்படியே குடி-
 கொண்டிருக்கின்றன
 वीर, வீர,

यथादृष्टः சாஸ்திரங்களில் ஆங்
 கீகரிக்கப்பட்ட
 विक्रमः ஆற்றல்
 च அப்படியே குடிக்கொ
 ண்டிருக்கிறதோ,
 देशकालवित् { தர்மநூல்களையும்
 ஏற்ற காலங்களையும்
 நன்கு அறிந்த
 सः च அவன் தான்
 राजा சக்கிரவர்த்தியாயிருக்
 கிறான்.

तस्य धर्मकृतादेशा वयमन्ये च पार्थिवाः । चरामो वसुधां कृत्वा धर्मसन्तानमिच्छवः ॥

धर्मकृतादेशाः { “தர்மத்தை பயனாகக்
 கொண்ட கடமை
 களையுடைய
 वयं நாங்களும்,
 अन्ये இதர
 पार्थिवाः च மன்னர்களும், [தலை
 धर्मसन्तानं தர்மம் நழுவுவதிருத்-

इच्छवः கோருகிறவர்களாய்
 तस्य அவனது
 वसुधा பூமி
 कृत्वा எங்கும்
 चरामः சஞ்சரித் துக்கொண்டி-
 ருக்கின்றோம்.

तस्मिन्नृपतिशार्दूले भरते धर्मवत्सले । पालयत्यखिलां भूमिं कश्चरेद्धर्मनिग्रहम् ॥ १० ॥

तस्मिन् “அந்த
 नृपतिशार्दूले ராஜோத்தமனும்,
 धर्मवत्सले தர்மத்தில் அசஞ்சல
 பற்றுடையவனுமான
 भरते பரதன்
 अखिलां எல்லா

भूमिं பூமியையும்
 पालयति பாதுகாத்துவருகை
 कः எவன் [வில்
 धर्मनिग्रहं தர்மத்திற்கு குறை
 வை
 चरेत् செய்வான்?

ते वयं धर्मविभ्रष्टं स्वधर्मे परमे स्थिताः । भरताज्ञां पुरस्कृत्य निगृहीमो यथाविधि ॥

ते “அந்த
 वयं நாங்கள்
 परमे சிறந்த
 स्वधर्मे எங்கள் தர்மத்தில்
 स्थिताः சலியா பற்றுடையவர்
 களாய்

भरताज्ञां பரதனுடைய ஆங்கீக
 पुरस्कृत्य நினைத்தே, [ரித்தலை
 यथाविधि தர்மவிதிப்படி
 धर्मविभ्रष्टं அறநெறி தவறியவனை
 निगृहीमः சிசுபித்துவருகின்
 றோம்.

त्वं तु संक्रिष्टधर्मा च कर्मणा च विगर्हितः । कामतन्त्रप्रधानश्च न स्थितो राजवर्त्मनि ॥

त्वं तु	“நியோச	காமதந்திரமுதலான;	காமவெறியில் முழுக்கி விட்டவன்.
संक्रिष्टधर्मा च	அறங்குறன் நியவன்.	राजवर्त्मनि	ராஜநெறியில்
कर्मणा विगर्हितः च	இழிதொழி லுற்றவன்.	न स्थितः	பற்றற்றவன்.

ज्येष्ठो भ्राता पिता वापि यश्च विद्यां प्रयच्छति । त्रयस्ते पितरो ज्ञेया धर्मं पथि हि वर्तिनः ॥

धर्मं	“தர்ம	विद्यां	விதையை
पथि	வழியில்	प्रयच्छति च	புகட்டுகிறதோ அவ னுமாகிய
वर्तिनः	ஒழுங்குபிற ஒருவனு க்கு	ते त्रयः हि	அந்த மூவர்களும்
ज्येष्ठः भ्राता	தமையனும்	पितरः	பிதாக்களாக
पिता वा अपि	தந்தையும்	ज्ञेयाः	பாவிக்கப்படவேண்டி யவர்கள்.
यः	எவனொருவன்,		

यवीयान् सोदरः पुत्रः शिष्यश्चापि गुणान्वितः । पुत्रवत्ते त्रयश्चिन्त्या धर्मश्चेदत्र कारणम् ॥

यवीयान् सोदरः	“தம்பியும்	पुत्रवत्	புத்திரனாக
पुत्रः	புதல்வனும்	चिन्त्याः	பாவிக்கப்படவேண்டி யவர்கள்.
गुणान्वितः	நற்குணமமைந்த	अस धर्मः चेत्	இதற்கு தர்மமே
शिष्यः अपि	செஷ்யனுமாகிய	कारणम्	பிரமாணம்.
ते त्रयः च	அந்த மூவர்களும்		

सूक्ष्मः परमदुर्ज्ञेयः सतां धर्मः पुवङ्गम । हृदिस्थः सर्वभूतानामात्मा वेद शुभाशुभम् ॥

पुवङ्गम	“வானர !	सर्वभूतानां	ஸர்வபிராணிகளின்
सतां	புண்யா த்மா க்களு டைய	हृदिस्थः	உள்ளத்திலுள்ளதை உள்ளபடியறியும்
सूक्ष्मः	துட்பமாயுள்ள	आत्मा	பரமாத்மா
धर्मः	தர்மமானது	शुभाशुभं	நன்மையையும் தீமை யையும்
परमदुर्ज्ञेयः	பிறரால் கஷ்டப்பட் டும் அறியமுடியாதது.	वेद	அறிவார்.

चपलश्चपलैः सार्धं वानरैरकृतात्मभिः । जात्यन्ध इव जात्यन्धैर्मन्त्रयन्द्रक्ष्यसे नु किम् ॥

जात्यन्धः	“பிறனிழுட்டுவருவன்	अकृतात्मभिः	செய்க்கப்பெருதவைக ளுமான
जात्यन्धैः	பிறனிழுடர்களுட	वानरैः सार्धं	வானரர்களோடுகூட
इव	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே	मन्त्रयन्	ஆலோசனைசெய்து
चपलः	சபலசித்தனான	किं नु	எதைத்தான்
चपलैः	சபலசித்தர்களும்	द्रक्ष्यसे	அறிந்துகொள்ளப் போகின்றனை?

अहं तु व्यक्ततामस्य वचनस्य ब्रवीमि ते । न हि मां केवलं रोषाच्च विगर्हितुमर्हसि ॥

अहं तु	“நானே	मां हि	என்னையோ வெனில்
अस्य वचनस्य	இந்த சொல்லினது	केवलं रोषात्	முற்றிலும்கேட்பத்
व्यक्तां	உண்ணாமைய	त्वं	நீ [தால்]
ते	உனக்கு	विगर्हितुं	குற்றங்கூற
ब्रवीमि	சொல்லுகிறேன்.	अर्हसि न	கூடாது.

तदेतत्कारणं पश्य यदर्थं त्वं मया हतः । भ्रातुर्वर्तसि भार्यायां त्यक्त्वा धर्मं सनातनम् ॥

त्वं	“நீ	पश्य	அறிந்துகொள் ;
मया	என்னால்	सनातनं धर्मं	புராதனமான தர்மத்
यदर्थं	எதுகாரணமாய்	त्यक्त्वा	விட்டுவிட்டு, [தை
हतः	கொல்லப்பட்டாயோ;	भ्रातुः	தம்பியினது
तत् एतत्	அதாகிற இதை	भार्यायां	மனைவியிடத்தில்
कारणं	காரணமாய்	वर्तसि	குலாவுகின்றனை.

अस्य त्वं धरमाणस्य सुग्रीवस्य महात्मनः । रुमायां वर्तसे कामात्स्नुषायां पापकर्मकृत् ॥

त्वं	“நீ	पापकर्मकृत्	நீக்கை விளைவிப்பவனாய்
धरमाणस्य	உயிருடனிருக்கும்	कामात्	காமத்திற்காட்பட்டு
महात्मनः	மஹாத்மாவாகிய	स्नुषायां	மருமகளாகிய
अस्य	இந்த	रुमायां	ருமையினிடத்தில்
सुग्रीवस्य	சுகரீவனுக்கு	वर्तसे	குலாவுகின்றனை.

तद्व्यतीतस्य ते धर्मात्कामवृत्तस्य वानर । भ्रातृभार्यावमर्शेऽस्मिन् दण्डोऽयं प्रतिपादितः ॥

वानर	“வானர !	धर्मात्	தர்மத்தினின்ற
अस्मिन्	இந்த	व्यतीतस्य	விலகிவிட்ட
भ्रातृभार्यावमर्शे	தம்பியின் மனைவியை கற்பழித்தலில்	तत् ते	அந்த உனக்கு
कामवृत्तस्य	காமவேட்கையுற்று	अयं दण्डः	இந்த தண்டனை
		प्रतिपादितः	அளிக்கப்பட்டது.

न हि धर्मविरुद्धस्य लोकवृत्तादपेयुषः । दण्डादन्यत्र पश्यामि निग्रहं हरियूथप ॥ २१ ॥

हरियूथप	“வானரமன்னா!	अपेयुषः	மீறி கடக்கிறவனுக்கு
धर्मविरुद्धस्य	தர்மத்திற்கு விருத்தமாய்	दण्डात् हि	சரீரதண்டனையைக்
लोकवृत्तात्	உலகதர்ம அனுஷ்டா னத்திலிருந்து	अन्यत्र	வேறு [காட்டிலும்]
		निग्रहं	தண்டனையை
		न पश्यामि	நான் அறியவில்லை.

न च ते मर्षये पापं क्षत्रियोऽहं कुलोद्भवः ॥ २२ ॥

कुलोद्भवः	“நற்குலத்தில் பிறந்த	ते	உனது
क्षत्रियः	கூத்திரியனாகிய	पापं	பாபச்செய்கையை
अहं च	நான் மட்டும்	मर्षये न	ஒருகாலும் மன் னியேன்.

औरसीं भगिनीं चापि भार्या वाऽप्यनुजस्य यः ।
प्रचरेत नरः कामात्तस्य दण्डो वधः स्मृतः

॥ २३ ॥

ய: நர:	“எந்த மாலிடன்	காமாந்	காமவெறிகொண்டு
औरसीं वा	புதல்வியைத் தானு	प्रचरेत	கற்பழிக்கின்றானு
	கட்டும்,		
भगिनीं अपि	சகோதரியைத்	तस्य	அவனது
	தானுகட்டும்,	वधः अपि	வதைதான்
अनुजस्य	உடன் பிறந்தவனது	दण्डः	தண்டனையாய்
भार्या च	மனைவியைத்தானு	स्मृतः	விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது.
	கட்டும்,		

भरतस्तु महीपालो वयं त्वादेशवर्तिनः । त्वं च धर्मादतिक्रान्तः कथं शक्यमुपेक्षितुम् ॥

भरतः तु	“பரதன் தான்	धर्मात्	தருமத்தினின்று
महीपालः	சக்கிரவர்த்தி ;	अतिक्रान्तः	பீறிடந்தவன் ;
वयं	நாங்கள்	कथं तु	எப்படித்தான்
आदेशवर्तिनः	தருமவெறிதவருதவர்	उपेक्षितुं	விட்டுவிட
त्वं च	நீயோ, [கன் ;	शक्यम्	ஆடுக்கும்.

गुरुर्धर्मव्यतिक्रान्तं प्राज्ञो धर्मेण पालयन् । भरतः कामवृत्तानां निग्रहे पर्यवस्थितः ॥ २५ ॥

कामवृत्तानां	“மனம்போனபடி- யெல்லாம் நடப்பவர் களது	प्राज्ञः	அறிவாளியும்
धर्मव्यतिक्रान्तं	நெறிதவறிநடத்தலை	गुरुः	சக்கிரவர்த்தியுமான
धर्मेण	நெறிதவருது	भरतः	பரதன்
पालयन्	நடைபெறுமாறு	निग्रहे	செலுப்பதில்
	காத்துவரும்	पर्यवस्थितः	செல்பெற்றிருக்கின்றான்.

वयं तु भरतादेशं विधिं कृत्वा हरीश्वर । त्वद्विधान् भिन्नमर्यादाभिहन्तुं पर्यवस्थिताः ॥

हरीश्वर	“வானரமன்னா!	त्वद्विधान्	உன்போன்ற
वयं तु	நாங்களோசென்றால்	भिन्नमर्यादान्	வரம்பு பீறியவர்களை
भरतादेशं	பரதனுடைய மேற்	निहन्तुं	செலிக்க
विधिं	கடமைவாக [கொளை	पर्यवस्थिताः	கங்கணம்கட்டிக் கொண்டிருக்கிறோம்.
कृत्वा	கொண்டு,		

सुग्रीवेण च मे सख्यं लक्ष्मणेन यथा तथा ।

दारराज्यनिमित्तं च निःश्रेयसकरः स मे

॥ २७ ॥

लक्ष्मणेन	“சகிஷ்ணுவோடு	दारराज्यनिमित्तं च	மனைவிக்காகவும் ராஜ்
यथा तथा	எப்படியோ அப்படி		யத்திற்காகவும்தான்.
सुग्रीवेण	சுகிரீவனோடு	सः च	அவன்தான்
मे	எனக்கு ஏற்பட்ட	मे	எனக்கு
सख्यं	கட்டி	निःश्रेयसकरः	நலம் புரிபவன்.

प्रतिज्ञा च मया दत्ता तदा वानरसन्निधौ । प्रतिज्ञा च कथं शक्या मद्विधेनानवेक्षितुम् ॥

तदा
वानरसन्निधौ
मया
प्रतिज्ञा च
दत्ता

“அப்பொழுது
வானர்கள் முன்
என்னால் [சினையில்]
பிரதிக்களையும்
அளிக்கப்பட்டது.

मद्विधेन
प्रतिज्ञा
अनवेक्षितुं
कथं च
शक्या

என்போன்றவனால்
பிரதிக்களையானது
புறக்கணிக்க
எப்படித்தான்
முடியும்?

तदेभिः कारणैः सर्वैर्महद्भिर्धर्मसंहितैः । शासनं तव यद्युक्तं तद्भवनानुमन्यताम् ॥ २९ ॥

तत्
धर्मसंहितैः
महद्भिः
एभिः कारणैः
सर्वैः
तव

“ஆகையால்
தர்மசாஸ்திரங்களை
பலனுசரித்து
சிறத்திருக்கும்
இந்த காரணங்கள்
எல்லாவற்றாலும்
உன்னை

शासनं
यत्
युक्तं
तत्
भवान्
अनुमन्यताम्

தண்டிப்பது
எதுவோ அது
முறையே.
ஆகையால்
நீயும்
முறையென ஒத்துக்
கொள்ளவேண்டியதே.

सर्वथा धर्म इत्येव द्रष्टव्यस्तव निग्रहः ॥ ३० ॥

तव
निग्रहः
सर्वथा

“உன்னை
சிகித்தது
எவ்வகையாலும்

धर्मः
इति एव
द्रष्टव्यः

தருமம்;
என்றே
உணர்தல்வேண்டும்.

वयस्यस्यापि कर्तव्यं धर्ममेवानुपश्यतः । शक्यं त्वयापि तत्कार्यं धर्ममेवानुपश्यता ॥ ३१ ॥

धर्म एव
अनुपश्यतः
वयस्यस्य
कर्तव्यं
तत्कार्यं अपि
त्वया

“தருமமொன்றையே
கடைபிடித்தொழுகும்
நண்பனுக்கு
செய்யப்படவேண்டிய
அக்காரியமும்,
உன்னால்

धर्म एव
अनुपश्यता
अपि
शक्यम्

தருமத்தையே
கடைபிடித்தவனாக
இருப்பின்
ஒத்துக்கொள்ளப்பட
வேண்டியதே.

श्रूयते मनुना गीतौ श्लोकौ चारित्रवत्सलौ । गृहीतौ धर्मकुशलैस्तत्तथा चरितं हरे ॥ ३२ ॥

हरे
चारित्रवत्सलौ
श्लोकौ
धर्मकुशलैः

“வானரனே!
நல்லொழுக்கத்தை
நன்கு விளக்கக்காட்
டுகிற
பின்வரும் இரண்டு
சுலோகங்கள்
தர்மசாஸ்திரங்களில்
நிபுணர்களால்

गृहीतौ
मनुना
गीतौ
श्रूयते
तत्तथा
चरितम्

மதிக்கப்பட்டவை
மனுவினால் [களால்]
திருவாய்மலர்ந்தருளப்
பட்டிருக்கிறதென்று
வழங்குவருகிறது.
அதிலிருக்கிறபடியே
என்னுள்ளவற்றைக்
பட்டது.

राजभिर्दृष्टदण्डास्तु कृत्वा पापानि मानवाः । निर्मलाः स्वर्गमायान्ति सन्तः सुकृतिनो यथा ॥

मानवाः “मानवीर्कल
पापानि குற்றங்கலை
कृत्वा செய்துவிட்டு,
राजभिः ராஜாக்களால்
{ தண்டனையை அது
பணித்தவர்களால்
अतदण्डाः तु அதனால்

निर्मलाः பாபம் நீங்கியவர்
களாய்
सुकृतिनः புண்ணியம் புரிந்த
सन्तः यथा எத்தீர்கள் போலவே
स्वर्गं ஸ்வர்க்கத்தை
आयान्ति அடைகின்றார்கள்.

शासनाद्वा विमोक्षाद्वा स्तेनः स्तेयाद्विमुच्यते ।

राजा त्वशासन् पापस्य तदवाप्नोति किल्बिषम्

॥ ३४ ॥

स्तेनः “திருடன்
स्तेयात् திருட்டுக்குற்றத்திலி
ருந்து
शासनात् वा தண்டனையை அடை
வதாலோ,
विमोक्षात् वा மன்னிப்பையடைவ
தாலோ,

विमुच्यते விடுபடுகின்றான்.
पापस्य பாபியை
अशासन् தண்டியாத
राजा तु அரசரோ
तत् किल्बिषं அந்த குற்றத்தால்
விளைவும் பாபத்தை
அடைகிறான்.

आर्येण मम मान्धात्रा व्यसनं घोरपीप्सितम् ।

श्रमणेन कृते पापे यथा पापं कृतं त्वया ॥

त्वया “உன்னால்
पापं பாபமானது [ஸவே
यथा செய்யப்பட்டதுபோ-
श्रमणेन ஓர் சன்னியாசியால்
पापे பாபம் [து
कृते செய்யப்பட்டபொழு-

मम आर्येण எனது முன்னோரான
मान्धात्रा மாந்தாதா என்பவரால்
व्यसनं தர்மத்திற்க்கொவ்விய
घोरं त्वया சீர தண்டனையானது
पीप्सितं விதிக்கப்பட்டிருக்
கிறது.

अन्यैरपि कृतं पापं प्रमत्तैर्वसुधाधिपैः । प्रायश्चित्तं च कुर्वन्ति तेन तच्छाम्यते रजः ॥ ३५ ॥

प्रमत्तैः “செருக்குற்ற
अन्यैः சில
वसुधाधिपैः अपि மன்னர்களாலும்
पापं அடாதகாரியம்
कृतं செய்யப்பட்டிருக்
கிறது.

प्रायश्चित्तं च அதற்குற்ற பிரதியை
அல்லது கைமாறை
कुर्वन्ति மற்றவர் செய்கின்றார்
तेन அதனால் [கன்.
तत् रजः அந்த பாபம்
शाम्यते சிவர்க்கியடைகிறது.

तदलं परितापेन धर्मतः परिकल्पितः । वधो वानरशार्दूल न वयं स्ववशे स्थिताः ॥ ३६ ॥

वानरशार्दूल “வானரமன்னு!
तत् ஆகையால்
परितापेन अलं பரிதாபப்பட்டதுபோ
வதः னாதையானது [தாம்.
धर्मतः தர்மம் இசைமரகத்
தரம்

परिकल्पितः செய்யப்பட்டிருக்
वयं நாக்கன் [கிறது.
स्ववशे மனம்போனபடியெல்
ளாம் செய்வதில்
स्थिताः न சிறுபட்டவர்களால்
வேண்டும்.

शृणु चाप्यपरं भूयः कारणं हरिपुङ्गव । तच्छ्रुत्वा हेतुमदीर न मन्युं कर्तुमर्हसि ॥ ३८ ॥

हरिपुङ्गव	“வானரோ த்தம் !	वीर	ஞா !
भूयः	இன்னும்	हेतुमत्	ஏற்றுக்கொள்ளவேண்
अपरं च	மற்றொரு		டியதாயிருக்கிற
कारणं अपि	காரணத்தையும்	तत् श्रुत्वा	அதை கேட்டு
शृणु	சொல்லுமெனக்கு சொ	मन्युं कर्तुं	கோபிக்க
	ளிகொடுத்துக்கேள்.	न अर्हसि	ஏற்றவனாகாய்.

न मे तत्र मनस्तापो न मन्युर्हरियूथप । वागुराभिश्च पाशैश्च कूटैश्च विविधैर्नराः ॥ ३९ ॥
प्रतिच्छन्नाश्च दृश्याश्च गृह्णन्ति सुबहून्मृगान् । प्रधावितान्वा विप्रस्तान्विस्रब्धांश्चापि निष्ठितान्
प्रमत्तानप्रमत्तान्वा नरा मांसार्थिनो भृशम् । विध्यन्ति विमुखांश्चापि न च दोषोऽत्र विद्यते ॥
यान्ति राजर्षयश्चात्र मृगयां धर्मकोविदाः । तस्माच्च निहतो युद्धे मया बाणेन वानर ॥
अयुध्यन् प्रतियुध्यन्वा यस्माच्छाखामृगो ह्यसि ॥ ४२ ॥

हरियूथप	“வானரமன்னு !	अप्रमत्तान् च वा	அடங்கிக்கிடப்பினும்
राजर्षयः	ராஜரிஷிகளாகிய	मृगयां यान्ति	வேட்டையாடுகின்றார்
नराः	மானிடர்களும்	गृह्णन्ति	பிடிக்கின்றார்கள். [கள்.
धर्मकोविदाः	தர்மம் நன்குணர்ந்த	विध्यन्ति	வெட்டித்தள்ளுகின்
नराः च	மானிடர்களும்	वानर	வானர ! [நார்கள்.
भृशं	மிக	त्वं हि	நீயோ
मांसार्थिनः	மாம்ஸ்வெறி கொண்டு	युद्धे	போரில்
विमुखान्	பிரதிகூலமாயிருக்	प्रतियुध्यन्	{ எதிர்த்துநின்று போர்
सुबहून्	பல [கின்ற		புரிபவனாயிருந்தா
मृगान् च	துஷ்டமிருகங்களையே		லும் சரி
वागुराभिः च	தோண்டுபள்ளங்களா	अयुध्यन् वा	எதிர்க்காதவனாயிருந்
पाशैः च	வலைகளாலும் [லும்		தாலும் சரி
विविधैः	பலவகை	शाखामृगः	துஷ்டமிருகங்களின்
कूटैः च	யந்திரங்களாலும்		வசூப்பிலொருவனாய்
दृश्याः	கட்புலனாயிருக்கின்ற	असि	இருக்கின்றனை.
	வர்களாகவோ	यस्मात् तस्मात्	ஆனதுபற்றி
प्रतिच्छन्नाः च	மறைந்திருக்கின்றவர்	मया	என்னால்
	களாகவோ	बाणेन	ஓர் கணையால்
विप्रस्तान्	பயந்து	निहतः	அடிக்கப்பட்டனை.
प्रधावितान् च	ஓடுகின்றவைகளாயி	अत्र दोषः च	இவ்விஷயத்தில் தோ
	ருப்பினும்		ஷமென்பதே
विस्रब्धान्	தைரியங்கொண்டு	न विद्यते	இல்லை.
निष्ठितान् अपि वा	நின்றனாகொண்டிருப்பி	तत्र	இதில்
	லும்	मे	எனக்கு
प्रमत्तान् च	வெறிகொண்டிருப்	मनस्तापः न	மனஸ்தாபமுமில்லை.
	பினும்	मन्युः न	அற்பத்தனமுமில்லை.

दुर्लभस्य च धर्मस्य जीवितस्य शुभस्य च । राजानो वानरश्रेष्ठ प्रदातारो न संशयः ॥

वानरश्रेष्ठ	“ வானரோத்தம !	शुभस्य	நீங்கற்ற
राजानः	மன்னர்கள்	जीवितस्य च	வாழ்வையும்தான்
दुर्लभस्य	தில் நன்றாகிய	प्रदातारः	அளிப்பவர்கள்.
धर्मस्य च	தர்மத்தையும்	न संशयः	இதற்கையமில்லை.

तान्न हिंस्यान्न चाक्रोशेन्नाक्षिपेन्नाप्रियं वदेत् । देवा मनुष्यरूपेण चरन्त्येते महीतले ॥

एते देवाः च	“இவர்கள் தான் (இந்த ராஜர்க்குத் தான்)	हिंस्यात् न	உபதரவிக்கக்கூடாது.
मनुष्यरूपेण	மானிட உருவங் கொண்டு	आक्रोशेत् न	வையக்கூடாது.
महीतले	பூமியில்	आक्षिपेत् न	அவசியம்செய்யக் கூடாது.
चरन्ति	ஆனாகின்ருர்கள்.	अप्रियं	கோபம்வரும்படியான சொல்லை
तान्	அவர்களை	वदेत् न	சொல்லக்கூடாது.

त्वं तु धर्ममविज्ञाय केवलं रोषमास्थितः । प्रदूषयसि मां धर्मे पितृपैतामहे स्थितम् ॥४५॥

त्वं तु	“ நீயோ	पितृपैतामहे	முன்னோர்களுஷ் டித்துவந்த
धर्मं	தர்மத்தை	धर्मे	தர்மத்தில்
अविज्ञाय	உள்ளபடியறியாது	स्थितं	பற்றுண்டய
केवलं	முற்றிலும்	मां	என்னை
रोषं आस्थितः	கோபத்திற்குட்பட்ட வனாகி	प्रदूषयसि	துஷிக்கின்றனை.”

एवमुक्तस्तु रामेण वाली प्रव्यथितो भृशम् । न दोषं राघवे द्यूयौ धर्मेऽधिगतनिश्चयः ॥
प्रत्युवाच ततो रामं प्राञ्जलिर्वानरेश्वरः ॥ ४६ ॥

रामेण	ஸ்ரீராமரால்	राघवे	ஸ்ரீராகவரிடத்தில்
एवं	மேற்கண்டவாறு	दोषं	தொல்பத்தை
उक्तः तु	சொல்லப்பட்டதற்கு செவிகாற்றிய	द्यूयौ न	இனக்காதொழித் தான்.
वाली	வாலியும்	ततः	அதன்மேல்
भृशं	மிகவும் [அகி	वानरेश्वरः	வானரமன்னன்
प्रव्यथितः	பச்சாத்தாப்படுபவ- தர்மமின்னதென்பதில்	रामं	ஸ்ரீராமரைப்பார்த்து
धर्मे	உண்மையான கொள் கையை அறிந்து கொண்டவனாய்	प्राञ्जलिः	அஞ்சலிஹஸ்தனாய்
अधिगतनिश्चयः		प्रत्युवाच	பின்வருமாறு பதி லுரைத்தான்.

यत्त्वमात्थ नरश्रेष्ठ तदेवं नात्र संशयः । प्रतिवक्तुं प्रकृष्टे हि नाप्रकृष्टस्तु शक्नुयात् ॥४७॥

नरश्रेष्ठ	“புருஷோத்தம!	अल	இவ்விஷயத்தில்
त्वं	தேவரீர்	संशयः न	ஸ்யமில்லை.
यत्	எதை	प्रकृष्टे	சான்றோனிடத்தில்
आन्ध	சொல்லியருளினீரோ	अप्रकृष्टः तु	இழிந்தோன்
तत्	அது	प्रतिवक्तुं हि	மீறிப்பேசுவதற்கே
एवं	சொல்லியபடிதான்	शक्नुयात् न	தகாது.

तदयुक्तं मया पूर्वं प्रमादादुक्तप्रियम् । तत्तापि खलु मे दोषं कर्तुं नार्हसि राघव ॥४८॥

राघव	“ஸ்ரீராம!	तत्तापि	அப்படியிருப்பினும்
पूर्वं	இதற்குமுன்	मे	என்னுடைய
मया	என்னால்	दोषं	அபசாரத்தை
प्रमादात्	அறிவின்மையால்	कर्तुं	உள்ளத்தில் பற்ற
तत् अप्रियं	அந். நிஷ்டரச்சொல்	अर्हसि न	திருவுனம்பற்றலா
अयुक्तं	அயுத்தமாய் [டது.		காது என
उक्तं	சொல்லிவிடப்பட்ட-	खलु	நான் பிரார்த்திக்கின்
			றேன்.

त्वं हि दृष्टार्थतत्त्वज्ञः प्रजानां च हिते रतः । कार्यकारणसिद्धौ ते प्रसन्ना बुद्धिरव्यया ॥

त्वं हि	“தேவரீரோ,	कार्यकारण-}	செய்கை, அதன் ஹேற
दृष्टार्थतत्त्वज्ञः	சாஸ்திர அட்பங்களை	सिद्धौ }	து இவை இரண்டை
	யுள்ளபடியறிந்தவர்.		யும் நிஷ்கர்ஷிப்பதில்
प्रजानां	ஜனங்களுக்கு	ते	தேவரீருடைய
हिते च	நன்மை செய்வதிலே	बुद्धिः	அறிவு
	யே	प्रसन्ना	கல்மஷமற்றது.
रतः	ஊக்கமுடையவர்.	अव्यया	குறையற்றது.

मामप्यगतधर्माणं व्यतिक्रान्तपुरस्कृतम् । धर्मसंहितया वाचा धर्मज्ञ परिपालय ॥ ५० ॥

धर्मज्ञ	“அறநெறியுணர்ந்	मां अपि	என்னையும்
	தாய்!	धर्मसंहितया	தர்மத்திற்கொத்ததா
अगतधर्माणं	தர்மத்தையறியாத		கிய
	வனும்	वाचा	சொற்கொண்டு
व्यतिक्रान्त-}	மரியாதையை கடந்த	परिपालय	காத்தருளும்.”
पुरस्कृतं }	வனுபவ		

वाष्पसंरुद्धकण्ठस्तु वाली सार्तिस्वरं शनैः । उवाच रामं सम्प्रेक्ष्य पङ्कलग्न इव द्विपः ॥५१॥

वाली	வாலி	सार्तिस्वरं	கவ்டமாகியகுரலுற்று
वाष्प- }	கண்ணீரால் ஆடைப்	शनैः	மெள்ள
संरुद्धकण्ठः }	புற்ற தொண்டை	रामं	ஸ்ரீராமரை
	யையுடையவனாகி	संप्रेक्ष्य	பார்த்து
पङ्कलग्नः	சேறில் சிக்கிக்கொ	तु	இன்னுமிப்படியும்
द्विपः	யானை [ண்ட	उवाच	விண்ணப்பஞ்செய்து
इव	போலவே		கொண்டான்.

न त्वात्मानमहं शोचे न तारां न च वान्धवान् । यथा पुत्रं गुणश्रेष्ठमङ्गदं कनकाङ्गदम् ॥

कनकाङ्गदं	“கனகாங்கடம்”	आत्मानं तु	என்னைப்பற்றியும்
गुणश्रेष्ठं	சுந்தரமுணங்குணம் மையப்பெற்ற	न शोचे	கவலைப்படவில்லை.
पुत्रं	புதல்வனான	तारां	தாரையைப்பற்றியும்
अङ्गदं	அங்கதன் விஷயத்தில்	न	கவலைப்படவில்லை.
अहं	நான்	वान्धवान् च	மற்ற பந்துக்களைப் பற்றியும்
यथा	எவ்வளவு கவலைப்படு கின்றதென அவ்வளவு	न	கவலைப்படவில்லை.

स ममादर्शनादीनो बाल्यात्मभृति लालितः । तटाक इव पीताम्बुरूपशोषं गमिष्यति ॥

सः	“அவன் [முதல்	पीताम्बुः	பிதாண்ட
बाल्यात् प्रभृति	குழந்தைப்பருவம்-	तटाकः इव	குளம்போலவே
लालितः	செல்லமாய் வளர்க்கப்	शूनः	எங்கியவனாய்
मम	என்னை [பட்டவன்.	उपशोषं	தூண்டுப்
अदर्शनात्	காணாமையால்	गमिष्यति	போவான்.

बालश्चाकृतबुद्धिश्च एकपुत्रश्च मे प्रियः । तारेयो राम भवता रक्षणीयो महाबलः ॥५४॥

राम	“சூராம!	महाबलः	மகாபலவான்.
बालः च	பாலன்.	एकपुत्रः	ஒரு குமாரன்.
अकृतबुद्धिः च	நல்லறிவு இனியும் கி டைக்கப்பெறாதவன்.	तारेयः	தாரையின் மகன்.
मे	எனக்கு [பவன்.	भवता	தேவரீரால்
प्रियः	மனங்கொண்டு நடப்-	रक्षणीयः च	அவன் பாதுகாக்கப்பட வேண்டியவன்.

सुग्रीवे चाङ्गदे चैव विधत्स्व मतिमुत्तमाम् ।

त्वं हि शास्ता च गोप्ता च कार्याकार्यविधौ स्थितः

॥ ५५ ॥

सुग्रीवे च	“சுகரீவனிடத்திலும்	कार्याकार्यविधौ	காரியாகாரியங்களை
अङ्गदे च	அங்கதனிடத்திலும்		பகுத்தறிவதில்
उत्तमां मतिं एव	சிறந்த அன்பையே	स्थितः	நிபுணராய்
विधत्स्व	வகிப்பிராக!	शास्ता च	நோக்கித் தவாகிய
त्वं हि	தேவரீர் ஒருவர்தான்	गोप्ता च	ரகத்தர்.

या ते नरपते वृत्तिर्भरते लक्ष्मणे च या । सुग्रीवे चाङ्गदे राजंस्तां त्वमाधातुमर्हसि ॥५६॥

नरपते	“மானிடரகத்தராகிய	या च	எந்த வாதஸல்பமோ
राजन्	சுகிரவர்த்தியே!	तां च	அதையே [லும்
ते	தேவரீருக்கு	सुग्रीवे	சுகரீவன் விஷயத்தி-
भरते	பரதனிடத்தில்	अङ्गदे	அங்கதன் விஷயத்
या	எப்படிப்பட்ட	त्वं	தேவரீர் [திலும்
वृत्तिः	வாதஸல்பமோ	आधातुं	வவக்க
लक्ष्मणे	கசந்தமணனிடத்தில்	अर्हसि	அருள் புரியவேண்டும்

मदोषकृतदोषां तां यथा तारां तपस्विनीम् । सुग्रीवो नावमन्येत तथाऽवस्थातुमर्हसि ॥

मदोषकृतदोषां { “என் குற்றத்தால்
விளைந்த ஆபத்திற்கு
பாத்திரமான
அந்த
தபஸ்வினியை
தாரை”

सुग्रीवः { சுக்ரீவன்
अवमन्येत न { அவமதிக்கலாகாது.
यथा तथा { இவ்வண்ணம்
अवस्थातुं { நடைபெறுமாறு
अर्हसि { தேவரீர் அருள் புரிய
வேண்டும்.

त्वया ह्यनुगृहीतेन राज्यं शक्यमुपासितुम् । त्वद्वशे वर्तमानेन तव चित्तानुवर्तिना ॥

शक्यं दिवं चार्जयितुं वसुधां चापि शासितुम् ॥ ५८ ॥

त्वया { “தேவரீரால்
अनुगृहीतेन { அனுக்கிரகம் பெற்ற
வனும்
त्वद्वशे { தேவரீரது அதிபத்
वर्तमानेन { இருப்பவனும் [தில்
तव { தேவரீரது

उपासितुं { ஆள
शक्यं { முடியும்.
अपि च { இதுமட்டுமல்ல இன்
னும்
वसुधां च { நிலவுளரு எல்லாவற்
றையும்

चित्तानुवर्तिना हि { திருவுளம் கோணுது
நடப்பவனுமான ஒரு
வனால்
राज्यं { தன் ராஜ்யத்தை

शासितुं { ஆளவும்
दिवं { விண்ணுலகை
आर्जयितुं { சம்பாதிக்கவும்
शक्यम् { முடியும்.

त्वत्तोऽहं वधमाकाङ्क्षन्वार्यमाणोऽपि तारया । सुग्रीवेण सह भ्रात्रा ह्यद्वयुद्धमुपागतः ॥

त्वत्तः { “தேவரீர் கையால்
वधं { மரணத்தை
आकांक्षन् { கோரிய
अहं { நான்
तारया { தாரையால்

वार्यमाणः अपि { தடுக்கப்பட்டவனாயி
भ्रात्रा { தம்பியாகிய [ருந்தும்
सुग्रीवेण सह { சுக்ரீவனுடன்கூட
ह्यद्वयुद्धं { த்வந்தயுத்தத்தை
उपागतः { புரிந்தேன்”.

इत्युक्त्वा सन्नतो रामं विरराम हरीश्वरः ॥ ६० ॥

हरीश्वरः { வானரமன்னன்
रामं { ஸ்ரீராமரைப்பார்த்து
इति { மேற்கண்டவாறு

उक्त्वा { சொல்லிவிட்டு
सन्नतः { வாய்விட்டுப் பேசமுடி
யாதவனாய்
विरराम { மௌனமாயினன்.

स तमाश्वासयद्रामो वालिनं व्यक्तदर्शनम् । सामसंपन्नया वाचा धर्मत्वार्थयुक्तया ॥ ६१ ॥

सः { அந்த
रामः { ஸ்ரீராமர்,
व्यक्तदर्शनं { நல்லறிவுபெற்ற
तं वालिनं { அந்த வாலியை
सामसंपन्नया { மனச்சாந்திக்கு ஏற்ற
தாயிருக்கிறதும்

धर्मत्वार्थयुक्तया { தர்மசாரமாகிய பய
வினை நன்கு விளங்கக்
காட்டுகிறதமாகிய
वाचा { சொற்கொண்டு
आश्वासयन् { பின்வருமாறு தேற்ற
ரவு படுத்தினார்.

न सन्तापस्त्वया कार्य एतदर्थं पुनरुद्यम ॥ ६२ ॥

புனரூயம	“வானரோ !	त्वया	உன்னால்
एतदर्थं	இவ்விஷயத்தில்	सन्तापः	மனக்குறை
		न कार्यः	கொள்ளத்தக்கதன்று.

न वयं भवता चिन्त्या नाप्यात्मा हरिसत्तम । वयं भवद्विशेषेण धर्मतः कृतनिश्चयाः ॥ ६३ ॥

हरिसत्तम	“வானரோத்தம !	आत्मा अपि	நீயும்
भवता	உன்னால்	न	அப்படியே.
वयं	நாங்கள்	भवद्विशेषेण	உன்னைக்காட்டிலும்
		वयं	நாங்கள்
चिन्त्याः न	{ தவறு செய்துவிட்ட வர்களை எண்ணக் கூடாது.	धर्मतः	தர்மநுசாரமாகவே
		कृतनिश्चयाः	எதிலும் துணிபவர் கள்.

दण्ड्ये यः पातयेदण्डं दण्ड्यो यश्चापि दण्ड्यते । कार्यकारणसिद्धार्थबुभौ तौ नावसीदतः ॥

यः	“எவனொருவன்	तौ	அந்த
दण्ड्ये	தண்டிக்கப்படவேண் டியவன் விஷயத்தில்	कार्यकारण- सिद्धार्थौ }	ஒரு காரியத்தால் வி ளைந்த காரியத்தை
दण्डं	தண்டனைபை		செய்துமுடித்தால்
पातयेत्	விதிக்கின்றனோ		ஏற்படும் பயன்களை ப்பெற்ற
यः	எவனொருவன்	उभौ अपि	இருவர்களும்
दण्ड्यः	குற்றவாளியாய்	अवसीदतः न	குறை சீக்கனைவர்களா கிருர்கள்.
दण्ड्यते च	தண்டிக்கப்படுகின்றனோ		

तद्भवान्दण्डसंयोगादस्माद्विगतकल्मषः । गतः स्वां प्रकृतिं धर्म्या धर्मदृष्टेन वर्त्मना ॥ ६५ ॥

भवान्	“நீ	विगतकल्मषः	பாடமொழித்தவனா
अस्मात्	இந்த [கண்ட	तत्	ஆனபடியால் [வினை.
धर्मदृष्टेन	தர்மசாஸ்திரங்களில்-	धर्म्या	சீமையப்படி அடைய
वर्त्मना	அனுஷ்டானங்களை		வேண்டியதாசிய
	யொத்தே	स्वां	உனது
दण्डसंयोगात्	தண்டனையடைந்த	प्रकृतिं	சுன்னிறைவ
	மையால்	गतः	பெற்றனை.

त्यज शोकं च मोहं च भयं च हृदये स्थितम् । त्वया विधानं हर्यय्य न शक्यमतिवर्तितुम् ॥

हर्यय्य	“வானரோத்தம !	भयं च	சஞ்சலத்தையும்
शोकं च	மனவேதனைகளையும்	त्यज	விட்டுவிடு.
मोहं च	ஆஞ்ஞானத்தையும்	विधानं	விதியால் வருவதை
हृदये	நாளுக்குடையில்	अतिवर्तितुं	விளக்க
स्थितं	இருக்கும்	त्वया	உன்னால்
		न शक्यम्	முடியாது.

यथा त्वय्यङ्गदो नित्यं वर्तते वानरेश्वर । तथा वर्तत सुग्रीवे मयि चापि न संशयः ॥६७॥

वानरेश्वर	“வானரேரத்தம்!	मयि अपि	என்னிடத்திலும்
अङ्गदः	அங்கதன்	नित्यं	எப்பவும்
त्वयि	உன்னிடத்தில்	वर्तत	இருந்துவருவான்.
यथा वर्तते	எப்படி இருந்துவருகிறதோ,	न संशयः	இதில் உனக்கு ஐயம் வேண்டாம்.
तथा	அவ்வண்ணமே		
सुग्रीवे च	சுகிரீவனிடத்திலும்		

स तस्य वाक्यं मधुरं महात्मनः समाहितं धर्मपथानुवर्तिनः ।

निशम्य रामस्य रणावमर्दिनो वचः सुयुक्तं निजगाद वानरः ॥ ६८ ॥

वानरः	“வானரனாகும்	तस्य	அந்த
सः	அவன்	रामस्य	ஸ்ரீராமருடைய
महात्मनः	மகாத்மாவும்	मधुरं	இனிய
धर्मपथानुवर्तिनः	{ தர்மமார்க்கத்தையே எப்பவும் பற்றி நடப்பவரும்,	वाक्यं	சொல்லை
रणावमर्दिनः	{ போரில் சந்திருக்க களை பொடியாக்கு கிறவருமான	निशम्य	தேட்டு
		सुयुक्तं	மிகவும் சமயத்திற்கு கேற்றதாகிய
		वचः	பின்வரும் சொல்லை
		समाहितं	பக்தியுடன்
		निजगाद	கூறினான்.

शराभितप्तेन विचेतसा मया प्रदूषितस्त्वं यदजानता प्रभो

इदं महेन्द्रोपमभीमविक्रम प्रसादितस्त्वं क्षम मे नरेश्वर ॥ ६९ ॥

महेन्द्रोपम- भीमविक्रम	{ “இக்கிரனுக்கு சம மான மகத்தான பராக்கிரமமுடைய சக்கிரவர்த்தியாரே! பாணத்தால் அடிக் கப்பட்டு	प्रदूषितः	இகழ்ந்து பேசப்பட்ட மர்.
नरेश्वर		प्रभो	பாவருக்கும் நாதரே!
शराभितप्तेन		इदं	இப்பொழுது
		एवं	தேவரீர்
विचेतसा	புத்திமயங்கிய	प्रसादितः	{ அனுக்கிரஹிக்கப் பிரார்த்திக்கப்பட்ட வராகிரீர்.
अजानता	அறிவேகியான	मे	அடியேனை.
मया	என்னால்	क्षम	சமீபித்தருள்வேண் டும்.”
एवं	தேவரீர்		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

किष्किन्धाकाण्डे अष्टादशः सर्गः ॥

एकोनविंशः सर्गः—பத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம் ॥ ௨௭ ॥

रणाङ्कणे तारागमनम्—போர்க்களத்தில் தாரை வருவது.

स वानरमहाराजः शयानः शरविक्षतः । प्रत्युक्तो हेतुमद्वाक्यैर्नोत्तरं प्रत्यपद्यत ॥ १ ॥

शरविक्षतः	பாணம் தைத்து	हेतुमद्वाक्यैः	{ சரியான காரணங்களுடனிருக்கும் சொற்களால்
शयानः	படுத்துக்கிடக்கும்	प्रत्युक्तः	பதில் சொல்லப்பட்ட
वानरमहाराजः	வானரமகா ராஜனாகும்	उत्तरं	பதில் சொல்லை [வனாய்]
सः	அவன்,	न प्रत्यपद्यत	சொல்லவில்லை.

अश्मभिः प्रविभिन्नाङ्गः पादपैराहतो भृशम् । रामबाणेन च क्रान्तो जीवितान्ते सुमोह सः॥

सः	அவன்,	रामबाणेन	ஸ்ரீராமரது பாணத்
भृशं	மிகவும்		தால்
अश्मभिः	கற்களால்	क्रान्तः च	துளைக்கப்பட்டவனாயும்,
प्रविभिन्नाङ्गः	முறிபட்ட அங்கங் களையுடையவனாயும்,	जीवितान्ते	உயிர் போதும் சமயத் தில்
पादपैः	விருசூங்களால்	सुमोह	முர்ச்சையடைத்தான்.
आहतः	அடிக்கப்பட்டவனாயும்,		

तं भार्या बाणमोक्षेण रामदत्तेन संयुगे । हतं प्लवगशार्दूलं तारा शुश्राव वालिनम् ॥ ३ ॥

भार्या	தர்மபத்னியாகிய	संयुगे	போரில்
तारा	தாரை	रामदत्तेन	ஸ்ரீராமரால் அளிக்கப் பட்ட
प्लवगशार्दूलं	வானரோத்தமனான	बाणमोक्षेण	பாணவிழ்ச்சியால்
तं	அந்த	हतं	மாண்டுவிட்டவனாக
वालिनं	வாலியை	शुश्राव	அறிந்தான்.

सा सपुत्राऽपियं श्रुत्वा वधं भर्तुः सुदारुणम् । निष्पपात भृशं वस्ता विविधाद्विरिगद्वरात् ॥

सा	அவள்,	श्रुत्वा	அறிந்த,
सुदारुणं	மிக பயங்கரமாயிருக் கிறதும்	भृशं	மிகவும்
अपियं	அசுற்றையமாயிருக்கி றதுமான்	वस्ता	நெக்கமுற்றவளாய்
भर्तुः	கணவனாக	सपुत्रा	புதல்வனோடுகூட
वधं	வதைையை	विविधात्	'விவித'மென்ற
		गिरिगद्वरात्	மலைக்குகையினின்று
		निष्पपात	வெளிப்பட்டதான்.

कपिपत्न्या वचः श्रुत्वा कपयः कामरूपिणः । प्राप्तकालमविक्रिष्टमूर्चुर्वचनमङ्गनाम् ॥१०॥

காமரூபிண:	நினைத்த உருவ மெடுக்கவல்ல	அஃநாள்	செய்யலானோப் பார்த்து
कपयः	வானரர்கள்	அவிக்ரிஷ்ட்	சந்தேகத்திற்கிடமில்
कपिपत्न्या:	வானர பத்னியினது	वचनं	சொல்லை [ஸாததாகிய
वचः	சொல்லை	प्राप्तकालं	சமயத்திற்கேற்றபடி
श्रुत्वा	கேட்டு,	ऊचुः	ரின்வருமாறுமொழிந் தார்கள்.

जीवपुत्रे निर्वर्तस्व पुत्रं रक्षस्व चाङ्गदम् । अन्तको रामरूपेण हत्वा नयति वालिनम् ॥

जीवपुत्रे	"குழந்தையை உடைய வனை !	अन्तकः	எமன்
निर्वर्तस्व	திரும்பிவிடுவீராக.	रामरूपेण	ராமனென உருவெ டுத்தவந்து
पुत्रं च	ஏக புத்திரனாகிய	वालिनं	வாலியை
अङ्गदं	அங்கதனை	हत्वा	கொன்று,
रक्षस्व	காப்பாற்றும்.	नयति	கொண்டுபோகிறான்.

क्षिप्तान्वृक्षान्समाविध्य विपुलाश्च शिलास्तथा । वाली वज्रसमैर्वाणै रामेण विनिपातितः ॥

क्षिप्तान्	"எறிந்த	वाणैः	பாணங்களால்
वृक्षान् च	விருகட்களையும்,	समाविध्य	பொடியாக்கி
विपुलाः	பெரிய	रामेण	ராமனால்
शिलाः तथा	பாறைகளையும், [பாண	वाली	வாலி
वज्रसमैः	வஜ்ரராயுதத்திற்கொப்-	विनिपातितः	விழ்த்தப்பட்டார்.

अभिद्रुतमिदं सर्वं विद्रुतं प्रसृतं बलम् । अस्मिन्पुवगशार्दूले हते शकसमप्रभे ॥ १३ ॥

अस्मिन्	"இந்த	बलं	சைன்யம்
शकसमप्रभे	இந்திரனை நிகர்த்த ஒளிகொண்ட	सर्वं	எல்லாமும் [தாய்
पुवगशार्दूले	வானரோத்தமன்	विद्रुतं	மனக்கலவரமடைந்த-
हते	கொல்லப்பட்டு கிடக்	प्रसृतं	எக்கும் சிதறியதாய்
इदं	இந்த [கைரில்	अभिद्रुतम्	அநிர்த்த கலைத்தோடி விட்டது.

रक्ष्यतां नगरद्वारमङ्गदश्चाभिषिच्यताम् । पदस्थं वालिनः पुत्रं भजिष्यन्ति पुवङ्गमाः ॥

नगरद्वारं	"நகரத்தின்கோட்டை வாயிலானது	पुवङ्गमाः	வானரர்கள்
रक्ष्यतां	காவல்செய்து வைக் கப்படட்டும்.	वालिनः	வாலியினது
अङ्गदः च	அங்கதனும்	पुत्रं	புதல்வனை
अभिषिच्यतां	மருடாபிஷேகம் செய் விக்கப்படட்டும்.	पदस्थं	அவனது பதவியை யடைந்தவனாய்
		भजिष्यन्ति	பக்தியுடன் சேவிப் பார்கள்

अथवाऽरुचितं स्थानमिह ते रुचिरानने । आविशन्ति हि दुर्गाणि क्षिप्रमद्यैव वानराः ॥

रुचिरानने	“அழகிய முகமுடையாய்!	दुर्गाणि	தூர்க்கங்களில்
अथवा	மேற் சொல்லியபடி செய்பவரில்	आविशन्ति	புகுந்துகொள்வார்
अद्य एव	இப்பொழுதே	हि	ஆனபடியால் [கள்,
क्षिप्रं	விரைவிலேயே	ते	தேவீருக்கு
वानराः	வானரர்கள்	इह	இப்பொழுது
		स्थानं	இருக்குமிடமானது
		अरुचितम्	ஏற்றதன்று.

अभार्याश्च सभार्याश्च सन्त्यत्र वनचारिणः । लुब्धेभ्यो विप्रयुक्तेभ्यस्तेभ्यो नस्तुमुलं भयम् ॥

अत्र	“ இவ்விடத்தில்	नः	நமக்கு
वनचारिणः	வானரர்கள்	तुमुलं	மிக
अभार्याः च	பத்னியில்லாதவர்	भयं	ஆபத்து
	களாகவும்	लुब्धेभ्यः	பேராசையுற்ற
सभार्याः च	பத்னியுள்ளவர்களாக	विप्रयुक्तेभ्यः	மனைவியில்லாது
	வும்		தனித்திருக்கின்ற
सन्ति	இருக்கின்றார்கள்.	तेभ्यः	அவர்களிடமிருந்து தான்.”

अल्यान्तरगतानां तु श्रुत्वा वचनमद्भुता । आत्मनः प्रतिरूपं सा वभाषे चारुहासिनी ॥

सा	அந்த	श्रुत्वा	கேட்டு,
अद्भुता	தையலான்,	चारुहासिनी	புன்சிரிப்புற்றவளாய்
तु	இவ்விஷயத்தில்	आत्मनः	தனது
अल्यान्तरगतानां	துச்சமான அபிப்பிராயமுடைய அவர்களின் சொல்லை	प्रतिरूपं	பெருமைக்கு ஏற்ற
वचनं		वभाषे	பின்வருமாறு [வாறு பேசினாள்.

पुत्रेण मम किं कार्यं किं राज्येन किमात्मना । कपिसिंहे महाभागे तस्मिन्भर्तुरि नश्यति ॥

महाभागे	“ மகா பாக்யம் பொருந்திய	पुत्रेण	புதல்வனால்
कापिसिंहे	வானரோத்தமராகிய	किं कार्यं	ஆவதென்ன ?
तस्मिन्	அந்த	राज्येन	ராஜ்யத்தால்
भर्तुरि	கணவர்	किं	ஆவதென்ன ?
नश्यति	சாகையில்	आत्मना	உயிருடனிருக்கும் . என்னால்
मम	எனக்கு	किम्	ஆவதென்ன ?

पादमूलं गमिष्यामि तस्यैवाहं महात्मनः । योऽसौ रामप्रयुक्तेन शरेण विनिपातितः ॥

यः	“ எந்த	महात्मनः	மகாத்மாவாகிய
असौ	இவர்	तस्य	அவரது
रामप्रयुक्तेन	ராமரால் விடப்பட்ட	पादमूलं	திருவடிவராததை
शरेण	பாணத்தால்	अहं एव	நானும்
विनिपातितः	வீழ்த்தப்பட்டிருக்கின்றாரோ	गमिष्यामि	அடையப்போகிறேன்.”

एवमुक्त्वा प्रदुद्राव रुदन्ती शोककर्शिता । शिरश्चोरश्च बाहुभ्यां दुःखेन समभिघ्नती ॥

एवं	மேற்கண்டவாறு	बाहुभ्यां	இரு கரங்களாலும்
उक्त्वा	சொல்லிவிட்டு,	शिरः च	தலைமேலும்
शोककर्शिता	{ சோகத்தால் முற்றி லும் உள்ளம் கலங்கி யவளாய்	उरः च	மார்பிலும்
दुःखेन	துயரத்தால்	समभिघ्नती	அறைந்துகொண்டு
		रुदन्ती	அழுதுகொண்டே
		प्रदुद्राव	விசைந்துசென்றான்.

आव्रजन्ती ददर्शाय पतिं निपतितं भुवि । हन्तारं दानवेन्द्राणां समरेष्वनिवर्तिनाम् ॥
क्षेप्तारं पर्वतेन्द्राणां वज्राणामिव वासवम् । महाबलसमाविष्टं महामेघौघनिःस्वनम् ॥ २२ ॥
शक्रतुल्यपराक्रान्तं वृष्ट्वोपरतं घनम् । नर्दन्तं नर्दतां भीमं शूरं शूरेण पातितम् ॥ २३ ॥
शार्दूलेनामिषस्थार्थं मृगराजं यथा हतम् ॥ २४ ॥
अर्चितं सर्वलोकस्य सपताकं सवेदिकम् । नागहेतोः सुपर्णेन चैत्यमुन्मथितं यथा ॥ २५ ॥

अथ	அப்பொழுது	उपरतं	ஒய்ந்த
आव्रजन्ती	எல்லையை கிட்டுகின்ற	घनं	மேகம்
समरेषु	போர்களில் [அவன்	इव	போலிருப்பவனாகவும்,
अनिवर्तिनां	புறங்கட்டாத	आमिषस्थार्थं	மாமிசத்தின் பொருட்டு
दानवेन्द्राणां	அசுரத்தலைவர்களை	शार्दूलेन	புலியால்
हन्तारं	கொன்றவனும்,	हतं	கொல்லப்பட்ட
वज्राणां	வஜ்ராயுதங்களை	मृगराजं	தலைமையான மான்
वासवं इव	இந்திரன் எறிவது போலவே	यथा	போலிருப்பவனாகவும்,
पर्वतेन्द्राणां	பெரும் மலைகளை	नागहेतोः	ஒர் பாம்பின் காரணமாய்
क्षेप्तारं	எறிந்தவனும்,	सुपर्णेन	கருடபகவானால்
महाबल- }	மகத்தான ஆற்றல்	उन्मथितं	சினத்ததுத் தள்ளப்பட்ட
समाविष्टं }	நிறைந்தவனும்,	सर्वलोकस्य	எல்லா ஜனங்களின்
महामेघौघ- }	பெரும் மேகக்கூட்டங்	अर्चितं	புனைக்குரியதும்
निस्वनं }	களின் ஒலியுற்றவனும்,	सपताकं	கொடித்தொட்டு கடியதும்
शक्रतुल्य- }	இந்திரனை நிகர்த்த	सवेदिकं	திண்ணைகொண்டு கடியதுமான
पराक्रान्तं }	பராக்கிரமசாலியும்,	चैत्यं	கோயிலை
नर्दतां	கர்ஜிப்பவர்களில்	यथा	போலிருப்பவனாகவும்,
भीमं	பயங்கரமாய்	शूरेण	சூரால்
नर्दन्तं	கர்ஜிப்பவனும்,	पातितं	வீழ்த்தித்தள்ளப்பட்ட
शूरं	சூரனுமான		டு கிடக்கின்றவனாய்
पतिं	கணவனை	ददर्श	பார்த்தான்.
भुवि	தரையின்		
निपतितं	வீழ்ந்து		
वृष्टा	மழைபொழிந்து		

விஷ: சர்ப:—இருபதாவது ஸர்க்கம் || 20 ||

தாராவிலாப:—நாரைபின் புலம்பல்

ராமசாபவிஸ்டேன ஶரேணாந்தகரேண தம் । ட்டுவி வினிஹதம் பூமௌ தாரா தாராபிபானநா || 1 ||

தாராபிபானநா	சந்திரனைபேர் என்ற முதத்தையுடைய	ஶரேண	பாணத்தால்
தாரா	தாரை	தம்	அவனை
ராமசாபவிஸ்டேன	ராமனது வில்லினின் து விடப்பட்ட	பூமௌ	தரையில்
அந்தகரேண	மரணத்தை விளைவிக்க கும்	வினிஹதம்	அடித்துத்தள்ளிவிட ப்பட்டவனாக
		ட்டுவி	கண்டான்.

வானரேந்த்ரம் மஹேந்த்ரம் ஶோகஸந்தஸ்தமானஸா । தாரா தருமீவோந்மூலம் பரீதேவயதாதுரா || 2 ||

தாரா	தாரை	ட்டுவி	போல் கிடக்கும்
வானரேந்த்ரம்	மிகவும் மனம் நொந்த வளராய்	வானரேந்த்ரம்	வானரமன்னனைப் பார்த்து
மஹேந்த்ரம்	இந்திரனை நிகர்த்தவ னும்	ஶோகஸந்தஸ- மானஸா	சோகத்தால் கொதிக்க கும் மனமுடையவ ளாய்
தருமீவோந்மூலம்	வேருடன் பெயர்த்து விழுத்தப்பட்ட	பரீதேவயத	பின்கண்டபடி புலம்பி னான்.
தம்	விருகித்ததை		

ஸா சமாஸாஹ பதார்தம் பரீதேவயதா பரிமீனா । ட்டுவி வாலினம் குஜரோபமம் || 3 ||

ஸா	அந்த	ட்டுவி	பாணத்தால்
பரிமீனா	கட்டழகி	அபிஹதம்	அடிபுண்டு கிடப்பவ
குஜரோபமம்	பாணையை நிகர்த்த தவனும்	ட்டுவி	கண்டு. [அக
பதார்தம்	கணவனுடைய	சமாஸாஹ	அணுகி,
வாலினம்	வாலையை	பரீதேவயத	கட்டாணத்துக் கொண்டான்.

ரணே டாருணவிக்ரான்த் ப்ரவீர ப்ரவதா வர । கி டீனாபுரோபாபாபத த்நாபிபாபசே || 4 ||

ரணே	“போரில்	டீனா	வேகு பரிதாபநிலையி ச்சிறப்பவளுமாயி எண்ணப்பார்த்து
டாருணவிக்ரான்த்	பயங்கரமான பராக்கி ராமசாலியே!	அபி	இப்பொழுது
ப்ரவீர	மகாஶூரனே!	தம்	கீர்
ப்ரவதா வர	வானரோத்தமரே!	கி	என்
அபுரோபாபா	{ எப்பொழுதும் மனம் கோணுதா கடந்து வந்தவனும்	அபிபாபசே ந	பேசாதிருக்கிறீர்?

हृदयं सुस्थिरं मयं दृष्ट्वा विनिहतं पतिम् । यन्न शोकाभिसंतप्तं स्फुटतेऽद्य सहस्रधा ॥१०॥

மஹ்
ஹ்
சுஸ்திரம்
யத்
பதி
வினிஹத்
“எனது
இதயம்
வெகு கடினமானது.
ஏனெனில்
கணவரை
கொல்லப்பட்டவராக

தூடா
சோகாபிசந்தம்
அய
சஹஸ்தா
ஸ்புடதே ந
கண்டும்,
சோகத்தால் மிகவும்
வாதிக்கப்பட்டும்
இன்னும்
ஆயிரம் ஆண்டுகளாக
வெடிக்கவில்லை.

सुग्रीवस्य त्वया भार्या हृता स च विवासितः । यत्तत्तस्य त्वया व्युष्टिः प्राप्तेयं पुत्रगाधिप ॥

புவகாதிப
தவா
சுமீவஸ்ய பார்யா
ஹ்தா
ச: ச
விவாஸித:
“வானரமன்னா!
உம்மால்
சுக்ரீவரது மனைவி
அபகரிக்கப்பட்டாள்.
அவரும்
நாட்டை விட்டு
கடத்தப்பட்டார்.

யத் தத்
தஸ்ய
வ்யுஸ்தி:
ஹ்ய
தவா
பாஸ்தா
என்ற காரணத்தால்
அதனது
பயனாக
இது
உம்மால்
அடையப்பட்டது.

निःश्रेयसपरा मोहाच्चया चाहं विगर्हिता ।

வானரே:த்
நி:ஸ்ரேயஸபரா
ஹிதேபிணி ச
“வானரே:த்தம்!
பக்தியில் ஈடுபட்டு
நன்மையைக் கோருகி
றவள்

यैषाऽब्रवं हितं वाक्यं वानरेन्द्र हितैषिणी ॥

ஹித்
வாக்யம்
அவய்
தவா
மோஹத்
விஹிதா
நன்மை பயக்கும்
சொல்லை
சொன்னேன்;
உம்மால்
மதிமயக்கத்தால்
திரஸ்கரிக்கப்பட்டேன்.

रूपयौवनदृष्टानां दक्षिणानां च मानद । नूनमप्सरसामार्य चित्तानि प्रमथिष्यसि ॥१३॥

மானத்
ஆர்ய
ரூபயௌவனதூஸ்தானா
“யாவரிடமும் மரியா
தையுடன் விளக்கும்
உத்தமரே!
எழில் இனமை இவை
கனரல் செருக்குற்ற
வர்களும்

தக்ஷிணானா ச
அப்சரஸா
சித்தானி
ப்ரமதிஷ்யஸி
நூநம்
கண்களைக்கவருபவரு
மான
உபஸாஸ்தீகளு
மனக்களை [டைய
தொள்ளுகொள்ளப்
போகிறீர்.
இது திண்ணம்.

कालो निःसंशयो नूनं जीवितान्तकरस्तव । बलाद्येनावपन्नोऽसि सुग्रीवस्यावशो वशम् ॥

தவ
நூந்
ஜீவிதான்தகர்:
கால:
நி:ஸந்தய:
“உமக்கு
இப்பொழுது
உயிருக்கு முடிவை
விளைவிக்கிறதாயி
காலபிது.
இதற்கைகாரின்று.

அவஸ:
யேந
வலாத்
சுமீவஸ்ய
வஸ்
அவபந்: அஸி
எவர் கையிலுமகப்ப
அதனால் [டாத நீர்
பிடிவா தமாய்
சுக்ரீவரது
கையில்
சிக்கிக்கொண்டார்.

वैधव्यं शोकसन्तापं कृपणं कृपणा सती । अदुःखोपचिता पूर्वं वर्तयिष्याम्यनाथवत् ॥

पूर्वं	"இதற்கு முன்	अनाथवत्	ரஈதகரில்லாமையை
अदुःखोपचिता	கஷ்டமென்பதே கண்		யும்,
	டிராசுவனும்	वैधव्यं	கைம்மையையும்,
कृपणा	{ இன்னது செய்கிறதெ	शोकसन्तापं	சோகத்தால் கஷ்டப்
	ன்று தெரியாது த		படுவதையும்,
	பிக்கும்	कृपणं	தாழ்வையும்
सती	பதிரைதயாகும்	वर्तयिष्यामि	அனுபவிக்கப்போகி
	நான்		றேன்.

लालितश्चाङ्गदो वीरः सुकुमारः सुखोचितः । वत्स्यते कामवस्थां मे पितृव्ये क्रोधमूर्च्छिते ॥

मे	"எனது	अङ्गदः	அங்கதன்
वीरः	புதல்வனும்,	क्रोधमूर्च्छिते	கோபத்தால் மெய்
लालितः	லாலனைசெய்யப்பட்ட		மறந்திருக்கும்
	வனும்,	पितृव्ये	சிற்றப்பனிடத்தில்
सुकुमारः	கஷ்டத்தை கண்டிரா	कां	எந்த
	தவனும்,	अवस्थां	கஷ்டத்தை
सुखोचितः च	செல்வத்திலே வரைந்	वत्स्यते	அனுபவிக்கப்போகி
	தவனுமான		ருளே?

कुरुष्व पितरं पुत्र सुदृष्टं धर्मवत्सलम् । दुर्लभं दर्शनं वत्स तव तस्य भविष्यति ॥ १७ ॥

पुत्र	"புதல்வ! அங்கத!	तव	உனக்கு
धर्मवत्सलं	தர்மத்திலன்புள்ள	तस्य	அவரது
पितरं	தந்தையை	दर्शनं	தரிசனம்
सुदृष्टं	கடைசியாய் தரிசிக்கப்	दुर्लभं	எப்பொழுதும்
	பட்டவராக		கிடைக்காததாய்
कुरुष्व	செய்வாய்.	भविष्यति	ஆகப்போகிறது.
वत्स	குழந்தாய்!		

समाश्वासय पुत्रं त्वं संदेशं संदिशस्व च
मूर्ध्नि चैनं समाग्राय प्रवासं प्रस्थितो ह्यसि

॥ १८ ॥

॥ १९ ॥

त्वं च	"நீடோ!	मूर्ध्नि	உச்சி
प्रवासं	வேறுலகவாசத்திற்கு	समाग्राय	முகர்ந்து,
प्रस्थितः	புறப்பட்டுவிட்டவராக	समाश्वासय	தேற்றாவு செய்யும்;
असि	இருக்கின்றீர்.	संदेशं च	சொல்லவேண்டிய
हि	ஆனபடியால்		செய்தியையும்
एनं पुत्रं	இந்த புதல்வனை	संदिशस्व	சொல்லியருளும்.

रामेण हि महर्कः कृतं त्वामभिनिघ्नता । आनृण्यं च गतं तस्य सुग्रीवस्य प्रतिश्रवे ॥

त्वां	"உம்மை	महत् हि	எப்பொழுதும் புத
अभिनिघ्नता	கொன்ற		ழைத்தருகிறதாகி
रामेण	ஸ்ரீராமரால்	कम्	செயல்

कुलं	செய்துமுடிக்கப் பட்டது.	प्रतिश्रवे	பிரதிக்கைஞ் செய்த விஷயத்தில்
तस्य	அந்த	आनृण्यं च	செய்யவேண்டிய கட மைவின் முடிவும்
सुग्रीवस्य	சுகிரீவருக்கு	गतम्	பெறப்பட்டது.

सकामो भव सुग्रीव रूमां त्वं प्रतिपत्स्यसे । भुङ्क्ष्व राज्यमनुद्दिप्रः शस्तो भ्राता रिपुस्तव ॥

सुग्रीव	“சுகிரீவரே!	राज्यं	ராஜ்யத்தை
तव	உனது	भुङ्क्ष्व	அனுபவியும்.
भ्राता	தமயனாகிய	रूमां	ருமையை
रिपुः	சுத்துரு	प्रतिपत्स्यसे	அடையப்போகிறீர்.
शस्तः	கொல்லப்பட்டார்.	सकामः	மனோரதக்கொல்லாம்
त्वं	நீர் [வராய்]		கைகூடப்பெற்றவராக
अनुद्दिप्रः	மனக்குறை ஒழிக்க-	भव	ஆகும்.

किं मामेवं विलपतीं प्रेम्णा त्वं नाभिभापसे । इमाः पश्य वरा वद्भीर्भायांस्ते वानरेश्वर ॥

वानरेश्वर	“வானரமன்னா!	अभिभापसे न	மறுமொழி கூறுதிருக்
एवं	இப்படியாய் [வாரி!]	ते	உமது [கின்றீர்?
प्रेम्णा	அன்புடன்	इमाः	இதோ வந்திருக்கும்
विलपतीं	கதறி அழும்	वराः	சிறந்த
मां	என்னைப்பார்த்து	वद्भीः भायांः	பஸ் பனைவிமார்களை
किं	ஏன்	पश्य	பாரும்.” [யும்
त्वं	நீர்		

तस्या विलपितं श्रुत्वा वानर्यः सर्वतश्च ताः । परिगृह्णाद्भद्रं दीनं दुःखार्ताः परिचुक्षुः ॥

सर्वतः	சுற்றிலுமிருந்த	दीनं	பரிதாபகனையிருக்
ताः	அந்த	अद्भुतं	அக்கதனை [கும்
वानर्यः च	வானரஸ்தீர்களும்	परिगृह्य	அனைத்துக்கொண்டு,
तस्याः	அவளது	दुःखार्ताः	துக்கம் மேலிட்டவர்
विलपितं	புலம்பலை		களாய்
श्रुत्वा	கேட்டு	परिचुक्षुः	புலம்பி கதறினார்கள்.

किमद्भुतं साङ्गदवीरवाहो विहाय यास्यद्य चिरप्रवासम् ।

न युक्तमेवं गुणसन्निकृष्टं विहाय पुत्रं प्रियपुत्र गन्तुम्

॥ २४ ॥

साङ्गदवीरवाहो	“தோள்வளைகளையும் விசைக்கனையும் ப டைக்கப்பெற்ற கை களுடையவரே!	यासि	போகின்றீர்;
अद्य	இப்பொழுது	प्रियपुत्र	{ மனக்கோணை கடக் கும் புதல்வனை பெ ற்றவரே!
अद्भुतं	அங்கதனை	एवं	இப்படியாய்
विहाय	விட்டு,	गुणसन्निकृष्टं	உத்தமகுணக்களமை
किं	ஏன்	पुत्रं	புதல்வனை [யப்பெற்ற
चिरप्रवासं	கெடும் பிரயாணத்	विहाय	விட்டு,
	திற்கு	गन्तुं	போக
		न युक्तम्	தகாது.”

किमप्रियं ते प्रियचारुवेष मया कृतं नाथ सुतेन वा ते ।

सहाङ्गदां मां स विहाय वीर यत्प्रस्थितो दीर्घमितः प्रवासम्

॥ २५ ॥

यद्यप्रियं किञ्चिदसंप्रधार्य कृतं मया स्यात्तव दीर्घबाहो ।

क्षमस्व मे तद्धरिवंशनाथ व्रजामि मूर्ध्ना तव वीर पादौ

॥ २६ ॥

तथा तु तारा करुणं रुदन्ती भर्तुः समीपे सह वानरीभिः ।

व्यवस्यत प्रायमुपोष्वेष्टुमनिन्द्यवर्णा भुवि यत्र वाली

॥ २७ ॥

தாரா து
வானரீभि:
சஹ
भर्तुः
समीपे
करुणं
तथा
रुदन्ती
प्रियचारुवेष
वीर
नाथ
सः
इतः
दीर्घं
प्रवासं
सहाङ्गदां
मां
विहाय
प्रस्थितः
यत्
न
यद्यप्रियं
मया
कृतं
कि

தாரையோவெனில்
வானரஸ்கீகனோடு
கூட
கணவனது
பக்கலில்
பரிதாபமாய்
பின்வருமாறு சொல்லி
அழுதுகொண்டே
“கண்ணைக்கவரும் அ
ழகுவாய்க்கத் திருமே
னியே!
சூரே!
நாதா!
அந்த நீர்
இவ்விடத்திலிருந்து
சீண்ட
பிரயாணத்திற்கு
அங்கதனுடனிருக்கும்
என்னை
விட்டு,
புறப்பட்டுவிட்டார்;
என்கிறபடியால்
உமக்கு
இஷ்டமில்லாதது
செய்வதை
என்ன?

ते
सुतेन वा
हरिवंशनाथ
दीर्घबाहो
वीर
तव
अप्रियं
किञ्चित् यदि
मया
असंप्रधार्यं
कृतं
स्यात्
तत्
मे
क्षमस्व
तव
पादौ
मूर्ध्ना व्रजामि
वाली
यत्
भुवि
प्रायं
उपोष्वेष्टुं
अनिन्द्यवर्णां
व्यवस्यत
உமது
புதல்வனால், தான் செய்
யப்பட்டது என்ன?
வானரகுலமன்னா!
நெடுந்தோளாய்!
நாதா!
உமக்கு
இஷ்டமில்லாதது
எதேதுமொன்று
என்னால்
ஆலோசனையின்றி,
செய்யப்பட்டதாக
இருப்பின்;
அதை
எனக்காக
மன்னித்தருளும்;
உமது
திருவடிகளில்
முடி தாழ்த்தி வணங்
வாழி [சுகதேன."]
எந்த இடத்தில் கிடந்
தானோ
அந்த இடத்தில்
பட்டினி கிடந்து
உயிர் துறக்க
குறையற்ற யசஸ்
உடையவளாய்
நிர்வாழத்தான்.

इत्यार्षं श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

किष्किन्धाकाण्डे विंशः सर्गः ॥

एकविंशः सर्गः—இருபத்தொராவது ஸர்க்கம் ॥ २१ ॥

हनुमता तारासमाश्वासनम्—ஹனுமார் தாரையைத் தேற்றுவது.

ततो निपतितां तारां च्युतां तारामिवाम्वरात् । शनैराश्वासयामास हनुमान्हरियूथपः ॥१॥

हरियूथपः	வானரகேணி த்தலை	ततः	அப்பொழுது
हनुमान्	ஹனுமார் [ராகிய	निपतितां	தரையில் படுத்து
अम्बरात्	ஆகாயத்தினின்று		கிடக்கும்
च्युतां	புண்யத்தின் முடிவில்	तारां	தாரையைப் பார்த்து
	பூமியில் விழுந்த	शनैः	நாஸக்காய்
तारां इव	நகரத்திரத்தை	आश्वासयामास	பின்வருமாறு தேற்ற
	போலவே		ரவுபடுத்தினர்.

गुणदोषकृतं जन्तुः स्वकर्मफलहेतुकम् । अव्यग्रस्तदवामोति सर्वं प्रेत्य शुभाशुभम् ॥२॥

जन्तुः	“ஓர் மானிடன்	तन्	அந்த
गुणदोषकृतं	தர்மம் அதர்மம் இர	सर्वं	எல்லாவற்றையும்
	ண்டில் ஏற்பட்டதும்	अव्यग्रः	பிறர் கர்மக்களால் பற்
	தனது கர்மக்களின்		தப்பாததவரைய்
स्वकर्मफलहेतुकम्	{ பலன்களுக்கு சாதன	प्रेत्य	மாண்டும்,
	மாயிருக்கிறதுமான	शुभाशुभे	நன்மையையும் தீமை
		अवामोति	அடைகிறான். [பையும்

शोच्या शोचसि कं शोच्यं दीनं दीनाऽनुकम्पसे ।

कश्च कस्यानुशोच्योऽस्ति देहेऽस्मिन् बुद्धदोषमे

॥ ३ ॥

शोच्या	“பரிதாபமான நிலையி	कं	எவனைப்பற்றி
	விருப்பவராகிய நீர்,	अनुकम्पसे	பரிசெக்கின்றீர்?
शोचसि	பிறரைப்பற்றி பரித	बुद्धदोषमे	சிஞ்சிழிகளை கீகர்த்த
	பிக்கின்றீர்.	अस्मिन्	இந்த
दीना	திக்கற்றவராகிய நீர்,	देहे	உடல் விடயத்தில்
दीनं	கஷ்டதசையில்	कस्य	யாருக்கு
	இருப்பவனும்	कः च	யார்தான்
शोच्यं	வியசனப்படவேண்டி	अनुशोच्यः	தக்கப்படவேண்டிய
	யவனுமான்	अस्ति	திருக்கிறான். [யனாக

अङ्गदस्तु कुमारोऽयं द्रष्टव्यो जीवपुत्रया । आयत्यां च विधेयानि समर्थान्यस्य चिन्तय ॥

जीवपुत्रया	{ “உரிச்சொருக்கும்	अस्य	தேவனுக்கு
	ஒரு புதல்வனுக்கு	आयत्यां	இனிமேல்
	தராமகிய உம்மால்	समर्थानि च	என்னை வினைகளை
अयं	இந்த		நடைகளால்
कुमारः	புதல்வனுடைய	विधेयानि तु	செய்ய வேண்டியவைக
अङ्गदः	அங்கதன்		செய்யத்தக்கபட்ட
द्रष्टव्यः	பாதுகாக்கப்பட்ட	किलथ	சிந்தியும்
	மேண்டியவன்		

जानास्यनियतामेवं भूतानामागतिं गतिम् । तस्माच्छुभं हि कर्तव्यं पण्डितेनैहलौकिकम् ॥

भूतानां	“உயிர்களின்	तस्मात् हि	ஆனபடியால்தான்
आगतिं	பிறப்பையும்	पण्डितेन	கற்றறிந்த ஒருவனால்
गतिं	இறப்பையும்	ऐहलौकिकं	இவ்வுலகில் செய்ய
एवं	இப்படித்தான்		வேண்டியதாயுள்ள
अनियतां	நிலையில்லாததென	शुभं	நற்செயல்
जानासि	நீரும் அறிகிறீர்;	कर्तव्यम्	புரியத்தக்கது.

यस्मिन् हरिसहस्राणि शतानि नियुतानि च । वर्तयन्ति कृतांशानि सोऽयं दिष्टान्तमागतः ॥

यस्मिन्	“எவரொருவரிடத்தில்	कृतांशानि	{ அவரவர்களுக்கும்ரிய
हरिसहस्राणि	ஆயிரக்கணக்கான	वर्तयन्ति	வைகளைப்பெற்றவர்
च	வானவர்களும்	सः अयं	களாய்
शतानि	இன்னும்	दिष्टान्तं	அண்டிப்பிழைத்து
नियुतानि	நூற்றுக்கணக்காகவும்	आगतः	வருகின்றார்களோ
	கோடிக்கணக்காகவும்		அந்த இவர்
			காலகதியை
			அடைந்துவிட்டார்.

यदयं न्यायदृष्टार्थः सामदानक्षमापरः । गतो धर्मजितां भूमिं नैनं शोचितुमर्हसि ॥ ७ ॥

अयं	“இவர்	धर्मजितां	தர்மாத்மாக்களுடைய
न्यायदृष्टार्थः	அறநூலின் துட்பங்க	भूमिं	உலகை
	ளை நன்கறிந்தவர்.	गतः	அடைந்திருக்கிறார்;
सामदानक्षमापरः	{ இன்சொற் சொல்லல்,	यत्	என்கிறபடியால்
	கொடை, பொறுமை	एनं	இவரைப்பற்றி
	இவைகளில் பற்று	शोचितुं	நீர் துயருற
	டையவர்.	अर्हसि न	கடரது.

सर्वे हि हरिशार्दूलाः पुत्रश्चायं तवाङ्गदः । हर्यृक्षपतिराज्यं च त्वत्सनाथमनिन्दिते ॥ ८ ॥

अनिन्दिते	“குற்றமற்றவனே !	अयं	இந்த
हर्यृक्षपतिराज्यं	{ வானவர்களுக்கும் கா	अङ्गदः	அங்கதன்
	டிகளுக்கும் கணவரு	च	{ அப்படியே உம்மை
	க்கும் உரியதான		நாதனாய் உடையவ
त्वत्सनाथं	இந்த ராஜ்யமானது,	हरिशार्दूलाः	னாகிறான்.
	உம்மை நாதனாய்	सर्वं हि	வானவர்த்தமர்கள்
	உடையதாகிறது.		எல்லோருமே
तव	உமது	च	{ அப்படியே உம்மை
पुत्रः	புதல்வனாகிய		நாதனுடையவர்கள்
			ஆகிறார்கள்.

ताविमौ शोकसन्तप्तौ शनैः प्रेरय भामिनि । त्वया परिगृहीतोऽयमद्भुतः शास्तु मेदिनीम् ॥

भामिनि	“ நல்லாய் !	प्रेरय	விட்டொழியும் ;
तौ	அந்த	अयं	இந்த
इमौ	இந்த	अद्भुतः	அங்கதன்
शोकसन्तप्तौ	{ மனக்கிலேசம், காயக் கிலேசம் ஆகிய இரண்டையும்	त्वया	உம்மால்
शनैः	நீராகவே	परिगृहीतः	ஆதரிக்கப்பட்டவனாய்
		मेदिनी	சாஸ்திரத்தை
		शास्तु	அரசரானப்டும்.

सन्ततिश्च यथा दृष्टा कृत्यं यच्चापि सांप्रतम् । राजस्तत्क्रियतां सर्वमेव कालस्य निश्चयः ॥

सन्ततिः	“ சந்ததி	तत् सर्वं अपि	அந்த எல்லாமும்
यथा दृष्टा	எதற்காகவென்றாகித் திக்கப்பட்டிருக்கிறதோ,	राजः	மன்னருக்கு
सांप्रतं	இச்சமயம்	क्रियतां	செய்யப்பட்டும்;
कृत्यं	ஆகவேண்டியதாஃ ருக்கிறது	एषः	இதுதான்
यत् च	எதுவோ,	कालस्य	இக்காலத்திற்குரிய
		निश्चयः	கவனிக்கவேண்டிய விஷயம்.

संस्कार्यो हरिराजश्च अद्भुदश्चाभिषिच्यताम् । सिंहासनगतं पुत्रं पश्यन्ती शान्तिमेष्यसि ॥

हरिराजः च	வாராமன்னரும்	पुत्रं	புதல்வனை
संस्कार्यः	உத்தரக்கிரியை செய் யப்படவேண்டியவர்.	सिंहासनगतं	சிம்மாசனத்தில் விந் நிருக்கின்றவனாய்
अद्भुतः च	அங்கதனும்	पश्यन्ती	பார்க்கும் நீ
अभिषिच्यतां	அபிஷேகஞ்செய்திக் கப்படட்டும்;	शान्ति	சிம்மசையை
		एष्यसि	பெறுவீர்.”

सा तस्य वचनं श्रुत्वा भर्तृव्यसनपीडिता । अब्रवीदुत्तरं तारा हनुमन्तमवस्थितम् ॥१२॥

भर्तृव्यसनपीडिता	கணவனது மரணத் தால் துன்புற்றிருந்த	श्रुत्वा	கேட்டு.
सा	அந்த	अवस्थितं	பக்கலில் உின்ற
तारा	தாரை,	हनुमात्	ஹனுமனாய்
तस्य	அவரது		பார்த்து
वचनं	சொல்லை	उत्तरं	பின்வரும் பதிலை
		अब्रवीत्	மொழிகதான்.

अद्भुदप्रतिरूपाणां पुत्राणामेकतः शतम् । हतस्यास्य प्रवीरस्य गात्रसंश्लेषणं वरम् ॥ १३ ॥

अद्भुदप्रतिरूपाणां	“ அங்கதனுக்கு நிகரா கிய	अस्य	இந்த
पुत्राणां	புதல்வர்களில்	प्रवीरस्य	உத்தம கணவருடைய
शतं	பலதும்	गात्रसंश्लेषणं	உடலைப்பற்றியிருத் தல்
एकतः	ஒருமுறையிருக்கட்டும்;	वरम्	எதற்கும் மேம்பட் டது.
हतस्य	இறந்த,		

न चाहं हरिराजस्य प्रभवाम्यद्भ्यदस्य वा । पितृव्यस्तस्य सुग्रीवः सर्वकार्येष्वनन्तरः ॥

हरिराजस्य	“வானரமன்னனுக்கு த்தானாகட்டும், (வாலி க்குத் தானாகட்டும்) அங்கதனுக்குத் தானா கட்டும்	तस्य	அவனது
अद्भ्यदस्य वा		पितृव्यः	சித்தப்பனாகிய
अहं प्रभवामि न	{ நான் என்னிஷ்டமாய் ஒன்றைச் செய்யெ னச் சொல்வேன்.	सुग्रीवः च	சுகிரீவர்தான்
		सर्वकार्येषु	எல்லாக் காரியங்களி லும்
		अनन्तरः	வாரிஸ்தார்.

न ह्येषा बुद्धिरास्थेया हनुमन्नद्भ्यदं प्रति । पिता हि बन्धुः पुत्रस्य न माता हरिसत्तम ॥

हरिसत्तम	வானரோத்தம!	हि	ஏனென்றால்,
हनुमन्	அனும!	पुत्रस्य	ஓர் புதல்வனுக்கு
अद्भ्यदं प्रति	அங்கதனைப்பற்றி	पिता हि	பிதா ஒருவர்தான்
एषा	இந்த	बन्धुः	சதா கூட இருந்து ஆ தரிக்கவேண்டியவர்.
बुद्धिः	ஆலோசனையானது	माता	தாய்
आस्थेया न	என்னுலங்கேரிக்கத் தக்கதன்று;	न	ஆப்படியில்லை.

न हि मम हरिराजसंश्रयात्क्षमतरमस्ति परत्र चेह वा ।

अभिमुखहतवीरसेवितं शयनमिदं मम सेवितुं क्षमम्

॥ १६ ॥

मम	எனக்கு	अस्ति न	இல்லை.
इह च	இவ்வுலகில்	अभिमुख-	} இதோ மாண்டுகிடக் கும் வீரரால் ஆடை யப்பட்டதாகிய
परत्र वा	தானாகட்டும் மற்றோர் உலகில்	हतवीरसेवितं	
हरिराजसंश्रयात्	தானாகட்டும் ஹரிமன்னரை ஆசிர யத்திருப்பதையிட	इदं शयनं	இந்த படுக்கை
क्षमतरं हि	மேலானதொன்றுண்டென்பதே	मम	எனக்கும்
		सेवितुं	படுக்க
		क्षमम्	ஏற்றது.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये किष्किन्धाकाण्डे एकविंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 10158

किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकाः 906

द्वाविंशः सर्गः—இருபத்திரண்டாவது ஸர்க்கம் ॥ २२ ॥

वालिनः प्राणवियोगः—வாலி உயிர் துறப்பது

वीक्षमाणस्तु मन्दासुः सर्वतो मन्दमुच्छ्वसन् । आदावेव तु सुग्रीवं ददर्शानुजमग्रतः ॥१॥

मन्दासुः	குற்றுயிராய்க் கிடக் கின்றவனும்,	उच्छ्वसन् तु	முச்சுக்கிட்டுக்கொண் டிருக்கிறவனுமான
सर्वतः	நாள் குபக்கங்களிலும்	अनुजं	தம்பிரயாகிய [அவன்
वीक्षमाणः तु	பார்த்துக்கொண்டி.	सुग्रीवं एव	சுகிரீவனையே
	குக்கிறவனும்,	आदौ अग्रतः	முதன் முதலில் கண்
मन्दं	முடிய துசிரமப்பட்டு	ददर्श	ளிழித்தவ் பார்த்தார்.

तं प्राप्तविजयं वाली सुग्रीवं पुवगेश्वरम् । आभाष्य व्यक्तया वाचा सस्नेहमिदमब्रवीत् ॥

வாலி	வாலி	व्यक्तया	சந்தேகத்திற்கு இடம்
प्राप्तविजयं	ஜயம் பெற்றவனும்		மன்காத
पुवगेश्वरं	வானர மன்னனுமா	वाचा	சொற்கொண்டு
तं	அந்த	सस्नेहं	அன்புடன் கூடிய
सुग्रीवं	சுகிரீவனைப் பார்த்து	इदं	பின்வரும் சொல்லை
आभाष्य	பெயர் சொல்லி	अब्रवीत्	சொன்னான்.

सुग्रीव दोषेण न मां गन्तुमर्हसि किल्बिषात् । कृप्यमाणं भविष्येण बुद्धिमोहेन मां बलात् ॥

सुग्रीव	“சுகிரீவ !	गन्तुं	விட்டுப்போக
बलात्	செருக்கினால்	अर्हसि	நீ அனுமதிக்கவேண்டாம்.
भविष्येण	வந்தேதிரும்	मां	என்னை
बुद्धिमोहेन	மதிமயக்கத்தினால்	दोषेण	குறையோடு
कृप्यमाणं	இழுக்கப்பட்ட	न	நீ செல்லவிடுக்க
मां	என்னை		கூடாது.
किल्बिषात्	குற்றத்தினின்று		

युगपद्विहितं तात न मन्ये सुखमावयोः । सौहार्दं भ्रातृयुक्तं हि तदिदं तात नान्यथा ॥

तात	“அப்பா !	विहितं	தெய்வத்தால் விதிக்கப்பட்டதாய்
आवयोः	நம்மிருவர்களுக்கும்	न मन्ये	இல்லையென நினைக்க
युगपत्	ஏககாலத்தில்	तात	அப்பா ! [நேன்.
भ्रातृयुक्तं	பிராந்தர்களுக்கிருக்க வேண்டிய	तत् हि	அப்படியிருப்பதால்
सौहार्दं	வா தனல்வமாகிற	इदं	இத
सुखं	இன்பத்தை	अन्यथा न	மாறவில்லை.

प्रतिपद्य त्वमद्यैव राज्यमेषां वनौकसाम् । मामप्यद्यैव गच्छन्तं विद्धि वैवस्वतभयम् ॥५॥

मां	“என்னை	अद्य एव	இப்பொழுதே
अद्य एव	இப்பொழுதே	त्वं अपि	நீயே
वैवस्वतक्षयं	யமழரிக்கு	एषां	இந்த
गच्छन्तं	போய்க்கொண்டிருக்கின்றவனாக	वनौकसां	வானரர்களுடைய
विद्धि	அறிவாய்.	राज्यं	ராஜ்யத்தை
		प्रतिपद्य	எற்றுக்கொள்.

जीवितं च हि राज्यं च श्रियं च विपुलामिमाम् । प्रजहाम्येष वै तूर्णं महत्वागर्हितं यशः ॥

जीवितं च	“உயிரையும்	अगर्हितं	மாசற்ற
राज्यं च	ஆரையும்	महत्	மகத்தான
इमां	இந்த	यशः च	புகழையும்
विपुलां	அன அகடந்த	तूर्णं हि	இதோ
श्रियं च	சம்பந்தமையும்	एषः वै	இந்த நான்
		प्रजहामि	குறக்கின்றேன்.

अस्यां त्वहमवस्थायां वीर वक्ष्यामि यद्वचः । यद्यप्यसुकरं राजन् कर्तुमेव तदर्हसि ॥ ७ ॥

राजन्	“அரசே !	अहं	நான்
वीर	ஞானே !	वक्ष्यामि तु	சொல்லேனோ,
अस्यां	இந்த	असुकरं	செய்தற்கரியதாய்
अवस्थायां	தசையில்	अपि यदि	இருப்பினும்,
यत्	எந்த	तत् कर्तुं एव	அதைச் செய்யவே
वचः	சொல்லை	अर्हसि	உடன்படவேண்டும்.

सुखार्हं सुखसंवृद्धं बालमेनमबालिशम् । वाष्पपूर्णमुखं पश्य भूमौ पतितमद्भुतम् ॥ ८ ॥

भूमौ	“தரையில்	सुखसंवृद्धं	செல்வத்திலே வளர்ந்த
वाष्पपूर्णमुखं	கண்ணீர் நிறைந்த	बालं	சிறு பையனும் [வனும்
	முகமுடையவனாய்	अबालिशं	கருத்தாயிருப்பவனு
पतितं	விழுந்துகிடக்கிறவ	एनं	இந்த [மரன
	னும்	अद्भुतं	அங்கதனை
सुखार्हं	சுகங்களுக்குரியவனும்	पश्य	பார்.

मम प्राणैः प्रियतरं पुत्रं पुत्रमिवौरसम् । मया हीनमहीनार्थं सर्वतः परिपालय ॥ ९ ॥

मम	எனது	पुत्रं इव	குழந்தையைப்
प्राणैः	உயிரினும்		போலவே
प्रियतरं	இனியனும்	अहीनार्थं	ஒரு குறையும்
मया हीनं	என்னைப் பிரிந்தவனு		இல்லாதபடி.
	மான	सर्वतः	எல்லாப்பிரகாரத்தா
			லும்
पुत्रं	புதல்வனை	परिपालय	காப்பாற்று.
औरसं	உன் வயிற்றில் பிறந்த		

त्वमेवास्य हि दाता च परित्राता च सर्वतः । भयेष्वभयदश्चैव यथाहं पुत्रगेश्वर ॥ १० ॥

पुत्रगेश्वर	“வரனாமன்னா !	सर्वतः च	எக்காலத்திலும்
अहं यथा	நான் எப்படியோ	परित्राता एव	காப்பாற்றுபவன்.
त्वं एव	நீதான் [அப்படியே	भयेषु	ஆபத்துக்களில்
अस्य	இவனுக்கு	अभयदः च	ஆபயம் அளிப்பவன்.
दाता च	எதையும்ளிப்பவன்.	हि	இது திண்ணம்.

एष तारात्मजः श्रीमांस्त्वया तुल्यपराक्रमः । रक्षसां तु वधे तेषामग्रतस्ते भविष्यति ॥

तारात्मजः	“தாரையின் புதல்வ	तेषां	அந்த
	னாகிய	रक्षसां	அரக்கர்களை
एषः	இவன்	वधे तु	வதைக்கும் விஷயத்
श्रीमान्	பிரசித்தி பெற்றவன்.		திலை
त्वया	உனக்கு	तं	உனக்கு
तुल्यपराक्रमः	சமரணமான பராக்கிர	अग्रतः	முன்னே
	மமுடையவன்	भविष्यति	இருப்பான்.

अनुरूपाणि कर्माणि विक्रम्य बलवान्नो । करिष्यत्येष तारेयस्तरस्वी तरुणोऽङ्गदः ॥

தாரேய:	"தாரையின் புதல்வனும்"	ரூ:	இந்த
तरुणः	பெண்வனதசயிலிருப்பவனும்	अङ्गदः	அங்கதன்
तरस्वी	அதி ஆண்மைபுடையவனும்	रणे	போரில்
बलवान्	ஆற்றலுடையவனுமான்	विक्रम्य	மேல்விழுந்து
		अनुरूपाणि	அவனுக்கே எற்றதான
		कर्माणि	தொழில்களை
		करिष्यति	புரிவான்.

सुपेणदुहिता चेयमर्थसूक्ष्मविनिश्चये । औत्पादिके च विविधे सर्वतः परिनिष्ठिता ॥

सुपेणदुहिता	"ஸ" = வேணனின் பெண்ணாகிய	अर्थसूक्ष्म- विनिश्चये	காரியங்களின் துட்பங் களை ஆராய்ந்து அறிவதிலும்
इयं च	இவளும்	सर्वतः च	எல்லாப்பிரகாரத்திலும்
विविधे	பலவகை	परिनिष्ठिता	வல்லவள். [ஆம்]
औत्पादिके	இக்கட்டாகிற		

यदेषा साध्विति ब्रूयात्कार्यं तन्मुक्तसंशयम् । न हि तारामतं किञ्चिदन्यथा परिवर्तते ॥

यत्	"எந்த	मुक्तसंशयं	ஆபத்தில்லாதது;
कार्यं	காரியத்தை	तारामतं हि	தாரை அனுமதிபெற்ற
एषा	இவள்	अन्यथा	வேறாய் [தென்னால்]
साधु इति	செய்யலாம் என	किञ्चित्	எள்ளளவும்
ब्रूयात्	சொல்லுகிறாளோ	न परिवर्तते	நடைபெறுத.
तत्	அது		

राघवस्य च ते कार्यं कर्तव्यमविशङ्क्या । स्यादधर्मो ह्यकरणे त्वां च हिंस्याद्विमानितः ॥

राघवस्य	"ஸ்ரீராமருடைய	अधर्मः	பாபம்
कार्यं	காரியம்	स्यात्	வினையும்;
अविशङ्क्या	மனவுறுதிகொண்டு	विमानितः च	{ பக்திமையில் குறைவு கொண்டவராக அ வர் ஆயின்
ते	உன்னால்	त्वां च	உன்னையும்
कर्तव्यं	செய்யத்தக்கது;	हिंस्यात्	தண்டிப்பார்.
अकरणे हि	செய்யவில்லை என்கிற விஷயத்திலோ		

इमां च मालामाधत्स्व दिव्यां सुग्रीव काञ्चनीम् ।

उदारा श्रीः स्थिता ह्यस्यां संप्रजह्यान्मृते मयि

॥ १६ ॥

सुग्रीव	"சுக்கிரீவ!	आधत्स्व	எடுத்ததத் தரித்துக்
काञ्चनीं	பொன்மயமானதும்	अस्यां	இதில் [கொள்.
दिव्यां च	{ தெய்வத்தன்மை ப டைக்கப்பெற்றது மான்	स्थिता	இருக்கும்
इमां	இந்த	उदारा	தண்ணரியுடைய
मालां	மாலைவை	श्रीः हि	* ஸக்தமியோ
		मयि मृते	கான் இறந்தால்
		संप्रजह्यात्	போய்விடுவான்.

इत्येवमुक्तः सुग्रीवो वालिना भ्रातृसौहृदात् । हर्षं त्यक्त्वा पुनर्दीनो ग्रहयस्त इवोदुराट् ॥

वालिना	வாலியால்	हर्षं	{ தான் ஜயமடைந்தேன் என்பதால் விளைந்த ஆடம்பரத்தை
भ्रातृसौहृदात्	{ பிராதாவினிடத்திலி ருக்கும் வாத்தஸல்ய த்தால்	त्यक्त्वा	விட்டு,
इति एवं	மேற்கண்டவாறு	पुनः	முன்னிலுமதிகமாய்
उक्तः	சொல்லப்பட்டதற்கு	ग्रहयस्तः	ராசுவினால் சிறப்பட்ட
सुग्रीवः	சுக்கிரீவன்	उदुराट् इव	சந்திரன்போல
		दीनः	வருந்தினான்.

तद्वालिवचनाच्छान्तः कुर्वन् युक्तमतन्द्रितः । जग्राह सोभ्यनुज्ञातो मालां तां चैव काञ्चनीम् ॥

तत्	அச்சமயத்தில்	अभ्यनुज्ञातः	{ சொல்லியபடி நடக்கி றேன் என்று ஏற்றுக் கொண்டு
सः	அவன்	युक्तं	சமயத்திற்கேற்றதை
वालिवचनात् एव	வாலியின் சொல்லி	कुर्वन्	செய்கிறவனாய்
	விருந்தே	तां	அந்த
शान्तः	முன் வைரமொழிந்த வனாய்	काञ्चनीं मालां च	பொன் மாலையையும்
अतन्द्रितः	ஜாக்கிரதையுடைய வனாய்	जग्राह	ஸ்வீகரித்தான்.

तां मालां काञ्चनीं दत्त्वा वाली दृष्ट्वाऽऽत्मजं स्थितम् ।

संसिद्धः प्रेत्यभावाय स्नेहादङ्गदमब्रवीत्

॥ १९ ॥

वाली	வாலி,	स्नेहात्	வாத்ஸல்யத்தால்
तां	அந்த	स्थितं	பக்கலில் இருக்கின்ற
काञ्चनीं	பொன்	आत्मजं	புதல்வனாகிய
मालां	மாலையை	अङ्गदं	அங்கதனை
दत्त्वा	கொடுத்துவிட்டு,	दृष्ट्वा	பார்த்து
प्रेत्यभावाय	உரினாவிட	अब्रवीत्	பின்வருமாறு
संसिद्धः	ஆயத்தமாகி		சொன்னான்.

देशकालौ भजस्वाद्य क्षममाणः प्रियाप्रिये । सुखदुःखसहः काले सुग्रीववशगो भव ॥

अद्य	“ இப்பொழுது	काले	அதது விளையும்
देशकालौ	இடம், காலம்		காலத்தில்
	இரண்டையும்	सुखदुःखसहः	{ சுகத்தையும், துக்கத் தையும் சமமென
भजस्व	நன்கு அறிந்துகொள்.		எண்ணியவனாய்
प्रियाप्रिये	பிரியம், அப்பிரியம்	सुग्रीववशगः	சுக்ரீவன் மனங்கோ
	இவ்விரண்டையும்		ணைது நடக்கிறவனாய்
क्षममाणः	பொருட்படுத்த தாதவனாய்	भव	இருந்துவா.

यथा हि त्वं महाबाहो लालितः सततं मया । न तथा वर्तमानं त्वां सुग्रीवो बहुमन्यते ॥

महाबाहो "மகாபாஹுவே!
 त्वं हि நீயோ
 मया என்னால்
 सततं எப்பொழுதும்
 यथा लालितः { எதுவும் செய்யாது இ
 டங்கெடுத்து நூலப்படி
 சீராட்டப்பட்டனையோ

तथा அவ்வண்ணமே
 वर्तमानं இருக்கும்
 त्वां உவ்வினை
 सुग्रीवः சுமீரவன்
 बहुमन्यते न சீராட்டமாட்டான்.

मास्यामित्रैर्गतं गच्छेर्मा शत्रुभिररिन्दम । भर्तुरथपरा दान्तः सुग्रीववशगो भव ॥ २२ ॥

अरिन्दम "சத்ருவாய்ஹாராக!
 अस्य இவனது
 शत्रुभिः சத்துருக்களோடு
 मा गच्छेः சேராதே.
 अमित्रैः சத்துருக்களோடு
 गतं சேர்ந்திருக்கும்
 ஒருவனையும்

भर्तुः மஹாரானது
 अथपरः நன்மையில் ஆனந்தி
 दान्तः யுண்டயவனாயும்,
 सुग्रीववशगः எனதையும் பொறுத்துக்
 कोऽनुकृतिवशायुम्, கொள்ளுகிறவனாயும்,
 भव நகரீவனது மனங்கொ
 अनुदत्तकृतिवशायु
 இரு. [யும்]

न चातिप्रणयः कार्यः कर्तव्योऽप्रणयश्च ते । उभयं हि महान् दोषस्तस्मादन्तरदृग्भव ॥

ते "உன்னால்
 अतिप्रणयः அளவுக்கு மிஞ்சின
 न कार्यः செய்யத்தக்கதன்று.
 अप्रणयः च பற்றின்மையும்
 च कर्तव्यः ஆப்படியே செய்யத்
 தக்கதன்று.

उभयं हि இரண்டும்
 महान् பெரும்
 दोषः हि குற்றமே.
 तस्मात् ஆகையால்
 अन्तरदृक् கடுத்தரமாய்
 भव ஒழுக்குபவனாக
 இரு."

इत्युत्त्वाऽथ विवृत्ताक्षः शरसंपीडितो भृशम् । विवृतैर्दशनैर्भीमैर्वभूवोत्क्रान्तजीवितः ॥

अथ அப்பொழுது
 इति மேற்கண்டவாறு
 उत्त्वा சொல்லிவிட்டு,
 भृशं அஸற்றயமாய்
 शरसंपीडितः { பாணத்தினால் மிக்க
 பாணைப்படுகின்றவ
 னாய்

भीमैः பயங்கரமாய்
 विवृतैः திறந்தவண்ணமே இ
 दशनैः பற்களோடு [ருக்கும்,
 विवृत्ताक्षः கிளைகுத்திய கண்க
 उक्रान्तजीवितः னோடுகொடியவனாய்
 वभूव உலிர்போனவனாக
 ஆயினன்.

ततो विचुकुशुस्तत्र वानरा हरियूथपाः । परिदेवयमानास्ते सर्वे प्रवगपुङ्गवाः ॥ २५ ॥

ततः அப்பொழுது
 ते அந்த
 हरियूथपाः வானரத்தலைவர்களும்
 प्रवगपुङ्गवाः வானரோத்தமர்களு
 वानराः வானரர்கள் [மான

सर्वे எல்லாரும்
 तत्र இவ்விடத்தில்
 परिदेवयमानाः பின்வருமாறு புலம்பு
 विचुकुशुः கிறவர்களாய்
 கதறினார்கள்.

किष्किन्धा ह्यथ शून्येयं स्वर्गते वानराधिपे । उद्यानानि च शून्यानि पर्वताः काननानि च ॥

வானராதிபே வானரமன்னன்
स्वर्गते ஸ்வர்கத்தை அடை
अथ இப்பொழுது [ந்ததில்]
इयं இந்த
किष्किन्धा हि கிஷ்கிந்தையே

शून्या பாழாயிற்று;
पर्वताः பர்வதங்களும்
काननानि च காடுகளும்
उद्यानानि च உத்யான வனங்களும்
शून्यानि பாழாயின.

हते पुवगशार्दूले निष्पभा वानराः कृताः

॥ २७ ॥

पुवगशार्दूले வானரசிரேஷ்டன்
हते மாண்டவளனில்

वानराः வானரங்கள்
निष्पभाः कृताः செயலற்றவர்களாய்
நிட்டார்கள்.

यस्य वेगेन महता काननानि वनानि च । पुष्पौघेणानुबध्यन्ते करिष्यति तदद्य कः ॥

यस्य “எவனது
महता மகத்தான
वेगेन உத்ஸாஹத்தால்
वनानि காடுகளும்
काननानि च சோலைகளும்
पुष्पौघेण புஷ்பங்களின் அதி
சயத்தால்

अनुबध्यन्ते விளங்கச்செய்யப்பட்டு
டனவோ
तत् அதை
अद्य இப்பொழுது
कः எவன்
करिष्यति செய் ப்போகிறான்?

येन दत्तं महद्युद्धं गन्धर्वस्य महात्मनः । गोलभस्य महाबाहोर्दश वर्षाणि पञ्च च ॥२९॥

येन “எந்த அவனால்
दश पञ्च च பதினைந்து
वर्षाणि ஆண்டுகள்
महात्मनः மகா தீமாவும்
महाबाहोः மகாபாகுவமான

गोलभस्य கோலபனென்ற
गन्धर्वस्य கந்தர்வனுக்கு
महत् பெரும்
युद्धं போர்
दत्तम् அளிக்கப்பட்டது.

नैव रात्रौ न दिवसे तद्युद्धमुपशाम्यति । ततस्तु षोडशे वर्षे गोलभो विनिपातितः ॥३०॥

तत् युद्धं “அந்த போர்
दिवसे பகலிலும்
उपशाम्यति न நடைபெறுதில்லை.
रात्रौ एव இரவிலும்கூட
न நடைபெறுதில்லை.

ततः அதன்மேல்
षोडशे பதினாறுவது
वर्षे तु வருஷத்தில்தான்
गोलभः கோலபன்
विनिपातितः கொல்லப்பட்டான்.

हत्वा तं दुर्विनीतं तु वाली दंष्ट्राकरालवान् ।

सर्वाभयकरोऽस्माकं कथमेष निपातितः ॥

दंष्ट्राकरालवान् “கொடிய கோரைப்பத்
கொடியடையவனும்

अस्माकं நமக்கு
सर्वाभयकरः எல்லாவிதத்திலுமபய
एषः இந்த [மளித்தவனான
वाली வாலி
कथं எவ்விதமாய்த்தான்
निपातितः கொல்லப்பட்டான்?

दुर्विनीतं துவட்டனான
तं அவனை
हत्वा तु கொன்றுவிட்டு,

हते तु वीरे प्लवगाधिपे तदा प्लवङ्गमास्तत्र न शर्प लेभिरे ।
वनेचराः सिंहयुते महावने यथा हि गावो निहते गवां पतौ ॥ ३२ ॥

तदा	அப்பொழுது	निहते हि	மாண்டவனவில்
तत्र	அவ்விடத்தில்	गावः	பசுக்கள்
वीरे	வீரனாகிய	यथा	எவ்வண்ணமோ
प्लवगाधिपे	வானரமன்னன்		அவ்வண்ணமே
हते तु	மாண்டதும்,	वनेचराः	வனத்தில் திரிபவர்
महावने	பெருங்காணில்	प्लवंगमाः	வானர்கள் [களாகிய
सिंहयुते	சிங்கத்தோடு எதிர்த்த	शर्म	மனசாந்தியை
गवां पतौ	ஓர் காளை	लेभिरे न	அடையவில்லை.

ततस्तु तारा व्यसनार्णवापुता मृतस्य भर्तुर्वदनं समाश्रिता ।
जगाम भूमिं परिरभ्य वालिनं महाद्रुमं छिन्नमिवाश्रिता लता ॥ ३३ ॥

ततः	அப்பொழுது	महाद्रुमं	ஓர் பெரும் விருகம்
तारा तु	தாரையோவெனில்		த்தை
मृतस्य	இறந்த	आश्रिता	பற்றிப் படர்ந்திருக்
भर्तुः	கணவனது		கும்
वदनं	முகத்தை	लता	கொடி
समाश्रिता	பார்த்துக்கொண்டு	इव	போலவே
व्यसनार्णवापुता	சோகஸாகரத்தில்	वालिनं	வாலியை
	முழுகியவனாகி	परिरभ्य	அணைத்துக்கொண்டு,
छिन्न	வெட்டிவிழ்த்தப்	भूमिं	தரையில்
	பட்ட	जगाम	விழுந்துவிட்டாள்.

इत्यापें श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये
किष्किन्धाकाण्डे द्वाविंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 10191

किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकाः 939

त्रयोविंशः सर्गः—இருபத்திமூன்றாவது ஸர்க்கம் ॥ २३ ॥

पुनस्ताराविलापः—மறுபடியும் தாரையின் புலம்பல்.

ततः समुपजिघ्रन्ती कपिराजस्य तन्मुखम् । पतिं लोकाच्च्युतं तारा मृतं वचनमब्रवीत् ॥

ततः	அப்பொழுது	लोकात्	உலகத்திலிருந்து
तारा	தாரை	च्युतं	ஈழுவி
कपिराजस्य	வானரமேலிருந்தனது	मृतं	இறந்த
तत्	அந்த	पतिं	கணவரைப்பார்த்து
मुखं	முகத்தை	वचनं	பின்வருஞ்சொல்லை
समुपजिघ्रन्ती	முத்திரிட்டது	अब्रवीत्	மொழிந்தாள்.

शेषे त्वं विषमे दुःखमकृत्वा वचनं मम । उपलोपचिते वीर सुदुःखे वसुधातले ॥ २ ॥

वीर	“நாதா !	उपलोपचिते	கற்கன் நிறைந்துள்ள
त्वं	நீர்		தும்
मम	எனது	सुदुःखे	கடினமாயுள்ளது
वचनं	விண்ணப்பத்தை	वसुधातले	தரையில் [மான
अकृत्वा	உல்லங்கனஞ்செய்து,	दुःखं	கஷ்டமாய்
विषमे	மேடுபள்ளமானதும்	शेषे	படுத்துக்கிடக்கின்றீர்.

मत्तः प्रियतरा नूनं वानरेन्द्र मही तव । शेषे हि तां परिष्वज्य मां च न प्रतिभाषसे ॥

वानरेन्द्र	“வானரோத்தம !	हि	ஏனெனில்
तव	உமக்கு	तां	அதை
मत्तः	என்னைப்பார்க்கிலும்	परिष्वज्य	தழுவிக்கொண்டு
मही	நீலமகள்	शेषे	படுத்துக்கிடக்கிறீர்;
प्रियतरा	அதிக அன்பினள்	मां	என்னைப் பார்த்து
नूनं	போலும்.	प्रतिभाषसे च न	பேசாமலிருக்கிறீர்.

सुग्रीवस्य वशं प्राप्तो विधिरेष भवत्यहो । सुग्रीव एव विक्रान्तो वीर साहसिक प्रिय ॥

साहसिक	“எதற்குஞ் சலியாத	सुग्रीवः एव	சகீரீவனும்
वीर	போர்வீரனாகிய	विक्रान्तः	வீரனாகிவிட்டான்.
प्रिय	நாதா !	अहो	என்ன ஆச்சரியம் !
सुग्रीवस्य	சகீரீவனது	विधिः	விதியானது
वशं प्राप्तः	கையில் அகப்பட்டுக் கொண்டார்.	एषः	இப்படியாய்
		भवति	இருக்கிறது.

कक्षवानरमुख्यास्त्वां बलिनः पर्युपासते ॥ ५ ॥

बलिनः	“பலசாலிகளாகிய	त्वां	உம்மை
कक्षवानरमुख्याः	{ கரடிகள், வானரர்கள் இவர்களின் உத்த மர்கள்	पर्युपासते	காத்துநிற்கின்றார்கள்.

एषां विलपितं कृच्छ्रमद्भ्युदस्य च शोचतः । मम चेमां गिरं श्रुत्वा किं त्वं न प्रतिबुध्यसे ॥

एषां	“இவர்களுடைய	इमां	இந்த
कृच्छ्रं	பரிதாபமான	गिरं	சொல்லையும்,
विलपितं	அழுகையையும்,	श्रुत्वा	கேட்டு,
शोचतः	துக்கப்படும்	त्वं	நீர்
अद्भ्युदस्य च	அக்கதனுடையவும்	किं	என்
मम च	என்னுடையவும்	न प्रतिबुध्यसे	விழித்துக்கொள்ளா நிருக்கிறீர் ?

इदं तद्दीरशयनं यत्र शेषे हता युधि । शायिता निहता यत्र त्वयैव रिपवः पुरा ॥ ७ ॥

யந்
யுधि
ஹத:
சேபே
புரா
தவா எவ
நிஹதா:

"எவ்விடத்தில்
போலில்
மாண்டவராய்
படுத்துக்கிடக்கின்
இதற்குமுன் [நீரோ
உம்மாலேயே
கொல்லப்பட்ட

ரீபவ:
யவ
சாயிதா:
தந்
வீரசயனம்
இதம்

சத்திருக்கன்
எதில்
படுக்கவைக்கப்பட்ட
அந்த [டார்கனோ
வீரர்களுக்கேற்பட்ட
படுக்கைதான்

विशुद्धसत्त्वाभिजन प्रिययुद्ध मम प्रिय । मामनाथां विहार्यकां गतस्त्वमसि मानद ॥ ८ ॥

विशुद्धसत्त्वाभिजन
प्रिययुद्ध
मम
मानद

"குறையற்ற ஆற்றலு
டைய நற்குலத்தி
லுதித்தவரே!
போர்மோகமுற்
எனது [நவரே!
மரணத்தைக் காத்தரு
ளிய

प्रिय
मां
एकां
अनाथां
विहाय
त्वं
गतः असि

மனாள!
என்னை
தனியாய்
கைம்பெண்ணாய்
விட்டு,
நீர்
பெய்தீர்கள்!

शूराय न प्रदातव्या कन्या खलु विपश्चिता । शूरभार्या हतां पश्य सद्यो मां विधवां कृताम् ॥

विपश्चिता
कन्या
शूराय
प्रदातव्या न
खलु

"ஒரு புத்திமானால்
ஒரு கன்னிகை
சூரனுக்கு
விவாகஞ் செய்துகொ
டுக்கப்படக் கூடா
தென
நான் நினைக்கிறேன்;

सद्यः
शूरभार्या
मां
विधवां
कृतां
हतां
पश्य

இப்பொழுது
வீரனது மனைவியா
என்னை [கிய
கைம்பெண்ணாக
செய்யப்பட்டி
கொடைச்சுவராக
பார்.

अवभग्नश्च मे मानो भग्ना मे शाश्वती गतिः । अगाधे च निमग्नास्मि विपुले शोकसागरे ॥

मे
मानः
अवभग्नः
मे
शाश्वती

"எனது
மானம்
குதிர்த்தது;
எனது
வெகுநாளாய் ஆண்ப
லித்த

गतिः च
भग्ना
विपुले
अगाधे च
शोकसागरे
निमग्ना अस्मि

செும்
செதத்தத்.
பெரிமதம்
குதமுமான
சோகக்கடலில்
குதித்தகிட்பென்.

अश्मसारमयं नूनपिदं मे हृदयं दृढम् । भर्तारं निहतं दृष्ट्वा यन्नाद्य शतधा गतम् ॥ ११ ॥

भर्तारं
निहतं
दृष्ट्वा
अद्य
यत्
शतधा

"கணவனோ
கொல்லப்பட்டவனாக
பார்த்தாய்.
ஆப்படியும்
என்று
யான் நினைக்கிறேன்.

गतं न
मे
इदं हृदयं
अश्मसारमयं
दृढं
नूनम्

பெய்திருக்கிறதோ,
எனது [அந்த
இந்த இதயம்
நிழலின் வலிகொண்டு
"நுதியானது
இத நிண்ணம்.

सुहृच्चैव हि भर्ता च प्रकृत्या मम च प्रियः । आहवे च पराक्रान्तः शूरः पञ्चत्वमागतः ॥

மம "எனக்கு
 प्रकृत्या உள்ளன்போடு
 प्रियः च காதல் வைக்கப்பட்ட
 வரும்

सुहृत् च நலிதமே செய்பவரும்

पतिहीना तु या नारी कामं भवतु पुत्रिणी । धनधान्यैः सुपूर्णापि विधवेत्युच्यते जनैः ॥

या "எந்த
 नारी ஒரு பெண்

पतिहीना तु { கணவனைப் பிழந்தவ
 ளாகின்றான் என்றால்,
 ஆவள்

पुत्रिणी भवतु புத்திரப்பேறுடைய
 வளாக இருக்கட்டும்;

धनधान्यैः தனதானியங்களால்

आहवे போரில்
 पराक्रान्तः च மகாபராக்கிரமசாலி
 शूरः च சூரருமாகிய [யாரும்
 भर्ता एव கணவரே
 पञ्चत्व आगतः हि மாண்டுவிட்டாரே.

सुपूर्णा अपि மிகச் செல்வமுடைய
 வளாக இருக்கட்டும்;

कामं எதிருந்தாலென்ன?

जनैः ஜனங்களால்

विधवा கைம்பெண்

इति என்றே

उच्यते ஆவள் கூறப்படுவாள்.

स्वगात्रप्रभवे वीर शेषे रुधिरमण्डले । कुमिरागपरिस्तोमे त्वमेव शयने यथा ॥ १४ ॥

वीर "நாதா!
 त्वं நீர்

कुमिरागपरिस्तोमे { செம்பரக்குப் போன்
 ற சிவந்த விரிப்புக்
 கையுடைய

शयने படுக்கையில்

यथा எவ்வண்ணமோ
 ஆவ்வண்ணமே

स्वगात्रप्रभवे உமது உடலிலிருந்து
 பெருகும்

रुधिरमण्डले ரத்தவெள்ளத்தில்

शेषे एव படுத்துக்கிடக்கின்
 தீரே!

रेणुशोणितसंवीतं गात्रं तव समन्ततः । परिरब्धुं न शक्नोमि भुजाभ्यां पुवगर्षभ ॥ १५ ॥

पुवगर्षभ "வானரோத்தம!

तव உமது

गात्रं உடலை

समन्ततः முற்றிலும்

रेणुशोणितसंवीतं { புழுதியாலும் ரத்தத்
 தாலும் பற்றப்பட்
 டிருப்பதாய்

भुजाभ्यां எனது இருகரங்க
 ளால்

परिरब्धुं ஆணைத்துக் கட்டிக்
 கொள்ள

न शक्नोमि நான் முடியாதிருக்கி
 தேன்.

कृतकृत्योऽद्य सुग्रीवो वैरेऽस्मिन्नतिदारुणे । यस्य रामविमुक्तेन हतमेकेषुणा भयम् ॥ १६ ॥

अस्मिन् "இந்த
 अतिदारुणे மிகக் கொடிய

वैर { ஒருவருக்கொருவர்
 பிரதி செய்ய வேண்
 டுமென்கிற விஷயத்

यस्य எவனுக்கு [தில்

रामविमुक्तेन சூராமரால் போடப்
 பட்ட

एकेषुणा ஒரு பாணத்தால்

भयं பயங்குறை

हतं தீர்க்கப்பட்டதோ,

सुग्रीवः அந்த கக்கிரீவர்

अद्य இப்பொழுது

हृतकृत्यः எண்ணமெல்லாம் கை
 நட்ட வனவராயினர்.

शरेण हृदि लघ्नेन गात्रसंस्पर्शने तव । वायांमि त्वां निरीक्षन्ती त्वयि पञ्चत्वमागते ॥१७॥

त्वयि	“நீர்	ஹ்ரி	மார்பில்
पञ्चत्वं आगते	மாண்டுக்கிடக்கை	लघ्नेन	அழுந்தியிருக்கின்ற
तव	உம்மை [யிலும்	शरेण	பாணத்தால்
गात्रसंस्पर्शने	{ உடலிலாடு கட்டியனை த்துக்கொள்ளும் வி ஷயத்தில்	त्वां	உம்மை
		निरीक्षन्ती	பார்த்துக்கொண்டே
		वायांमि	தயக்கிறிக்கின்றேன் ”

उद्धवहं शरं नीलस्तस्य गात्रगतं तदा । गिरिगह्वरसंलीनं दीप्तमाशीविषं यथा ॥ १८ ॥

तदा	அப்பொழுது	शरं	பாணத்தை
नीलः	நீலன் என்னும் வான	गिरिगह्वर- संलीनं	{ மலைக்குகையில் மறைந் துகிடந்த
तस्य	அவனது [ரன்	आशीविषं	சர்ப்பத்தை
गात्रगतं	உடலில் பாய்ந்திருந்த தும்	यथा	எவ்வண்ணமோ
दीप्तं	தேஜோமயமாய் விளங்குவதுமான	उद्धवहं	உவ்வண்ணமே வெளிப்படுத்தினான்.

तस्य निष्कृष्यमाणस्य बाणस्य च बभौ द्युतिः । अस्तमस्तकसंरुद्धो रश्मिर्दिनकरादिव ॥

तस्य	அந்த	अस्तमस्तकसंरुद्धः	அஸ்தமஸ கிரீடில்
निष्कृष्यमाणस्य	பிடுக்கிப் போடப்படு		விளங்குகிய
बाणस्य	பாணத்தினது [கின்ற	रश्मिः	கிரணம்
द्युतिः	ஒளியானது	इव च	போலவே
दिनकरात्	சூரியனிடத்திலிருந்து	बभौ	விளங்கிற்று.

पेतुः क्षतजधारास्तु व्रणेभ्यस्तस्य सर्वशः । ताम्रगैरिकसंपृक्ता धारा इव धराधरात् ॥२०॥

तस्य	அவனது	ताम्रगैरिकसंपृक्ताः	செந்தாது கலந்த
सर्वशः	எல்லா	धाराः	பீர்த்தாடைகள்
व्रणेभ्यः	புண்களினின்றும்	इव	போலவே
क्षतजधाराः	ரத்ததாரைகள்	तु	அப்பொழுது
धराधरात्	மலைமேலிருந்து	पेतुः	பெருகின.

अवकीर्णं विमार्जन्ती भर्तारं रणरेणुना । आसन्नैर्नयनजैः शूरं सिषेचास्त्रसमाहृतम् ॥ २१ ॥

रणरेणुना	போர்க்களத்துப் புழுதியால்	शूरं	சூரனாகிய
अवकीर्णं	பற்றப்பட்டிருந்த வனும்	भर्तारं	கணவனை
अस्त्रसमाहृतं	அஸ்திரத்தால் கொ லைபுண்ட	विमार्जन्ती	துடைத்துக்கொண்டு
		नयनजैः	கண்களிலிருந்துவரும்
		आसैः	கண்ணிரால்
		सिषेच	நனைத்தான்.

रुधिरक्षितसर्वाङ्गं दृष्ट्वा विनिहतं पतिम् । उवाच तारा पिङ्गाक्षं पुत्रमङ्गदमङ्गना ॥ २२ ॥

அங்னா	உத்தமியாகிய	दृष्ट्वा	கண்டு,
तारा	தாரை,	पिङ्गाक्षं	சிவந்த கண்களையு
पतिं	கணவனை	पुत्रं	புதல்வனுகிய [டைய
रुधिरक्षितसर्वाङ्गं	அங்கமெல்லாம் ரத்தம்	अङ्गदं	அங்கதனைப் பார்ந்து
	தோய்ந்து	उवाच	பின்வருமாறு
विनिहतं	மாண்டவராக		மொழிந்தான்.

अवस्थां पश्चिमां पश्य पितुः पुत्र सुदारुणाम् । संप्रसक्तस्य वैरस्य गतोऽन्तः पापकर्मणा ॥

புல	“குழந்தாய்!	पापकर्मणा	பாபச்செயலால்
पितुः	தந்தையினது	संप्रसक्तस्य	அடையப்பட்ட
सुदारुणां	மிக்க அஸ்ஸூர்யமாயி	वैरस्य	பகையினது
पश्चिमां	மரண [ருக்கின்ற	अन्तः	பயன்
अवस्थां	அவஸ்தையை	गतः	அடையப்பட்டு
पश्य	பார் ;		விட்டது.

बालसूर्योदयतनुं प्रयान्तं यमसादनम् । अभिवादय राजानं पितरं पुत्र मानदम् ॥ २४ ॥

புல	“குழந்தாய்;	राजानं	மன்னரும்
बालसूर्योदयतनुं	{ பாலசூரியனது ஒளி யுள்ள உடலுடைய வரும்	यमसादनं	யமலோகத்திற்கு
		प्रयान्तं	போய்க்கொண்டிருக் கிறவருமான
मानदं	பெருமைபாய் வளர்த் து வந்த	पितरं	தந்தையை
		अभिवादय	பணிவரயாக.”

एवमुक्तः समुत्थाय जग्राह चरणौ पितुः । भुजाभ्यां पीनवृत्ताभ्यामङ्गदोऽहमिति ब्रुवन् ॥

एवं	இங்கனம்	ब्रुवन्	சொல்லிக்கொண்டு
उक्तः	நியமனம் பெற்ற	पीनवृत्ताभ्यां	பருத்துருண்ட
समुत्थाय	எழுந்து, [அவன்	भुजाभ्यां	இரு கரங்களாலும்
अहं	‘அடியேன்	पितुः	தந்தையினது
अङ्गदः	அங்கதன்	चरणौ	இரு பாதங்களையும்
इति	என்று	जग्राह	கட்டிக்கொண்டான்.

अभिवादयमानं त्वामङ्गदं त्वं यथा पुरा । दीर्घायुर्भव पुनेति किमर्थं नाभिभाषसे ॥ २६ ॥

त्वां	“தேவரீரை	पुल	‘குழந்தாய்!’
अभिवादयमानं	வணங்குகின்ற	दीर्घायुः	பல்லாண்டு
अङ्गदं	அங்கதனை	भव इति	வாழ்வாயாக’ என்று
त्वं	தேவரீர்	किमर्थं	ஏன்
यथापुरा	முன்போலவே	अभिभाषसे न	சொல்லாதிருக்கிறீர்?

अस्मि च	காணோ	संयुगे	நேரில்
शक्ता न	உரிமையில்லாதவன்.	हतेन	இறந்த
सपुत्रा	புதல்வனொருகூட	स्वया सह	தேவரோடு
अस्मि	நான்	श्रीः	லக்ஷ்மி
हता	ஜீவப்பிரேதமாகினே	मां	என்னை
इह	இப்பொழுது [ன்.	विजहाति	விட்டு நீக்கிவிட்டான்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये
किष्किन्धाकाण्डे त्रयोविंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 10222

किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकाः 970

चतुर्विंशः सर्गः—இருபத்தி நான்காவது ஸர்க்கம் ॥ 24 ॥

श्रीरामेण तारासमाश्वासनम्—ஸ்ரீராமர் தாரையைத் தேற்றுவது.

तां चाश्रुवेगेन दुरासदेन त्वभिप्लुतां शोकमहार्णवेन ।
पश्यंस्तदा वाल्यनुजस्तरस्वी भ्रातुर्वधेनाप्रतिमेन तेपे ॥ १ ॥

तरस्वी	தேரீயசாரியாகிய	दुरासदेन तु	கரைகாண் மூடியாத
वाल्यानुजः	வாலியின் தம்பியாகிய	शोकमहार्णवेन	சோகமாகிற பெருங்
	சுக்கிரீவன்		கடலினால்
भ्रातुः	தம்பனது	अभिप्लुतां	மெய்மறந்து கிடந்த
अप्रतिमेन	அற்புதமான	तां	அவளை
वधेन	வதைதயால்	तदा	அப்பொழுது
अश्रुवेगेन च	கண்ணீர் பிரவாஹத்	पश्यन्	பார்த்து
	நாலான	तेपे	மிக மனம் நொந்தான்.

स वाष्पपूर्णेन मुखेन वीक्ष्य क्षणेन निर्विण्णमना मनस्वी ।

जगाम रामस्य शनैः समीपं भृत्यैर्वृतः संपरिदूयमानः ॥ २ ॥

मनस्वी	சன் மனத்தினனாகிய	निर्विण्णमनाः	உலகவாழ்வில் சலிப்
सः	அவன்.		புற்றவனாகி
वाष्पपूर्णेन	கண்ணீர் ிறைந்த	भृत्यैः	பரிவாரங்களோடு
मुखेन	முகத்தோடு	वृतः	குழப்பெற்றவனாய்
वीक्ष्य	அவனைக் கண்ணுற்று;	रामस्य	ஸ்ரீராமருடைய
संपरिदूयमानः	அனவுகடந்த துயரத்	समीपं	ஸன்னிதிக்கு
	தில் முழுகியவனாகி	शनैः	மெள்ள
क्षणेन	ஒரு நொடிப்பொழு	जगाम	போய்ச் சேர்ந்தான்
	தில்		

स तं समासाद्य गृहीतचापमुदात्तमाशीविपतुल्यबाणम् ।

यशस्विनं लक्षणलक्षिताङ्गमवस्थितं राघवमित्युवाच ॥ ३ ॥

सः	அவன்	अवस्थितं	எதற்கும் தலியாதவ
गृहीतचारं	கேரதண்ட பார்வியும்,	नं	ருமான்
आशीविष-	சர்ப்பங்களை நிகர்த்த	राघवं	அந்த
तुल्यबाणं	பாணங்களை யுடைய	समासाद्य	ஸ்ரீராமரை
उदात्तं	உத்தமரும் [வரும்	इति	கிட்டி
यशस्विनं	மகா புகழ்பெற்றவரும்	उवाच	பின்வருமாறு
लक्षणलक्षिताङ्गं	{ அபூர்வமாய் அவருக் கே உரிய மனமுடை யவரும்		விண்ணப்பஞ்செய்து கொண்டான்.

यथाप्रतिज्ञातमिदं नरेन्द्र कृतं त्वया दृष्टफलं च कर्म ।

ममाद्य भोगेषु नरेन्द्रपुत्र मनो निवृत्तं सह जीवितेन

॥ ४ ॥

नरेन्द्रपुत्र	“கோமானின் கோமக	कृतं	செய்து/முடிக்கப்பட்ட
नरेन्द्र	புருஷோத்தம! [ஐகிய	अद्य	தற்பொழுது [டது.
इदं	இந்த	मम	அடியேனது
कर्म च	காரியமும்	मनः	மனம்
यथाप्रतिज्ञातं	வாக்களிக்கப்பட்டப	भोगेषु	உலகசுகங்களில்
दृष्टफलं	பயனுற்றதாய் [டியே	जीवितेन सह	உயிரோடு கூடவே
त्वया	தேவரீரால்	निवृत्तम्	திரும்பிவிட்டது.

अस्यां महिष्यां तु भृशं रुदन्त्यां पुरे च विक्रोशति दुःखतप्ते ।

हतेऽग्रजे संशयितेऽद्भुदे च न राम राज्ये रमते मनो मे

॥ ५ ॥

राम	“ஸ்ரீராம!	दुःखतप्ते	துக்கத்திற்காட்டப்பட்டு
अग्रजे	தமயன்	विक्रोशति च	கதறவும்,
हते	மாண்ட பின்னர்,	अद्भुदे	அங்கதன்
अस्यां	இந்த	संशयिते च	குறைபடவும்,
महिष्यां	பட்டமகிஷி	मे	எனது
भृशं	அசுத்தமாய்	मनः	மனம்
रुदन्त्यां तु	அழவும்,	राज्ये	அரசாளுகையில்
पुरे	உள்ளுனம்	रमते न	பற்றற்றதாகிறது.

क्रोधादमर्षादतिविप्रधर्षाद्भ्रातुर्वधो मेऽनुमतः पुरस्तात् ।

हते त्विदानीं हरियूथपेऽस्मिन् सुतीव्रमिक्ष्वाकुकुमार तपस्ये ॥ ६ ॥

इक्ष्वाकुकुमार	“இசுத்தவாகுப்பிள்	अनुमतः	சம்மதிபெற்றதா
पुरस्तात्	இதற்கு முன் [ளாய்!	अस्मिन्	இந்த [யிருத்தது.
भ्रातुः	தமயனது	हरियूथपे	வானரமன்னன்
वधः	வதைபானது	हते	மாண்டுகிடக்கையில்
क्रोधात्	கோபத்தாலும் [லும்	इदानीं तु	தற்பொழுது வெனில்
अमर्षात्	முரட்டுத்தனத்தால்-	सुतीव्रं	நிகவும்
अतिविप्रधर्षात्	அசுத்தமாய் தவிர	तपस्ये	பச்சரத்தாப்பப்படு
मे	இன்னும்		கின்றேன்.

श्रेयोऽद्य मन्ये मम शैलमुख्ये तस्मिन्निवासश्चिरमृःयमूके ।

यथा तथा वर्तयतः स्ववृत्त्या नेमं निहत्य त्रिदिवस्य लाभः ॥ ७ ॥

அத
சிர்
சுவரூப
வர்தயத:
மம
தஸ்மிந்
சுலமுக்யே
ஈஷ்யமூகே
நிவாஸ:
“ இப்பொழுது
எந்நாளும்
தன் உழைப்பினாலே
காலங்கழிக்கும் [யே
எனக்கு
ஆந்த
பர்வதேதாத்தமமாகிய
ரிசயமுகத்தில்
வாஸமாணது

श्रेयः
मन्ये
इमं
निहत्य
यथा तथा
त्रिदिवस्य
लाभः
न
ஏதிலும் மேம்பட்ட
தாய்
நான் எண்ணுகிறேன்.
இவரை
கொன்று
ஆக்காரணத்தால்
தேவலோகத்தை
ஆடைதலும்
வேண்டாம்.

न त्वां जिघांसामि चरेति यन्मामयं महात्मा मतिमानुवाच ।

तस्यैव तद्राम वचोऽनुरूपमिदं पुनः कर्म च मेऽनुरूपम् ॥ ८ ॥

மஹாத்மா
மதிமான்
அயம்
மா
த்வா
ஜி஘ாஸாமி ந
“ மகாத்மாவும்
புத்திமானுமாகிய
இவர்
என்னைப் பார்த்து
உன்னை
கொலைபுரிய மன
மில்லை
எங்கேயாவது திரிந்து
என்று [கொண்டிரு]
சொன்னார்;
ஸ்ரீராம!

यत्
तत्
वचः
तस्य
अनुरूपं एव
इदं
कर्म च
मे
पुनः अनुरूपम्
எந்த
ஆந்த
சொல்
இவருடைய
கல்யாண குணங்களுக்
இந்த [கே ஏற்றது.
காரியமும்
எண்ணுடைய
அதற்கு மாறான தீய
குணங்களுக்கே ஏற்
றது.

भ्राता कथं नाम महागुणस्य भ्रातुर्वधं राघव रोचयेत ।

राज्यस्य दुःखस्य च वीर सारं न चिन्तयन् कामपुरस्कृतः सन् ॥ ९ ॥

வீர
ரா஘வ
ராஜ்யஸ்ய
து:ஸஸ்ய ச
சார்
ந சிந்தயந்
காமபுரஸ்குத: சந்
“ வீரரே!
ஸ்ரீராம!
ராஜ்யத்தினுடையவும்
மனவேதையுடையவு
தாசதம்மியத்தை [ம்
ஆலோசியாதவனாய்
பேராசைக்கு சடுபட்ட
வனுயிருந்துகொண்டு

भ्राता
महागुणस्य
भ्रातुः
वधं
कथं नाम
रोचयेत
உடன்பிறந்தவனுயி
ருக்குமொருவன்
மகா குணவானாகிய
தமயனது
வதைசைய
எப்படித்தான்
விரும்பலாம்?

वधो हि मे मतो नासीत् स्वमाहात्म्यव्यतिक्रमात् ।

ममासीद्बुद्धिदौरात्म्यात् प्राणहारी व्यतिक्रमः

॥ १० ॥

स्वमाहात्म्या-
व्यतिक्रमात् हि)

“பிதவிசுவாசாகிய
பெருந்தன்மைமையால்
மீறி நடவாமைமால்
எனது [தான்
வதையானது
அவனால் சம்மதிக்கப்
பட்டதாக

असीत् न
सम
बुद्धिदोराभ्यात्
प्राणहारी
व्यतिक्रमः
आसीत्

தில்லை.
எனது
புத்தியின் இழிதகை
மையினாலேயே
பிராணனையே ஒழிக்
பெரும்பாபம் [கும்
விளைந்தது.

द्रुमशाखावभग्नोऽहं मुहूर्तं परिनिष्ठनन् । सान्त्वयित्वा त्वनेनोक्तो न पुनः कर्तुमर्हसि ॥

द्रुमशाखावभग्नः “மரக்கிளைகளால்
அடியுண்டு
मुहूर्तं ஒரு நொடிப்பொழுது
परिनिष्ठनन् அஸ்தித் தத்தளிக்
अहं நான் [கின்ற
अनेन இவரால்

सान्त्वयित्वा தேற்றாவு செய்யப்
पुनः 'இனிமேல் [பட்டு
कर्तुं நீ இப்படிச் செய்ய
अर्हसि न கூடாது' என்று
तु மட்டுமே
उक्तः புத்திமதி கூறப்
பட்டேன்.

भ्रातृत्वमार्यभावश्च धर्मश्चानेन रक्षितः

॥ १२ ॥

अनेन “இவரால்
धर्मः தர்மம்
रक्षितः அழியாது பாது
காக்கப்பட்டது.

आर्यभावः பெரிய சகைமை
च அப்படியே பாதுகாக்
கப்பட்டது.
भ्रातृत्वं சகோதரவாஞ்சை
च அப்படியே பாது
காக்கப்பட்டது.

मया क्रोधश्च कामश्च कपित्वं च प्रदर्शितम् ॥ १३ ॥

मया च “என்னுடைய
कपित्वं குரங்குபுத்தி
प्रदर्शितं காட்டிவிடப்பட்டது.
क्रोधःच கோபம் அப்படியே
காட்டிவிடப்பட்டது.

कामः தனக்குத் தோன்றிய
च அப்படியே காட்டி
காட்டப்பட்டது.

अचिन्तनीयं परिवर्जनीयमनीप्सनीयं स्वनवेक्षणीयम् ।

प्राप्तोऽस्मि पाप्मानमिमं नरेन्द्र भ्रातुर्वधात्वाष्ट्वधादिवेन्द्रः ॥ १४ ॥

नरेन्द्र “புருஷோத்தம!
इन्द्रः இந்திரன்
त्वाष्ट्वधात् { கவஷ்டாஷின் புத்திர
[அகிய அருத்ராசரனை
கொன்றதால்
इव எவ்வண்ணமே
भ्रातुः वधान् தமையனைக் கொன்ற
தால்
अचिन्तनीयं அசனிய புத்திரத்தை

परिवर्जनीयं தூர கிடைக்கவேண்டிய
यत्नம்
अनीप्सनीयं மனசினால் சீரணிக்கக்
கூடாததும்
स्वनवेक्षणीयं சுண்ணதும் பார்த்த
கொண்ணுததுமான
इमं இந்த
पाप्मानं கொடிய பாபத்தை
प्राप्तः अस्मि நான் அடைந்து
விட்டேன்.

पाप्मानमिन्द्रस्य मही जलं च वृक्षाश्च कामं जगृहुः स्त्रियश्च ।

को नाम पाप्मानमिमं क्षमेत शाखामृगस्य प्रतिपत्तुमिच्छन् ॥ १५ ॥

इन्द्रस्य	“ இந்திரனது	च कामं	{ அப்படியே வாங்கிக்
पाप्मानं	பாபத்தை.		கொண்டன எனவும்
मही	பூமியும்		சொல்வதுண்டு.
जलं	நதிகளின் முதல்	शाखामृगस्य	சுரங்காகிய எனது
	பிரவாகமும்	इमं पाप्मानं	இந்த கொடும்பாபத்
स्त्रियः च	பெண்களும்	प्रतिपत्तुं	பற்ற [தை
जगृहुः	வாங்கிக்கொண்டார்	इच्छन्	இணக்கி
	கன்.	कः नाम	எவன்தான்
वृक्षाः च	மரங்களும்	क्षमेत	எற்றுக்கொள்வான்.

नार्हामि संमानमिमं प्रजानां न यौवराज्यं कुत एव राज्यम् ।

अधर्मयुक्तं कुटनाशयुक्तमेवंविधं राघव कर्म कृत्वा ॥ १६ ॥

राघव	“ ஸ்ரீராம!	सम्मानं	நல்ல அபிப்பிராயத்
एवंविधं	இப்படிப்பட்டதான		தீர்கு
अधर्मयुक्तं	தர்மரல்லாததும் [தும்	अहंमि न	நான் அர்ஹன்
कुटनाशयुक्तं	குலநாசத்தை விளை		ஆல்லைன்.
	வித்ததுமான	यौवराज्यं	இளவரசு பதவிக்கும்
कर्म	தீத்தொழிலை	न	அர்ஹனல்லேன்.
कृत्वा	செய்துவிட்டு,	राज्यं	ராஜ்யபதவிக்கும்
प्रजानां	பிரஜைகளுடைய	कुतः एव	எங்கனம் அர்ஹன்
इमं	இந்த		ஆவேன்.

पापस्य कर्ताऽस्मि विगर्हितस्य क्षुद्रस्य लोकापकृतस्य चैव ।

शोको महान्मामभिवर्ततेऽयं वृष्टेयथा निम्नमिवाम्बुवेगः ॥ १७ ॥

विगर्हितस्य	“ திகதிக்கப்படுவதும்	शोकः	துக்கமானது
क्षुद्रस्य च	இழிவானதும்	वृष्टेः	மழையினது
लोकापकृतस्य एव	உலகிற்கே தீங்காகிற	अम्बुवेगः	வெள்ளமானது
	துமாகிய	निम्नं	பன்னத்தாக்கில்
पापस्य	பாபத்தை	यथा	எவ்வண்ணமோ
कर्ता अस्मि	நான் செய்தவனாகி	इव	அவ்வண்ணமே
अयं	இந்த [தேன்.	मां	என்னிடம்
महान्	அளவுக்கு மிஞ்சின	अभिवर्तते	கிலைத்திருக்கிறது.

सोदर्यवातापरगात्रवालः सन्तापहस्ताक्षिशिरोविषाणः ।

एनोमयो मामभिहन्ति हस्ती दृप्तो नदी कूलमिव प्रवृद्धः ॥ १८ ॥

सोदर्यवाता-	{ “தமயன் கொலை என்	सन्तापहस्ताक्षि-	{ பரிதாபமென்னும் து
परगात्रवालः		शिरोविषाणः	
	னும் பின்புறத்தையும்		ளையும் தலையையும் தந்
	வாலைபுழுண்டையதும்		தங்கையுமுண்டையதும்

ஓச:	செருங்குற்றதும்	नदी	ஓர் நதியானது
प्रवृत्तः	மிகப் பெரியதும்	कुलं	குலையை
एनोमयः	பாபமே உருவெடுத்து வந்ததுமாகிய	इव	எவ்வண்ணமோ அவ்
		मां	என்னை [வண்ணமே
		अभिहन्ति	இடைவிடாது
हस्ती	யானையானது		தாக்குகிறது.

अहो वतेदं नृवराविषह्य निर्वर्तते मे हृदि साधुवृत्तम् ।

विवर्णमग्नौ परितप्यमानं किट्टं यथा राघव जातरूपम् ॥ १९ ॥

नृवर	“புருஷோத்தம!	साधुवृत्तं	தர்மசித்தனையானது
राघव	ஸ்ரீராம!	अग्नौ	நெருப்பில்
वत	என்ன ஆச்சரியம்!	परितप्यमानं	நெருகாய்ச்சப்படுகிற
इदं	இந்த	जातरूपं	தங்கமானது
अहः	பாபத்தை	विवर्णं	பிரயோஜனமற்ற
अविषह्य	பொறுக்கமுடியாது	किट्टं	மானை
मे	எனது	यथा	எவ்வண்ணமோ
हृदि	மனதில்	निर्वर्तते	அவ்வண்ணமே வெறுக்கிறது.

महाबलानां हरियूथपानामिदं कुलं राघव मन्त्रिमित्तम् ।

अस्याद्भुदस्यापि च शोकतापादर्धस्थितप्राणमतीव मन्ये ॥ २० ॥

राघव	“ஸ்ரீராம!	शोकतापात्	சோகத்தின் கடுமை
महाबलानां	அதிபலவான்களாகிய		யால்
हरियूथपानां च	வானரோத்தமர்களு டையவும்	इदं	இந்த
		कुलं	குலசமூகம்
अस्य	இந்த	मन्त्रिमित्तं	என் காரணமாய்
अद्भुदस्य अपि	அக்கதனுடையவும்	अर्धस्थितप्राणं	குற்றமிருந்ததாக
अतीव	மிக்க	मन्ये	நான் கிணக்கின்றேன்.

सुतः सुलभ्यः सुजनः सुवश्यः कुतः सुपुत्रः सदृशोऽद्भुदेन ।

न चापि विद्येत स वीर देशो यस्मिन्भवेत्सोदरसन्निकर्षः ॥ २१ ॥

अद्भुदेन	“அக்கதனுக்கு	सुतः	ஓர் புதல்வன்
सदृशः	சமானமான	कुतः	கெடுக்குண்டு?
		वीर	வீரோ!
सुपुत्रः	{ புத்திரர்களுக்கு வே ண்டிய நற்குணக்கள மையப்பெற்றவனும்	सोदरसन्निकर्षः	சகோதரனை நேரில் காணவில்பது
सुलभ्यः	புண்யத்தின் பயனாய்		
	அடையத்தக்கவனும்,	यस्मिन्	எந்த இடத்தில்
सुजनः	ஸௌஜன்யமுள்ளவ னும்,	भवेत्	உண்டாகுமோ
	{ எப்பொழுதும் மனம்	सः	அந்த
सुवश्यः	கொணுகாடி நடக் கின்றவனுமாகிய	देशः अपि	இடமென்பதே
		न विद्येत च	இல்வியே!

यद्यद्भो वीरवराह जीवेज्जीवेच्च माता परिपालनार्थम् ।

विना तु पुत्रं परितापदीना तारा न जीवेदिति निश्चितं मे ॥ २२ ॥

वीरवराहं	“ உத்தம வீரர்களால் கொண்டாடப்பட்ட டவரே !	புல் வினா	புதல்வனை விட்டுப் பிரிந்து
अद्भुतः	அங்கதன் [என்றால்]	तु	என்றால்
जीवेत् यदि	பிழைத்திருக்கின்றான்	परितापदीना	சோகத்தால் நொந்த வளாகி
माता च	தாயும், (நாரையும்)	जीवेत् न	உயிருடன் இருக்க
परिपालनार्थं	செல்வமாய் வளர்ப் பதற்காக	इति	என்பது [மாட்டான்]
जीवेत्	உயிருடனிருப்பான்.	मे	எனக்கு
तारा	நாரை	निश्चितम्	உள்ளபடி தெரிந்த விஷயம்.

सोऽहं प्रवेक्ष्याम्यतिदीप्तमग्निं भ्रात्रा च पुत्रेण च सख्यमिच्छन् ।

इमे विचेष्यन्ति हरिप्रवीराः सीतां निदेशे परिवर्तमानाः ॥ २३ ॥

भ्रात्रा च	“ தமயனாலும்	अग्निं	தீயில்
पुत्रेण च	புதல்வனாலும், (அங்கதனாலும்)	प्रवेक्ष्यामि	விழுந்துவிடப் போகிறேன்.
सख्यं	நல்ல அபிப்பிராயத் தை	इमे	இந்த
इच्छन्	கோருகிற	हरिप्रवीराः	வானரோத்தமர்கள்
सः	அந்த	निदेशे	என்று வார்த்தையில்
अहं	நான்	परिवर्तमानाः	பக்தியுடனிருக்கின்ற வர்களாய்
अतिदीप्तं	கொழுந்துவிட்டுடெரி யும்	सीतां	சீதாதேவியை
		विचेष्यन्ति	தேடுவார்கள்.

कृत्स्नं तु ते सेत्स्यति कार्यमेतन्मय्यप्रतीते मनुजेन्द्रपुत्र ।

कुलस्य हन्तारमजीवनार्हं रामानुजानीहि कृतागसं माम् ॥ २४ ॥

मनुजेन्द्रपुत्र	“ சக்கிரவர்த்தியின் திருக்குமார !	राम	ஸ்ரீராம !
मयि	அடியேன்	कुलस्य	குலத்தை
अप्रतीते	மாண்டிரிஷ்னும்	हन्तारं	நாசம் செய்தவனும்
ते	தேவரீரது	अजीवनार्हं	உயிர் வைத்திருக்க அந் ஹனும்
कार्यं	காரியமாகிற	कृतागसं	கொடும் பானியுமான
एतत्	இது	मां	அடியேனுக்கு
तु	அதுகாரணமாய்	अनुजानीहि	விடை தந்தருள
कृच्छं	குறைவின்றி		வேண்டும். ”
सेत्स्यति	முடிவுபெறும்.		

इत्येवमार्तस्य रघुप्रवीरः श्रुत्वा वचो वालिजघन्यजस्य ।

सज्जातवाण्यः परवीरहन्ता रामो मुहूर्तं विमना बभूव

॥ २५ ॥

परवीरहन्ता	சாத்தாநாகரங்கினக் கொல்லும்	वचः	சொல்லை
रघुप्रवीरः	ரகுபுலதிலகராகிய	शुखा	கேட்டு,
रामः	ஸ்ரீராமர்	संज्ञातवाण्यः	கண்களில் நீர்ததும்ப
इति एवं	மேற்கண்டவாறு	सुहृन्	சுற்றுகேரம்
आतंस्य	தன்புறம்	विमनाः	சிந்தைபுற்றவராய்
वालजवन्जस्य	வாலஜின் தம்பிவினது	बभूव	ஆயினர்.

तस्मिन् क्षणेऽभीक्ष्णमवेक्ष्यमाणः क्षितिक्षमावान् भुवनस्य गोप्ता ।

रामो रुदन्ती व्यसने निमग्नां समुत्सुकः सोऽथ ददर्श ताराम् ॥ २६ ॥

क्षितिक्षमावान्	{ பூமியை நிகர்த்த பெரறுமையைபுடை யவராய்	अवेक्ष्यमाणः	வேண்டப்பட்டவராய்
भुवनस्य	உலகிற்கே	व्यसने	தூக்கத்தில்
गोप्ता	ரகசிகராகிய	निमग्नां	முழ்கி
सः	அந்த	रुदन्ती	அழுதுகொண்டிருக்கும்
रामः	ஸ்ரீராமர்	तारां	தாரையை
तस्मिन्	அந்த	अथ	இப்பொழுது
क्षणे	சமயத்தில்	समुत्सुकः	தானும் மிகத் துயருற்றவராய்
अभीक्ष्णं	மிகவும்	ददर्श	பார்த்தான்.

तां चारुनेत्रां कपिसिंहनाथां पतिं समाश्लिष्य तदा शयानाम् ।

उत्थापयामासुरदीनसत्त्वां मन्त्रिप्रधानाः कपिराजपत्नीम् ॥ २७ ॥

मन्त्रिप्रधानाः	பிரதான மந்திரிகள்	कपिसिंहनाथां	வானரோத்தமர்களுக் காசியுமாய்
चारुनेत्रां	அழகிய கண்களை யுடையவளும்	तदा	அப்பொழுது
अदीनसत्त्वां	மகத்தான ஞானியும்	पतिं समाश्लिष्य	கணவனை கட்டிக்கொ
कपिराजपत्नीं	வானரமன்னனுக்கு மனைவியாய்	शयानां	படுத்திருக்கிற [ண்டு, அவனை
		तां	எழுப்பினார்கள்.
		उत्थापयामासुः	

सा विस्फुरन्ती परिभ्यमाणा भर्तुः सकाशादपनीयमाना ।

ददर्श रामं शरचापपाणिं स्वतेजसा सूर्यमिव ज्वलन्तम् ॥ २८ ॥

सा	அவள்	शरचापपाणिं	{ பாணத்தையும் வில்லை யும் கையில் வைத்தி ருக்க
विस्फुरती	உடல் நடுங்க	स्वतेजसा	தனது ஒளியால்
परिभ्यमाणा	{ தேரழிமர்களால் அ னைத்துக்கட்டிக்கொ ள்ளப்பட்டவளாகி	सूर्य	சூரியபகவானை
भर्तुः	நாயகனது	इव	நிகர்த்த
सकाशात्	அருகாமையிலிருந்து	ज्वलन्तं	தேஜோமயமாய் விள
अपनीयमाना	அழைத்துவரப்பட்ட வளாய்	रामं	ஸ்ரீராமரை [ங்கும்
		ददर्श	பார்த்தான்.

सुसंवृतं पार्थिवलक्षणैश्च तं चारुनेवं मृगशाबनेत्रा ।

अदृष्टपूर्वं पुरुषप्रधानमयं स काकुत्स्थ इति प्रजज्ञे

॥ २९ ॥

मृगशाबनेत्रा	{ மான்ருட்டி க்கண்கள் போன்ற கண்களை யுடைய ஆவன்	पुरुषप्रधानं	புருஷோத்தமராகிய
पार्थिवलक्षणैः	ராஜலக்ஷணங்களால்	तं	ஆவரைப்பார்த்து
सुसंवृतं	நிறையப்பெற்றவரும்	अयं	‘இவர்தான்’
चारुनेतं च	ஆழகிய கண்களை யுடையவரும்	सः	அந்த
अदृष्टपूर्वं	இதுவரையில் பார்த்திராத	काकुत्स्थः इति	‘ஸ்ரீராமர்’ என்று
		प्रजज्ञे	மனத்தினுள் எண்ணினன்.

तस्येन्द्रकल्पस्य दुरासदस्य महानुभावस्य समीपमार्या ।

आर्ताऽतितूर्णं व्यसनाभिपन्ना जगाम तारा परिविह्वलन्ती ॥ ३० ॥

व्यसनाभिपन्ना	சோகத்தால் தவிப்புண்டு	दुरासदस्य	அடைதற்கரியவரும்
परिविह्वलन्ती	முற்றிலும் மெய்ம்	महानुभावस्य	மகானுபாவருமாகிய
आर्ता	துன்புறும் [றந்து	तस्य	ஆவரது
आर्या	உத்தமியாகிய	समीपं	சந்திதிக்கு
तारा	தாரை	अतितूर्णं	அதிவேகமாய்
इन्द्रकल्पस्य	இந்திரனை நிகர்த்த வரும்	जगाम	நடந்தான்.

सा तं समासाद्य विशुद्धसत्त्वं शोकेन संभ्रान्तशरीरभावा ।

मनस्विनी वाक्यमुवाच तारा रामं रणोत्कर्षणलब्धलक्ष्यम् ॥ ३१ ॥

शोकेन	சோகத்தால்	रणोत्कर्षण-)	போரில் குறிதப்பாது
संभ्रान्तशरीरभावा	{ தடுமாற்றமடைந்த தேகபலமுடையவ ரும்	लब्धलक्ष्यं)	பாணம் பிரயோகிப்ப வரென பிரவரித்தி பெற்றவருமான
मनस्विनी	அதி விவேகியுமான	तं	அந்த
सा तारा	அந்த தாரை	रामं	ஸ்ரீராமரை
विशुद्धसत्त्वं	{ தருமநெறி வழவாது செலுத்துமாற்றலு டையவரும்	समासाद्य	அணுகி,
		वाक्यं	பின்வரும் சொல்லை
		उवाच	சொன்னான்.

त्वमप्रमेयश्च दुरासदश्च जितेन्द्रियश्चोत्तमभार्मिकश्च ।

अक्षय्यकीर्तिश्च विचक्षणश्च क्षितिक्षमावान् क्षतजोपमाक्षः ॥ ३२ ॥

त्वं च	“தேவரீரோ	दुरासदः च	அடைவதற்கரியவர்,
अप्रमेयः च	{ இத்தன்மையொன்று யாவராலும் அறிய முடியாதவர்.	जितेन्द्रियः च	ஐம்புலன்களையும் ஆடக்கியவர்.

उत्तमधार्मिकः च	{	சர்க்கோ த்கிருஷ்ட மா ன தருமா ஸஷ்டா ன முடையவர்,	विचक्षणः	அவர்வு குறளி
अक्षय्यकीर्तिः च	{	இவ்வன வுதரனென்று சொல்லமுடியாத கீர்த்தி படைக்கப் பெற்றவர்,	श्रितिक्षमावान्	பூமிபோன்ற பொறு வையுள்ளவர்,
			शतजोपमाश्रः	சத்தம்போல் சிவந்த கண்களையுடையவர்.

त्वमात्तवाणासनवाणपाणिर्महाबलः संहननोपपन्नः ।

मनुष्यदेहाभ्युदयं विहाय दिव्येन देहाभ्युदयेन युक्तः

॥ ३३ ॥

त्वं	“தேவரீர்	संहननोपपन्नः	அழகிய திருமேனியர்;
आत्तवाणासन-}	எப்பொழுதும் தயா	मनुष्यदेहाभ्युदयं	மானிடதேகத்திற்கு
वाणपाणिः }	ராயிருக்கும் வில்லை யும் கணையையும் கையில் பிடித்தவர்,	विहाय	விட்டு,
महाबलः	மகா ஆற்றலுடைய வர்,	दिव्येन	அமாணுஷ்யமான
		देहाभ्युदयेन	தேகசொந்தரீயத்தா
		युक्तः	வினக்குகின்றீர். [ல்

येनैव वाणेन हतः प्रियो मे तेनैव मां त्वं जहि सायकेन ।

हता गमिष्यामि समीपमस्य न मामृते राम रमेत वाली

॥ ३४ ॥

राम	“பூராம !	तेन एव	அதே
वाली	வாலி	सायकेन	பாணத்தாலே
मां ऋते	என்னையின்றி	मां एव	என்னையும்
रमेत न	களிப்புறார்.	त्वं	தேவரீர்
मे	எனது	जहि	கொன்றிருக்கும்;
प्रियः	கணவர்	हता	கொல்லப்பட்டான்
येन	எந்தவொரு	अस्य	இவரது
वाणेन	பாணத்தால்	समीपं	சன்னிதானத்தை
हतः	கொல்லப்பட்டாரோ	गमिष्यामि	அடைவேன்.

स्वर्गेऽपि पञ्चामलपत्रनेत्रः समेत्य संप्रेक्ष्य च मामपश्यन् ।

न श्लेष उच्चावचताम्रचूडा विचित्रवेषाप्सरसोऽभजिष्यत्

॥ ३५ ॥

पञ्चामलपल-}	“கிரம்பலாகிய செந்தா	उच्चावचताम्र-}	அதிகமாயும் குறைவா
नेत्रः }	மலைக்கண்ணாகிய	चूडाः }	யும் சிவந்த கேசங்க
एषः	இவர்		ளையுடையவர்களும்
स्वर्गे च	ஸ்வர்க்கத்திலும்	विचित्र-	பலவகை ஆடையாபர
समेत्य	சுற்றித்திரிந்து;	वेषाप्सरसः हि)	ணக்களையணிந்த தே
संप्रेक्ष्य	பார்ச்சு,		வரம்பையர்களையும்
मां	என்னை		கூட
अपश्यन् अपि	காணப்பெருதவரார்	अभजिष्यत् न	கண்ணெடுத்துப்
	பார்ப்பனும்		பாரார்.

स्वर्गेऽपि शोकं च विवर्णतां च मया विना प्राप्स्यति वीर वाली ।
रम्ये नगेन्द्रस्य तदावकाशे विदेहकन्यारहितो यथा त्वम् ॥ ३६ ॥

वीर	“வீரே!	यथा	எப்படியோ அப்ப
त्वं	தேவரீர்	வாலி	வாலி [டிவே]
नगेन्द्रस्य	பர்வதேதாத்மத்தி	स्वर्गे अपि	ஸ்வர்க்கத்திலும்
रम्ये	அழகிய [னது]	मया विना	என்னைப்பிரிந்து
तदावकाशे	தாழ்வமையில்	शोकं च	சோகத்தையும்
विदेहकन्या-}	ஐனகாரின் திருமகளை	विवर्णतां च	ஒளி குன்றிவிருத்த
रहितः }	விட்டுப்பிரிந்தவராய்	प्राप्स्यति	அடைவார். [னையும்]

त्वं वेत्थ यावद्वनिताविहीनः प्राप्नोति दुःखं पुरुषः कुमारः ।
तत्त्वं प्रजानञ्जहि मां न वाली दुःखं ममादर्शनजं भजेत ॥ ३७ ॥

कुमारः	“ராஜாக்களின் புதல்	वेत्थ	உள்ளபடி அறிகின்
	வஞ்சிய	तत्त्वं	விஷயத்தை [றீர்.
पुरुषः	ஓர் மானிடன்	प्रजानन्	நன்கு அறிந்திருக்கும்
वनिताविहीनः	{ அன்பார்ந்த தர்மபத்	मां	என்னை [தேவரீர்
	{ தினியை விட்டுப்பிரி	जहि	கொன்றருளும்.
	{ ந்தவனாய்	वाली	வாலி [உண்டாகும்
यावत्	எப்படிப்பட்டதாகிய	मम अदर्शनजं	என்னைக்காணாததால்-
दुःखं	மனவேதனையை	दुःखं	மனவேதனையை
प्राप्नोति	அனுபவிக்கின்றான்	भजेत न	அனுபவியா திருக்
त्वं	தேவரீர் [என்பதை		கட்டும்.

यच्चपि मन्येत भवान्महात्मा स्त्रीघातदोषो न भवेत्तु मह्यम् ।
आत्मेयमस्येति च मां जहि त्वं न स्त्रीवधः स्यान्मनुजेन्द्रपुत्र
शास्त्रप्रयोगाद्विविधाच्च वेदादात्मा ह्यनन्यः पुरुषस्य दाराः । ॥ ३८ ॥

महात्मा	“மகாத்மாவாகிய	मां	என்னை
भवान्	தேவரீர்	जहि	கொன்றருளும்.
यत्	எதைப்பற்றி	अपि च	அப்படியிருப்பதால்
मन्येत	மனதில் தயக்குவி	स्त्रीवधः तु	ஸ்திரீஹத்தி என்பது
	சேர அந்த	न स्यात्	உண்டாகாது.
स्त्रीघातदोषः	ஸ்திரீயைக் கொன்ற	शास्त्रप्रयोगात्	சாஸ்திரங்களில் கூறி
	தால் வினையும் பாபம்		யிருப்பவைகளைக்
महं	என் விஷயத்தில்	विविधात्	பல [கொண்டும்
भवेत् न	எற்படமாட்டாது.	वेदात् च	வேதவாக்யங்களைக் கொ
मनुजेन्द्रपुत्र	சக்கிரவர்த்தியின் திரு	दाराः	தர்மபத்னி [ண்டும்
त्वं	தேவரீர், [க்குமார!	पुरुषस्य	கணவனது
इयं	இவள்	आत्मा	ஆத்மாவென்றும்
अस्य	இவளது	अनन्यः	வேறில்லைமென்றும்
आत्मा	ஆத்மா	हि	பிரஸித்தம்.
इति च	என்கிறபடியால்		

10

15

20

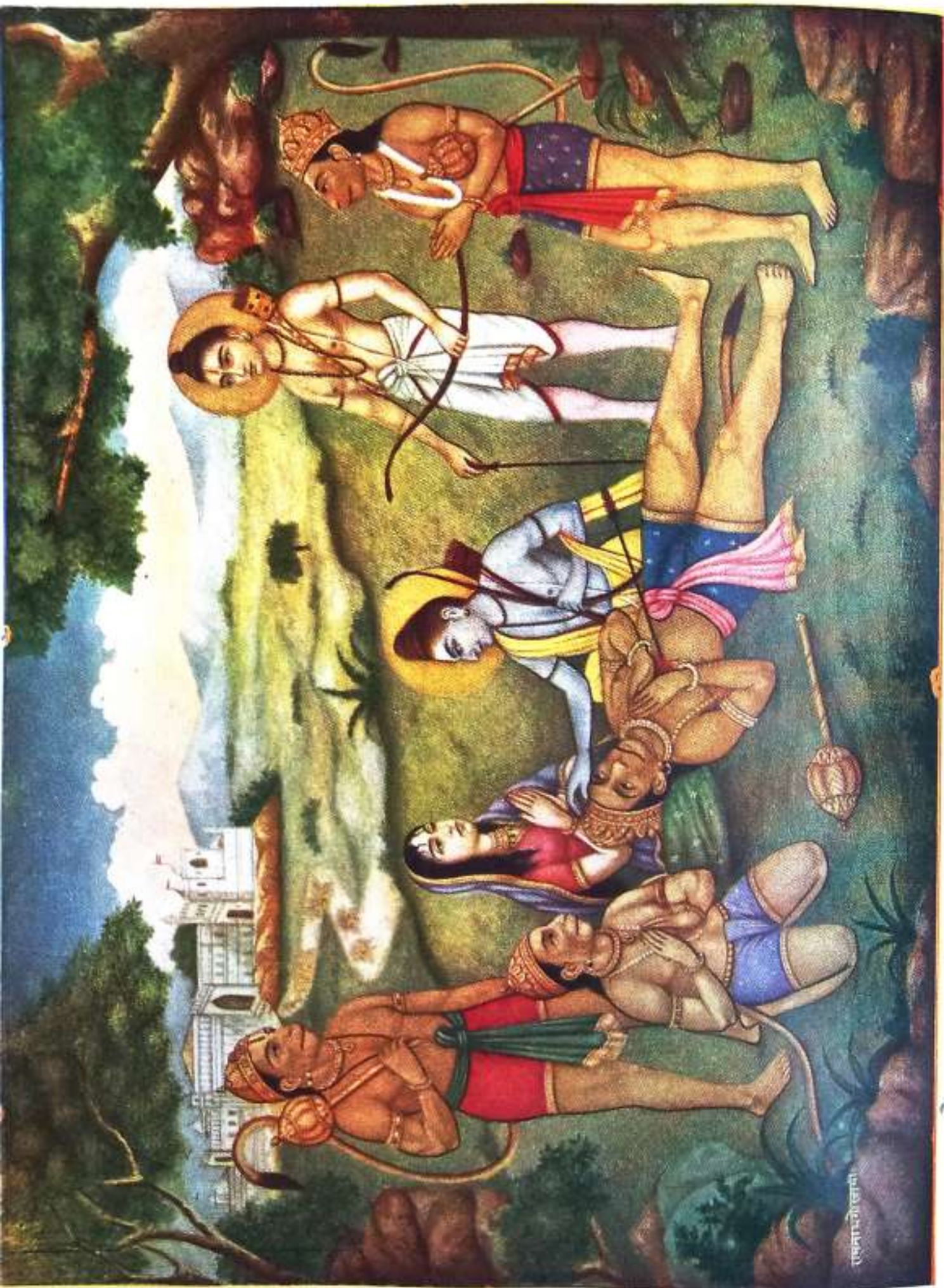
25

30

•

•

•

बालि-वध और तारुविलाप

दारप्रदानाद्धि न दानमन्यत्प्रदृश्यते ज्ञानवतां हि लोके ॥ ३९ ॥

லோகே	“உலகில்	अन्यत्	வேறு
ज्ञानवतां	ஞானவான்களுக்கு	दानं हि	திறந்த தர்மமென்பது
	{ தர்மபத்னியை பதயி	न	இல்லை, என்று
दारप्रदानात्	{ டம் செர்த்துவைப்ப	प्रदृश्यते हि	பிரஸித்தமாய் அறிவு
	தை விட		றுத்தப்படுகிறது.

त्वं चापि मां तस्य मम प्रियस्य प्रदास्यसे धर्ममवेक्ष्य वीर ।

अनेन दानेन न लप्स्यसे त्वमधर्मयोगं मम वीर घातात् ॥ ४० ॥

वीर	“வீரரே!	प्रदास्यसे	கொடுத்துவிடுவீராக.
त्वं	தேவரீர்	त्वं	தேவரீர்
मम	எனது	मम	எனது
तस्य	அந்த	वीरघातात्	நாயகரைக் கொன்ற
प्रियस्य च	நாயகனும்கே	अनेन	இந்த [தால்
नां	என்னை,	दानेन अपि	தர்மமொன்றால் தான்
धर्म	தர்மத்தை	अधर्मयोगं	பாபசம்பந்தத்தை
अवेक्ष्य	பெருமைப்படுத்தியே,	लप्स्यसे न	அடையாதிருப்பீர்.

आर्तामनाथामपनीयमानामेवंविधामहंसि मां निहन्तुम् ।

अहं हि मातङ्गविलासगामिना पुवङ्गमानामृषभेण धीमता ॥

विना वराहोत्तमहेममालिना चिरं न शक्यामि नरेन्द्र जीवितुम् ॥ ४१ ॥

एवंविधां	“இப்படியாய்	अरुभेण	மன்னரும்,
अनाथां	நாயகனை யிழந்து	धीमता	பேரறிவாளரும்,
अपनीयमानां	பிரிக்கப்பட்டு	वराहोत्तम-)	விடைமதிக்கமுடியாத
आर्तां	துன்புறும்	हेममालिना)	சிறந்த பொன்மாலை
मां	என்னை		அணிந்தவருமான
निहन्तुं	கொல்ல		அவரிடமிருந்து
अहंसि	திருவுளம் பற்றும்.	विना	பிரித்த
नरेन्द्र	புருஷோத்தமர்!	अहं हि	என் மட்டும்
मातङ्गविलास- }	மாண்போல் உல்லாச	चिरं	வெகுநாளும்
गामिना }	நடையுடையவரும்,	जीवितुं	உயிருடன் இருக்க
पुवङ्गमानां	வானரர்களுக்கு	शक्यामि न	மட்டின்”.

इत्येवमुक्तस्तु विभुर्महात्मा तारां समाश्वस्य हितं वभाषे ॥ ४२ ॥

इति एवं	மேற்கண்டவாறு	तारां	தாயையை
उक्तः	கொல்லப்பட்டதற்கு	समाश्वस्य	சத்தரவுசெய்த,
	திருச்செனிகாற்றிய	तु	அப்பொழுது
महात्मा	மகாத்மாவாகிய	हितं	ஹிதமாய்
विभुः	மோகவநராகுதலார்,	वभाषे	பின்வருமாறு திரு
			வாய்மலர்ந்தருளினார்.

मा वीरभार्ये विमतिं कुरुष्व लोको हि सर्वो विहितो विधात्रा ।

तं चैव सर्वं सुखदुःखयोगं लोकोऽब्रवीत्तेन कृतं विधात्रा ॥ ४३ ॥

वीरभार्ये	“ வீரபத்னி !	सुखदुःखयोगं	சுகதுக்கமென்கிற
विमतिं	அசட்டுண்ணத் திற்கு	तं	அது [அனுபவமாகிற
कुरुष्व मा	இடங்கொடாதே,	सर्वं च	எல்லாவற்றையும்
विधात्रा हि	பிரம்மா ஒருவராலே	तेन	அந்த
लोकः	உலகு [யே	विधात्रा एव	பிரம்மதேவனுலேயே
सर्वः	எல்லாமும்	कृतं	விளைவிக்கப்பட்ட
विहितः	நடைபெறுகிறது.	लोकः	வேதம் [தாய்
		अब्रवीत्	கூறியிருக்கிறது.

त्रयो हि लोका विहितं विधानं नातिक्रमन्ते वशगा हि तस्य ।

प्रीतिं परां प्राप्स्यसि तां तथैव पुत्रस्तु ते प्राप्स्यति यौवराज्यम् ॥

धात्रा विधानं विहितं तथैव न शूरपन्नयः परिदेवयन्ति

॥ ४४ ॥

वयः	“ மூன்று	तु	இப்பொழுது
लोकाः हि	உலகத்தவர்களும்	प्राप्स्यति	அடைவான்.
तस्य	அவரது (பிரம்மா தேவரது)	तथा एव	அவ்வாறானதும்
वशगाः हि	ஆணைக்கிணங்கி நடக்கின்றவர்களாகவே	तां	அந்த
विहितं	விதிக்கப்பட்ட	परां प्रीतिं	பரம மனசுந் துவழி
विधानं	விதியை	प्राप्स्यसि	நீ யடைவாய். [யை
अतिक्रमन्ते न	மீறி நடக்கின்றார்	तथा एव	அப்படியேதான்
ते	உனது [களில்கூட,	धात्रा	பிரம்மதேவரால்
पुत्रः	புதல்வன்	विहितं	விதிக்கப்பட்ட
यौवराज्यं	யுவராஜபதனியை	विधानं	நியமனம். [மார்கள்
		शूरपन्नयः	வீரர்களின் மனைவி-
		परिदेवयन्ति न	மனக்கலக்கமுறார்கள்.

आश्वासिता तेन तु राघवेण प्रभावयुक्तेन परन्तपेन ।

सा वीरपत्नी ध्वनता मुखेन सुवेषरूपा विरराम तारा

॥ ४५ ॥

परन्तपेन	சத்திருக்களைத் தவிக்க அடிப்பவரும்	सुवेषरूपा	நன்கு அழகுற்ற உருவமுடையவளுமான்
प्रभावयुक्तेन तु	அமர்நுஷ்ய சக்திபடைக்கப்பெற்றவரு	सा तारा	அந்த தாரை
तेन	அந்த [மான	ध्वनता	{ தற்கால மனோபாவத்தை நன்கு விளக்கக்காட்டுகின்ற
राघवेण	ஸ்ரீராமரால்	मुखेन	முகத்தோடு
आश्वासिता	தேற்றரவுபடுத்தப்பட்டவளும்	विरराम	மெனமாயிருந்து விட்டான்.
वीरपत्नी	வீரபத்னியும்,		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिराव्ये किष्किन्धाकाण्डे चतुर्विंशः सर्गः ॥

पञ्चाविंशः सर्गः—இருபத்தைந்தாவது ஸர்க்கம் ॥ २५ ॥

वालिस्संस्कारः—வாலிஸம்ஸ்காரம்.

सुग्रीवं चैव तारां च साङ्गदं सहलक्ष्मणः । समानशोकः काकुत्स्थः सान्त्वयन्निदमब्रवीत् ॥

सहलक्ष्मणः	வசுத்மண னுடனிருந்த	सुग्रीवं च	சுகிரீவனையும்
समानशोकः	{ நட இருந்தவர்களின் துக்கத்தால் நான் துன்புறும்	सान्त्वयन् एव	பார்த்து தேற்றரவு செய்து கொண்டே
काकुत्स्थः	கூராமர்,	इदं	பின்வருமாறு
तारां च	நாரையையும்	अब्रवीत्	செருவாய்மலர்ந்தரு ளினார்.
साङ्गदं	அக்கதனோடிருக்கும்		

न शोकपरितापेन श्रेयसा युज्यते मृतः । यदत्रानन्तरं कार्यं तत्समाधातुमर्हथ ॥ २ ॥

मृतः	“ இறந்து போனவன்	अनन्तरं	உடனே ஆகவேண்டிய
शोकपरितापेन	சோகத்தால் பரிதாபப் பதால்	कार्यं	காரியம் [சாபிருக்கிற
श्रेयसा	நன்மையால்	यत्	எதுவோ,
युज्यते न	பற்றப்படுகிறானில்லை.	तत्	அதை
अस	இவ்விஷயத்தில்	समाधातुं	அனுஷ்டிக்க
		अर्हथ	கடவீர்.

लोकवृत्तमनुष्ठेयं कृतं वो वाण्यमोक्षणम् । न कालादुत्तरं किञ्चित्कर्म शक्यमुपासितुम् ॥

वः	“உக்கவது	कृतं	இதோடு போதும்.
वाण्यमोक्षणं	கண்ணீர் பெருக்கு கிறதாகிற	कालात् उत्तरं	விதிக்கு பிறி
लोकवृत्तं	லோகசம்பிரதாயமாய்	किञ्चित्	ஒரு
अनुष्ठेयं	அனுஷ்டிக்கப்பட வேண்டியது	कर्म	காரியம்
		उपासितुं	செய்ய
		न शक्यम्	முடியாத.

नियतिः कारणं लोके नियतिः कर्मसाधनम् । नियतिः सर्वभूतानां नियोगेऽपि ह कारणम् ॥

लोके	“உலகில்	इह	இவ்வுலகில்
नियतिः	விதிதான்	नियतिः	விதிதான்
कारणं	எதற்கும் முதற்கார	सर्वभूतानां	எல்லாப் பிரானிகளு டைய
नियतिः	விதிதான் [ணம்,	नियोगेषु	காரியங்களில்
कर्मसाधनं	{ எக்காரியத்திற்கு பிரத்தியஸ்தத்தில் காரணப்படுகிறது.	कारणम्	உடனே இருந்து நடத்துகிறதாகிறது.

न कर्ता कस्यचित्कश्चिपिंगे चापि नेश्वरः । स्वभावे वर्तते लोकस्तस्य कालः परायणम् ॥

कस्यचित्	“எதொன்றிற்கும்	ईश्वरः न	உரிமையுடையவனா
कश्चित्	எவனொருவனும்	लोकः	உள்கு [கான்.
कर्ता न	நடத்துபவனாக	स्वभावे	விதிப்பயினில்
	ஆகான்.	वर्तते	நடந்துவருகிறது.
नियोगे च अपि	ஆக்ரோமிக்கும்	तस्य परायणं	அதை விளைவிப்பது
	விவசயத்திலும்	कालः	விதிதான்.

न कालः कालमत्येति न कालः परिहीयते । स्वभावं हि समासाद्य न कश्चिदतिवर्तते ॥

कालः	“விதி	हि	என்கிறபடியால்
कालं	அததன் பயனை	स्वभावं	விதிப்பயனை
अत्येति न	கடக்கமாட்டாது.	समासाद्य	அடைந்து,
कालः	விதி	कश्चित्	எவனொருவனும்
परिहीयते न	கூடவோ குறையவோ	अतिवर्तते न	அனுபவியா திருக்க
	ஏற்படாது.		முடியாது.

न कालस्यास्ति बन्धुत्वं न हेतुर्न पराक्रमः । न मित्रज्ञातिसंबन्धः कारणं नात्मनो वशः ॥

कालस्य	“விதிக்கு	मित्रज्ञातिसंबन्धः	வேண்டியவன் ஞாதி
बन्धुत्वं	பசுபாதம் என்பது		என்கிற உறவு
अस्ति न	இல்லை.	न	இல்லை.
हेतुः	தனக்கு ஆகவேண்டி	कारणं	முலகாரணம்துவே.
न	இல்லை. [யதென்பது	आत्मनः	ஒருவனுக்கு
पराक्रमः	பிரபத்னமென்பது	वशः न	அடங்கி இஷ்டப்படி
न	இல்லை.		நடக்கிறது அன்று.

किं तु कालपरीणामो द्रष्टव्यः साधु पश्यता । धर्मश्चार्थश्च कामश्च कालक्रमसमाहिताः ॥

किं तु	“ஆயினும்	द्रष्टव्यः	எச்சரிக்கையுடன் கவ
	{ எதையும் நன்கு ஆ		னிக்கப்படவேண்டி
साधु पश्यता	{ ராய்ச்சி செய்கிற ஒருவனால்	धर्मः च	அறமும், [யது.
		अर्थः च	பொருளும்,
कालपरीणामः	{ விதியால் அப்போதை	कामः च	இன்பமும்,
	{ க்கப்போது சம்பவிக்	कालक्रम- } समाहिताः }	விதியின் பயன்களாய்
	கிறது		கைகூடுகின்றன.

इतः स्वां प्रकृतिं वाली गतः प्राप्तः क्रियाफलम् । दानमानार्थसंयोगैः पवित्रं पुण्येश्वरः ॥

पुण्येश्वरः	“வானாமன்னனாகிய	पवित्रं	புண்யமானதும்
वाली	வாலி	स्वां	தனது
इतः	இக்கருந்து	प्रकृतिं	பிறவிகாரணமுமாகிய
गतः	சென்றவனாய்	क्रियाफलं	விளைகளின் பயனை
दानमानार्थ- } संयोगैः }	தானங்கள், அனுக்கிர	प्राप्तः	அடைந்துவிட்டான்.
	ஹங்கள் இவைகளின்		
	சம்பந்தங்களால்		

स्वर्धस्य च संयोगाजितस्तेन महात्मना । स्वर्गः परिगृहीतश्च प्राणानपरिरक्षता ॥१०॥

प्राणान् च	“ உயிரையும்	संयोगात् च	சம்பந்தத்தாலேயே
अपरिरक्षता	திருணமாய் நினைத்த	स्वर्गः	ஸ்வர்க்கமானது
महात्मना	மகாத்மாவான	जितः	வெல்லப்பட்டு
तेन	அவனால்	परिगृहीतः	ஏற்றுக்கொள்ளப்
स्वधर्मस्य	தனது தர்மத்தினது		பட்டது.

एषा वै नियतिः श्रेष्ठा यां गतो हरियूथपः । तदलं परितापेन प्राप्तकालमुपास्यताम् ॥

हरियूथपः	“ வானரோத்தமன்	तत्	ஆனபடியால்
यां	எதோன்றை	परितापेन अलं	பரிதாபப்பட்டது
गतः	அடைந்துவிட்டானே;		போதும்.
एषा	இந்த	प्राप्तकालं	இக்காலத்திற்கேற்ற
नियतिः वै	விதிப்பயன் தான்		காரியம்
श्रेष्ठा	எதற்கும் மேன்மை	उपास्यताम्	அனுஷ்டிக்கப்பட்ட
	யானது.		டும்.”

वचनान्ते तु रामस्य लक्ष्मणः परवीरहा । अवदत्प्रश्रितं वाक्यं सुग्रीवं गतचेतसम् ॥१२॥

रामस्य	ஸ்ரீராமருடைய	गतचेतसं	பிரக்ஞை தப்பிக்
वचनान्ते तु	சொல்லின் முடிவில்		கிடந்த
परवीरहा	விஷ்ணுபகவானின் ம	सुग्रीवं	சுகிரீவனைப் பார்த்து
	ற்றொரு அம்சமாகிய	प्रश्रितं	இனிய
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்,	वाक्यं	பின்வரும் சொல்லை
		अवदत्	மொழிந்தார்.

कुरु त्वमस्य सुग्रीव प्रेतकार्यमनन्तरम् ॥ १३ ॥

सुग्रीव	“ சுக்ரீவரே !	अनन्तरं	இனி ஆகவேண்டிய
त्वं	நீர்	प्रेतकार्यं	உத்தரகிரியை
अस्य	இவருக்கு	कुरु	விதியும்.

ताराङ्गदाभ्यां सहितो वालिनो दहनं प्रति । समाज्ञापय काष्ठानि शुष्काणि च बहूनि च ॥
चन्दनादीनि दिव्यानि वालिसंस्कारकारणात् ॥ १४ ॥

वालिनः	“ வாலியினது	शुष्काणि	உலர்ந்த
दहनं प्रति	தகன விஷயத்தில்	दिव्यानि च	சிறந்த
ताराङ्गदाभ्यां	தாரையுடனும்	चन्दनादीनि	சந்தனம் முதலிய
	அக்கதனுடனும்	बहूनि च	பல
सहितः	கலந்து பேசியவராய்	काष्ठानि	கட்டைகளுக்கு
वालिसंस्कार-	வாலியின் உத்தரக்கி	समाज्ञापय	ஆஞ்ஞாபியும்.
कारणात्	ரிவைக்காக		

समाश्वासय चैनं त्वमङ्गदं दीनचेतसम् । मा भूर्वालिशबुद्धिस्त्वं त्वदधीनमिदं पुरम् ॥१५॥

த்வம் "நீர்
 दीनचेतसं மனம் கொண்டு தமிழ்
 அக்கொண்டிருக்கும்
 एनं இந்த
 अङ्गदं च அங்கதனையும்
 समाश्वासय தேற்றரவுபடுத்தும்.
 त्वं நீர்

वालिशबुद्धिः கோழைத்தனமுடையவராய்
 मा भूः இராதேயும்.
 इदं இந்த
 पुरं நகர்
 त्वदधीनम् உமது அநீனத்திலிருக்கிறது.

अङ्गदस्त्वानयेन्माल्यं वस्त्राणि विविधानि च । घृतं तैलमथो गन्धान्यच्चात्र समनन्तरम् ॥

अङ्गदः तु "அங்கதனும்
 अस्त्र இப்பொழுது
 माल्यं புஷ்பத்தையும்
 विविधानि பலவகை
 वस्त्राणि च வஸ்திரங்களையும்,
 घृतं நெய்யையும்,
 तैलं எண்ணெயையும்,

अथो அவ்விதமே
 गन्धान् வாசனைத் திரவணியங்
 களையும்,
 समनन्तरं இனி வேண்டியதாய்
 यत् च எதுவோ அது [என்
 எல்லாவற்றையும்
 आनयेत् கொண்டுவரட்டும்.

त्वं तार शिविकां शीघ्रमादायागच्छ सम्भ्रमात् ।

त्वरा गुणवती युक्ता ह्यस्मिन् काले विशेषतः

॥ १७ ॥

तार "தாரனே!
 त्वं நீ
 शीघ्रं சீக்கிரமே
 शिविकां சிபிகை ஒன்றை
 आदाय எடுத்துக்கொண்டு,
 सम्भ्रमात् காலதாமதமின்றி
 आगच्छ திரும்பி வந்துசேர்.

हि ஏனெனில்
 अस्मिन् இந்த
 काले பிரஸக்தியில்
 त्वरा விரைதல்
 विशेषतः முக்கியமாய் [தாய்
 गुणवती நன்மை பயக்குகிற-
 युक्ता ஏற்பட்டிருக்கிறது.

सज्जीभवन्तु पुवगाः शिविकावहनोचिताः । समर्था बालिनश्चैव निर्हरिष्यन्ति बालिनम् ॥

समर्थाः च "சாமர்த்தியசாலிக
 बालिनः एव பலிஷ்டர்களும், [ஈரும்,
 शिविका- } பல்லக்கு தூக்குவதில்
 वहनोचिताः } அனுபவமுள்ளவர்
 கருமான

पुवगाः வானார்கள்
 बालिनं வாடலினை
 निर्हरिष्यन्ति எடுத்துச் செல்லு
 வார்கள்;
 सज्जीभवन्तु சித்தமாயிருக்கட்டும்.

एवमुक्त्वा तु सुग्रीवं सुमित्रानन्दवर्धनः । तस्थौ भ्रातृसमीपस्थो लक्ष्मणः परवीरहा ॥

सुग्रीवं சுக்கிரீவனைப் பார்த்து
 तु இவ்விஷயத்தில்
 एवं மேற்கண்டவாறு
 उक्त्वा சொல்லிவிட்டு,
 सुमित्रानन्द- } சுமித்திராதேவியின்
 वर्धनः } ஆனந்தத்தைப் பெ
 ருக்குகிறவரும்,

परवीरहा மற்றொரு விஷயம்
 लक्ष्मणः லக்ஷ்மணர்
 भ्रातृसमीपस्थः { பிராதானிணுடைய பக்
 तस्थौ { கலில் போய்ச்சேர்ந்
 தவராய்
 நின்றுவிட்டார்.

लक्ष्मणस्य वचः श्रुत्वा तारः सम्भ्रान्तमानसः । प्रविवेश गुहां शीघ्रं शिविकागतमानसः ॥

தார:	தாரன்	संभ्रान्तमानसः	பரபரப்புற்றவனாய்
लक्ष्मणस्य	லக்ஷ்மணரது	शीघ्रं	உடனேயே
वचः	நியமனத்தை	गुहां	குகைக்குள்
श्रुत्वा	சுரமெற்கொண்டு,	प्रविवेश	போய்ச் சேர்ந்தான்.
शिविकागत-	சிவிகைப்பொன்றையே		
मानसः	நினைப்பில் கொண்டவனாய்		

आदाय शिविकां तारः स तु पर्यापतत्पुनः ॥ २१ ॥

वानरैरुद्यमानां तां शूरैरुद्धनोचितैः । दिव्यां भद्रासनयुतां शिविकां स्यन्दनोपमाम् ॥
पक्षिकर्मभिराचित्रां द्रुमकर्मभिरावृताम् । आस्थितां चित्रपत्तीभिः सुनिविष्टां समन्ततः ॥
विमानमिव सिद्धानां जालवातायनावृताम् । सुनियुक्तां विशालां च सुकृतां विश्वकर्मणा ॥
दारुपर्वतकोपेतां चारुकर्मपरिष्कृताम् । वराभरणहारैश्च चित्रमाल्योपशोभिताम् ॥ २५ ॥
गुहागहनसंछन्नां रक्तचन्दनरूपिताम् । पुष्पोद्यैः समभिच्छन्नां पद्ममालाभिरेव च ॥
तरुगादित्यवर्णाभिभ्राजमानाभिरावृताम् ॥ २६ ॥

ச: தார:	அந்த தாரன்	सिद्धानां	ஸித்தர்களுடைய
उद्धनोचितैः	துக்குவதில் அனுபவ	विमानं	விமானத்தை
शूरैः	சூரர்களான [முன்ன	इव	போலிருக்கிறதும்,
वानरैः	வானரர்களால்	जाल-	சல்லடைக்கண்க
उद्यमानां	வகிக்கப்படுகிறதும்,	वातायनावृतां	குற்ற சாளரங்களை
दिव्यां	அழகானதும்,		புடையதும்,
भद्रासनयुतां	சிக்காசனத்தோடு	विश्वकर्मणा	விசுவகர்மானினால்
शिविकां	உயர்ந்த ஆஸனத்	विशालां च	ஹிசாலமாயும்
स्यन्दनोपमां	தையுடையதும்,	सुनियुक्तां	உறதியாயும்
पक्षिकर्मभिः	பகிப பிரதிமைகளால்	सुकृतां च	அழகாய் கிருமிக்கப்
आचित्रां	அழகுற்ற வரையப்	दारुपर्वतकोपेतां	பட்டதும்,
द्रुमकर्मभिः	பெற்றதும்,		மரங்களில் வரையப்
आवृतां	விருஷப் பிரதிமை	चारुकर्म-	பட்ட பர்வதங்களை
चित्रपत्तीभिः	களால்	परिष्कृतां	புடையதும்
आस्थितां	வரையப்பெற்றதும்,		மெருகுவேலைகளால்
समन्ततः	சித்திரைவரிசை	वराभरणहारैः च	அழகாய்ச் செய்யப்
सुनिविष्टां	கனால்		பட்டதும்,
	நிறைந்துள்ளதுமும்,	चित्रमाल्योप-	சிறந்த ஆபரணங்களா
	காற்புறமும் உல்லாச	शोभितां	தும், மாலைகளாலும்,
	மாய்ச் தங்குமிடக்க		அழகிய புஷ்பங்களா
	ளையுடையதும்,		ல் அழகுற்று விளக்
			குக்கிறதும்,

गुहागहन-)	குகைகளும், வானங்	तरुणादित्य-)	இளஞ்சூரியனது
संछन्ना)	ளும் வரையப்பெ	वर्णाभिः च)	ஒளிகொண்டு
	ற்றதும்,	आजमानाभिः एव	விளங்குகின்ற
रक्तचन्दन-)	செஞ்சந்தனத்தால்	पद्ममालाभिः	தாமரைமாலையால்
रुषितां)	பூசப்பெற்று விளங்	आवृतां	விளங்குகிற துமரன்
	குகிறதும்,	तां	அந்த
पुष्पैः	புஷ்பக்குவியல்களால்	शिविकां	பல்லக்கை
समभिच्छन्ना	தூசப்பெற்றிருக்கி	आदाय	எடுத்துக்கொண்டு,
	றதும்,	पुनः तु	மீளவும்
		पर्याप्तत्	வந்துசேர்ந்தான்.

ईदृशीं शिविकां दृष्ट्वा रामो लक्ष्मणमब्रवीत् । क्षिप्रं विनीयतां वाली प्रेतकार्यं विधीयताम् ॥

रामः	மூராமர்,	वाली	“வாலி
ईदृशीं	இப்படிப்பட்ட	क्षिप्रं	சீக்கிரமே
शिविकां	பல்லக்கை	विनीयतां	சொண்டுபோகப்
दृष्ट्वा	பார்க்குது,		பட்டும்.
लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணரை நோக்கி	प्रेतकार्यं	பிரேதகார்யமானது
अब्रवीत्	பின்வருமாறு ஆக்ஞா	विधीयताम्	செய்யப்பட்டதும்.”
	பித்தருளினார்.		

ततो वालिनमुद्यम्य सुग्रीवः शिविकां तदा । आरोपयत विक्रोशन्नङ्गदेन सहैव तु ॥२८॥

तदा	அப்பொழுது	विक्रोशन्	கதறிக்கொண்டே
सुग्रीवः तु	சுக்கிரீவனே	ततः उद्यम्य	அவ்விடத்திலிருந்து
अङ्गदेन सह एव	அங்கதனோடு கூடவே	शिविकां	பல்லக்கில் [தூக்கி,
वालिनं	வாலியை	आरोपयत	வைத்தார்.

आरोप्य शिविकां चैव वालिनं गतजीवितम् । अलङ्कारैश्च विविधैर्माल्यैर्वस्त्रैश्च भूषितम् ॥

आज्ञापयत्तदा राजा सुग्रीवः पुवगेश्वरः । और्ध्वदैहिकमार्यस्य क्रियतामनुरूपतः ॥ ३० ॥

पुवगेश्वरः	வானரோத்தமனும்	भूषितं	அலங்கரிக்கப்பட்டவ
राजा	மன்னனுமாகிய	शिविकां	சிலிகையில் [எய்
सुग्रीवः	சுக்கிரீவன்,	आरोप्य	வைத்துவிட்டு,
गतजीवितं	இறந்துபோன	तदा एव	உடனேயே
वालिनं	வாலியை	आज्ञापयत्	பின்வருமாறு ஆக்ஞா
विविधैः	பலவகை		பித்தான்.
अलङ्कारैः च	அலங்காரங்களாலும்	आर्यस्य	தாமரனுக்கு
माल्यैः च	மாலையாலும்	अनुरूपतः	எற்றடிமே
वस्त्रैः च	வஸ்திரங்களாலும்	और्ध्वदैहिकं	உத்திரக்கிரியை
		क्रियताम्	செய்யப்பட்டதும்.

विश्राणयन्तो रत्नानि विविधानि बहून्पि । अग्रतः पुवगा यान्तु शिविकासमनन्तरम् ॥

புவகா:	“ வானரர்கள்	விவாணயந்த:	இறைத்துக்கொண்டு
வஹி	பல	சிவிகாசமனந்தர்	சிவிகைக்கு பக்கலி
வिवிधानि	நானாவகை	அஃரத:	முன்பு [வேலே
रत्नानि अपि	ரத்னங்களுக்கும்	யான்து	செல்லட்டும்”.

राज्ञामृद्विशेषा हि दृश्यन्ते भुवि यादृशाः । तादृशं वालिनः क्षिप्रं प्राकुर्वन् और्वदैहिकम् ॥

भुवि	உலகில்	तादृशं	அனவகளுக்கிடான
राज्ञां	மன்னர்களுக்கு	और्वदैहिकं	உத்தரக்கிரியையை
यादृशाः	எப்படிப்பட்டதான	वालिनः	வாலிக்கு
मृद्विशेषा:	செல்வத்தாலுண்டா	क्षिप्रं	விரைவில்
	கிய கௌரவங்கள்	प्राकुर्वन्	செய்தார்கள்.
दृश्यन्ते हि	காணப்படுகின்ற		
	னவே		

अङ्गदं परिगृह्णाशु ताराप्रभृतयस्तदा । क्रोशन्तः प्रययुः सर्वे वानरा हतवान्धवाः ॥ ३३ ॥

तदा	அப்பொழுது	अङ्गदं	அங்கதனை
हतवान्धवाः	ஆத்தபந்துவையிழ	परिगृह्णा	குழந்த கொண்டு,
ताराप्रभृतयः	தாரை முதலிய [ந்த	आशु	விரைவில்
वानराः	வானரர்கள்	क्रोशन्तः	கதறிக்கொண்டே,
सर्वे	எல்லோரும்	प्रययुः	புறப்பட்டார்கள்.

ततः प्रणिहिताः सर्वा वानर्योऽस्य वशानुगाः । चुकुशुर्वीर वीरेति भूयः क्रोशन्ति ताः स्त्रियः ॥

ततः	அப்பொழுது	इति	என்று உலிக்கொண்
अस्य	இவனுடைய	चुकुशुः	அழுதார்கள். [ட்ட
वशानुगाः	அநினைத்திலிருந்த	ताः	அந்த
स्त्रियः	மனைவிமார்கள்	वानर्यः	வானரத்தீர்கள்
सर्वाः	எல்லோரும்	प्रणिहिताः	அவனையே விளக்கின்
वीर	‘வீர !	भूयः	பலவாறு [றவர்களால்
वीर	‘வீர !	क्रोशन्ति	கதறினார்கள்.

ताराप्रभृतयः सर्वा वानर्यो हतयूथपाः । अनुजमुहि भर्तारं क्रोशन्त्यः करुणस्वनाः ॥

हतयूथपाः	நாயகனைப் பறிக்க	करुणस्वनाः	பரிதாபமாகக் குரலி
	டுத்த	क्रोशन्त्यः	கதறிக்கொண்டு [ட்டு
ताराप्रभृतयः	தாரை முதலிய	भर्तारं	கணவனை
वानर्यः	வானரத்தீர்கள்	अनुजमुः हि	தொடர்ந்தே
सर्वाः	எல்லோரும்		சென்றார்கள்.

तासां रुदितशब्देन वानरीणां वनान्तरे । वनानि गिरयः सर्वे विक्रोशन्तीव सर्वतः ॥

सर्वतः	எல்லாப்புறங்களிலும்	वानरीणां	வானரஸ்திரீக
वनानि	காடுகள்		ஞாண்டிய
गिरयः	மலைகள்	रुदितशब्देन	அழுவதா லுண்டான
सर्वे	எல்லாமும்		சத்தத்தால்
वनान्तरे	வனத்தினிடையில்	विक्रोशन्ति	எதிரொலியால்
तासां	அந்த		அழுகின்றன
		हव	போலிருந்தன.

पुलिने गिरिनद्यास्तु विविक्ते जलसंवृते । चितां चक्रुः सुबहवो वानरा वनचारिणः ॥

वनचारिणः	வனவாசிகளாகிய	जलसंवृते	ஜலத்தால் சூழப்பட்ட
वानराः	வானரர்கள்	विविक्ते	பரிசுத்தமான
सुबहवः तु	பலரும்	पुलिने	மணல்திட்டில்
गिरिनद्याः	மலையருவியினது	चितां	சிதையை
		चक्रुः	அடுக்கினார்கள்.

अवरोप्य ततः स्कन्धाच्छिविकां वहनोचिताः । तस्थुरेकान्तमाश्रित्य सर्वे शोकसमन्विताः ॥

वहनोचिताः	தூக்கிவந்தவர்கள்	आश्रित्य	சென்று,
शिविकां	பல்லக்கை	सर्वे	எல்லோரும்
स्कन्धात्	தோளினின்று	शोकसमन्विताः	சோகத்தால் தடிக்
ततः	அவ்விடத்தில்		கின்றவர்களாய்
अवरोप्य	இறக்கிவைத்துவிட்டு,	तस्थुः	நின்றனெகாண்டிருந்
एकान्तं	ஏகாந்தமான ஓரிடத்		தார்கள்.
	திருக்கு		

ततस्तारा पतिं दृष्ट्वा शिविकातलशायिनम् । आरोप्याङ्गे शिरस्तस्य विललाप सुदुःखिता ॥

ततः	அப்பொழுது	शिरः	சிரை
तारा	தாரை	अङ्गे	தன் மடிமீது
शिविकातल-	சிவிகையின்மீது	आरोप्य	தூக்கிவைத்துக்
शायिनं	படுத்துக்கிடக்கும்		கொண்டு,
पतिं	நாயகனை	सुदुःखिताः	துக்கம் மேலிட்டவ
दृष्ट्वा	பார்த்து,		ளாய்
तस्य	அவனது	विललाप	பின்வருமாறு புலம்பி
			க்கதறினாள்.

हा वानरमहाराज हा नाथ मम वत्सल । हा महार्ह महाबाहो हा मम प्रिय पश्य माम् ॥

हा वानरमहाराज	“ஓ! வானரர் கோம	हा मम प्रिय	ஓ! என் காதுலே!
	கனே!	मम	என்மீது
हा नाथ	ஓ! நாயகனே!	वत्सल	அன்பார்த்தவனே!
हा महार्ह	மகா பூஜ்யனே!	मां	என்னை
महाबाहो	மகா ஆற்றலுடைய	पश्य	கண்ணிழித்துப்
	வனே!		பாருமே!

जनं न पश्यसीमं त्वं कस्माच्छ्लोकाभिपीडितम् ॥ ४१ ॥

त्वं	“தேவரீர்	जनं	ஜனத்தை
इमं	இந்த	कस्मान्	என்
श्लोकाभिपीडितं	சோகத்தால் மிக வருந்தும்	पश्यसि न	கண்ணெடுத்துப் பாராதிருக்கின்றீர்?

प्रहृष्टमिव ते वक्तुं गतासोरपि मानद । अस्तार्कसमवर्णं च लक्ष्यते जीवतो यथा ॥ ४२ ॥

मानद	“யாவரிடமும் மரியாதையாய் நடப்பவரே!	जीवतः	உயிருடன் இருக்கின்ற வனது
ते	தேவரீர்	यथा	போன்றதாய்
गतासोः अपि	இறந்துபோயிருப்பி	प्रहृष्ट इव	களை யுடன் இருக்கிறதா
वस्त्रं	முகமானது [னும்		கவீ
अस्तार्कसमवर्णं च	{ அஸ்தமய சூரியபக வாணை நிகர்த்த கார் தியுடையதாய்	लक्ष्यते	காணப்படுகிறது.

एष त्वां रामरूपेण कालः कर्षति वानर । येन स्म विधवाः सर्वाः कृता एकेषुणा रणे ॥

वानर	“வானரரே!	कृताः स्म	ஆக்கப்பட்டார்களோ
येन	எவரால்	एषः	இந்த [அந்த
रणे	போரில்	कालः	எமனே
एकेषुणा	ஒரு பாணத்தால்	रामरूपेण	ராமனை உருவக்
सर्वाः	எல்லோரும்	त्वां	தேவரீரை [கொண்டு
विधवाः	விதவைகளாக	कर्षति	ஆடைத்திருக்கிறார்.

इमास्तास्तव राजेन्द्र वानर्यो वल्लभाः सदा । पादैर्विकृष्टमध्वानमागताः किं न बुध्यसे ॥

राजेन्द्र	“ராஜேந்த்ரமரே!	विकृष्टं	கீண்ட
सदा	எப்பொழுதும்	अध्वानं	தூதம்
तव	தேவரீரது	पादैः	கால்நடையாய்
वल्लभाः	அன்புபெற்ற	आगताः	வந்திருக்கின்றார்கள்.
ताः	அந்த	किं	என்
इमाः	இந்த	बुध्यसे न	கவலிடாதிருக்கின் றீர்?
वानर्यः	வானரஸ்திரீகள்		

तवेष्टा ननु नामैता भार्याश्चन्द्रनिभाननाः ॥ ४५ ॥

चन्द्रनिभाननाः	“சந்திரனை நிகர்த்த முகங்களை யுடைய	तव	தேவரீரது
एताः	இந்த	इष्टाः	மணங்கொண்டு நடக்கின்றவர்கள்
भार्याः	மனைவிமார்கள்	ननु नाम	இல்லையா என்ன?

इदानीं नेक्षसे कस्मात्सुग्रीवं प्लवगेश्वरम् । एते हि सचिवा राजन् तारप्रभृतयस्तव ॥
 पुरवासी जनश्चायं परिवार्याऽऽसतेऽनघ । विसर्जयैतान् प्लवगान् यथोचितमरिन्दम ॥
 ततः क्रीडामहे सर्वा वनेषु मदनोत्कटाः ॥ ४७ ॥

புலகேசர்	“வானரமன்னரான	அசுரே	காத்தாநிற்கின்றனர்.
சுக்ரீவ	சக்கிரீவரை	அனघ	புண்பாத்தமாவே!
இடானீ	இப்பொழுது	அரிந்தம	சத்ருஸம்ஹாரகரே!
கஸ்தவ	ஏனோ	ஏதான	இந்த
இக்ஷசே ந	கண்ணெடுத்துப்பா	புலகான	வானரர்களை
	ராதிருக்கின்றீர்?	யதோசித	முறைப்படி
ராஜந்	அரசே!	விசர்ஜய	விடைகொடுத்தனுப்பி
தவ	தேவரீரது	வனேசு	வனங்களில் [விடும்.
தாரப்ரஹுதய:	தாரன் முதலிய	மதனோத்கடா:	அன்பால் பெருமை
ஏதே	இந்த		பெற்று விளங்கிய
சசிவா: ஹி	மந்திரியர்களும்,	சர்வா:	நாங்களெல்லோரும்
புரவாசி	புரவாஸிகளாகிய	தத:	இவ்விடத்திலேயே
அய் ஜன: ச	இந்த ஜனசமூகமும்	கிரீடாமஹே	இன்பமாய்க் காலங்க
பரிவார்ய	சூழ்ந்துகொண்டு,		ழித்துவிடுகிறோம்.”

एवं विलपतीं तारां पतिशोकपरिप्लुताम् । उत्थापयन्ति स्म तदा वानर्यः शोककर्षिताः ॥

शोककर्षिता:	சோகத்தால் வாடிக்கிடந்த	एवं	மேற்கண்டவண்ணம்
वानर्य:	வானரஸ்திரீகள்	विलपतीं	புலம்பிக்கதறும்
तदा	அப்பொழுது	तारां	தாரையை
पतिशोक- } परिप्लुतां }	கணவனை நினைத்து சோகித்து மெய்ம றந்து	उत्थापयन्ति स्म	தேற்றரவுபடுத்தி னார்கள்.

सुर्यवेण ततः सार्धमद्भुतः पितरं रुदन् । चित्तमारोपयामास शोकेनाभिहतेन्द्रियः ॥४९॥

ततः	அதன்மேல்	अभिहतेन्द्रियः	இத்திரியங்கள் சிதற
अद्भुतः	அங்கதன்	रुदन्	அழுதுகொண்டு
सुर्यवेण	சக்கிரீவனோடு	पितरं	தந்தையை
सार्ध	சுடவே	चित्तां	சிதையின் பீது
शोकेन	சோகத்தால்	आरोपयामास	வளர்த்தினான்.

ततोऽग्निं विधिवद्वा सोपसव्यं चकार ह । पितरं दीर्घमध्वानं प्रस्थितं व्याकुलेन्द्रियः ॥

व्याकुलेन्द्रियः	இத்திரியங்கள் கலங்கி க்கிடந்த	विधिवत्	விதிப்படி
सः	அவன்	अग्निं	நெருப்பை
दीर्घं अध्वानं	நெடுவழி	दवा	போட்டுவிட்டு,
प्रस्थितं	செல்லும்	ततः	அதன்மேல்
पितरं	தந்தைக்கு	अपसव्यं	அப்பிரதக்ஷிணம்
		चकार ह	செய்தான்.

संस्कृत्य वालिनं ते तु विधिपूर्वं पुवङ्गमाः । आजग्मुरुदकं कर्तुं नदीं शीतजलां शुभाम् ॥

ते	அந்த	शुभां	அமுதியானும்
पुवङ्गमाः	வரணர்கள்	शीतजलां तु	குளிர்ந்த ஜலமுடைய
विधिपूर्वं	விதிப்படி	नदीं	நதிக்கு [துமான
वालिनं	வாலிக்கு	उदकं	ஸ்நநத்தை
संस्कृत्य	தக்கடடி மரியாதை	कर्तुं	செய்ய
	செய்துவிட்டு,	आजग्मुः	போய்த் சேர்ந்தார்கள்.

ततस्ते सहितास्तत्र बह्वदं स्थाप्य चाग्रतः । सुग्रीवतारासहिताः सिपिचुर्वालिनं जलम् ॥

तत्र	அங்கிடத்தில்	ततः	அப்பொழுது
सुग्रीवतारासहिताः	சுக்ரீவன், தாரை	अह्वदं च	அந்ததனை
	இவர்களை அடிருந்த	अग्रतः स्थाप्य हि	முன்னிட்டுக்கொண்டு
ते	அவர்கள்	वालिनं	வாலிக்கு
सहिताः	ஒன்றுகூடி	जलं	ஸ்நநம்
		सिपिचुः	செய்தார்கள்.

सुग्रीवेणैव दीनेन दीनो भूत्वा महाबलः । समानशोकः काकुत्स्थः प्रेतकार्यान्विकारयत् ॥

महाबलः	மகா சக்திவாணிய	भूत्वा	ஆகி,
काकुत्स्थः	கூராமர்	दीनेन	துக்கப்படுகின்ற
समानशोकः	அவர்கள் சோகத்	सुग्रीवेण एव	சுக்ரீவனைக்கொண்டே
	தால் துன்புற்று	प्रेतकार्याणि	உத்திரக்கிரியைகளை
दीनः	மனம் கொந்தவராய்	अकारयत्	செய்வித்தார்.

ततस्तु तं वालिनमय्यपौरुषं प्रकाशमिद्वாகुवरेषुणा हतम् ।

प्रदीप्य दीप्ताग्निसमौजसं तदा सलक्ष्मणं राममुपेयिवान् हरिः ॥ ५४ ॥

तदा	அப்பொழுது	वालिनं	வாலியை
हरिः	வாரணன், (சுக்ரீவன்)	प्रदीप्य	தகனஞ்செய்துவிட்டு,
अय्यपौरुषं	சிறந்த பராக்கிரம	ततः	அதன்மேல்
	முடையவனும்,	सलक्ष्मणं	ஸக்தமணனும்
प्रकाशं	மகா பிரஸித்தி பெற்ற		இருந்தவரும்
	நவனும்,	दीप्ताग्नि-	கொழுந்துவிட்டெரி
इद्वாகुवरेषुणा	இக்தவரகு குலதிலக	समौजसं तु	யும் அக்கிணியை விகர்
	ரின் பாணத்தால்		த்த ஒளியுடையவரு
हतं	கொணையுண்டவனை		மான
	மான	रामं	சுக்ராமரை
तं	அந்த	उपेयिवान्	அடைந்தான்.

इत्यापे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

किष्किन्धाकाण्डे पञ्चविंशः सर्गः ॥

षड्विंशः सर्गः—இருபத்திஆறாவது ஸர்க்கம் ॥ ௨௬ ॥

सुग्रीवाङ्गदयो राज्याभिषेकः—சுகிரீவனுக்கும் அங்கதனுக்கும் ராஜ்யாபிஷேகம்.

ततः शोकाभिसन्तप्तं सुग्रीवं क्षिन्नवाससम् । शाखामृगमहामात्याः परिवार्योपतस्थिरे ॥१॥

शाखामृग- महामात्याः } ततः शोकाभिसन्तप्तं	வ: னரோத்தம மந்திரி மார்கள் அப்பொழுது சோகத்தால் பரிதபித் துக்கொண்டு	क्षिन्नवाससं सुग्रीवं परिवार्यं उपतस्थिरे	நா ஆடையோடிருந்த சுகிரீவனை சுற்றிச் சூழ்ந்து, நின்றுகொண்டிருந் தார்கள்.
---	--	--	--

अभिगम्य महाबाहुं राममक्षिष्टकारिणम् । स्थिताः प्राञ्जलयः सर्वे पितामहमिवर्षयः ॥

सर्वे महाबाहुं अक्षिष्टकारिणं रामं अभिगम्य	எல்லோரும் மகாபாசுவும் அனாயாசமாய் எதை யும் செய்துமுடிக்க கிறவருமான ஸ்ரீராமரை கிட்டி,	प्राञ्जलयः कषयः पितामहं इव स्थिताः	அஞ்சலிஹஸ்தர்கள் ளாகி ரிவழிகள் பிரம்மதேவரிடம் எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே காத்தாநின்றார்கள்.
--	---	--	---

ततः काञ्चनशैलाभस्तरुणार्कनिभाननः । अब्रवीत्प्राञ्जलिर्वाक्यं हनुमान् मारुतात्मजः ॥

ततः काञ्चनशैलाभः तरुणार्कनिभाननः मारुतात्मजः	அச்சமயத்தில் பொன்மலைபோன்ற வரும், இளஞாயிறுபோன்ற முகமுடையவரும், வாயுகுமாரருமாகிய	हनुमान् प्राञ्जलिः वाक्यं अब्रवीत्	ஹனுமான் கையைக் குவித்துக் கொண்டு பின்வரும் விண்ணப் பத்தை செய்தருளினார்.
---	---	---	--

भवत्प्रसादात्सुग्रीवः पितृपैतामहं महत् । वानराणां सुदुष्प्रापं प्राप्तो राज्यमिदं प्रभो ॥४॥

प्रभो सुग्रीवः भवत्प्रसादात् पितृपैतामहं	“பிரபுவே! சுகிரீவர் தேவரீரது அனுக்ரிச சத்தால் தலைமுறையாய் வந்ததும்	सुदुष्प्रापं वानराणां इदं महत् राज्यं प्राप्तः	பெறுவதற்கரியது மான் வானரர் அனாடைய இந்த பெரிய ராஜ்யத்தை அடைந்தார்.
---	---	--	--

भवता समनुज्ञातः प्रविश्य नगरं शुभम् । संविधास्यति कार्याणि सर्वाणि ससुहृज्जनः ॥

भवता समनुज्ञातः ससुहृज्जनः शुभं	“தேவரீரால் ஆக்ஞாபிக்கப்பட்ட வராய் அன்பர்களோடுகூடி கிறந்த [னவராய்	नगरं प्रविश्य सर्वाणि कार्याणि संविधाम्यति	நகரில் புகுந்து, எல்லா காரியங்களையும் விதிக்கட்டும்.
--	--	--	--

स्नातोऽयं विविर्गन्धैरौषधैश्च यथाविधि । अर्चयिष्यति रत्नैश्च माल्यैश्च त्वां विशेषतः ॥

अयं	“ இவர்	त्वां	தேவரீரை
यथाविधि च	முறைப்படியே	विशेषतः	விசேஷமாய்
विविधैः	பலவகை	रत्नैः च	ரத்தனக்களாலும்
गन्धैः	பரிமாண [கண்கள்]	माल्यैः च	மாலிகளாலும்
औषधैः	அபிஷேகத்திரவியங்-	अर्चयिष्यति	பெருமைப்படுத்து
स्नातः	பட்டாபிஷேகம்		வார்.
	பெற்றவராய்		

इमां गिरिगुहां रम्यामभिगन्तुमितोऽहंसि । कुरुष्व स्वामिसंबन्धं वानरान् संप्रहर्षयन् ॥

इतः	இனிதத்திரிருந்து	वानरान्	வானரர்களை
इमां	இந்த	संप्रहर्षयन्	மகிழ்விக்கச்செய்கின்
रम्यां	அழகிய		றவராய்
गिरिगुहां	மலைக்குறைக்குள்	स्वामिसंबन्धं	மன்னனுடன் விளங்
अभिगन्तुं	எழுந்தருள		குவதை
अहंसि	தேவரீர் திருவுளம்	कुरुष्व	செய்தருளும்.
	கொள்ளவேண்டும்;		

एवमुक्तो हनुमता राघवः परवीरहा । प्रत्युवाच हनूमन्तं बुद्धिमान् वाक्यकोविदः ॥ ८ ॥

हनुमता	ஹனுமாரால்	बुद्धिमान्	புத்திமானும்
एवं	மேற்கண்டவாறு	परवीरहा	விவ்ஹு அவதாரவு
उक्तः	விண்ணப்பஞ் செய்	राघवः	ஸ்ரீராமர் [மாகிய
	யப்பட்டவரும்,	हनुमन्तं	ஹனுமாரை பார்த்து
वाक्यकोविदः	{ சொல்லின் னுட்பங்	प्रत्युवाच	பின்வருமாறு திருவா
	களை அறிவதில்		ய்மலர்ந்தருளினார்.
	நிபுணரும்,		

चतुर्दश समाः सौम्य ग्रामं वा यदि वा पुरम् । न प्रवेक्ष्यामि हनुमन् पितुर्निर्देशपालकः ॥

हनुमन्	“ ஹனுமானே !	ग्रामं	நர் கிராமத்தினுள்
सौम्य	புண்பாத்தமாவே !	यदि वा	அல்லது [னோ,
पितुः	தந்தையினது	पुरं वा	நகரத்தினுள்ளோ,
निर्देशपालकः	ஆக்ஷேபப்படி நடக்கின்	चतुर्दश	பதினான்கு
	றவனாகிய நான்,	समाः	வருகக்கள்
		प्रवेक्ष्यामि न	புகமாட்டேன்.

सुसमृद्धां गुहां रम्यां सुग्रीवो वानरर्षभः । प्रविष्टो विधिवद्वीरः क्षिप्रं राज्येऽभिषिच्यताम् ॥

वानरर्षभः	“ வானரோத்தமனும்,	प्रविष्टः	சென்றவனும்
वीरः	சூரனுமாகிய	विधिवत्	முறைப்படி
सुग्रीवः	சுகரீவன்	क्षिप्रं	விசைவில்
रम्यां	அழகானதும்	राज्ये	ராஜ்யத்தில்
सुसमृद्धां	அதிகசெல்வம் நிறைந்	अभिषिच्यताम्	அபிஷேகஞ் செய்விக்
गुहां	குறைக்கு [கடற்றின]		கப்படட்டும்.

एवमुक्त्वा हनूमन्तं रामः सुग्रीवमब्रवीत् । वृत्तज्ञो वृत्तसम्पन्नमुदारबलविक्रमम् ॥ ११ ॥

वृत्तज्ञः	{ உலக வாய்ப்பிரதாயன் களை நன்கு அறிந்த வராகிய	वृत्तसम्पन्नं	நல்லொழுக்கமுடைய வனும்
रामः	ஸ்ரீராமர்	उदारबलविक्रमं	{ மகத்தான ஆற்றலை யும் ஆண்மையையும் உடையவனுமான
हनूमन्तं	ஹனுமனாபப்பார்த்து	सुग्रीवं	சுகிரீவனைப்பார்த்து
एवं	மேற்கண்டவாறு	अब्रवीत्	பின்வருமாறு ஆக்குநர் பித்தமுள்ளார்.
उक्त्वा	அருளிச்செய்துவிட்டார்.		

इममप्यङ्गदं वीर यौवराज्येऽभिषेचय । ज्येष्ठस्य स सुतो ज्येष्ठः सदृशो विक्रमेण च ॥
अङ्गदोऽयमदीनात्मा यौवराज्यस्य भाजनम् ॥ १२ ॥

वीर	“ வீரனே !	अयं	இந்த
इमं	இந்த	अङ्गदः	அங்கதன்
यौवराज्यस्य	இளவரசனுக்குரிய தற்கு	अदीनात्मा	எதற்கும் சலியாத
भाजनं	எந்த உத்தரமாகிய	ज्येष्ठः	உத்தமன் ;
अङ्गदं	அங்கதனை	ज्येष्ठस्य	முத்தவருடைய
यौवराज्ये	இளவரசராக	सुतः	புதல்வன் ;
अभिषेचय	முடிசூட்டியவையும் ;	विक्रमेण च	பரக்கிரமத்திலோ
सः	அந்த	सदृशः अपि	அவருக்கு ஒப்பான வன்.

पूर्वोऽयं वार्षिको मासः श्रावणःसलिलागमः । प्रवृत्ताः सौम्य चत्वारो मासा वार्षिकसंज्ञिकाः॥

सौम्य	புண்டரீகமாதே !	सलिलागमः	சைம்பெரழியும்
वार्षिकसंज्ञिकाः	வார்க்கக்கொன்று சொல்லப்பட்ட	अयं	இந்த
श्रावणः	சான்று	श्रावणः	ஆவராதம்
मासाः	மாதங்களும்	पूर्वः	முதலாவது
प्रवृत्ताः	கடைபெறுகின்றன ;	वार्षिकः	வார்க்க
		मासः	மாதம்.

नायमुद्योगसमयः प्रविश त्वं पुरीं शुभाम् । अस्मिन्वत्स्याम्यहं सौम्य पर्वते सहलक्ष्मणः ॥

अयं	“ இது	प्रविश	பெயர்க்கேள்,
उद्योगसमयः	காரியத்திற்கேற்ற சமயம்	सौम्य	அன்பு !
न	அன்று.	अहं	என்
त्वं	நீ	सहलक्ष्मणः	சகலக்ஷ்மணனோடுகூட
शुभां	உதகேள்	अस्मिन्	இந்த
पुरीं	பேரூக்கு	पर्वते	பர்வதத்தில்
		वस्यामि	காடக்கார்க்கேடுகள்.

इयं गिरिगुहा रम्या विशाला युक्तमारुता । प्रभूतसलिला सौम्य प्रभूतकमलोत्पला ॥

சௌம்ய	"அன்பா!	யுக்தமாஸ்தா	சுகமான காற்றாண்டிய
इयं	இந்த		தாயிருக்கிறது.
गिरिगुहा	மலையின் ஏகாந்தஸ்த	प्रभूतसलिला	மேண்டிய ஜலசேனக
	லமோ		சியமிருக்கிறது.
रम्या	மனோகரமாயிருக்கி	प्रभूतकमलोत्पला	தாமரைகளும் ஆம்பல்
	றது.		களும் ஏரானமாயி
विशाला	விசாலமாயிருக்கிறது.		ருக்கின்றன.

कार्तिके समनुप्राप्ते त्वं रावणवधे यत । एष नः समयः सौम्य प्रविश त्वं स्वमालयम् ॥

சௌம்ய	"அப்பா!	एषः	இதுதான்
त्वं	நீ	नः	நமக்கு
रावणवधे	ராவணனுடைய வதை	समयः	ஏற்காலம்.
	விஷயத்தில்,	त्वं	நீ
कार्तिके	கார்த்திகைமீ	स्व मालयं	உனதான்மனைக்கு
समनुप्राप्ते	ஆரம்பித்ததும்	प्रविश	போய்ச்சேர்.
यत	முயர்ச்சிக்கெய்வரயாக.		

अभिषिञ्चस्व राज्ये च सुहृदः संप्रहर्षय ॥ १८ ॥

राज्ये	"ராஜ்யத்தில்	सुहृदः च	ஆன்பர்களையும்
अभिषिञ्चस्व	திருமுடி சூட்டிக்	संप्रहर्षय	உள்ளக்குள்ளேச்செய்.
	கொள்.		

इति रामाभ्यनुज्ञातः सुग्रीवो वानराधिपः । प्रविवेश पुरीं रम्यां किष्किन्धां वालिपालिताम् ॥

इति	மேற்கண்டவாறு	वालिपालितां	வாலியனால் பரீபாலித்
रामाभ्यनुज्ञातः	ஸ்ரீராமனது உபதேசம்	रम्यां	சுகமய
	பெற்றவனும்	किष्किन्धां	கிஸ்கிந்தா
वानराधिपः	வானரமன்னனுமாகிய	पुरीं	புரக்கு
सुग्रीवः	சுகிரீவன்,	प्रविवेश	போய்ச்சேர்ந்தான்.

तं वानरसहस्राणि प्रविष्टं वानरेश्वरम् । अभिवाद्य प्रविष्टानि सर्वतः पर्ववारयन् ॥ २० ॥

प्रविष्टानि	கூடவந்த	तं	அதன்
वानरसहस्राणि	பல வானரர்கள்	अभिवाद्य	வணங்கி,
प्रविष्टं	வந்து சென்ற	सर्वतः	எதிரெதரும்
वानरेश्वरं	வானரசர்	पर्ववारयन्	புரத்தின் முகம்.

ततः प्रकृतयः सर्वा इष्टा हरिणेश्वरम् । प्रणम्य मूर्धा पतिता वसुधायां समाहिताः ॥

ततः	அப்பொழுது	समाहिताः	பத்திமைகொண்டு
प्रकृतयः	பிரணைகள்	मूर्धा प्रणम्य	தலை வணங்கி,
सर्वाः	எல்லோரும்	वसुधायां	பூமியில்
हरिणेश्वरं	வானரகணபன்னை	पतिताः	விழுந்து சேனித்தார்கள்.
इष्टा	பார்த்து		

सुग्रीवः प्रकृतीः सर्वाः संभाष्योत्थाप्य वीर्यवान् । भ्रातुरन्तःपुरं सौम्यं प्रविवेश महाबलः ॥

वीर्यवान्	விரியவானும்	उत्थाप्य	எழுத்திருக்கச்செய்து,
महाबलः	மகா ஆற்றலுடையவனும்	संभाष्य	முடிமன்கூறி,
	ஹமாவன்	भ्रातुः	தமயனது
सुग्रीवः	சுகரீவன்	सौम्यं	மெனாகாமாயிருக்கிற
प्रकृतीः	பிரணைகள்	अन्तःपुरं	அந்தப்புரத்திற்கு
सर्वाः	எல்லோரையும்	प्रविवेश	பொருள்.

प्रविश्य त्वभिनिष्क्रान्तं सुग्रीवं वानरर्षभम् । अभ्यपिञ्चन्त सुहृदः सहस्राक्षमिवामराः ॥

अमराः	தேவர்கள்	तु	உடனே
सहस्राक्षं	இத்திரளை	अभिनिष्क्रान्तं	வந்துசேர்ந்த
इव	எவ்வண்ணமோ	वानरर्षभं	வானரோத்தமனாகிய
	அவ்வண்ணமே	सुग्रीवं	சுகரீவனை
सुहृदः	நண்பர்கள்	अभ्यपिञ्चन्त	பட்டாபிஷேகஞ்செய்துவைத்தார்கள்.
प्रविश्य	புகுந்து,		

तस्य पाण्डुरमाजहृच्छत्रं हेमपरिष्कृतम् । शुक्ले च वालव्यजने हेमदण्डे यशस्करे ॥ २४ ॥

तस्य	அவருக்கு	शुक्ले	வெண்
हेमपरिष्कृतं	பொன்கைப்பிடி	वालव्यजने च	சாமரங்கனையும்
	யுடைய	यशस्करे	ஆழகிய
पाण्डुरं	வெண்	हेमदण्डे	பொந்தடி களையும்
छत्रं	குடையையும்	आजहुः	கொண்டு வந்தார்கள்.

तथा सर्वाणि रत्नानि सर्ववीजौषधानि च । सक्षीराणां च वृक्षाणां प्ररोहान् कुसुमानि च ॥
शुक्लानि चैव वस्त्राणि श्वेतं चैवानुलेपनम् । सुगन्धीनि च मालयानि स्थलजान्यम्बुजानि च ॥
चन्दनानि च दिव्यानि गन्धाश्च विविधान् बहून् । अक्षतं जातरूपं च प्रियङ्गुमधुसर्पिषी ॥
दधि चर्म च वैयाघ्रं वाराही चाप्युपानहौ ॥ २७ ॥

समालम्बनमादाय रोचनां समनःशिलाम् । आजगमुस्तत्र मुदिता वराः कन्याश्च षोडश ॥

षोडश	பதினாறு	मुदिताः	உள்ளம் பூரித்தவர்கள்
वराः	சிறந்த		ளாய்
कन्याः	கன்னிகைகள்	तथा च	ஆளுக்கொன்றோர்
ततः	அப்பொழுது	सर्वाणि	எல்லாம்

ரஜானி	சத்தனங்களையும்,	மந்யானு ச	வாசனைத்திரனியங்க
சர்வயஜோபதானி ச	{ பன்னித தரன்யங்களை யும், குறளிகைகளின் சைங்களை யும்,	ஜானரூப	ளை யும், மஞ்சளும் குங்குமமும் மிடப்பட்ட
சக்சிராணா	பா லுள்ள	அக்ததே ச	அக்ததேதையையும்,
வூஷாணா	மரக்களுடைய	பிரியதமபு-)	தாழல்கொடியையும்,
பரோஹாநு ச	தனிகளை யும்,	சர்விரி)	தேனையும், நெய்யை
குசுமாமனி ச	புஷ்பங்களை யும்,	தயி	தையையும், [யும்,
சுஷுமானி ச	வெண்	வீயாசு சம் ச	புதித்தேதையும்,
வகாணி எவ	ஆடைகளையும்,	வாராஹி	பன்றித்தேதையில் செய்த
சேத	வெண்	உபானஹி அபி ச	இருபதகைகளை களையும்,
அநுலேபன ச எவ	பூச்சையும்,		
சுமாமநி	மணங்கமழும்		
மாலயானி ச	மாலிகளை யும்,	சமாலமன	{ சமாலமனமெனும் ஓர் வகை மெய்ப்புச் சையும்,
சுஷுமானி } அம்துமானி ச }	ரோஜாப்புஷ்பங்க ளையும்,	சமன:சிலா	மணிகளைபுடன் கூடிய
திவ்யானி	திவ்விய	ரோசனா	கோரோசனையையும்,
சந்தானி ச	சந்தனங்களையும்,	அதாய	எடுத்துக்கொண்டு,
வஹு	பல	அஜம:	வந்துசேர்ந்தார்கள்,
விவிதானு	நானூறு		

ததஸ்தே வானரஸ்தே யதாசால யதாவிதி | ரவீர்வஸ்தே பஸ்தே தோபயிதவா திர்ஜபஹா ॥ 29 ॥
 தத: குசபரிஸ்தீர்ண சமிதம் ஜாதவெதஸம் | மந்ரபூதேன ஹவிசா ஹுவா மந்ரவிதோ ஜனா: ॥
 ததோ ஹேமபரிஸ்தானே வராஸ்தரணஸம்வதே | பராஸாதசிவரே ரம்யே சித்ரமாலயோபஸோபிதே ॥ 31 ॥
 பராபூசுவம் விவிதேர்மந்ரீ: ஸ்தாபயிதவா வராஸனே | நதீனதேப்ய: சஹத்ய தீர்த்தேப்யசு சமந்தத: ॥
 அஹத்ய ச சமூதேப்ய: சர்வேப்யோ வானரர்வபா: | அப: கநககும்பேசு நிதாய விமலா: சூபா: ॥
 சூபேர்வபம்ஸுதே கலசேசுபி காசுநை: | சாஸ்த்ரஹேன விதினா பஹர்ஷிவிதினேன ச ॥ 34 ॥
 கஜோ கவாஸு கவய: சரபு: மந்யமாந: | மைந்ர சிவிதசுசுவ ஹுமாத்ராஸ்வாநல: ॥ 35 ॥
 அப்யபிசுந்நத சூயிரீவ் பரஸநேன சூமநிதா | சலிலேன சஹஸ்தாஸ வஸவோ வாஸவம் யதா ॥

தத:	அப்பொழுது	திர்ஜபஹா	பாரமேனேத்தமர்களை
தே	அவர்கள்	தோபயிதவா	திருத்தபண்ணிவிட்டு,
யதாசால	உசுதகர்வத்தில்	தத:	அதன்மேல்
யதாவிதி	விதிமுறைப்படி	மந்ரவித:	வைதிக
ரவீ:	சத்தனங்களாலும்,	ஜனா:	பிரஜைகள்
வஸ்தே: ச	வஸ்திரங்களாலும்,	குசபரிஸ்தீர்ண	தர்ப்பைகன் பரவப் பெற்றதும்
பஸ்தே: ச	பசுதியங்களாலும்,		

समिद्धं	ஜவலிக்கும்
जातवेदसं	ஆக்னியில்
मन्त्रपूतेन	மந்திரங்கள் ஜபிக்கப் பெற்ற
हविषा	ஹவிஸினால்
हुत्वा	தேறாமம் செய்து விட்டு,
ततः	அதன்பின்னர்
हेमप्रतिष्ठाने	பொன்னாசனத்தை உடையதும்,
वरास्तरण- } संवृते }	சிறந்த விரிப்பு பரப் பப்பெற்றதும்,
प्रासादशिखरे	கோயிலை நிகர்த்த கோபுரமுடையதும்,
रम्ये	அழகாயிருக்கிறதும்,
चित्रमाल्योप- } शोभिते }	பலவித மாலைகளால் அழகுவாய்ந்து விள ங்குகிறதுமான
वरासने	சிறந்த சிங்காதனத் தின் மீது
वानरश्रेष्ठं	வானரோத்தமனாகிய
सुग्रीवं	சுகிரீவனை
विविधैः	பலவகை
मन्त्रैः	ஜபங்களை ஜபித்து
प्राङ्मुखं	கிழக்குமுகமாய்
स्थापयित्वा	வீற்றிருக்கச்செய்து,
गजः	கஜன்,
गवाक्षः	கவாக்ஷன்,
गवयः	கவயன்,
शरभः	சரபன்,
गन्धमादनः	கந்தமாதனன்,
मैन्दः च	மையந்தன்,
दिविः एव	தன்னிதன்,
हनुमान्	ஹனுமான்,
जाम्बवान्	ஜாம்பவான்,
नलः च	நளன் ஆகிய இந்த
वानरपंभाः	வானரோத்தமர்கள்
समन्ततः	எங்குமிருந்து
तीर्थेभ्यः	புணிய சேஷத்திரங்க ளாகிய

नदीनदेभ्यः च	கிழக்குநோக்கி ஓடும் நதிகளிலிருந்தும் மேற்குநோக்கி ஓடும் நதிகளிலிருந்தும்
सर्वेभ्यः	எல்லா
समुद्रेभ्यः च	சமுத்திரங்களிலிருந் தும்
विमलाः	சுத்தமான
शुभाः	புணிய
अपः	தீர்த்தங்களை
कनककुम्भेषु	பொன்குடங்களில்
संहृत्य	எடுத்து,
आहृत्य	கொண்டுவந்து,
निधाय	வைத்து,
काञ्चनैः	பொன்
कलशैः च अपि	கலசங்களாலும்
शुभैः	புணிய
वृषभशृङ्गैः च	மாட்டுக்கொம்புகளா லும் (அதாவது இ வைகளில் அந்த தீர் த்தங்களை நிரப்பி)
शास्त्रदृष्टेन	சாஸ்திரங்களில் கண்ட
विधिना	விதிப்பிரகாரமும்
महर्षि- } विहितेन च }	வேதங்களில் சொல் லப்பட்ட விதிப்பிர காரமும்,
प्रसन्नेन	மந்திரமோதிப் புனிதமாக்கப்பட்ட
सुगन्धिना	நறுமணங்கமழும்
सलिलेन	தீர்த்தத்தால்
वसवः	வசுக்கள்
सहस्राक्षं	ஆயிரம் கண்ணனாகிய
वासवं	தேவேந்திரனை
यथा	எவ்வாறோ அவ்வாறே
अभ्यषिञ्चन्त	அபிஷேகம் செய்தார்கள்.

அபிபிசுத் து சுயீவ் சவ் வானரபு஑்வா: | பசுசுசுமஹாத்மனா ஹஸ்தத் த்ர ஸஹஸ்த: || 39 ||

சுயீவ்	சுக்ரீவன்	வானரபு஑்வா:	வானரோத்தமர்கள்
அபிபிசுத் து	அபிபிசுதம் பெற்ற	சவ்	எல்லோரும்
தத்	அவ்விடத்தில் [புடன்	ஹஸ்த:	மகிழ்ச்சியுற்றவர்க ளாய்
மஹாஸ்த:	மகாத்தமாக்களான		
ஸஹஸ்த:	அநேகாயிரம்	பசுசுசு:	ஆரவாசித்தார்கள்.

ராமஸ்ய து வச: சுயீவ் ஹரிபு஑்வ: | அ஑்வத் த்ர பரிபவ்ய யோவராஜ்யே஑்வபேசயத் ||

ஹரிபு஑்வ:	வானரோத்தமனாக	சுயீவ்	சுக்ரீவன்கொண்டு
சுயீவ்	சுக்ரீவன்	அ஑்வத்	அங்கதனை
ராமஸ்ய	ஸ்ரீராமருடைய	பரிபவ்ய	கட்டித்தழுவி,
வச:	ஆக்கினைபையே	யோவராஜ்யே	யுவராஜாவாய்
		அப்யபேசயத்	முடிசூட்டினான்.

அ஑்வத் த்ர அபிபிசுத் து சானுகோசா: புவ஑்வா: | சாபு சாபிவதி சுயீவ் மஹாத்மனா஑்வபூசயத் ||

அ஑்வத்	அங்கதன்	சுயீவ்	சுக்ரீவனைப் பார்த்து
அபிபிசுத் து	யுவராஜாவாய் பட்டா பிபிசுதம் பெற்றதும்	சாபு	"நன்று
சானுகோசா:	அவ்விடம் வாத்ஸல்ய முடைய	சாபு	நன்று"
		இதி ச	என்று சொல்லிக் கொண்டே
மஹாஸ்த:	மகாத்தமாக்களாகிய	அப்யபூசயத்	புகழ்ந்து கொண்டிருக்கன்.
புவ஑்வா:	வானர்கள்		

ராம சீவ் மஹாத்மனத் த்ர லக்ஷமத் த்ர புன: புன: | ப்ரீதாசுத் த்ர புன: சவ் தாத்ரேத் த்ர வர்தினி ||

தத்	அவ்விடத்தில்	லக்ஷமத் த்ர	லக்ஷ்மணனையும்
தாத்ரேத்	அப்படி	சவ் ச	எல்லோரும் [களாய்
வர்தினி	நடக்கும் விஷயத்தில்	ப்ரீதா:	உள்ளம் புரித்தவர்-
மஹாஸ்த:	மகாத்தமாவாக	புன: புன:	இன்னும்திகமாய்
ராம சீவ்	ஸ்ரீராமனாகவும்,	தாத்ரேத்	புகழ்த்தார்கள்.

ஹபுபுஜனாகிர்ணா பதாசாபவசுசுமிதா | வபூவ் நகரி ரமயா கிபிபிந்யா கிரிப஑்வரே ||

கிரிப஑்வரே	மலைக்குகையிலிருந்த	பதாசாபவசு-	} கொடிமாத்கன், கொ
ரமயா	அழகிய	சுமிதா	
கிபிபிந்யா நகரி	கிஷ்கிந்தரநகர்		டிகன் இவைகளால்
ஹபுபு-	கவித்து குறையற்ற		அழகுற்றதாயும்
ஜனாகிர்ணா	வாழ்வுற்ற ஆனக்கன்	வபூவ்	வினங்கிற்று.
	நிறைந்ததாயும்		

निवेद्य रामाय तदा महात्मने महाभिषेकं कपिवाहिनीपतिः ।

रुमां च भार्यां प्रतिलभ्य वीर्यवानवाप राज्यं त्रिदशाधिपो यथा ॥ ४२ ॥

वीर्यवान्	வீர்யவானாகும் ஆவன்	निवेद्य	தெரியப்படுத்தி
कपिवाहिनीपतिः	வானரனையக்களு க்கு மன்னனாகி	त्रिदशाधिपः	இந்திரன் [விட்டு,
तदा	அப்பொழுது	यथा	போலவே
महाभिषेकं	மகாபிஷேகத்தை	भार्या	தம்பத்திபாகிய
महात्मने	மகாத்மாவாகிய	रुमां	ருமையை
रामाय	ராமருக்கு	प्रतिलभ्य	அடைந்து,
		राज्यं च	ராஜ்யத்தையும்
		अवाप	அடைந்தான்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

किष्किन्धाकाण्डे षड्विंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकः 10363

किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकः 1111

सप्तविंशः सर्गः—இருபத்திஎழாவது ஸர்க்கம் ॥ २७ ॥

प्रस्रवणगुहायां निवासः—ப்ரஸ்ரவணகுகையில் வஸித்தல்.

अभिषिक्ते तु सुग्रीवे प्रविष्टे वानरे गुहाम् । आजगाम सह भ्रात्रा रामः प्रस्रवणं गिरिम् ॥

शार्दूलमृगसंघुष्टं सिंहैर्भीमतरैर्वृतम् । नानागुल्मलतागूढं बहुपादपसङ्कुलम् ॥ २ ॥

ऋक्षवानरगोपुच्छैर्मार्जारैश्च निषेवितम् । मेघराशिनिभं शैलं नित्यं शुचिजलाश्रयम् ॥

वानरे	வானரனாகிய	बहुपादपसंकुलं	பல விருகங்களுடர்த் ததும்,
सुग्रीवे	சுகீர்வன்	वरक्षवानर-)	கரடிகள், வானரங்கள்,
अभिषिक्ते	அபிஷேகம் பெற்ற	गोपुच्छैः)	கோபுச்சங்கள், இ வைகளாலும்,
गुहां	குகைக்குள்	माजारैः च	பூனைகளாலும்
प्रविष्टे तु	பெய்ச்சேர்ந்த	निषेवितं	வசிக்கப்பெற்றதும்,
रामः	ராமர், [மின்னர்	मेघराशिनिभं	மேகராசியை நிகர்ந்த தான்,
भ्रात्रा	தம்பிபோடு	नित्यं	எக்காலத்திலும்
सह	கூடவே	शुचिजलाश्रयं	பரிசுத்தமான நீருற்று களுள்ள துமான
शार्दूलमृगसंघुष्टं	{ புலிகளாலும், மான்க ளாலும் சப்திக்கப் பெற்றதும்,	प्रस्रवणं गिरिं	ப்ரஸ்ரவண கிரி என்ற
भीमतरैः	மிகவும் பயங்கரமான	शैलं	மலைக்கு
सिंहैः	சிங்கங்களால்	आजगाम	சென்றார்.
वृतं	நிறையப்பெற்றதும்,		
नानागुल्म-)	பலவகைப் புதர்களா		
लतागूढं }	லும், கொடிகளாலும் மூடப்பட்டதும்,		

तस्य शैलस्य शिखरे महर्तामायतां गुहाम् । प्रत्यगृह्यत वासार्थं रामः सौमित्रिणा सह ॥

ராம: ஸ்ரீராமர்
சௌமித்ரிணா ஸகந்தமணிரோடு
சஹ கூட
வாசார்தம் வலிப்பதற்கு
தஸ்ய அருந்த
சைலஸ்ய மலைமேலே

சிவர் உச்சியில்
அயதாம் கிரகலமானதும்
மஹரீ பெரியதுமான
குஹம் குகையொன்றை
புறவூத கண்டுகொண்டார்.

कृत्वा च समयं सौम्यः सुग्रीवेण सहानघः । कालयुक्तं महद्वाक्यमुवाच रघुनन्दनः ॥
विनीतं भ्रातरं भ्राता लक्ष्मणं लक्ष्मिवर्धनम् ॥ ५ ॥

சுக்ரீவேண சுக்ரீவனோடு
சஹ கூட
சமயம் நாம் சங்கேதத்தை
கூவா ச ஏற்படுத்திக் கொண்டு,

வினீதம் சொற்பு நடக்கிற வரும்,
லக்ஷ்மவர்தனம் நற்பெயரை வளர்க்கி
அதர் தம்பியுமான [தவரும்,
லக்ஷ்மணம் ஸகந்தமணரைப் பார்த்து
காலயுக்தம் சமயத்திற்கேற்றதும்
மஹ சிறந்ததுமாகிய
வாக்ய பின்வரும் சொல்லை
உவாச சொன்னார்.

அனघ: புண்பா த்மாவும்
சௌமய: சாந்தமூர்த்தியும்
அதா தமையனுமான
ரஹுந்ந: ஸ்ரீராமர்,

इयं गिरिगुहा रम्या विशाला युक्तमारुता । अस्यां वसाव सौमित्रे वर्षात्रपरिन्दम ॥६॥

இயம் இந்த
கிரிசிஹா மலைக்குகையானது
ரம்யா அழகாயிருக்கிறது.
விசாலா பெரியதாயும்,
யுக்தமாருதா கற்றோட்டமுற்ற
தாயுமிருக்கிறது.

அஸ்யம் எதிலும் தயசாலை
சௌமத்ரி எக்தமனா! [பாகிய
அஸ்யா இதில்
வர்பாஸ மழைக்காலத்தை
வசாவ கழிப்போம்.

गिरिशृङ्गमिदं रम्यमुन्नतं पार्थिवात्मज । श्वेताभिः कृष्णताम्राभिः शिलाभिरुपशोभितम् ॥
नानाधातुसमाकीर्णं दरीनिर्झरशोभितम् । विविधैर्दृक्षपण्डैश्च चारु चित्रलतावृतम् ॥ ८ ॥
नानाविहगसंगुष्टं मयूररचनादितम् । मालतीकुन्दगुल्मैश्च सिन्धुवारकुरण्टकैः ॥ ९ ॥
कदम्बार्जुनसजैश्च पुष्पितैरुपशोभितम् ॥ १० ॥

பாதிவாஸஜ “ராமகுமார!
இத் இத்த [அனல்
கிரிஸ்யம் மலைக்கொடுமுடியை-
ரம்யம் அழகாயிருக்கிறது.
தஸத் உயரவாரியிருக்கிறது.
அதாபி: அனலுந்த

கூணதாஸாபி: உறுத்துசுவந்த
சிலாபி: உற்களால்
உபசாபிதம் அழகுபாய்த்து
வினங்குகிறது.
நானாபாது-) பாகியை தாதுக்களால்
சமாக்கிண) உகைதகிருக்கிறது.

दरीनिर्झर- }
शोभितं }

குடைகளாலும், அரு-
விகளாலும் அழகு
வாய்ந்து விளங்குகி

विविधैः
वृक्षपण्डैः च
चारु

பலவகை [றது.
மரச்சோலைகளாலும்,
அழகாய்

दिवलतावृतं

{ பலவகைக் கொடிக
ளால் செறிந்ததாய்
மிருக்கிறது.

नानाविहगसंघुष्टं

{ பலவகைப் பறவைக
ளால் சப்திக்கப்
பெற்றது.

मयूररचनादितं

மயில்களின் ஒலிகளா
ல் ஒலிக்கப்பெற்றது.

मालतीकुन्दगुल्मैः

மாலதீ, குருந்தமிவை
களின் புதர்களாலும்

सिन्धुवार- }
कुरण्डकैः च }

. வெண்ணெச்சி குரிஞ்
சி இவைகளாலும்,

पुष्पितैः

பூத்த

कदंबार्जुनसर्जैः च

கடம்பு, மருது ஆச்சா
மரங்களாலும்,

उपशोभितम्

அழகுவாய்ந்து விள
ங்குகிறது.

इयं च नलिनी रम्या फुलपङ्कजमण्डिता । नातिदूरे गुहाया नौ भविष्यति नृपात्मज ॥

नृपात्मज

“ராஜகுமார!

इयं

இந்த

फुलपङ्कज- }
मण्डिता }

மலர்ந்த தாமரைப் பு
ஷ்பங்கள் நிறைந்து

रम्या

அழகுவாய்ந்த

नलिनी

தாமரை ஒடை

नौ

நமது

गुहायाः

குடைக்கு

नातिदूरे च

சமீபத்திலேயே

भविष्यति

இருக்கிறது.

प्रागुदक्प्रवणे देशे गुहा साधु भविष्यति । पश्चाच्चैवोन्नता सौम्य निवातेयं भविष्यति ॥

सौम्य

“அப்பா!

गुहा

குடை

प्रागुदक्प्रवणे

வடிகுழக்குதாழ்வரை
பாகிய

देशे

பிரதேசத்தில்

साधु

மிக இனியதாய்

भविष्यति

இருக்கிறது.

इयं

இது

पश्चात् एव

மேற்கிலோ

उन्नता

உயர்ந்ததாய்

निवाता च

காற்றிற்கணசலாயும்

भविष्यति

இருக்கிறது.

गुहाद्वारे च सौमित्रे शिला समतला शुभा । श्रृङ्गणा चैवायता चैव भिन्नाञ्जनचयोपमा ॥

सौमित्रे

“லக்த்மண!

गुहाद्वारे

குடைவின் முன்பாகத்
தில்

शिला च

பாறையும்,

समतला च

சமமான தல்முடைய
தாயும்,

शुभा एव

அழகாயும்,

श्रृङ्गणा च

மழமழப்பாயும்,

आयता एव

விசாலமாயும்,

भिन्नाञ्जन- }

தனித்துக்கிடக்கும்

चयोपमा }

அஞ்சனமலைக்கு நிக
ராயுமிருக்கிறது.

गिरिशृङ्गमिदं तात पश्य चोत्तरतः शुभम् । भिन्नाञ्जनचयाकारमम्भोधरमिवोत्थितम् ॥
दक्षिणस्यामपि दिशिः स्थितं श्वेतमिवाम्बुधम् । कैलासशिखरप्रख्यं नानाधातुविभूषितम् ॥

तात	“அப்பா !	श्वेतं	வெண்மையான
शुभं	அழகாய்	अम्बुदं	மேகத்தை
भिन्नाञ्जन- } चयाकारं }	தனித்துக்கிடக்கும் மலையுருக்கொண்ட தாய்	इव	போலிருக்கிறதும்
उत्थितं	மேலெழும்பிய	कैलासशिखरप्रख्यं	கயிலைமலை கொடுமுடி- யை நிகர்த்து
अम्भोधरं	மேகத்தை	नानाधातु- } विभूषितं }	பலவகை தாதுக்க ளால் அழகுறாய்ந்து விளங்குகிறதும்,
इव	நிகர்த்ததுமான	दक्षिणस्यां	தென்
उत्तरतः	வடக்குதிசையிலிருக்	दिशि	திக்கில்
इदं	இந்த [கும்	स्थितं अपि	இருக்கிறதாய்
गिरिशृङ्गं च	மலைக்கொடுமுடியை யும்	पश्य	பார். [இதையும்

प्राचीनवाहिनींचैव नदीं भृशमकर्दमाम् । गुहायाः पूर्वतः पश्य त्रिकूटे जाह्नवीमिव ॥
चम्पकैःस्तिलकैस्तालैस्तमालैरतिमुक्तकैः । पद्मकैः सरलैश्चैव अङ्गोलैश्चैव शोभितम् ॥१७॥
वानीरैस्तिमिशैश्चैव वकुलैः केतकैर्धवैः । हिन्तालैस्तिरिदैर्नीपैर्वेत्रकैः कृतमालकैः ॥ १८ ॥

गुहायाः	“குகையின்	तिरिदैः च	திரிடக்களாலும்,
पूर्वतः	முன்னே	नीपैः च	நீபக்களாலும்,
चम्पकैः	சம்பகங்களாலும்,	वेत्रकैः च	வேத்திரகங்களாலும்,
तिलकैः	திலகங்களாலும்,	कृतमालकैः च	கருதமாலகங்களா லும்,
तालैः	தாளங்களாலும்,	शोभितं एव	அழகுற்று விளங்குகி றதும்,
तमालैः	தமாலங்களாலும்,	त्रिकूटे	தரிசுடபர்வதத்தில்
अतिमुक्तकैः	அதிமுக்தகங்களா லும்,	जाह्नवी	மந்தாகினித்தியை
पद्मकैः	பத்மகங்களாலும்,	इव	போலிருக்கிறதும்
सरलैः	ஸரளங்களாலும்,	भृशं	மிகவும்
अङ्गोलैः	அழிஞ்சிகளாலும்,	अकर्दमां एव	தெளிந்த கைரபுடை யதுமான
वानीरैः	வானீரங்களாலும்,	प्राचीनवाहिनीं } एव }	சிழக்குமுகமாய் ஒடுகிற
तिमिशैः	தினிசங்களாலும்,	नदीं एव	நதிகையையும்
वकुलैः	வகுளங்களாலும்,	पश्य	பார்.
केतकैः	கேதகங்களாலும்,		
धवैः	தவங்களாலும்,		
हिन्तालैः	ஹிந்தாளங்களாலும்,		

तीरजैः शोभिता भाति नानारूपैस्ततस्ततः । वसनाभरणोपेता प्रमदेवाभ्यलङ्कृता ॥१९॥

ततस्ततः	“ஆங்காங்கு	अलङ्कृता	அழகுற்று விளங்குப
नानारूपैः	பலவகை [வால்]	प्रमदा	பெண்மணி [வளான]
तीरजैः	கரை யிலுள்ள மாங்க-	इव	போல
वसनाभरणोपेता	நல்ல ஆடையாபரணங்	शोभिता	அழகாய்
	களையணிந்து	भाति	விளங்குகிறது.

शतशः पक्षिसङ्घैश्च नानानादैर्विनादिता । एकैकमनुरक्तैश्च चक्रवाकैरलङ्कृता ॥ २० ॥

नानानादैः	பலவகை ஒலிகளைச்	एकैकं	ஒன்றொன்றொன்று
	செய்யும்	अनुरक्तैः	அன்புள்ள
पक्षिसङ्घैः च	பகலிக்கூட்டங்களால்	चक्रवाकैः च	சக்ரவாகங்களாலும்
शतशः	நூற்றுக்கணக்காக	अलङ्कृता	அழகுவாய்ந்து
विनादिता	ஒலிபெற்று விளங்		கொண்டிருக்கிறது.
	கிற்று.		

पुलिनैरतिरम्यैश्च हंससारससेवितैः । प्रहसन्तीव भाल्येषा नानारत्नविभूषिता ॥ २१ ॥

हंससारससेवितैः	{ ஒற்றைக்கள், ஸாரஸ	नानारत्नविभूषिता	பலவகையாபரணங்க
	ங்கள் இவைகளால்		ளணிந்த
	தங்கப்பெற்று	प्रहसन्ती	புன்னகையுற்ற ஒரு
अतिरम्यैः च	மிக்க அழகிய	इव	போல [பெண்]
पुलिनैः	மணத்திட்டுகளால்	एषा	இது, (நதி)
		भाति	விளங்குகிறது.

कचिन्नीलोत्पलच्छन्ना भाति रक्तोत्पलैः कचित् । कचिदाभाति शुक्लैश्च दिव्यैः कुमुदकुङ्कुमैः॥

कचित्	“சிலவிடங்களில்	भाति	அழகுற்று விளங்குகி
नीलोत्पलच्छन्ना	கருநெய்தல்களால் வி	कचित्	சிலவிடங்களில் [றது.
	யாப்தமாயிருக்கிறது.	शुक्लैः	வெண்மையான
कचित्	சிலவிடங்களில்	दिव्यैः	அழகிய
रक्तोत्पलैः	செங்கமுநீர் புஷ்பங்	कुमुदकुङ्कुमैः च	ஆம்பல் மொட்டுகளா
	களால்	आभाति	விளங்குகிறது. [லும்]

पारिप्लवशतैर्जुष्टा वर्हिणक्रौञ्चनादिता । रमणीया नदी सौम्य मुनिसङ्घैर्निपेविता ॥२३॥

सौम्य	“அப்பா!	वर्हिणक्रौञ्च-	மயில்களாலும் அன்
		नादिता	றில்களாலும் ஒலிக்
नदी	நதியானது		கப்பெற்றதும்
पारिप्लवशतैः	பல நீர்பறவைகளால்	मुनिसङ्घैः	முனிகணங்களால் வசி
		निपेविता	க்கப்பெற்றதுமாய்
जुष्टा	விளங்குகிறது.	रमणीया	கொருமணியமாயி
			ருந்திறது.

पश्य चन्दनवृक्षाणां पङ्क्तिः सुरचिता इव । ककुभानां च दृश्यन्ते मनसेवोदिताः समम् ॥

चन्दनवृक्षाणां	"சந்தனமரங்களுடைய	ककुभानां च	மருதமரங்களின் வரிசையும்
पङ्क्तिः	வரிசைகளின்	मनसा	மனத்திலே நினைக்க
सुरचिता: इव	அழகாய் வைக்கப்பட்ட	समं	ஒககாலத்தில்
	டனவோலிறுப்பதை	उदिता: इव	தோன்றியவைகள் போலவே
पश्य	பார்.	दृश्यन्ते	காணப்படுகின்றன.

अहो सुरमणीयोऽयं देशः शत्रुनिषूदन । इह रंस्याव सौमित्रे साध्वत्र निवसावहै ॥ २५ ॥

शत्रुनिषूदन	"சத்ருக்கள் கொட்ட	सुरमणीयः	மிக அழகாயிருக்கிற
	மடக்கும்	इह	இவ்விடத்தில் [து.
अहो सौमित्रे	ஓ சகிழ்மண!	रंस्याव	சந்தோஷமுறுவோம்.
अयं	இந்த	अव	இவ்விடத்தில்
देशः	இடமானது	साधु	சகமே
		निवसावहै	வாசிப்போம்.

इतश्च नातिदूरे सा किष्किन्धा चित्रकानना । सुग्रीवस्य पुरी रम्या भविष्यति नृपात्मज ॥

नृपात्मज	"ராஜகுமார!	सा	அந்த
सुग्रीवस्य	சுகிரீவனது	किष्किन्धा	கிஷ்கிந்தை
पुरी	நகரம்	इतः	இங்கிருந்து
रम्या	அழகானதும்	नातिदूरं	சமீபத்திலேயே
चित्रकानना च	பல காடுகளடர்ந்த	भविष्यति	இருக்கிறது.
	குமரன்		

गीतवादित्रनिर्घोषः श्रूयते जयतां वर । नर्दतां वानराणां च मृदङ्गाडम्बरैः सह ॥ २७ ॥

जयतां वर	"ஜயகாலிகளில்	मृदङ्गाडम्बरैः	மருதங்கத்தின் ஓசை
	உத்தம!	सह	கொடுகிறோ
नर्दतां	காஜனை செப்பின்ற	गीतवादित्र-	பாட்டின் வாத்தியங்க
वानराणां	வானரர்களுடைய	निर्घोषः च	யின் ஓசையும்
		श्रूयते	கேட்கப்படுகிறது.

लब्ध्वा भार्यां कपिवरः प्राप्य राज्यं सुहृद्भूतः । ध्रुवं नन्दति सुग्रीवः संप्राप्य महतीं श्रियम् ॥

कपिवरः	"வானரர்களுடைய	ध्रियं	செல்வத்தை
सुग्रीवः	சுகிரீவன் [கிப]	संप्राप्य	அடைந்தும்,
राज्यं	ராஜ்யத்தை	भार्या	மனைவியை
प्राप्य	அடைந்து,	लब्ध्वा	அடைந்து,
सुहृद्भूतः	நண்பர்களால் சூழப்	नन्दति	சந்தோஷமாயிருக்
	பட்டவனாகி		கின்றான்.
महतीं	பெரும்	श्रियम्	இது திண்ணாம்.

इत्युत्त्वा न्यवसत्तत्र राघवः सहलक्ष्मणः । बहुदृश्यदरकुञ्जे तस्मिन्प्रस्रवणे गिरौ ॥ २९ ॥

सहलक्ष्मणः	லக்ஷ்மணருடனிருந்த	बहुदृश्यदरी- कुञ्जे	அழகிய குகைகளை யும் புதர்களையுமு
राघवः	ஸ்ரீராமர்	तस्मिन्	அந்த [டையதான
इति	மேற்கண்டவாறு	प्रस्रवणे	பிரஸ்ரவண
तत्र	அப்பொழுது	गिरौ	மலைபில்
उत्त्वा	சொல்லிவிட்டு,	न्यवसत्	வசித்துவந்தார்.

सुसुखेऽपि बहुद्रव्ये तस्मिन्नि धरणीधरे । वसतस्तस्य रामस्य रतिरल्पाऽपि नाभवत् ॥
हतां हि भार्यां स्मरतः प्राणेभ्योऽपि गरीयसीम् ॥ ३० ॥

प्राणेभ्यः अपि	உயிரினும்	सुसुखे अपि	மிக மனோகரமாயிருக்
गरीयसीं	இனியவனும்	तस्मिन्	அந்த [கின்றதுமான
हतां	காணாமற்போயிருக் கின்றவளுமான	धरणीधरे	பர்வதத்தில்
भार्यां	மனைவியை	वसतः	வசித்துக்கொண்ட
स्मरतः हि	இடைவிடாது நினைத் துக்கொண்டே,	तस्य	அந்த [ருக்கும்
बहुद्रव्ये	எல்லா பதார்த்தங் களையுடையதும்	रामस्य	ஸ்ரீராமருக்கு
		रतिः	மனச்சாந்தி
		अल्पा अपि	கொஞ்சமேனும்
		अभवत् न	ஏற்படவில்லை.

उदयाभ्युदितं दृष्ट्वा शशाङ्कं च विशेषतः । आविवेश न तं निद्रा निशासु शयनं गतम् ॥

निशासु	இரவுகளில்	दृष्ट्वा	பார்த்து,
शयनं गतं	படுத்துக்கிடந்த	विशेषतः च	முக்கியமாய் அதன
तं	அவருக்கு	निद्रा	நித்ரை [லும்,
उदयाभ्युदितं	உதயகிரியில் உதித்த	आविवेश न	வரவில்லை.
शशाङ्कं	சந்திரனை		

तत्समुत्थेन शोकेन बाष्पोपहतचेतसम् । तं शोचमानं काकुत्स्थं नित्यं शोकपरायणम् ॥
तुल्यदुःखोऽब्रवीद्भ्राता लक्ष्मणोऽनुनयन वचः ॥ ३१ ॥

नित्यं	இடைவிடாது	काकुत्स्थं	ஸ்ரீராமரைப்பார்த்து
शोकपरायणं	சோகத்திலாழ்ந்து	तुल्यदुःखः	ஒத்த துன்பத்தை
तत्समुत्थेन	அதனால் விளைந்த	भ्राता	தம்பியாகிய [யுடைய
शोकेन	கஷ்டத்தால்	लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்
बाष्पोपहतचेतसं	கண்ணீர் பெருக்கால் அறிவிழந்து	अनुनयन	தேற்றரவுபடுத்துகிற வராய்
शोचमानं	பரிதபிக்கும்	वचः	பின்வரும் சொல்லை
तं	அந்த	अब्रवीत्	சொன்னார்.

अलं वीर व्यथां गत्वा न त्वं शोचितुमर्हसि ॥ ३२ ॥

वीर	“சூரரே!	त्वं	தேவரீர்
व्यथां	மனக்கலவரத்தை	शोचितुं	துயரப்பட
गत्वा	அடைந்தது	अर्हसि न	கூடாது.
अलं	போதுமே.		

शोचतो व्यवसीदन्ति सर्वार्था विदितं हि ते ॥ ३४ ॥

शोचतः	“மனத்தனர்க்கி கொண்டவனுக்கு	व्यवसीदन्ति	நாசமடைகின்றன.
सर्वार्थाः	எல்லாக்காரியங்களுக்கும்	ते	தேவரீரது
		विदितं हि	உபதேசமே இது.

भवान्क्रियापरो लोके भवान्दैवपरायणः । आस्तिको धर्मशीलश्च व्यवसायी च राघव ॥

राघव	“ஸ்ரீராம!	आस्तिकः	{ பெரியோர் அனுஷ்டா னங்களில் நம்பிக்கை யுள்ளவர்.
लोके	உலகில்	धर्मशीलः	தர்மானுஷ்டான முடையவர்.
भवान्	தேவரீரொருவரே	व्यवसायी च	உலகநன்மைக் குழப்பவர்.
क्रियापरः	ஊழ்வினைக்கஞ்சாத		
भवान्	தேவரீரொருவரே[வர்.		
दैवपरायणः	தெய்வமாய்க் கொண் டாடப்படுபவர்.		

न ह्यव्यवसितः शत्रुं राक्षसं तं विशेषतः । समर्थस्त्वं रणे हन्तुं विक्रमैर्जिह्वकारिणम् ॥ ३५ ॥

विक्रमैः	“பராக்கிரமங்களால்	विशेषतः	முக்கியமாய்
जिह्वकारिणं	வழிதப்பி நடக்கும்	त्वं	தேவரீர் ஒருவரே
तं	அந்த	समर्थः	சமர்த்தர்.
शत्रुं	சத்ருவாகிய	हि	ஆனபடியால்
राक्षसं	அரக்கனை	अव्यवसितः	தீர்மானத்தை மீறி நடக்கிறவராக
रणे	போரில்	न	வேண்டாம்.
हन्तुं	கொல்ல		

समुन्मूल्य शोकं त्वं व्यवसायं स्थिरं कुरु । ततः सपरिवारं तं निर्मूलं कुरु राक्षसम् ॥

त्वं	“தேவரீர்	ततः	அதனால்
शोकं	சோகத்தை	तं	அந்த
समुन्मूल्य	வேரோடுகளையும்.	राक्षसं	அரக்கனை
व्यवसायं	முயற்சியை	सपरिवारं	பரிவாரங்களோடு
स्थिरं	உறுதியாய்	निर्मूलं	கீழ்மூலமாக [கூடவே
कुरु	கைப்பற்றும்.	कुरु	செய்யும்.

पृथिवीमपि काकुत्स्थ ससागरवनाचलाम् । परिवर्तयितुं शक्तः किं पुना रावणं रणे ॥

काकुत्स्थ	“ஸ்ரீராம!	शक्तः	சக்தர்.
ससागर- वनाचलां }	சமுத்திரங்களையும் வனங்களையும் மலை களையுமுன்னிட்ட	रणे	போரில்
पृथिवीं अपि	உலகயும்கூட	रावणं	ராவணனைப் பற்றி
परिवर्तयितुं	அழிக்கவும் ஆக்கவும்	किं पुनः	என்றால் எம்மா த் திரம்?

शरत्कालं प्रतीक्षस्व प्रावृत्कालोऽयमागतः । ततः सराष्ट्रं सगणं रावणं त्वं वधिष्यसि ॥

अयं " இந்த
प्रावृत्कालः மழைக்காலம்
आगतः ஆரம்பித்துவிட்டது.
शरत्कालं சரக்காலத்தை
प्रतीक्षस्व எதிர்பார்த்திருந்தே.

ततः அப்பொழுது
त्वं தேவரீர்
रावणं ராவணனை
सराष्ट्रं நாட்டுணங்களைநீரும்
सगणं இனத்தாரோடும்
वधिष्यसि கொல்வீர்.

अहं तु खलु ते वीर्यं प्रसुप्तं प्रतिबोधये । दीप्तैराहुतिभिः काले भस्मच्छन्नमिवानलम् ॥

काले " வேண்டியகாலத்தில்
भस्मच्छन्नं நிறுபூத்த
अनलं அக்னியை
दीप्तैः பரிசுத்தமான
आहुतिभिः ஆஹுதிகளால்
इव எவ்வண்ணமோ

ते தேவரீருக்கு
प्रसुप्तं { வெளிக்காட்டாது அ
டக்கிவைத்துக்கொ
ண்டிருக்கும்
वीर्यं வீரபத்தை
अहं நான்
प्रतिबोधये நினைப்பூட்டுகின்றேன்
खलु तु இல்லையா என்ன ? "

लक्ष्मणस्य तु तद्वाक्यं प्रतिपूज्य हितं शुभम् । राघवः सुहृदं स्निग्धमिदं वचनमब्रवीत् ॥

राघवः ஸ்ரீராமர்
लक्ष्मणस्य லக்ஷ்மணருடைய
शुभं நல்லதாயிருக்கிறதும்
हितं ஹிதமாயிருக்கிறது
तत् அந்த [மான
वाक्यं சொல்லை
प्रतिपूज्य கௌரவித்து,
इव எவ்வண்ணமோ

सुहृदं { விசுவாசத்தை நன்றாக
விளக்கக் காட்டுகிற
தும்
स्निग्धं तु மதுரமாயுமிருக்கின்ற
इदं பின்வரும்
वचनं பதிலை
अब्रवीत् சொன்னார்.

वाच्यं यदनुरक्तेन स्निग्धेन च हितेन च । सत्यविक्रमयुक्तेन तदुक्तं लक्ष्मण त्वया ॥४२॥

लक्ष्मण " லக்ஷ்மணா!
अनुरक्तेन மகத்தான பக்தியு
டையவனும்,
स्निग्धेन च அன்புடையவனும்,
हितेन च ஹிதத்தையே செப்
பவனும்,

सत्यविक्रम- } வீண்போகாத பராக்
युक्तेन } கிரமம் படைக்கப்
பெற்றவனுமான
त्वया உன்னால்
यत् वाक्यं எது சொல்லத்தக்க
तत् அதுவே [தோ
उक्तम् சொல்லப்பட்டது.

एष शोकः परित्यक्तः सर्वकार्यावसादकः । विक्रमेष्वप्रतिहतं तेजः प्रोत्साहयाम्यहम् ॥

सर्वकार्या- } "சர்வகாரியங்களுக்கும்
वसादकः } கேடுவிளைவிக்கின்ற
एषः शोकः இந்த சோகமானது
परित्यक्तः முற்றிலும் ஒழித்து
விடப்பட்டது.

अहं நான்
विक्रमेषु பராக்கிரமங்களில்
अप्रतिहतं இடைபுறமுத
तेजः ஊக்கத்தை
प्रोत्साहयामि மேற்கொள்ளுகிறேன்.

शरत्कालं प्रतीक्ष्ये स्थितोऽस्मि वचने तव । सुग्रीवस्य नदीनां च प्रसादमनुपालयन् ॥

तव	“உனது	प्रसादं	உதவியை
वचने	சொல்லில்	अनुपालयन्	எதிர்பார்த்துக்கொண்
स्थितः अस्मि	நிலைத்திருக்கின்றேன்.	शरत्कालं	சரத்காலத்திற்கு [ம
सुग्रीवस्य	சுக்ரீவனுடையவும்,	प्रतीक्ष्ये	கார்த்துக்கொண்டி-
नदीनां च	நதிகளுடையவும்		ருக்கின்றேன்.

उपकारेण वीरस्तु प्रतिकारेण युज्यते । अकृतज्ञोऽप्रतिकृतो हन्ति सत्त्वतां मनः ॥४५॥

वीरः तु	“தர்மவீரன் என்றால்	अकृतज्ञः	நன்றி மறந்தவனுய்
उपकारेण	ஓர் உபகாரம் பெற்ற	अप्रतिकृतः	பிரதிசெய்யத்தவ
	தற்கு மாராய்		நினை ஒருவன்
प्रतिकारेण	கைம்மாரால்	सत्त्वतां	சான்றோர்களுடைய
युज्यते	பக்தி பாராட்டுகின்	मनः	மனதை
	றான்.	हन्ति	புண்படுத்துகின்றான்”.

अथैवमुक्तः प्रणिधाय लक्ष्मणः कृताञ्जलिस्तत्प्रतिपूज्य भाषितम् ।

उवाच रामं स्वभिरामदर्शनं प्रदर्शयन् दर्शनमात्मनः शुभम् ॥ ४६ ॥

लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்	स्वभिरामदर्शनं	மிக அழகிய அபிப்ப
अथ	இப்பொழுது		ராயத்தையுடைய
एवं	மேற்கண்டவாறு	रामं	ஸ்ரீராமரைப் பார்த்து
उक्तः	சொல்லியதற்குச் செ	आत्मनः	தனது
	விசாற்றியவராய்	शुभं	புண்யமான
भाषितं	சொல்லை	दर्शनं	கோக்கை
प्रणिधाय	நீர்க்காலேசனை	प्रदर्शयन्	வெளியிடக்காட்டிக்
तत्	அதை [செய்து,		கொண்டு
प्रतिपूज्य	மனதுனுன் கொண்	उवाच	பின்வருமாறு
	டாடி,		மொழிந்தார்.

यथोक्तमेतत्तव सर्वमीप्सितं नरेन्द्र कर्ता न चिराद्वरीश्वरः ।

शरत्प्रतीक्षः क्षमतामिमं भवाञ्जलप्रपातं रिपुनिग्रहे धृतः ॥ ४७ ॥

नरेन्द्र	“புருஷோத்தம!	भवान्	தேவரீர்
हरीश्वरः	வரனரமன்னன்	रिपुनिग्रहे	சத்ருவை ஒழிப்பதில்
न चिरात्	சிக்கிரத்திலேயே	धृतः	உறுதிக்கொண்டவராய்
तव	தேவரீரது		{ சரத்காலத்தை எதிர்
ईप्सितं	மனோபிஷ்டத்தை	शरत्प्रतीक्षः	{ பார்த்துக் காத்தி
सर्वं	எல்லாவற்றையும்		{ ருக்கின்றவராய்
यथोक्तं	வாய்க்களித்தவாண்	इमं	இந்த
एतत्	இதை [ணமே	अलप्रपातं	மழைகாலத்தை
कर्ता	செய்துமுடித்தவ	क्षमताम्	ஒரறுத்தருள
	னாகுமான்.		வேண்டும்.

नियम्य कोपं प्रतिपाल्यतां शरत् क्षमस्व मासांश्चतुरो मया सह ।

वसाचलेऽस्मिन् मृगराजसेविते संवर्तयन् शत्रुवधे समुद्यतः

॥ ४८ ॥

कोपं	“மனக்கொதிப்பை	शत्रुवधे	சத்ருவின் வதைதலில்
नियम्य	ஒதுக்கி,	समुद्यतः	அதிக நோக்கமுடைய
क्षमस्व	பொறுத்துக்கொள் னும்.		வராய்
शरत्	சரத்தகாலமானது	संवर्तयन्	முற்றிலும் தீர்மானங் கொண்டு
प्रतिपाल्यतां	எதிர்பார்க்கப்பட்ட தும்,	मया सह	என்னோடுகூட
मृगराजसेविते	சிங்கங்கள் வசிக்கப்	चतुरः	நான்கு
अस्मिन्	இந்த [பெற்ற	मासान्	மாதங்கள்
अचले	பர்வதத்தில்	वस	போக்கும்”.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

किष्किन्धाकाण्डे सप्तविंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 10411

किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकाः 1159

अष्टाविंशः सर्गः — இருபத்தெட்டாவது ஸர்க்கம் ॥ २८ ॥

प्रावृद्धवर्णनम्—மழைக்காலத்தை வருணிப்பது.

स तथा वालिनं हत्वा सुग्रीवमभिषिच्य च । वसन् माल्यवतः पृष्ठे रामो लक्ष्मणमब्रवीत् ॥

वालिनं	வாலியை	पृष्ठे	உச்சியில்
हत्वा	கொன்று,	वसन्	வசித்துக்கொண்டி- ருக்கும்
सुग्रीवं	சுக்ரீவனுக்கு		
तथा	ஆப்படியே	सः	அந்த
अभिषिच्य च	பட்டாபிஷேகம் செய் கின்றும்,	रामः	மனிராமர்
		लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணரைப் பார்த்து
माल्यवतः	{ மாலயவரனெனும் பெ யருடைய பிரஸ்ரவ ணமலையினது	अब्रवीत्	பின்வருமாறு மொழிந்தார்.

अयं स कालः संप्राप्तः समयोऽद्य जलागमः । संपश्य त्वं नभो मेघैः संवृतं गिरिसन्निभैः ॥

जलागमः समयः	“வருஷ நுதுவாகிய	नभः	ஆகாசம்
सः	அந்த	गिरिसन्निभैः	மலைகளை நிகர்த்த
अयं	இந்த	मेघैः	மேகங்களால்
कालः	காலமானது	संवृतं	மூடப்பட்டிருப்பதை
अद्य	இப்பொழுது	त्वं	நீ
संप्राप्तः	வந்துவிட்டது.	संपश्य	பார்.

नवमासशृतं गर्भं भास्करस्य गभस्तिभिः । पीत्वा रसं समुद्राणां यौः प्रसूते रसायनम् ॥

யோ:	"ஆகாசமானது	பீத்வா	குடித்து.
भास्करस्य	சூர்யபகவானது	नवमासशृतं	ஒன்பது மாதம்
गभस्तिभिः	கிரணங்களால்	गर्भं	கருவாகிற [கமத்த
समुद्राणां	சமுத்திரங்களுடைய	रसायनं	ஜலத்தை
रसं	ஜல ஆவியை	प्रसूते	பொழிகிறது.

शक्यमम्बरमारुह्य मेघसोपानपङ्क्तिभिः । कुटजार्जुनमालाभिरलंकर्तुं दिवाकरम् ॥ ४ ॥

मेघसोपान- } पङ्क्तिभिः }	"மேகங்களாகிற பாடக் கட்டுகளின் வரிசை களால்	अम्बरं	ஆகாசத்திற்கே
कुटजार्जुन- } मालाभिः }	வெட்பாலை, மருது இவைகளின் மலர்க ளைக்கொண்டு	आरुह्य	ஒருவன் ஏறி,
		दिवाकरं	சூரியனை
		अलंकर्तुं	நேரில் பூஜிக்க
		शक्यम्	சாத்தியம்போலிருக்கி றது.

सन्ध्यारागोत्थितैस्ताम्रैरन्तेष्वधिकपाण्डरैः । स्निग्धैरभ्रपटच्छेदैर्वद्व्रगमिवाम्बरम् ॥ ५ ॥

अम्बरं	"ஆகாசமானது	स्निग्धैः	மழுமழப்பான
सन्ध्यारागोत्थितैः	ஸந்த்யாகாலத்தி லுண்டாகும்	अभ्रपटच्छेदैः	முகில்களாகிற கிழிந் த துணிகளால்
ताम्रैः	சிவப்பு வர்ணங்களால்	वद्व्रणं	கட்டப்பட்ட புண்ணை
अन्तेषु	ஒரங்களில்		யுடையது
अधिकपाण्डरैः	அதிக வெண்மை வர் ணங்களால்	इव	போலிருக்கிறது.

मन्दमारुतनिश्वासं सन्ध्याचन्दनरञ्जितम् । आपाण्डुजलदं भाति कामातुरमिवाम्बरम् ॥

अम्बरं	"ஆகாசமானது	आपाण्डुजलदं	வெளுத்த மேகத்தை
मन्दमारुत- } निश्वासं }	மந்தமாருதமாகிய சுவாசத்தையுடைய தும்,	कामातुरं	செற்றின்பநோயுற்ற வன்
सन्ध्याचन्दन- } रञ्जितं }	ஸந்தியாகாலமாகிய சந்தனத்தால் பூசப் பட்டதும்,	इव	போல
		भाति	காணப்படுகிறது.

एषा धर्मपरिक्षिता नववारिपरिपुता । सीतेव शोकसन्तप्ता मही वाष्पं विमुञ्चति ॥ ७ ॥

एषा	"இந்த	शोकसन्तप्ता	சோகத்தால் பரிதபிக் கும்
मही	பூமியானது	सीता	சீதை
धर्मपरिक्षिता	வெப்பத்தால் வாடியதாய்	इव	போலவே
नववारिपरिपुता	புதுஜலத்தால் புனைந்ததாய்	वाष्पं	கண்ணீரை
		विमुञ्चति	பெருக்குகிறது.

मेघोदरविनिर्मुक्ताः कल्हारसुखशीतलाः । शक्यमञ्जलिभिः पातुं वाताः केतकिगन्धिनः ॥

वाताः	“நால்புறமிருந்து வரும் காற்றுகள்	केतकिगन्धिनः	தாழைமணம் வலிநிகின்றவைகளாய்
मेघोदर- विनिर्मुक्ताः	மேகத்தினின்று வெளிப்பட்டவைகளாய்	अञ्जलिभिः	கைகலிலேந்தி
कल्हारसुख- शीतलाः	செங்கழுநீர் புஷ்பங்களை நிகர்த்து மனோகுமான குளிமையை யுடையவைகளாய்	पातुं	குடிக்க
		शक्यम्	ஏற்றதாயிருக்கின்

றன.

एष फुल्लार्जुनः शैलः केतकैरधिवासितः । सुग्रीव इव शान्तारिधाराभिरभिषिच्यते ॥ ९ ॥

फुल्लार्जुनः	“மலர்ந்த மருதுமலர் களையுடையதும்	शान्तारिः	சத்துருவை ஒழித்த
केतकैः	தாழைகளால்	सुग्रीवः	சகரீவன்
अधिवासितः	மிக வசனையுற்று விளங்குகிறதுமாகிய	इव	போல்
एषः शैलः	இந்த மலை	धाराभिः	நீர்த்தாரைகளால்
		अभिषिच्यते	அபிஷேகம் செய்யப் படுகின்றது.

मेघकृष्णाजिनधरा धारायज्ञोपवीतिनः । मारुतापूरितगुहाः प्राधीता इव पर्वताः ॥ १० ॥

पर्वताः	“மலைகள்	मारुतापूरित-	காற்றுநிரம்பிய குகை
मेघकृष्णा- जिनधराः	மேகமாகிய கரிய மான் தோல்களையுடையவைகளாய்	गुहाः	களையுடையவைகளாய்
धारायज्ञोप- वीतिनः	மழைத்தாரைகளாகிற உபவிதங்களை பூண்டவைகளாய்,	प्राधीताः	வேதவித்துக்களான பிராமணர்கள்
		इव	போலிருக்கின்றன.

कशाभिरिव हैमीभिर्विच्युद्भिरिव ताडितम् । अन्तः स्तनितनिर्घोषं सवेदनमिवाम्बरम् ॥

अम्बरं	“ஆகாசமானது	अन्तः	உள்ளே
हैमीभिः	பொன்கட்டுகளுற்ற	सवेदनं	வேதனையோடுகூட
कशाभिः इव	சவுக்குகள் போலிருக்க		இருப்பது
विच्युद्भिः	மின்னல்களால்[கின்ற	इव	போன்றதாய்
ताडितं इव	அடிக்கப்பட்டது போன்றதாய்	स्तनितनिर्घोषम्	மேகமுழக்கத்துடன் கூடியதாயிருக்கிறது.

नीलमेघाश्रिता विद्युत् स्फुरन्ती प्रतिभाति मे । स्फुरन्ती रावणस्याङ्गे वैदेहीव तपस्विनी ॥

नीलमेघाश्रिता	“நீலமேகத்தினிடையில் இருக்கிறதும்	स्फुरन्ती	துடித்துக்கொண் டிருக்கும்
स्फुरन्ती	துடித்துக்கொண் டிருக்கிறதுமாகிய	तपस्विनी	பதிவிருதையாகிய
विद्युत्	மின்னல்	वैदेही	ஜானகி
रावणस्य	ராவணனது	इव	போல்
अङ्गे	மடியில்	मे	எனக்கு
		प्रतिभाति	தோற்றுகின்றது.

इमास्ता मन्मथवतां हिताः प्रतिहता दिशः । अनुलिप्ता इव घनैर्नष्टग्रहनिशाकराः ॥१३॥

नष्टग्रहनिशाकराः	“கிரகங்களும் சந்திரனும் கப்புலனாகாது	प्रतिहताः	இருளடர்ந்த
घनैः	மேகங்களால்	ताः	அந்த
अनुलिप्ताः	மறைக்கப்பட்டனவாக	इमाः	இந்த
	வாய்	दिशः	பிரதேசங்கள்
इव	முற்றிலும்	मन्मथवतां	காமமுற்றவர்களுக்கு
		हिताः	சுகமானவைகள்.

क्वचिद्वाष्पाभिसंरुद्धान् वर्षागमसमुत्सुकान् । कुटजान् पश्य सौमित्रे पुष्पितान् गिरिसानुषु ॥
मम शोकाभिभूतस्य कामसन्दीपनान् स्थितान् ॥ १४ ॥

सौमित्रे	“சக்த்மண!	शोकाभिभूतस्य	சோகத்தால் வருந்தும்
गिरिसानुषु	மலைத்தாழ்வரைகளில்	मम	எனக்கு
क्वचित्	சிலவிடங்களில்	कामसन्दीपनान्	மனோரத்ததை நினைப்பூட்டிக்கொண்டு
वर्षागम- } समुत्सुकान् }	மழைக்காலவருகையினால் செழிப்புற்று	स्थितान्	இருக்கின்ற
वाष्पाभिसंरुद्धान्	நீர்த்திவினைகளைச் சொட்டிக்கொண்டு	कुटजान्	வெட்டாலைகளை
पुष्पितान्	நன்கு புஷ்பித்து	पश्य	பார்.

रजः प्रशान्तं सहिमोऽद्य वायुर्निदाघदोषप्रसराः प्रशान्ताः ।

स्थिता हि यात्रा वसुधाधिपानां प्रवासिनो यान्ति नराः स्वदेशान् ॥ १५ ॥

रजः	“சூதுனி	वसुधाधिपानां	மன்னர்களுடைய
प्रशान्तं	அடக்கிவிட்டது.	यात्रा	படைபெடுத்துச் செல்லுதல்
अद्य	இப்பொழுது	स्थिता हि	நின்றுகிட்டது.
वायुः	காற்று	प्रवासिनः	தேசந்தாம் போயி
सहिसः	குளிரந்திருக்கிறது.	नराः	மனிதர்கள் [நூந்த
निदाघदोषप्रसराः	வேனற்காலத்திய அசௌகரியசமூகங்கள்	स्वदेशान्	தங்கள் தேசங்களுக்கு
प्रशान्ताः	ஒழிந்துவிட்டன.	यान्ति	செல்லுகின்றார்கள்.

संप्रस्थिता मानसवासलुब्धाः प्रियान्विताः सम्प्रति चक्रवाकाः ।

अभीक्ष्णवर्षोदकविक्षतेषु यानानि मार्गेषु न संपतन्ति

॥ १६ ॥

मानसवास- } लुब्धाः }	“மானஸஸரில் காலம் கழிக்கவெண்ணிய	संप्रस्थिताः	புறப்பட்டுவிட்டன.
चक्रवाकाः	சக்கிரவாகங்கள்	अभीक्ष्णवर्षोदक- } विक्षतेषु }	ஒயாது பெய்த மழையால் உளைபுண்ட
प्रियान्विताः	பேடைகளோடு கடவே	मार्गेषु	வழிகளில்
सम्प्रति	இப்பொழுது	यानानि	வண்டிகள்
		न संपतन्ति	செல்லவில்லை.

कचित्प्रकाशं कचिदप्रकाशं नभः प्रकीर्णाम्बुधरं विभाति ।

कचित्कचित्पर्वतसंनिरुद्धं रूपं यथा शान्तमहार्णवस्य

॥ १७ ॥

नभः	“ ஆகாசமானது	कचित् कचित्	அங்கங்கே சில
प्रकीर्णाम्बुधरं	சிதறுண்ட மேகங் களை யுடையதாய்	पर्वतसन्निरुद्धं	இடங்களில் மலைகளால் மறைக்கப் பட்டதாய்
कचित्	சிலவிடங்களில்	शान्त- महार्णवस्य } रूपं	அலை ஒய்ந்த சமுத்திரத்தின் ரூபத்தை
प्रकाशं	பிரகாசமாகவும்,	यथा	போன்றதாய்
कचित्	சிலவிடங்களில்	विभाति	விளங்குகிறது.
अप्रकाशं	அப்ரகாசமாகவும்,		

व्यामिश्रितं सर्जकदम्बपुष्पैर्नवं जलं पर्वतधातुताम्रम् ।

मयूरकेकाभिरनुप्रयातं शैलापगा शीघ्रतरं वहन्ति

॥ १८ ॥

शैलापगाः	“ மலையருவிகள்	मयूरकेकाभिः	மயில்களின் கேகாளன்
सर्जकदम्ब- पुष्पैः }	ஆச்சா, கதம்பம் இவைகளின் புஷ்ப பங்களால்	अनुप्रयातं	கிற சப்தங்களோடு
व्यामिश्रितं	தாவப்பெற்றதும்,	नवं	ஒத்த சப்தத்துடன்
पर्वतधातु- ताम्रं }	மலைதாதுக்களால் சிவந்திருக்கிறதும்,	जलं	புதிய [கடியதுமான, ஜலத்தை
		शीघ्रतरं	அதிவேகமாக
		वहन्ति	புரண்டோடச் செய்கின்றன.

रसाकुलं षट्पदसन्निकाशं प्रभुज्यते जम्बुफलं प्रकामम् ।

॥ १९ ॥

षट्पदसन्निकाशं	“ வண்டுபோன்றதும்,	प्रकामं	வேண்டியவனாயில்
रसाकुलं	மதுரமானதுமான	प्रभुज्यते	திங்கப்படுகிறது.
जम्बुफलं	நாவற்பழம்		

अनेकवर्णं पवनावधूतं भूमौ पतत्याम्रफलं विपकम्

॥ २० ॥

अनेकवर्णं	“ பலநிறமுடைய	पवनावधूतं	காற்றினாலடிக்கப்பட்டு
आम्रफलं	மாம்பழம்	भूमौ	தரையில்
विपकं	ஆளிந்து	पतति	விழுகிறது.

विद्युत्पताकाः सवलाकमालाः शैलेन्द्रकूटाकृतिसन्निकाशाः ।

गर्जन्ति मेघाः समुदीर्णनादा मत्ता गजेन्द्रा इव संयुगस्थाः

॥ २१ ॥

शैलेन्द्रकूटाकृति- सन्निकाशाः मेघाः	“ மலையினது சிகரத் தின் வடிவைநிகர்த்த மேகங்கள் { மின்னல்களாகிற கொ டிக்களையுடையவைக ளாய் கொக்குகளின் வரிசை களோடு கூடினவை களாய்,	संयुगस्थाः	போர்க்களத்தில் நிற கொழுத்த [கின்ற யானைச் சிரேஷ்டங் போலவே [கள்
विद्युत्पताकाः		इव	உரத்த சத்தத்துடன் ஒலிக்கின்றவைக ளாய்
सवलाक- मालाः }		समुदीर्णनादाः	{ முழங்குகின்றன.
		गर्जन्ति	

वर्षोदकाप्यायितशाद्वलानि प्रवृत्तनृचोत्सववर्हिणानि ।

वनानि निर्वृष्टबलाहकानि पश्यापराक्ष्वधिकं विभान्ति ।

॥ २२ ॥

वनानि	“வனங்கள்	निर्वृष्ट-	பொழியும் மேகங்களை
वर्षोदकाप्यायित-	} மழைஜலங்களால் செ	बलाहकानि	} யுடையனவாய்
शाद्वलानि		अपराह्णेषु	
	ழித்த புற்களையுடைய	अधिकं	மாலைக்காலங்களில்
	யவைகளாய்,	विभान्ति	மிகவும்
प्रवृत्तनृचोत्सव-	} களித்தாடும் மயில்க	पश्य	} விளங்குகின்றன.
वर्हिणानि			
	ளையுடையவைகளாய்,		பார்.

समुद्रहन्तः सलिलातिभारं बलाकिनो वारिधरा नदन्तः ।

महत्सु शृङ्गेषु महीधराणां विश्रम्य विश्रम्य पुनः प्रयान्ति

॥ २३ ॥

बलाकिनः	“கொக்குகளையுடைய	महत्सु	உயர்த்த
वारिधराः	மேகங்கள்	शृङ्गेषु	கொடுமுடிகளில்
सलिलातिभारं	} அதிகபாரமான ஜலத்	विश्रम्य	} தங்கித்தங்கி
समुद्रहन्तः		विश्रम्य पुनः	
महीधराणां	சமந்துகொண்டு [தை	नदन्तः	இளப்பாறி,
	பர்வதங்களுடைய	प्रयान्ति	கர்ஜித்துக்கொண்டு
			செல்லுகின்றன.

मेघाभिकामा परिसंपतन्ती संमोहिता भाति बलाकपङ्क्तिः ।

वातवधूता वरपौण्डरीकी लम्बेव माला रचिताऽम्बरस्य

॥ २४ ॥

बलाकपङ्क्तिः	“கொக்குகளின் வரி	रचिता	கட்டப்பட்டு
	சையானது	वातवधूता	காற்றிலசைப்புண்டு
मेघाभिकामा	மேகத்தில் காதல்	लम्बा	தொங்கிக்கொண்டிருக்க
संमोहिता	களிப்புற்று [கொண்டு	वरपौण्डरीकी	சிறந்த தாமரை [கும்
परिसंपतन्ती	மேலே பறக்கின்றவை	माला इव	மலைபோல்
अम्बरस्य	ஆகாசத்தில் [களாய்,	भाति	விளங்குகிறது.

बालेन्द्रगोपान्तरचित्रितेन विभाति भूमिर्नवशाद्वलेन ।

गात्रानुषक्तेन शुकप्रभेण नारीव लक्षोक्षितकम्बलेन

॥ २५ ॥

भूमिः	“பூமியானது	शुकप्रभेण	பச்சைக்கிவிவண்ண
बालेन्द्रगोपान्तर-	} சிறிய தம்பலப்பூச்சிக		} முற்ற
चित्रितेन		लक्षोक्षित-	
	ளால் இடைபிணிடை	कम्बलेन	தம்பலப்பூச்சிகளையே
	யே அழகாயிருக்கப்		வரையப்பெற்ற கால்
	பெற்றதான		வையால்
नवशाद्वलेन	புதிய புற்றளையால்,	इव	எவ்வாறோ அவ்வாறே
नारी	ஒரு பெண் [பட்ட	विभाति	கிளங்குகிறது.
गात्रानुषक्तेन	உடம்பில் போர்த்தப்-		

निद्रा शनैः केशवमभ्युपैति द्रुतं नदी सागरमभ्युपैति ।

॥ २६ ॥

निद्रा	“நித்திரை	नदी	நதியானது
शनैः	மென்மென்ன	सागरं	சமுத்திரத்தை
केशवं	சூழ்மகாவிஷ்ணுவை	द्रुतं	கிரைவாக
अभ्युपैति	ஆடைகிறது.	अभ्युपैति	ஆடைகிறது.

हृष्टा बलाका घनमभ्युपैति कान्ता सकामा प्रियमभ्युपैति

॥ २७ ॥

बलाका	“கொக்கு	कान्ता	பெண்
हृष्टा	களிப்புற்று	सकामा	காதலுற்று
घनं	ஆகாசத்தை	प्रियं	கணவனை
अभ्युपैति	அடைகிறது.	अभ्युपैति	அடைகிறாள்.

जाता वनान्ताः शिखिसंप्रवृत्ता जाताः कदम्बाः सकदम्बशाखाः ॥ २८ ॥

वनान्ताः	“வனப்பிரதேசங்கள்	सकदम्बशाखाः	{ புஷ்பங்களோடுகூடிய கிளைகளோடபுடையவை
शिखिसंप्रवृत्ताः	மயில்கள் ஆடப்பெற்ற		{ களாய்
जाताः	ஆயின. [வைபாய்	जाताः	ஆயின.
कदम्बाः	கடம்புகிருகூடங்கள்		

जाता वृषा गोषु समानकामा जाता मही सख्यवनाभिरामा ॥ २९ ॥

वृषाः	“எருதுகள்	मही	பூமியானது
गोषु	பசுக்களிடத்தில்	सख्यवनाभिरामा	{ பயிரினாலும் ஜலத்தினால் மிக அழகுவாய்த் து விளங்குகிறதாய்
समानकामाः	எற்ற காதல் கொண்ட வைகளாய்	जाता	ஆயிற்று.
जाताः	ஆயின.		

वहन्ति वर्षन्ति नदन्ति भान्ति ध्यायन्ति नृत्यन्ति समाश्वसन्ति ।

नद्यो घना मत्तगजा वनान्ताः प्रियाविहीनाः शिखिनः पुवङ्गाः ॥ ३० ॥

नद्यः	“நதிகள்	भान्ति	அழகுற்று விளங்கு கின்றன.
वहन्ति	பிரவாகமெடுத்தோடு கின்றன.	प्रियाविहीनाः	காதலியை விட்டுப் பிரிந்தவர்கள்
घनाः	மேகங்கள்	ध्यायन्ति	நினைத்துத் தவிக்கின்
वर्षन्ति	மழைபொழிகின்றன.	शिखिनः	மயில்கள் [றனர்.
मत्तगजाः	மதயானைகள்	नृत्यन्ति	ஆடுகின்றன.
नदन्ति	பிளிறுகின்றன.	पुवङ्गाः	குரங்குகள்
वनान्ताः	வனப்பிரதேசங்கள்	समाश्वसन्ति	இளைப்பாறுகின்றன.

प्रहर्षिताः केतकपुष्पगन्धमाघ्राय हृष्टा वननिर्झरेषु ।

प्रपातशब्दाकुलिता गजेन्द्राः सार्धं मयूरैः समदा नदन्ति ॥ ३१ ॥

प्रहर्षिताः	“உற்சாகம்கொண்ட	प्रपात-	{ வீழ்ச்சொரின் சப்தத்
गजेन्द्राः	யானையராகக்	शब्दाकुलिताः	{ தால் வெருண்டவை களாய்
वननिर्झरेषु	கட்டாறுகளில்	मयूरैः	மயில்களோடு
केतकपुष्पगन्धं	தரமும்பூவின் வாசனை வை	सार्धं	கூடவே
आघ्राय	மோந்த,	समदाः	மதத்துடன்
हृष्टाः	களிப்புற்று	नदन्ति	பிளிறுகின்றன.

धारानिपातैरभिहन्यमानाः कदम्बशाखासु विलम्बमानाः ।

क्षणार्जितं पुष्परसावगाहं शनैर्मदं पद्चरणास्त्यजन्ति

॥ ३२ ॥

पद्चरणाः	“வண்டுகள்	पुष्परसावगाहं	புத்தபாஸத்தில்
धारानिपातैः	பொழியும் மழைத் தாண்டுகளால்	क्षणार्जितं	சாவகாசமாய்
अभिहन्यमानाः	ஆடியுண்டவைகளாய்	मदं	மதத்தை
कदम्बशाखासु	கடம்பாக்கிலேயுள்ள	शनैः	மெள்ள
विलम्बमानाः	தொங்கிக்கொண்டு	त्यजन्ति	ஒழிக்கின்றன.

अङ्गारचूर्णोत्करसन्निकाशैः फलैः सुपर्याप्तरसैः समृद्धैः ।

जम्बूद्रुमाणां प्रविभान्ति शाखा निलीयमाना इव पद्पदौघैः

॥ ३३ ॥

जम्बूद्रुमाणां	“நாவல்மரங்களின்	फलैः	பழங்களால்
शाखाः	கிளைகள்	पद्पदौघैः	வண்டுகளால்
अङ्गारचूर्णोत्कर- } सन्निकाशैः	கரியப்பட்டவை போன்ற	निलीयमानाः	மொய்க்கப்படுகின்றவைகள்
सुपर्याप्तरसैः	ரஸம் ததும்பிய	इव	போலவே
समृद्धैः	ஏராளமான	प्रविभान्ति	விளங்குகின்றன.

तद्वित्पताकाभिरलंकृतानामुदीर्णगम्भीरमहारवाणाम् ।

विभान्ति रूपाणि बलाहकानां रणोद्यतानामिव वारणानाम्

॥ ३४ ॥

तद्वित्पताकाभिः	“மின்னும் கொடிக்களால்	बलाहकानां	மேகங்களுடைய
अलंकृतानां	ஆலங்கரிக்கப்பட்டு	रूपाणि	ரூபங்கள்
उदीर्णगम्भीर- } महारवाणां	மேலிடும் கம்பிரமான பெரிய கஜனைகளை யுடைய	रणोद्यतानां	போருக்குக் கிளம்பிய
		वारणानां	யானைகளுடைய
		इव	ரூபங்கள் போலவே
		विभान्ति	விளங்குகின்றன.

मार्गानुगः शैलवनानुसारी संप्रस्थितो मेघरवं निशम्य ।

युद्धाभिकामः प्रतिनागशङ्की मत्तो गजेन्द्रः प्रतिसन्निवृत्तः

॥ ३५ ॥

शैलवनानुसारी	“மலைகளிலும் காடுகளிலும் திரியும்	प्रतिनागशङ्की	சத்ருயானையென் றெண்ணி
मत्तः	கொழுத்த	युद्धाभिकामः	போரினசையுற்று
गजेन्द्रः	யானையரசு	प्रतिसन्निवृत्तः	திரும்பி
मेघरवं	மேகத்தின்	मार्गानुगः	(அதே சப்தம் இளம் பிய) வழியைப் பின் சென்றது. [பறநி
निशम्य	கேட்டு,	संप्रस्थितः	

कचित्प्रगीता इव षट्पदौघैः कचित्प्रनृत्ता इव नीलकण्ठैः ।

कचित्प्रमत्ता इव वारणेन्द्रैर्विभान्त्यनेकाश्रयिणो वनान्ताः ॥ ३६ ॥

वनान्ताः	“வனப்பிரதேசங்கள்	प्रनृत्ताः इव	ஆடுகின்றனபோலவும்,
षट्पदौघैः	வண்டுக்கூட்டங்களி	वारणेन्द्रैः	யானையாசுகளால்
	னால்	कचित्	சிலவிடங்களில்
कचित्	சிலவிடங்களில்	प्रमत्ताः इव	மதம்கொண்டன
प्रगीताः इव	பாடுகின்றனபோல		போலவும்,
	வும்,	अनेकाश्रयिणः	அனேக தன்மை
नीलकण्ठैः	மயில்களினால்		யுடையவனாய்
कचित्	சிலவிடங்களில்	विभान्ति	விளங்குகின்றன.

कदम्बसर्जार्जुनकन्दलाख्या वनान्तभूमिर्नववारिपूर्णा ।

मयूरमत्ताभिरुतप्रनृत्तैरापानभूमिप्रतिमा विभाति ॥ ३७ ॥

वनान्तभूमिः	“வனப்பிரதேசமா	नववारिपूर्णा	புது நீர் நிறைந்து
	னது,	मयूरमत्ताभि-	மயில்களின் உத்ஸா
कदम्बसर्जार्जुन-	கடம்பு, ஆச்சா, மரு	रुतप्रनृत्तैः	ஹபாடல் ஆடல்க
कन्दलाख्या	து, கந்தளம் முதலி		ளால்
	ய மலர்கள் மிகுந்து	आपानभूमि-	பான பூமியை நிகர்த்
		प्रतिमा	ததாய்
		विभाति	தோன்றுகிறது.

मुक्तासकाशं सलिलं पतद्वै सुनिर्मलं पत्रपुटेषु लग्नम् ।

हृष्टा विवर्णच्छदना विहङ्गाः सुरेन्द्रदत्तं वृषिताः पिबन्ति ॥ ३८ ॥

विवर्णच्छदनाः	“பல வர்ணங்களுற்ற	पत्रपुटेषु	இலைத்தலங்களில்
	இறகுகளையுடைய	सुरेन्द्रदत्तं	இசைநிலைநிலைக்கப்
विहङ्गाः	பறவைகள்	पत्र वै	பிழந்து [பட்டு
वृषिताः	விடாய்கொண்டவை	लग्नं	தங்கிய
	களாய்,	सुनिर्मलं	மிக பரிசுத்தமான
मुक्तासकाशं	முத்துக்கள் போன்ற	सलिलं	ஐலத்தை
	தாய்	हृष्टाः	களிப்புற்று
		पिबन्ति	பானம்செய்கின்றன.

षट्पादतन्त्रीमधुराभिधानं पुवङ्गमोदीरितकण्ठतालम् ।

आविष्कृतं मेघमृदङ्गनादैर्वनेषु संगीतमिव प्रवृत्तम् ॥ ३९ ॥

वनेषु	“காடுகளில்	मेघमृदङ्गनादैः	மேகமாகிற மத்தள
षट्पादतन्त्री-	வண்டுகளாகிற வீணை		ஒசைகளால்
मधुराभिधानं	களின் இனிய தொ	आविष्कृतं	விளங்குகிறதுமான
	னியுற்றதும்,	संगीतं	பாட்டுக்கச்சேரி
पुवङ्गमोदीरित-	குரங்குகளால் செய்ய	प्रवृत्तं इव	தொடங்கியதுபோலி
कण्ठतालं	ப்பட்ட வாய்த்தாள		ருக்கின்றது.
	த்தையுடையதும்,		

कचित्प्रवृत्तैः कचिदुन्नदद्भिः कचिच्च वृक्षाग्रनिषण्णकार्यैः ।

व्यालम्बवर्हाभरणैर्मयूरैर्वनेषु संगीतमिव प्रवृत्तम्

॥ ४० ॥

वनेषु	“வனங்களில்	व्यालम्ब-	தொங்குகிற தோகை
कचित्	சிலவிடங்களில்	वर्हाभरणैः }	யாகிற ஆபரணங்க
प्रवृत्तैः	ஆடுகின்றவைகளும்		ளைப்பூண்ட
कचित्	சிலவிடங்களில்	मयूरैः	மாடுக்களால்
उन्नदद्भिः	கூவுகின்றவைகளும்	सङ्गीतं	நாட்டியக்கச்சேரி
कचित्	சிலவிடங்களில்	प्रवृत्तं इव	ஆரம்பிக்கப்பட்டது
वृक्षाग्रनिषण्ण-	விருக்தங்களின் துளி		போலிருக்கிறது.
कार्यैः च }	களிலுட்கார்ந்து கேட்கின்றவைகளும்		

स्वनैर्धनानां पुवगाः प्रबुद्धा विहाय निद्रां चिरसन्निरुद्धाम् ।

अनेकरूपाकृतिवर्णनादा नवाम्बुधाराभिहता नदन्ति

॥ ४१ ॥

पुवगाः	“தவளைகள்	नवाम्बुधारा-	புதிய ஜலத்தால் உத்
चिरसन्निरुद्धां	வெகுநேரம் தகையப் பட்டிருந்ததான	भिहताः }	ஸாற்றிக்கொண்ட
			வைகளாய்
निद्रां	நித்திரையை	अनेकरूपाकृति-	பல்வகை உருவங்களை
विहाय	விட்டு,	वर्णनादाः }	யும் தோற்றங்களை
धनानां	மேகங்களின்		யும் ஒலிகளையும்
स्वनैः	முழக்கங்களால்		உடயவைகளாய்
प्रबुद्धाः	விழித்துக்கொண்ட	नदन्ति	சத்திக்கின்றன.
	வைகளாய்		

नद्यस्समुद्राहितचक्रवाकास्तदानि शीर्णान्यपवाहयित्वा ।

दृप्ता नवप्राभृतपूर्णभोगा द्रुतं स्वभर्तारमुपोपयान्ति

॥ ४२ ॥

नद्यः	“நதிகள்	नवप्राभृत-	புதிதாய் தானாக விழு
समुद्राहित- }	மேலே நீந்திவரும் சக்	पूर्णभोगाः }	ந்து ஓடாததனை
चक्रवाकाः }	விரவாகங்களை யுடை		தாள் வந்துக்கொ
	யனவாய்		உலகாதவுடைய
दृप्ताः	பெருக்கெடுத்து		வைகளாய்
शीर्णानि	ஆழிந்த	स्वभर्तारं	தனது காய்களை
तदानि	கரைகளை	द्रुतं	வேகமாக [கோக்கி
अपवाहयित्वा	உடைத்துத் தள்ளி,	उपोपयान्ति	செல்லுகின்றன.

नीलेषु नीलाः प्रविभान्ति सक्ता मेघेषु मेघा नववारिपूर्णाः ।

दवाग्निदग्धेषु दवाग्निदग्धाः शैलेषु शैला इव वद्धमूलाः

॥ ४३ ॥

नीलाः	“நீல	दवाग्निदग्धाः	காட்டிலிழைந்தகிக்
नववारिपूर्णाः	ஆப்பொழுது	शैलाः	மலைகள் [சுப்பட்ட
मेघाः	மேகங்கள் [நிறண்ட	दवाग्निदग्धेषु	காட்டுத்திழைந்தகிக்
नीलेषु मेघेषु	நீலமேகங்களில்	शैलेषु	மலைகளில் [சுப்பட்ட
सक्ताः	தீர்ந்தவைகளாய்	इव	தீர்த்தாலெவண்ண
वद्धमूलाः	வேர் தாக்கப் பட்டு	प्रविभान्ति	நீளங்குகின்றன.

प्रहृष्टसन्नादितर्हिणानि सशक्रगोपाकुलशाद्वलानि ।

चरन्ति नीपार्जुनवासितानि गजाः सुरम्याणि वनान्तराणि

॥ ४४ ॥

गजाः } “யானைகள்
प्रहृष्टसन्नादित- } களிப்புற்று மாரில்கள்
बर्हिणानि } கூவப்பெற்றதும்,
सशक्रगोपाकुल- } தம்பலப்பூச்சிகளால்
शाद्वलानि } நிறைந்த புற்றறை
யுற்றதும்,

नीपार्जुन- } கடம்பு, மருது இவை
वासितानि } களின் மணம் கமழ்
சுன்றதுமான
सुरम्याणि } மிக்க அழகுற்ற
वनान्तराणि } வனப்பிரதேசங்களில்,
चरन्ति } நிரிகின்றன.

नवाम्बुधाराहतकेसराणि द्रुतं परित्यज्य सरोरुहाणि ।

कदम्बपुष्पाणि सकेसराणि नवानि हृष्टा भ्रमराः पतन्ति

॥ ४५ ॥

भ्रमराः } “வண்டுகள்
नवाम्बुधारा- } புதிய மலைத்தாரை
हतकेसराणि } ளால் மடங்கிய தா
துக்களையுடைய
सरोरुहाणि } தாமரைபூப்பங்களை
द्रुतं } வேகமாய்

परित्यज्य } விட்டுவிட்டு,
सकेसराणि } தாதுக்களையுடைய
नवानि } புதிய
कदम्बपुष्पाणि } கடம்புமலர்களில்
हृष्टाः } களிப்புற்றவைகளாய்
पतन्ति } விழுகின்றன.

मत्ता गजेन्द्रा मुदिता गवेन्द्रा वनेषु विश्रान्ततरा मृगेन्द्राः ।

रम्या नगेन्द्रा निभृता नरेन्द्राः प्रकीडितो वारिधरैः सुरेन्द्रः

॥ ४६ ॥

गजेन्द्राः } “யானையரசுகள்
मत्ताः } மதங்கொண்டிருக்
கின்றன.
गवेन्द्राः } எருதுகள்
मुदिताः } களிப்புற்றிருக்கின்
றன.
मृगेन्द्राः } சிக்கக்கள்
वनेषु } காடுகளில்
विश्रान्ततराः } மிகவும் ஒடுங்கிக் கிடக்
கின்றன.

नगेन्द्राः } மலையரசுகள்
रम्याः } அழகாய் விளங்கு
கின்றன.
नरेन्द्राः } மன்னர்கள்
निभृताः } அரண்மனையிலேயே
இருக்கின்றார்கள்.
सुरेन्द्रः } தேவேந்திரன்
वारिधरैः } மேகங்களோடு
प्रकीडितः } பொழுதுபோக்கு
கின்றான்.

मेघाः समुद्रतसमुद्रनादा महाजलौघैर्गगनावलम्बाः ।

नदीस्तटाकानि सरांसि वापीर्महीं च कृत्स्नाभितर्पयन्ति

॥ ४७ ॥

मेघाः } “மேகங்கள்
गगनावलम्बाः } ஆகாயத்திலிருக்கின்ற
வைகளாய்
समुद्र- } தொத்தளிக்கும் சமு
समुद्रनादाः } த்திரமுழக்கமுடைய
வைகளாய்
महाजलौघैः } மிக ஜலப்பிரவாஹங்க
ளால்

नदीः } நதிகளையும்,
तटाकानि } சிறு குட்டைகளையும்,
सरांसि } ஓடைகளையும்,
वापीः } நடை கிணறுகளையும்,
महीं } பூமி
कृत्स्नां च } எங்கும்
अभितर्पयन्ति } பொருகச்செய்கின்றன.

वर्षप्रवेगा विपुलाः पतन्ति प्रवान्ति वाताः समुदीर्णघोषाः

॥ ४८ ॥

विपुलाः "வாராணசம்
वर्षप्रवेगाः வெள்ளங்கள்
पतन्ति ஓடுகின்றன.

वाताः காற்புறமிருந்து வரும்
காற்றுகள்
समुदीर्णघोषाः அதிகசத்தங்கொண்டு
प्रवान्ति வீசுகின்றன.

प्रनष्टकूलाः प्रवहन्ति शीघ्रं नद्यो जलैर्विप्रतिपन्नमार्गाः

॥ ४९ ॥

नद्यः "நதிகள்
जलैः பிரவஹிக்களால்
प्रनष्टकूलाः கலாகடையுடைத்து

विप्रतिपन्नमार्गाः குறுக்கே செல்லுகின்
றவைகளாய்
शीघ्रं விவரவாய்
प्रवहन्ति பெருக்கெடுத்தோடு
கின்றன.

नरैर्नरेन्द्रा इव पर्वतेन्द्राः सुरेन्द्रदत्तैः पवनोपनीतैः ।

घनाम्बुकुम्भैरभिपिच्यमाना रूपं श्रियं स्वामिव दर्शयन्ति

॥ ५० ॥

नरेन्द्राः "மன்னர்கள்
नरैः மாநிடர்களால்
इव எவ்வண்ணமோ,
அவ்வண்ணமே
पर्वतेन्द्राः மலையரசுகள்
सुरेन्द्रदत्तैः இந்திரனால் அளிக்கப்
பட்டவைகளும்
पवनोपनीतैः காற்றினால் கொண்டுவ
ரப்பட்டவைகளுமான

घनाम्बुकुम्भैः மெகமாகிற தீர்த்தகல
சங்களால்
अभिपिच्यमाना: அபிஷேகம் செய்யப்
பட்டவைகளாய்
स्वां தனது
श्रियं रूपं அழகிய ரூபத்தை
दर्शयन्ति காட்டுகின்றன
इव போலிருக்கின்றன.

घनोपगूढं गगनं सतारं न भास्करो दर्शनमभ्युपैति ।

नवैर्जलौघैर्धरणी वितृप्ता तमोविलिप्ता न दिशः प्रकाशाः

॥ ५१ ॥

सतारं "நகரத்திரங்களுள்
गगनं ஆகாயமானது [ஸிட்ட
घनोपगूढं மேகங்களால் மூடப்
பட்டிருக்கின்றது.
भास्करो: சூரியன்
दर्शनं अभ्युपैति न கப்புலனாக திருக்கின்
धरणी பூமியானது [றது.

नवैः புதிய
जलौघैः ஜலப்பிரவாஹங்களால்
वितृप्ता மிகத் திருப்தியடைந்
दिशः திக்குகள் [தனது.
तमोविलिप्ता: இருனால் மூடப்பட்ட
வைகளாயிருப்பதால்
प्रकाशाः न தெரியாதிருக்கின்றன

महान्ति कूटानि महीधराणां धाराभिधौतान्यधिकं विभान्ति ।

महाप्रमाणैर्विपुलैः प्रपातैर्मुक्ताकलापैरिव लम्बमानैः

॥ ५२ ॥

महीधराणां மலைகளின்
महान्ति कूटानि பெரிய சிகரங்கள்
धाराभिधौतानि { மழைத்தாரைகளால்
நன்கு கழுவப்பட்ட
டவைகளாய்
लम्बमानैः தொங்குகின்ற
विपुलैः பெரிய

मुक्ताकलापैः முத்து மாலைகளால்
इव எவ்வண்ணமோ
அவ்வண்ணமே
महाप्रमाणैः அளவுகடந்து வெள்
ளம் பெருகி ஓடும்
प्रपातैः மலையருவிகளால்
अधिकं மிகவும்
विभान्ति விளங்குகின்றன.

शैलोपलप्रस्वलमानवेगाः शैलोत्तमानां विपुलाः प्रपाताः ।

गुहासु सन्नादितवर्हिणासु हारा विकीर्यन्त इवाभिभान्ति

॥ ५३ ॥

शैलोत्तमानां } " சிறந்த மலைகளின்
விபுலா: } பெரும்
प्रपाता: } அருளிகள்
शैलोपल- } சிறுபாறைகளை உருட்
प्रस्वलमानवेगा: } டித்தனளும் வேக
முடையவைகளாய்

सन्नादितवर्हिणासु } மயில்களாலொலிக்கப்
गुहासु } குகைகளில் [பெற்ற
विकीर्यन्त: } அறுந்துபோன
हारा: } ஹாரங்கள்
इव } போல
अभिभान्ति } விளங்குகின்றன.

शीघ्रप्रवेगा विपुलाः प्रपाता निर्धौतशृङ्गोपतला गिरीणाम् ।

मुक्ताकलापप्रतिमाः पतन्तो महागुहोत्सङ्गतलैर्ध्रियन्ते

॥ ५४ ॥

विपुला: } " பெரும்
प्रपाता: } அருளிகள் [வைகளாய்
शीघ्रप्रवेगा: } வேகவெள்ளமுடைய-
गिरीणां } மலைகளுடைய
निर्धौतशृङ्गोपतला: } கொடுமுடிப் பிரதே
சங்களைக் கழுவி

मुक्ताकलापप्रतिमा: } முத்துஹாரங்களை
पतन्तो } நிகர்த்தவைகளாய்
महागुहोत्सङ्गतलै: } ஒடுகின்றவைகளாய்
पतन्ति } பெரும் குகைகளினுட்
பிரதேசங்களால்
ध्रियन्ते } வகிக்கப்படுகின்றன.

सुरतामर्दविच्छिन्नाः स्वर्गस्त्रीहारमौक्तिकाः । पतन्तीवाकुला दिक्षु तोयधाराः समन्ततः ॥

सुरतामर्द- } " முரட்டுத்தனமாய்
विच्छिन्ना: } (பல அப்ஸரஸ்திரீ
கள் கூடிய) விளையா
ட்டில் அறுந்து
விழுந்த
स्वर्गस्त्रीहार- } அப்ஸரஸ்திரீகளின்
मौक्तिका: } ஹாரங்களின் முத
துகள்

इव } போலவே
तोयधारा: } மழைத்துள்ளிகள்
दिक्षु } திக்குகளில்
समन्तत: } எங்கும்
आकुला: } சிதறியவைகளாய்
पतन्ति } விழுகின்றன.

निलीयमानैर्विहगैर्निमीलद्भिश्च पङ्कजैः । विकसन्त्या च मालत्या गतोऽस्तं ज्ञायते रविः ॥

निलीयमानै: } " கூடுகளில் பதுங்கும்
विहगै: } பறவைகளாலும்,
निमीलद्भि: } குவிக்கின்ற
पङ्कजै: च } தாமரைமலர்களாலும்,
विकसन्त्या } மலரும்

मालत्या च } முல்லைமலர்க்கொடி
या } யாலும்
रवि: } சூரியன்
अस्तं गत: } அஸ்தமயமானவனாக
ज्ञायते } அறியப்படுகிறான்.

वृत्ता यात्रा नरेन्द्राणां सेना प्रतिनिवर्तते ।

नरेन्द्राणां } " மன்னர்களுடைய
यात्रा } வெளியில் சஞ்சரித்த
வென்பது
वृत्ता } ஒழிந்திருக்கிறது
सेना } சேனை
प्रतिनिवर्तते } நகருக்குக் திரும்பி
வந்துவிட்டது

वैराणि चैव मार्गाश्च सलिलेन समीकृताः ॥

वैराणि च एव } சண்டை சச்சரவு
களும்
मार्गा: च } போகும் வழிகளும்
सलिलेन } ஜலத்தால்
समीकृता: } வெளித்தெரியாது மூ
டிக்கிடக்கின்றன.

मासि श्रोष्ठपदे ब्रह्म ब्राह्मणानां विवक्षताम् । अयमध्यायसमयः सामगानामुपस्थितः ॥

ब्रह्म	“வேதத்தை	मासि	மாசத்தில்
विवक्षतां	ஒத விருப்பிய	अयं	இந்த
सामगानां	ஸாமக	अध्यायसमयः	வேதாந்யயனம் செய் யும் காலம்
ब्राह्मणानां	பிராமணர்களுக்கு	उपस्थितः	வந்துவிட்டது.
श्रोष्ठपदे	புரட்டாசி		

निवृत्तकर्मायतनो नूनं सञ्चितसञ्चयः । आषाढीमभ्युपगतो भरतः कोसलाधिपः ॥५९॥

कोसलाधिपः	“கோசலாதிபனாகிய	सञ्चितसञ्चयः	{ வேண்டிய பொருளை சேர்த்துவைத்தாக் கொண்டு
भरतः	பரதன்	नूनं	இப்பொழுது
निवृत्तकर्मायतनः	{ வெளிவேலைகளை முடி த்து அரண்மனையி லேயிருப்பவனாய்	आषाढी	ஆடிமாதத்திய பெளர் ணமீயிருத்ததை அப்யுபகத:
		अभ्युपगतः	தொடங்கியிருப்பான்.

नूनमापूर्यमाणायाः सरखा वर्धते रयः । मां समीक्ष्य समायान्तमयोध्याया इव स्वनः ॥

मां	“எனனை	नूनं	இப்பொழுது
समायान्तं	திரும்பிவருகிறவனாக	आपूर्यमाणायाः	நீர்விடைக்கேதோடும்
समीक्ष्य	கண்டு,	सरखाः	சரஃகதியினது
अयोध्यायाः	அயோத்தியின்	रयः	பிரவாகரம்
स्वनः	ஒலி	वर्धते	கிருத்தியடைகிறது.
इव	எப்படி இருக்குமோ அப்படியே,		

इमाः स्फीतगुणा वर्षाः सुग्रीवः सुखमश्नुते । विजितारिः सदारश्च राज्ये महति च स्थितः ॥

इमाः	“இந்த	सदारः च	மனைவிபுடன்கூட இ ருக்கின்றவனாய்
वर्षाः	மழை பொழியும் மாதங்கள்	महति	பெரும்
स्फीतगुणाः	{ அவைகளுக்கேற்ற கு ணங்களுடன் விளக் குகின்றன.	राज्ये	ராஜ்யத்தில்
सुग्रीवः	சுக்ரீவன்	स्थितः च	கிடைபெற்றவனாய்
विजितारिः	சுத்துருவை ஒழித்த வனாய்	सुखं	நகத்தை
		अश्नुते	அனுபவித்தக்கொண் டிருக்கின்றான்.

अहं तु हतदारश्च राज्याच्च महतश्च्युतः । नदीकूलमिव किन्नमवसीदामि लक्ष्मण ॥६०॥

लक्ष्मण	“என்னை!	च्युतः च	கெலிப்பட்டவனாய்
अहं तु	நானேயெனில்	किन्नं	நனைத்த
हतदारः च	மனைவி திருடப்பட்ட	नदीकूलं	ஆற்றக்கரையை
महतः	பெரிய [வனாய்]	इव	போலவே
राज्यात्	ராஜ்யத்திலின்றி	अवसीदामि	தேய்வுறுகின்றேன்.

शोकश्च मम विस्तीर्णो मार्गाश्च भृशदुर्गमाः । रावणश्च महाञ्शत्रुरपारः प्रतिभाति मे ॥

மம “எனது
शोकः च சோகமோ
विस्तीर्णः ஆனவுக்குமிஞ்சியி
ருக்கிறது.
मार्गाः च உபாயங்களோ
भृशदुर्गमाः மிகவும் கிட்டற்கரியன
வாயிருக்கின்றன.

महान् பெரும்
शत्रुः சத்துருவாகிய
रावणः च ராவணனும்
अपारः வெல்லமுடியாதவ
னென
मे எனக்கு
प्रतिभाति தோன்றுகிறது.

अयात्रां चैव दृष्ट्वा मां मार्गांश्च भृशदुर्गमान् । प्रणते चैव सुग्रीवे न मया किञ्चिदीरितम् ॥

इमां “இந்த
अयात्रां च யாத்திரைக்கு எனாத
தன்மையையும்
मार्गांश्च போகும் வழிகளை
भृशदुर्गमान् மிகவும் செல்லமுடியா
திருத்ததையும்

दृष्ट्वा एव றிணைத்தே,
प्रणते சாமர்த்தியசாலியா
सुग्रीवे சுக்ரீவனிடத்தில் [கிய
मया என்னால்
किञ्चित् एव ஏதொன்றுமே
ईरितं न च சொல்லப்படவில்லை.

अपि चातिपरिक्लिष्टं चिरादारैः समागतम् । आत्मकार्यगरीयस्त्वादृक्तं नेच्छामि वानरम् ॥

अतिपरिक्लिष्टं “மிகத் துன்பமடைந்த
வனும்
चिरात् வெகு காலம் கழித்து
दारैः தர்மபத்னியோடு
समागतं च சேர்ந்திருக்கின்றவனு
மரன

वानरं வானரனுக்கு
आत्मकार्य- } எனது காரியத்தின்
गरीयस्त्वात् अपि } மகத்துவத்தாலும்
वक्तु ஆக்குபிக்க
इच्छामि न நான் இஷ்டப்படாதி
ருக்கின்றேன்.

अयमेव हि विश्रम्य ज्ञात्वा कालमुपागतम् । उपकारं च सुग्रीवो वेत्स्यते नात्र संशयः ॥

अयं “இந்த
सुग्रीवः हि சுக்ரீவனும்
विश्रम्य இளைப்பாறிவிட்டு,
कालं च ஏற்ற காலம்
उपागतं வந்துவிட்டதாய்

ज्ञात्वा அறிந்துகொண்டு,
उपकारं வேண்டிய முயற்சியை
वेत्स्यते கவனிப்பான் ;
अत्र இதில்
संशयः एव न ஐயமேயில்லை.

तस्मात्कालप्रतीक्षोऽहं स्थितोऽस्मि शुभलक्षण ॥ ६७ ॥

शुभलक्षण “நல்ல பிறவிக்குணங்க
ளமையப்பெற்றவனே!
तस्मात् ஆனபடியால்
अहं நான்,

कालप्रतीक्षः ஏற்ற காலத்தையெதிர்
பார்த்துக்கொண்டு
स्थितः இருக்கின்றவனாக
अस्मि இருக்கிறேன்.”

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये
किष्किन्धाकाण्डे अष्टाविंशः सर्गः ॥

एकोनविंशः सर्गः—இருபத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம் || ௨௭ ||

हनुमता सुग्रीवप्रतिबोधनम्—ஹனுமார் சுகரீவரை உணர்த்துவது.

समीक्ष्य विमलं व्योम गतविद्युद्वलाहकम् । सारसारवसंधुष्टं रम्यज्योत्स्नानुलेपनम् ॥ १ ॥
 समृद्धार्थं च सुग्रीवं मन्दधर्मार्थसंग्रहम् । अत्यर्थमसतां मार्गमेकान्तगतमानसम् ॥ २ ॥
 निर्वृत्तकार्यं सिद्धार्थं प्रमदाभिरतं सदा । प्राप्तवन्तमभिप्रेतान् सर्वानेव मनोरथान् ॥ ३ ॥
 स्वां च पत्नीमभिप्रेतां तारां चापि समीप्सिताम् । विहरन्तमहोरात्रं कृतार्थं विगतज्वरम् ॥ ४ ॥
 क्रीडन्तमिव देवेशं नन्दनेऽप्सरसां गणैः । मन्त्रिषु न्यस्तकार्यं च मित्राणामनवेशकम् ॥ ५ ॥
 उत्सन्नराज्यसन्देशं कामवृत्तमवस्थितम् । निश्चितार्थोऽर्थतत्त्वज्ञः कालधर्मविशेषवित् ॥ ६ ॥
 प्रसाद्य वाक्यैर्मधुरैर्हेतुमद्भिर्मनोरमैः । वाक्यविद्राक्यतत्त्वज्ञं हरीशं मारुतात्मजः ॥ ७ ॥
 हितं तत्त्वं च पथ्यं च सामधर्मार्थनीतिमत् । प्रणयप्रीतिसंयुक्तं विश्वासकृतनिश्चयम् ॥ ८ ॥
 हरीश्वरमुपागम्य हनुमान् वाक्यमब्रवीत् ॥ ८ ॥

निश्चितार्थः	{ ஆகவேண்டிய காரியத் தில் சலியாப் பற்று டையவரும்,	ரம୍ୟஜ்யோத்ஸ்நா- னு- லேபனம்	{ அழகிய ஜோலாகிய பூச்சையுடைய தாயும்,
அर्थதத்வஜ்	{ காரியங்களினின்று துட்பங்களை நன்கு ஆறித்தவரும்,	हरीशं हरीश्वरं	வானரோத்தமனும், வானரமன்னனு
காலधर्म- विशेषवित् }	அததற்கேற்ற காலம் அததனால் ஹினையும் தர்மம் இவைகளை உள்ளபடி ஆறித்த வரும்,	वाक्यतत्त्वज्ञं सुग्रीवं समृद्धार्थं	மாயை பேச்சின் துட்பமறித்த சுகரீவனை காரியம் கைகூடப் பெற்று
वाक्यवित्	எடுத்துரைப்பதில் வல்லவரும்,	मन्दधर्मार्थ- संग्रहं च	{ தர்மத்தையும் அர்த்த த்தையும் பாதுகா க்க மறத்திருப்பவ னாயும்,
मारुतात्मजः	வாயுகுமாரருமாகிய	अत्यर्थ असतां मार्गं	மிகவும் தெட்டவர்களுடைய அலுவலர் தகை
हनुमान्	ஹனுமார்,		புடையவனாகவும்,
व्योम	ஆகாசத்தை	एकान्तगत- मानसं	ஒகந்தமாயிருப்பதில் மனதை முற்றிலும் செலுத்தியவனாக
विमलं	நிர்மலமாயிருப்பதாக வும்,		வும்,
गतविद्युद्वलाहकं	நின்னனும் பேசக்க குறியில்லாததாயும்,	निर्वृत्तकार्यं	உத்தேசித்த காரியம் கைகூடப்பெற்று
सारसारवसंधुष्टं	{ மனதிகளின் ஆரவார ஒலியால் நிரம்பப் பெற்றதாயும்,		

सिद्धार्थं	பயனைப் பெற்றவனுய்
सदा	எக்காலத்திலும்
प्रमदाभिरतं	ஸ்திரீகளோடு காலம் கழிப்பவனாகவும்,
अभिप्रेतान्	சர்வமுமாய் மனதில் கொண்டிருந்த
मनोरथान्	மனோரதங்கள்
सर्वान् एव	எல்லாவற்றையும்,
अभिप्रेतां	அன்புள்ள
स्वां	தனது
पत्नीं च	மனைவியையும்
समीप्सितां	விரும்பிய
तारां अपि च	தாரையையும்
प्राप्तवन्तं	அடைந்தவனுய்
कृतार्थं	காரியம் கைகூடப் பெற்றவனுய்
विगतस्वरं	மனக்கவலைகளோழிந் தவனுய்
अहोरात्रं	அல்லுமும் பகலும்
विहरन्तं	சுற்றின்பத்தில் காலம் கழிப்பவனாகவும்,
नन्दने	நந்தனவனத்தில்
अप्सरसां	அப்ஸரசஸ்திரீகளு
गणैः	கணங்களோடு [டைய
क्रीडन्तं	பொழுதுபோக்கும்
देवेशं	இந்திரனை
इव	போல
मन्त्रिषु	மந்திரிகளிடத்தில்
न्यस्तकार्यं च	{ ராஜகாரியத்தை ஒப்பு வித்துவிடப்பட்டவ னாகவும்,
मित्राणां	உதவியவர்களை

राज्यं प्राप्तं यशश्चैव कौली श्रीरभिवर्धिता । मित्राणां संग्रहः शेषस्तं भवान् कर्तुमर्हति ॥

राज्यं	“ராஜ்யமானது
प्राप्तं	அடையப்பட்டது.
यशः च	புகழும்
एव	அப்படியே அடையப் பட்டது.
कौली	தலைமுறையாய் வந்த
श्रीः	ராஜஸூதரியானது

अनवेक्षकं	மறந்துவிட்டவனாகவும்
उत्सन्नराज्यसन्देशं	ராஜ்யவியாபாரங்களை ஒழித்தவனுய்
कामवृत्तं	காமத்தினைப்பெட்டவனு
अवस्थितं	இருப்பவனாகவும் [ய்
समीक्ष्य	பார்த்து,
उपागम्य	கிட்டி,
हेतुमद्भिः	சரியான காரணங்களை
मधुरैः	இனிய [யுடைய
मनोरमैः	நல்ல
वाक्यैः	வார்த்தைகளால்
प्रसाद्य	உள்ளம் குகிரிச் செய்து,
हितं च	நல்ல பயனை அளிக்கத் தக்கதும்
तत्त्वं	உண்மையையும்
पथं	சேஷமத்திற்கு அவசி யமாயிருக்கிறதும்
सामधर्माधि- नीतिमत्	{ மனம்கோணாதிருத் தல், தர்மம், பிரயோ ஜனம், ரியாயம், இவை களோடுகூடினதும்,
प्रणयप्रीतिसंयुक्तं	{ அன்பு பத்திமை இ வைகளுடன் கூடின தும்,
विश्वासकृत- निश्चयं च	{ ராஜபக்தியில் ஈடுபட்ட தீர்மானத்தை நன்கு விளக்கக்காட்டுகிற துமாகிய
वाक्यं	பின்வரும் சொல்லை
अवधीत्	சொன்னான்.

मित्राणां संग्रहः शेषस्तं भवान् कर्तुमर्हति ॥

अभिवर्धिता	ஒக்கி வளர்கிறது.
मित्राणां	பேருதவி புரிந்தவர்க
संग्रहः	பிரதிசெய்தல் [ளுக்கு
शेषः	எஞ்சிநிற்கின்றது.
भवान्	தேவரீர்
तं	அதை
कर्तुं अर्हति	செய்யவேண்டும்.

यो हि मित्रेषु कालज्ञः सततं साधु वर्तते । तस्य राज्यं च कीर्तिश्च प्रतापश्चाभिवर्धते ॥

ய: ஹி	"எவனெருவன்	வர்தெ	கடக்கின்றானே
காலஜ்:	{ எதையும் சரியான காலத்தில் செய்யவேண்டுமென்பதையறிந்தவனாய்	தச்ய	அவனுக்கு
மித்ரேஸு	பேருதவி புரிந்தவர்	ராஜ்யம்	ராஜ்யமானது
சாஸு	கள் விஷயத்தில்	அபிவர்தெ	பெருகுகிறது.
சதத்	நீதிமுறைப்படி	கீர்தி:	கீர்த்தியும்
	எக்காலத்திலும்	ச	அப்படியே
		பிரதாப: ச	செல்வாக்கும்
		ச	அப்படியே
			பெருகுகிறது.

यस्य कोशश्च दण्डश्च मित्राण्यत्मा च भूमिप । समवेतानि सर्वाणि स राज्यं महदश्नुते ॥

भूमिप	"மன்னா!	सर्वाणि च	ஆகிய இவையெல்லாம்
यस्य	எவனெருவனுக்கு	समवेतानि	அகலாது கூடியிருக்கின்றனவோ
कोशः	கருவுலமும்	सः च	அவன்தான்
दण्डः	சைனியமும்	राज्यं	ராஜ்யத்தை
मित्राणि	அன்பர்களும்	महत्	நீடுழிகாலம்
आत्मा च	{ எல்லாக்காரியத்தையும் ஆராய்ச்சி செய்தனும்	अश्नुते	அனுபவிக்கிறான்.

तज्रवान् वृत्तसंपन्नः स्थितः पथि निरत्यये । मित्रार्थमभिनीतार्थं यथावत्कर्तुमर्हति ॥

तज्रवान्	"ஆதலால்	मित्रार्थं	உதவிபுரித்தவனுக்காக
वृत्तसंपन्नः	நற்குணம் பூண்டு	अभिनीतार्थं	{ தர்மம்ப்படி செய்யவேண்டியதான காரியத்தை
निरत्यये	தேராதா ஹிதமான	यथावत्	சொன்னபடி
पथि	அனுஷ்டானத்தில்	कर्तुं	செய்துமுடிக்க
स्थितः	பற்றுடையவருமாகிய	अर्हति	வேண்டும்.
भवान्	தேவரீர்		

संत्यज्य सर्वकर्माणि मित्रार्थे योऽनुवर्तते । संभ्रमाद्दि कृतोत्साहः सोऽनर्थेनावरुध्यते ॥

यः	"எவனெருவன்	संभ्रमाद्	கொளவத்தால்
सर्वकर्माणि	தனது மற்றகாரியங்களைல்லாவற்றையும்	कृतोत्साहः	உக்கமுடையவனாய்
संत्यज्य	கவனியாத விட்டு,	अनुवर्तते	சடுபட்டிருக்கின்
मित्रार्थे	"தவிபுரித்தான் காரியத்தின்	सः हि	அவன்தான் [ருளே
		अर्थः	நிக்குகனால்
		अवरुध्यते न	தாக்கப்படாதிருக்கின்றான்.

यस्तु कालव्यतीतेषु मित्रकार्येषु वर्तते । स कृत्वा महतोऽप्यर्थान् मित्रार्थेन युज्यते ॥

यः
कालव्यतीतेषु
मित्रकार्येषु
वर्तते

“எவனொருவன்
ஏற்றகாலம் கடந்த
தாசிய
மித்திரனுடைய
காரியங்களில்
பிரவிருத்திக்கின்
ருளே

सः
महतः
अर्थान्
कृत्वा अपि तु
मित्रार्थेन
युज्यते न }

அவன்
பெரிய
காரியங்களை
செய்தாலும்
மித்திரனுக்கு செய்ய
வேண்டிய கடமையை
செய்தவனாகான்.

यदिदं वीर कार्यं नो मित्रकार्यमरिन्दम । क्रियतां राघवस्यैतद्देह्याः परिमार्गणम् ॥१५॥

अरिन्दम
वीर
वैदेह्याः
परिमार्गणं

“சத்துருசம்ஹாரக!
சூரனே!
சீதாதேவியாருடைய
இருக்குமிடத்தைத்
தேடிதவானது

यत् इदं
राघवस्य
मित्रकार्यं

இந்த இதுதான்
ஸ்ரீராமருக்கு
உதவி புரிந்தவருக்குச்
செய்யவேண்டிய கட
மையாக

एतत्
क्रियतां

இப்பொழுதே
செய்யப்பட்டும்.

नः
कार्यम्

நம்மால்
செய்யத்தக்கது.

तदिदं वीर कार्यं ते कालातीतमरिन्दम ॥ १६ ॥

अरिन्दम
वीर
ते
कार्यं

“சத்துருசம்ஹாரக!
சூரனே!
உனது
காரியமாகிற

तत्
इदं
कालातीतम्

அந்த
இது
சரியான காலத்தைக்
கடந்ததாக ஆகிறது.

न च कालमतीतं ते निवेदयति कालवित् । त्वरमाणोऽपि सन् प्राज्ञस्तव राजन् वशानुगः ॥

राजन्
कालवित्
प्राज्ञः
त्वरमाणः

“அரசே!
எதெதை எந்தெந்த
வேளையில் செய்ய
வேண்டுமென்பதை
அறிந்தவரும்
சர்வக்ஞருமாகிய
அவர்
ஆகவேண்டிய காரியத்
தில் ஆவசரப்படுகின்
றவராய்

अपि सन्
तव
वशानुगः
ते
कालं
अतीतं च
निवेदयति न

இருக்கையிலும்கூட
உமது
மனம்கொண்டு நடப்
பவராய்
உமக்கு
செய்யதற்குரிய காலம்
கடந்துவிட்டதையும்
கூட
அறிவியா திருக்கிறார்.

कुलस्य हेतुः स्फीतस्य दीर्घवन्धुश्च राघवः । अप्रमेयप्रभावश्च स्वयं चाप्रतिमो गुणैः ॥१८॥

राघवः
स्फीतस्य
कुलस्य
हेतुः
दीर्घवन्धुः च

“ஸ்ரீராமர்
செழுமையுற்று விளக்
காஜ்யத்திற்கு [கும்
காரணமாயுள்ளவர்;
நீடுழிகாலம் செய்த
நன்றி மறவாதவர்;

अप्रमेयप्रभावः च
स्वयं
गुणैः
अप्रतिमः च

அளவிடப்படாத
மஹிமையுடையவர்;
தனக்கே உரியதான
நீடுக்கல்பாண குணங்
களால்
ஒப்பற்றவர்.

तस्य त्वं कुरु वै कार्यं पूर्वं तेन कृतं तव । हरीश्वर हरिश्रेष्ठानाज्ञापयितुमर्हसि ॥ १९ ॥

हरीश्वर	“வானரமன்னா !	கூதம்	{ ஆகவேண்டிய காரியம்
हरिश्रेष्ठान्	வானரோத்தமர்களை		{ செய்துமுடிக்கப்பட்ட
आज्ञापयितुं	ஆக்ஞாபிக்க		டது.
अर्हसि	வேண்டும் ;	त्वं वै	நீரும்
तेन	அவரால்	तस्य	அவருக்கு
तव	உமக்கு	कार्यं	செய்யவேண்டிய காரி
पूर्वं	ஏற்கனவே	कुरु	செய்யும். [யத்தை

न हि तावद्भवेत्कालो व्यतीतश्चोदनादृते । चोदितस्य हि कार्यस्य भवेत्कालव्यतिक्रमः ॥

चोदनात् व्रते	“ஆக்கிரமிப்பின் றி	कार्यस्य	காரியம்
तावत् हि	இப்பொழுதே	चोदितस्य हि	வினைப்பூட்டப்பட்ட
	என்றால்		தாக ஆகில்
कालः	செய்தற்குரிய காலம்	कालव्यतिक्रमः	செய்தற்குரிய காலம்
व्यतीतः	கடந்துபோனதாக		தப்பினதாக
भवेत् न	ஏற்படாது ;	भवेत्	ஏற்படும்.

अकर्तुरपि कार्यस्य भवान् कर्ता हरीश्वर । किं पुनः प्रतिकर्तुस्ते राज्येन च धनेन च ॥

हरीश्वर	“வானரமன்னா !	राज्येन	ராஜ்யத்தோடும்
भवान्	நீர்	धनेन च	செல்வத்தோடும்
कार्यस्य च	ஏதொரு உதவியையும்	प्रतिकर्तुः	உதவிபுரிந்த
अकर्तुः अपि	புரியாதவனுக்கும்கூட		அவருக்கு
कर्ता	உதவி புரிகிறவர் ;	किं पुनः	ஏனோ இப்படியிருக்
ते	உமக்கு		கிறீர் ?

शक्तिमानपि विक्रान्तो वानरर्क्षगणेश्वर । कर्तुं दाशरथेः प्रीतिमाज्ञायां किं न सज्जसे ॥

वानरर्क्षगणेश्वर	“வானர கரடி கணக்	दाशरथेः	ஸ்ரீராமருடைய
	களுக்கு மன்னா !	प्रीति	மனோபிஷ்டத்தை
विक्रान्तः	ஆற்றலுடையவரும்,	कर्तुं	செய்துமுடிக்க
शक्तिमान् अपि	ஆண்மைபுடையவரு	आज्ञायां	ஆக்ஞாபிடுவதில்
	மான நீர்	किं	ஏன்
		न सज्जसे	முயலாதிருக்கின்றீர்.

कामं खलु शरैः शक्तः सुरासुरमहोरगान् । वशे दाशरथिः कर्तुं त्वत्पतिज्ञां तु काङ्क्षते ॥

दाशरथिः	“ஸ்ரீராமர்	कामं खलु	இப்படியிருக்கையி
सुरासुर- } महोरगान् }	தேவர்கள், அசுரர்கள் மகோரகர்கள் & கிய எல்லோரையும்		லும்கூட
शरैः	பாணங்களால்	तु	இவ்விஷயத்தில்
वशे कर्तुं	அதினமாக்கிக்	खपतिज्ञां	உமது வாக்குக்
शक्तः	வல்லவர். [கொள்ள		தத்தத்தை
		काङ्क्षते	எதிர்பார்த்துக் கார்த்
			திருக்கிறார்.

प्राणत्यागविशङ्केन कृतं तेन तव प्रियम् । तस्य मार्गाम् वैदेहीं पृथिव्यामपि चाम्बरे ॥

प्राणत्यागविशङ्केन "உயிரை விடத் துணிந்த

तेन अक्षराल्
तव உமக்கு
प्रियं உதவி
कृतं புரியப்பட்டது.

तस्य அவருக்கு
वैदेहीं சீதாதேவியை
पृथिव्यां च உலகிலும்
अम्बरे अपि ஆகாயத்திலும்
मार्गाम् தேடிக்காணக்கட
வோம்.

देवदानवगन्धर्वा असुराः समरुद्धाः । न च यक्षा भयं तस्य कुर्युः किमुत राक्षसाः ॥

असुराः "அசுரர்களும்
समरुद्धाः மருக்கணக்க
என்னிட்ட

देवदानवगन्धर्वाः தேவர்கள், தானவர்
கன், கந்தர்வர்களும்,

यक्षाः च யக்ஷர்களும்,

तस्य அவருக்கு
भयं ஆபத்தை
कुर्युः न விளைவிக்க முடியாது;
राक्षसाः அரக்கர்கள்
किमुत என்ன செய்ய
முடியும்?

तदेवं शक्तियुक्तस्य पूर्वं प्रियकृतस्तव । रामस्यार्हसि पिद्देश कर्तुं सर्वात्मना प्रियम् ॥२६॥

पिद्देश "வானாமன்னா!
एवं இத்தகைய
शक्तियुक्तस्य சக்தி படைக்கப்
तव உமக்கு [பெற்றவரும்]
पूर्वं ஏற்கனவே
प्रियकृतः உதவிசெய்துமுடித்த
வருமான

रामस्य ஸ்ரீராமருக்கு
सर्वात्मना எவ்வகையாலும்
तव அந்த
प्रियं கைம்மாறை
कर्तुं செய்ய
अर्हसि வேண்டும்.

नाधस्तादवनौ नाप्सु गतिर्नोपरि चाम्बरे । कस्यचित्सज्जतेऽस्माकं कपीश्वर तवाज्ञया ॥

कपीश्वर "வானாமன்னா!
तव உமது
आज्ञया வியமத்தைக்கொண்டு,
अस्माकं எங்களுக்குள்
कस्यचित् எவனுக்கும்
गतिः பேர்க்கானது
अधस्तात् பாதானத்திலும்

अवनौ च பூமியிலும்
सज्जते न தடைபடுகிறதில்லை;
अप्सु நீரிலும்
न தடைபடுகிறதில்லை;
उपरि உயர்
अम्बरे ஆகாயத்திலும்
न தடைபடுகிறதில்லை.

तदाज्ञापय कः किं वे कृते कुत्र व्यवस्यतु । हरयो ह्यप्रधृष्यास्ते सन्ति कोऽप्यग्रतोऽनघाः ॥

ते "உமக்கு
अनघाः தோஷாற்றிதர்களும்
अप्रधृष्याः பிறரால் வெல்லமுடி
யாதவர்களுமான
हरयः வானார்கள்
कोऽप्यग्रतोऽनघाः கொடிக்கணக்காகவே
सन्ति இருக்கின்றார்கள்.

ते कृते உமக்காக
कः யார்
किं எதை
कुत्र எங்கு
व्यवस्यतु ஏற்றுக்கொள்ள
तव அதை [வேண்டும்?
आज्ञापय கட்டளைபிட்டருளும்."

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा काले साधु निवेदितम् । सुग्रीवः सत्त्वसम्पन्नश्चकार मतिमुत्तमाम् ॥

सुग्रीवः	சுக்ரீவன்	श्रुत्वा	கேட்டு,
तस्य	அவரது	सत्त्वसंपन्नः	நல்ல அறிவுடன் கடியவனாகி
काले	எற்ற காலத்தில்	उत्तमां	சிறந்த
साधु	எற்றபடி	मतिं	ஆலோசனையை
निवेदितं	அறிவிக்கப்பட்ட	चकार	செய்தான்.
तत् वचनं	அம்மொழியை		

स संदिदेशाभिमतं नीलं नित्यकृतोद्यमम् । दिक्षु सर्वासु सर्वेषां सैन्यानामुपसंग्रहे ॥

सः	அவன்	नित्यकृतोद्यमं	{ எப்பொழுதும் எதி றும் விடா முயற்சி யுடையவனும், अभिमतं
सर्वासु	எல்லா		நன்கு மதிக்கப்பட்ட வனுமான்
दिक्षु	திக்குகளிலும்	नीलं	நீலனென்பவனை
सर्वेषां	எல்லா	संदिदेश	பின்வருமாறு கட்டினாயிட்டான்.
सैन्यानां	சேனைகளை		
उपसंग्रहे	ஒரிடத்தில் சேர்க்கும் விஷயத்தில்		

यथा सेना समग्रा मे यूथपालाश्च सर्वशः । समागच्छन्त्यसङ्गेन सेनाग्राणि तथा कुरु ॥

मे	“ எனது	सर्वशः	முற்றும்
सेना	சேனை	असंगेन	தடையின்றி
समग्रा	எல்லாமும்	यथा	எப்படிச் செய்தால்
यूथपालाः	சேனைத் தலைவர்களை ஆக்ஞாபிக்கும்	समागच्छन्ति	வந்து சேர்வார்களோ
सेनाग्राणि च	சேனைகளை நடத்தும் தலைவர்களும்	तथा	அப்படியே
		कुरु	செய்.

ये त्वन्तपालाः पुवगाः शीघ्रगा व्यवसायिनः । समानयन्तु ते सैन्यं त्वरिताः शासनान् मम ॥

मम	“ எனது	पुवगाः	வானர்கள்
शासनान्	ஆக்கிணையைக் கொண்டு	ये तु	எவர்களோ
अन्तपालाः	ராஜ்ய எல்லைகளைக் காக்குகிறவர்களும்	ते	அவர்கள்
व्यवसायिनः	தொழியமுன்னவர் களும்	त्वरिताः	காலதாமதம் செய்யா தவர்களாய்
शीघ्रगाः	வேகம் செல்ல வல்ல வர்களாகுமான	सैन्यं	சேனையை
		समानयन्तु	அழைத்துக்கொண்டு வரட்டும்.

स्वयं चानन्तरं सैन्यं भवानेवानुपश्यतु ॥ ३३ ॥

अनन्तरं	“அதற்கப்பால்	स्वयं च	வேறுத்திரவு எதிரிலா
सैन्यं	சையத்தை	भवान् एव	நீயே [மேலே
		अनुपश्यतु	கவனிப்பாயாக.

विपश्चरात्रादूर्ध्वं यः प्राप्नुयाच्चेह वानर । तस्य प्राणान्तिको दण्डो नात्र कार्या विचारणा ॥

वानर	“வானரனே !	तस्य	அவனுக்கு
इह	இங்கு	प्राणान्तिकः	கொலை
यः	எவனொருவன்	दण्डः	தண்டனை.
विपश्चरात्रात्	பதிலைந்து இரவு	अत्र	இவ்விஷயத்தில்
	கழிந்து	विचारणा	முன்பின் யோசித்தல்
ऊर्ध्वं	மறுதினத்திற்குள்	न कार्या	செய்யத்தக்கதன்று.
न प्राप्नुयात्	வந்துசேராதிருக்கின்றனவே		

हरीश्च वृद्धानुपयातु साङ्गदो भवान् ममाज्ञामधिकृत्य निश्चिताम् ।

इति व्यवस्थां हरिपुङ्गवेश्वरो विधाय वेदम प्रविवेश वीर्यवान् ॥ ३५ ॥

भवान्	“ஹீ	उपयातु	திட்டம்செய்வாயாக”.
साङ्गदः	அங்கதனோடுகூடவே	वीर्यवान्	வீரயவானாகிய
मम	எனது	हरिपुङ्गवेश्वरः	வானரோத்தம மன்ன
निश्चितां	முடிவான		னாகுமவன்
आज्ञां	ஆக்கிரைபை	इति	மேற்கண்டபடி.
अधिकृत्य	அதிகாரமாகக் கொண்டு,	व्यवस्थां	ஏற்பட்டதை
		विधाय	செய்துமுடித்து,
वृद्धान्	பெரியோர்களுக்கிய	वेदम्	ஆரண்மனைக்கு
हरीन् च	வானரர்களை	प्रविवेश	போய்ச் சேர்ந்தான்.

इत्यापे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

किष्किन्धाकाण्डे एकोनविंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 10513

किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकाः 1261

इति पुरा कुशलवाभ्यां श्रीरामसन्निधावश्वमेधयज्ञवाटे गीते

श्रीमद्रामायणे चतुर्दशेऽङ्के वर्तमानकथाप्रसङ्गः

இவ்விதம் ஆதியில் குசன் லவன் இவர்களால் ஸ்ரீராமர் ஸன்னிதியில் அச்வமேத யாகசாலையில் காணம் செய்யப்பட்ட ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தில் 14-ஆம்நாள் காணம் பண்ணப்பட்ட கதை முடிவுபெற்றது.

गीतम् । तस्मिन् दिने गीताः श्लोकाः 817.]

[ஆதிரில் குசன் லவன் இவர்களால் ஸ்ரீராமஸன்னிதியில் அர்ச்சிதயாகசாக்ஷரில் பதினைந்தாவது தினத்தில் கிஷ்கிந்தாகாண்டத்தில் 30 முதல் 50-வது ஸர்க்கம் முடிய (10514—11330) காணம் செய்யப்பட்டது. ஆன்று காணம் செய்யப்பட்ட சிலைகளுக்கியை 817.]

त्रिंशः सर्गः—முப்பதாவது ஸர்க்கம் || 30 ||

शरद्वर्णनम्—சரத்ருதுவர்ணனம்

गुहां प्रविष्टे सुग्रीवे विमुक्ते गगने घनैः । वर्षरात्रोपितो रामः कामशोकाभिर्षादितः ॥१॥
पाण्डुरं गगनं दृष्ट्वा विमलं चन्द्रमण्डलम् । शारदीं रजनीं चैव दृष्ट्वा ज्योत्स्नानुलेपनाम् ॥
कामवृत्तं च सुग्रीवं नष्टां च जनकात्मजाम् । बुद्ध्वा कालमतीतं च मुमोह परमातुरः ॥

वर्षराखोषितः	வாள்வா காலத்தைக் கழித்துவிட்டு
कामशोकामि- पीडितः	அன்பினதீசயத்தால் தழித்துக்கொண்டி- ருந்த

ராம:	ஸ்ரீராமர்,
சுமீவே	சக்ரீவன்
குहां	குணகரீனில்
प्रविष्टे	இருக்கையில்,
गगने	ஆகாயம்
धनैः विमुक्ते	மேகந்தளில்லாதிருக் குணகரீன்

ரகசியம்

चन्द्रमण्डलं
विमलं

தூதா ய	கமலாநித் தூதர்
சாரதி	சரத் கமலாநித் தூதர்
ரஜனி	ரஜினி

ஆலானுலேபனா கீலவுபறத்து விளங்கு
வதாயும்.

दृष्टा एव
सुग्रीवं

காமவூதல் வ { காமத்தில் முற்றிலும்
முழுக்கிட்டப்பவனு
கலாம்.

जनकात्मजां ज्ञानसिन्धव
नष्टां च कदाचिद्विपुल
 रात्रयम्.

காலம்: _____
 இடம்: _____
 கருத்து: _____

அதிலும் வ
வருவது

பரமாத்ம: { முன்னிதும் திகமாய்
 மனகேதனைப்படு
 கின் தலராகி

சுமொஃ { இன்னது செய்கிற
தென்று தெரியாது
திகைத்து வின்றனர்.

स तु संज्ञामुपागम्य मुहूर्तान्मतिमान् पुनः । मनःस्थामपि वैदेहीं चिन्तयामास राघवः ॥

मतिमान्	பேரறிவுற்ற	उपागम्य	அறிந்து,
सः	அந்த	मनःस्थां	{ மனத்தினுள்ளேயே
राघवः	சூராமர்		ஆலாஹனம் செய்
मुहूर्तां तु	ஒரு முகூர்த்தகாலத் திவையே	वैदेहीं अपि	{ துகொண்டிருந்த
पुनः	மீனவும்		கைதேவியாரைப்
संज्ञां	ஸ்வபாவமாயுள்ள அறிவை	चिन्तयामास	{ பற்றி மட்டும்
			என்ன ஆயிற்றோ என்
			று கவலையுற்றார்.

आसीनः पर्वतस्याग्रे हेमधातुविभूषिते । शारदं गगनं दृष्ट्वा जगाम मनसा प्रियाम् ॥ ५ ॥

पर्वतस्य	மலையினது	शारदं	சரத்காலத்திய
हेमधातु- } विभूषिते }	பொற்றுதுக்கனால் அழகுறவாய்ந்து வி ளங்கிய	गगनं	ஆகாசத்தை
अग्रे	உச்சியில்	दृष्ट्वा	பார்த்து,
आसीनः	உட்கார்ந்திருக்குமவர்	प्रियां	மனைவியை
		मनसा जगाम	நினைத்தார்.

दृष्ट्वा स विमलं व्योम गतविद्युद्वलाहकम् । सारसारवसंधुष्टं विललापार्तिर्या गिरा ॥ ६ ॥

सः	அவர்	दृष्ट्वा	பார்த்து,
व्योम	ஆகாசத்தை [வும்	आर्तिर्या	மனவேதனையை நன்கு
विमलं	நீர்மலமாயிருப்பதாக- மின்னல்களும் மேகங் களும் இல்லா திருப்ப தாகவும்	गिरा	விளங்கக்காட்டுகிற
गतविद्युद्वलाहकं	{ பறவைகளின் ஒலிக ளால் ஒலிக்கப்பெ ற்றதாகவும்	विललाप	சொல்கொண்டு
सारसारवसंधुष्टं			பின்வருமாறு
			புலம்பினார்.

सारसारवसन्नादैः सारसारवनादिनी । याऽऽश्रमे रमते बाला साऽय मे रमते कथम् ॥

या	“எவள்	रमते	{ இதுவரை சந்தோஷ
सारसारव- } नादिनी }	சாரசப்பறவைகள் குரல்கொன்ற குர லுடையவளாய்	सा मे	{ மாய் காலம்கழித்து வந்தானோ
आश्रमे	ஆசிரமத்தில்		அந்த
सारसारव- } सन्नादैः }	சாரசப்பறவைகளின் ஆரவார ஒலிகளால்	बाला	எனது
		अय	இழுக்கற்ற மனைவி
		कथं	இப்பொழுது
		रमते	எப்படி.
			காலம்கழிக்கின்றனோ ?

पुष्पितांश्चासनान् दृष्ट्वा काञ्चनानिव निर्मलान् । कथं सा रमते बाला पश्यन्ती मामपश्यती ॥

வாலா	“இழுக்குற்ற ஒழுக்க	காஞ்சனாந்	பொன்போன்று
சா	ஆவள் [முடைய	புஷ்பிதாந்	புஷ்பித்திருக்கின்ற
படியந்தி	நாற்புறமும் பார்த்து	அசனாந்	வேங்கைமரங்களை
மா	என்னை	தூஷ்டா	பார்த்து,
அபடியதி	காணாதவளாய்	கதம் ச	எப்படித்தான்
நிர்மலாந்	நிர்மலமான	ரமதே	மனம் சாந்தியடைவன்.

या पुरा कलहंसानां स्वरेण कलभापिणी । बुध्यते चारुसर्वाङ्गी साऽद्य मे बुध्यते कथम् ॥

யா	“எவள்	சா	ஆந்த,
புரா	இதற்குமுன்	மே	எனது
கலஹ்ஸானா	இனிய குரலுடைய	கலபாபிணி	இனிய குரலுடைய
	ஹம்ஸங்களின்	சாஸர்வாங்கி	சர்வரங்கதந்தரி
ஸ்வரேண	ஒலியால்	அத	இப்பொழுது
புடியதே	இதுவரை துயி	கதம்	எப்படி
	லுணர்வதோ,	புடியதே	துயி லுணர்வான்?

निस्वनं चक्रवाकानां निशम्य सहचारिणाम् । पुण्डरीकविशालाक्षी कथमेषा भविष्यति ॥

சஹ்ஸாரிணா	“இணைபிரியாது	புண்டரிக-	வெண்டாமரைத்தடக்
	சஞ்சரிக்கின்ற	விசாலாட்சி	கண்ணாடிக்
சக்ரவாகானா	சக்ரவாகங்களுடைய	ஏயா	இவள்
நிஸ்வந்	ஒலியை	கதம்	எவ்வாறு
நிசமய	கேட்டு,	பவிஷ்யதி	உயிர்வாழ்வான்?

सरांसि सरितो वापीः काननानि वनानि च । तां विना मृगशावाक्षीं चरन्नाथ सुखं लभे ॥

சராஸி	“குளங்களிலும்,	வினா	விட்டுப் பிரிந்த
சரித:	நதிகளிலும்,		நவியே
வாபி:	நடைவாழிகளிலும்,	அத	இப்பொழுது
கானநானி	சோலைகளிலும்,	சரந்	திரிகின்ற நான்
வநானி ச	வனங்களிலும்,	சுலம்	கிம்மதிகைய
தா	ஆந்த	ந லம்	ஆடாதிருக்கின்
மृகசாவாட்சி	இணைமரன்னிழியாளை		தேன்.

अपि तां मद्वियोगाच्च सौकुमार्याच्च भामिनीम् । न दूरं पीडयेत्कामः शरद्वृणनिरन्तरः ॥

சரதவ்ருண-	“சரத்காலத்திய	பாமினி	கட்டிசெய்ய
நிர்நந்தர:	குணங்களால் கூட	மத்வியோகாந்	என்னை விட்டுப்பிரித்
	வே இருக்கின்றதா		திருக்கொடியையும்,
	கிய	சௌகரியாந்	பேரொழிந்தும்
காம:	சுயப்போகத்தில் (உடல	தூர்	முற்றும்
	லாதுடைய) ஆணை	ந பீடியேந்	செதித்த விடாமல்
தா	ஆந்த		இருக்கணமே.

एवमादि नरश्रेष्ठो विललाप नृपात्मजः । विहङ्ग इव सारङ्गः सलिलं त्रिदशेश्वरात् ॥ १३ ॥

नृपात्मजः	சக்கிரவர்த்தி மகனும்	त्रिदशेश्वरात्	தேவேந்திரஸரிடத்தி
नरश्रेष्ठः	புருஷோத்தமரு மரகிய அவர்	सलिलं	மலைக்காக [விண்டு]
एवमादि	இப்படியெல்லாம்	सारङ्गः विहङ्गः	சாதகப்பறவை
		इव	போல
		विललाप	கதறினார்.

ततः सञ्चर्य रम्येषु फलार्थी गिरिसानुषु । ददर्श पर्युपावृत्तो लक्ष्मणो लक्ष्मणाग्रजम् ॥

रम्येषु	ஆழகான	पर्युपावृत्तः	திரும்பிவந் துடேர்ந்த
गिरिसानुषु	மலைத்தாழ்வரைகளில்	लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்
फलार्थी	பழக்களை வேண்டி	लक्ष्मणाग्रजं	லக்ஷ்மணரின் தமைய
सञ्चर्य	திரிந்து,		னரை (ஸ்ரீராமரை)
ततः	அப்பொழுது	ददर्श	கண்டு காத்துநின்ற
			னர்.

तं चिन्तया दुःसहया परीतं विसंभ्रमेकं विजने मनस्वी ।

भ्रातुर्विषादात्परितापदीनः समीक्ष्य सौमित्रिस्त्वाच रामम् ॥ १५ ॥

मनस्वी	மகாப் பிரரக்ஞராகிய	तं	அந்த
सौमित्रिः	லக்ஷ்மணர்	रामं	ஸ்ரீராமரை
दुःसहया	பொறுத்தற்கரிய	समीक्ष्य	பார்த்து,
चिन्तया	மனக்கவலையால்	भ्रातुः	தமையனது
परीतं	தொந்து	विषादात्	துயரத்தினால்
विसंभ्रं	களைமாறி	परितापदीनः	பரிதபித்து துயரப்
विजने	ஒருவருமில்லாத		படுகின்றவராகி
एकं	இடத்தில் தனியா இருந்த	उवाच	பின்வருமாறு மொழிந்தார்.

किमार्य कामस्य वशं गतेन किमात्मपौरुष्यपराभवेन ।

अयं सदा संह्रियते समाधिः किमत्र योगेन निवर्तितेन ॥ १६ ॥

आर्य	“ ஆண்ணா !	समाधिः	நிம்மதியானது
कामस्य	மனோதத்திற்கு	सदा	அடிக்கடி
वशं गतेन	சுடுபட்டுக் கிடப்பதால்	संह्रियते	உம்மால் குலைக்கப்படு
किं	ஆவதென்ன ?		கிறதே ?
आत्मपौरुष्य-	உமது ஆண்மையை	अत्र	இப்பொழுது
पराभवेन	ஒழித்துவிடுவதால்	निवर्तितेन	தாறுமாறாய்த்
किं	ஆவதென்ன ?	योगेन	நினைவால் [திரும்பிய]
अयं	இந்த	किम्	ஆவதென்ன ?

क्रियाभियोगं मनसः प्रसादं समाधियोगानुगतं च कालम् ।
सहायसामर्थ्यमदीनसत्त्वं स्वकर्महेतुं च कुरुष्व हेतुम्

॥ १७ ॥

अदीनसत्त्वं	எதற்கும் சலியா ஆண் மையுடையவனே!	कालं च	காலத்தையும்
क्रियाभियोगं	{ மேற்கொண்ட காரிய த்தில் விடாமுயற்சி யையும்	सहायसामर्थ्यं	ஆன்பர்கயின் சாமர் த்தியத்தையும்
मनसः प्रसादं	மனதைச் சிதறவிடா திருங்குதலையும்	स्वकर्महेतुं	உமது காரியத்தின் பிரயோஜனத்தையும்
समाधि- योगानुगतं }	{ தூர்வசங்கேதத்தின் பயனுள் நிஷ்கர்ஷிக் கப்பட்ட	हेतुं च	அதற்கேற்ற துய் யையும்
		कुरुष्व	மனதில் கொள்ளும்.

न जानकी मानववंशनाथ त्वया सनाथा सुलभा परेण ।
न चाग्निचूडां ज्वलितामुपेत्य न दह्यते वीरवरार्ह कश्चित्

॥ १८ ॥

मानववंशनाथ	" மனுசுலத்தலை !	सुलभा न	அணுகமுடியாதவள்.
वीरवरार्ह	{ உத்தமனிர்கனால் கொண்டாடப்படு பவனே!	कश्चित्	ஒருவன்
त्वया	உம்மை	ज्वलितां	கொழுந்துவிட்டெரி யும்
सनाथा	காயகராக உடைய	अग्निचूडां च	அக்னிஜ்வாலையையும்
जानकी	ஜானகிதேவியர்	उपेत्य	கிட்டி,
परेण	மேலொருவனால்	न दह्यते न	பொசுக்கப்படாம விரைன்.

स लक्ष्मिर्वाल्लक्ष्मणमप्रभृष्यं स्वभावजं वाक्यमुवाच रामः ।
हितं च पथ्यं च नयप्रसक्तं ससाम धर्मार्थसमाहितं च

॥ १९ ॥

लक्ष्मिवान्	பாக்யராலியாகிய	पथ्यं च	பன்மை பயக்கத்தக்க தும்
सः	அந்த	नयप्रसक्तं	{ சல்பாணகுணங்களுக் கேற்றதாயிருக்கிற தும்
रामः	ஸ்ரீராமர்	ससाम	தண்ணறியை விளங் கக்காட்டுகிறதும்
लक्ष्मणं	உத்தமணரைப் பார்த்து	धर्मार्थ- समाहितं च }	தர்மத்தினால் விளையும் பயனை நன்கு விளங் கக்காட்டுகிற துமான
अप्रभृष्यं	மறுபதினாக்கிடம் கொடாததும்	वाक्यं	பின்வரும் மொழியை
स्वभावजं	பிறன்குணத்தால் விளைந்ததும்	उवाच	மொழிந்தார்.
हितं च	சமயத்திற்கேற்றதும்		

निःसंशयं कार्यमवेक्षितव्यं क्रियाविशेषो अनुवर्तितव्यः ।

न तु प्रवृत्तस्य दुरासदस्य कुमार कार्यस्य फलं न चिन्त्यम्

॥ २० ॥

कुमार	“குழந்தாய்!	प्रवृत्तस्य	மேற்கொண்ட
कार्यं	ஒரு காரியமானது	दुरासदस्य	கஷ்டமான
निःसंशयं	கலவரமின்றி	कार्यस्य	காரியத்தினது
अवेक्षितव्यं	கவனிக்கத்தக்கது.	फलं	பயன்
क्रियाविशेषः	அந்தக் காரியத்தின் மேடர்ப்பானது	न तु	ஒருபொழுதும்
अनुवर्तितव्यः हि	விடாது முயற்சிக்கப் பட்டவேண்டியதே.	चिन्त्यं न	நினைக்கத்தக்கதன்று”.

अथ पद्मपलाशार्क्षी मैथिलीमनुचिन्तयन् । उवाच लक्ष्मणं रामो मुखेन परिशुष्यता ॥

रामः	ஸ்ரீராம்	परिशुष्यता	வரடிய
पद्मपलाशार्क्षी	தாமரைத்தழைப்பான் கண்களையுடைய	मुखेन	முகத்தோடு
मैथिली	தூனரீதேவியாரைப் பற்றி	लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணரைப் பார்த்து
अनुचिन्तयन्	கவலைப்படுகின்றவ ராய்	अथ	பின்வருமாறு
		उवाच	மொழிந்தார்.

तर्पयित्वा सहस्राक्षः सलिलेन वसुन्धराम् । निर्वर्तयित्वा सस्यानि कृतकर्मा व्यवस्थितः ॥

सहस्राक्षः	“ஆயிரக்கண்ணன்	सस्यानि	பயிர்களை
वसुन्धरा	சூமியை	निर्वर्तयित्वा	வளரச்செய்து,
सलिलेन	மழையினால்	कृतकर्मा	தனது தொழிலை செய் து முடித்தவனாய்
तर्पयित्वा	குளிரச்செய்து,	व्यवस्थितः	ஆயினன்.

स्निग्धगम्भीरनिर्घोषाः शैलद्रुमपुरोगमाः । विसृज्य सलिलं मेघाः परिश्रान्ता नृपात्मज ॥

नृपात्मज	“ராதகுமார!	शैलद्रुम- } पुरोगमाः }	மலைகளின்மீதும் கிரு ஷ்ணங்களின்மீதும் உ யர சஞ்சரிக்கின்ற
मेघाः	மேகங்கள்		நீரை [வைகளாய்
स्निग्धगंभीर-) निर्घोषाः }	ஒளிகொண்டு கம்பீர மாய் ஒலிக்கின்றன மாய்	सलिलं	பொழித்துவிட்டு,
		विसृज्य	தூளைப்பாறுகின்றன.
		परिश्रान्ताः	

नीलोत्पलदलश्यामाः श्यामा कृत्वा दिशो दश । विमदा इव मातङ्गाः शान्तवेगाः पयोधराः ॥

पयोधराः	“மேகங்கள்	श्यामा कृत्वा	கறுக்கச்செய்து,
नीलोत्पलदल- }	கருநெய்தல் இதழ்கள்	विमदाः	மதமொழிந்த
श्यामाः }	போல் கறுத்தவைக	मातङ्गाः इव	யானைகள் போலவே
दश	பத்து [எய்ய	शान्तवेगाः	ஆற்றவடக்கிக் கிடக்கின்றன
दिशः	திக்குகளையும்		

जलगर्भा महावेगाः कुटजार्जुनगन्धिनः । चरित्वा विरताः सौम्य वृष्टिवाताः समुद्यताः ॥

सौम्य	“ அப்பா !	कुटजाजुन- }	மலைமல்லிகை, மருது
समुद्यताः	முன்கிளம்பிய	गन्धिनः }	இலைகளின் வாச
वृष्टिवाताः	மழைக்காற்றுகள்		இளகியபுடையவை
जलगर्भाः	நீர்த்துளிகளை அமத்த		களாய்
	வைகளாய்		
महावेगाः	மகா வேகத்துடையவை	चरित्वा	விசிறிட்டு,
	யவைகளாய்	विरताः	ஒய்ந்தவை.

घनानां वारणानां च मयूराणां च लक्ष्मण । नादः प्रस्रवणानां च प्रशान्तः सहसाऽनघ ॥

अनघ	"தோஷரஸித !	प्रस्रवणानां च	மலையருவிக்குறைய
लक्ष्मण	லக்ஷ்மண !		வும்
घनानां	மேகங்களுடையவும்,	नादः	ஒலியானது
वारणानां च	யானைகளுடையவும்,	सहसा	எககாலத்தில்
मयूराणां च	மயில்களுடையவும்,	प्रशान्तः	ஒய்ந்தது.

अभिवृष्टा महामेघैर्निर्मलाश्चित्रसानवः । अनुलिप्ता इवाभान्ति गिरयश्चन्द्ररश्मिभिः ॥

चित्रसानवः	"அழகிய தாழ்வரை	निर्मलाः	அழுக்கொழிந்தவை
	களையுடைய		களாய்
गिरयः	பர்வதங்கள்	चन्द्ररश्मिभिः	சந்திரகிரணங்களால்,
महामेघैः	பெரும் மேகங்களால்		(கிரானிலால்)
अभिवृष्टाः	கழுவப்பட்டவை	अनुलिप्ताः इव	பூசப்பட்டவை
	ளாய்		போன்றனவாய்
		आभान्ति	விளங்குகின்றன.

दर्शयन्ति शरन्नद्यः पुलिनानि शनैः शनैः । नवसङ्गमसत्रीडा जघनानीव योषितः ॥

शरन्नद्यः	"சரத்தாலத்து	इव	{ எப்படி காண்பித்துக்
	நதிகள்		கொண்டு ஓடுமோ
नवसङ्गमसत्रीडाः	ஒருவனைக்கண்டு		அப்படியே,
	வெட்கமடைந்த	शनैः शनैः	இங்குமக்கும்
योषितः	சிறு பெண்குழந்தை	पुलिनानि	மணல்த்தட்டுகளை
जघनानि	பிந்தட்டுக்களை [கள்	दर्शयन्ति	காட்டுகின்றன.

शाखासु समच्छदपादपानां प्रभासु तारार्कनिशाकराणाम् ।

लीलासु चैवोत्तमवारणानां श्रियं विभज्याद्य शरत्प्रवृत्ता

॥ २९ ॥

शरत्	"சரத்தாலமானது	उत्तमवारणानां	திறந்த யானைகளு
समच्छद- }	எழிலைப் பாலிலிரு		டைய
पादपानां }	கூழ்க்களுடைய	लीलासु एव	நிலைகளிலும்
शाखासु	கிளைகளிலும்	श्रियं	சிறுவை
तारार्क-	நகலுத்திரங்கள், ஆரி	अद्य	இப்பொழுது
निशाकराणां }	யன், சந்திரன் இவை	विभज्य	பែர்ந்நித்துக்
	களுடைய		கொண்டு,
प्रभासु च	ஒளிகளிலும்	प्रवृत्ता	தொடங்கிவிட்டது.

संप्रत्यनेकाश्रयचित्रशोभा लक्ष्मीः शरत्कालगुणोपनीता ।

सूर्याग्रहस्तप्रतिबोधितेषु पद्माकरेष्वभ्यधिकं विभाति

॥ ३० ॥

शरत्काल-
गुणोपनीता
अनेकाश्रय-
चित्रशोभा

“சரத்தகாலகுணக்களா
லேற்பட்ட
அனேக இடங்களைப்
டைந்து பலவித எ
ழிலுற்ற

लक्ष्मीः

திரு

सूर्याग्रहस्त-
प्रतिबोधितेषु

पद्माकरेषु
संप्रति
अभ्यधिकं
विभाति

சூர்யபகவானது மு
தற்கிரணக்களால்
மலர்ந்த
தாமரை ஓடைகளில்
இப்பொழுது
மிகவும் அதிகமாய்
பிரகாசிக்கிறது.

सप्तच्छदानां कुसुमोपगन्धी पद्मादवृन्दैरनुगीयमानः ।

मत्तद्विपानां पवनोऽनुसारी दर्प वनेष्वत्यधिकं करोति

॥ ३१ ॥

सप्तच्छदानां

“எழிலைப்பாலை விரு
கூங்களுடைய

कुसुमोपगन्धी

மலர்மணம் கமழ்கின்
றதும்

पद्मादवृन्दैः

வண்டுகளின் கூட்டங்
களால்

अनुगीयमानः

ஒத்துப்பாடப்
பெற்றதும்

अनुसारी

மேல்மேல் விசும்

पवनः

காற்றானது

वनेषु

காடுகளில்

मत्तद्विपानां

மதவாளைகளுடைய

दर्प

கொழுப்பை

अत्यधिकं

அதிகமாக

करोति

செய்கிறது.

अभ्यागतैश्चारुविशालपक्षैः सरःप्रियैः पद्मरजोवकीर्णैः ।

महानदीनां पुलिनोपयातैः क्रीडन्ति हंसाः सह चक्रवाकैः

॥ ३२ ॥

हंसाः

“அறம்சங்கள் ளும்.

अभ्यागतैः

திரும்பி வந்தவைக-

चारुविशालपक्षैः

அழகிய விசாலமான சி
ரகுகளையுடையனவும்

सरःप्रियैः

நீரில் ஆசையன்னவை
களும்

पद्मरजोवकीर्णैः

தாமரை மலர் தாதுப்
படியப்பெற்றனவும்

महानदीनां

பெரும்நதிகளுடைய

पुलिनोपयातैः

{ மணல்த்திட்டிகளுக்கு
வந்துசேர்ந்தனவு

மான

चक्रवाकैः सह

சக்கிரவாகப்பலக

ளோடுகூட

क्रीडन्ति

விளையாடுகின்றன.

मदप्रगल्भेष्वपि वारणेषु गवां समूहेषु च दर्पितेषु ।

प्रसन्नतोयासु च निम्नगासु विभाति लक्ष्मीर्वहुधा विभक्ता

॥ ३३ ॥

लक्ष्मीः

“திரு

मदप्रगल्भेषु

மதத்தால்செருக்குற்ற

वारणेषु अपि

யானைகள் இடத்திலும்

दर्पितेषु

கொழுத்த

गवां समूहेषु च

எருதுமந்தைகள்

இடத்திலும்

प्रसन्नतोयासु

தெளிந்த நிரையுடைய

निम्नगासु च

மனையருவிகளிலும்

बहुधा

பலவாறாய்

विभक्ता

தோற்றுவித்துக்

கொண்டு

विभाति

விளக்குகிறது.

नमः समीक्ष्याम्बुधरैर्विमुक्तं विमुक्तवर्हाभरणा वनेषु ।

प्रियास्वसक्ता विनिवृत्तशोभा गतोत्सवा ध्यानपरा मयूराः

॥ ३४ ॥

வனேசு
மயூரா:
நம:
அம்புதரே: விமுக்
சமீக்ய
விமுக்-
வஹ்மரணா: }

"காடுகளில்
மயில்கள்
ஆகாசத்தை
மேகங்களில்லாததாய்
பார்த்து,
தேவகைகளாகிய ஆப
ரணங்களை விரிக்காத
வைகளாய்

प्रियासु
असक्ता:
विनिवृत्तशोभा:
गतोत्सवा:
ध्यानपरा:

பெடுகளிடம்
உத்தர ஹமில்லாத
வைகளாய்
அழகு குன்றியவை
களாய்
உத்தர ஹம் ஒழிந்த
வைகளாய்
கவலைகொண்டிருக்
கின்றன.

मनोज्ञगन्धैः प्रियकैरनल्पैः पुष्पातिभारावनताग्रशालैः ।

सुवर्णगौरैर्नयनाभिरामैरुद्योतितानीव वनान्तराणि

॥ ३५ ॥

वनान्तराणि
मनोज्ञगन्धैः
पुष्पातिभारा-
वनताग्रशालैः }

"வனப்பிரதேசங்கள்
நறுமணம் வீசுகின்ற
வைகளும்,
புஷ்ப பாரத்தால்
வளைந்த நுணிக்கினை
புடையனவும்,

सुवर्णगौरैः
नयनाभिरामैः
अनल्पैः
प्रियकैः
उद्योतितानि इव

தங்கம்போல் மஞ்சள்
நிறமுடையனவும்,
கண்ணிற்கினியளவு
அனேக [மான
வேகை மரங்களால்
ஒளிபுற்றன போலும்.

प्रियान्वितानां नलिनीप्रियाणां वने रतानां कुसुमोद्धतानाम् ।

मदोत्कटानां मदलालसानां गजोत्तमानां गतयोऽथ मन्दाः

॥ ३६ ॥

प्रियान्वितानां
नलिनीप्रियाणां
कुसुमोद्धतानां
मदोत्कटानां

"பெண் பாரணைகளோடு
ருக்கின்றவைகளும்,
தாமரை போடைகளில்
ஆசைபுள்ளவைகளும்,
மலர்களால் செறுக்
குற்றவைகளும்,
மதம் மிகுந்து

मदलालसानां
वने रतानां
गजोत्तमानां
गतयः
अथ
मन्दाः

மதத்தால் செருக்குந்
காட்டில் திரியும் [து
கஜசித்தர்ப்படங்களு
செய்கைகள் [டைய
துப்பொழுது
கொடியவைகளாய்
திருக்கின்றன.

व्यभ्रं नमः शस्त्रविधौतवर्णं कुशप्रवाहानि नदीजलानि ।

कह्लारशीताः पवनाः प्रवान्ति तमोविमुक्ताश्च दिशः प्रकाशाः

॥ ३७ ॥

नमः
व्यभ्रं
शस्त्रविधौतवर्णं
नदीजलानि
कुशप्रवाहानि

"ஆகாயம்
மேகங்களில்லாததாய்
நீட்டப்பெற்ற கத்தி
யின் ஒளியுடையதா
யிருக்கிறது.
ஆறுகளின் ஐலங்கள்
குறைந்த பிரவாகமு
டையவைகளாயிருந்
கின்றன.

पवनाः
कह्लारशीताः
प्रवान्ति
दिशः च
तमोविमुक्ताः
प्रकाशाः

காற்றுகள்
செங்கழுநீர் புஷ்பங்க
ளின் குளிர்ச்சியுடை
யவைகளாய்
வீசுகின்றன.
திக்குகளெல்லாமும்
இருள் நீக்கினைவை
களாய்
விளக்குகின்றன.

सूर्यातपक्रामणनष्टपङ्का भूमिश्चिरोद्धातिसान्दरेणुः ।

अन्योन्यवैरातिरुषा युतानामुद्योगकालोऽद्य नराधिपानाम्

॥ ३८ ॥

भूमिः

सूर्यातपक्रामण-
नष्टपङ्का

“பூமியானது

சூரியனுடைய வெளி
லின் சிழ்ச்சியால்

சேரு உலர்ந்ததாய்

चिरोद्धातिस-

सान्दरेणुः

துளிகளைக் கட்டி கட்

டியாய் முன்போல

தோற்றமிக்கிறது.

अन्योन्य-

वैरातिरुषा युतानां

தருவிரோடொருவர்

கைரப் பொழுமை

கொண்ட

नराधिपानां

மன்னர்களுக்கு

अद्य

இப்பொழுது

उद्योगकालः

பொருக்கேற்ற காலம்.

शरद्गुणाप्यायितरूपशोभाः प्रहर्षिताः पांसुसमुक्षिताङ्गाः ।

मदोत्कटाः संप्रति युद्धलुब्धा वृषा गवां मध्यगता नदन्ति

॥ ३९ ॥

संप्रति

वृषाः

शरद्गुणाप्यायित-

रूपशोभाः

“இப்பொழுது

எருதுகள்

சரத்தால் குணங்க

ளால் அதிகரித்த உ

டல்குணையவைக

ளாய்.

प्रहर्षिताः

மிக உத்ஸாஹம்கொ

ண்டவைகளாய்.

पांसुसमुक्षिताङ्गाः

உடலில் புழுதிபடிந்த

வைகளாய்.

मदोत्कटाः

மதம்மிகுந்து

युद्धलुब्धाः

சண்டையில் ஆசை

கொண்டவைகளாய்

गवां मध्यगताः

பசுக்களின் மத்தியிலி

ருக்கின்றனவாய்

नदन्ति

எக்காவமிடுகின்றன.

समन्मथं तीव्रगतानुरागाः कुलान्विता मन्दगतिं करिष्यः ।

मदान्वितं संपरिवार्य यान्तं वनेषु भर्तारमनुप्रयान्ति

॥ ४० ॥

कुलान्विताः

करिष्यः

तीव्रगतानुरागाः

वनेषु

समन्मथं

मन्दगतिं

“சிறந்த குலத்திலிற்ற

பெண்யானைகள் [ந்த

மிக அன்புகொண்ட

காடுகளில் [வைகளாய்

காதலோடுகூடியதும்

உல்லச நையுடை

யதும்

मदान्वितं

यान्तं

भर्तारं

மதம் பிடித்து

சென்றுகொண்டிருந்

தனவனை, [கும்

(ஆண்யானையை)

संपरिवार्य

अनुप्रयान्ति

குழந்துகொண்டு,

பின்பற்றிச் செல்கின்

றன.

त्यक्त्वा वराण्यात्मविभूषणानि वर्हाणि तीरोपगता नदीनाम् ।

निर्भर्त्स्यमाना इव सारसौधैः प्रयान्ति दीना विमदा मयूराः

॥ ४१ ॥

मयूराः

सारसौधैः

निर्भर्त्स्यमानाः

इव

नदीनां

तीरोपगताः

“மயில்கள்

சாரசக்கூட்டங்களால்

பயமுறுத்தி வெருட்ட

ப்பட்டவைகள்

போன்றவைகளாய்

நதிகளுடைய

கரைகளை யடைந்த

வைகளாய்

विमदाः

दीनाः

आत्मविभूषणानि

वराणि

वर्हाणि

त्यक्त्वा

प्रयान्ति

உத்ஸாஹம் குன்றி

ஏக்கம் பிடித்து

தங்களுக்கு ஆபரண

மாய விளக்குகின்ற

சிறந்த

தோகைகளை

பொருட்படுத்தாது.

போகின்றன.

வினாச்ய காரணவசகவாகானு மஹர்வீதினகடா கஜேந்தா: ।

சர:ஸு வுடாஸுஜமூபணேஸு விஸுஸ்ய விஸுஸ்ய ஜலம் பிவந்தி

॥ 42 ॥

மின்கடா:	“மதம் ஏறிய	வாஸுஜ- }	மலர்ந்த தாமரைப்
கஜேந்தா:	பாணியரசுகள்	மூபணே }	புஷ்பங்களால் அழ
மஹர்வீ:	பிளறுகளால்		சுவாயந்து விளங்கு
காரணவ- }	நீர்க்காக்கைகளையும்	சரஸு	தடாகங்களில் [கின்ற
சகவாகானு }	சகரவாகங்களையும்	ஜலம்	ஜலத்தை
வினாச்ய	அஞ்சச் செய்து,	விஸுஸ்ய விஸுஸ்ய	கலக்கிக் கலக்கி,
		பிவந்தி	சூடிக்கின்றன.

வ்யபேதபங்காஸு சவாலுகாஸு ப்ரஸந்நதோயாஸு சமோகூலாஸு ।

சஸாரஸா ராவவினாதிதாஸு நதீஸு ஹஸ்தா நிபத்தந்தி ஹஸா:

॥ 43 ॥

ஹஸா:	“ஹம்ஸங்கள்	ராவவினாதிதாஸு	{ ஒலிகளால் பிரதி
வ்யபேதபங்காஸு	சேறு நீக்கினவும்,		திவனி ஒலிக்கப்
சவாலுகாஸு	மணல் சூன்றுகளை		பெற்றவைகளுமான
	யுடையனவும்,	நதீஸு	நதிகளில்
ப்ரஸந்நதோயாஸு	தெளிந்த நீரையுடை	ஹஸ்தா:	களிப்புற்றவைகளாய்
	யனவும்,	சஸாரஸா:	சாரஸப் பகிக்களைடு
சமோகூலாஸு	பசுமந்தைகளை		கூட்டுவ
	யுடையனவும்,	நிபத்தந்தி	முழுகின்றன.

நதீதநப்ரஸவணோதகானாமதிப்ரஹ்நிலவஹிணானாஸு ।

ஸுவங்கமானாஸு ச கதோத்சவானாஸு துதம் ரவா: சப்ரதி சப்ரநஸ்தா:

॥ 44 ॥

நதீதந- }	“நதிகளுடையவும், மே	கதோத்சவானாஸு	உத்சாஹம் சூன்றிய
ப்ரஸவணோதகானாஸு }	கங்களுடையவும், ம	ஸுவங்கமானாஸு	தவளைகளுடையவும்,
	லையருவிஜலங்களு	ரவா:	ஒலிகள்
	டையவும்,	சப்ரதி	தூப்பொழுது
அதிப்ரஹ்நில- }	புசல்காற்றினுடைய	துதம்	மககாலத்தில்
வஹிணானாஸு }	வும், மயில்களுடை	சப்ரநஸ்தா:	ஒப்பந்தன.
	யும்,		

அனேகவரீ: சுவினஸ்தகாயா நவோதிதேஸ்வஸுதரேஸு நஸ்தா: ।

ஸுதாதிதா தோரவிஸா விலேஸ்யதிஸுஸிதா விஸஸரந்தி சர்பா:

॥ 45 ॥

தோரவிஸா:	“கொடிய விஷமுள்ள	திஸுஸிதா:	கெருகாலம் ஓரிடத்
அனேகவரீ:	அனேகஜாதி		தில் தக்கி
சர்பா:	பாம்புகள்	ஸுதாதிதா:	பசுமேலிட்ட
அஸுதரேஸு	மேகங்கள்	சுவினஸ்தகாயா:	உடல் மேலிந்து
நவோதிதேஸு	கிளம்பிநிருக்கையில்	விலேஸ்ய:	புற்றுக்காலினின்று
நஸ்தா:	மறைந்துகிடந்தவை	விஸஸரந்தி	வெகிவந்து உணவு
	கொண்ட		கின்றன.

चञ्चच्चन्द्रकरस्पर्शहर्षोन्मीलिततारका । अहो रागवती सन्ध्या जहाति स्वयमम्बरम् ॥

रागवती	" மிகவும் சிலந்த	स्वयं	தானே
सन्ध्या	சந்தியாநாளமானது		
चञ्चच्चन्द्रकरस्पर्श- हर्षोन्मीलिततारका	உதிச்குள் சந்திரனது கிரணங்களின் ஸ்பர்சு சந்தாநுண்டானது விப்பால் நிர்மலமாகி உரசுந்திரங்களையு டையதாய்	अम्बरः	ஆகாசத்தை
		जहाति	கிடுகிறது.
		अहो	என்ன அழகு!

रात्रिः शशाङ्कोदितसौम्यवक्त्रा तारागणोन्मीलितचारुनेत्रा ।

ज्योत्स्नांशुकप्रावरणा विभाति नारीव शुक्लांशुकसंवृताङ्गी

॥ ४७ ॥

रात्रिः	" இரவு	ज्योत्स्नांशुक- प्रावरणा	நினைவாகிற ஆடையை போர்த்தியதாய்
शशाङ्कोदित- सौम्यवक्त्रा	உதித்த சந்திரனாகிய அழகிய முகத்தை யுடையதாய்	शुक्लांशुक- संवृताङ्गी	வெள்ளையாடையுடிக் கிய பேனியையுடைய
तारागणो मीलित- चारुनेत्रा	" நகந்திரகணங்களை கிற நிர்மலமான அழ கிய கண்களையுடைய தாய்	नारी इव विभाति	ஒரு பெண் போல விளங்குகின்றது.

विपक्षालिप्रसवानि भुक्त्वा प्रहर्षिता सारसचारुपङ्क्तिः ।

नभः समाक्रामति शीघ्रवेगा वातावधूता ग्रथितेव माला

॥ ४८ ॥

सारसचारुपङ्क्तिः	" அழகிய சாரசப்பற வைகளின் கூட்டங்க ளின் வரிசை	शीघ्रवेगा	வேகமாய் செல்லு கின்றதாய்,
विपक्षालि- प्रसवानि	முற்றின சென்னெர்க் கதிர்களை	वातावधूता	காற்றினால் ஆலைப் புண்ட
भुक्त्वा	உண்டு,	ग्रथिता	தொடுக்கப்பட்ட
प्रहर्षिता	மகிழ்ச்சியடைந்த தாய்,	माला इव	மாலையோல
		नभः	ஆகாசத்தில்
		समाक्रामति	செல்கின்றது.

मुसैकहंसं कुसुमैरुपेतं महाहृदस्थं सलिलं विभाति ।

यनैर्विमुक्तं निशि पूर्णचन्द्रं तारागणाकीर्णमिवान्तरिक्षम्

॥ ४९ ॥

महाहृदस्थं	பெரும்படுவில் இருக் கும்படினது [கும்]	यनैः विमुक्तं	மேகங்கள் நீங்கிய
सलिलं	புஷ்பங்களால்	अन्तरिक्षं	ஆகாயமானது
कुसुमैः	நிறையப்பெற்றதாய்	निशि	இரவில்
उपेतं	{ தூங்கிக்கொண்டிருக் கும் ஒரு ஸம்ஸத் தையுடையதாய்	तारागणाकीर्णं	நகந்திரகணங்க ளால் நிறைந்ததாய்
मुसैकहंसं	இருந்தா பெல்கள் ஒரு அவ்வாறே,	पूर्णचन्द्रं	முழுமதியையுடைய
इव		विभाति	விளங்குகிறது. [தாய்]

प्रकीर्णहंसाकुलमेखलानां प्रवृद्धपद्मोत्पलमालिनीनाम् ।

वायुत्तमानामधिकाऽथ लक्ष्मीविराड्जनानामिव भूषितानाम् ॥ ५० ॥

अथ	"இப்பொழுது	वायुत्तमानां	சிறந்த வாயிகளுடைய
प्रकीर्णहंसाकुल- मेखलानां	} சிறிய ஹம்ஸங்களை மேகலைகளாக அணி யப்பெற்றவைகளுடன்,	अधिका	அதிகமான
प्रवृद्धपद्मोत्पल- मालिनीनां	} மலர்ந்த தாமரை, வெ ய்தல் இவைகளை மா லைகளாகவுடையவை களுமாவ	लक्ष्मीः	அழகு
		भूषितानां	அலங்கரிக்கப்பட்ட
		विराजनानां	அரண்ங்களுடைய
		इव	போலிருந்தது.

वेणुस्वनव्यञ्जिततूर्यमिश्रः प्रत्यूषकालानिलसंप्रवृद्धः ।

संमूर्च्छितो गर्गरगोवृषाणामन्योन्यमापूरयतीव शब्दः ॥ ५१ ॥

गर्गर- गोवृषाणां	}"கர்கரமெனும் வா த் ய்களுடையவும், பசு க்களுடையவும், கா ளை களுடையவும், சப்தமானது	प्रत्यूषकालानिल-	அதி காலரின் காற்
शब्दः	}	संप्रवृद्धः	}
वेणुस्वनव्यञ्जित- तूर्यमिश्रः	}	संमूर्च्छितः	}
	}	अन्योन्यं	ஒன்றையொன்று
	}	आपूरयति	விருத்திபண்ணுவது
	}	इव	போலிருந்தது.

नवैर्नदीनां कुसुमप्रभासैर्व्याधूयमानैर्मृदुमारुतेन ।

धौतामलक्षौमपटप्रकाशैः कूलानि काशैरुपशोभितानि ॥ ५२ ॥

नदीनां	"நதிகளின்	धौतामलक्षौम-	}
कूलानि	கரைகள்	पटप्रकाशैः	}
नवैः	புதிய		
कुसुमप्रभासैः	புஷ்பங்களால் ஒளி மிருத்தவைகளும்	काशैः	காணங்களால்
मृदुमारुतेन	இளங்காற்றினால்	उपशोभितानि	அழகுபடுத்த விளக்குகின்றன.
व्याधूयमानैः	ஆலைப்புண்ட		

वनप्रचण्डा मधुपानशौण्डाः प्रियान्विताः पट्चरणाः प्रहृष्टाः ।

वनेषु मत्ताः पवनानुयात्रां कुर्वन्ति पद्मासनरेणुगौराः ॥ ५३ ॥

वनेषु	"காடுகளில்	पद्मासन	}
पट्चरणाः	ஆண்டவண்டுகள்	रेणुगौराः	}
वनप्रचण्डाः	வனத்தில் எவ்வெச்சை பாய். திரிபவைகளாய்	प्रियान्विताः	பெண்வண்டுகளோடு
मधुपानशौण्डाः	மதுபானத்தால் மெய்	पवनानुयात्रां	காற்றை பின் [கூட தொடர்ந்து
प्रहृष्टाः	களித்து [மறந்தும்	कुर्वन्ति	செல்கின்றன.
मत्ताः	கொழுத்தவைகளாய்		

जलं प्रसन्नं कुमुदं प्रभासं क्रौञ्चस्वनः शालिवनं विपकम् ।

मृदुश्च वायुर्विमलश्च चन्द्रः शंसन्ति वर्षव्यपनीतकालम्

॥ ५४ ॥

प्रसन्नं	“தெளிந்த	मृदुः	மிருதுவான
जलं	நீரும்,	वायुः च	காற்றும்,
प्रभासं	மலர்ந்த	विमलः	கனக்கமற்ற
कुमुदं	ஆம்பலும், [ஓலியும்,	चन्द्रः च	சந்திரனும்,
क्रौञ्चस्वनः	க்ரௌஞ்சப்பகவியின்-	वर्षव्यपनीतकालं	மழை ஓய்ந்த
विपकं	முற்றினினைந்த		காலத்தை
शालिवनं	சென்னெல்பாடிதாய்,	शंसन्ति	சூசிப்பிக்கின்றன.

मीनोपसंदर्शितमेखलानां नदीवधूनां गतयोऽद्य मन्दाः ।

कान्तोपभुक्तालसगामिनीनां प्रभातकालेष्विव कामिनीनाम्

॥ ५५ ॥

अथ	“இப்பொழுது	कान्तोपभुक्तालस-	கணவர்களால் ஆடை
मीनोपसन्दर्शित-	மீன்களாகிற மேகலை	गामिनीनां	யப்பட்ட சோம்பேரி
मेखलानां	கலை ஆளிர்தவைக		நடையுடைய
	ளான	कामिनीनां	ஸ்திரீகளின்
नदीवधूनां	பெண்கள் போன்ற	प्रभातकालेषु	வெடியற்காலங்களில்
	நதிகளுடைய	इव	நடைகன்போலவே
गतयः	பிரவாஹங்கள்	मन्दाः	மந்தமாயிருக்கின்றன.

सचक्रवाकानि सशैवलानि काशैर्दुकूलैरिव संवृतानि ।

सपत्रलेखानि सरोचनानि वधूमुखानीव नदीमुखानि

॥ ५६ ॥

सचक्रवाकानि	“சக்கிரவாகங்கள் தங்	नदीमुखानि	நதீமுகங்கள்
	கப்பெற்றவைகளும்,	सरोचनानि	கேரோசனைத் திலகங்
सशैवलानि	பாசி படர்ந்திருக்கிற		களுடையவைகளும்
	வைகளும்	सपत्रलेखानि	பச்சைகுத்திடப்பட்ட
दुकूलैः	வெண்பட்டுக்களால்		வைகளான
इव	போலிருக்கின்ற	वधूमुखानि	ஸ்திரீமுகங்கள்
काशैः	நரணல்களால் [மான	इव	போலவேயிருக்கின்
संवृतानि	குழப்பட்டவைகளு-		றன.

प्रफुल्लवाणासनचित्रितेषु प्रहृष्टपादनिकूजितेषु ।

गृहीतचापोच्यतचण्डदण्डः प्रचण्डचारोऽद्य वनेषु कामः

॥ ५७ ॥

प्रफुल्लवाणासन-	“மலர்ந்த குருஞ்சி, வே	अथ	இப்பொழுது
चित्रितेषु	ங்ளை இவைகளால்	कामः	மன்மதன்
	ஆழகுத்து விளக்கு	गृहीतचापोच्यत-	கய்யில் தரித்த வில்லை
	கின்றவைகளும்	चण्डदण्डः	ஆயா எடுத்து கொடி-
प्रहृष्टपाद-	களிப்புற்ற வண்டுக		ய தண்டனை விதித்
निकूजितेषु	வின் ரீக்காசக்களை யு		கின்றவனாய்
	டையவைகளுபான	प्रचण्डचारः	வலுக்கொண்டு
वनेषु	வனங்களில்		திரிகின்றான்.

लोकं सुवृष्ट्या परितोषयित्वा नदीस्तटाकानि च पूरयित्वा ।

निष्पन्नसस्यां वसुधां च कृत्वा त्यक्त्वा नभस्तोयधरा: प्रनष्टा: ॥ ५८ ॥

தோயதரா:	“மேகங்கள்	வசுதா ஂ	பூமியையும்
लोकं	உலகத்தை	निष्पन्नसस्यां	விளைந்த பயிருடைய
सुवृष्ट्या	நல்ல மழையால்		தாய்
परितोषयित्वा	மகிழ்த்துவிட்டு,	कृत्वा	செய்துகிட்டு,
नदी:	நதிகளையும்	नभः	ஆகாசத்தை
तटाकानि च	தடாகங்களையும்	त्यक्त्वा	விட்டு,
पूरयित्वा	நீரால் நிரப்பிவிட்டு,	प्रनष्टा:	ஒழிந்தன.

प्रसन्नसलिला: सौम्य कुररीभिर्विनादिता: । चक्रवाकगगाकीर्णा विभान्ति सलिलाशया:॥

सौम्य	“ஆப்பா!	विनादिता:	சத்திக்கப்பெற்றன
सलिलाशया:	நீர்நிலைகள்		வாய்
प्रसन्नसलिला:	தெளிந்த நீரையுடை	चक्रवाक- }	சக்கிரவாகக்கூட்டங்
	யலையாய்	गगाकीर्णा: }	களால் சிறையப்
कुररीभि:	ஆன்றில்களால்	विभान्ति	பெற்றனவாய்
			விளங்குகின்றன.

अन्योन्यबद्धवैराणां जिगीषूणां नृपात्मज । उद्योगसमय: सौम्य पार्थिवानामुपस्थित: ॥

सौम्य	“ஆப்பா!	जिगीषूणां	வெல்ல விரும்பிய
नृपात्मज	ராஜகுமார!	पार्थिवानां	மன்னர்களுடைய
अन्योन्य- }	ஒருவரோடொருவர்	उद्योगसमय:	போருக்கேற்றகாலம்
बद्धवैराणां }	வைரம்கொண்டு	उपस्थित:	வந்துவிட்டது.

इयं सा प्रथमा यात्रा पार्थिवानां नृपात्मज । न च पश्यामि सुग्रीवमुद्योगं वा तथाविधम् ॥

नृपात्मज	“ராஜகுமார!	प्रथमा	ஆரம்பித்துவிட்டது.
पार्थिवानां	மன்னர்களுடைய	सुग्रीवः च	சக்ரீவனையாவது
सा	அந்த	तथाविधं	உப்புப்பட்டதாகிய
यात्रा	பண்டெடுத்து செல்	उद्योगं वा	மயற்செய்யவாவது
	லுதலாவது	पश्यामि न	நான் காணப்பெறாதவ
इयं	இப்பொழுதே		னாக இருக்கின்றேன்.

असना: सप्तपर्णाश्च कोविदाराश्च पुष्पिता: । दृश्यन्ते बन्धुजीवाश्च श्यामाश्च गिरिसानुषु ॥

गिरिसानुषु	மலையடிவாசர்களில்	बन्धुजीवा: च	பந்துஜீவமாங்களும்,
असना:	வேங்கைமரங்களும்,	श्यामा: च	ஞாழல்கொடிகளும்,
सप्तपर्णा: च	எழிநீப் பால்களும்,	पुष्पिता:	கன்கு பூத்து
कोविदारा: च	கவிகாலிகளும்,	दृश्यन्ते	காணப்படுகின்றன.

हंससारसचक्राद्वैः कुररैश्च समन्ततः । पुलिनान्यवकीर्णानि नदीनां पश्य लक्ष्मण ॥६३॥

लक्ष्मण	"வசந்தமண!	समन्ततः	எங்கு பார்த்தாலும்
हंससारस- } चक्राद्वैः }	ஹம்ஸம், ஸாரஸம், சக்கிரவாகம் என் கிற பக்கிகளாலும், குரர்: ச	अवकीर्णानि नदीनां पुलिनानि पश्य	நினைந்து விளங்கு நதிகளுடைய [கின்ற மணல்களுள் நுகளை பார்.

चत्वारो वार्षिका मासा गता वर्षशतोपमाः । मम शोकाभिभूतस्य सौम्य सीतामपश्यतः ॥

सौम्य	"அப்பா!	चत्वारः	நான்கு
सीतां	சீதையை	वार्षिकाः	மழைக்காலத்திய
अपश्यतः	காணாது	मासाः	மாதங்களும்
शो काभिभूतस्य	சோகத்தில் மூழ்கிக் கிடக்கும்	वर्षशतोपमाः	நூறு வருஷங்கள் போல
मम	எனக்கு	गताः	கழிந்தன.

चक्रवाकीव भर्तारं पृष्ठतोऽनुगता वनम् । विषमं दण्डकारण्यमुद्यानमिव चाङ्गना ॥ ६५ ॥

अङ्गना	"எழின் மல்கையாகும் அவள்	दण्डकारण्यं	தண்டகரண்யம்
चक्रवाकी	சக்கிரவாகப்பேடு	वनं	வனத்திற்கு [எனும்
भर्तारं	சேவனை	उद्यानं	பூஞ்சோலைக்கு
इव च	எவ்வாறோ அவ்வாறே	इव च	எங்கனமோ அங்
विषमं	கொடிய	पृष्ठतः	பின்பற்றி [கானமே
		अनुराता	தொடர்ந்துவந்தான்.

प्रियाविहीने दुःस्वार्ते हृतराज्ये विवासिते । कृपां न कुरुते राजा सुग्रीवो मयि लक्ष्मण ॥

लक्ष्मण	"வசந்தமண!	विवासिते	காட்டிற்கு அனுப்பப் பட்டவனுமாகிய
प्रियाविहीने	மனை விடைய விட்டுப் பிரிந்து	मयि	என் விஷயத்தில்,
दुःस्वार्ते	துயரப்பட்டுக்கொண் டிருப்பவனும்,	सुग्रीवः राजा	சுகரீவமன்னன்
हृतराज्ये	ராஜ்யத்தை இழந்து	कृपां	கிருபையை
		न कुरुते	செய்யா திருக்கின்.

अनाथो हृतराज्योऽयं रावणेन च धर्षितः । दीनो दूरगृहः कापी मां चैव शरणं गतः ॥
इत्येतैः कारणैः सौम्य सुग्रीवस्य दुरात्मनः । अहं वानरराजस्य परिभूतः परन्तप ॥६८॥

परन्तप	"சத்ருக்களைத் தனிக் கச்செய்வனே!	हृतराज्यः	ராஜ்யத்தைப் பறி கொடுத்தவனாகவும்
सौम्य	அப்பா!	रावणेन	ராவணனால்
अयं	இந்த	धर्षितः च	வஞ்சிக்கப்பட்டவனா கவும்
अहं	நான்		
अनाथः	அனாதனாகவும்		

டீன: சம்பாஷணை நடவடிக்கை
 தூரமூல: தூரமூலத்தொடர்பு
 காமி: தன்னைப்பே
 மா வ: சரணமாய் அடைந்து
 ஶரண மத: புவ: விட்டவனாகவும்
 ஶதி பூத: இவைகளாகிற்று இந்த

காரண: எண்ணங்களால்
 தூரமூல: கெட்ட நேரக்குடைய
 வானரராஜ: வானரமன்னனாகிய
 சுயீவ: கக்ரீவனது
 பரிபூ: அவமதிப்பிற்குப் பா
 த்திரமாயிருக்கிறேன்.

ச காலம் பரிசங்கைய சீதாய: பரிமாரிணே ।

கூதார்த: சமய க்ருவா துமதிநாவபுத்யதே ॥

ச: "அவன்
 சீதாய: சீதையை
 பரிமாரிணே: தேடும் விஷயத்தில்
 சமய க்ருவா: உறுதிபெற்றிட்டு,
 கால: ஏற்றகாலத்தை
 பரிசங்கைய: தீர்மானித்துவிட்டு,

கூதார்த: { தனது மனோரத்தங்கள்
 கைக்கடப்பற்றவ
 னுப்
 துமதி: தீய எண்ணமுடைய
 வகுப்
 அவபுத்யதே ந: கவனியா திருக்கின்
 ருள்.

தவ் பரிவிய ச கிஷ்கிந்ஷா வ்ருஹி வானரபுத்தவம் । மூவ் தாமயசுதே சக்த் சுயீவ் வசனாமம் ॥

தவ் ச: "தீயே
 கிஷ்கிந்ஷா: கிஷ்கிந்தைக்கு
 பரிவிய: சென்று,
 தாமயசுதே: அல்பசகத்தில்
 சக்த்: முழுக்கிடக்கும்
 மூவ்: அசடாகிய

வானரபுத்தவம்: வானரத்தலவனாகிய
 சுயீவ்: கக்ரீவனிடம்
 மம வசனா: நான் சொன்னதாகப்
 பின்வருமாறு
 வ்ருஹி: சொல்லுவதாக.

அதிநாமுபபந்நானா பூவ் சாப்யுபகாரிணாம் । அசா சங்குத்ய யோ ஶந்தி ச லோகே புருஷாத்தம: ॥

ய: "எவனெருவன்
 பூவ்: முதலில்
 அபகாரிணா: உபகாரம் செய்தவர்
 கருமம்
 அதிநா அபி: வாகம்பாறை வேண்டு
 கின்றவர்களுமான
 அபபந்நானா: உரியவர்களுக்கு

அசா: மனோரத்ததை
 சங்குத்ய: வாக்களித்துவிட்டு
 ஶந்தி: செய்துதொழுகின்
 ருனோ
 ச: ச: அவன்தான்
 லோகே: உலகின்
 புருஷாத்தம: மானிடப்பதர்.

சுமம் வா யதி வா பாவ் யோ ஶி வாக்யமூதிரிதம் । சத்யேன பரிசுத்தாதி ச வீர: புருஷோத்தம: ॥

ய: "எந்த
 வீர: தர்மவீரன்
 உதிரித: வாக்களிக்கப்பட்ட
 வாக்ய: சொல்லே
 சுமம் வா: கஸ்டமாயிருந்தாலும்
 சரி,

பாவ் யதி வா: கஸ்டமாயிருந்தாலும்
 சரி
 சத்யேன: சொன்னபடியே
 பரிசுத்தாதி: செய்துமுடிக்கின்
 ச: ஶி: அவன்தான் [ருனோ
 புருஷோத்தம: புகழெதாத்தமன்.

कृतार्था ह्यकृतार्थानां मित्राणां न भवन्ति ये । तान्मृतानपि क्रव्यादाः कृतघ्नान्नोपभुञ्जते ॥

ये	"எவர்கள்	भवन्ति न	ஆகின்றார் இல்லையோ
अकृतार्थानां	{ செய்வவேண்டிய காரி யங்களை செய்துமு டிக்கப்பெறுதவர்க ளான	तान्	அந்த
मित्राणां	உதவிபுரித்தவர்க	कृतघ्नान्	செய்ததன் தி மறந்த வர்களை
कृतार्थाः	இக்கு கைமாறுசெய்தவர் களாய்	मृतान् अपि	பிணமாய்ப் போனவர் களாயினும்
		क्रव्यादाः हि	மர்மத்தை புறிக்கும் நாய்நரிகள் கூட
		उपभुञ्जते न	தீண்டமாட்டாது.

नूनं काश्चनपृष्ठस्य विकृष्टस्य मया रणे । द्रष्टुमिच्छति चापस्य रूपं विद्युद्गणोपमम् ॥७४॥

रणे	"போரில்	विद्युद्गणोपमं	மின்னல்கணங்களுக்கு
मया	என்னால்	रूपं	ரூபத்தை [கொப்பாண
विकृष्टस्य	வளைக்கப்பட்ட	द्रष्टुं	நேரில் கண்டுகொள்ள
काश्चनपृष्ठस्य	பொன் பின்புறமுள்ள	इच्छति नूनं	விரும்புகிறான்
चापस्य	வில்லினது		போலும்.

घोरं ज्यातलनिर्घोषं क्रुद्धस्य मम संयुगे । निर्घोषमिव वज्रस्य पुनः संश्रोतुमिच्छति ॥

संयुगे	"போரில்	निर्घोषं	முழுக்கத்தை
क्रुद्धस्य	கிணங்கொண்ட	इव	நிகர்த்த துமான
मम	எனது	ज्यातलनिर्घोषं	நானின் ஓசையை
घोरं	அசஹயமான திகை கிணைக்க வல்லதும்,	संश्रोतुं	கேட்க
वज्रस्य	வஜ்ராயுதத்தினுடைய	इच्छति पुनः	விரும்புகின்றான்
			போலும்.

काममेवं गतेऽप्यस्य परिज्ञाते पराक्रमे । त्वत्सहायस्य मे वीर न चिन्ता स्यान्नृपात्मज ॥

वीर	"குரளே!	परिज्ञाते	யாவராலும் ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டதான
नृपात्मज	ராஜகுமார!	पराक्रमे	பார்க்கிரமவிஷயத்தில்
त्वत्सहायस्य	உன்னைத் துணையாகக் கொண்ட	अस्य	இவனுக்கு
मे	எனக்கு	चिन्ता अपि	அரளுதலென்பதே
एवं गते	இப்படிப்பட்டதாய்	कामं स्यात् न	எள்ளளவும் உண்டாக வில்லை.

यदर्थमयमारम्भः कृतः परपुरंजय । समयं नाभिजानाति कृतार्थः पुवगेश्वरः ॥ ७५ ॥

परपुरंजय	"எப்பவும் எதிலும் ஐயசாலியே!	समयं	அவனது பிரதிக்கைநு யை
यदर्थं	எதுகாரணமாய்	पुवगेश्वरः	வானரமன்னன்
अर्थं	இந்த	कृतार्थः	தன் காரியம் கைகூடப் பெற்றவனாய்
आरम्भः	(வாஸி) வதைவானது	अभिजानाति न	மறந்து விட்டான்.
कृतः	செய்யப்பட்டதோ, அந்த		

वर्षासमयकालं तु प्रतिज्ञाय हरीश्वरः । व्यतीतांश्चतुरो मासान्विहरन्नावबुध्यते ॥ ७८ ॥

तु	" இவ்விஷயத்தில்	विहरन्	திறநின்பத்தில்பொழுது
वर्षासमयकालं	மழைக்காலம் கழிந்து		துபொக்கிக்கொண்டு
	அடுத்தகாலத்தை	चतुरः	நான்கு
प्रतिज्ञाय	பிரதிக்கூறுசெய்து	मासान्	மா தங்களும
	விட்டு,	व्यतीतान्	கழித்துவிட்டதை
हरीश्वरः	வாரிசுமன்னன்	अबुध्यते न	நினைவா திருக்கின்றான்.

सामात्यपरिषत्कीडन्यानमेवोपसेवते । शोकदीनेषु नास्मासु सुग्रीवः कुस्ते दयाम् ॥ ७९ ॥

सुग्रीवः	" சுக்ரீவன்	यान एव	சூடிப்பதிவேயே
	ஆரண்மனைபிணுள்ள	उपसेवते	பூழ்க்கிடக்கிறான்.
सामात्यपरिषत्	{ பரிஜனங்களை	शोकदीनेषु	கோகத்தால் தபிக்கும்
	{ கூடினவனுப்	अस्मासु	கம் விஷயத்தில்
	{ திறநின்பத்தில் காலத்	दयां	கருபையை
कीडन्	{ தைக்கழித்துக்கொ	कुस्ते न	செய்யாதிருக்
	ண்டு		கின்றான்.

उच्यतां गच्छ सुग्रीवस्त्वया वत्स महाबल । मम रोपस्य यद्रूपं वृथाश्चैनमिदं वचः ॥

महाबल	" மகாசக்திவானாகிய	रूपं	ஸ்வரூபம்
वत्स	குழந்தாய்!	यत्	எதுவோ அது
गच्छ	நீயே போய்வா,	उच्यतां	சொல்லப்பட்டும்.
त्वया	உன்னால்	एनं	இவனிடம்
सुग्रीवः	சுக்ரீவன்	इदं	பின்வரும்
मम	எனது	वचः च	சொல்லையும்
रोपस्य	கோபத்தினது	वृथाः	நீ.கொல்வாயாக.

न च संकुचितः पन्था येन वाली हतो गतः । समये तिष्ठ सुग्रीव मा बालिपथमन्वगाः ॥

सुग्रीव	" சுக்ரீவ!	संकुचितः न	அடைப்பட்டுப்
येन	எந்த வழியாய்		போகவில்லை.
वाली	வாலி	समये	சொன்னபடி நடப்
हतः	கொல்லப்பட்டு	तिष्ठ	கிலையக் கில்? [பதில்
गतः	சென்றானே, அந்த	बालिपथं	வாலிபின் வழியை
पन्थाः च	வழி இன்னும்	अन्वगाः मा	நீ பின்பற்றாதே.

एक एव रणे वाली शरेण निहतो मया । त्वं तु सत्यादतिक्रान्तं वधिष्यामि सबान्धवम् ॥

मया	" எனனால்	सत्यान्	சொன்ன சொல்லி
रणे	போரில்	अतिक्रान्तं	தொடர்ந்து [விருத்து
शरेण	ஒரு பாணத்தால்	त्वं तु	நன்னியை வென்றால்
वाली	வாலி [யாய்	सबान्धवम्	எந்தத்தாரோடு
एकः एव	ஒருவன் மட்டும் தான்.		சேர்த்தே
निहतः	கொல்லப்பட்டான்.	वधिष्यामि	கொல்லப்போகிறேன்'

तदेवं विहिते कार्ये यद्वितं पुरुषर्षभ । तत्तद्ब्रूहि नरश्रेष्ठ त्वर कालव्यतिक्रमः ॥ ८३ ॥

नरश्रेष्ठ	{ “மான்னிடர்களில் எனக்கு மிகவும் அ ருமையான புருஷோத்தம! ஆகையால் இப்படியாய் காரியம் இருக்கையில் நன்மை செய்தவனு க்கு ஏற்ற உபகாரம்	ब्रू तत् तत् ब्रूहि	எதுவே, அதையெல்லாம் நேரில் தெரிவி.
पुरुषर्षभ तत् एवं कार्ये विहिते हितं		कालव्यतिक्रमः	{ காலம் ஏற்கனவே நீளவில் கழிந்துவிட் டது ;
		त्वर	ஆவசரப்படு.

कुरुष्व सत्यं मयि वानरेश्वर प्रतिश्रुतं धर्मवेक्ष्य शाश्वतम् ।

मा वालिनं प्रेत्य गतो यमक्षयं त्वमद्य पश्ये मम चोदितैः शरैः ॥ ८४ ॥

वानरेश्वर	“வானரமன்னா! என் விஷயத்தில் யாக்களித்ததை எதையும் அளிக்க வல்லதாகிய	अद्य खं मम चोदितैः	இப்பொழுது நீயும் எனது ஆக்ஷேபையைக் கொண் டு வெளிவரும்
मयि प्रतिश्रुतं शाश्वतं	தர்மமொன்றையே சர்வவுமாய்க் கொண்டு, பிரயோஜனம் பெற்றதாய்	शरैः प्रेत्य यमक्षयं गतः वालिनं मा पश्ये:	பாணங்களால் மாண்டு, யமலே! கத்தை அடைந்து வாலியை நேரில் தரிசிக்கவேண்டாம்”.
धर्मं अवेक्ष्य सत्यं कुरुष्व			

स पूर्वजं तीव्रविवृद्धकोपं लालप्यमानं प्रसमीक्ष्य दीनम् ।

चकार तीव्रां मतिमुग्रतेजा हरीश्वरे मानववंशवर्धनः

॥ ८५ ॥

मानववंश- वर्धनः	{ மனுவம்சத்தைப் பெருமைப்படுத்து கின்றவரும்	दीनं लालप्यमानं	உன்னமுருகி புலம்பிக்கொண்டிருக் கிறவராகவும்
उग्रतेजाः	மகா கோபிஷ்டருமா கூய	प्रसमीक्ष्य हरीश्वरे	நன்கு கவனித்து, வானர மன்னன் விஷயத்தில்
सः पूर्वजं तीव्रविवृद्धकोपं	அவர் தமயனரை அனலுகடந்த கோபத் தீவிரப்பவராகவும்,	तीव्रां मति चकार	மிகக் கொடுமையான தீர்மானத்தை கொண்டுவிட்டார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

किष्किन्धाकाण्डे त्रिंशः सर्गः ॥

एकात्रिंशः सर्गः—முப்பத்தியோராவது ஸர்க்கம் || 31 ||

अङ्गदेन कुङ्क्ष्य लक्ष्मणस्यागमनकथनम्—அங்கதன் சினங்கொண்ட லக்ஷ்மணரின்
வரவைத் தெரிவிப்பது.

स कामिनं दीनमदीनसत्त्वं शोकाभिपन्नं समुदीर्णकोपम् ।
नरेन्द्रसूनुर्नरदेवपुत्रं रामानुजः पूर्वजमित्युवाच

|| 1 ||

नरेन्द्रसूनुः	ராஜகுமாரரும்	अदीनसत्त्वं	அப்பவும் மனச்
रामानुजः	ஸ்ரீராமர் தம்பியுமா		சொர்வடைபாது
सः	அவர், [கய	समुदीर्णकोपं	கோபமதிகரித்தவரும்
	மனைவியிடம் அதிக	नरदेवपुत्रं	சக்கிரவர்த்தியின்
कामिनं	{ வா த்ஸல்யமுடைய		புகல்வருமான
	வரும்	पूर्वजं	தமயனாரைப் பார்த்து
शोकाभिपन्नं	சோகத்தில் மூழ்கி	इति	பின்வருமாறு
दीनं	மனம் கொந்து	उवाच	சொன்னார்.

न वानरः स्थास्यति साधुवृत्ते न मंस्यते कर्मफलानुपज्ञान ।

न भोक्ष्यते वानरराज्यलक्ष्मीं तथा हि नाभिक्रमतेऽस्य बुद्धिः

|| 2 ||

वानरः	“வானரன்	वानरराज्यलक्ष्मीं	வானராஜ்ய
साधुवृत्ते	நல்லோர்களுமுக்கும்		லக்ஷ்மியை
	வழியில்	भोक्ष्यते न	அவன் அனுபவிக்கப்
स्थास्यति न	நிலைநிற்கமாட்டான்.		போகிறதில்லை.
	{ எக்காரியத்தினால் தற்	तथा हि	அப்படியிருப்பதால்
कर्मफलानुपज्ञान्	{ கால பயன் கிடைத்	अस्य	இவனது [தான்
	திருக்கிறது என்ற	बुद्धिः	புத்தி
	உணர்வுகளை	अभिक्रमते न	நல்வழியில் செல்
मंस्यते न	அவன் அறியான்.		லாதிருக்கின்றது.

मतिक्षयाद्राम्यसुखेषु सक्तस्तव प्रसादाप्रतिकारबुद्धिः ।

हतोऽग्रजं पश्यतु वीर वालिनं न राज्यमेवं विगुणस्य देयम्

|| 3 ||

वीर	“கூரே!	प्रसादाप्रतिकार-	{ அனுக்கிரகத்திற்குப்
एवं	இப்ப. ப்பட்ட	बुद्धिः	{ பரிதி உபகாரம் செ
विगुणस्य	துற்புத்தியுடைய		ய்யாத எண்ணமு
राज्यं	ராஜ்யமானது [அங்கு		டையவனாகிய அவன்
न देयं	கொடுக்கத்தக்க		கொல்லப்பட்டவனாய்
	தன்று;	हतः	தமயனாகிய
मतिक्षयात्	புத்திக்குறைவால்	अग्रजं	வாஸியை
प्राप्त्यसुखेषु	நிற்பன்பங்களில்	वालिनं	நேரில் சென்று
सक्तः	மூழ்கிக் கிடக்கின்றவ	पश्यतु	காணட்டும்.
तव	தேவரீரது [அய்		

न धारये कोपमुदीर्णवेगं निहन्मि सुग्रीवमसत्यमथ ।
हरिप्रवीरैः सह बालिपुत्रो नरेन्द्रपुत्र्या विचयं करोतु

॥ ४ ॥

उदीर्णवेगं	“அதி உக்ரபாய் எற்பட்டுள்ள	सुग्रीवं	சுகிரீவனை
कोपं	கோபத்தை	निहन्मि	கொல்லுகின்றேன்.
धारये न	நான் ஆடக்கமுடியா திருக்கிறேன்.	बालिपुत्रः	வாலியின் புதல்வன்
अथ	இப்பொழுதே	हरिप्रवीरैः	வானரோத்தமர்க
असत्यं	சொன்னசொல்	सह	கூட [னோடு]
	தவறிய	नरेन्द्रपुत्र्याः	ரானுமாரியினது
		विचयं	தேடுதலை
		करोतु	செய்யட்டும்”.

तमात्तवाणासनमुत्पतन्तं निवेदितार्थं रणचण्डकोपम् ।

उवाच रामः परवीरहन्ता स्ववेक्षितं सानुनयं च वाक्यम्

॥ ५ ॥

परवीरहन्ता	சத்தருவிரர்களை	उत्पतन्तं	கிளம்பிய
रामः	ஸ்ரீராமர்[வேறுக்கும்]	तं	அவரைப் பார்த்து
निवेदितार्थं	தனது அபிப்பிராயத் தை வெளியிட்டவரும்	स्ववेक्षितं	நீர்க்காலோசனையின் பயனாவிருக்கிறதும்
रणचण्डकोपं	{ போரில் ஆவேசம் கொண்டு கோபமுத் றவரும்	सानुनयं च	நல்லொழுக்கத்தை உபதேசிக்கிறதமாகிய
आत्तवाणासनं	வில்லை தயாராய் எடுத்த கூக்கொண்டு	वाक्यं	பின்வரும் சொல்லை
		उवाच	சொன்னார்.

न हि वै त्वद्विधो लोके पापमेवं समाचरेत् । पापमार्येण यो हन्ति स वीरः पुरुषोत्तमः ॥

लोके	“உலகில்	आर्येण	பெருந்தன்மையால்
त्वद्विधः	உண்ணப்போன்ற ஒருவன்	पापं	தீய எண்ணத்தை
एवं	இப்படிப்பட்டதாகிய	हन्ति वै	ஒழிக்கின்றானோ
पापं	அடர்த செயலை	सः हि	அவன்தான்
समाचरेत् न	நீர்மாளிக்கமாட்டான்.	वीरः	தர்மவீரன் ;
यः	எவனொருவன்	पुरुषोत्तमः	புருஷோத்தமன்.

नेदमद्य त्वया ग्राह्यं साधुवृत्तेन लक्ष्मण । तां प्रीतिमनुवर्तस्व पूर्ववृत्तं च सङ्गतम् ॥ ७ ॥

लक्ष्मण	“எகத்தமனா!	पूर्ववृत्तं	முன்நடந்த
साधुवृत्तेन	நல்லொழுக்கமுடைய	सङ्गतं च	கூட்டுறவையும்
त्वया	உன்னால்	तां	அந்த
अद्य	இப்பொழுது	प्रीतिं	அவனிடத்திலுள்ள அன்பையும்
इदं	இது	अनुवर्तस्व	பெருமைப்படுத்து.
न ग्राह्यं	கொள்ளத்தக்கதன்று.		

सामोपहितया वाचा रूक्षाणि परिवर्जयन् । वक्तुमर्हसि सुग्रीवं व्यतीतं कालपर्यये ॥ ८ ॥

காலபர்யே	"காலம் கடந்துவிட்ட விஷயத்தில்	பரिवர்ஜயந்	முற்றிலும் விட்டொ ழித்து
व्यतीतं	கவனியாதிருக்கின்ற	सामोपहितया	சாந்தகுணத்தால் வெளிவரும்
सुग्रीवं	சுகிரீவனிடம்	वाचा	சொற்கொண்டு
रूक्षाणि	மனதைப் புண்படுத்தும் சொற்களை	वक्तुं अर्हसि	நீ சாப்பாஷிக்க வேண்டும்."

सोऽग्रजेनानुशिष्टार्थो यथावत्पुरुषर्षभः । प्रविवेश पुरीं वीरो लक्ष्मणः परवीरहा ॥ ९ ॥

परवीरहा	சத்ருகிரீர்களையொ ழிப்பவரும்,	यथावत्	சாஸ்த்திரமுறைப்படி
वीरः	ஞானம்	अग्रजेन	தமயனனால்
पुरुषर्षभः	புருஷோத்தமரு	अनुशिष्टार्थः	துட்பங்களை உபதே சிக்கப்பெற்றவராய்
सः	அந்த [மரகிய	पुरीं	நகருக்கு
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்	प्रविवेश	சென்றார்.

ततः शुभमतिः प्राज्ञो भ्रातुः प्रियहिते रतः । लक्ष्मणः प्रति संरब्धो जगाम भवनं कपेः ॥

शुभमतिः	நற்புத்தியுடையவரும்	भ्रातुः	தமயனது
प्राज्ञः	பிராக்ஞருமான	प्रियहिते	மனம்கொணுது நடக் கும் விஷயத்தில்
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்	रतः	ஆஸத்தியுடையவராய்
ततः	அப்பவும்	कपेः	வானாத்தினது
संरब्धः	கோபரவேசத்திலிருக் கின்றவராய்	भवनं प्रति	மாளிகையை நோக்கி
		जगाम	சென்றார்.

शक्रबाणासनप्रख्यं धनुः कालान्तकोपमः । प्रगृह्य गिरिशृङ्गाभं मन्दरः सानुमानिव ॥

यथोक्तकारी वचनमुत्तरं चैव सोत्तरम् । बृहस्पतिसमो बुद्ध्या मत्वा रामानुजस्तथा ॥

कामक्रोधसमुत्थेन भ्रातुः कोपाग्निना वृतः । प्रभञ्जन इवाप्रीतः प्रययौ लक्ष्मणस्तदा ॥

तदा	அப்பொழுது	कामक्रोध- } समुत्थेन }	அன்பினதிசயத்தா லும், கோபத்தாலும் வெளிவந்த
रामानुजः	ஸ்ரீராமரின் தம்பியும்,	कोपाग्निना	கோபத்தியால்
बृहस्पतिसमः	பிருகஸ்பதியை நிகர்த்தவரும்	वृतः	பற்றப்பட்டு [வராய்
मन्दरः	மந்தர	अप्रीतः	உத்ஸாஹம் ஒழிந்த-
सानुमान्	மலை	शक्रबाणासनप्रख्यं	இந்திரனது வில்லை நிகர்த்ததும்
इव	போன்றவருமான	गिरिशृङ्गाभं	மலைக்கொடுமுடியை நிகர்த்ததுமான
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்		
भ्रातुः	தமயனாது		

धनुः	எல்லி	बुद्ध्या	துண்ணறிவால்
कालान्तकोपमः	எமன்போன்றவராய்	मत्वा	நினைத்து
प्रगृह्य	கைகொடுத்துக் கொண்டு	तथा	அப்படியே
सोत्तरं च	விசேஷமான பிரயோ	यथोक्तकरी	சொல்லப்பட்டவண்
उत्तरं एव	ஜனத்தோடுகூடியதும்		ணமே செய்கிறவராய்
वचनं	சர்வோத்திருத்தல் மான	प्रमत्तः	காற்று
	(ஸ்ரீராமரது) நியம	इव	போலவே
	னத்தை	प्रययौ	நடந்தார்.

सालतालाश्वकर्णांश्च तरसा पातयन् बहून् । पर्यस्यन् गिरिकूटानि द्रुमानन्यांश्च वेगतः ॥

शिलाश्च शकलीकुर्वन् पद्भ्यां गज इवाशुगः । दूरमेकपदं त्यक्त्वा ययौ कार्यवशाद्भुतम् ॥

कार्यवशान्	காரியத்தின் பெரு மையால்	एकपदं	ஒவ்வொரு அடியை யும்
बहून्	அனேக	दूरं त्यक्त्वा	எட்டி எட்டி வைத்துக் கொண்டு,
सालतालाश्व- कर्णान् च	ஆச்சா, பனை, அச்வ கர்ணம் இவைகளையும்	आशुगः	வேகமாய் நடக்கின்ற
अन्यान्	இன்னும் இதர	गजः इव	யானைபோல் [வராய்]
द्रुमान् च	மாங்களையும்	पद्भ्यां	இரு கால்களாலும்
तरसा	வேகமாய்	शिलाः	சிறு சுற்களை
पातयन्	பேர்த்துக்கொண்டும்	शकलीकुर्वन् च	உருட்டித்தள்ளிக் கொண்டே
गिरिकूटानि	மலைகொக்களை	भुतं	வேகமாய்
वेगतः	வேகமாய்	ययौ	நடந்தார்.
पर्यस्यन्	சுற்றிக்கொண்டும்		

तामपश्यद्वलाकीर्णा हरिराजमहापुरीम् । दुर्गामिक्ष्वाकुशार्दूलः किष्किन्धां गिरिसङ्कटे ॥

इक्ष्वाकुशार्दूलः	இக்ஷ்வாகுஷார்தூல் திலகரகுமவர்	गिरिसङ्कटे	இருமலைகளினிடக்கில்
हरिराजमहापुरी	வானரமன்னனது ராஜதானியும்	दुर्गा	புகுதற்கரியதாயிருக்
वलाकीर्णा	சைனியங்களால் சிறைசூழ்ந்ததும்	तां	அந்த [கிறதுமான
		किष्किन्धां	கிஷ்கிந்தையை
		अपश्यन्	பார்த்தார்.

रोषात्मस्फुरमाणोष्ठः सुग्रीवं प्रति लक्ष्मणः । ददर्श वानरान्भीमान्किष्किन्धाया बहिश्चरान् ॥

किष्किन्धायाः	கிஷ்கிந்தையினது	ददर्श	கண்டார்.
बहिश्चरान्	வெளியில் சுஞ்சரித்து ஞ்கொண்டிருக்கின்ற	लक्ष्मणः	ஸஷ்டமணர்
भीमान्	கொடிய	सुग्रीवं प्रति	சுக்ரீவனை நினைத்து
वानरान्	வானரர்களை	रोषात्	சினத்தால்
		प्रस्फुरमाणोष्ठः	உதடுதாடித்தார்.

तं दृष्ट्वा वानराः सर्वे लक्ष्मणं पुरुषर्षभम् । शैलशृङ्गाणि शतशः प्रवृद्धांश्च महीरुहान् ॥
जगृहुः कुञ्जरप्रख्या वानराः पर्वतान्तरे ॥ १८ ॥

पर्वतान्तरे	பர்வதத்திணிடுக்கி	तं लक्ष्मणं	அந்த லக்ஷ்மணரை
	விரும்ந்த	दृष्ट्वा	பார்த்து,
कुञ्जरप्रख्याः	யானைகளை நிகர்த்த	शैलशृङ्गाणि	மலைச்சிகரங்களையும்
वानराः	வானரர்களும்	प्रवृद्धान्	மிகப் பெரிய
वानराः	மற்றுமுள்ள வானரர்	महीरुहान् च	விரும்ந்தங்களையும்
	கள்	शतशः	நூற்றுக்கணக்காக
सर्वे	எல்லோரும்	जगृहुः	எடுத்துக்கொண்
पुरुषर्षभं	புருஷோத்தமராகிய		டார்கள்.

तान् गृहीतप्रहरणान् हरीन् दृष्ट्वा तु लक्ष्मणः । बभूव द्विगुणं क्रुद्धो वह्निन्धन इवानलः ॥

लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்	दृष्ट्वा	பார்த்து,
तु	அப்பொழுது	वह्निन्धनः	அதிகமாய் விறகூட்ட
तान्	அந்த		ப்பட்ட
हरीन्	வானரர்களை	अनलः इव	தீயென
गृहीतप्रहरणान्	அடிப்பதற்கேற்ற கருவிகளைக் கையில்கொண்டிருக்கின்றவர்களை	द्विगुणं	இருமடங்கு
		क्रुद्धः	சினங்கொண்டவராக
		बभूव	ஆயினர்.

तं ते भयपरीताङ्गाः क्रुद्धं दृष्ट्वा पुवङ्गमाः । कालमृत्युयुगान्ताभं शतशो विद्रुता दिशः ॥

ते पुवङ्गमाः	அந்த வானரர்கள்	भयपरीताङ्गाः	உள்ளம் நடுக்கிவவர்
तं	அவரை		களாய்
कालमृत्युयुगान्ताभं	யுகாந்தகாலத்திய	दिशः	எல்லா திக்குகளிலும்
	யமனை நிகர்த்து	शतशः	நூற்றுக்கணக்காக
क्रुद्धं	சினங்கொண்டிருப்	विद्रुताः	ஒடிப்போய்விட்டார்
दृष्ट्वा	பார்த்து, [பவராய்		கள்.

ततः सुग्रीवभवनं प्रविश्य हरिपुङ्गवाः । क्रोधमागमनं चैव लक्ष्मणस्य न्यवेदयन् ॥ २१ ॥

ततः	அப்பொழுது	लक्ष्मणस्य	லக்ஷ்மணருடைய
हरिपुङ्गवाः	வானரோத்தமர்கள்	आगमनं च	வரகையும்
सुग्रीवभवनं	சுகரீவனது மாளி	क्रोधे एव	கோபத்தையும்
प्रविश्य	சென்று [கைக்கு	न्यवेदयन्	தெரிவித்தார்கள்.

तारया सहितः कामी सक्तः कपिवृषो रहः । न तेषां कपिवीराणां शुभाव वचनं तदा ॥

तदा	அப்பொழுது	कपिवृषः	வானரோத்தமன்
कामी	பெண்பித்தனாய்	तेषां	அந்த
तारया	தாரையோடு	कपिवीराणां	வானர வீரர்களின்
सहितः	கூடி	वचनं	சொல்லை
रहः	ஏகாந்தத்தில்	शुभाव न	காதில் பேசட்டுக்
सक्तः	முற்றும் கிடந்த		கொள்ளவில்லை.

ततः सचिवसन्दिष्टा हरयो रोमहर्षणाः । गिरिकुञ्जरमेघाभा नगर्या निर्ययुस्तदा ॥ २३ ॥

तदा	அப்பொழுது	सचिवसन्दिष्टा:	மந்திரிகளது ஆக்கைஞர்
गिरिकुञ्जर-)	மலைகளையும், யானை		பெற்றவர்களாய்
मेघाभाः }	களையும், மேகங்களை	ततः	அந்த
	யும் நிகர்த்து	नगर्याः	பட்டணத்திலிருந்து
रोमहर्षणाः	பயங்கரமாவிருக்	निर्ययुः	வெளிப் புறப்பட்டார்
हरयः	வானரர்கள் [கின்ற		கள்.

नखदंष्ट्रायुधा वीराः सर्वे विकृतदर्शनाः । सर्वे शार्दूलदर्पाश्च सर्वे च विकृताननाः ॥ २४ ॥

सर्वे	எல்லோரும்	सर्वे च	எல்லோருமே
वीराः	ஞரர்கள் ;	शार्दूलदर्पाः	புலிகளின் வலிமை
	நகங்களையும் பற்களை		யுடையவர்கள் ;
नखदंष्ट्रायुधाः	{ யும் ஆயுதமாகவுடை	सर्वे च	எல்லோருமே
	யவர்கள் ;	विकृताननाः	கேரமான முகங்க
विकृतदर्शनाः	பயங்கரமான தேரற்ற		ளுடையவர்கள்.
	முடையவர்கள் ;		

दशनागबलाः केचित्केचिदशगुणोत्तराः । केचिन्नागसहस्रस्य बभूवुस्तुल्यविक्रमाः ॥ २५ ॥

केचित्	சிலர்	केचित्	சிலர்
दशनागबलाः	பத்து யானை பலமு	नागसहस्रस्य	ஆயிரம் யானைகளை
	டையவர்களாயும்,	तुल्यविक्रमाः	நிகர்த்த பரக்கிரம
केचित्	சிலர்		முடையவர்களாயும்
दशगुणोत्तराः	{ அதற்குப் பத்தும	बभूवुः	இருந்தனர்.
	டக்கு மேலானவர்		
	களாயும்,		

सन्ति चौघबलाः केचित्केचिद्वायुबलोत्तराः । अप्रमेयबलाः केचित्त्रासन्हरिपुङ्गवाः ॥

सन्ति	சிலர்	सन्ति	இருக்கின்றார்கள்.
ओघबलाः च	பலர்களின் பலமுடை	तत्	அவ்விடத்தில்
	யவர்களாயும்,	केचित्	சில
केचित्	சிலர்	हरिपुङ्गवाः	வானரேரத்தமர்கள்
वायुबलोत्तराः	{ வாயுவின் வேகத்திற்	अप्रमेयबलाः	அளவிடமுடியாத பல
	கு மேற்பட்டவர்க		முடையவர்களாய்
	ளாயும்,	आसन्	இருந்தார்கள்.

प्रतिपूर्णमिवाकाशं संछन्नमिव तद्वनम् । तेन वानरसैन्येन सुग्रीवस्य महात्मनः ॥ २६ ॥

महात्मनः	மகாத்மாவாகிய	इव	எல்லாமுமே
सुग्रीवस्य	சுகரீவனது	संछन्नं	முற்றிலும் மறைக்கப்
तेन	அந்த		பட்டதாகவும்
वानरसैन्येन	வானரசையத்தால்	आकाशं इव	இடைவெளியெல்லா
तत्	அந்த		முமே
वनं	வனம்	प्रतिपूर्णम्	விறைத்ததுமா
			யிருந்தது.

ततो द्वाराणि सर्वाणि अङ्गदो राजशासनात् । पर्यधावत दुर्धर्षो नक्षत्राणीव चन्द्रमाः ॥

ततः	அப்பொழுது	सर्वाणि	எல்லா வற்றிலும்
दुर्धर्षः	வெல்லுவதற்கரியவ	चन्द्रमाः	சந்திரன்
अङ्गदः	அங்கதன்	नक्षत्राणि इव	{ நக்சத் திரங்களில் எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே
राजशासनात्	மன்னனது நியமத் தைக்கொண்டு	पर्यधावत	தொழந்து திரிந்து வந்தான்
द्वाराणि	வாயில்கள்		

कृत्स्नां हि कपिभिर्व्याप्तां द्रुमहस्तैर्महावलैः । अपश्यलक्ष्मणः क्रुद्धः किष्किन्धां तां दुरासदाम् ॥

कुद्धः	சினக்கொண்டிருந்த	महावलैः	மகா பரிஷ்டடர்களான
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்	कपिभिः	வானர்களால்
तां	அந்த	कृत्स्नां हि	எங்கும்
दुरासदां	கிட்டுதற்கரிய	व्याप्तां	நிறைந்திருப்பதாக
किष्किन्धां	கிஷ்கிந்தைகளை (பேர்திய	अपश्यत्	பார்த்தார்.
द्रुमहस्तैः	கையில் விருகங்களை -		

ततस्ते हरयः सर्वे प्राकारपरिधान्तरात् । निष्क्रम्योदग्रसन्वास्तु तस्थुराविष्कृतायुधाः ॥

ते	அந்த	प्राकार-	{ மதில் அகழ் முதலிய
उदग्रसत्वाः	மிருகந்த ஆற்றலுடைய	परिधान्तरात्	{ பிரதேசத்தினின்று
हरयः	வானர்கள்	निष्क्रम्य	வெளிவந்து;
सर्वे	எல்லோரும்	आविष्कृता-	{ ஆபதங்களை கையி
ततः	அப்பொழுது	युधाः तु	{ நெந்தியவண்ணமே
		तस्थुः	நின்றார்கள்.

सुग्रीवस्य प्रमादं च पूर्वजं चार्तमात्मवान् । बुद्ध्वा कोपवशं वीरः पुनरेव जगाम सः ॥

आत्मवान्	முன்னர்க்கிரதையை புடைய	आतं	உருத்தப்பட்டதே கொண்டிருக்கும்
वीरः	வீரராகும்	पूर्वजं च	தமயனாகையும்,
सः	அவர்	बुद्ध्वा	செந்தித்த,
सुग्रीवस्य	சுகரீவனது	पुनः एव	முன்னிலும்திரைய
प्रमादं च	குற்றத்தையும்,	कोपवशं	சினம்
		जगाम	கொண்டார்.

स दीर्घोष्णमहोच्छ्वासः कोपसंरक्तलोचनः । बभूव नरशार्दूलः सधूम इव पावकः ॥३२॥

नरशार्दूलः	புருஷோத்தமராகும்	कोपसंरक्त-	{ கொபத்தால் கண்கள்
सः	அவர்	लोचनः	{ சிவந்து
दीर्घोष्ण-	{ அதிக உஷ்ணமாகப் பெ	सधूमः	புகைபுடன் கூடிய
महोच्छ्वासः	{ குழுச்சுவிட்டுக் கொ ண்டு	पावकः इव	புகுப்புபோல்
		बभूव	ஐகுந்தார்.

लक्ष्मणस्य वचः श्रुत्वा शोकाविष्टोऽङ्गदोब्रवीत् । पितुः समीपमागम्य सौमित्रिरयमागतः ॥

अङ्गदः	அங்கதன்	समीपं	அருகாமையில்
लक्ष्मणस्य	லக்ஷ்மணருடைய	आगम्य	சென்று,
वचः	வாச்த்தையை	सौमित्रिः	“லக்ஷ்மணர்
श्रुत्वा	கேட்டு	अयं	இதோ
शोकाविष्टः	சோகாக்கிராந்தனாய்	आगतः	வந்திருக்கிறார்” என
पितुः	சிற்றப்பனது	अब्रवीत्	சொன்னான்.

अथाङ्गदस्तस्य वचो निशम्य संभ्रान्तभावः परिदीनवक्त्रः ।

निपत्य तूर्णं नृपतेस्तरस्वी ततः कुमारश्वरणौ बवन्दे

॥ ३९ ॥

अथ	அதன்மேல்	ततः	அதனால்
तरस्वी	தையசாலியும்	सम्भ्रान्तभावः	உள்ளம் சிதறியவனாய்
कुमारः	இளவரசமாகிய	परिदीनवक्त्रः	முகம் வாடியவனாய்
अङ्गदः	அங்கதன்	नृपतेः	மன்னனுடைய
तस्य	அவருடைய	चरणौ	பாதங்களில்
वचः	சொல்லை	तूर्णं	விரைவில்
निशम्य	மனதினுள் ஆராய்ச்சி செய்து அறிந்து,	निपत्य	விழுந்து,
		बवन्दे	சேவித்தான்.

संगृह्य पादौ पितुरग्र्यतेजा जग्राह मातुः पुनरेव पादौ ।

पादौ रुमायाश्च निपीडयित्वा निवेदयामास ततस्तमर्थम्

॥ ४० ॥

अग्र्यतेजाः	சிறந்ததேஜஸ்ஸுடையவனாகிய அவன்	जग्राह	சேவித்தான்.
पितुः	சிற்றப்பனது	रुमायाः	உருமையினது
पादौ	பாதங்களில்	पादौ च	பாதங்களையும்
संगृह्य	சேவித்துவிட்டு,	निपीडयित्वा	சேவித்துவிட்டு,
पुनः एव	அதன்மேல்	ततः	அதன்மேல்
मातुः	தாயினது	तं	அந்த
पादौ	பாதங்களை	अर्थं	செய்தியை
		निवेदयामास	தேரிவித்தான்.

स निद्राग्लानिसंवीतो वानरो न विबुद्धवान् । बभूव मदमत्तश्च मदनेन च मोहितः ॥४१॥

निद्राग्लानिसंवीतः	தூக்கமும் சேம்பலும் மேலிட்டவனாய்	मोहितः च	மெய்மறந்துகிடந்த வனுமான்
मदमत्तः च	குடிமெறிக்கொண்டவனாய்	सः	அந்த
मदनेन	காமமேட்டவனால்	वानरः	வானரன்
		न विबुद्धवान्	கண்ணிழிக்காமல்
		बभूव	இருந்துவிட்டான்.

ततः किलकिलां चक्रुर्लक्ष्मणं प्रेक्ष्य वानराः । प्रसादयन्तस्तं क्रुद्धं भयमोहितचेतसः ॥ ४२ ॥

वानराः	வானர்கள்	भयमोहित- चेतसः	பயத்தால் சிதறுண்ட மனமுடையவர்களாய்
तं	அந்த	प्रसादयन्तः	சாந்தப்படுத்துகின்ற வர்களாய்
क्रुद्धं	சினங்கொண்டிருந்த	किलकिलां	கிலகிலா சப்தத்தை
लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணரை	चक्रुः	செய்தார்கள்.
प्रेक्ष्य	பார்த்து,		
ततः	அதனால்		

ते महौघनिभं दृष्ट्वा वज्राशनिसमस्वनम् । सिंहनादं समं चक्रुर्लक्ष्मणस्य समीपतः ॥ ४३ ॥

ते	அவர்கள்	वज्राशनि- समस्वनं	வஜ்ராயுதத்திற்கும் இயுக்கும் சமானமா ன ஒலியையுடைய
लक्ष्मणस्य	லக்ஷ்மணருடைய	सिंहनादं	சிம்மநாதத்தை
समीपतः	சமீபத்தில்	समं	ஏககாலத்தில்
दृष्ट्वा	சுற்றிப்பார்த்து,	चक्रुः	செய்தார்கள்.
महौघनिभं	பெரும் வெள்ளத்தை நிகர்த்ததும்,		

तेन शब्देन महता प्रत्यबुध्यत वानरः । मद्विह्वलताम्राक्षो व्याकुलस्त्रिभूषणः ॥ ४४ ॥

वानरः	வானரன் (சுக்ரீவன்)	तेन	அந்த
मद्विह्वलताम्राक्षः	{ கன்னுண்டு மயங்கி கண்கள் சிவந்திருந்த வனாய்	महता	பெரும்
व्याकुल- स्त्रिभूषणः	{ மாலைகளும், ஆபரணங் களும் தாறுமாறாய் கிடக்கப்பெற்றவனாய்	शब्देन	சத்தத்தால்
		प्रत्यबुध्यत	விழித்துக்கொண் டான்.

अथाङ्गदवचः श्रुत्वा तेनैव च समागतौ । मन्त्रिणौ वानरेन्द्रस्य संमतौ दारदर्शिनौ ॥ ४५ ॥

अथ	அப்பொழுது	मन्त्रिणौ	இரு மந்திரிகள்
वानरेन्द्रस्य	வானரமன்னனுக்கு	अङ्गदवचः	அங்கதனுடைய
संमतौ	இஷ்டமானவர்களும்	श्रुत्वा	கேட்டு [சொல்லை]
दारदर्शिनौ च	{ ராணிகளை தரிசிக்க உ ரிமையுடையவர்களு மான	तेन एव समागतौ	அவனோடேயே திரும்பி உள்ளே சென்றார்கள்.

पुक्षत्रैव प्रभासश्च मन्त्रिणावर्थधर्मयोः । वक्तुमुच्चावचं प्राप्तं लक्ष्मणं तौ शशंसतुः ॥ ४६ ॥

तौ	அந்த	उच्चावचं	ஏதோ சிலவற்றை
मन्त्रिणौ	மந்திரிகளாகிய	वक्तुं	சொல்ல
पुक्षः च	பிசுஷனென்பவனும்	लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணரை
प्रभासः च एव	பிரபாஸனென்பவ னும்	प्राप्तं	வந்திருக்கிறவராக
अर्थधर्मयोः	அர்த்தம், தர்மம் இவ் விரண்டினுடைய	शशंसतुः	தெரிவித்தார்கள்.

तयोरेको धनुष्पाणिर्द्वारि तिष्ठति लक्ष्मणः । यस्य भीताः प्रवेपन्तो नादान्मुञ्चन्ति वानराः॥

तयोः	“அவ்விருவர்களில்	नादान्	கோஷங்களை
एकः	ஒருவரும்	मुञ्चन्ति	இடுகின்றார்களோ,
यस्य	எவருக்கு	लक्ष्मणः	அந்த லக்ஷ்மணர்
भीताः	பயந்து	द्वारि	வாசலில்
प्रवेपन्तः	நடுங்கி	धनुष्पाणिः	விலும் கையுமாய்
वानराः	வானர்கள்	तिष्ठति	இருக்கிறார்.

स एष राघवभ्राता लक्ष्मणो वाक्यसारथिः । व्यवसायरथः प्राप्तस्तस्य रामस्य शासनात्॥

सः	“அந்த	वाक्यसारथिः	{ அவருடைய ஆக்கினை யாகிய தேர்ப்பாகினை க்கொண்டும்
राघवभ्राता	ராமாது தம்பியாகிய	व्यवसायरथः	உபாயமாகிற ரதத் தைக்கொண்டும்
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்	एषः	இதோ
तस्य	அந்த	प्राप्तः	வந்திருக்கிறார்.
रामस्य	ராமருடைய		
शासनात्	ஆக்கினையைக் கொண்டு		

अयं च दयितो राजंस्तारायास्तनयोऽद्भुतः । लक्ष्मणेन सकाशं ते प्रेषितस्त्वरयाऽनघ ॥

अनघ	“கவலையற்றிருக்கும்	तारायाः	தாரையின்
राजन्	அரசே!	तनयः च	புதல்வனுமாகிய
लक्ष्मणेन	லக்ஷ்மணரால்	अयं	இந்த
ते	தேவரீருடைய	अद्भुतः	அக்கதன்
सकाशं	ஸந்திதிக்கு	त्वरया	அவஸரமாய்
दयितः	பனக்கொண்டு நடக் கின்றவனும்	प्रेषितः	துதுகொண்டுவிடுக் கப்பட்டான்.

सोऽयं रोषपरीताक्षो द्वारि तिष्ठति वीर्यवान् । वानरान्वानरपते चक्षुषा निर्दहन्निव ॥५५॥

वानरपते	வானரமன்னா!	वानरान्	வானரர்களை
सः	அந்த	चक्षुषा	கண்ணால்
वीर्यवान्	பரக்கிரமசாலியாகிய	निर्दहन्	எரித்துவிடுபவர்
अयं	இவர்	इव	போலவே
रोषपरीताक्षः	கோபத்தால் கலங்கிய கண்களையுடையவராய்	द्वारि	வாசலில்
		तिष्ठति	காத்தது நிற்கின்றனர்.

तस्य मूर्ध्ना प्रणामं त्वं सपुत्रः सहबान्धवः । कुरु शीघ्रं महाराज रोषो हस्योपशाम्यताम् ॥

त्वं	தேவரீர்	शीघ्रं	விரைவில்
सपुत्रः	புதல்வனோடுகூடவும்	कुरु	செய்யும்.
सहबान्धवः	பத்துக்களோடு	महाराज	மஹாராஜரே!
तस्य	அவருக்கு [கூடவும்]	अस्य	இவரது
मूर्ध्ना	முடிதாழ்த்தி	रोषः हि	கோபவும்
प्रणामं	நமஸ்கரித்தலை	उपशाम्यताम्	ஆற்றப்படட்டும்.

यदाह रामो धर्मात्मा तत्कुरुष्व समाहितः । राजंस्तिष्ठ स्वसमये भव सत्यप्रतिश्रवः ॥५७॥

राजन्	அரசே	कुरुष्व	செய்துமுடியும்.
धर्मात्मा	தர்மா த்மாவாகிய	स्वसमये	உமது பிரதிக்ஷணத்தில்
रामः	ஸ்ரீராமர்	तिष्ठ	நிலைநிலும்.
यत्	எதென்றை	सत्यप्रतिश्रवः	{ சொன்ன சொல்லை வா க்களித்தவண்ணமே
आह	ஆக்ஷரபித்தருளி		{ செய்து முடித்தவராக
तत्	அதை [ஐரோ	भव	ஆதும்.
समाहितः	விடா முயற்சியுடைய வராகி		

इत्यापे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

किष्किन्धाकाण्डे एकविंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 10654

किष्किन्धाकाण्ड आदितः श्लोकाः 1402

द्वविंशः सर्गः—முப்பத்திரண்டாவது ஸர்க்கம் ॥ 32 ॥

हनुमता लक्ष्मणप्रसादनचोदना—ஹனுமார் லக்ஷ்மணரை நல்லவார்த்தை
சொல்லச் சொல்வது.

अङ्गदस्य वचः श्रुत्वा सुग्रीवः सचिवैः सह । लक्ष्मणं कुपितं श्रुत्वा मुमोचासनमात्मवान् ॥

सुग्रीवः	சுக்ரீவன்	अङ्गदस्य	அங்கதனது
सचिवैः	பந்திரிமர்களை	वचः	வேண்டுகோள்
सह	கூட	श्रुत्वा	பெருமைப்படுத்தி.
लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணரை	आत्मवान्	தன்னறிவு அடைந்த வனாகி
कुपितं	கோபத்துடனிருப்ப வராக	आसनं	ஆசனத்தை
श्रुत्वा	அறிந்துகொண்டு,	मुमोच	விட்டுமூத்தான்.

स च तानब्रवीद्वाक्यं निश्चित्य गुरुलाघवम् । मन्त्रज्ञान्मन्त्रकुशलो मन्त्रेषु परिनिष्ठितान् ॥

मन्त्रकुशलः	மந்திரியங்களில்	मन्त्रेषु	மந்திரியங்களில்
सः	அவன் [நிபுணனாகிய	परिनिष्ठितान्	நிபுணர்களும்
गुरुलाघवं	{ தற்காலம் சம்பவித்த ருக்கின்ற கின் னன் மைநிலைகளைப்பற்றி	मन्त्रज्ञान् च	மந்திரமக்களையறிந் தவர்களுமான
निश्चित्य	நிர்க்காலேசரின் செய்து,	तान्	அவர்களைப்பார்த்து
		वाक्यं	பின்வரும் சொல்லை
		आब्रवीत्	மொழிந்தான்.

न मे दुर्व्याहतं किञ्चिन्नापि मे दुरनुष्ठितम् । लक्ष्मणो राघवभ्राता क्रुद्धः किमिति चिन्तये ॥

मे "என்னால்
கிञ்ஜித் ஒன்றும்
दुर्व्याहतं न குறைபடச்சொல்லப்
मे என்னால் [படவில்லை.
दुरनुष्ठितं अपि சிறையுற நடக்கப்பட
न இல்லை. [வும்

राघवभ्राता ஸ்ரீராமரின் தம்பி
लक्ष्मणः லக்ஷ்மணர் [யாகிய
कि एवோ
क्रुद्धः வெகுளியுற்றார்
इति என்று
चिन्तये கவலைகொள்கிறேன்.

असुहृद्भिर्ममामित्रैर्नित्यमन्तरदर्शिभिः । मम दोषानसंभूताञ्श्रावितो राघवानुजः ॥ ४ ॥

राघवानुजः "லக்ஷ்மணர்
नित्यं ஸதா
अन्तरदर्शिभिः { நீங்குசெய்யத்தரு
ணம் பார்த்துக்கொ
ண்டிருக்கின்றவர்க
मम எனக்கு [ளும்
असुहृद्भिः நீங்கே நினைக்கும்

अमितैः சத்தூருக்களால்
मम என்னிடத்தில்
असम्भूतान् இல்லாத
दोषान् குற்றங்களை
श्रावितः சொல்லப்பட்டிருக்
கிறார்.

अत्र तावद्यथाबुद्धि सवैरेव यथाविधि । भावस्य निश्चयस्तावद्विज्ञेयो निपुणं शनैः ॥ ५ ॥

अत्र "இவ்விஷயத்தில்
तावत् முதலில்
भावस्य மனோபாவத்தின்
निश्चयः துட்பம் [ளும்
सवैः एव உங்கள் எல்லோரார்-
यथाबुद्धि அவரவர்கள் புத்திக்கு
ஏற்றவாறும்

यथाविधि நர்மவிதிகளுக்கு கு
றைவில்லாதவாறும்
तावत् உள்ளபடியே
शनैः காலவரமின்றி
निपुणं அவர் மனம்கோணாத
வாறு
विज्ञेयः அறியத்தக்கது.

न खल्वस्ति मम त्रासो लक्ष्मणाच्चापि राघवात् । मित्रं त्वस्थानकुपितं जनयत्येव संभ्रमम् ॥

मम எனக்கு
लक्ष्मणात् லக்ஷ்மணரிடத்திலி
ருந்து
त्रासः खलु பயம் என்பதே
न अस्ति இல்லை.
राघवात् अपि ராகவர் இடத்தில்
நின்றும்

न இல்லை.
मित्रं நண்பர்
अस्थानकुपितं காரணமின்றி கோபம்
கொண்டிருக்கின்றார்
तु एव என்பதுதான்
संभ्रमं மனக்குழப்பத்தை
जनयति உண்டிடுண்ணுகிறது.

सर्वथा सुकरं मित्रं दुष्करं परिपालनम् । अनित्यत्वाद्धि चित्तानां प्रीतिरल्पेऽपि भिद्यते ॥ ७ ॥

मित्रं "நட்பானது
सर्वथा எவ்வகையிலும்
सुकरं எளிதில் அடையக்
கூடியது.
परिपालनं हि அதை அருது ரகசியத்
தலோ

दुष्करं கஷ்டம்.
चित्तानां மனங்களுடைய
अनित्यत्वात् ஸ்திரமின்மைமையால்
अल्पे अपि அற்பவிஷயத்திலும்
प्रीतिः நட்பானது
भिद्यते குலைகிறது.

अतोनिमित्तं त्रस्तोऽहं रामेण तु महात्मना । यन्मयोपकृतं शक्यं प्रतिकर्तुं न तन्मया ॥ ८ ॥

अहं	“நான்	यत्	எத
अतोनिमित्तं तु	ஆகையால் தான்	उपकृतं	உதவிசெய்யப்பட்ட
तस्तः	அஞ்சுகின்றேன்.		டதோ,
महात्मना	மகாத்மாவான	तत्	அதற்கேற்றபடியான
रामेण	ஸ்ரீராமரால்	प्रतिकर्तुं	கையாறுசெய்ய
मम	எனக்கு	मया	என்னால்
		शक्यं न	முடியாதது.

सुग्रीवेणैवमुक्तस्तु हनुमान्हरिपुङ्गवः । उवाच स्वेन तर्केण मध्ये वानरमन्त्रिणाम् ॥ ९ ॥

सुग्रीवेण	சுகிரீவனால்	वानरमन्त्रिणां	வானரமந்திரிகளு
एवं	மேற்கண்டவாறு	मध्ये	நடுவில் [டைய
उक्तः तु	சொல்லியதற்குச் செ	स्वेन	தனது
	விசாற்றிய	तर्केण	ஆலோசனையால்
हरिपुङ्गवः	வானரோத்தமனாகிய	उवाच	பின்வருமாறு மொழி
हनुमान्	ஹனுமர்		ந்தார்.

सर्वथा नैतदाश्चर्यं यस्त्वं हरिगणेश्वर । न विस्मरसि सुस्निग्धमुपकारकृतं शुभम् ॥ १० ॥

सुस्निग्धं	“தக்க சமயத்தில்பே	यं	நீர்
	ருதவிசெய்த ஆப்த	विस्मरसि न	மறக்கவில்லை.
	கிளைகிறதும்	एतत्	இது
शुभं	சுசீலருமாகிய	हरिगणेश्वर	வானரகணமன்னர் !
उपकारकृतं	பேருதவி செய்த	सर्वथा	எவ்வாற்றாலும்
	ஆவரை	आश्चर्यं न	ஆச்சரியப்படத்
यः	யாதொரு		தக்கதன்று.

राघवेण तु शूरेण भयमुत्सृज्य दूरतः । त्वत्प्रियार्थं हतो वाली शक्रतुल्यपराक्रमः ॥ ११ ॥

त्वत्प्रियार्थं तु	“உமக்கு நன்மைசெய்	शूरेण	சூரராகிய
	வதற்காகத்தான்	राघवेण	ராகவரால்
शक्रतुल्य-	இந்திரனை நிகர்த்த	भयं	பயத்தை
पराक्रमः	பாக்கிரமம் படைச்	दूरतः	அறவே
	கப்பெற்ற	उत्सृज्य	விட்டொழித்து
वाली	வாலி	हतः	கொல்லப்பட்டான்.

सर्वथा प्रणयात्कुदो राघवो नाह संशयः । भ्रातरं संप्रहितवान् लक्ष्मणं लक्ष्मिवर्धनम् ॥

लक्ष्मिवर्धनं	கிரேயஸ்ஸை வளரச்	प्रणयात्	கிளைகபாவத்தால்
	செய்கின்ற	सर्वथा	தான்
भ्रातरं	தம்பியான	कुदः	கினக்சொண்டிருக்கி
लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணரை		ருள்.
संप्रहितवान्	அனுப்பிய	अहं	இதில்
राघवः	ஸ்ரீராமர்	संशयः न	ஐயமில்லை.

न मे दुर्व्याहृतं किञ्चिन्नापि मे दुरनुष्ठितम् । लक्ष्मणो राघवभ्राता क्रुद्धः किमिति चिन्तये ॥

मे “என்னால்
கிञ்ചித் ஒன்றும்
दुर्व्याहृतं न குறைபடச் சொல்லப்
मे என்னால் [படவில்லை.
दुरनुष्ठितं अपि குறைபுற நடக்கப்பட
न இல்லை. [வும்

राघवभ्राता ஸ்ரீராமரின் தம்பி
लक्ष्मणः லக்ஷ்மணர் [பாகிய
किं ஏனோ
क्रुद्धः வெகுளியுற்றார்
इति என்று
चिन्तये கவலைகொள்கிறேன்.

असुहृद्भिर्ममामितैर्नित्यमन्तरदर्शिभिः । मम दोषानसंभूताञ्छ्रावितो राघवानुजः ॥ ४ ॥

राघवानुजः “லக்ஷ்மணர்
नित्यं ஸதா
अन्तरदर्शिभिः { தீக்குசெய்யத்தரு
ணம் பார்த்துக்கொ
ண்டிருக்கின்றவர்க
मम எனக்கு [னும்
असुहृद्भिः தீங்கே நினைக்கும்

अमितैः சத்துருக்களால்
मम என்னிடத்தில்
असंभूतान् இல்லாத
दोषान् குற்றங்களை
श्रावितः சொல்லப்பட்டிருக்
கிறார்.

अत्र तावद्यथाबुद्धि सर्वैरेव यथाविधि । भावस्य निश्चयस्तावद्विज्ञेयो निपुणं शनैः ॥ ५ ॥

अत्र “இவ்விஷயத்தில்
तावत् முதலில்
भावस्य மனோபாவத்தின்
विशयः துட்பம் [னும்
सर्वैः एव உங்கள் எல்லோரா-
यथाबुद्धि அவரவர்கள் புத்திக்கு
எற்றவாறும்

यथाविधि தர்மவிதிகளுக்கு கு
றையில்லாதவாறும்
तावत् உள்ளபடியே
शनैः கலவரமின்றி
निपुणं அவர் மனம்கொணாத
வாறு
विज्ञेयः அறியத்தக்கது.

न खल्वस्ति मम त्रासो लक्ष्मणान्नापि राघवात् । मित्रं त्वस्थानकुपितं जनयत्येव संभ्रमम् ॥

मम எனக்கு
लक्ष्मणात् லக்ஷ்மணரிடத்திலி
ருந்து
त्रासः खलु பயம் என்பதே
न अस्ति இல்லை.
राघवात् अपि ராகவர் இடத்தில்
வின்றும்

न இல்லை.
मित्रं நண்பர்
अस्थानकुपितं கரணமின்றி கோபம்
கொண்டிருக்கின்றார்
तु एव என்பதுதான்
संभ्रमं மனக்குழப்பத்தை
जनयति உண்டுபண்ணுகிறது.

सर्वथा सुकरं मित्रं दुष्करं परिपालनम् । अनित्यत्वाद्दि चित्तानां प्रीतिरल्पेऽपि भिद्यते ॥ ७ ॥

मित्रं “நட்பானது
सर्वथा எவ்வகையிலும்
सुकरं எளிதில் அடையக்
கூடியது.
परिपालनं हि அதை அருது சுகநித்
தலை

दुष्करं கஷ்டம்.
चित्तानां மனங்களுடைய
अनित्यत्वात् ஸ்திரமின்மைபால்
अल्पे अपि அற்பவிஷயத்திலும்
प्रीतिः நட்பானது
भिद्यते குலைகிறது.

अतोनिमित्तं वस्तोऽहं रामेण तु महात्मना । यन्मोषकृतं शक्यं प्रतिकर्तुं न तन्मया ॥ ८ ॥

अहं	“நான்	यत्	எத
अतोनिमित्तं तु	ஆதிகாரத்தான்	उपकृतं	உதவிசெய்யப்பட்ட
वस्तः	அஞ்சுகின்றேன்.		டதோ,
महात्मना	மகாத்மாவான	तत्	அதற்கேற்றபடியான
रामेण	ஸ்ரீராமரால்	प्रतिकर्तुं	கையாறுசெய்ய
मम	எனக்கு	मया	என்னால்
		शक्यं न	முடியாத”.

सुग्रीवेणैवमुक्तस्तु हनुमान्हरिपुङ्गवः । उवाच स्येन तर्केण मध्ये वानरमन्त्रिणाम् ॥ ९ ॥

सुग्रीवेण	சுகிரீவனால்	वानरमन्त्रिणां	வானரமந்திரிகளு
एवं	மேற்கண்டவாறு	मध्ये	நடுவில் [டைய
उक्तः तु	சொல்லியதற்குச் செ	स्येन	தனது
	லிகாற்றிய	तर्केण	ஆலோசனையால்
हरिपुङ्गवः	வானரோத்தமனுசிய	उवाच	பின்வருமாறு மொழி
हनुमान्	ஹனுமார்		ந்தார்.

सर्वथा नैतदाश्चर्यं यस्त्वं हरिगणेश्वर । न विस्मरसि सुस्निग्धमुपकारकृतं शुभम् ॥ १० ॥

सुस्निग्धं	“தக்க சமயத்தில்பே	त्वं	நீர்
	ருதவிசெய்த ஆப்த	विस्मरसि न	மறக்கவில்லை.
	கிணைகிறதும்	एतत्	இது
शुभं	சுகிலருமாகிய	हरिगणेश्वर	வானரகணமன்னர்!
उपकारकृतं	பேருதவி செய்த	सर्वथा	எவ்வாற்றினும்
	ஆவரை	आश्चर्यं न	ஆச்சரியப்படத்
यः	யாதொரு		தக்கதன்று.

राघवेण तु शूरेण भयमुत्सृज्य दूरतः । त्वत्प्रियार्थं हतो बाली शक्रतुल्यपराक्रमः ॥ ११ ॥

त्वत्प्रियार्थं तु	“உமக்கு நன்மைசெய்	शूरेण	சூராகிய
	வதற்காகத்தான்	राघवेण	ராகவரால்
शक्रतुल्य-	இந்திரனை நிகர்த்த	भयं	பயத்தை
पराक्रमः	பராக்கிரமம் படைச்	दूरतः	தூரில
	கப்பெற்ற	उत्सृज्य	விட்டொடுத்த
बाली	வாலி	हतः	கொல்லப்பட்டான்.

सर्वथा प्रणयात्क्रुद्धो राघवो नात्र संशयः । भ्रातरं संप्रहितवान् लक्ष्मणं लक्ष्मिवर्धनम् ॥

लक्ष्मिवर्धनं	கிரேயஸ்ஸை வளரச்	प्रणयात्	சேனகபாவத்தால்
	செய்கின்ற	संवा	தான்
भ्रातरं	தம்பியான	क्रुद्धः	கொஞ்சொண்டிருக்கி
लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணனை		ருள்.
संप्रहितवान्	அனுப்பிய	अत्र	இதில்
राघवः	ஸ்ரீராமர்	संशयः न	இயல்பில்லை.

त्वं प्रपत्तो न जानीषे कालं कालविदां वर । फुलसप्तच्छदश्यामा प्रवृत्ता तु शरच्छिवा ॥

காலவிதர் வர	"காலம் தெரிந்தவர்க	புலசப்சக்ஷ- } தேவரீர் [வினாத்தம!]	பூத்த ஏழிலைப்பாலை
त्वं	தேவரீர் [வினாத்தம!]	श्यामा	களால் கறுத்தும்
प्रपत्तः	அஜாக்ரதையாரிருந்த	शिवा	மனோக்கியமானது
	வராய்		மான்
कालं	இது இன்னகாலம்	शरत्	சரத்தகாலமானது
	என்பதை	प्रवृत्ता तु	இப்பொழுது நடை
जानीषे न	அறியா திருக்கின்றீர்.		பெறுகிறது.

निर्मलग्रहनक्षत्रा द्यौः प्रनष्टबलाहका । प्रसन्नाश्च दिशः सर्वाः सरितश्च सरांसि च ॥ १४ ॥

द्यौः	"ஆகாசமானது	सर्वाः च	எல்லாமும்
प्रनष्टबलाहका	மேகங்களின் தி	सरितः च	நதிகளும்
निर्मल- }	சிம்மமான கிரஹங்க	प्रसन्नाः	தெளிவாயிருக்கின்
ग्रहनक्षत्रा }	ளும் நகர்த்திரங்களு		றன.
	முடையதாயிருக்கி	सरांसि	பொய்கைகளும்
	றது.	च	அப்படியே தெளிவா
दिशः	திக்குகள்		யிருக்கின்றன.

प्राप्तमुद्योगकालं तु नावैषि हरिपुङ्गव । त्वं प्रपत्त इति व्यक्तं लक्ष्मणोऽयमिहागतः ॥ १५ ॥

हरिपुङ्गव	"வானரோத்தம!	नावैषि न	அறியா திருக்கின்றீர்.
प्रपत्तः	ஜாக்ரதைக்குறை	इति व्यक्तं	இக்காரணத்தால்
त्वं	தேவரீர் [வாயிருக்கும்]		தான்
तु	இப்பொழுது	अयं	இந்த
उद्योगकालं	முயற்சிக்கேற்ற காலம்	लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்
प्राप्तं	கடந்துகொண்டிருப்	इह	இங்கு
	பதை	आगतः	வந்திருக்கிறார்.

आर्तस्य हृत्तदारस्य परुषं पुरुषान्तरात् । वचनं मर्षणीयं ते राघवस्य महात्मनः ॥ १६ ॥

हृत्तदारस्य	"மனை திருப்பட்டு	पुरुषान्तरात्	{ செய்தி கொண்டுவந்தி
आर्तस्य	மனம் கொண்டு கடக்		ருக்கும் பிரதரிதரி
	கும்		டமிருந்து
महात्मनः	மஹாத்மாவாகிய	परुषं वचनं	நிஷ்டரச் சொல்
राघवस्य	சூராமருடைய	ते मर्षणीयम्	உன்னால் பொறுத்துக்
			கொள்ளத்தக்கது.

कृतापराधस्य हि ते नान्यत्पश्याम्यहं क्षमम् । अन्तरेणाञ्जलिं बद्ध्वा लक्ष्मणस्य प्रसादनात् ॥

कृतापराधस्य	"அபராதப்பட்ட	अन्यत्	வேறு ஒன்றை
ते हि	உமக்கோ	क्षमं	நன்மை பயக்கக்
अञ्जलिं बद्ध्वा	கைகூப்பி,		கடியதாய்
लक्ष्मणस्य	லக்ஷ்மணரை	अहं	நான்
प्रसादनात् }	அருள்புரியச் செய்	पश्यामि न	நினைக்கிலேன்.
अन्तरेण }	வதை விட		

नियुक्तैर्मन्त्रिभिर्वाच्यो ह्यवश्यं पार्थिवो हितम् । अत एव भयं त्यक्त्वा ब्रवीम्यवधृतं वचः ॥

नियुक्तैः	“நற்புக்திகபுகல ளர்ப்ப டுத்தப்பட்ட	वाच्यः	சொல்லப்பட்ட,த் தக்கவன்.
मन्त्रिभिः	மந்திரிகளால்	अतः एव	இக்காரணத்தால்
पार्थिवः	ஓர் மன்னன்	भयं	பயத்தை [தான்
हितं	நன்மை பயக்கத்தக்	त्यक्त्वा	விட்டுவிட்டு,
अवश्यं हि	அவசியமாய் [கதை	अवधृतं वचः	முடிவாகிற சொல்லை
		ब्रवीमि	சொல்லுகிறேன்.

अभिकुद्धः समर्थो हि चापमुद्यम्य राघवः । सदेवासुरगन्धर्वं वशे स्थापयितुं जगत् ॥१९॥

राघवः	“சூராகவர்	सदेवासुरगन्धर्वं	தேவர்கள், அசுரர்கள், கந்தர்வர்கள் உள்
अभिकुद्धः हि	சினம்கொண்டவரால்	जगत्	உலகை [எரிட்ட
चापं	கில்லை	वशे	தன் வசத்தில்
उद्यम्य	கைக்கொண்டு,	स्थापयितुं	நிலைநிறுத்த
		समर्थः	வல்லவர்.

न स क्षमः कोपयितुं यः प्रसाद्यः पुनर्भवेत् । पूर्वोपकारं स्मरता कृतज्ञेन विशेषतः ॥२०॥

प्रसाद्यः	“அடிபணிந்து அருள் புரியச் செய்யப்பட வேண்டியவரான	स्मरता	மறவாது
यः	எவர்	विशेषतः	முக்கியமாய்
पुनः भवेत्	மற்றிடுவரோ	कृतज्ञेन	கருதக்ஞான உம்மால்
सः	அவர்,	कोपयितुं	கோபம்கொள்ளும்
पूर्वोपकारं	முன்செய்த உதவியை	क्षमः न	படி செய்ய எற்றவான்று.

तस्य मूर्धा प्रणम्य त्वं सपुत्रः ससुहृज्जनः । राजंस्तिष्ठ स्वसमये भर्तुर्भायिवं तद्वशे । २१ ॥

राजन्	“அரசே !	स्वसमये	உமது பிரதிக்கணையி
त्वं	நீர்	भर्तुः	கணவனுக்கு [லும்
सपुत्रः	புதல்வனொடும்	भायां	மனைவி
ससुहृज्जनः	மித்திரர்களோடும்	इव	போலவே
तस्य	அவருக்கு	तद्वशे	அவரது ஆளுகையி
मूर्धा	முடிதாழ்த்தி		லும்
प्रणम्य	நமஸ்கரித்து	तिष्ठ	நிலைநிலும.

न रामरामानुजशासनं त्वया कपीन्द्र युक्तं मनसाऽप्यपोहितुम् ।
मनो हि ते ज्ञास्यति मानुषं बलं सराघवस्यास्य सुरेन्द्रवर्चसः ॥ २२ ॥

कपीन्द्र	வ: னரமன்னு!	सराघवस्य	ஸசத்தமண்ணுடன் இரு
त्वया	உமரால்		க்கின்றவருமான
रामरामानुज-	ராமஸத்தமணர்களு	अस्य	இவரது
शासनं	டைய ஆக்கினையை	मानुषं	அன்பினதிசயத்தா
मनसा अपि	மனத்தாலாயினும்		லேற்பட்ட
अपोहितुं	புறக்கணிக்க	बलं	சக்தியை
युक्तं न	தக்கதன்று.	ते	உமது
सुरेन्द्रवर्चसः	இந்திரனை நிகர்த்த	मनः हि	மனமே
	ஒளிபெற்றவரும்	ज्ञास्यति	அறியும்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये किष्किन्धाकाण्डे द्वाविंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 10676

किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकाः 1424

त्रयस्त्रिंशः सर्गः—முப்பத்திமூன்றாவது ஸர்க்கம் ॥ ३३ ॥

तारया लक्ष्मणसान्त्वनम्—தாரை லக்ஷ்மணரை ஸமாதானம் செய்வது.

अथ प्रतिसमादिष्टो लक्ष्मणः परवीरहा । प्रविवेश शुभां घोरां किष्किन्धां रामशासनात् ॥

परवीरहा	சத்ருவீரர்களை	प्रतिसमादिष्टः	உள்ளே அழைக்கப்
	ஒழிக்க வல்ல		பட்டவராய்
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்	शुभां	அழகுவாய்ப்புத்தும்
रामशासनात्	ராமரது ஆக்கினையா	घोरां	பயங்கரமானதுமான
	யிருந்தமைவால்	किष्किन्धां	கிஷ்கிந்தைக்குள்
अथ	அப்பொழுது	प्रविवेश	பிரவேசித்தார்.

द्वारस्था हरयस्तत्र महाकाया महाबलाः । बभूवुर्लक्ष्मणं दृष्ट्वा सर्वे प्राञ्जलयः स्थिताः ॥

तत्र	அவ்விடத்தில்	हरयः	வ: னார்கள்
महाकायाः	பேருடலுற்றவர்களும்	सर्वे	எல்லோரும்
महाबलाः	மகா பலிஷ்டர்களும்	लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணரை
द्वारस्थाः	வாயில் காப்போர்களு	दृष्ट्वा	பார்த்து
	மான	प्राञ्जलयः	கைகடப்பிக்கொண்டு
		स्थिताः बभूवुः	நின்றார்கள்.

निःश्वसन्तं तु तं दृष्ट्वा क्रुद्धं दशरथात्मजम् । बभूवुर्हरयस्त्वस्ता न चैनं पर्यवारयन् ॥ ३ ॥

हरयः	வ: னார்கள்	क्रुद्धं	கேரபத்திலிருப்பவ
दशरथात्मजं	தசரதபுதல்வராகிய	दृष्ट्वा तु	பார்த்து [ராய்
तं	அவரை	सस्ताः	அச்சமுற்றவர்களாக
निःश्वसन्तं	பெருமூச்சுவிட்டுக்	बभूवुः	ஆயினர்.
	கொண்டு	पुनं	இவரை
		पर्यवारयन् न च	அணுகவே இல்லை.

स तां रत्नमयीं श्रीमान्दिव्यां पुष्पितकाननाम् । रम्यां रत्नसमाकीर्णां ददर्श महतीं गुहाम् ॥
 हर्म्यप्रासादसंवाधां नानापण्योपशोभिताम् । सर्वकामफलैर्वृक्षैः पुष्पितैरुपशोभिताम् ॥ ५ ॥
 देवगन्धर्वपुत्रैश्च वानरैः कामरूपिभिः । दिव्यमाल्याम्बरधरैः शोभितां प्रियदर्शनैः ॥ ६ ॥
 चन्दनागरुपद्मानां गन्धैः सुरभिगन्धिनाम् । मैत्रेयाणां मधूनां च सम्पुद्भितमहापथाम् ॥
 विन्ध्यमेरुगिरिप्रख्यैः प्रासादैर्नैकभूमिभिः ॥ ७ ॥

श्रीमान्	ஸ்ரீமானாகும்	देवगन्धर्वपुत्रैः	{ தேவர்கள், கந்தர்வர் கள் இவர்களின் புதல்வர்களும்
ச:	அவர்	காமரூபிभि:	நினைத்த உருவமெ டுக்க வல்லவர்களும்,
तां	அந்த	दिव्य- माल्यांबरधरैः	{ திவ்யமான மாலிகளை யும் ஆடைகளையும் அணிந்தவர்களும்,
महतीं	பெருகிய	प्रियदर्शनैः	பார்த்ததற்கரியதோற் றமுடையவர்களு
रम्यां	அழகிய	वानरैः	வானரர்களால் [மான
गुहां	குறைவறைய	शोभितां	அழகுற்று விளங்கு கிறதாயும்,
रत्नमयीं	ரத்னமயமானதாயும்,	चन्दनागरु- पद्मानां	{ சந்தனம், அகில், நாம ரை, இவைகளுடை யவும்,
दिव्यां	அமானுஷ்யமாயிருக் கிறதாயும்	मैत्रेयाणां	மைத்ரேயமெனும் கள் ஒருகளுடையவும்,
पुष्पितकाननां	புஷ்பித்த பூங்காவ னக்களுற்றதாயும்	मधूनां सुरभिगन्धिनां च	தேன்களுடையவும் நன்மணம் கமழ்கின்ற வைகளுடையவும்
रत्नसमाकीर्णां	{ அருமையான வஸ்து க்களால் நிறைந்திருக் கிறதாயும்,	गन्धैः च	வாஸனைகளாலும்
हर्म्यप्रासाद- संवाधां	{ ஆரண்மனைக்குச் சமான மாளிகைக ளாலும், ஆரண்மனை களாலும் நிறைந் துள்ளதாயும்,	विन्ध्यमेरुगिरि- प्रख्यैः	{ விந்தியமலை, மேருமலை இவைகளை நிகர்த்த பல உப்பரிகைகளை
नानापण्योप- शोभितां	{ பலவகைக் கடைக ளால் அழகுவாய்ந்து விளங்குகிறதாயும்,	नैकभूमिभिः	யுடைய
सर्वकामफलैः	{ விரும்பிய எல்லாப் ப ழக்களை தர வல்ல வைகளான	प्रासादैः	பெரிய மாளிகைகளா லும்
पुष्पितैः	நன்குபூத்த	सम्पुद्भित- महापथां	{ களிப்புற்று விளங்கு கின்ற ராஜவீதிகளை
वृक्षैः	மரக்களால்		யுடையதுமாய்
उपशोभितां	அழகுவாய்ந்து விளக் குகிறதாயும்,	ददर्श	கவனித்தார்.

ददर्श गिरिनद्यश्च विमलास्तत्र राघवः

॥ ८ ॥

राघवः लக்ஷ्मணர்
तत्र अवनிடத்தில்
गिरिनद्यः च மலைபருவிகளையும்

विमला: தெவிர்கிருக்கின்ற
வைகளாய்
ददर्श பார்த்தார்.

अङ्गदस्य गृहं रम्यं मैन्दस्य द्विविदस्य च । गवयस्य गवाक्षस्य गजस्य शरभस्य च ॥
विद्युन्मालेश्च संपाते: सूर्याक्षस्य हनूमतः । वीरवाहो: सुबाहोश्च नलस्य च महात्मनः ॥
कुमुदस्य सुषेणस्य तारजाम्बवतोस्तथा । दधिवक्त्रस्य नीलस्य सुपाटलसुनेत्रयो: ॥११॥
एतेषां कपिमुख्यानां राजमार्गे महात्मनाम् । ददर्श गृहमुख्यानि महासाराणि लक्ष्मणः ॥
पाण्डुराभ्रप्रकाशानि दिव्यमाल्ययुतानि च । प्रभूतधनधान्यानि स्त्रीरत्नै: शोभितानि च ॥

लक्ष्मण: லக்ஷ்மணர்
राजमार्गे ராஜமாரீ தியில்
अङ्गदस्य அங்கதனுடைய
रम्य அழகிய
गृह மாளிகையையும்
एतेषां இந்த
महात्मनां மஹாத்மாக்களாகிய
कपिमुख्यानां வானரோத்தமர்க
ளான
मैन्दस्य மைந்தனுடையவும்,
द्विविदस्य च த்விவிதனுடையவும்,
गवयस्य கவயனுடையவும்,
गजस्य கஜனுடையவும்,
गवाक्षस्य கவாக்ஷனுடையவும்,
शरभस्य च சரபனுடையவும்,
विद्युन्माले: च வித்யுன்மாலியினுடைய
யவும்,
सम्पाते: சம்பாதிநினுடையவும்
सूर्याक्षस्य சூர்யாக்ஷனுடையவும்,
हनूमतः ஹனுமரனுடையவும்,
वीरवाहो: வீரபாகுவினுடைய
யும்,
सुबाहो: च சுபாகுவினுடையவும்,
महात्मनः மஹாத்மாவாகிய
नलस्य च நலனுடையவும்,
कुमुदस्य குமுதனுடையவும்,

सुषेणस्य ஸுஷேணனுடைய
யும்,
तारजाम्बवतो: } தாரன், ஜாம்பவான்
तथा } இவர்களுடையவும்,
दधिवक्त्रस्य ததிவக்த்ரனுடைய
யும்,
नीलस्य நீலனுடையவும்
सुपाटल- } சுபாடலனுடையவும்
सुनेत्रयो: } சுநேத்ரனுடையவும்,
महासाराणि உறுதியாய் கட்டப்
பட்டவைகளும்,
पाण्डुराभ्र- } வெண்மேகங்கள்
प्रकाशानि } போல் விளங்குகின்
றவைகளும்,
दिव्यमाल्य- } திவ்ய புஷ்பங்களால்
युतानि } நிறைந்துள்ளவை
களும்,
प्रभूत- } தனங்களாலும் தான்
धनधान्यानि } யங்களாலும் மிகுந்த
வைகளும்,
स्त्रीरत्नै: உயர்ந்த நங்கைகளால்
शोभितानि च அழகுறவாய்ந்து விளங்
குறிவைகளும்மான்
गृहमुख्यानि மாடமாளிகைகளை
ददर्श கண்டார்.

पाण्डुरेण तु शैलेन परिक्षिप्तं दुरासदम् । वानरेन्द्रगृहं रम्यं महेन्द्रसदनोपमम् ॥ १४ ॥
शुकैः प्रासादशिखरैः कैलासशिखरोपमैः । सर्वकामफलैर्वृक्षैः पुष्पितैरुपशोभितम् ॥ १५ ॥
महेन्द्रदत्तैः श्रीमद्भिर्नीलजीमूतसन्निभैः । दिव्यपुष्पफलैर्वृक्षैः शीतच्छायैर्मनोरमैः ॥ १६ ॥
हरिभिः संवृतद्वारं बलिभिः शस्त्रपाणिभिः । दिव्यमालयावृतं शुभ्रं तप्तकाञ्चनतोरणम् ॥
सुग्रीवस्य गृहं रम्यं प्रविवेश महाबलः । अवार्यमाणः सौमित्रिर्महाभ्रपिव भास्करः ॥ १८ ॥

மகாபலவானுன	மகாபலவானுன	சித்தியை:	சூரியந்தரிமுதுள்ள வைகளாய்
சௌமிதி:	ஸக்ஷம்ணர்	மனோரமை:	{ மனதை கொள்ளை கொள்ளுகின்றவை கருமான
பாண்டுரேண	வெள்ளிய	வृक्षை:	மரங்களாலும்
சீலேன	மலையால்	உபசோயிதம்	அழகு வாய்ந்து விளங்குகிறதும்,
துராசத்	உட்புக முடியாததாய்	சக்ஷபாணிभि:	ஆபுதங்களைக் கைநீ வேந்திய
பரிஷித்	குழப்பட்டதும்	वलिभि:	பல்வான்களாகிய
மஹேந்திரசதநோபம்	இந்திரனது மாளிகை போன்றதாய்	इरिभि:	வானர்களால்
रस्यं	அழகுற்று	संवृतद्वारं	காவல் கார்க்கப்பட்ட வாயிலையுடையதும்
வானேந்திரமூர்	{ வானரமன்னனாகிய வாலியின் வாஸஸ்த ஸ்மாயிருந்ததும்	दिभ्यमाल्यावृतं	தீவ்யமாகைகள் புனை ப்பெற்றதும்
கீலாசசிவரோபமை:	கைலாசசிகரங்களை	शुभ्रं	பிரகாசமாய்
शुकै:	வெள்ளிய [நிகர்க்க	तत्काञ्चन-}	நல்ல பொன் தோரண
பாசாட்சிவரே:	உயர்ந்த சிகரங்களா லும்	तोरणं तु }	க்களையுடையதுமான தக்களத்து
சர்வகாமफलै:	விரும்பிய சகல பழங் களையும் தரவல்ல	सुग्रीवस्य	அழகிய
पुष्पितै:	நன்குபூத்த	रस्यं	மாளிகைக்குள்
வृक्षै:	மரங்களாலும்	गूहं	கூர்மன்
மஹேந்திரச்சை:	இந்திரனால் கொடுக்க ப்பட்ட	भास्करः	பெரும் மேகத்திற்குள்
श्रीमन्नि:	இனியவைகளும்	महाभ्रं	எவ்வண்ணமோ
நீலஜிமூதசநிபை:	நீலமேகங்களுக்கொப் பானவைகளும்	इव	அவ்வண்ணமே
विष्यपुष्पफलै:	{ தீவ்யமான புஷ்பங்க ளையும் பழங்களையும் தரவல்லவைகளும்	अवायमाणः	தடைபெற்றி
		प्रविशेश	புகுந்தார்.

स सप्त कक्ष्या धर्मात्मा नानाजनसमाकुलाः । प्रविश्य सुमहद्भूतं ददर्शान्तिःपुरं महत् ॥ १९ ॥
हैमराजतपर्यङ्कुर्वहभिश्च वरासनैः । महार्हास्तरणोपेतैस्तत्र तत्रोपशोभितम् ॥ २० ॥

धर्मोत्था	தர்ம தீர்மானம்	सप्त	எழு
सः	ஆசார்	वक्ष्याः	கூட்டுகின்ற
नानाजनसमाकुलाः	பலபூவாக்களால் சூழப்பட்ட	प्रविश्य	தாண்டி

சுமஹ்ஸு	{ மிகவும் ஜாக்கிரதை யாய் காவல்கார்க்கப் பட்டதும்	மஹாஹ்ஸரணோபை: வஹி: வராசனீ: ச	மிக விரைவுபடுத்த விரிப் பல [புகளோடுகூடிய சிறந்த ஆசனங்க ளாலும்
ஹேமராஜதபயந்தீ:	{ பொன்னினாலும் வெள்ளியினாலும் செய்யப்பட்ட கட டில்களாலும்	உபசோபித் மஹத் அந்த:புர ததர்	அழகுற்று விளங்குகி பெரிய [தருமான அந்தப்புரத்தை கண்டார்.
தல தல	அங்கு அங்கு		

प्रविशन्नेव स ततं शुश्राव मधुरस्वनम् । तन्त्रीगीतसमाकीर्णं संमतालपदाक्षरम् ॥ २१ ॥

ச:	அவர்	தந்ரீரீத- }	வீணோபாடல் இவைக
ப்ரவிக்ஷந் ஂவ	துழைந்துகொண்டே	சமாக்கீர்ண }	ளோடு நிறைந்து
சமதால- }	ஒத்த தாளத்தையும்,	தத	பரவியதுமான
படாக்ஷர }	பதத்தையும், அகூதர த்தையுமுடையதும்	மதூர்ஸ்வந் சுசுராவ	இன்னோசையை செவிக் கொண்டார்.

बहीश्च विविधाकारा रूपयौवनगर्विताः । स्त्रियः सुग्रीवभवने ददर्श स महाबलः ॥ २२ ॥

மஹாவல:	மகா பலவானாகும்	ரூபயௌவன- }	சௌந்தர்யத்தாலும்
ச:	அவர்	ரர்வீதா: }	யௌவனத்தாலும்
சுரீரீவபவனே	சக்ரீவனது மரவி கையில்	வஹீ:	பல [செருக்குற்ற
வீவீவாகாரா:	பல மேனியர்களும்	ஸ்த்ரீய: ச	ஸ்த்ரீகளையும்
		ததர்	பார்த்தார்.

दृष्ट्वाऽभिजनसम्पन्नाश्चित्रमाल्यकृतस्रजः । फलमाल्यकृतव्यग्रा भूषणोत्तमभूषिताः ॥ २३ ॥

नात्स्नानापि चाव्यग्रान्नानुदात्तपरिच्छदान् । सुग्रीवानुचरांश्चापि लक्षयामास लक्ष्मणः ॥

லக்ஷ்மண:	ஸக்த்மணர்	பூஷணோத்தம- }	சிறந்த ஆபரணங்க
அபிஜனசம்ப்நா:	உயர்ந்த ஜாதியில் பிறந்தவர்களும்,	பூஷிதா: }	ளால் அலங்கரிக்கப் பெற்றவர்களுமான அவர்களை
சுத்ரமாலய- }	அழகிய புஷ்பங்க	தூதா	பார்த்துவிட்டு,
கூதஸ்ரஜ: }	ளால் தொடுக்கப் பட்ட மாலிகளை அணிந்தவர்களும்,	சுரீரீவானுசரான் ச	சக்ரீவனது அடிமை களையும்
பலமாலய- }	பழங்களுக்காகவும்,	அநுசரான் அபி	மனக்குறையுள்ளவர்
கூதவ்யகா: }	மாலிகளுக்காகவும் எடுத்துக்கொண்ட முயற்சியுடையவர்க ளும்;	லக்ஷயாமாச ந அவ்யகாந் ச ந	காணவில்லை. [களாக முயற்சியில்லாதவர் காணவில்லை. [களாயும்
		அநுதாத- பரிசுதான் அபி ந	நல்ல ஆடையாபரணங் களில்லாதவர்களா காணவில்லை. [யும்,

कूजितं नूपुराणां च काञ्चीनां निखनं तथा ।
स निशम्य ततः श्रीमान् सौमित्रिलज्जितोऽभवत्

॥ २५ ॥

श्रीमान्	ஸ்ரீமான்னாகும்	काञ्चीनां	ஒட்டியாணாக்களின்
सः	அந்த	निखनं तथा	ஓசையையும்
सौमित्रिः	ஸௌத்ரிமணர்	निशम्य	கேட்டு,
नूपुराणां	சிலம்புகளின்	ततः	அதனால்
कूजितं च	ஓசையையும்	लजितः	வெட்கமடைந்தவராக
		अभवत्	ஆனார்.

रोपवेगप्रकुपितः श्रुत्वा चाभरणस्वनम् । चकार ज्यास्वनं वीरो दिशः शब्देन पूरयन् ॥

वीरः	ஞரராகும் அவர்	शब्देन	ஒலியால்
आभरणस्वनं	ஆபரண ஓசையை	दिशः	எல்லா திக்குகளிலும்
श्रुत्वा	கேட்டு,	पूरयन् च	கேட்கச்செய்து கொண்டு
रोपवेगप्रकुपितः	{ கோபத்தின் கடுமை யை முன்னிலுமதிக மடைந்தவராகி	ज्यास्वनं	நாணோசையை
		चकार	செய்தார்.

चारित्र्येण महाबाहुपकृष्टः स लक्ष्मणः । तस्यावेकान्तमाश्रित्य रामकोपसमन्वितः ॥२७॥

रामकोप- समन्वितः	{ ஸ்ரீராமரது கோபத் தையே மனதிற்கொ ண்டிருந்த	चारित्र्येण	அங்கு நடக்கும் நட வடிக்கையால்
महाबाहुः	மகாபாகுவாகிய	अपकृष्टः	அருவருப்புற்றவராகி
सः	அந்த	एकान्तं	ஒருவரும்இலாத ஒரி
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்	आश्रित्य	அடைந்த, [டத்தை
		तस्यै	கார்த்துவின்ருர்.

तेन चापस्वनेनाथ सुग्रीवः पुवगाधिपः । विज्ञायाऽऽगमनं त्रस्तः संचचाल वरासनात् ॥

पुवगाधिपः	வானரமன்னனாகிய	विज्ञाय	உறித்த,
सुग्रीवः	சுகிரீவன்	वस्तः	நடுக்கி
तेन	அந்த	अथ	உடன்
चापस्वनेन	வில்லின் கோலத்தால்	वरासनात्	சிறந்த ஆசனத்தி
आगमनं	அவர் வந்திருப்பதை	सञ्चाल	எழுந்தான். [வின்று

अङ्गदेन यथा मङ्गं पुरस्तात्प्रतिवेदितम् । सुव्यक्तमेष संप्राप्तः सौमित्रिभ्रातृवत्सलः ॥२९॥

पुरस्तात्	“முன்னே	एषः	இதோ
अङ्गदेन	அங்கநனால்	संप्राप्तः	வந்திருக்கின்றவரர்
मङ्गं	எனக்கு	भ्रातृवत्सलः	பிராத்தருவத்ஸலராகிய
प्रतिवेदितं यथा	தெரிவிக்கப்பட்ட வண்ணமே	सौमित्रिः सुव्यक्तम्	ஸௌத்ரிமணரே.”

अङ्गदेन समाख्यातो ज्यास्वनेन च वानरः । बुबुधे लक्ष्मणं प्राप्तं मुखं चाख्य व्यशुष्यत ॥

अङ्गदेन	அங்கதனால்	प्राप्तं	வந்துசேர்ந்துயிட்ட
समाख्यातः	முன்னையே அறிக கை செய்யப்பட்ட	बुबुधे	அறிந்தான். [வராய்]
च		व	அதனால்
वानरः	வானரன்,	अख्य	இவனது
ज्यास्वनेन च	நானேசையினாலும்	मुखं	முகம்
लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணரை	व्यशुष्यत	வாட்டமுற்றது.

ततस्तारां हरिश्रेष्ठः सुग्रीवः प्रियदर्शनाम् । उवाच हितमव्ययस्त्राससंभ्रान्तमानसः ॥३१॥

हरिश्रेष्ठः	வானரோத்தமனாகிய	प्रियदर्शनां	அழகிய
सुग्रीवः	சுகிரீவன்	तारां	தாரையைப் பார்த்து
त्राससंभ्रान्त-	} பயத்தால் குழம்பிய மனமுடையவனாய்	हितं	சமயத்திற்க்கேற்ற
मानसः			வாறு
ततः	அப்பவும்	उवाच	பின்வருமாறு
अव्ययः	{ சமயத்திற்க்கேற்ற படி ஜாக்கிரதையு டையவனாகி		மொழிந்தான்.

किंनु तत्कारणं सुभ्रु प्रकृत्या मृदुमानसः । सरोष इव संप्राप्तो येनायं राघवानुजः ॥३२॥

सुभ्रु	“சந்தரி!	सरोषः इव	கோபத்துடன் கூடிய வராகவே
प्रकृत्या	ஸ்வபாவத்தில்	संप्राप्तः येन	வந்திருக்கின்றபடி
मृदुमानसः	இளகிய மனத்தை	तत्कारणं	அதன்காரணம் [யால்]
अयं	இந்த [புடையவரான	किंनु	என்ன?
राघवानुजः	லக்ஷ்மணர்		

किं पश्यसि कुमारस्य रोषस्थानमनिन्दिते । न खल्वकारणे कोपमाहरेन्नरसत्तमः ॥३३॥

नरसत्तमः	“நம்மால்	कुमारस्य	சக்கிரவர்த்திமக னுக்கு
अकारणे	நஷ்காரணமாய்	रोषस्थानं	கோபமேற்பட்டதற் குக்காரணத்தை
कोपं आहरेत् न	கோபம்கொன்ன மாட்	किं पश्यसि	என்னவென நினைக் கின்றாய்?
खलु	ஆனபடியால் [டர்.		
अनिन्दिते	குற்றமற்றவனே!		

यदस्य कृतमस्माभिर्बुध्यसे किंचिदप्रियम् । तद्बुद्ध्या संप्रधार्याशु क्षिप्रमर्हसि भाषितुम् ॥

अस्माभिः	“நம்மால்	तद्	அதை
अस्य	இவருக்கு	आशु	காலதாமதமின்றி
अप्रियं	இஷ்டபில்லாத	बुद्ध्या	துண்ணிவைக் கொண்டு
किंचिद्	எதேனுமொன்றை	संप्रधार्यां	ஆராய்ந்தறிந்து,
कृतं	செய்யப்பட்டதாய்	क्षिप्रं	சீக்கிரம்
बुध्यसे	பயக்கின்றாய்;	भाषितुं अर्हसि	எனர்குச் சொல்ல வேண்டும்.
यत्	என்றால்		

अथवा स्वयमेवैनं द्रष्टुमर्हसि भामिनि । वचनैः सान्त्वयुक्तैश्च प्रसादयितुमर्हसि ॥ ३५ ॥

भामिनि	“கட்டழகியே!	अर्हसि	வேண்டும்.
अथवा	அல்லது	सान्त्वयुक्तैः	கோபசாந்தியை
स्वयं एव	நீயே		வினாவிக்கத்தக்க
एनं	இவரை	वचनैः च	வார்த்தைகளாலேயே
द्रष्टुं	நேரில்ப் போய்	प्रसादयितुं	அருள்புரிய செய்ய
	பார்க்க	अर्हसि	கடவாய்.

त्वदर्शनविशुद्धात्मा न स कोपं करिष्यति । न हि स्त्रीषु महात्मानः कचित्कुर्वन्ति दारुणम् ॥

सः	“ஆவர்	महात्मानः	சான்றோர்கள்
त्वदर्शन-	உன்னைப் பார்த்து	स्त्रीषु	ஸ்திரீகள் விஷயத்தில்
विशुद्धात्मा }	சரந்தமனத்தினராகி	कचित्	ஒருபொழுதும்
कोपं	கினத்தை	दारुणं	மனம் போகும்
करिष्यति न	கொள்ளார்.		வண்ணம்
हि	ஏனெனில்	कुर्वन्ति न	நடவார்கள்.

त्वया सान्त्वैरुपक्रान्तं प्रसन्नेन्द्रियमानसम् । ततः कमलपत्राक्षं द्रक्ष्याम्यहमरिन्दमम् ॥ ३७ ॥

कमलपत्राक्षं	“தரமரைக்கண்	उपक्रान्तं	கோபாவேசமொழிந்
	ணனும்		தவராய்
अरिन्दमं	சத்துருக்களை ஒழிப்	प्रसन्नेन्द्रिय-	இந்திரியக்களும் மன
	பவருமாகிய ஆவரை	मानसं }	மும் தெளிந்தவராய்
त्वया	உன்னால்	ततः	ஆனபின்னர்
सान्त्वैः	நல்ல வார்த்தைக	अहं	நான்
	களால்	द्रक्ष्यामि	பார்க்கின்றேன் ”.

सा प्रसखलन्ती मदविह्वलाक्षी प्रलम्बकाञ्चीगुणहेमसूत्रा ।

सलक्षणा लक्ष्मणसन्निधानं जगाम तारा नमिताङ्गयष्टिः

॥ ३८ ॥

सा तारा	அந்த தாரை,	नमिताङ्गयष्टिः	குனிந்து வணங்கிய
प्रसखलन्ती	தள்ளாடி நடக்கின்ற		மேனியளாய்
	வளராய்		
मदविह्वलाक्षी	{ குடிமயக்கத்தால் கொ	सलक्षणा	{ தான் செய்யவேண்டி-
	ருகும் கண்களுற்ற		ய கடமைக்கு ஆதி
	வளராய்,		காரம் பெற்றவளாய்
प्रलम्बकाञ्चीगुण-	{ நழுவிக்கிடந்த பொன்	लक्ष्मण-	{ வசந்தமணருடைய என்
हेमसूत्रा	ஒட்டிய மூலம், பொ	सन्निधानं }	னிதானத்திற்கு
	ன் ஞாநனும் உடைய	जगाम	போய்ச் சேர்ந்தாள்.
	வளராய்,		

स तां समीक्ष्यैव हरीशपर्वा तस्थानुदासीनतया महात्मा ।
अवाङ्मुखोऽभून्मनुजेन्द्रपुत्रः स्त्रीसन्निकर्षादिनिवृत्तकोपः

॥ ३९ ॥

महात्मा	மகாத்மாவும்	उदासीनतया	விருப்பும் வெறுப்பு
मनुजेन्द्रपुत्रः	சக்கிரவர்த்தியின் மகனாகும்	एव	மில்லாத உதாஸீன குணத்தாலேயே
सः	அவர்	तस्थौ	பேசாதிருந்தார்.
हरीशपर्वा	வரணமக்னனின் மனைவியாகிய	स्त्रीसन्निकर्षात्	ஸ்த்ரீயின் சாமிப்பயத் தலை குனிந்து [தால்
तां	அவளை	अवाङ्मुखः	கேபமொழிந்தவராய்
समीक्ष्य	பார்த்து,	विनिवृत्तकोपः	ஆனார்.
		अभूत्	

सा पानयोगादिनिवृत्तलज्जा दृष्टिप्रसादाच्च नरेन्द्रमूनोः ।

उवाच तारा प्रणयप्रगल्भं वाक्यं महार्थं परिसान्त्वपूर्वम्

॥ ४० ॥

सा	அந்த	प्रणयप्रगल्भं	{ வேண்டுகோளுக்கு மனம் துணிந்ததை நன்குணங்கக் காட்டுகிறதும்,
तारा	தாரை	महार्थं	சிறந்த பயனையளிக்க வல்லதுமான
नरेन्द्रमूनोः	சக்கிரவர்த்தியின் மகனாரின்	परिसान्त्वपूर्वं	{ முற்றிலும் உள்ளம் குளிரச்செய்வதை உத்தேசமாய் உடை ஒரு சொல்லை [ய பின்வருமாறு மொழிந்தாள்.
दृष्टिप्रसादात्	தெளிவான பார்வைவரலும்	वाक्यं	
पानयोगात् च	ஆதரவுகிடைத்து விட்டமையாலும்	उवाच	
विनिवृत्तलज्जा	நானம் துறந்து		

किं कोपमूलं मनुजेन्द्रपुत्र कस्ते न संतिष्ठति बाङ्निदेशे ।

कः शुष्कवृक्षं वनमापतन्तं द्वाग्निमासीदति निर्विशङ्कः

॥ ४१ ॥

मनुजेन्द्रपुत्र	" சக்கிரவர்த்தியின் திருமகனே !	शुष्कवृक्षं	உலர்ந்த மரக்களையுடைய
कोपमूलं	கோபத்திற்குக் காரணம்	वने	காட்டை
किं	யாது?	आपतन्तं	பற்றியிருக்கும்
ते	தேவரீரினது	द्वाग्नि	{ காட்டுத்தீயை (அதற்கு சமமானமான தேவரீரை)
बाङ्निदेशे	திருவாக்கினுக்கிணையில்	कः	எவன்
कः	எவன்	निर्विशङ्कः	மனக்கவற்தொடின் நி
संतिष्ठति न	நிற்காதிருக்கின்றான்?	आसीदति	சென்றுவான் ? n

स तस्या वचनं श्रुत्वा सान्त्वपूर्वमशङ्कितः । भूयः प्रणयदृष्टार्थं लक्ष्मणो वाक्यमब्रवीत् ॥

सः लक्ष्मणः	அந்த லக்ஷ்மணர்	भूयः	அதற்கு பதிலாய்
तस्याः	அவளுடைய	प्रणयदृष्टार्थं	{ மரியாதையை நன்கு விளக்கக் காட்டுகிற பொருளோடு கூடிய
सान्त्वपूर्वं	மனதை ராஞ்சிப்பிக்கிற தைமுன் னிட்டதாய்	वाक्यं	சொல்லை
वचनं	சொல்லை	अब्रवीत्	பின்வருமாறு மொழிந்தார்.
श्रुत्वा	கேட்டு,		
अशङ्कितः	மனம் சீதறுதவராய்		

किमयं कामवृत्तस्ते लुप्तधर्मार्थसंग्रहः । भर्ता भर्तृहिते युक्ते न चैनमवबुध्यसे ॥ ४३ ॥

भर्तृहिते	"கணவனுக்கு நன்மை செய்வதில்	लुप्तधर्मां- संग्रहः	{ தர்மம், அர்த்தம், முயற்சி எல்லாவற்றையும் முற்றிலும் மறந்திருக்கின்றான்.
युक्ते	ஆசக்தியுடையவனே!	एनं	இவனை
ते	உனது	किं च	எனோ
भर्ता	கணவனாகும்	अवबुध्यसे न	உள்ளபடி அறியாதிருக்கின்றன?
अयं	இவன்		
कामवृत्तः	காமத்திலீடுபட்டவனாய்		

न चिन्तयति राज्यस्थो ह्यस्माञ्शोकपरायणान् । सामात्यपरिपत्तारे पानमेवोपसेवते ॥

तारे	"தாரே!	चिन्तयति न	வினியாதிருக்கின்றான்.
राज्यस्थः	ராஜ்யத்தை அடைந்த அவன்	सामात्यपरिपत्	பரிவாரவர்க்கக்களோ
शोकपरायणान्	சோகத்தினால் மீதுற எங்களையும் [ப்பட்ட	पानं एव	குடிப்பதையே [கூட
अस्मान् हि		उपसेवते	சர்வவுமாய்க்கொண்டிருக்கின்றான்.

स मासांश्चतुरः कृत्वा प्रमाणं पुवगेश्वरः । व्यतीतांस्तान्मदव्यग्रो विहरन्नावबुध्यते ॥ ४५ ॥

पुवगेश्वरः	வரணரமன்னனாகும்	मदव्यग्रः	குடிவெறிகொண்ட வனாய்
सः	அவன்	विहरन्	{ சிற்றின்பத்தில் காலத் தைக்கழித்துக்கொண்டு
चतुरः	நான்கு	तान्	அவைகளை
मासान्	மாதங்களை	व्यतीतान्	கடத்துவிட்டதாய்
प्रमाणं	எல்லையாக	न अबुध्यते	அறியாதிருக்கின்றான்.
कृत्वा	எற்பாடு செய்துகொண்டு,		

न हि धर्मार्थसिद्ध्यर्थं पानमेवं प्रशस्यते । पानादर्थश्च धर्मश्च कामश्च परिहीयते ॥ ४६ ॥

एवं	“ இப்படி	अर्थः	பொருள்
पानं	கள்ளாண்டல்	परिहीयते	அழிந்துவிடுகிறது.
धर्मार्थसिद्ध्यर्थं	{ தர்மத்தினால் விளையும் புருஷார்த்தங்களை அளிக்கவல்ல ஏற்ற கருவியாக,	धर्मः च	தர்மமும் அப்படியே அழிந்துவிடுகின்றது.
प्रशस्यते न हि	{ எங்கும் சொல்லப் படவில்லையே.	कामः च	{ புருஷார்த்தங்களில் முன்னுதாரணிய இன் பழம்
पानात्	கள்ளைக் குடிப்பதால்	च	அப்படியே அழிந்து விடுகின்றது.

धर्मलोपो महांस्तावत्कृते ह्यप्रतिकुर्वतः । अर्थलोपश्च मित्रस्य नाशो गुणवतो महान् ॥ ४७ ॥

कृते	“ உதவிபெற்ற	धर्मलोपः	தர்மத்திற்கு அழிவு
अप्रतिकुर्वतः	விஷயத்தில்	गुणवतः	சிறந்த [ஏற்படும்.
तावत् हि	கைம்மாறு செய்யாத	मित्रस्य	அன்பனுடைய
महान्	ஒருவனுக்கு	नाशो	அழிவில்
	அக்காரணத்	महान्	பெரும்
	தினாலேயே	अर्थलोपः च	பொருளினழிவும்
	மஹத்தான		ஏற்படுமே.

मित्रं ह्यर्थगुणश्रेष्ठं सत्यधर्मपरायणम् । तद्वयं तु परित्यक्तं न तु धर्मे व्यवस्थितम् ॥ ४८ ॥

धर्मे	“ தர்மத்தில்	सत्यधर्म-	சொன்ன சொல் தவ
तु	இவன்மட்டால்	परायणं हि }	றததானிய தர்மம்
व्यवस्थितं न	பற்றென்பதில்லை.		ஒன்றில் அசஞ்சல
अर्थगुणश्रेष्ठं	{ மித்திரனுக்குச்செய்ய வேண்டிய உதவியை செய்யும் குணத்தால் மேன்மையற்றவனும்	मित्रं तु	மித்திரன். [தான்,
		तत् द्वयं	அவ்விரண்டும்
		परित्यक्तम्	ஒழிந்துவிட்டது.

तदेवं प्रस्तुते कार्ये कार्यमस्माभिरुत्तरम् । यत्कार्यं कार्यतत्त्वज्ञे तदुदाहर्तुमर्हसि ॥ ४९ ॥

कार्यतत्त्वज्ञे	“ காரியங்களின் உண் மையை உன்னபடி அறிந்த மாதே!	अस्माभिः	எங்களால்
तत्	ஆகையால்	उत्तरं	இதற்குமேல்
एवं	இப்படியால்	कार्यं	செய்யவேண்டிய
कार्यं	காரியம்	कार्यं	காரியம்
प्रस्तुते	நடைபெற்றிருக் கையில்	यत् तत्	ஏதுவே அதை
		उदाहर्तुं अर्हसि	நீயே சொல்லக் கடவாய், ॥

जानामि कोपं हरिवीरबन्धोर्जानामि कार्यस्य च कालसङ्गम् ।

जानामि कार्यं त्वयि यत्कृतं नस्तच्चापि जानामि यदत्र कार्यम् ॥ ५३ ॥

हरिवीर- बन्धोः	}	“வானவீரனை கை கொடுத்துக் காத்த வருடைய கோபத்தை நான் அறிவேன். காப்பத்தினுடைய சொன்ன காலம் தடை பட்டிருப்பதையும் நான் அறிவேன். உங்களிடத்தில் எங்களுக்கு	यत् कार्यं कृतं	யாதொரு ஆகவேண்டிய காரியம் செய்துமுடிக்கப்பட்ட தோ அதை
कोपं जानामि कार्यस्य कालसङ्गं च जानामि त्वयि नः			जानामि अत्र यत् कार्यं च तत् अपि जानामि	நான் அறிவேன். இவ்விஷயத்தில் யாதொன்று செய்யவேண்டுமோ அதையும் நான் அறிவேன்.

तच्चापि जानामि यथाऽविषह्यं बलं नरश्रेष्ठ शरीरजस्य ।

जानामि यस्मिंश्च जनेऽवबद्धं कामेन सुग्रीवमसक्तमद्य ॥ ५४ ॥

नरश्रेष्ठ शरीरजस्य बलं यथा अविषह्यं च तत् अपि जानामि सुग्रीवं	“புருஷோத்தமரே ! காமனுடைய வலுவானது எவ்வாறு அடக்கமுடியாதது அதையும் [என்ற நான் அறிவேன். சகீவரை	यस्मिन् जने अवबद्धं अद्य कामेन असक्तं च जानामि	எந்த மனிதரிடத்தில் கட்டுண்டு இப்பொழுது காமத்தால் முற்றிலும் ஈறந்து கிடப்பவராகவும் நான் அறிவேன்.
--	--	--	--

न कामतन्त्रे तव बुद्धिरस्ति त्वं वै यथा मन्युवशं प्रपन्नः ।

न देशकालौ हि न चार्थधर्माविपेक्षते कामरतिर्மनुष्यः ॥ ५५ ॥

तव कामतन्त्रे बुद्धिः अस्ति न यथा वै त्वं मन्युवशं प्रपन्नः	“தேவரீருக்கு காமத்தால் ஏற்படும் இன்பத்தில் அனுபவம் இல்லை. அக்காரணத்தால் தேவரீர் [நான் கோபாவேசம் கொண்ட உர்.	कामरतिः मनुष्यः देशकालौ अपेक्षते हि न अर्थधर्मौ च न	காமத்தில் பற்றுடைய மனிதன் கோட்பாடு, காலம் இவ்விண்ணையும் நினைக்கவேண்டாம். பொருள், தர்மம் ஆகிய இவ்விண்ணையும் அப்படியே நினைக்க வே மாட்டான்.
---	--	--	--

तं कामवृत्तं यम सन्निकृष्टं कामाभियोगाच्च विमुक्तलज्जम् ।

क्षमस्व तावत्परवीरहन्तस्वद्रातरं वानरवंशनाथम् ॥ ५६ ॥

परवीरहन्तः	“சந்ருவீரர்களை வெ கோடொழிப்பவனே!	सन्निहृष्टं	பக்கலினிருந்து கொண்டு
वानरवंशनार्थ	வானரகுலத்திற்குத் தலைவரும்	कामाभियोगान्	காமவெறியால்
त्वन्नातरं	{ தங்களைவிட்டு கூட்டுறவு செய்துகொண்ட ஆ ப்த சினைகிறதும்	विमुक्तलजं	வெட்கத்தைத்
मम	எனது	वायन्	முற்றிலும் [துறந்து
		कामवृत्तं च	காமத்தில் மூழ்கிக்கிட
		तं	அலரை [க்கும்
		क्षमस्व	மன்னித்தருள்வீராக.

महर्षयो धर्मतपोऽभिकामाः कामानुकामाः प्रतिवद्धमोहाः ।

अयं प्रकृत्या चपलः कपिस्तु कथं न सज्जेत सुखेषु राजा

॥ ५७ ॥

धर्मतपोऽभि- कामाः	} “தர்மத்திலும், தவத் திலும் ஈடுபட்ட மஹர்ஷிகளை! காமனில் பத்தைக்கே! ரியவர்களாய்	चपलः	சஞ்சலமும்
महर्षयः तु		कपिः	வானரமும்
कामानुकामाः	प्रतिवद्धमोहाः	राजा	மன்னருமாகிய
		अयं	இவர்
		सुखेषु	சுற்றின்பங்களில்
		कथं	என்னமாய்
प्रकृत्या	पिहयिषीषेय	सज्जेत न	மூழ்காமலிருப்பார்!”

इत्येवमुक्त्वा वचनं महार्थं सा वानरी लक्ष्मणमप्रमेयम् ।

पुनः सखेलं मदविह्वलं च भर्तुर्हितं वाक्यमिदं वभाषे

॥ ५८ ॥

सा	அந்த	मदविह्वलं	{ துறம்பாவம் தலைத் கேறிவிட்டதை விள க்கக்காட்டுகிறதும்
वानरी	வானரனின் மனைவி	सखेलं	விசுவாசம் பிரக்கும் படியாவிடுக்கிறதும்
अप्रमेयं	எண்ணாதற்கரிய	भर्तुः	கணவனுக்கு
लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணரைப் பார்த்து	हितं च	சன்மை பயக்கத்தக்க துமாகிய
इति एवं	மேற்கண்டவாறு	इदं वाक्यं	பின்னரும் மொழியை
महार्थं	அத்புதப்பொருள்	वभाषे	மொழிந்தான்.
वचनं	சொல்லை [பொதிந்த		
उत्तवा	சொல்லிவிட்டு,		
पुनः	மீளவும்		

उद्योगस्तु चिराद्भूतः सुग्रीवेण नरोत्तम । कामस्यापि विधेयेन त्वार्थप्रतिसाधने ॥ ५९ ॥

नरोत्तम	“புருஷோத்தம!	विधेयेन अपि	செபட்டே நடக்கின்ற
अर्थप्रतिसाधने	காரியத்தை முடிக்கும் விஷயத்தில்	सुग्रीवेण	சுக்ரீவரால் [வராகிய
तव	நேவரீரது	उद्योगः तु	ஆகவேண்டிய காரிய மும்
कामस्य	மனோநிஷ்டத்திற்கு	चिराद्भूतः	மன்னமேயே ஆக்கொரு செய்யப்பட்டது.

रुमां तु वीरः परिरभ्य गाढं वरासनस्थो वरहेमवर्णः ।

ददर्श सौमित्रिमदीनसत्त्वं विशालनेत्रः सुविशालनेत्रम्

॥ ६६ ॥

वरहेமவரண:	நல்ல தகைநிறமுடை யவனும்	वरासनस्थः तु	சிறந்த ஆசனத்தில் இருக்கின்றவனாகவே
विशालनेल:	அகன்ற கண்களையு டையவனுமான	सुविशालनेत्रं	அழகிய அகன்ற கண் களுற்றவரும்
वीरः	ஞானஞமவன்	अदीनसत्त्वं	சரியா தின்மையற்ற வருமரன்
रुमां	உருமையை	सौमित्रि	உசந்த்மணரை
गाढं	இறுக	ददर्श	பார்த்தான்.
परिरभ्य	தழுவிக்கொண்டு,		

इत्यापे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये किष्किन्धाकाण्डे त्रयस्त्रिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 10742

किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकाः 1490

चतुर्विंशः सर्गः—முப்பத்திநான்காவது ஸர்க்கம் ॥ ३४ ॥

सुग्रीवतर्जनम्—சுகிரீவனை அதட்டேவது.

तमप्रतिहतं क्रुद्धं प्रविष्टं पुरुषर्षभम् । सुग्रीवो लक्ष्मणं दृष्ट्वा बभूव व्यथितेन्द्रियः ॥ १ ॥

सुग्रीवः	சுகிரீவன்	तं	அந்த
अप्रतिहतं	ஓருவராலும் தடுக்கப் படாதவராய்	लक्षणं	உசந்த்மணரை
क्रुद्धं	சினங்கொண்டவராய்	दृष्ट्वा	பார்த்து,
प्रविष्टं	உள்ளே வந்துசேர்ந்த	व्यथितेन्द्रियः	ஐம்புறன்களும் கலக்கினவனாக
पुरुषर्षभं	புருஷோத்தமராகிய	बभूव	ஆயினன்.

क्रुद्धं निःश्वसमानं तं प्रदीप्तमिव तेजसा । भ्रातुर्व्यसनसंतप्तं दृष्ट्वा दशरथात्मजम् ॥ २ ॥

उत्पपात हरिश्रेष्ठो हित्वा सौवर्णमासनम् । महान्महेन्द्रस्य यथा स्वलंकृत इव ध्वजः ॥३॥

हरिश्रेष्ठः	வானரோத்தமன் (சுகிரீவன்)	दशरथात्मजं	தசரதரின் திருக்குமார்
तेजसा	தேககாந்தியால்	तं	அவரை [ராகும்]
प्रदीप्तं इव	ஜ்வலித்துக்கொண்டிருக்கின்றவரும்	दृष्ट्वा	பார்த்து,
भ्रातुः	தமையனது	सौवर्णं आसने	பொன் ஆவனத்தை
व्यसनसन्तप्तं	மனவேதனையால் தயி த்துக்கொண்டிருக்கின்றவரும்	हित्वा	கிட்டு,
क्रुद्धं	சினங்கொண்டு	महेन्द्रस्य	இத்திரனுடைய
निःश्वसमानं	பெருமூச்செறித்து கொண்டிருக்கிறவரு மான	स्वलंकृतः	அலங்கரிக்கப்பட்ட
		महान्	மஹத்தான
		ध्वजः	தவஜம்
		यथा	எவ்வண்ணமோ
		इव	ஆவ்வண்ணமே
		उत्पपात	எழுந்துநின்றான்.

उत्पतन्तमनूत्पेतू रूमाप्रभृतयः स्त्रियः । सुग्रीवं गगने पूर्णं चन्द्रं तारागणा इव ॥ ४ ॥

रूमाप्रभृतयः ॥ १ ॥ குமை முதலிய
 स्त्रियः ॥ १ ॥ மனைவிமார்கள்
 उत्पतन्त ॥ எழுந்திருந்து நிற்கும்
 सुग्रीवं ॥ சுகீரினை,

गगने ॥ ஆகாசத்தில்
 पूर्णं चन्द्रं ॥ பூர்ணசந்திரனை
 तारागणाः ॥ நடந்தத்திரகணங்கள்
 इव ॥ போலவே
 अनूपेतुः ॥ குழிந்துநின்றார்கள்.

संरक्तनयनः श्रीमान् मदलोलः कृताञ्जलिः । वभूवावस्थितस्तत्र कल्पवृक्षो महानिव ॥

श्रीमान् ॥ சீமர்னும்
 मदलोलः ॥ குடியினால் உடல்
 ॥ १ ॥ நடுமூற
 संरक्तनयनः ॥ மிகச் சிலந்த கண்க
 ॥ १ ॥ னுடையவனாய்

कृताञ्जलिः ॥ கைகடப்பிக்கொண்டு
 महान् ॥ பெரிய
 कल्पवृक्षः इव ॥ கல்பகவிருஷம்போல்
 तत्र ॥ அப்பொழுது
 अवस्थितः ॥ காத்ததுகொண்டு
 वभूव ॥ நின்றான்.

रूमाद्वितीयं सुग्रीवं नारीमध्यगतं स्थितम् । अब्रवीलक्ष्मणः क्रुद्धः सतारं शशिनं यथा ॥

क्रुद्धः ॥ சினங்கொண்டிருந்த
 लक्ष्मणः ॥ லக்ஷ்மணர்
 सतारं ॥ நடந்தத்திரக்களோடு
 शशिनं ॥ சந்திரனை [கடிய
 यथा ॥ போலவே
 नारीमध्यगतं ॥ ஸ்திரீகலரினிடையிலி
 ॥ १ ॥ ருந்துகொண்டு

रूमाद्वितीयं ॥ உருமையை பக்கலிலி
 ॥ १ ॥ ருக்கப்பெற்றவனாய்
 स्थितं ॥ இருந்த
 सुग्रीवं ॥ சுகீரினைப் பார்த்து
 अब्रवीत् ॥ பின்வருமாறு
 ॥ १ ॥ மொழிந்தார்.

सत्त्वाभिजनसंपन्नः सानुक्रोशो जितेन्द्रियः । कृतज्ञः सत्यवादी च राजा लोके महीयते ॥

सत्त्वाभिजन- ॥ १ ॥ நற்குணமும், நற்குல
 संपन्नः ॥ १ ॥ மும் பொருத்தியவ
 ॥ १ ॥ னும்
 सानुक्रोशः ॥ அருளுடையவனும்
 जितेन्द्रियः ॥ புலன்களை வென்றவ
 ॥ १ ॥ னும்
 कृतज्ञः ॥ செயன்றி உள்
 ॥ १ ॥ னவனும்

सत्यवादी च ॥ உன்னத்திலுள்ளதை
 ॥ १ ॥ யே சொல்லுகிறவ
 ॥ १ ॥ னுமான
 राजा ॥ மன்னன்
 लोके ॥ உலகில்
 महीयते ॥ கொண்டாடப்
 ॥ १ ॥ படுகிறான்.

यस्तु राजा स्थितोऽथर्वे मित्राणामुपकारिणाम् । मिथ्या प्रतिज्ञां कुरुते को नृशंसतरस्ततः ॥

यः ॥ எந்த
 राजा ॥ ஓர் அரசன்
 अथर्वे ॥ அதர்மத்தில்
 स्थितः ॥ துணிந்து
 उपकारिणां ॥ பேருதவி புரிந்த
 मित्राणां ॥ மித்திரர்களுக்கு

प्रतिज्ञां ॥ அளித்த வாக்கை
 मिथ्या ॥ பொய்யாகத்
 कुरुते ॥ செய்கிறானே;
 ततः ॥ அவனைக் காட்டிலும்
 नृशंसतरः ॥ அதிகக் கொடியன்
 कः तु ॥ யாவனுளன் ?

शतमश्वानृते हन्ति सहस्रं च गवानृते । आत्मानं स्वजनं हन्ति पुरुषः पुरुषानृते ॥ ९ ॥

புருஷ:	“ ஓர் மனிதன்	ச	அப்படியே கெடுத்துக்
அश्वानृते	ஒரு குதிரைக்காகப்		கொள்ளுகிறான்.
	பொய் சொல்லில்	புருषானृते	ஒரு மனிதனுக்காகப்
शतं	நூறு விஷயங்களை		பொய் சொல்லில்
हन्ति	கெடுத்துக்கொள்	आत्मानं	தன்னையும்
	ளுகிறான்.	स्वजनं	தனது இனவர்க்கத்
गवानृते	ஒரு பசுவிற்காகப்		தையும்
	பொய்சொல்லில்	हन्ति	கெடுத்துவிடுகிறான்.
सहस्रं	ஆராம் விஷயங்களை		

पूर्व कृतार्थो मित्राणां न तत्प्रतिकरोति यः । कृतघ्नः सर्वभूतानां स वध्यः पुत्रगेश्वर ॥

புவகேசுவர	“ வானமன்னா!	मित्राणां	உதவிசெய்த மித்
यः	எவனொருவன்		திரர்களுக்கு
पूर्व	முதலில்	तत्	அதற்கேற்ற கைமாறு
कृतार्थः	காரியத்தை முடித்து	प्रतिकरोति न	செப்பாதிருக்கின்
	க்கொண்டவனாய்	सः	அவன் [முன்ன,
कृतघ्नः	செய்கன்றி கொன்ற	सर्वभूतानां	சகல உயிருக்கும்
	வனாய்	वध्यः	கொல்லத்தக்கவன்.

गीतोऽयं ब्रह्मणा श्लोकः सर्वलोकनमस्कृतः । दृष्ट्वा कृतघ्नं कुदेन तं निबोध पुत्रहृत् ॥

புவஹ்ம	“ வானரணே!	सर्वलोक-	எல்லா ஜனங்களையும்
कृतघ्नं	செய்கன்றி கொன்ற	नमस्कृतः	ஆதரிக்கப்பட்ட
	ஒருவனை	श्लोकः	சுலோகமானது
दृष्ट्वा	உத்தேசித்து,	गीतः	பாடப்பட்டது.
कुदेन	கினங்கொண்ட	तं	அதை
ब्रह्मणा	பிரம்மதேவனால்	निबोध	செல்லுமெனக்குத்
अयं	இந்தப் பின்வரும்		செனிகொடுத்துக்
			கேள்.

ब्रह्मघ्ने च सुरापे च चोरे भग्नव्रते तथा । निष्कृतिर्विहिता सद्भिः कृतघ्ने नास्ति निष्कृतिः ॥

சद्भि:	“ பெரியோர்களால்	निष्कृतिः	பிராயச்சித்தம்
ब्रह्मघ्ने च	பிராமணனைக் கொள்	विहिता	விதிக்கப்பட்டிருக்
	றவன் விஷயத்திலும்		கின்றது.
सुरापे च	கள்ளாண்டவன் விஷ	कृतघ्ने	செய்கன்றி கொள்
	யத்திலும்,		றவன் விஷயத்தில்
चोरे	திருடன் விஷயத்	निष्कृतिः तथा	பிராயச்சித்தம்
	திலும்,		என்பதே
भग्नव्रते	விருதம் தவரீனவன்	अस्ति न	கிடையாது.
	விஷயத்திலும்		

न च संकुचितः पन्था येन वाली हतो गतः । समये तिष्ठ सुग्रीव मा वालिपथमन्वगाः ॥

சுக்ரீவ	“சக்ரீவ!	சங்குசித: ந	அடைபட்டுப்போக
யேன	எந்த வழியாய்		வில்லை.
வாலி	வாலி	சமயே	சொன்னபடி நடப்ப
ஹத:	கொல்லப்பட்டு		தில்
஑த:	சென்றானே,	திஸு	நிலையப் பில்.
பந்஑ா:	அந்த வழி	வாலிபத்	வாலியின் வழியை
ச	இன்னும்	மா அந்வகா:	நி மின்பந்ருகித.

न नूनमिक्ष्वाकुवरस्य कार्मुकाच्युताञ्जरान्पश्यसि वज्रसन्निभान् ।

ततः सुखं नाम निषेवसे सुखी न रामकार्यं मनसाऽप्यवेक्षसे ॥ १९ ॥

இக்ஷ்வாகு஑ரஸ	“இக்ஷ்வாகு வம்சத்	ततः नाम	ஆகையால்தான்
	தின் உத்தமருடைய	சு஑ி	மனக்கவலைவில்லா
கார்குமா	கோதண்டத்தினின்று		தவனும்
ஆயுதாந்	வெளிவரும்	சு஑ம்	கிற்றின்பத்தில்
சரான்	பாணங்களை	நிஸே஑சே	முழுக்கிடக்கின்
வஜ்ரசந்நி஑ான்	வஜ்ராயுதத்திற்கு		றனை.
	நிகர்த்தவைகனாய்	ராமகார்ய	சூரிமரது காரியத்
பஸ்யஸி ந	நீ அறியாதிருக்கின்		தை
	றனை.	மனசா அபி	மனதாலும்
நூந்	இது திண்ணம்.	அ஑ேக்ஷசே ந	கருதா திருக்கின் றனை.”

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

किष्किन्धाकाण्डे चतुर्विंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकः 10761

किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकः 1509

पञ्चविंशः सर्गः—முப்பத்தி஑்க்தாவது ஸர்க்கம் ॥ ३५ ॥

तारया पुनर्लक्ष्मणसान्त्वयन्—தாரை மறுவடியும் லக்ஷ்மணரை ஸமாதானம் செய்வது.

तथा ब्रुवाणं सौमित्रिं प्रदीप्तमिव तेजसा । अवर्षालक्ष्मणं तारा ताराधिपनिभानना ॥

தாரா஑ிபநி஑ானனா	சத்திரன்போன்ற	ब्रुवाणं	பேசுகிற
தாரா	தாரை [முகமுடைய	சௌமித்ரி	சமீத்தாதேவியின்
தேஜசா	கிளத்தால்		புதல்வனாகிய
ப்ரதீப்ச் இ஑	கொளுத்திகிட்டெரி	லக்ஷ்மண	஑த்தமணரை பார்த்து
	கிறைய்போல்	அ஑்ரவீர்	மின்வருமாறு மொ
த஑ா	மேற்கண்டவாறு		ழிக்தாள்.

नैवं लक्ष्मण वक्तव्यो नायं परुषमर्हति । हरीणामीश्वरः श्रोतुं तव वक्त्राद्विशेषतः ॥ २ ॥

लक्ष्मण "ஸக்ஷ்மணரே !
 एवं இப்படி
 वक्तव्यः न பேசப்படத்தகாதவர்.
 हरीणां வானரர்களுடைய
 ईश्वरः மன்னனாகும்
 अयं இவர்

विशेषतः எப்படியும்
 तव தேவரீரது
 वक्त्रात् வாயினின்றி
 परुषं கொடிய சொல்லை
 श्रोतुं கேட்க
 अर्हति न அருகனாகார்.

नैवाकृतज्ञः सुग्रीवो न शठो नापि दारुणः ।

वीर "சூரரே !
 हरीश्वरः கபரிமன்னனாகும்
 सुग्रीवः சக்ரீவர்
 अकृतज्ञः செய்வன்றி மறந்தவர்
 என்பது

नैवानृतकयो वीर न जिह्वश्च हरीश्वरः ॥

न அல்லர்.
 दारुणः अपि கொடியவனும்
 न அல்லர்.
 अनुतकयः एव பொய்பேசுகிறவனும்
 न அல்லர்.
 जिह्वः च தர்மநெறி வழுவி நட
 न இல்லை. [க்கிறவனும்]

न एव
 शठः

இல்லவே இல்லை.
 வஞ்சகனும்

उपकारं कृतं वीरो नाप्ययं विस्मृतः कपिः ।

वीर "சூரரே !
 वीरः வீரராகிய
 अयं सुग्रीवः இந்த சக்ரீவர்
 कपिः வானரர்
 रामेण ஸ்ரீராமரால்
 रणे போரில்

रामेण वीर सुग्रीवो यदन्यैर्दुष्करं रणे ॥

अन्यैः अपि மற்றெவர்களாலும்
 दुष्करं செய்யமுடியாததாகிய
 उपकारं உபகாரம்
 यत् எதுவோ அந்த
 कृते பேருதவியை
 विस्मृतः न மறந்துவிட்டவரல்லர்.

रामप्रसादात्कीर्तिं च कपिराज्यं च शाश्वतम् । प्राप्तवानिह सुग्रीवो रुमां मां च परन्तप ॥

परन्तप சத்தருக்களைக்கதற
 ஆடிப்பவரே !
 रामप्रसादात् ஸ்ரீராமரது அனுக்கி
 ரகத்தரால்
 सुग्रीवः சக்ரீவர்
 कीर्तिं च கீர்த்தியையும்

कपिराज्यं வானரராஜ்யம்
 शाश्वतं எல்லாவற்றையும்
 रुमां च உருமைமையையும்
 मां च என்னையும்
 इह இப்பொழுது
 प्राप्तवान् அடைந்தார்.

सुदुःखशयितः पूर्वं प्राप्येदं सुखमुत्तमम् । प्राप्तकालं न जानीते विश्वामित्रो यथा मुनिः ॥

पूर्वं முன்னே
 सुदुःखशयितः மிகவும் துக்கத்தில்
 முழுகிக்கிடந்த இவர்
 इदं இந்த
 उत्तमं பெறும்
 सुखं பாக்கியத்தை
 प्राप्य அடைந்து,
 विश्वामित्रः விசுவாமித்திர

मुनिः முனிவர்
 यथा எவ்வண்ணமோ அவ்
 வண்ணமே
 प्राप्तकालं { உதெதை எப்பொழுது
 து செய்யவேண்டு
 மென்கிற காலத்தை
 जानीते न அறியா திருக்கிறார்.

प्रसादये त्वां धर्मज्ञ सुग्रीवार्थे समाहिता

॥ १२ ॥

धर्मज्ञ
सुग्रीवार्थे
समाहिता

“தர்மமறிந்தவரே!
சுகரீவர் விஷயத்தில்
பத்திமைகொண்ட

நான்

त्वां

தேவரீரை

प्रसादये

அருள்புரிய பிரர்த்த
திக்கின்றேன்.

महान्रोषसमुत्पन्नः संरम्भस्त्यज्यतामयम्

॥ १३ ॥

अयं

“இந்த

महान्

அனவுகடந்த

रोषसमुत्पन्नः

கினத்தால் விளைந்த

संरम्भः

துடிப்பு

त्यज्यताम्

விடப்படட்டும்.

रुमां मां कपिराज्यं च धनधान्यवसूनि च । रामप्रियार्थं सुग्रीवस्त्यजेदिति मतिर्मम ॥ १४ ॥

सुग्रीवः

“சுகரீவர்

रामप्रियार्थं

ராமருடைய மனக்கோ

ளுது நடப்பதற்காக

धनधान्यवसूनि च

{ தனக்களையும், தான்
யாங்களையும், செல்வங்
களையும்,

कपिराज्यं

வாரர ராஜ்யத்தையும்

मां

என்னையும்,

रुमां च

உருமைமையையும்,

त्यजेत्

துறந்துவிடுவார்;

इति

என்பது

मम

எனக்கு

मतिः

தெரிந்த விஷயம்.

समानेप्यति सुग्रीवः सीतया सह राघवम् । शशाङ्कमिव रोहिण्या निहत्वा रावणं रणे ॥

सुग्रीवः

“சுகரீவர்

रणे

போரில்

रावणं

ராவணனை

निहत्वा

கொன்று,

रोहिण्या

ரோகிணியோடு

शशाङ्कं

சந்திரனை

इव

போல

सीतया सह

சீதையோடு கூட

राघवं

ஸ்ரீராமரை

समानेप्यति

சேர்த்து வைப்பார்.

शतकोटिसहस्राणि लङ्कायां किल रक्षसाम् । अयुतानि च षट्त्रिंशत्सहस्राणि शतानि च ॥

लङ्कायां

“இலங்கையில்

रक्षसां

அரக்கர்களின்

शतकोटिसहस्राणि

கேரடி நூறுபிரவரும்

षट्त्रिंशत्

முப்பத்தியாறு

अयुतानि च

பதினாயிரவரும்

सहस्राणि

ஆயிரக்கணக்காகவும்,

शतानि च

நூற்றுக்கணக்காகவும்

किञ्च

இருக்கிறார்களெனக்

கேள்வி.

अहत्वा तांश्च दुर्धर्षान् राक्षसान् कामरूपिणः । न शक्यो रावणो हन्तुं येन सा मैथिली हृता ॥

दुर्धर्षान्

“வெல்லுதற்கரியரும்,

कामरूपिणः

வேண்டிய உருவமே

டுக்க வல்லருமாகிய

तान्

அந்த

राक्षसान् च

அரக்கர்களைல்லோ

अहत्वा

கொல்லாமல், [ரையும்

सा

அந்த

मैथिली

ஜானகிதேவியார்

येन

எவனால்

हृता

திருடிக்கொண்டு போ

கப்பட்டாளோ,

रावणः

அந்த ராவணன்

हन्तुं

கொல்ல

शक्यः न

முடிந்தவனாகான்.

ते न शक्या रणे हन्तुमसहायेन लक्ष्मण । रावणः क्रूरकर्मा च सुग्रीवेण विशेषतः ॥

लक्ष्मण	“ ஸக்தமனா !	विशेषतः	முக்கியமாய்
रणे	போரில்	क्रूरकर्मा	கொடிய செயலுற்ற
असहायेन	உதவிபெறாத	रावणः च	ராவணனும்
सुग्रीवेण च	சுகிரீவரொருவரால்	हन्तुं	கொல்ல
ते	அவர்களும், [மட்டும்	शक्याः न	முடியாதவர்கள்.

एवमाख्यातवान् वाली स ह्यभिज्ञो हरीश्वरः । आगमस्तु न मे व्यक्तः श्रवात्तस्माद्ब्रवीम्यहम् ॥

वाली	வாலி	व्यक्तः	தெரிந்ததாகிய
एवं	மேற்கண்டவாறு	आगमः	விஷயம்
आख्यातवान्	சொல்லியிருக்கிறார்.	न	இல்லை.
हरीश्वरः	வானரமன்னனாகும்	तस्मात्	அவரிடமிருந்து
सः हि	அவரோ	श्रवात् तु	கேள்வியாலேயே
अभिज्ञः	இவ்விஷயங்களைப்பெல் லாம் நன்கறிந்தவர்.	अहं	நான்
मे	எனக்கு	ब्रवीमि	இப்பொழுது சொல்லுகிறேன்.

त्वत्सहायनिमित्तं वै प्रेषिता हरिपुङ्गवाः । आनेतुं वानरान् युद्धे सुबहून्हरियूथपान् ॥२०॥

युद्धे	போரில்	हरियूथपान्	வானர சேனாபதிகளை
त्वत्सहायनिमित्तं वै	உமக்கு உதவிசெய் வதற்காக	आनेतुं	அழைத்துவர [யும்
सुबहून्	அனேக	हरिपुङ्गवाः	வானரோத்தமர்கள்
वानरान्	வானரர்களையும்	प्रेषिताः	அனுப்பப்பட்டிருக்கி றார்கள்.

तांश्च प्रतीक्षमाणोऽयं विक्रान्तान् सुमहावलान् । राघवस्यार्थसिद्ध्यर्थं न निर्याति हरीश्वरः ॥

राघवस्य	ஸ்ரீராமருடைய	प्रतीक्षमाणः	எதிர்பார்ப்பவராய்
अर्थसिद्ध्यर्थं	காரியத்திற்காக	अयं	இந்த
विक्रान्तान्	விக்ரமசாலிகளும்	हरीश्वरः	வானரமன்னர்
सुमहावलान्	பிக்க பலசாலிகளு	निर्याति न	வெளிக்கொம்பா திரும்புகின்றார்.
तान् च	அவர்களையே [மான		

कृताऽत्र संस्था सौमित्रे सुग्रीवेण यथा पुरा । अथ तैर्वानरैः सर्वैरागन्तव्यं महाबलैः ॥

सौमित्रे	“ ஸக்தமனா !	तैः	ஆந்த
सुग्रीवेण	சுகிரீவரால்	वानरैः	வானர்கள்
पुरा	முன்னமேயே	सर्वैः	எல்லோராலும்
अत्र	இவ்விஷயத்தில்	अथ	இப்பொழுது
कृता	செய்யப்பட்ட	आगन्तव्यम्	வந்தடையப்பட வேண்டும்.
संस्था यथा	உத்தரவுப்படி.		
महाबलैः	மகா பலிவீரர்களான		

ऋक्षकोटिसहस्राणि गोलाङ्गुलशतानि च । अथ त्वामुपयास्यन्ति जहि कोपमरिन्दम ॥
कोट्योनेकास्तु काकुत्स्थ कपीनां दीप्ततेजसाम् ॥ २३ ॥

अरिन्दम

“சத்ருஸம்ஹாரக

ரான

काकुत्स्थ

ஸச்சம்ஹா!

ऋक्षकोटि-

ஆயிரம் கோடி

सहस्राणि }

கரடிகளும்

गोलाङ्गुलशतानि

நூற்றுக்கணக்கான

முசுக்களும்

दीप्ततेजसां

மிக்க பலமுள்ள

कपीनां

வா வாய்களின்

अनेनाः

ஆணைக

कोव्यः च

கோடிகளும்

अथ तु

இப்பொழுதே

त्वां

உம்மை

उपयास्यन्ति

வந்தடைவார்கள்.

कोपं

சினத்தை

जहि

தளிர்ப்பாயாக.

तव हि मुखमिदं निरीक्ष्य कोपाक्षतजानिभे नयने निरीक्षमाणाः ।

हरिवरवनिता न यान्ति शान्तिं प्रथमभयस्य हि शङ्किताः स्म सर्वाः ॥ २४ ॥

तव

“தேவரீரது

इदं

இந்த

मुखं

முகத்தை

निरीक्ष्य

பார்த்து,

कोपात्

கோபத்தால்

नयने

கண்களிரண்டையும்

क्षतजानिभे

சத்தத்தைபேரலிருக்

கின்றவைகளாய்

निरीक्षमाणाः

கவனிக்கும்

हरिवरवनिताः

வானர உத்தமஸ்திரீ

सर्वाः हि

எல்லோருமே [கள்]

शङ्किताः स्म

உள்ளம் கலங்கிய

வர்களாய்

प्रथमभयस्य

முதலில் கொண்ட

शान्तिं

தணிவை [பயத்திற்கு

यान्ति न हि

ஆடையாமலேயிருக்

கிறார்கள்.”

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

किष्किन्धाकाण्डे पञ्चत्रिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकः 10785

किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकः 1533

पट्त्रिंशः सर्गः—முப்பத்திற்குறவது ஸர்க்கம் ॥ ३६ ॥

सुग्रीवेण लक्ष्मणप्रसादनम्—லக்ஷ்மணரை சுக்ரீவன் சமாதானம் செய்வது.

इत्युक्तस्तारया वाक्यं प्रथितं धर्मसंहितम् । मृदुस्वभावः सौमित्रिः प्रतिजग्राह तद्वचः ॥

तारया

தாரையால்

धर्मसंहितं

தர்மத்திற்கு ஒத்த

ருக்கிறதும்

प्रथितं

வணக்கத்துடனிருக்

கிறதாமான

वाक्यं

சொல்லை

इति

மேற்கண்டவாறு

उक्तः

சொல்லப்பட்டதற்கு

செவிசாற்றியவரும்

मृदुस्वभावः

{ தண்ணளியே பிறவி

குணமாயுடையவரு

மான

सौमित्रिः

ஸச்சம்ஹர்

तद्वचः

ஆச்சொல்லை

प्रतिजग्राह

ஆங்குகரித்தார்.

तस्मिन् प्रतिगृहीते तु वाक्ये हरिगणेश्वरः । लक्ष्मणात्सुमहत्तासं वखं हिन्नमिवात्यजत् ॥

तस्मिन्	அந்த	சுமஹ	அன வுகடந்த
வாயே	சொல்	சாச	மணக்கலவரத்தை,
புதிதூதே து	அங்கிகரிக்கப்பட்டவும்	கிஸ்	சர
ஹரிமணேசுவர:	ஹரிகணமன்னனாகு	வக்	வஸ்திரத்தை
	மவன்	இவ	எவ்வண்ணமோ அவ்
லக்ஷணா	லக்ஷ்மணரிடத்தி		வண்ணமே
	ளின்	அத்யஜ	நிக்நிப்டான்.

ततः कण्ठगतं माल्यं चित्रं बहुगुणं महत् । चिच्छेद् विमदश्चासीत्सुग्रीवो वानरेश्वरः ॥

ततः	அப்பொழுது	बहुगुणं	பலவிதமாய் காமவே
वानरेश्वरः	வானரமன்னனாகிய		ட்கையை மிகுவிக்கும்
सुग्रीवः	சுக்ரீவன்	माल्यं	மாலையை
कण्ठगतं	கழுத்திலணித்திருந்	चिच्छेद्	கழுத்திலிட்டான்.
	ததும்	च	உடனே
महत्	மிக	विमदः	மயக்கத்தெளிந்தவ
चित्रं	அழகு வாய்ந்ததும்	आसीत्	ஆயினான். [அய்

स लक्ष्मणं भीमवलं सर्ववानरसत्तमः । अब्रवीत्प्रश्रितं वाक्यं सुग्रीवः संप्रहर्षयन् ॥ ४ ॥

सर्ववानरसत्तमः	எல்லா வானரர்களி	संप्रहर्षयन्	உன்னம் குளர்ச்செய்
सः	அந்த [ஓங்கமனாகிய		கின்றவனாய்
सुग्रीवः	சுக்ரீவன் [ஓடைய	प्रश्रितं	வணக்கத்தடன்
भीमवलं	பயங்கரமான ஆற்ற-	वाक्यं	சொல்லை [கூடிய
लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணரைப் பார்	अब्रवीत्	பின்வருமாறு மொழி
	ந்து		ந்தான்.

प्रनष्टा श्रीश्च कीर्तिश्च कपिराज्यं च शाश्वतम् । रामप्रसादात्सौमित्रे पुनः प्राप्तमिदं मया ॥

सौमित्रे	“லக்ஷ்மணா!	इदं च	ஆகிய இது எல்லாமும்
प्रनष्टा	அகநழுவிய	पुनः	மறுபடியும்
श्रीः च	சரஜ்யலக்ஷ்மியும்,	मया	என்னால்
कीर्तिः च	கீர்த்தியும்	रामप्रसादात्	ராமராமது பிரஸாத
कपिराज्यं	வானரராஜ்யம்		த்தால்
शाश्वतं	முழுநேரதும்,	प्राप्तम्	பெறப்பட்டது.

कः शक्तस्तस्य देवस्य ख्यातस्य स्वेन कर्मणा । तादृशं विक्रमं वीर प्रतिकर्तुमरिन्दम ॥

अरिन्दम	“சக்தருசம்ஹாரக	देवस्य	தேவருக்கு
वीर	ஞானே! [சாகிய	तादृशं	அவர்க்கெத்தத்தெற்ற
स्वेन	தனது	विक्रमं	பாக்கிரமத்தை[தான
कर्मणा	தொழிலால்	प्रतिकर्तुं	கைமாளாய் செய்ய
ख्यातस्य	புகழ் படைத்த	कः	எவன்
तस्य	அந்த	शक्तः	வல்லவன் P

सीतां प्राप्स्यति धर्मात्मा वधिष्यति च रावणम् । सहायमात्रेण मया राघवः स्वेन तेजसा ॥

धर्मात्मा “தர்மா த்மாவாகும்
 राघवः “ஸ்ரீராமர்
 स्वेन “தனது
 तेजसा च “பராக்கிரமத்தாலேயும்
 सहायमात्रेण “அற்ப பிரயோஜனமாகிய
 “ஆணையாகிய

मया “என்றோடும்
 रावणं “ராவணனை
 वधिष्याति “கொல்லப்போகிறார்.
 सीतां “சிதாதேவியையும்
 प्राप्स्यति “அடைபப் போகிறார்.

सहायकृत्यं किं तस्य येन सप्त महाद्रुमाः । शैलश्च वसुधा चैव बाणेनैकेन दारिताः ॥

येन “எவ்வொருவரால்
 एकेन “ஒரு
 बाणेन “பாணத்தால்
 सप्त “எழு
 महाद्रुमाः च “பெரும் மாக்களும்
 शैलः च “பர்வதமும்

वसुधा एव “பூமியும்
 दारिताः “பினக்கப்பட்டனவொ,
 तस्य “அவருக்கு
 सहायकृत्यं “துணையாய் வந்த ஒரு
 “வஞலாகவேண்டிய
 किम् “என்ன? [காரியம்]

धनुर्विस्फारयाणस्य यस्य शब्देन लक्ष्मण । सशैला कम्पिता भूमिः सहायैस्तस्य किं नु वै ॥

लक्ष्मण “லக்ஷ்மணரோ!
 धनुः “தனுரை
 विस्फारयाणस्य “நானேற்றுகிற
 यस्य “எவருடைய
 शब्देन “சப்தத்தால்
 सशैला “பர்வதக்களுள்ளிட்ட

भूमिः “பூமி
 कम्पिता “குலுங்குகிறதோ,
 तस्य “அவருக்கு
 सहायैः “துணைவர்களால்
 किं नु वै “ஆவதென்ன?

अनुयात्रां नरेन्द्रस्य करिष्येऽहं नरर्षभ । गच्छतो रावणं हन्तुं वैरिणं सपुरःसरम् ॥१०॥

नरर्षभ “புருஷோத்தம!
 वैरिणं “வையியாகிய
 रावणं “ராவணனை
 सपुरःसरं “பரிவர சங்களுள் பட
 हन्तुं “கொல்வதற்கு

गच्छतः “எழுந்தருளச்
 “செல்லும்
 नरेन्द्रस्य “புருஷோத்தமரை
 अहं “நான்
 अनुयात्रां करिष्ये “பின்பொடர்த்து
 “செல்வேன்.

यदि किञ्चिदतिक्रान्तं विश्वासात्प्रगयेन वा । प्रेष्यस्य क्षमितव्यं मे न कश्चिन्नापराध्यति ॥

प्रेष्यस्य “தாசனாகிய
 मे “என்னுடைய
 विश्वासात् “கொபங்கொள்ளாரொ
 “னும் நம்பிக்கையாலும்
 प्रगयेन “அன்போன்ய சினைக
 “பாவத்தாலும்
 कश्चित् “எதேனும்பொரு சிறு

अतिक्रान्तं “ஆனை மீறிய செய்கை
 यदि वा “உண்டெனில் அது
 क्षमितव्यं “மன்னிக்கத்தக்கது.
 कश्चित् “ஒருவன்
 न अपराध्यति न “சிறு பிழையும் புரியா
 “மறிரான்.”

इति तस्य ब्रुवाणस्य सुग्रीवस्य महात्मनः । अभवलक्ष्मणः प्रीतः प्रेम्णा चैवमुवाच ह ॥

तस्य	அந்த	प्रीतः	மனசுக்குவந்திகொண்
महात्मनः	மகாத்மாவாகிய	अभवत्	ஆபீனர்; [டவராக
सुग्रीवस्य	சுகிரீவன்	ह	காண்!
इति	மேற்கண்டவாறு	प्रेम्णा च	பிரியத்தோடேயே
ब्रुवाणस्य	சொன்னபொழுது	एवं	பின்வருமாறு
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்	उवाच	பதினூரைத்தாரர்.

सर्वथा हि मम भ्राता सनाथो वानरेश्वर । त्वया नाथेन सुग्रीव प्रश्रितेन विशेषतः ॥

सुग्रीव	“சுகிரீவ!	प्रश्रितेन	அடங்கி நடக்கிறவரு மான்
वानरेश्वर	வானரசன்!	त्वया	உம்மால்
मम	எனது	सर्वथा	எவ்வாறும்
भ्राता	தம்பையனார்,	सनाथः हि	வேண்டிய துணையற்ற வரை.
नाथेन	துணைவரும்,		
विशेषतः	விசேஷமாய்		

यस्ते प्रभावः सुग्रीव यच्च ते शौचमार्जवम् । अहस्त्वं कपिराज्यस्य श्रियं भोक्तुमनुत्तमाम् ॥

सुग्रीव	“சுகிரீவ!	भार्जवं च	பணியோ,
ते	உனக்கு	त्वं	அந்த சீ
यः	எப்படிப்பட்டதாகிய	कपिराज्यस्य	வானராஜ்யத்தி
प्रभावः	ஆற்றலோ,	अनुत्तमां	சிறந்த [னுடைய
ते	உனக்கு	श्रियं	திருவை
यत्	எப்படிப்பட்டதான	भोक्तुं	ஆடைவதற்கு
शौचं	கபடிண்மையோ,	अहः	தக்கவனே.

सहायेन च सुग्रीव त्वया रामः प्रतापवान् । वधिष्यति रणे शत्रूनचिरान्नात्र संशयः ॥१५॥

सुग्रीव	“சுகிரீவ!	शत्रून्	சத்துருக்களை
रामः	ஸ்ரீராமர்	अचिरात्	சீக்கிரமே
सहायेन	துணையாகிற	रणे	போரில்
त्वया च	உன்னாலேயே	वधिष्यति	அழிப்பார்.
प्रतापवान्	மேன்மைபெற்று விளங்குகின்றார்.	अत्र	இதில்
		संशयः न	ஐயமில்லை.

धर्मज्ञस्य कृतज्ञस्य संग्रामेष्वनिवर्तिनः । उपपन्नं च युक्तं च सुग्रीव तव भाषितम् ॥१६॥

सुग्रीव	“சுகிரீவ!	अनिवर्तिनः	மகாதேவசாலியு
धर्मज्ञस्य	தர்மமறிந்தவரும்	तव	உனது [மாகிய
कृतज्ञस्य	செய்கன்றி அறிந்த வரும்	भाषितं	சொல்
		युक्तं च	சரியாயிருக்கிறது.
संग्रामेषु	போர்க்களில்	उपपन्नं च	உபக்கேற்றதாயு மிருக்கிறது.

दोषज्ञः सति सामर्थ्ये कोऽन्यो भाषितुमर्हति । वर्जयित्वा मम ज्येष्ठं त्वां च वानरसत्तम ॥

வானரசுதம
மம
ஜெஸ்ட்
த்வாं ச
வர்ஜயித்வா
அந்ய:
“வானரோத்தம!
எனது
தமையனாரையும்
உன்னையும்
தவிர்த்து,
வேறு

க:
தோஷஜ:
சாமர்ஹ்யே சதி
பாஷிது
அஹதி
எந்த ஒரு
அறிவுடையவன்
ஆற்றலிருக்கையில்
அழகாய் பேச
முடியும்?

सदृशश्चासि रामस्य विक्रमेण बलेन च । सहायो दैवतैर्दत्तश्चिराय हरिपुङ्गव ॥ १८ ॥

हरिपुङ्गव
दैवतै:
चिराय
सहाय:
दत्त:
“வானரோத்தம!
தேவதைகளால்
வெகுநேரத்திற்கு
துணையாக [முத்தி]
அளிக்கப்பட்ட நீ

ராமச்ய ச
விக்ரமேண
வலேன ச
சதூச:
அசி
ஸ்ரீராமருக்கே
ஆண்மையாலும்
ஆற்றலாலும்
ஒப்பானவராக
இருக்கின்றீர்.

किं तु शीघ्रमितो वीर निष्क्राम त्वं मया सह । सान्त्वय स्वयस्य त्वं भार्याहरणकर्षितम् ॥

वीर
किं तु
त्वं
मया सह
इतः
शीघ्रं
“வீர!
போனது போகட்டும்
இனியாவது
நீ
என்னோடுகூடவே
இவ்விடத்தினின்று
ஶீப்பவே

निष्क्राम
त्वं
भार्याहरण-
कर्षितम्
स्वयस्य
सान्त्वय
புறப்படு.
நீ
மனைவியை திருட்டுக்
கொடுத்து மனம்
கொத்து கிடக்கும்
உனது தோழரை
நேற்றுதல் செய்.

यच्च शोकाभिभूतस्य श्रुत्वा रामस्य भाषितम् । मया त्वं पर्याण्युक्तस्तच्च त्वं क्षन्तुमर्हसि ॥

शोकाभिभूतस्य
रामस्य
भाषितं
श्रुत्वा
मया
त्वं
“சோகத்தில் முழிக்க
கிடக்கும்
ஸ்ரீராமருடைய
சொல்லை
நீனைத்து,
என்னால்
நீ

पर्याणि
उक्तः
यत् च
तत् च
क्षन्तु
अर्हसि
கடுஞ்சொற்கள்
சொல்லப்பட்டவர்,
எதுவோ
அது எல்லாவற்றை
பண்ணிக்க
வேண்டும்.”

इत्यापे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये
किष्किन्धाकाण्डे पञ्चविंशः सर्गः ॥

सप्तविंशः सर्गः— முப்பத்தீழாவது ஸர்க்கம் ॥ ३७ ॥

वानरसेनागमनम्—வானரஸேனாக்களின் வரவு.

एवमुक्तस्तु सुग्रीवो लक्ष्मणेन महात्मना । हनुमन्तं स्थितं पार्श्वं सचिवं त्विदमब्रवीत् ॥

महात्मना	மகாத்மாவான	स्थितं	நின்றனுகொண்டிருந்த
लक्ष्मणेन	லக்ஷ்மணரால்	सचिवं	மந்திரியாகிய
एवं	மேற்கண்டவாறு	हनुमन्तं	ஹனுமாரைப்பார்த்த
उक्तः	சொல்லப்பட்டதற்கு	तु	உடனே
	செவிகாற்றிய	तु	இவ்விஷயத்தில்
सुग्रीवः	சுகரீவன்	इदं	இனிவருமாறு
पार्श्वं	பக்கலில்	अब्रवीत्	ஆக்குமித்தான்.

महेन्द्रहिमवद्दिन्ध्यकैलासशिखरेषु च । मन्दरे पाण्डुशिखरे पञ्चशैलेषु ये स्थिताः ॥ २ ॥
 तरुणादित्यवर्णेषु भ्राजमानेषु सर्वतः । पर्वतेषु समुद्रान्ते पश्चिमायां तु ये दिशि ॥ ३ ॥
 आदित्यभवने चैव गिरौ सन्ध्याभ्रसन्निभे । पञ्चतालवनं भीमं संश्रिता हरिपुङ्गवाः ॥ ४ ॥
 अञ्जनांबुदसङ्काशाः कुञ्जरप्रतिमौजसः । अञ्जने पर्वते चैव ये वसन्ति पुवङ्गमाः ॥ ५ ॥
 मनःशिलागुहावासा वानराः कनकप्रभाः । मेरुपार्श्वगतश्चैव ये धूम्रगिरिसंश्रिताः ॥ ६ ॥
 तरुणादित्यवर्णाश्च पर्वते च महारुणे । पिबन्तो मधु मैरेयं भीमवेगाः पुवङ्गमाः ॥ ७ ॥
 वनेषु च सुरम्येषु सुगन्धिषु महत्सु च । तापसानां च रम्येषु वनान्तेषु समन्ततः ॥ ८ ॥
 तांस्तान् समानय क्षिप्रं पृथिव्यां सर्ववानरान् । सामदानादिभिः कल्पैराशु प्रेषय वानरान् ॥ ९ ॥

वानरान्	வானரர்களை	तरुणादित्यवर्णेषु	பாண்டிடத்தின்
आशु	விசைவில்		கொண்டு
प्रेषय	அனுப்பும்.	सर्वतः	எங்கும்
ये	எவர்கள்	भ्राजमानेषु	பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கும்
महेन्द्रहिमवद्दिन्ध्य- कैलासशिखरेषु च	மகேந்திரம், நரிமயம், விந்தியம், கைலாச சிகரங்களிலும்,	पर्वतेषु तु	மலைகளிலும்
मन्दरे	மந்தரமலையிலும்,	सन्ध्याभ्रसन्निभे	அந்திவானத்தை திகர்த்த
पाण्डुशिखरे	பாண்டுமலைசிகரத்திலும்,	आदित्यभवने	சூரியனது மாளிகை
पञ्चशैलेषु	பஞ்சமலையிலும்	गिरौ च	மலையிலும் [யாகிய
ये	எந்த	स्थिताः एव	இருக்கிறார்களோ,
हरिपुङ्गवाः	ஹரஹோத்தமர்கள்	भीमं	மிகப் பெரிய
पश्चिमायां	மேற்கு	पञ्चतालवनं	பஞ்சதாலவனத்தில்
दिशि	திக்கில்	संश्रिताः	வசிக்கின்றார்களோ,
समुद्रान्ते	சமுத்திரத்தொடரின்	ये	எந்த

अज्ञानांशुद- }	மைமைய்யும் மேகத்தை	सुरांशुपु	தறுமணக்கமழும்
सङ्काशाः }	யும் நிகர்த்தவர்களும்	महत्सु	பெரும்
कुशर- }	யாணையநிகர்த்தவரி	वनेषु च	வனங்களிலும்,
प्रतिमौजसः च }	வுடையவர்களுமான	समन्ततः	எங்கும்
पुवङ्गमाः	வானரர்கள்	तापसानां	தபஸ்ஸிகளுடைய
अज्ञे	அஞ்ஞான	रम्पेषु	அழகிய
पर्वते	பர்வதத்தில்	वनान्तेषु च	வனங்களிலும்
वसन्ति एव	வசிக்கின்றார்களோ,	भीमवेगाः	பராக்கிரமசரஸிகளாய்
मनःशिला- }	யுடையகிளை குகைகளுக்	मधु	தேனையும் [னையும்]
गुहावासाः }	குள் வசிக்கின்றவர்க	मैरव्यं	மைரேயமெனும் கள்-
	களும்	पिबन्तः	சூடித்துக்கொண்டி-
कनकप्रभाः	பொன்னிறமுடைய	पुवङ्गमाः	வானரர்கள் [ருக்கும்]
	வர்களும்,	ये एव	எவர்களோ அவர்க
मेरुशङ्खगताः	மேருப்பிரதேசத்தி	पृथिव्यां	உலகில் [னையும்]
	லிருப்பவர்களும்,	तान् तान्	அங்கங்கிருக்கும்
भृशगिरि- }	நூர்மகிரியில் வசிக்	सर्वानरान् च	வானரர் எல்லோர்
संश्रिताः च }	கின்றவர்களுமான		ரையும்
वानराः	வானரர்கள்	सामदानादिभिः	நல்ல வார்த்தை கொ
तरुणादित्य- }	பாலஞ்சரியவர்க		டுத்தல் முதலிய
वर्णाः च }	முடையவர்களும்,	कश्यपः	உபாயங்களால்
महारुणे	மகர்ருண	क्षिप्रं	விரைவில்
पर्वते च	பர்வதத்திலும்	समानय	வரவழை.
सुरम्पेषु	அழகிய		

प्रेषिताः प्रथमं ये च मया दूता महाजवाः । त्वरणार्थं तु भूयस्त्वं हरीन् संप्रेषयापरान् ॥

प्रथमं	“முந்தியே	त्वं	நீ
मया	என்னால்	भूयः	மறுபடியும்
प्रेषिताः	அனுப்பப்பட்ட	त्वरणार्थं	விரைந்துவரச்செய்
दूताः	தூதர்கள்		யும்பொருட்டு
ये च	எவர்களோ அவர்கள்	अपरान्	இதர
महाजवाः	மிக வேகசாரிகள்,	हरीन्	வானரர்களை
तु	இருந்தாலும்	संप्रेषय	அனுப்பும்.

ये प्रसक्ताश्च कामेषु दीर्घमूत्राश्च वानराः । इहानयस्व तान् सर्वाञ्छीघ्रं तु मम शासनात् ॥

ये	“எந்த	तान्	அவர்கள்
वानराः	வானரர்கள்	सर्वान् तु	எல்லோரையும்
कामेषु	சுற்றின்பங்களில்	शीघ्रं	இப்பொழுதே
प्रसक्ताः च	முழுதாய்வுகளால்	मम	எனது
	எதையும் நாளாக்கெ	शासनान्	ஆக்கொண்டு
दीर्घमूत्राः च	ன தவணைவக்கிள்	इह	இவ்விடத்திற்கு
	றவர்களோ,	आनयस्व	அழைத்துவரும்.

अहोभिर्दशभिर्ये हि नागच्छन्ति ममाज्ञया । हन्तव्यास्ते दुरात्मानो राजशासनदूषकाः ॥

மம	"எனது	ஆங்குந்நி ந ஹி	வந்துசேராதிருக்கின்
ஆज्ञயா	ஆக்கௌப்பாடி	தே	அந்த [முர்களை;
दशभिः	பத்து	राजशासनदूषकाः	ராஜனது ஆக்கௌபை
अहोभिः	தினங்களில்	दुरात्मानः	துஷ்டர்கள் [நீறிய
ये	எவர்கள்	हन्तव्याः	கொல்லப்பட வேண் டியவர்கள்.

शतान्यथ सहस्राणां कोट्यथ मम शासनात् । प्रयान्तु कपिसिंहानां दिशो मम मते स्थिताः ॥

மம	"எனது	शतानि	நூறுகளும்
मते	நல்ல அபிப்பிராயத் தில்	कोट्यः च	கேடிகளும்
स्थिताः	இருக்கின்றவர்களு மரண	अथ	இப்பொழுது
कपिसिंहानां	வானரோத்தமர்களு டைய	मम	எனது
सहस्राणां	ஆயிரங்களின்	शासनात्	ஆக்கௌபைக்கொண்டு
		दिशः	எல்லாதிக்குகளிலும்
		प्रयान्तु	புறப்பட்டுப் போகட்டும்.

मेघपर्वतसङ्काशश्छादयन्त इवाम्बरम् । घोररूपाः कपिश्रेष्ठा यान्तु मच्छासनादितः ॥

घोररूपाः	பயங்கரமான உருக் கொண்டவர்களும்	अम्बरं इव	ஆகாசத்தையே
मेघपर्वतसङ्काशः	{ மேகத்தையும் பர்வ தத்தையும் சிகர்த்த வர்களுமான	छादयन्तः	மறைப்பவர்களாய்
कपिश्रेष्ठाः	வானரோத்தமர்கள்	मच्छासनात्	எனது ஆக்கௌபைக்
		इतः	இங்கிருந்து [கொண்டு
		यान्तु	புறப்பட்டுச் செல்லட்டும்.

ते गतिज्ञा गतिं गत्वा पृथिव्यां सर्वानराः । आनयन्तु हरीन्सर्वांस्त्वरिताः शासनान्मम ॥

ते	"அந்த	गतिं	இருக்குமிடத்திற்கு
पृथिव्यां	பூமியில்	गत्वा	சென்று,
गतिज्ञाः	இருப்பிடங்களை	हरीन्	வானரர்கள்
सर्वानराः	வானரர்கள் [யறிந்த எல்லோரும்	सर्वान्	எல்லோரையும்
त्वरिताः	காலதாமதஞ்செய்யா தவர்களாய்	मम	எனது
		शासनात्	ஆக்கௌபைக்கொண்டு
		आनयन्तु	அழைத்துவரட்டும்.

तस्य वानरराजस्य श्रुत्वा वायुसुतो वचः । दिक्षु सर्वासु विक्रान्तान् प्रेषयामास वानरान् ॥

वायुसुतः	"வாயுவின் புதல்வர்	विक्रान्तान्	பாக்கிரமசாலிகளா
तस्य	அந்த	वानरान्	வானரர்களை [கூடி
वानरराजस्य	வானரமன்னனது	सर्वासु	எல்லா
वचः	ஆக்கௌபை	दिक्षु	திக்குகளுக்கும்.
श्रुत्वा	கிரமேற்கொண்டு,	प्रेषयामास	அனுப்பினார்.

ते पदं विष्णुविक्रान्तं पतत्रिज्योतिरध्वगाः । प्रयाताः प्रहिता राज्ञा हरयस्तत्क्षणेन वै ॥

ते	அந்த	विष्णुविक्रान्तं पदं	ஆதர்சமர்க்கமாய்
हरयः	வானரர்கள்	राज्ञा	ராஜாவால்
पतत्रिज्योति- रध्वगाः	பக்திகள், நகத்தர்கள் கள் இருக்கும் மர்க் கத்தைபடைத்தவர் களாய்	तत्क्षणेन वै	அப்பொழுதே
		प्रहिताः	அனுப்பப்பட்டவர் களாய்
		प्रयाताः	சென்றார்கள்.

ते समुद्रेषु गिरिषु वनेषु च सरःसु च । वानरा वानरान् सर्वात्रामहेतोरचोदयन् ॥ १८ ॥

ते	அந்த	सरःसु च	பொய்கைகளிலும்
वानराः	வானரர்கள்	वानरान्	வானரர்கள்
समुद्रेषु	சமுத்திரங்களிலும்	सर्वान्	எல்லோரையும்
गिरिषु	பர்வதங்களிலும்	रामहेतोः	ஸ்ரீராமகைங்கரியத்
वनेषु च	வனங்களிலும்	अचोदयन्	ஏவினார்கள். [நிற்காக

मृत्युकालोपमस्याज्ञां कपिराजस्य वानराः । सुग्रीवस्याययुः श्रुत्वा सुग्रीवभयदर्शिनः ॥

वानराः	வானரர்கள்	आज्ञां	ஆக்ஷேபை
मृत्युकालोपमस्य	சாவை விளைவிக்கும் யமனை நிகர்த்தவனும்	श्रुत्वा	கேட்டு,
कपिराजस्य	வானரமன்னனுமான்	सुग्रीवभय- दर्शिनः	சுகரீவனிடமிருந்து ஆபத்தை நினைத்த வர்களாய்
सुग्रीवस्य	சுகரீவனுடைய	आययुः	பிரயாணமானார்கள்.

ततस्तेऽञ्जनसङ्काशा गिरेस्तस्मान्महाजवाः । तिस्रः कोट्यः प्लवङ्गानां निर्ययुर्यत्र राघवः ॥

ततः	அப்பொழுது	ते अञ्जनसङ्काशाः	அந்தஅஞ்சனமலையை நிகர்த்தவர்களும்
राघवः	ஸ்ரீராமர்	महाजवाः	மகா வேகமுடைய
यत्र	எங்கிருந்தாரோ அவ்	तिस्रः	மூன்று [வர்களுமான
तस्मात्	அந்த [விடத்திற்கு	कोट्यः	கோடிகள்
गिरेः	அஞ்சனமலையிலிருந்	निर्ययुः	பிரயாணமானார்கள்.
प्लवङ्गानां	வானரர்களுடைய [து		

अस्तं गच्छति यत्रार्कस्तस्मिन्निरिवरे स्थिताः । तप्तहेममहाभासस्तस्मात्कोट्यो दश च्युताः ॥

अक्तं	சூரியபகவான்	तप्तहेम- महाभासः	உருக்கின பொன் போன்ற சிறந்த ஒளி கொண்டவர்கள்;
यत्र	எங்கு	तस्मात्	அதிலிருந்து
अस्तं	அஸ்தமனத்தை	दश	பத்து
गच्छति	அடைகிறதோ;	कोट्यः	கோடிகள்
तस्मिन्	அந்த	च्युताः	பிரயாணமானார்கள்.
निरिवरे	கிரிசிரோஷ்டத்தில்		
स्थिताः	இருக்கிறவர்கள்		

कैलासशिखरेभ्यश्च सिंहकेसरवर्चसाम् । ततः कोटिसहस्राणि वानराणामुपागमन् ॥२२॥

सिंहकेसरवर्चसां	சிம்மத்தின் பிடரிமயிர்	கேலாச-)	கைலாஸசிகரங்களில்
	போன்ற ஒளிபுடைய	சிவரேப்ய:)	நின்று
வானராणां	வானரர்களில்	ततः	அப்பொழுது
कोटिसहस्राणि च	ஆயிரம் கோடிகளும்,	उपागमन्	பிரயாணமாணர்கள்.

फलमूलेन जीवन्तो हिमवन्तमुपाश्रिताः । तेषां कोटिसहस्राणां सहस्रं समवर्तत ॥ २३ ॥

हिमवन्तं	இமயமலையில்	जीवन्तः	ஜீவிப்பவர்கள்.
उपाश्रिताः	வசிக்கிறவர்கள்	तेषां	அவர்களில்
फलमूलेन	கனிகிழங்குகளைக்	कोटिसहस्राणां	ஆயிரம் கோடிகளில்
	கொண்டு	सहस्रं	ஆயிரம்
		समवर्तत	புறப்பட்டார்கள்.

अङ्गारकसमानानां भीमानां भीमकर्षणाम् । विन्ध्याद्वातरकोटीनां सहस्राण्यपतन्नुतम् ॥

अङ्गारकसमानानां	கரியை நிகர்த்த	वातरकोटीनां	வானரக்கோடிகளில்
भीमानां	பயங்கரத்தோற்றமு	सहस्राणि	ஆயிரங்கள்
	டையவர்களும்	द्रुतं	விரைவில்
भीमकर्षणां	பீமச்செயலையுடைய	विन्ध्यात्	விந்தியமலையிலிருந்து
	வர்களோடான	अपतन्	வெளிக்கிளம்பினார்கள்

क्षीरोद्वेलानिलयास्तमालवनवासिनः । नारिकेलालशनाश्चैव तेषां संख्या न विद्यते ॥२५॥

क्षीरोद्वेला-	} பாற்கடலின் கரையில்	नारिकेलालशनाः	தேங்காயை உணவா
निलयाः च		वसिष्पवர்களும்,	கக் கொண்டவர்கள்;
तमालवन-	} தமாலவனத்தில் வசிப்	तेषां	அவர்களுடைய
वासिनः एव		संख्या	தொகை
	பவர்களும்,	विद्यते न	எண்ண முடியாது.

वनेभ्यो गह्वरेभ्यश्च सरिद्धयश्च महाजवाः । आगच्छद्वातरसेना पिवन्तीव दिवाकरम् ॥

वनेभ्यः	வனங்களிலிருந்தும்	वातर	வானர
गह्वरेभ्यः च	குகைகளிலிருந்தும்	सेना	கூலியமானது
सरिद्धयः च	ஆறுகளிலிருந்தும்	दिवाकरं	நீய்ப்பகவானை
महाजवाः	அதிவேகமுடையவர்	पिवन्ति	உண்ணப்போகிறது
	கள் வந்தார்கள்.	इव	போலவே
		आगच्छत्	புறப்பட்டது.

ये तु त्वरयितुं याता वानराः सर्वानरान् । ते वीरा हिमवच्छैलं ददृशुस्तं महाद्रुमम् ॥

ये	எந்த	ते	அந்த
वानराः	வானரர்கள்	वीराः	வீரர்கள்
सर्वानरान्	எல்லா வானரர்களோ-	तं	அந்த
त्वरयितुं	விரைந்து புறப்படச்	महाद्रुमं	பெருமரங்களடர்ந்த
	செய்ய	हिमवच्छैलं	இமயமலையை
याताः तु	சென்றிருந்தவர்களோ;	दृशुः	கண்டார்கள்.

ते तु सर्वे हरिवराः पृथिव्यां सर्वानरान् । संचोदयित्वा त्वरिता यूथानां जग्मुरग्रतः ॥

ते	அந்த	சங்கோதயிதா	ஆக்குநாபித்துவிட்டு,
हरिवराः	வானரோத்தமர்கள்	त्वरिताः	விவரவாகச் செல்லு
सर्वे तु	எல்லோருமே		கின்றவர்களாய்
पृथिव्यां	உலகில்	यूथानां	ஊன்யக்களுக்கு
सर्वानरान्	வானரர்கள் எல்லோ	अग्रतः	முந்தியே
	ரையும்	जग्मुः	வந்தார்கள்.

ते तु तेन मुहूर्तेन यूथपाः शीघ्रगामिनः । किष्किन्धां त्वरया प्राप्ताः सुग्रीवा यत्र वानरः ॥

ते	அந்த	किष्किन्धां	கிஷ்கிந்தையில்
शीघ्रगामिनः	சீக்கிரமே பறக்கவல்ல	सुग्रीवः	சுகிரீவ
यूथपाः	வானரத் தலைவர்கள்	वानरः	வானரன் [அங்கு
त्वरया तु	ஆவசரமாகவே	यत्र	எங்கிருந்தானே,
तेन मुहूर्तेन	அதே முகூர்த்தத்தில்	प्राप्ताः	வந்துசெந்தார்கள்.

ते गृहीत्वोपधीः सर्वाः फलं मूलं च वानराः । तं प्रतिग्राहयामासुर्वचनं चेदमब्रुवन् ॥ ३५ ॥

ते वानराः	அந்த வானரர்கள்	तं	அவனை
ओपधीः	ஓஷதிகள்	प्रतिग्राहयामासुः	எடுத்துக்கொள்ள
सर्वाः	எல்லாவற்றையும்		வேண்டினார்கள்;
फलं	பழத்தையும்	इदं	இனிவரும்
मूलं च	கிழக்கையும்	वचनं च	வாத்தையையும்
गृहीत्वा	கொண்டு வந்து,	अब्रुवन्	கொண்டார்கள்.

सर्वे परिगताः शैलाः समुद्राश्च वनानि च । पृथिव्यां वानराः सर्वे शासनादुपयान्ति ते ॥

शैलाः	“மலைகளும்	पृथिव्यां	உலகில்
समुद्राः	சமுத்திரங்களும்	वानराः	வானரர்கள்
सर्वे च	எல்லாமும்	सर्वे	எல்லோரும்
परिगताः	எங்களால் தேடப்	ते	தேவிர்து
	பட்டன.	शासनात्	கட்டளைப்படி
वनानि च	வனங்களும் அப்படி	उपयान्ति	வந்தகொண்டிருக்
	யே தேடப்பட்டன.		கின்றார்கள்.

एवं श्रुत्वा ततो हृष्टः सुग्रीवः पुबगाधिपः । प्रतिजग्राह तर्हीतस्तेषां सर्वमुपायनम् ॥ ३७ ॥

पुबगाधिपः	வானரமன்னனாகிய	तर्हीतः	உவர்களுடத்தில் சந்
सुग्रीवः	சுகிரீவன்		தொடங்கடைந்தவனுப்
एवं	மேற்கண்டவாறு	तेषां	உவர்களுடைய
श्रुत्वा	கேட்டு, [சொல்லியதை	उपायनं	காரிக்கை
ततः	அதனால்	सर्वं	எல்லாவற்றையும்
हृष्टः	உன்னம் பூரித்தவனாகி	प्रतिजग्राह	எற்றுக்கொண்டான்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये किष्किन्धाकाण्डे सप्तविंशः सर्गः ॥

अष्टत्रिंशः सर्गः—முப்பத்திஎட்டாவது ஸர்க்கம் || 34 ||

सुग्रीवस्य रामसन्निधौ गमनम्—சுகிரீவன் பூரீராமஸன்னிதியில் வருவது.

प्रतिगृह्य च तत्सर्वमुपायनमुपाहृतम् । वानरान्सान्त्वयित्वा च सर्वानेव व्यसर्जयत् ॥ १ ॥

उपाहृतं	கொண்டு வரப்பட்ட	सर्वान् एव	எல்லோரையும்
उपायनं	காணிக்கையான	सान्त्वयित्वा च	புகழ்ந்து கொண்டாடி
तत् सर्वं च	அது எல்லாவற்றை		விட்டு,
प्रतिगृह्य	வாங்கிக்கொண்டு, [யும்	व्यसर्जयत्	விடைகொடுத்தனும்
वानरान्	வானரர்கள்		பினும்.

विसर्जयित्वा स हरीञ्शूरांस्तान्कृतकर्पणः । मेने कुतार्थमात्मानं राघवं च महाबलम् ॥

सः	அவன்	आमानं	தன்னை
कृतकर्पणः	இட்ட வேலையைச்	कुतार्थं	காரியம் கைகூடப்
तान्	அந்த[செய்து முடித்த		பெற்றவனாகவும்
शूरान्	ஞானர்களான	महाबलं	மகா பலிஷ்டராகிய
हरीन्	வானரர்களை	राघवं च	{ பூரீராமரை அப்படியே
विसर्जयित्वा	விடைகொடுத்தனும்		காரியம் கைகூடப்
	பிட்டு,	मेने	{ பெற்றவராகவும்
			எண்ணினான்.

स लक्ष्मणो भीमबलं सर्ववानरसत्तमम् । अब्रवीत्प्रश्रितं वाक्यं सुग्रीवं संप्रहर्षयन् ॥

किष्किन्धाया विनिष्क्राम यदि ते सौम्य रोचते ॥ ३ ॥

सः	அந்த	प्रश्रितं	நல்ல ஒழுக்கத்தை வி
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்		ளங்குக்காட்டுகிற
भीमबलं	மகா பலராலியும்	वाक्यं	பின்வரும் சொல்லை
सर्ववानरसत्तमं	எல்லா வானரர்களில்	अब्रवीत्	சொன்னார்.
	உத்தமருமான	सौम्य	"அப்பா !
सुग्रीवं	சுகிரீவனைப் பார்த்து	ते रोचते यदि	உமக்குப் பிரியமாகில்
संप्रहर्षयन्	உத்தஸாகப்படுத்து	किष्किन्धायाः	கிஷ்கிந்தையிலிருந்து
	கின்றவராய்	विनिष्क्राम	நீர் புறப்படும்."

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा लक्ष्मणस्य सुभाषितम् । सुग्रीवः परमप्रीतो वाक्यमेतदुवाच ह ॥ ४ ॥

सुग्रीवः	சுகிரீவன்	श्रुत्वा	கேட்டு,
तस्य	அந்த	परमप्रीतः	மிகச் சந்தேச மகிழ்ச்சியுடன்
लक्ष्मणस्य	லக்ஷ்மணருடைய		தவனாகி
सुभाषितं	அழகாய்ச் சொல்லப்	एतन्	இனி வரப்போகிற
	பட்ட	वाक्यं ह	சொல்லையும்
तद्वचनं	அம்மொழியை	उवाच	சொன்னார்.

एवं भवतु गच्छावः स्थेयं त्वच्छासने मया

॥ ५ ॥

एवं भवतु⁴ 'அப்படியே ஆகட்டும்;
गच्छावः⁴ நாமிருவரும் போ
मया⁴ என்னால் [வேளாம்;

त्वच्छासने உமதாக்கீனையில்
स्थेयम् இருக்கவேண்டியது⁴.

तमेवमुक्त्वा सुग्रीवो लक्ष्मणं शुभलक्षणम् ।

विसर्जयामास तदा तारामन्याश्च योषितः ॥

सुग्रीवः⁴ சுக்ரீவன்,
शुभलक्षणं⁴ உத்தம ஸித்தனைக்க
ளமைப்பெற்ற

उक्त्वा சொல்லிவிட்டு,
तदा அப்பொழுது
तारां தாரையையும்

तं⁴ அந்த
लक्ष्मणं⁴ லக்ஷ்மணனைப்
பார்த்து

अन्याः மற்றுமுள்ள
योषितः च⁴ மனைவிமார்களையும்
विसर्जयामास விடைகொடுத்தனான்.

एवं⁴ மேற்கண்டவாறு

पितृन्⁴ பிள்ளை.

एतेत्युच्चैर्हरिवरान्सुग्रीवः समुदाहरत् । तस्य तद्वचनं श्रुत्वा हरयः शीघ्रमाययुः ॥

वद्वाञ्छलिपुटाः सर्वे ये स्युः स्त्रीदर्शनक्षमाः

॥ ७ ॥

सुग्रीवः⁴ சுக்ரீவன்
हरिवरान्⁴ வரனரோத்தமர்களை
उच्चैः⁴ உரத்த குரலில்
एत⁴ 'இங்கு வாருங்கள்'
इति⁴ என்று
समुदाहरत्⁴ ஆக்ஞாபித்தான்.
हरयः⁴ வரனார்கள்
तस्य⁴ அவனது
तद्वचनं⁴ அந்த ஆக்ஞையை

श्रुत्वा சரமெற்கொண்டு,
शीघ्रं உடனே
आययुः⁴ வந்தவருங்கள்.
स्त्रीदर्शनक्षमाः⁴ ஸ்திரீகளைக் காக்கக் கூடிய
மிக்கப்பட்டவர்கள்
ये⁴ எவர்களை அவர்கள்
सर्वे⁴ எல்லோரும்
वद्वाञ्छलिपुटाः⁴ வாகவப்பிக்கொண்டு
स्युः⁴ இருந்தார்கள்.

तानुवाच ततः प्राप्ताव्राजाऽर्कसदृशप्रभः । उपस्थापयत् क्षिप्रं शिविकां मम वानराः ॥ ८ ॥

अर्कसदृशप्रभः⁴ குரியன்போன்ற
ஒகரியுடைய
राजा⁴ மன்னன் (சுக்ரீவன்)
प्राप्तान्⁴ அங்கிருந்த
तान्⁴ அவர்களைப் பார்த்து
ततः⁴ அப்பொழுது

उवाच⁴ மனவருமாறு ஆக்ஞா
பித்தான்.
वानराः⁴ 'வரனார்களே !
मम शिविकां⁴ எனது பல்லக்கை
क्षिप्रं⁴ சீக்கிரம்
उपस्थापयत्⁴ கொண்டு வாருங்கள்.

श्रुत्वा तु वचनं तस्य हरयः शीघ्रविक्रमाः । समुपस्थापयामासुः शिविकां प्रियदर्शनाम् ॥

हरयः⁴ வரனார்கள்
तस्य⁴ அவனது
वचनं⁴ ஆக்ஞையை
श्रुत्वा तु⁴ கேட்டதுமே,
शीघ्रविक्रमाः⁴ வேகமாய் சென்றுகி
ந்தார்கள்.

प्रियदर्शनां⁴ கண்ணாக் காணத்
தக்க
शिविकां⁴ பல்லக்கை
समुपस्थापयामासुः⁴ கொண்டுவந்து
செத்தினார்கள்.

तामुपस्थापितां दृष्ट्वा शिविकां वानराधिपः । लक्ष्मणारुहतां शीघ्रमिति सौमित्रिमब्रवीत् ॥

वानराधिपः	வானரமன்னனாகு மவன்	सौमित्रि	ஸக்திமணரைப் பார்த்து
तां	அந்த	लक्ष्मण	"ஸக்திமணரே !
शिविकां	சிவிகையை	शीघ्रं	காலதாமதமின்றி
उपस्थापितां	வந்துசேர்த்துவிட்ட தாக	आरुहतां	ஏறிக்கொள்ளப்பட
दृष्ट्वा	கவனித்து,	इति	என்று [ட்டும்]
		अब्रवीत्	சொன்னான்.

इत्युत्त्वा काञ्चनं यानं सुग्रीवः सूर्यसंनिभम् । बृहद्भिर्हरिभिर्युक्तमारोह सलक्ष्मणः ॥

सुग्रीवः	சுகிரீவன்	बृहद्भिः	ஆற்றலுடைய
इति	மேற்கண்டவாறு	हरिभिः	வானரர்களால்
उत्त्वा	சொல்லிவிட்டு,	युक्तं	வகிக்கப்பெற்றது
सूर्यसंनिभं	சூரியனைப் போன்ற தும்	यानं	சிலிகையில் [மான
काञ्चनं	பொன்னுலாவதும்	सलक्ष्मणः	ஸக்திமணரோடுகூட
		आरोह	ஏறினான்.

पाण्डुरेणातपत्रेण ध्रियमाणेन मूर्धनि । शुक्रैश्च वालव्यजनैर्धूयमानैः समन्ततः ॥ १२ ॥

शङ्खभेरीनिनादैश्च हरिभिश्चाभिनन्दितः । निर्ययौ प्राप्य सुग्रीवो राज्यश्रियमनुत्तमाम् ॥

सुग्रीवः	சுகிரீவன்	धूयमानैः	இரட்டப்பெற்ற
अनुत्तमां	மிகச் சிறந்த	शुक्रैः	வெண்
राज्यश्रियं	ராஜ்யஸக்தியை	वालव्यजनैः च	சாமரக்களாலும்
प्राप्य	அடைந்து,	शङ्खभेरीनिनादैः च	சங்கம், பேரி இவைக ளின் கோஷக்களால்
मूर्धनि	முடிமீது	हरिभिः च	வானரர்களாலும்[லும்
ध्रियमाणेन	நிழற்றப்பட்ட	अभिनन्दितः	உத்ஸாகப்படுத்தப் பட்டவனாய்
पाण्डुरेण	வெண்	निर्ययौ	புறப்பட்டான்.
आतपत्रेण	குடையாலும்		
समन्ततः	நாற்புறமும்		

स वानरशतैस्तीक्ष्णैर्बहुभिः शस्त्रपाणिभिः । परिकीर्णो ययौ तत्र यत्र रामो व्यवस्थितः ॥

सः	அவன்	परिकीर्णः	குழப்பெற்றவனாய்
तीक्ष्णैः	கருககுப்புள்ள	रामः	ஸ்ரீராமன்
शस्त्रपाणिभिः	ஆயுதபாணிகளால்	यस	எவ்விடத்தில்
बहुभिः	பல	व्यवस्थितः	எழுந்தருளியிருக்கின் ளரே
वानरशतैः	தாந்துக்கணக்கான வானரர்கள் லும்	तत्र	அவ்விடத்திற்கு
		ययौ	வந்துசேர்ந்தான்.

स तं देशमनुप्राप्य श्रेष्ठं रामनिषेवितम् । अवातरन्महातेजाः शिविकायाः सलक्ष्मणः ॥

மஹாதேஜா: டிக ஆற்றலுடைய
ச: அவன்
ராமநிஷேவித். ஸ்ரீராமரால் வசிக்கப்
श्रेष्ठं சிறந்ததாகிய [பெற்று
तं அந்த

देशं பிரதேசத்தை
अनुप्राप्य அடைந்து,
शिविकायाः சிவிகையிலிருந்து
सलक्ष्मणः ஸலக்ஷ்மணரோடு கூட
अवातरत् இறங்கினான்.

आसाद्य च ततो रामं कृताञ्जलिपुटोऽभवत् । कृताञ्जलौ स्थिते तस्मिन्वानराश्चाभवन्स्तथा ॥

ततः அவ்விடத்திலிருந்து
रामं ஸ்ரீராமரை
आसाद्य அணுகி,
कृताञ्जलिपुटः च கைகடப்பியவனாகவே
अभवत् இருந்தான்.
तस्मिन् அவன்

कृताञ्जलौ கைகடப்பிக்கொண்டு
स्थिते காத்திருக்கையில்
वानराः च வானரர்களும்
तथा அப்படியே கைகடப்
பியவண்ணமே
अभवन् இருந்தார்கள்.

तटाकपिव तदृष्ट्वा रामः कुब्जालपङ्कजम् । वानराणां महत्सैन्यं सुग्रीवे प्रीतिमानभूत् ॥१७॥

रामः ஸ்ரீராமர்
वानराणां வானரர்களுடைய
कुब्जालपङ्कजं மலராத தாமரை புஷ்பங்கள் நிறைந்த
तटाकं தடாகத்தை
इव போலிருக்கிற

तत् அந்த
महत् सैन्यं பெரும் சேனையை
दृष्ट्वा பார்த்து,
सुग्रीवे சக்ரீவனிடத்தில்
प्रीतिमान् திருவுளமுலக்தவராக
अभूत् ஆயினர்.

पादयोः पतितं मूर्ध्ना तमुत्थाप्य हरीश्वरम् । प्रेम्णा च बहुमानाच्च राघवः परिपस्वजे ॥

राघवः ஸ்ரீராமர்
मूर्ध्ना முடிதாழ்த்தி
पादयोः இரு திருவடிகளில்
पतितं விழுந்து சேலித்த
तं அந்த
हरीश्वरं வரனாமண்ணனை

उत्थाप्य எழுந்திருக்கச்செய்து,
प्रेम्णा च வாழ்வுடையத்தாலும்
बहुमानाच्च கௌரவத்தாலும்
परिपस्वजे இறுகத் தழுவித்
கொண்டார்.

परिष्वज्य च धर्मात्मा निर्पादेति ततोऽब्रवीत् । तं निषण्णं ततो दृष्ट्वा क्षितौ रामोऽब्रवीद्वचः ॥

धर्मात्मा தர்மாத்மாவாகும்
रामः ஸ்ரீராமர்
परिष्वज्य च ஆலிங்கனம் செய்து
निरिட்டு,
ततः அப்பொழுது
निषीद "உட்காரு"
इति என்று
अब्रवीत् ஆக்டொடிக்தார்;

ततः உப்பொழுது
क्षितौ தகையிடில்
तं அவனை
निषण्णं உட்கார்த்திருக்கிற
दृष्ट्वा பார்த்து, [வனாக
वचः பின்வரும் திருவாக்கை
अब्रवीत् திருவாய்மலர்ந்தருளி
ஞர்.

धर्ममर्थं च कामं च यस्तु काले निषेवते । विभज्य सततं वीर स राजा हरिसत्तम ॥२०॥

वीर	“ வீர !	विभज्य	பாசுபாடுசெய்து,
हरिसत्तम	வானரோத்தம !	काले	அதற்கு விதிக்கப்ப
यः	எவனெருவன்		ட்ட காலத்தில்
धर्म	தர்மத்தையும்	निषेवते	ஆசரமிக்கிருளே
अर्थं च	அர்த்தத்தையும்,	सः तु	அவன் தான்
कामं च	காமத்தையும்,	राजा	ஆரசனாவான்.
सततं	எக்காலத்திலும்,		

हित्वा धर्मं तथाऽर्थं च कामं यस्तु निषेवते । स वृक्षायै यथा सुप्तः पतितः प्रतिबुध्यते ॥

यः	“ எவனெருவன்	सः	அவன்
धर्म	தர்மத்தையும்	वृक्षायै	மர னுளியில்
तथा	அவ்வண்ணமே	सुप्तः	படுத்துறங்கி
अर्थं च	அர்த்தத்தையும்	पतितः	கிழே விழுந்தவன்
हित्वा	தறந்துவிட்டு,	यथा	எப்படியோ அப்படியே
कामं तु	காமத்தில் மட்டும்	प्रतिबुध्यते	நல்லறிவைபடைகி
निषेवते	முழுகிக் கிடக்கிருளே		றான்.

अमित्राणां वधे युक्तो मित्राणां संग्रहे रतः । त्रिवर्गफलभोक्ता तु राजा धर्मेण युज्यते ॥

अमित्राणां	“ சத்துருக்களின்	त्रिवर्गफल-)	தருமம், அர்த்தம், கா
वधे	வதையில்	भोक्ता तु)	மம் என்ற மூன்று பு
युक्तः	பற்றுன்னவனும்,		ருஷார்த்தங்களின் ப
मित्राणां	நண்பர்களை		யனை உள்ளபடி அறி
संग्रहे	நமுவனிடாது வைத்	राजा	ந்து காப்பாற்றுகிற
	துக்கொள்வதில்	धर्मेण	மன்னன் [வனுமான
रतः	உனக்கமுடையவனும்,	युज्यते	தர்மத்தால்
			விளங்குகிறான்.

उद्योगसमयस्त्वेप प्राप्तः शत्रुनिवर्हण । संचिन्त्यतां हि पिङ्गेश हरिभिः सह मन्त्रिभिः ॥

शत्रुनिवर्हण	“ படைவரையழிக்க	हि	ஆனபடியால்
	வல்ல	हरिभिः	வானர
पिङ्गेश	வானரமன்னு !	मन्त्रिभिः सह	மந்திரிமார்களோடு
उद्योगसमयः	முயற்சிசெய்தற்	तु	இப்பொழுது [கூட
एषः	இதே [கேற்றகாலம்	संचिन्त्यताम्	ஆலோசனை செய்யப்
प्राप्तः	வந்துவிட்டது.		பட்டும்.

देवगन्धर्वपुत्राश्च वानराः कामरूपिणः । स्यैः स्यैः परिवृताः सैन्यैर्वर्तन्ते पथि राघव ॥२९॥

राघव	“ஸ்ரீராம!	वानराः	வானரர்கள்
कामरूपिणः	சினைத்த ரூபமுடைய வல்லவர்களுமே	स्यैः स्यैः	தங்கள் தங்கள்
देवगन्धर्व- पुत्राः च	தேவர்களுடையவும், கந்தர்வர்களுடைய வும் புதல்வர்களு மான	सैन्यैः	சேனையினால்
		परिवृताः	சூழப்பட்டவர்களாய்
		पथि	வழியில்
		वर्तन्ते	வந்துகொண்டிருக்க கிறார்கள்.

शतैः शतसहस्रैश्च कोटिभिश्च पुवङ्गमाः । अयुतैश्चावृता वीराः शङ्कुभिश्च परन्तप ॥३०॥
अर्बुदैर्बुदशतैर्मध्येश्चान्तैश्च वानराः । समुद्रैश्च परार्धैश्च हरिभिर्हरियूथपाः ॥३१॥
आगमिष्यन्ति ते राजन्महेन्द्रसमविक्रमाः । मेरुमन्दरसङ्काशा विन्ध्यमेरुकृतालयाः ॥३२॥

परन्तप	“சத்துருக்களைத்தாங்க அரசே! [கச்செய்யும்	शतसहस्रैः च	நூறுபிரக்கணக்காக வும்,
राजन्		कोटिभिः च	கோடிக்கணக்காகவும்
महेन्द्रसमविक्रमाः	{ இத்திரினை நிகர்த்த ஆற்றலுடையவர்க ளும்,	शङ्कुभिः च	லகடும் கோடிக்கணக் காகவும்,
मेरुमन्दर- सङ्काशाः	{ மேருமலையையும், மந் தாமலையையும் நிகர த்தவர்களும்,	अर्बुदैः	பத்துகோடிக்கணக் காகவும்,
विन्ध्यमेर- कृतालयाः	{ விந்தியமலையையும், மேருமலையையும் வந் சஸ்தலமாய்க் கொ ண்டவர்களுமான	मध्यैः च	நூறுகோடிக்கணக் காகவும்,
हरियूथपाः	வானரசேனையின தலைவர்களுமான	अन्तैः च	நூறுபிரம் கோடிக்கணக் காகவும்,
वीराः	குரர்களாகிய	समुद्रैः च	இருபதினாபிரம் கோடிக்கணக்காகவும்,
तैः	அந்த	परार्धैः च	ஆறுலகடும்கோடிக்க ணக்காகவும்
पुवङ्गमाः	பறக்கவல்ல	अर्बुदशतैः च	பல பத்துகோடிக்க ணக்காகவும்,
वानराः	வானரர்கள்	हरिभिः	வானர்களால்
शतैः	நூற்றுக்கணக்காகவும்,	आयुताः	சூழப்பட்டவர்களாய்
अयुतैः च	பதினாபிரக்கணக்காக வும்,	आगमिष्यन्ति	வந்துசேரப் போகி றார்கள்.

ते त्वामभिगमिष्यन्ति राक्षसं ये सवान्धवम् । निहत्य रावणं संख्ये ह्यनयिष्यन्ति मैथिलीम् ॥

ये	“எவர்களை	रावणं	ராவணனை
ते	அவர்கள்	सवान्धवं	பந்துக்களோடுகூட
त्वां	தேவரை	निहत्य	கொன்று,
अभिगमिष्यन्ति	வந்தடையப் போகின்	मैथिलीं	மைதிலியாரை
संख्ये	போரில் [குர்கள்.	आनयिष्यन्ति	அழைத்துவரப் போகிறார்கள் ;
राक्षसं	அரக்கனாகிய	हि	இது நிச்சயம் ॥

ततस्तमुद्योगमवेक्ष्य बुद्धिमान्हरिप्रवीरस्य निदेशवर्तिनः ।

बभूव हर्षाद्वसुधाधिपात्मजः प्रबुद्धनीलोत्पलतुल्यदर्शनः

॥ ३४ ॥

बुद्धिमान्	போதிவுற்றவரும்	ततः	அப்பொழுது
वसुधाधिपात्मजः	சகாவர்த்தியின் திருக் குமாரருமாகிய அவர்	अवेक्ष्य	திருவுள்ளத்தில் பற்றி
निदेशवर्तिनः	சொன்னபடி செய்து முடிக்கும்	हर्षात्	மனச்சந்துஷ்டியால்
हरिप्रवीरस्य	வானரோத்தமரு	प्रबुद्धनीलोत्पल-	அலர்ந்த நிலோற்பலம்
तं	அந்த [டைய	तुल्यदर्शनः	களை நிகர்த்த திருக்
उद्योगं	ஏற்பாட்டை	वभूव	கண்களையுடையவ வினக்கினார். [ராய்

इत्यापे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

किष्किन्धाकाण्डे अष्टत्रिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 10876

किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकाः 1624

एकोनचत्वारिंशः सर्गः—முப்பத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம் ॥ ३९ ॥

वानरसेनासङ्ख्यानिवेदनम्—வானரஸேனைதகை கணக்கிட்டேச்சொல்வது.

इति ब्रुवाणं सुग्रीवं रामो धर्मभृतां वरः । बाहुभ्यां संपरिष्वज्य प्रत्युवाच कृताञ्जलिम् ॥१॥

धर्मभृतां	தர்மவரன்களுக்குள்	सुग्रीवं	சுகீரனை
वरः	உத்தமராகிய	बाहुभ्यां	இரு கரங்களாலும்
रामः	ஸ்ரீராமர்	संपरिष्वज्य	சட்டித்தழுவி,
इति	மேற்கண்டவாறு	प्रत्युवाच	அவனுக்குப் பின்வரு
कृताञ्जलिं	கைகூப்பிக்கொண்டு		மாறுபதினுரைத்தார்.
ब्रुवाणं	மொழிகின்ற		

यदिन्द्रो वर्षते वर्षं न तच्चित्रं भवेद्भुवि । आदित्यो वा सहस्रांशुः कुर्याद्वितिमिरं नभः ॥ २ ॥

इन्द्रः	“இந்திரன்	नभः	ஆகாசத்தை
भुवि	பூமியில்	वितिमिरं	இருளற்றதாக
वर्षं	மழையை	कुर्यात्	செய்கிறான்.
वर्षते	பொழிகின்றான்;	यत्	இந்த
सहस्रांशुः	ஆரிரம் கொண்டாகிய	तत् वा	எதவும்
आदित्यः	சூரியனாகவான்	चित्रं भवेत् न	புதிதாய் வியக்கத் தக்கதன்று.

एतस्मिन्नन्तरे चैव रजः सपभिवर्तत । उष्णां तीव्रां सहस्रांशोश्छादयद्गने प्रभाम् ॥ ८ ॥

एतस्मिन् अन्तरे	இந்த சமயத்தில்	तीवां एव	கடுமையான துமான
रजः	பூதானி	प्रभां	ஒளியை
गगने	ஆகாயத்தில்	छादयन्	மறைத்துக்கொண்டு
सहस्रांशोः	சூரிய பகவானது	समभिवर्तत	நிறைந்து கிடந்தது.
उष्णां च	உஷ்ணமானதும்		

दिशः पर्याकुलाश्वासव्रजसा तेन मूर्च्छिताः । चचाल च मही सर्वा सशैलवनकानना ॥ ९ ॥

तेन	அந்த	आसन्	ஆயின.
रजसा	நூலியால்	सशैलवनकानना	{ மலைகளையும், வனங்களையும், சோலைகளையும் முள்ளிட்ட
दिशः ज	திக்குகளெல்லாம்	मही	பூமி
पर्याकुलाः	எங்கும் நிறைந்தவைகளாய்	सर्वा च	எல்லாமும்
मूर्च्छिताः	முடிண்டவைகளாய்	चचाल	நடுங்கிற்று.

ततो नगेन्द्रसंकाशैस्तीक्ष्णदंष्ट्रैर्महाबलैः । कृत्वा संछादिता भूमिरसंख्येयैः पुवङ्गमैः ॥ १० ॥

भूमिः	பூமி	तीक्ष्णदंष्ट्रैः	சூரிய பற்களையுடைய வர்களும்,
कृत्वा	எல்லாமும்	महाबलैः	மகா பலவான்களு
ततः	அப்பொழுது	असंख्येयैः	கணக்கற்றந்த [மான
नगेन्द्रसङ्काशैः	இமயமலையை நிகர்த்த வர்களும்,	पुवङ्गमैः	வானர்களால்
		संछादिता	நிறைந்ததாயிற்று.

निमेषान्तरमात्रेण ततस्तैर्हरियूथपैः । कोटीशतवृत्तैश्चैव प्रच्छन्ना कामरूपिभिः ॥ ११ ॥

निमेषान्तरमात्रेण	{ ஒரு நிமிஷத்திற்	तैः	அந்த
एव	குன்னையே	हरियूथपैः	வானரசின தலைவர்
कामरूपिभिः	நினைத்த ரூபமெடுத்த வல்ல		கனால்
कोटीशतवृत्तैः	பல கோடி தனால் சூழப்பட்டவர்களால்	ततः	அப்பொழுது
		प्रच्छन्ना च	பூமி மூடிக்கிடந்தது.

नादेयैः पार्वतयैश्च सामुद्रैश्च महाबलैः । हरिभिर्मेषनिर्हार्दन्यैश्च वनवासिभिः ॥ १२ ॥

तरुणादित्यवर्णैश्च शशिगौरैश्च वानरैः । पद्मेसरवर्णैश्च श्वेतैर्मேरुकुताल्यैः ॥ १३ ॥

कोटीसहस्रैर्दशभिः श्रीमान्परिवृतस्तदा । वीरः शतबलिर्नाम वानरः प्रत्यदृश्यत ॥ १४ ॥

श्रीमान्	ஸ்ரீமானும்	तदा	அப்பொழுது
वीरः	வீரனுமான்	नादेयैः	நதிகளில் வசிப்பவர்
शतबलिः	சதபலி		களும்,
नाम	என்ற	पार्वतयैः च	பார்வதங்களில் வசிப்பவர்களும்,
वानरः	வானரன்		

சாமுதிரை: ச	சமுத்திரக்கரில்
வனவாசிமி:	வசிடபவர்களுமும், வனங்கரில் வசிப்ப வர்களும்,
மேருதாலயை:	{ மேருமலையை இருப்பி டமாய்க் கொண்ட வர்களுமான
ஹரிமி: ச	வானரர்களாலும்
அந்யை:	மற்றுமுன்ன
மஹாலை:	மகா பலவான்களும்
மேதநிஹை:	மேகம்பேரல் கர்ச்சிக் கின்றவர்களும்
தரணாதிவரணை: ச	இளஞ்சூரியனது கிற முடையவர்களும்

தத: காஷ்ணசைலபஸ்தாராயா விரியவாநியதா ।

காஷ்ணசைலப:	பொன்மலையை நிகர்த்தவனும்
விரியவாந்	விரியவானுமான
தாராயா:	தாரையின்
பிதா	தந்தை

ததாஸ்பரேண கோதிநாந் சஹஸ்தேண சமந்வித: ।

விசு:	மகா சாமர்த்திய சாலியும்
சுபிரிவஸ்துர:	சுக்ரிவன் மரமனாரு மான
ரமாயா:	உருமையின்
பிதா	தந்தை

பவகேசரஸ்காஸ்தரணாக்ரிநிபானந: । வுத்திமானவானரஸ்தே: சர்வவானரசததம: ॥ १७ ॥

அநாகேவ்ஹுசாஹஸ்தேவானராநாந் சமந்வித: । பிதா ஹனுமத: ச்ரீமான்கேசரி ப்ரத்யஹஸ்யத ॥ १८ ॥

பவகேசரஸ்காஸ்த:	தாமரைக் குஞ்சலத் தை நிகர்த்தவனும்,
தரணாக்ரிநிபானந:	இளஞ்சூரியனை நிகர்த் த முகமுடையவனும்,
வுத்திமான	புத்தியானும்,
சர்வவானரசததம:	வானரர்கள் எல்லோரி னும் உத்தமனும்,
வானரஸ்தே:	வானரர்களுக்கும் த
ச்ரீமான	ச்ரீமன்னும், [கேவனும்,

சசிமூரே: ச	{ சந்திரனை நிகர்த்து பொன்னிறமானவர் களும்,
பவகேசரவணை: ச	{ தாமரைக் குஞ்சலத் தை நிகர்த்த வர்ண முடையவர்களும்,
ஸ்தே:	வெளிறியவர்களுமான
தசமி:	பத்து
கோதிஸஹஸ்தே:	ஆபிரக்திகாடிக்கணக் கான
வானரே:	வானரர்களால்
பரிவ்ரத:	சூழப்பட்டவனாய்
ப்ரத்யஹஸ்யத	வந்துதேவான் றினான்.

அநேகேவ்ஹுசாஹஸ்தே: கோதிமி: ப்ரத்யஹஸ்யத ॥

தசாஸ்தே:	பத்தாயிரக்கணக்காக வும்
கோதிமி:	கோடிக்கணக்காகவும்
அநேகே:	பலரோடு
தத:	அப்பொழுது
ப்ரத்யஹஸ்யத	வந்துதேவான் றினான்.

பிதா ரமாயா: சம்பாஸ: சுபிரிவஸ்துரோ விஸு: ॥

ததா	அப்படியே
அஸ்பரேண	இதர
கோதிநாந்	கோடிகளின்
சஹஸ்தேண	ஆபிரக்தால்
சமந்வித:	சூழப்பட்டவனாய்
சம்பாஸ:	வந்துதேவான் றினான்.

ஹனுமத: பிதா கேசரி

ஹனுமத:	ஹனுமானின்
பிதா	தந்தையுமான
கேசரி	கேஸரி என்ற வானரன்
வானராநாந்	வானரர்களின்
வ்ஹுசாஹஸ்தே:	பல ஆபிரக்தணக்கான
அநாகே:	சேனைகளோடு
சமந்வித:	கூடியவனாய்
ப்ரத்யஹஸ்யத	வந்து தேவான் றினான்.

गोलाङ्गुलमहाराजो गवाक्षो भीमविक्रमः । वृतः कोटिसहस्रेण वानराणामदृश्यत ॥१९॥

भीमविक्रमः	அஞ்சத்தக்க வாயி யுடையவனும்	वानराणां	வானரர்களின்
गोलाङ्गुलमहाराजः	முகங்களுக்கு மகா ராஜனுமான	कोटिसहस्रेण	ஆயிரம் கோடிக்கணக்கால்
गवाक्षः	கவாக்ஷன்	वृतः	சூழப்பட்டவனாய்
		अदृश्यत	தோன்றினான்.

ऋक्षाणां भीमवेगानां धूम्रः शत्रुनिवर्हणः । वृतः कोटिसहस्राभ्यां द्वाभ्यां समभिवर्तत ॥

शत्रुनिवर्हणः	சத்ருஸம்ஹாரக னாகிய	ऋक्षाणां	கரடிகளினுடைய
धूम्रः	தூமரன்	द्वाभ्यां	இரண்டு
भीमवेगानां	அஞ்சத்தக்க சக்தி கொண்ட	कोटिसहस्राभ्यां	ஆயிரக்கோடிகளால்
		वृतः	சூழப்பட்டவனாய்
		समभिवर्तत	வந்துசேர்ந்தான்.

महाचलनिभैर्घोरैः पनसो नाम यूथपः । आजगाम महावीर्यस्तिष्ठभिः कोटिभिर्वृतः ॥२१॥

महावीर्यः	மகாவீர்யவானுள்	घोरैः	பயங்கரமான
पनसः	பனஸன்	तिष्ठभिः	மூன்று
नाम	என்ற	कोटिभिः	கோடிகளால்
यूथपः	சேனைத்தலைவன்	वृतः	சூழப்பட்டவனாய்
महाचलनिभैः	பெரும் மலைகளை நிகர்த்து	आजगाम	வந்துசேர்ந்தான்.

नीलाञ्जनचयाकारो नीलो नामाथ यूथपः । अदृश्यत महाकायः कोटिभिर्दशभिर्वृतः ॥२२॥

नीलाञ्जनचयाकारः	கருத்த அஞ்சனமலை யை நிகர்த்த	नीलः नाम	நீலனென்பவன்
महाकायः	பெருமுடையுடைய வனும்,	दशभिः	பத்து
यूथपः	சேனைத்தலைவனுமான	कोटिभिः	கோடிகளால்
		वृतः	சூழப்பட்டவனாக
		अथ	உப்பொழுது
		अदृश्यत	வந்ததோன்றினான்.

ततः काञ्चनशैलाभो गवयो नाम यूथपः । आजगाम महावीर्यः कोटिभिः पञ्चभिर्वृतः ॥

ततः	பிறகு	गवयः नाम	கவயன் என்பவன்
काञ्चनशैलाभः	பொன்மலையை நிகர்த்தவனும்,	पञ्चभिः	ஐந்து
महावीर्यः	மகா வீர்யவானும்,	कोटिभिः	கோடிகளால்
यूथपः	சேனைத்தலைவனுமான	वृतः	சூழப்பட்டவனாய்
		आजगाम	வந்துசேர்ந்தான்.

दरीमुखश्च बलवान्पृथपोऽभ्याययौ तदा । वृतः कोटिसहस्रेण सुग्रीवं समुपस्थितः ॥ २४ ॥

बलवान्	பலவானும்	वृतः च	சூழப்பட்டவனாகவே
यूयपः	சேனைத் தலைவனுமான்	तदा	அப்பொழுது
दरीमुखः	தரீ (முகவென்ற)	अभ्याययौ	வந்துசேர்ந்தான்.
	வானான்	सुग्रीवं	சுக்ரீவனை
कोटिसहस्रेण	ஆயிரம் கோடியால்	समुपस्थितः	அணுகின்றான்.

मैन्द्रश्च द्विविदश्चोभावन्धिपुत्रौ महाबलौ । कोटिकोटिसहस्रेण वानराणामदृश्यताम् ॥ २५ ॥

महाबलौ	மகா பலவான்களும்	उभौ	இருவர்களும்
अधिपुत्रौ	அசுவினிதேவதைகளின் புதல்வர்களுமான	वानराणां	வானரர்களின்
मैन्द्रः च	மைந்தனென்பவனும்	कोटिकोटिसहस्रेण	பல்லாயிரம்கோடி
द्विविदः च	தவிர்தனென்பவனுமான்		யோடு
	மான்	अदृश्यताम्	தோன்றினார்கள்.

गजश्च बलवानीरः कोटिभिस्तिष्ठभिर्वृतः । आजगाम महातेजाः सुग्रीवस्य समीपतः ॥ २६ ॥

महातेजाः	மகா பராக்கிரமசாலியும்,	तिष्ठभिः, कोटिभिः	மூன்று கோடிகளால்
बलवान्	பலவானும்,	वृतः	சூழப்பட்டவனாய்
वीरः	வீரனுமாகிய	सुग्रीवस्य	சுக்ரீவனது
गजः च	சதுனென்பவனும்,	समीपतः	சன்னிதிக்கு
		आजगाम	வந்துசேர்ந்தான்.

ऋक्षराजो महातेजा जाम्बवान्नाम नामतः । कीटिभिर्दशभिः प्राप्तः सुग्रीवस्य वशे स्थितः ॥

महातेजाः	மகத்தான ஆற்றலுடையவரும்	नामतः	பெயரால்
ऋक्षराजः	சுருஷமன்னரும்	जाम्बवान्	ஜாம்பவானென்று
सुग्रीवस्य	சுக்ரீவனது	नाम	பெயர்பெற்ற ஆவர்
वशे	ஆளுகையில்	दशभिः	பத்து
स्थितः	இருந்தவரும்	कोटिभिः	கோடிகளோடு
		प्राप्तः	வந்துசேர்ந்தார்.

रुमण्वान्नाम विक्रान्तो वानरो वानरेश्वरम् । आययौ बलवांस्तूर्ण कोटीशतसमावृतः ॥ २८ ॥

विक्रान्तः	பராக்கிரமசாலியும்	कोटीशत-	நூறுகோடியால்
बलवान्	பலவானுமான்	समावृतः }	சூழப்பட்டவனாய்
रुमण्वान्	ருமணவான்	वानरेश्वरं	வானரமன்னனை
नाम	என்ற	तूर्ण	வினாவில்
वानरः	வானான்	आययौ	வந்து அடைந்தார்.

ततः कोटिसहस्राणां सहस्रेण शतेन च । पृष्ठतोऽनुगतः प्राप्तो हरिभिर्गन्धमादनः ॥

गन्धमादनः	கந்தமாதனன் என்பவன்	सहस्रेण च	ஆசிரக்கணக்காகவும்
कोटिसहस्राणां	ஆசிரம் கோடி களின்	पृष्ठः	பக்கலில்
हरिभिः	வானரர்களால்	अनुगतः	பின்னுடர்ந்து வரப் பட்டவனும்
शतेन	நூற்றுக்கணக்காக வும்	ततः	அப்பொழுது
		प्राप्तः	வந்துசேர்ந்தான்.

ततः पद्मसहस्रेण वृतः शङ्खशतेन च । युवराजोऽङ्गदः प्राप्तः पितृतुल्यपराक्रमः ॥ ३० ॥

पितृतुल्य- पराक्रमः	தந்தையை நிகர்த்த பராக்கிரமசாலியும்,	पद्मसहस्रेण च	நூறுகோடி கோடி யாலும்
युवराजः	இளவரசமான	वृतः	சூழப்பட்டவனும்
अङ्गदः	அங்கதன்	ततः	அப்பொழுது
शङ्खशतेन	நூறுலக்தம் கோடியா லும்	प्राप्तः	வந்துசேர்ந்தான்.

ततस्ताराद्युतिस्तारो हरिर्भीमपराक्रमः । पञ्चभिर्हरिकोटीभिर्दूरतः प्रत्यदृश्यत ॥ ३१ ॥

ताराद्युतिः	நகரத்திரம்போன்ற ஒளிகொண்டவனும்	पञ्चभिः	ஐந்து
भीमपराक्रमः	அஞ்சத்தக்க பராக் கிரமத்தையுடையவ	हरिकोटीभिः	வானரகோடிகளோடு
तारः	தாரனென்ற [ஐமான	दूरतः	வெகுதூரத்திலி ருந்து
हरिः	வானான்	ततः	அவ்விடத்திற்கு
		प्रत्यदृश्यत	வந்து கொண்டினான்.

इन्द्रजानुः कपिवीरो यूथपः प्रत्यदृश्यत । एकादशानां कोटीनामीश्वरस्तैः समावृतः ॥ ३२ ॥

वीरः	வீரனும்	एकादशानां	பதினொன்று
यूथपः	சேனைத்தலைவனும்	कोटीनां	கோடிகளின்
ईश्वरः	பிரபுவுமான	तैः	தவர்களால்
इन्द्रजानुः	இந்திரஜானு என்ற	समावृतः	சூழப்பட்டவனும்
कपिः	வானான்	प्रत्यदृश्यत	வந்ததென்றினான்.

ततो रम्भस्त्वनुप्राप्तस्तरुणादित्यसंनिभः । अयुतेनावृतथैव सहस्रेण शतेन च ॥ ३३ ॥

तरुणादित्य- सन्निभः	தீனம் சூரியனை நிகர்த்தவனான	अयुतेन एव	பதினாயிரக்கணக்காக வும்
रम्भः	ரம்பனென்பவன்	आवृतः तु	சூழப்பட்டவனாகவே
शतेन च	நூற்றுக்கணக்காக வும்	ततः	அப்பொழுது
सहस्रेण च	ஆசிரக்கணக்காகவும்	अनुप्राप्तः	வந்துசேர்ந்தான்.

ततो यूथपतिर्वीरो दुर्मुखो नाम वानरः । प्रत्यदृश्यत कोटिभ्यां द्वाभ्यां परिवृतो बली ॥

ततः	அதற்குப்பின்	नाम वानरः	என்ற வானரன்
बली	பலசாலியும்	द्वाभ्यां	இரண்டு
वीरः	ஞரனும்	कोटिभ्यां	கோடிகளால்
यूथपतिः	சேனைத்தலைவனுமா	परिवृतः	சூழப்பட்டவனாய்
दुर्मुखः	தூர்முகன் [கிய]	प्रत्यदृश्यत	வந்துதோன்றினான்.

कैलासशिखराकारैर्वानरैर्भीमविक्रमैः । वृतः कोटिसहस्रेण हनुमान्प्रत्यदृश्यत ॥ ३५ ॥

हनुमान्	ஹனுமார்	वानरैः	வானரர்களால்
कैलास- शिखराकारैः	கைலாசமலைநீய நிகர் த்த உருக்கொண்ட வர்களும்	कोटिसहस्रेण	ஆயிரம்கோடிக்கணக்க காக
भीमविक्रमैः	அஞ்சுத்தக்க பராக்கி ரமசாலிகளுமான	वृतः	சூழப்பட்டவராய்
		प्रत्यदृश्यत	வந்துசேர்ந்தான்.

नलश्चापि महावीर्यः संवृतो द्रुमवासिभिः । कोटीशतेन संप्राप्तः सहस्रेण शतेन च ॥ ३६ ॥

महावीर्यः	மகா வீர்யவானாகிய	सहस्रेण अपि	ஆயிரக் கணக்காகவும்,
नलः	நளன்	शतेन च	நூற்றுக்கணக்காக வும்,
द्रुमवासिभिः	மரங்களில் வசிப்பவர் களால்	संवृतः	சூழப்பட்டவனாய்
कोटीशतेन च	நூறுகோடிக்கணக்க காகவும்	संप्राप्तः	வந்துசேர்ந்தான்.

ततो दधिमुखः श्रीमान्कोटिभिर्दशभिर्वृतः । संप्राप्तोऽभिमतस्तस्य सुग्रीवस्य महात्मनः ॥

श्रीमान्	ஸ்ரீமானும்	दधिमुखः	ததிமுகனென்பவன்
तस्य	அந்த	दशभिः	பத்து
महात्मनः	மகாத்மாவான்	कोटिभिः	கோடிகளால்
सुग्रीवस्य	சுகீவருக்கு	वृतः	சூழப்பட்டவனாய்
अभिमतः	இஷ்டனுமான	ततः	அப்பொழுது
		संप्राप्तः	வந்துசேர்ந்தான்.

शरभः कुमुदो वह्निर्वानरो रंह एव च । एते चान्ये च बहवो वानराः कामरूपिणः ॥ ३८ ॥

आवृत्य पृथिवीं सर्वां पर्यतांश्च वनानि च । यूथपाः समनुप्राप्तास्तेषां संख्या न विद्यते ॥

आगताश्च विशिष्टाश्च पृथिव्यां सर्ववानराः ॥ ३९ ॥

शरभः	சரபன்	एते च	இவர்களும்
कुमुदः	குமுதன்	पृथिव्यां	பூமியில்
वह्निः च	வந்தியும்	कामरूपिणः	கிளைத்த ரூபமெடுக்க வல்ல
रंहः	ரம்மினென்ற	विशिष्टाः	பெரியோர்களான
वानरः एव.	வானரனும்		

बहवः	பல	सर्वा	எங்கும்
वानराः च	வானரர்களும்	पर्वतान् च	பர்வதக்களையும்
अन्ये	மற்றுமுன்ன சாதாரண	वनानि च	வனக்களையும்
सर्ववानराः च	வானர்கள் எல்லோரும்	आवृत्य	மறைத்துக்கொண்டு,
समनुप्राप्ताः	கூட்டுவ வந்த	आगताः	வந்து சென்றார்கள்.
यूथपाः च	சேனைத்தலைவர்களும்	तेषां	அவர்களுடைய
पृथिवीं	உலகை	संख्या	துகை
		न विद्यते	எண்ணமுடியாது.

आप्लवन्तः प्लवन्तश्च गर्जन्तश्च प्लवङ्गमाः । अभ्यवर्तन्त सुग्रीवं सूर्यमभ्रगणा इव ॥ ४० ॥

प्लवङ्गमाः	வானர்கள்	सूर्यं	சூரியபகவானை
आप्लवन्तः	குதித்துக்கொண்டும்	अभ्रगणाः	மேகக்கூட்டங்கள்
प्लवन्तः च	கூத்தாடிக்கொண்டும்	इव	போலவே
गर्जन्तः च	கரஜித்துக்கொண்டும்	अभ्यवर्तन्त	குழந்துகொண்டார்கள்.
सुग्रीवं	சுக்ரீவனை,		

कुर्वाणा बहुशब्दांश्च प्रहृष्टा बलशालिनः । शिरोभिर्वानरेन्द्राय सुग्रीवाय न्यवेदयन् ॥ ४१ ॥

बलशालिनः	பலசாலிகளாகிய	वानरेन्द्राय	வானரமன்னனுடைய
	ஆவர்கள்	सुग्रीवाय	சுக்ரீவனுக்கு
प्रहृष्टाः	சந்தேசமடைந்தவர்	शिरोभिः	முடிக்களைத் தாழ்த்தி
	களாய்	न्यवेदयन्	நமஸ்கரித்து தெரி
बहुशब्दान्	பலவித சப்தங்களை		வித்துக்கொண்டார்கள்.
कुर्वाणाः च	இடுகின்றவர்களாய்		

अपरे वानरश्रेष्ठाः संयम्य च यथोचितम् । सुग्रीवेण समागम्य स्थिताः प्राञ्जलयस्तदा ॥

तदा	அப்பொழுது	यथोचितं	கிதிப்பது
अपरे	மற்றமுன்ன	संयम्य च	மரியாதையெய்து,
वानरश्रेष्ठाः	வானரோத்தமர்கள்	प्राञ्जलयः	அஞ்சலிநஸ்தர்
सुग्रीवेण	சுக்ரீவரை		களாய்
समागम्य	அடைந்து,	स्थिताः	காத்தகின்றார்கள்.

सुग्रीवस्त्वरितो रामे सर्वास्तान् वानरर्षभान् । निवेदयित्वा धर्मज्ञः स्थितः प्राञ्जलिब्रवीत् ॥

धर्मज्ञः	தர்மஞ்ஞான	निवेदयित्वा	தெரிவித்துவிட்டு,
सुग्रीवः	சுக்ரீவன்	तान्	அந்த
त्वरितः	காலதாமதம் செய்யா	वानरर्षभान्	வானரோத்தமர்கள்
	தவனாய்	सर्वान्	எல்லோரையும்
प्राञ्जलिः	கைகூப்பி		பார்த்து
स्थितः	நின்றുകொண்டு	अब्रवीत्	பின் வருபாறு
रामे	மூராயிடத்தின்		ஆஞ்ஞாபித்தான்.

यथासुखं पर्वतनिर्झरेषु वनेषु सर्वेषु च वानरेन्द्राः ।

निवेशयित्वा विधिवद्बलानि बलं बलज्ञः प्रतिपत्तुमीष्टे

॥ ४४ ॥

वानरेन्द्राः

“வானரோத்தமர்
கனோ !

निवेशयित्वा

தங்கியிருக்கச்
செய்துவிட்டு,

पर्वतनिर्झरेषु

மலையருளிகளிலும்

बलज्ञः

தனது சைன்யத்தை
பறிந்தவன்

सर्वेषु च

எல்லா

वनेषु

காடுகளிலும்

बलं

தனது சைன்யத்தை

यथासुखं

சென்கரியப்படி

विधिवत्

முறைப்படி

बलानि

சைன்யங்களை

प्रतिपत्तुं ईष्टे

பாதுகாக்கவேண்டும்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

किष्किन्धाकाण्डे एकोनचत्वारिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 10920

किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकाः 1668

चत्वारिंशः सर्गः—நாற்பதாவது ஸர்க்கம் ॥ ४० ॥

प्राच्यां विनतप्रेषणम्—சிழக்கு திக்கில் “வினதன்” என்ற வானரனையனுப்புவது.

अथ राजा समुद्धार्यः सुग्रीवः पुवगेश्वरः । उवाच नरशार्दूलं रामं परबलार्दनम् ॥ १ ॥

अथ

அப்பொழுது

परबलार्दनं

சத்ருசைன்யத்தை

समुद्धार्यः

எண்ணம் முற்றப்

அழிக்கும்

பெற்றவனும்,

पुवगेश्वरः

வானரர்களுக்கு சசன

नरशार्दूलं

புருஷோத்தமராகிய

सुग्रीवः

சுக்ரீவ

[மரண

रामं

ஸ்ரீராமரைப் பார்த்து

राजा

மன்னன்

उवाच

மொழிந்தான்.

आगता विनिविष्टाश्च बलिनः कामरूपिणः ।

वानरा वारणेन्द्राभा ये मद्विषयवासिनः ॥

ये

“எவர்கள்

कामरूपिणः

நினைத்த ரூபமெடுக்க

मद्विषयवासिनः

எனது தேசத்தில்

ஸல்லவர்களுமான

வசிக்கின்றவர்களும்,

वानराः

வானரர்களோ

அவர்கள்

वारणेन्द्राभाः

யானரபரசுகளை நிகர்த்

आगताः

வந்துவிட்டார்கள்.

வைகளும்;

विनिविष्टाः च

வசதியாய் வைக்கப்

பட்டிருக்கிறார்கள்.

बलिनः

பலராளிகளும்,

त इमे बहुविक्रान्तैर्हरिभिर्भीमविक्रमैः । आगता वानरा घोरा दैत्यदानवसन्निभाः ॥ ३ ॥

ते

ஆந்த

बहुविक्रान्तैः

அளவுகடந்த ஆற்ற

इमे

இந்த

லுடையவர்களும்

घोराः

அஞ்சத்தக்க

भीमविक्रमैः

அனலில்லாத ஆண்

दैत्यदानवसन्निभाः

தைத்யதானவர்களை

மையுடையவர்களு

நிகர்த்த

हरिभिः

வானரர்களோடு [மன

वानराः

வானரர்கள்

आगताः

வந்திருக்கிறார்கள்.

ख्यातकर्मापदानाश्च बलवन्तो जितकुमाः । पराक्रमेषु विख्याता व्यवसायेषु चोत्तमाः ॥

ख्यातकर्मा- } “நற்றொழி லும் நல்லொ
படானா: च } முக்கமும் உடைய
வர்கள்;

बलवन्तः வலியுள்ளவர்கள்;

जितकुमाः இளைப்பில்லாதவர்

கள்;

पराक्रमेषु சத்துருக்களைத்தாக்க
विख्याता: கும் விஷயங்களில்
பிரசித்தி பெற்றவர்
கள்.

व्यवसायेषु சமயத்திற்கு வேண்
டிய உபாயங்களில்

उत्तमा: च தேர்த்தவர்கள்.

पृथिव्यम्बुचरा राम नानानगनिवासिनः । कोटयोवाश्च इमे प्राप्ता वानरास्तव किङ्कराः ॥

पृथिव्यम्बुचरा: “பூமியிலும் ஜலத்தி
லும் வசிப்பவர்கள்;

नानानग- } பல மலைகளிலும்
निवासिनः } வசிக்கின்றவர்கள்;

कोटयोवा: எத்தனை யோ கோடி க்
கணக்காக

प्राप्ता: வந்திருக்கின்றார்கள்.

राम ஸ்ரீராம!

इमे இந்த

वानरा: च வானரர்கள் எல்லோ

तव தேவரீரது [ருமே

किङ्करा: ஏவனாளர்கள்.

निदेशवर्तिनः सर्वे सर्वे गुरुहिते रताः । अभिप्रेतमनुष्ठातुं तव शक्यन्त्यरिन्दम ॥ ६ ॥

अरिन्दम “சத்ருசம்ஹாரகரே!

सर्वे எல்லோரும்

निदेशवर्तिनः ஆக்ஷேபப்படி நடப்ப

सर्वे எல்லோரும் [வர்கள்.

गुरुहिते எஜமானனுக்கு நன்

மைசெய்வதில்

रता: ஊக்கமுடைவர்கள்.

तव தேவரீரது

अभिप्रेतं திருவுனத்

தினுள்ளதை

अनुष्ठातुं செய்துமுடிக்க

शक्यन्ति ஏற்றவர்களாவார்கள்.

यन्मन्यसे नरव्याघ्र प्राप्तकालं तदुच्यताम् । त्वत्सैन्यं त्वद्वशे युक्तमाज्ञापयितुमर्हसि ॥ ७ ॥

नरव्याघ्र “புருஷோத்தம!

यत् எதை

प्राप्तकालं ஏற்ற காலமாக

मन्यसे திருவுனத்தில் கொண்

तत् அது [டிருக்கிறீரோ

उच्यतां அருளிச்செய்யப்

பாட்டும்.

त्वद्वशे தேவரீரது ஆக்கொ

युक्तं இருக்கும் [யில்

त्वत्सैन्यं தேவரீரது சைன்

யத்தை

आज्ञापयितुं எட்டளை செய்ய

अर्हसि திருவுள்ளம் கொள்ள

வேண்டும்.

काममेषामिदं कार्यं विदितं वीर तच्चतः । तथाऽपि तु यथातत्त्वमाज्ञापयितुमर्हसि ॥ ८ ॥

वीर “சூரரே!

इदं कार्यं இக்கக் காரியமானது

तच्चतः உள்ளபடி

एषां இவர்களுக்கு

विदितं तु தெரிந்த விஷயமே.

तथापि அப்படியிருந்தாலும்

यथातत्त्वं நடக்கவேண்டிய

படியே

कामं { திருவுள்ளத்தில் எப்

படியிருக்கிறதோ

அப்படியே

आज्ञापयितुं ஆத்தூபிக்க

अर्हसि திருவுள்ளம்

கொள்கிராக.

इति ब्रुवाणं सुग्रीवं रामो दशरथात्मजः । बाहुभ्यां संपरिष्वज्य इदं वचनमब्रवीत् ॥ ९ ॥

दशरथात्मजः	தசரதரின் புதல்வ	बाहुभ्यां	இரு கரங்களாலும்
रामः	ஸ்ரீராமர் [ராம	संपरिष्वज्य	கட்டி, த்தழுவி,
इति	மேற்கண்டவாறு	इदं	இனிவருகிற
ब्रुवाणं	பேசுகிற	वचनं	சொல்லை
सुग्रीवं	சுகீரினை	अब्रवीत्	சொன்னார்.

ज्ञायतां सौम्य वैदेही यदि जीवति वा न वा । स च देशो महाप्राज्ञ यस्मिन्वसति रावणः ॥

सौम्य	“ஆப்பா !	यस्मिन्	எவ்விடத்தில்
महाप्राज्ञ	பேரிவரனா !	रावणः	ராவணன்
वैदेही	இனகி	वसति	வசிக்கிறாளை
जीवति यदि वा	உயிரோடு ருக்கிறானா	सः देशः च	அந்த தேசமும்
न वा	இல்லையா என்பதும்	ज्ञायताम्	அறியப்படட்டும்.

अभिगम्य तु वैदेहीं निलयं रावणस्य च । प्राप्तकालं विधास्यामि तस्मिन्काले सह त्वया ॥

रावणस्य	“ராவணனது	कारे	சமயத்தில்
निलयं च	இருப்பிடத்தையும்	प्राप्तकालं	காலத்திற்கேற்றதை
वैदेहीं तु	வைதேஹியைப் பற்றியும்	त्वया	உன்னோடு
अभिगम्य	அறிந்தபின்,	सह	கூட
तस्मिन्	அந்த	विधास्यामि	ஆலோசனை செய்கிறேன்.

नाहमस्मिन्प्रभुः कार्ये वानरेश न लक्ष्मणः । त्वमेव हेतुः कार्यस्य प्रभुश्च पुत्रगेश्वर ॥ १२ ॥

वानरेश	“வானரமன்னா !	लक्ष्मणः न च	லக்ஷ்மணனும் இல்லை ;
अस्मिन्	இந்த	पुत्रगेश्वर	வானரமன்னா !
कार्ये	காரியத்தில்	कार्यस्य	காரியத்தை
प्रभुः	ஆக்ஞாபிக்கும் உரி சமயபற்றவன்	प्रभुः	ஆக்ஞாபிக்குமதிகார முடைய
अहं	நானும்	हेतुः	காரணி
न	இல்லை;	त्वं एव	நீரே.

त्वमेवाज्ञापय विभो मम कार्यविनिश्चयम् । त्वं हि जानासि यत्कार्यं मम वीर न संशयः ॥

विभो	“மன்னா !	मम	எனக்கு
मम	எனது	यत् कार्यं	ஆகவேண்டிய காரியம்
कार्यविनिश्चयं	காரியத்தில் செய்ய நீரே [வேண்டியதை	त्वं हि	நீரே
त्वं एव	கட்டினாரிடம்.	जानासि	கன்றாய் அறிவீர்;
आज्ञापय	ஞானே !	संशयः न	இதில் சந்தேகமில்லை.

सुहृद्द्वितीयो विक्रान्तः प्राज्ञः कालविशेषवित् । भवानस्मद्विते युक्तः सुकृतार्थोऽर्थवित्तमः ॥

भवान्	“நீ	அஸ்மதீதே	எனக்கு நன்மை
சுஹ்ருத்விதீய:	சிறீனகிதர்களைக் கை	யுக்த:	செய்வதில்
	விடாத னுனைவன் ;	சுகுதார்த:	ஆஸக்தியுடையவன் ;
விக்ரான்த:	ஆண்மைபுன்னவன்,		நன்கு ஆராய்ந்து காரி
பிராஜ:	எல்லாமறிந்தவன் ;		யங்களை செய்கிறவன் ;
காலவிசேஷவீத்	காலத்திற்கேற்றவை	அர்தவீத்தம:	{ காரியங்களின் நாட்
	களை ஆறிந்தவன்.		பங்களை அறிந்தவர்
			களில் சிறந்தவன்.”

एवमुक्तस्तु सुग्रीवो विनतं नाम यूथपम् । अब्रवीद्रामसन्निध्ये लक्ष्मणस्य च धीमतः ॥
शैलामं मेघनिर्घोषमूर्जितं प्लवगेश्वरः ॥ १५ ॥

एवं	இவ்வாறு	शैलामं	மலைபோன்றவனும்,
उक्तः	ஆகவேஔபெற்ற	मेघनिर्घोष	மேகம்போல் கர்ஜிக்
प्लवगेश्वरः	வானரமன்னனான		கின்றவனும்,
सुग्रीवः तु	சுகரீவனே	ऊर्जितं	அதிக ஆற்றலுடைய
रामसन्निध्ये	மூராமருடைய		வனும்,
	முன்னிலையில்,	यूथपं	சேனைத்தலைவனுமான
धीमतः	புத்திமானாகிய	विनतं नाम	வினதனைப்பவனைப்
लक्ष्मणस्य च	லக்ஷ்மணருடைய		பார்க்கு
	முன்னிலையிலும்,	अब्रवीत्	பின்வருமாறு
			ஆகஔபித்தான்.

सौमसूर्यात्मजैः सार्धं वानरैर्वानरोत्तम । देशकालनयैर्युक्तः कार्याकार्यविनिश्चये ॥ १६ ॥
वृतः शतसहस्रेण वानराणां तरस्विनाम् । अधिगच्छ दिशं पूर्वां सशैलवनकाननाम् ॥

वानरोत्तम	“வானரோத்தம!	कार्याकार्य-)	செய்யத்தகுந்தத,
	சந்திரன் சூரியன்	विनिश्चये)	செய்யத்தகாதது
सौमसूर्यात्मजैः	{ இவர்களின் புதல்		இவைகளை ஆராய்ந்
	வர்களாகிய		தரிவதில்
वानरैः	வானரர்களோடு	देशकालनयैः	தேசம், காலம், உபாய
सार्धं	கூட		மவைகளோடு
तरस्विनां	பலதரஸிகளான	युक्तः	உபயோகப்படுகனாகவும்
वानराणां	வானரர்களின்	सशैलवनकाननां	மலை, காடு. சோலைகள்
शतसहस्रेण	நூறு அகிரத்தால்		இவைகளோடுகூடிய
वृतः	சூழப்பட்டவனாகவும்	पूर्वा	கிழக்கு
		दिशं	திக்குக்கு
		अधिगच्छ	செல்.

तत्र सीतां च वैदेहीं निलयं रावणस्य च । मार्गध्वं गिरिदुर्गेषु वनेषु च नदीषु च ॥१८॥
 नदीं भागीरथीं रम्यां यामुनं च महागिरिम् ॥ १९ ॥
 सरस्वतीं च सिन्धुं च शोणं मणिनिभोदकम् । महीं कालमहीं चैव शैलकाननशोभिताम् ॥
 ब्रह्मपालान्विदेहांश्च मालवान्काशिकोसलान् । मागधान् महाग्रामान् पुण्ड्रान्वङ्गान्स्थैव च ॥
 पत्तनं कोशकाराणां भूमिं च रजताकराम् ॥ २१ ॥

तत्र	“அக்கு	வஹமாலாந்	பிரம்மபாலமென்னும்
गिरिदुर्गेषु	மலைகளிலும் குகைகளிலும்	विदेहान् च	தேசங்களிலும்
वनेषु च	வனங்களிலும்,	मालवान्	விதேகதேசங்களிலும்
नदीषु च	நதிகளிலும்,	काशिकोसलान्	மாவதேசங்களிலும்
रम्यां	அழகிய		காசி, கோஸல
भागीरथीं	பாகிரதி		தேசங்களிலும்
नदीं	நதியிலும்	मागधान् च	மகதநாடுகளிலும்
यामुनं	யாமுனமென்ற	पुण्ड्रान् च	புண்டரநாடுகளிலும்
महागिरिं	மகா பர்வதத்திலும்	वङ्गान् एव	வங்கநாடுகளிலும்
सरस्वतीं च	ஸர்ஸ்வதி நதியிலும்,	कोशकाराणां	கோசகாரர்கள் என்
सिन्धुं च	சிந்துநதியிலும்		னும் ராஜாங்களுடைய
मणिनिभोदकं	மாணிக்கத்தை நிகர்த்த	पत्तनं	பட்டணத்திலும்
	த ஜலத்தையுடைய	रजताकरां	ரஜதாகாரமென்னும்
शोणं	சோணநதியிலும்	भूमिं च	பிரதேசத்திலும்
शैलकानन-}	மலைகளாலும் வனங்	तथा	அவ்வண்ணமே
शोभितां }	ளாலும் அழகுறவாய்	महाग्रामान्	பெரும் கிராமங்களிலும்
	நது விளங்கும்	वैदेहीं	விதேகமன்னரின்
महीं च	மகி என்னும் நாட்டிலும்		புதல்வியாகிய
		सीतां च	சீதாதேவியையும்
कालमहीं एव	காலமகி என்னும்	रावणस्य	ராவணனுடைய
	நாட்டிலும்	निलयं च	இருப்பிடத்தையும்
		मार्गध्वम्	தேடுங்கள்.

सर्वमेतद्विचेतव्यं मृगयद्भिस्ततस्ततः । रामस्य दयितां भार्यो सीतां दशरथस्तुषाम् ॥२२॥

दशरथस्तुषां	தசரதரின் மருமையும்	सीतां	சீதாதேவியை
रामस्य	ராமருடைய	ततस्ततः	அங்கங்கு
दयितां	அன்பிற்கு பாத்திர	मृगयद्भिः	தேடுகின்ற உங்களால்
	மரகிய	एतत् सर्वं	இதெல்லாமும்
भार्यो	மனைவியுமான	विचेतव्यम्	தேடத்தக்கது.

समुद्रमवगाढांश्च पर्वतान्यत्तनानि च । मन्दरस्य च ये कोटिं संश्रिताः केचिदायताम् ॥
 कर्णप्रावरणाश्चैव तथा चाप्योष्ठकर्णकाः । घोरलोहमुखश्चैव जवनाश्चैकपादकाः ॥ २४ ॥
 अक्षया बलवन्तश्च पुरुषाः पुरुषादकाः । किराताः कर्णचूडाश्च हेमाङ्गाः प्रियदर्शनाः ॥

आममीनाशनास्तत्र किराता द्वीपवासिनः । अन्तर्जलचरा घोरा नरव्याघ्रा इति श्रुताः ॥
एतेषामालयाः सर्वे विचेयाः काननौकसः ॥ २६ ॥

समुद्रं "ஸமுத்திரத்தையும்
अवगाढान् மறைந்த இடங்களை
पर्वतान् பர்வதக்களையும் [யும்
पत्तनानि च பட்டணங்களையும்
मन्दरस्य மந்தரமலையினது
आयतां பெருக்த
कोटिं च கொடுமுடியையும்
ये केचित् ஏதோ சிலர்
संश्रिताः ஆடைந் திருக்கின்றனர் .
கன்.
कर्णप्रावरणाः च கர்ணப் பிராவணர்கள்
என்பவர்களும்
ओष्ठकर्णकाः च ஓஷ்டகர்ணகர் என்ப
வர்களும்
घोरलोहमुखाः च கோரலோகமுகசென்
பவர்களும்
जवनाः च ஜவனர்கள் என்பவர்
களும்
एकपादकाः च ஏகபாதகர்கள் என்ப
வர்களும்
अक्षयाः एव அக்ஷயரென்பவர்
களும்
बलवन्तः பலராலிகளாகிய
पुरुषादकाः புருஷாதகர்கள்
என்னும்

पुरुषाः च மானிடர்களும்
किराताः तथा கிராதர் என்பவர்களும்
कर्णचूडाः च கர்ணசூடர்கள் என்ப
வர்களும்
प्रियदर्शनाः அழகிய தோற்றமு
டைய
हेमाङ्गः நேறுமங்குர் என்பவர்
तस्य அங்கே [களும்
द्वीपवासिनः தீவீபங்களில்
வசிக்கும்
आममीनाशनाः பச்சைமீன்களைத்தின்
னும்
किराताः एव கிராதர் என்பவர்
களும்
नरव्याघ्राः நரவியாக்கிரர்கள்
इति என்று
श्रुताः ஆழைக்கப்படும்
घोराः பயங்கரமான
अन्तर्जलचराः अपि ஜலத்தினுள் வசிப்பவர்
களுமாகிய இவர்கள்
काननौकसः வனவானிகள்
एतेषां இவர்களையுடைய
आलयाः இருப்பிடங்கள்
सर्वे எல்லாமும்
विचेयाः தேடத்தக்கவைகள்.

गिरिभिर्ये च गम्यन्ते पुवनेन पुवेन च । रत्नवन्तं यवद्वीपं सप्तराज्योपशोभितम् ॥
सुवर्णकुड्यकं चैव सुवर्णाकरमण्डितम् ॥ २७ ॥
यवद्वीपमतिक्रम्य शिशिरो नाम पर्वतः । दिवं स्पृशति शृङ्गेण देवदानवसेवितः ॥ २८ ॥
एतेषां गिरिदुर्गेषु प्रभूतेषु वनेषु च । मार्गध्वं सहिताः सर्वे रामपर्वा यशस्विनीम् ॥ २९ ॥

यवद्वीपं "யவத் தீபத்தை
अतिक्रम्य தாண்டி;
शिशिरो नाम சிசிரமென்ற
पर्वतः ஒரு மலையிருக்கிறது.
देवदानवसेवितः { தேவர்களுக்கும் அசு
ரர்களாலும் வசிக்
கப்பெற்றது.

दिवं ஆகாயத்தை
शृङ्गेण கொடுமுடியால்
स्पृशति தொடுகிறது.
ये எவைகள்
पुवनेन பறந்தோ
पुवेन च பாய்ந்தோ
गिरिभिः च மலைகளில் தங்கியோ

गम्यन्ते	அடையப்படுகின்றனவே,	सप्तराज्योप- शोभितं	ஏழு ராஜ்யங்களைநாடு அழகுவாய்ந்து விளங்குகிறதும்,
एतेषां गिरिगुणेषु प्रभूतेषु वनेषु च सर्वे सहिताः	இவைகளுடைய மலை தூர்க்கங்களிலும் பனி வனங்களிலும் நீங்கெல்லோரு மாய்ச் சேர்ந்து	रत्नवन्तं	ரத்னங்களால் நிறைந் தனுமான
यशस्विनीं रामपत्नीं मार्गध्वं	புகழ்படைத்த ஸ்ரீராமரது பத்தி தேடுங்கள் ; [னியை	यवद्वीपं सुवर्णाकरमण्डितं सुवर्णकुण्डलं एव च	யவத்வீபத்திலும் தங்கச் சரங்கங்கள் நிறைந்த சுவர்ணகுட்டியகமெ னும் த்வீபத்திலும், அப்படியே தேடுங்கள்.

ततो रक्तजलं शोणमगाधं शीघ्रगामिनम् । गत्वा पारं समुद्रस्य सिद्धचारणसेवितम् ॥
तस्य तीर्थेषु रम्येषु विचित्रेषु वनेषु च । रावणः सह वैदेया मार्गितव्यस्ततस्ततः ॥३१॥

समुद्रस्य सिद्धचारण- सेवितं	சமுத்திரத்திலுடைய சித்தர்களாலும் சார ணர்களாலும் வசிக் கப்பெற்ற	गवा तस्य रम्येषु तीर्थेषु विचित्रेषु वनेषु च ततस्ततः रावणः वैदेया सह मार्गितव्यः	அடைந்து, அதன் அழகிய நீர்த்தகட்டங்களிலும் விசித்திரமான வனங்களிலும் எல்லாவிடங்களிலும் ராவணன் சேதாதெவியோடு கூட தேடப்படவேண்டிய வன்.
पारं ततः अगाधं शीघ्रगामिनं रक्तजलं शोणं	அக்கரையையும் அவ்விடத்தில் மிக ஆழமானதும் பிரவாகம் ஏடுத்து ஓடுகிறதுமான சிவந்த ஜலமுடையது மான் சேரணமெனும் நதத்தை		

पर्वतप्रभवा नद्यः सुरम्या बहुनिष्कुटाः । मार्गितव्या दरीमन्तः पर्वताश्च वनानि च ॥३२॥

पर्वतप्रभवाः नद्यः सुरम्याः बहुनिष्कुटाः	பர்வதங்களிலிருந்து தோன்றிய நதிகளிலும் மிக அழகிய பல உத்பாணவனங்க ளும்	दरीमन्तः पर्वताः च मार्गितव्याः वनानि च	குகைகளடர்ந்த மலைகளும் தேடப்படவேண்டிய காடுகளும் [வைகள், அப்படியே தேடப்பட வேண்டியவைகள்.
---	--	---	--

ततः समुद्रद्वीपांश्च सुभीमान्द्रुमर्हथ ॥ ३३ ॥

ऊर्मिमन्तं समुद्रं च क्रोशन्तमनिलोद्धतम् ॥ ३४ ॥

ततः अनिलोद्धतं क्रोशन्तं ऊर्मिमन्तं	“அதன்மேல் காற்றினால் மோது முழங்கும் [ண்டு அலைகளோடுகூடிய	समुद्रं च सुभीमान् समुद्रद्वीपान् च द्रुमर्हथ	சமுத்திரத்தையும் மிக அபாயகரமான சமுத்திரத்தின் நிவுகளையும் பார்க்கக் கடவீர்கள்.
--	--	--	--

तत्रासुरा महाकायाऽऽयां गृह्णन्ति नित्यशः । ब्रह्मणा समनुज्ञाता दीर्घकालं बुभुक्षिताः ॥

தவ	அவ்விடத்தில்	समनुज्ञाताः	அனுக்கிரகிக்கப்
महाकायाः	பெருவுடலையுடைய		பெற்றவர்களாய்
असुराः	ஆசுரர்கள்	नित्यशः	எப்பொழுதும்
दीर्घकालं	நெடுங்காலம்	आयां	சிழை
बुभुक्षिताः	பசிக்கொண்டவர்களாய்	गृह्णन्ति	பற்றியெழுக்கிறார்கள்.
ब्रह्मणा	பிரம்மதேவரால்		

तं कालमेघप्रतिमं महोरगनिषेधितम् । अभिगम्य महानादं तीर्थेनैव महोदधिम् ॥ ३६ ॥
ततो रक्तजलं भीमं लोहितं नाम सागरम् । गता द्रक्ष्यथ तां चैव बृहतीं कूटशाल्मलीम् ॥

कालमेघप्रतिमं	காலமேகம் போன்ற	लोहितं नाम	லோகிதமென்ற
	தும்	सागरं	சமுத்திரத்தை
महोरगनिषेधितं	பெரும்பாம்புகளால்	तीर्थेन एव	ஏற்ற உபாயத்துட
	வசிக்கப்பெற்றதும்,		னையே
महानादं	பேரொலியுடையது	गताः	சென்றவர்களாய்
तं	அந்த [மான	तां	அந்த
महोदधि	சமுத்திரத்தை	बृहतीं	பெரிய
अभिगम्य	அடைந்து,	कूटशाल्मलीं	பிரதானமான தீவ
ततः	அதிலிருந்து	एव च	மாத்மையும்
रक्तजलं	சிவந்த நீரையுடையதும்	द्रक्ष्यथ	பார்ப்பீர்கள்.
भीमं	அபரயகரமானதும்		

गृहं च वैनतेयस्य नानारत्नोपशोभितम् । तत्र कैलाससङ्काशं विहितं विश्वकर्मणा ॥ ३८ ॥

तत्र च	அங்கேயே	वैनतेयस्य	சுருடபகவானது
कैलाससङ्काशं	கைலாஸ பர்வதத்	गृहं	மாளிகையானது
	தை நிகர்த்த	विश्वकर्मणा	விசுவகர்மானினால்
नानारत्नोप-	} நானாவித ரத்னங்க	विहितम्	விதிக்கப்பட்டிருக்கி
शोभितं			றது.
	ளாஸழகுபாய்ந்து		
	விளங்குகிறதுமான்		

तत्र शैलनिभा भीमा मन्देहा नाम राक्षसाः । शैलशृङ्गेषु लम्बन्ते नानारूपा भयावहाः ॥

तत्र	அங்கே	नानारूपाः	பல் உருவங்களாற்று
शैलनिभाः	மலை போன்றவர்களும்	भयावहाः	அச்சத்தை விளைவிக்க
भीमाः	கொடியவர்களுமான்		கின்றவர்களாய்
मन्देहाः नाम	மந்தேகர்கள் என்ற	शैलशृङ्गेषु	மலைச்சிகரங்களில்
राक्षसाः	ஆசுரர்கள்	लम्बन्ते	தொங்குகின்றார்கள்.

ते पतन्ति जले नित्यं सूर्यस्योदयनं प्रति । निहता ब्रह्मतेजोभिरहन्यहनि राक्षसाः ॥
अभितप्ताश्च सूर्येण लम्बन्ते स्म पुनः पुनः ॥ ४१ ॥

ते	அந்த	சூர்ய	சூர்யபகவானுலே
राक्षसाः	அரக்கர்கள்	अभितप्ताः च	தகிக்கப்பட்டவர்
सूर्यस्य	சூர்யபகவானது		களையும்
उदयनं प्रति	உதயத்தின் ஹேது	नित्यं	பிரதிதினமும்
	வாய்	जले	ஜலத்தில்
अहनि अहनि	பிரதிதினமும்	पतन्ति	விழுக்கின்றார்கள்;
ब्रह्मतेजोभिः	காயத்ரீ பிரபவங்க	पुनः पुनः	பெயர்த்தும்
	ளால்		பெயர்த்தும்
निहताः	துறத்தப்பட்டவர்	लम्बन्ते स्म	தொக்கிக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.
	களையும்		

ततः पाण्डुरमेघाभं क्षीरोदं नाम सागरम् । गता द्रक्ष्यथ दुर्धर्षा मुक्ताहारमिवोर्मिभिः ॥

दुर्धर्षाः	எதற்கும் சலியாத	इव	போலிருக்கிறதும்,
	வர்களே !	पाण्डुरमेघाभं	வெள்ளிமேகம் போன்
ततः	அவ்விடத்திலிருந்து		றதுமான
गताः	சென்றவர்களாய்	क्षीरोदं नाम	கதிரோதமென்ற
कर्मिभिः	அலைகளால்	सागरं	கடலை
मुक्ताहारं	முத்துபாலையை	द्रक्ष्यथ	காண்பீர்கள்.

तस्य मध्ये महाञ्चेत ऋषभो नाम पर्वतः । दिव्यगन्धैः कुसुमितै राजतैश्च नगैर्वृतः ॥ ४२ ॥

तस्य	அதன்	नगैः	மாக்களால்
मध्ये	மத்தியிலே	वृतः	சூழப்பெற்றதும்
दिव्यगन्धैः	திவ்ய வாசனையுள்ள	महान्	பெரிய
कुसुमितैः	புஷ்பங்களை யுடைய	श्वेतः	வெள்ளிய
	தும்	ऋषभः नाम	விருஷபமென்ற
राजतैः च	வெள்ளியுமான	पर्वतः	பர்வதமிருக்கிறது.

सरश्च राजतैः पद्मैर्ज्वलितैर्हमकेसरैः । नाम्ना सुदर्शनं नाम राजहंसैः समाकुलम् ॥ ४३ ॥

ज्वलितैः	ஜ்வலிக்கின்ற	समाकुलं	நிறைந்துள்ளதும்
हमकेसरैः	பொன் கிஞ்சலக்கங்	नाम्ना	பெயரால்
	களையுடைய	सुदर्शनं नाम	சுதர்சனமெனப்
राजतैः	வெள்ளி		பெயர் பெற்ற
पद्मैः	தாமரைகளும்	सरः	ஞர் பொய்கை
राजहंसैः	அரசவன்னங்க	च	அப்படியே இருக்கிறது.
	ளதும்		

विबुधाश्चारणा यक्षाः किन्नराश्चाप्सरोगणाः । हृष्टाः समभिगच्छन्ति नलिनीं तां रिरंसवः ॥

विबुधाः	“தேவர்களும்	हृष्टाः	சந்தோஷமடைந்தவர்களாய்
चारणाः	சாரணர்களும்	रिरंसवः	{ உல்லாசமாய்க்காலம் கழிக்க எண்ணங் கொண்டவர்களாய்
यक्षाः	யக்ஷர்களும்	तां	அந்த
किन्नराः	கின்னரர்களும்	नलिनीं	ஒடைக்கு
अप्सरोगणाः च	அப்ஸரக்கூட்டங் களும்	समभिगच्छन्ति	வருகின்றார்கள்.

क्षीरोदं समतिक्रम्य गता द्रक्ष्यथ वानराः । जलोदं सागरश्रेष्ठं सर्वभूतभयावहम् ॥ ४६ ॥

वानराः	“வானர்களே !	सर्वभूतभयावहं	{ உயிர்க்கூட்டங்களெல் ளாவற்றையும் அஞ் சச்செய்யும்
क्षीरोदं	க்ஷீரோதமென்னும் சமுத்திரத்தை	सागरश्रेष्ठं	சமுத்திரங்களில் சிறந்ததாகிற
समतिक्रम्य	கடந்து	जलोदं	ஜலோதமென்பதை
गताः	அப்பால் சென்றவர் களாய்	द्रक्ष्यथ	காண்பீர்கள்.

तत्र तत्कोपजं तेजः कृतं हयमुखं महत् । अस्याद्भुतं महावेगमोदनं सचराचरम् ॥ ४७ ॥

तत्र	“அவ்விடத்தில்	हयमुखं	குதிரைமுகத்துடனி
तत्	{ அந்தப்பிரவீரத்தமா ன (அதாவது ஓனர் வமுனிவரது கோப த்தால் விரோத)	तेजः	படவாக்னி
कोपजं	கோபத்தால் விரோத தனும்	कृतं	வைக்கப்பட்டிருக்
अद्भुतं	ஆச்சரியகரமானதும்	अस्य	இதற்கு [சிறது.
महत्	உக்கிரமானதும்	महावेगं	மகாவேகத்துடன் வரும்.
		सचराचरं	சாசரமுள்ளிட்ட அ
		ओदनम्	உணவும். [இனத்தும்

तत्र विक्रोशतां नादो भूतानां सलिलौकसाम् । श्रूयते च समर्थानां दृष्ट्वा तद्ब्रह्वामुखम् ॥

तत्र	“அவ்விடத்தில்	समर्थानां	வலுக்கொண்டவை களும்
तत्	அந்த	विक्रोशतां	அனறம்
ब्रह्वामुखं	வடவாமுகாக்னியை	भूतानां	பிரானிகளுடைய
दृष्ट्वा	கண்டு,	नादः च	சத்தமும்
सलिलौकसां	இலத்தில் வசிக்கிற வைகளும்	श्रूयते	கேட்பப்படுகிறது.

जलदस्योत्तरे तीरे योजनानि त्रयोदश । जातरूपशिलो नाम महान्कनकपर्वतः ॥ ४९ ॥

जलदस्य "ஜலதமெனும் சமுத்
திரத்திற்கு
उत्तरे तीरे வட கரைவில்
त्रयोदश } பதிமூன்று யோஜனை
योजनानि } தூரத்தில் (நூற்று
நான்று மைல் தூரத்
திற்கப்பால்)

महान् பெரிய
जातरूपशिलः नाम ஜா தரூபசிலமென்ற
कनकपर्वतः பொன்மலையிருக்கி

றது.

तत्र चन्द्रप्रतीकाशं पद्मगं धरणीधरम् । पद्मपत्रविशालाक्षं ततो द्रक्ष्यथ वानराः ॥ ५० ॥

आसीनं पर्वतस्याग्रे सर्वदेवनमस्कृतम् । सहस्रशिरसं देवमनन्तं नीलवाससम् ॥ ५१ ॥

वानराः "வானரர்களால் !
तस्य அங்கே
पर्वतस्य மலையினது
अग्रे உச்சியில்
आसीनं எழுந்தருளியிருக்கி
றவரும்,

सर्वदेवनमस्कृतं { தேவர்கள் எல்லோராலும்
வணங்கப்படுகி
றவரும்,
सहस्रशिरसं ஆயிரம் தலைகளை
யுடையவரும்,
नीलवाससं நீல ஆடை தரித்த
வருமான

चन्द्रप्रतीकाशं சந்திரன்போன்ற பிர
காசமுடையவரும்,
धरणीधरं உலகைத்தாங்குகிற
வரும்,
पद्मपत्र- } தாமரையிதழ்போன்
विशालाक्षं } ற அகன்ற கண்களை
யுடையவரும்,

अनन्त அனந்தரென்ற
पद्मगं देवं பன்னகக்கடவுளை
ततः அப்பொழுது
द्रक्ष्यथ காண்பீர்கள்.

त्रिशिराः काञ्चनः केतुस्तालस्तस्य महात्मनः । स्थापितः पर्वतस्याग्रे विराजति सवेदिकः ॥

पर्वतस्य "மலையின்
अग्रे உச்சியில் [யதும்
त्रिशिराः மூன்றுதலைகளை யுடை-
काञ्चनः பொன்னாலானதும்
सवेदिकः வேதியுடனிருக்கிறது
மான

तालः ஓர் பனைமரமானது
स्थापितः ஸ்தாபிக்கப்பட்டு
महात्मनः மகாத்மாவான
तस्य அவருக்கு
केतुः கொடியாக
विराजति விளங்குகிறது.

॥ ५३ ॥

पूर्वस्यां दिशि निर्माणं कृतं तत्तिदशेश्वरैः

तत् "அது
त्रिदशेश्वरैः தேவோத்தமர்களால்
पूर्वस्यां கிழக்கு

दिशि திசையில்
निर्माणं எல்லையாக
कृतम् செய்யப்பட்டது.

ततः परं हेमपयः श्रीमानुदयपर्वतः । तस्य कोटिर्दिवं सृष्ट्वा शतयोजनमायता ॥ ५४ ॥

जातरूपमयी दिव्या विराजति सवेदिका । सालस्तालैस्तमालैश्च कर्णिकारैश्च पुष्पितैः ॥

जातरूपमयैर्दिव्यैः शोभते सूर्यसन्निभैः ॥ ५६ ॥

ततः परं	அதற்கப்பால்
हेममयः	பொன்மயமான கிப
श्रीमान्	அழகிய
उदयपर्वतः	உதயபர்வதமிருக்கி
तस्य	அதன் [றது.
सवेदिका	வேதியுடனிருக்கும்
कोटिः	கொடுமுடியானது
दिवं	ஆகாசத்தை
स्पृष्टा	அளர்வின்கொண்டு,
दिव्या	அழகுற்றதாய்
जातरूपमयी	பொன்மயமாய்
शतयोजनं	நூறுயோசனை
आयता	விஸ்தாரமுள்ளதாய்
विराजति	விளங்குகிறது.

सूर्यसन्निभैः	சூரியனை நிகர்த்த வைகளும்
दिव्यैः	அழகுறையவையான வைகளும்
जातरूपमयैः	பொன்மயமான வைகளும்
पुष्पितैः	நன்குபூத்தவைகளு மான்
सालैः	ஆச்சாமரங்களாலும்
तालैः	பனைமரங்களாலும்
तमालैः च	பச்சிலை மரங்களாலும்
कर्णिकारैः च	கொன்றை மரங்களா லும்
शोभते	விளங்குகிறது.

तत्र योजनविस्तारमुच्छ्रितं शतयोजनम् । शृङ्गं सौमनसं नाम जातरूपमयं ध्रुवम् ॥ ५७ ॥

तत्र	“அவ்விடத்தில்
योजनविस्तारं	ஒரு யோசனை அகல முள்ளதும்
शतयोजनं	நூறுயோசனை
उच्छ्रितं	உயரமுள்ளதும்

ध्रुवं	சாச்வதமானதும்
जातरूपमयं	பொன்மயமானது மான்
सौमनसं नाम	ஸௌமனஸமென்ற
शृङ्गम्	கொடுமுடியிருக் கிறது.

तत्र पूर्वं पदं कृत्वा पुरा विष्णुस्त्रिविक्रमे । द्वितीयं शिखरे मेरोश्चकार पुरुषोत्तमः ॥

पुरा	“முற்காலத்தில்
पुरुषोत्तमः	புருஷோத்தமராகும்
विष्णुः	விஷ்ணுபகவான்
त्रिविक्रमे	திருவிக்கிரம அவதா
तत्र	அதில் [ரத்தில்
पूर्वं	முதல்

पदं	அடியை
कृत्वा	வைத்து,
द्वितीयं	இரண்டாவதை
मेरोः	மேருவினது
शिखरे	சிகரத்தில்
चकार	வைத்தார்.

उत्तरेण परिक्रम्य जम्बूद्वीपं दिवाकरः । दृश्यो भवति भूयिष्ठं शिखरं तन्महोच्छ्रितम् ॥

दिवाकरः	“சூரியபகவான்
जम्बूद्वीपं	ஜம்பூத்விபை
उत्तरेण	வடபுறமாக
परिक्रम्य	சுற்றி
तत्	அந்த

महोच्छ्रितं	மிக உயர்ந்த
शिखरं	சிகரத்தையடுத்து
भूयिष्ठं	நன்கு
दृश्यः	காணப்படுகிறவராய்
भवति	ஆகிறது.

तत्र वैखानसा नाम बालखिल्या महर्षयः । प्रकाशमाना दृश्यन्ते सूर्यवर्णास्तपस्विनः ॥

तत्र	“அவ்விடத்தில்	तपस्विनः	தபேரதனர்களாய்
वैखानसाः नाम	வைகாணசர் என்று	सूर्यवर्णाः	சூரியனது ஒளி
	பெயருடையவர்களும்		கொண்டவர்களாய்
बालखिल्याः	வாலகில்யர்களைன்ற	प्रकाशमानाः	தேஜோமயமாய் விளங்
	பெயருடையவருமான		குகின்றவர்களாய்
महर्षयः	மகரிஷிகள்	दृश्यन्ते	காணப்படுகின்றார்கள்

अयं सुदर्शनो द्वीपः पुरो यस्य प्रकाशते । यस्मिन्तेजश्च चक्षुश्च सर्वप्राणभृतामपि ॥ ६१ ॥

सर्वप्राणभृतां अपि	“எல்லா உயிர்களுக்	यस्य	எந்த அதற்கு
यस्मिन्	எதில் [கும்	पुरः	முன்னிலையில்
तेजः च	வெளிச்சமும்	सुदर्शनः	சுதர்சனமென்ற
चक्षुः च	பார்க்கும் சக்தியுக்	अयं	இந்த
	உண்டாகிறதோ	द्वीपः	தீவு
		प्रकाशते	விளங்குகிறது.

तस्य शैलस्य कुक्षेषु कन्दरेषु वनेषु च । रावणः सह वैदेह्या मार्गितव्यस्ततस्ततः ॥ ६२ ॥

तस्य	“அந்த	ततस्ततः	எல்லா விடங்களிலும்
शैलस्य	மலையினது	रावणः	ராவணன்
कुक्षेषु	புதர்களிலும்	वैदेह्या	சீதாதேவியோடு
कन्दरेषु	குகைகளிலும்	सह	கூட
वनेषु च	காடுகளிலும்	मार्गितव्यः	தேடத்தக்கவன்.

काञ्चनस्य च शैलस्य सूर्यस्य च महात्मनः । आविष्टा तेजसा सन्ध्या पूर्वा रक्ता प्रकाशते ॥

पूर्वा	“காலை	सूर्यस्य च	சூரியபகவா னுடைய
सन्ध्या	சந்தியை	तेजसा	தேஜவலினால் [வும்
काञ्चनस्य	பொன்	आविष्टा	ஆக்கிரமிக்கப்பட்ட
शैलस्य च	மலையினுடையவும்		டதாய்
महात्मनः	மகாத்மாவான	रक्ता	செந்நிறமுடையதாக
		प्रकाशते	விளங்குகின்றது.

पूर्वमेतत्कृतं द्वारं पृथिव्या भुवनस्य च । सूर्यस्योदयनं चैव पूर्वा शेषा दिगुच्यते ॥ ६४ ॥

पूर्व	“பூர்வத்தில்	उदयनं	உதிக்குமிடமாக
एतत्	இது	च	அப்படியே ஏற்படுத்
पृथिव्याः	பூமிக்கும்		தப்பட்டது.
भुवनस्य च	விண்ணுலகிற்கும்	हि	ஆகையால்
द्वारं	வாயிலாக	एषा	இது
कृतं	செய்யப்பட்டது.	पूर्वा	பூர்வ
सूर्यस्य एव	சூரியபகவா னுக்கும்	दिक्	திக்கு என்று
		उच्यते	சொல்லப்படுகிறது.

तस्य शैलस्य पृष्ठेषु निर्झरेषु गुहासु च । रावणः सह वैदेह्या मार्गितव्यस्ततस्ततः ॥ ६५ ॥

तस्य	“அந்த	ततस्ततः	எல்லாவிடங்களிலும்
शैलस्य	மலைகளிலும்	रावणः	ராவணன்
पृष्ठेषु	அடிவாரங்களிலும்	वैदेह्या	சீதாதேவியோடு
निर्झरेषु	அருவிகளிலும்	सह	கூட
गुहासु च	குகைகளிலும்	मार्गितव्यः	தேடித்தக்கவன்.

ततः परमगम्या स्याद्विपूर्वा त्रिदशावृता । रहिता चन्द्रसूर्याभ्यामदृश्या तिमिरावृता ॥

ततः परं	“அதற்குமேல்	अदृश्या	மாளிடர்களுக்கு
पूर्वा दिक्	கிழக்குகிடை		கட்புலனாகாதது.
अगम्या	செல்லமுடியாததாக	चन्द्रसूर्याभ्यां	சந்திரசூரியர்களால்
स्यात्	இருக்கிறது.	रहिता	அணுகப்படாதது.
त्रिदशावृता	தேவர்களால் வசிக்கப் பெற்றது.	तिमिरावृता	இருளடர்ந்தது.

शैलेषु तेषु सर्वेषु कन्दरेषु वनेषु च । ये च नोक्ता मया देशा विचेया तेषु जानकी ॥

तेषु	“அந்த	देशाः	பிரதேசங்கள்
शैलेषु	மலைகளிலும்	ये	எவைகளோ
कन्दरेषु	குகைகளிலும்	तेषु	அந்த
वनेषु च	வனங்களிலும்	सर्वेषु च	எல்லாவிடங்களிலும்
मया	என்னால்	जानकी	ஜானகிதேவியார்
नोक्ता	குறிப்பிட்டுச் சொல்லப்படாத	विचेया	தேடப்படவேண்டி யவள்.

एतावद्वा नैः शक्यं गन्तुं वानरपुङ्गवाः । अभास्करममयादं न जानीमस्ततः परम् ॥ ६८ ॥

वानरपुङ्गवाः	“வானரோத்தமர்களே !	अमयादं	எவ்வளிக்கப்படுதற்பட
वानरैः	வானரர்களால்	ततः परं	அதற்குமேல் [டது
गन्तुं शक्यं	போகக்கூடியது	अभास्करं	குட்டனில்லாதது.
एतावत्	இதுவரைவில்தான்.	जानीमः न	எமறிமோம்.

अधिगम्य तु वैदेहीं निलयं रावणस्य च । मासे पूर्णे निवर्तध्वमुदयं प्राप्य पर्वतम् ॥ ६९ ॥

उदयं	“உதய	अधिगम्य	தெரிந்துகொண்டு
पर्वतं	மலைவரைக்கும்	मासे	ஒருமாதம்
प्राप्य	சென்று	पूर्णं	முடிவதற்குள்
रावणस्य	ராவணனுடைய	निवर्तध्वम्	கீழ்கள் திரும்பி வந்து
निलयं च	இருப்பிடத்தையும்		சேரவேண்டும்.
वैदेहीं तु	வைதேவியோரைப் பற்றியும்		

ऊर्ध्वं मासान्न वस्तव्यं वसन्वध्यो भवेन्मम । सिद्धार्थाः सन्निवर्तध्वमधिगम्य च मैथिलीम् ॥

ऊर्ध्वं मासात्	“ஒரு மாதத்திற்குமேல்	भवेत्	ஆகுவான்.
वस्तव्यं न	தாமதிக்கக் கூடாது.	मैथिली च	மைதிலியாரைப்பற்றி
वसन्	ஆப்படி தாமதிக்கிற	अधिगम्य	அறிந்துகொண்டு
	வன்	सिद्धार्थाः	காரியத்தை முடித்த
मम	எனது		வர்களாய்
वध्यः	மரணதண்டனையைப்	सन्निवर्तध्वम्	நீங்கள் திரும்பி வந்து
	பெற்றவனாகி		சேருங்கள்.

महेन्द्रकान्तां वनषण्डमण्डितां दिशं चरित्वा निपुणेन वानराः ।

अवाप्य सीतां रघुवंशजप्रियां ततो निवृत्ताः सुखिनो भविष्यथ ॥ ७१ ॥

वानराः	“வானரர்களை !	सीतां	சீதாதேவியை
महेन्द्रकान्तां	இந்திரனுக்குப் பிரிய	निपुणेन	சாமந்தியத்தால்
	மானதும்	अवाप्य	அடைந்து,
वनषण्डमण्डितां	வனசமூகங்களால்	निवृत्ताः	திரும்பிவந்தவர்
	நிறைந்த துமான		களாய்
दिशं	திக்கில்	सुखिनः	மனசந்துஷ்டியுடைய
चरित्वा	தேடித்திரிந்து,		வர்களாய்
ततः	அக்கு		
रघुवंशजप्रियां	ரகுவம்சத்தில் பிரந்த	भविष्यथ	ஆகுவீர்களாக.”
	வரின் மனைவியாகிய		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

किष्किन्धाकाण्डे चत्वारिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 10991

किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकाः 1739

एकचत्वारिंशः सर्गः—நாற்பத்திலுள்ளவது ஸர்க்கம் ॥ ४१ ॥

दक्षिणस्यां हनुमत्प्रेषणम्—தென்திக்கில் “ஹனுமாரை” யனுப்புவது.

ततः प्रस्थाप्य सुग्रीवस्तन्महद्वानरं बलम् । दक्षिणां प्रेषयामास वानरानभिलक्षितान् ॥

सुग्रीवः	சுகரீவன்	ततः	அதன்மேல்
तत्	அந்த	अभिलक्षितान्	பொறுக்கியெடுக்கப்
महत्	பெரிய		பட்ட
वानरं	வானர	वानरान्	வானரர்களை
बलं	சேலையை	दक्षिणां	தென் திக்குக்கு
प्रस्थाप्य	அனுப்பிவிட்டு,	प्रेषयामास	அனுப்ப வுற்றான்.

नीलमग्निसुतं चैव हनुमन्तं च वानरम् । पितामहसुतं चैव जाम्बवन्तं महाबलम् ॥ २ ॥

सुहोत्रं च शरारिं च शरगुल्यं तथैव च । गजं गवाक्षं गवयं सुपेणमृपभं तथा ॥ ३ ॥

मैन्दं च द्विविदं चैव शरभं गन्धमादनम् । उल्कामुखमसङ्गं च हुताशनसुताबुधौ ॥ ४ ॥
अङ्गदप्रमुखान् वीरान् वीरः कपिगणेश्वरः । वेगविक्रमसम्पन्नान् सन्दिदेश विशेषवित् ॥

विशेषवित्	எல்லா இடங்களிலும் பரிசயமுள்ள	சுதோஸ்ச சராரி	சுதோ த்திரணையும், சராரியையும்,
वीरः	வீரனாகிய	शरगुल्लं तथा	சரகுல்லணையும்,
कपिगणेश्वरः	கபிகுலமன்னன்	गञ एव	கஜனையும்,
वेगविक्रमसम्पन्नान्	வேகமும் ஆண்மையும் நிறைந்துள்ள	गवाक्षं च	கவாஷ்ணையும்,
वीरान्	குரர்களும்	गवयं	கவயணையும்,
अङ्गदप्रमुखान्	ஆங்கதனைத் தலைவனாக கங்கொண்டவர்களு மான	सुपेणं	சுபேணணையும்,
अश्विभुतं	அக்னி புதல்வனுமான	अशमे तथा	அஷ்பணையும்,
नीलं च एव	நிலணையும்,	मैन्दं च	மையதனையும்,
वानरं	வானரராகிய	द्विविदं च	தவிவிதனையும்,
हनुमन्तं च	ஹனுமாரையும்,	शरभं एव	சரபணையும்,
पितामहसुतं	பிரம்மதேவரின் புதல்வரான	गन्धमादनं	கந்தமாதனணையும்,
महाबलं च	அளவுகடந்த ஆற்ற ஹடைய	उभौ	இரு
जाम्बवन्त एव	ஜம்பவாணையும்,	हुताशनसुतौ	அக்னியின் புதல்வர் களான
		उल्कामुखं	உலகாமுகணையும்,
		असङ्गं च	அசங்கணையும்
		सन्दिदेश	பின்வருமாறு கட்டளைப்பான்.

तेषामग्रेसरं चैव महाबलमथाङ्गदम् । विधाय हरिवीराणामादिशदक्षिणां दिशम् ॥ ६ ॥

तेषां	அந்த	विधाय च	விடமித்துவிட்டு,
हरिवीराणां	வானரவீரர்களுக்கு	दक्षिणां	தென்
महाबलं	அளவுகடந்த ஆற்ற ஹடைய	दिशं	திக்கைப்பற்றி
अङ्गदं एव	ஆங்கதனையே	आदिशन्	விவரமாய் சொல்ல
अग्रेसरं	தலைவனாக		ஹற்றான்.

ये केचन समुदेशास्तस्यां दिशि सुदुर्गमाः । कपीशः कपिमुख्यानां स तेषां तानुदाहरत् ॥

कपीशः	கபிமன்னனாகும்	ये केचन	எந்த சில
सः	ஆவன்	समुदेशाः	இடங்கள்
कपिमुख्यानां	கபிகிரேஷ்டர்களாகிய	सुदुर्गमाः	செல்வதற்கரியனவா
तेषां	அவர்களுக்கு		விருக்குமோ;
तस्यां	அந்த	तान्	அவைகளை
दिशि	திக்கில்	उदाहरत्	பின்வருமாறு விரித் துரைத்தான்.
अथ	அதற்குப் பின்		

सहस्रशिखरं विन्ध्यं नानाद्रुमलतायुतम् । नर्मदां च नदीं दुर्गां महोरगनिषेविताम् ॥ ८ ॥
 ततो भोगवतीं रम्यां कृष्णवेत्रीं महानदीम् । वरदां च महाभागां महोरगनिषेविताम् ॥
 मेखलामुत्कलां चैव दशार्णनगराण्यपि । अश्ववन्तीमवन्तीं च सर्वमेवानुपश्यत ॥ १० ॥

नानाद्रुमलतायुतं	{ “பலவித மரங்களும், கொடிகளும் செறிந் ததும், அனேக சிகரங்களை யுடையதுமான விந்தியத்தையும், மஹோரகநிபேவிதா பெரும்பாம்புகளால் வசிக்கப்பெற்றதும் பெரும்பாம்புகளால் வசிக்கப்பெற்றதும் கடப்பதற்கரியது நர்மதை [மான நதியையும், ததன்மேல் அழகிய போகவதியையும், மகாநதியாகிய கிருஷ்ணவேணியை யும்	महोरगनिषेवितां	பெரும்பாம்புகள் வசிக்கப்பெற்றதும்
सहस्रशिखरं	அனேக சிகரங்களை	महाभागां	மகா பாவனமானது மான
विन्ध्यं	யுடையதுமான	वरदां च	வரதையையும், மேகலை என்னும் நகரத்தையும், உக்கலை என்னும் நகரத்தையும், தசர்ணமென்னும் நகரங்களையும், அபி அசுவவந்தி நகரையும், அவந்தி நகரையும், இவை எல்லாவற்றை யும்
नदीं च	நதியையும்,	अपि	நகரங்களையும், அசுவவந்தி நகரையும், அவந்தி நகரையும், இவை எல்லாவற்றை யும்
ततः	அதன்மேல்	अश्ववन्तीं	அசுவவந்தி நகரையும், அவந்தி நகரையும், இவை எல்லாவற்றை யும்
रम्यां	அழகிய	अवन्तीं च	அவந்தி நகரையும், இவை எல்லாவற்றை யும்
भोगवतीं	போகவதியையும்,	सर्व एव	இவை எல்லாவற்றை யும்
महानदीं	மகாநதியாகிய	अनुपश्यत	கவனமாய்த் தேடிப்பாருங்கள்.
कृष्णवेत्रीं	கிருஷ்ணவேணியை யும்		

विदर्भात्पिकांश्चैव रम्यान्माहिषकानपि । तथा वङ्गकलिङ्गांश्च कौशिकांश्च समन्ततः ॥
 अन्वीक्ष्य दण्डकारण्यं सर्पवतनदीगुहम् । नदीं गोदावरीं चैव सर्वमेवानुपश्यत ॥
 तथैवान्त्रांश्च पुण्ड्रांश्च चोलान् पाण्ड्यान् सकेरलान् ॥ १२ ॥

तथा	அப்படியே	दण्डकारण्यं च	தண்டகாரண்யத்தை அப்படியே [யும்
विदर्भां च	விதர்ப்பநாடுகளையும்	तथा	அப்படியே [யும்
ऋषिकान् एव	ரிஷிகநாடுகளையும்	गोदावरीं	கோதாவரி நதியையும்
रम्यान्	அழகிய	नदीं एव	நதியையும்
माहिषकान् अपि	மாகிஷகநாடுகளையும்	आन्ध्रान् च	ஆந்திர நாடுகளையும்
वङ्गकलिङ्गान् च	வங்கநாடுகளையும், கலிங்கநாடுகளையும்	पुण्ड्रान्	புண்டர நாடுகளையும்
कौशिकान् च	கௌசிகநாடுகளையும்	चोलान्	சோளநேசர்களையும்
समन्ततः	எங்கும்	सकेरलान्	சகேரலநேசங்கள் உள்ளிட்ட
अन्वीक्ष्य	பார்த்துவிட்டு	पाण्ड्यान् च	பாண்டியநாடுகளையும்
सर्पवतनदीगुहं	பலைகள், நதிகள், கு கைகளோடுகூடிய	सर्व एव	எல்லாவற்றையும்
		अनुपश्यत	கவனமாய்த் தேடிப் பாருங்கள்.

अयोमुखश्च गन्तव्यः पर्वतो धातुमण्डितः । विचित्रशिखरः श्रीमांश्चित्रपुष्पितपादपः ॥

धातुமण्डிதः	தாதுக்கள் நிறைந்ததும்,	अयोमुखः	அயோமுகம் அல்லது மலயமலை என்ற
विचित्रशिखरः	அழகிய சிகரங்களோடும்,	पर्वतः च	மலையும்
श्रीमान् चित्रपुष्पित-पादपः	புண்பமானதும், அழகாய்ப் பூத்த மரங்களோடும்.	गन्तव्यः	பெயர் அடையத் தக்கது.

स चन्दनवनोद्देशो मार्गितव्यो महागिरिः ॥ १४ ॥

चन्दनवनोद्देशः	சந்தனமரங்களால் செறிந்ததும்	सः	அது
महागिरिः	பெரும் பர்வதமுமாகிய	मार्गितव्यः	தேடத்தக்கது.

ततस्तामापगां दिव्यां प्रसन्नसलिलां शिवाम् । तत्र द्रक्ष्यथ कावेरीं विहितामप्सरोगणैः ॥

ततः	அதன்மேல்	विहितां	பூஜிக்கப்படுகிறது
दिव्यां	அழகியதும்	तां	அந்த [மான]
प्रसन्नसलिलां	தெளிந்த ஜலமுடைய	कावेरीं	காவேரி
शिवाम्	புண்பமானதும் [தும்]	आपगां	நதியை
अप्सरोगणैः	அப்ஸரஸ்திரீகணங்கள்	तत्र	அவ்விடத்தில்
	களால்	द्रक्ष्यथ	காண்பீர்கள்.

तस्यासीनं नगस्याग्रे मलयस्य महौजसम् । द्रक्ष्यथादित्यसङ्काशमगस्त्यमृषिसत्तमम् ॥

तस्य	அந்த	आदित्यसङ्काशं	சூரியபகவானை
मलयस्य	மலய		உகர்த்து
नगस्य	மலைமீனது	महौजसं	மிகுந்த ஒளிபடர்
अग्रे	உச்சியில்	अगस्त्यं	அகஸ்திய [கிண்கும்]
आसीनं	விந்நிருக்கிறவரும்	ऋषिसत्तमं	முனிவர் பெருமானை
		द्रक्ष्यथ	காண்பீர்கள்.

ततस्तेनाभ्यनुज्ञाताः प्रसन्नेन महात्मना । ताम्रपर्णीं महाप्राहां तरिष्यथ महानदीम् ॥

ततः	அவ்விடத்தில்	महाप्राहां	பெரும் முதல்கைகள்
प्रसन्नेन	திருவுள்ளமுடந்த		நிறைந்த
तेन	அந்த	महानदीं	பெரும் நதியாகிய
महात्मना	மகாத்மா யினால்	ताम्रपर्णीं	தாமிரப் பரணியை
अभ्यनुज्ञाताः	விடையளிக்கப்பட்டவர்களால்	तरिष्यथ	தாண்டிக்கைகள்.

सा चन्दनवनैर्दिव्यैः प्रच्छन्ना द्वीपशालिनी । कान्तेव युवती कान्तं समुद्रमवगाहते ॥

द्वीपशालिनी	மணல் திட்டுகள் நிறைந்ததும்	युवती	சிறந்த
दिव्यैः	அழகிய	कान्ता	காதலி
चन्दनवनैः	சந்தனவனங்களால்	कान्तं	காதலனை
प्रच्छन्ना	மறைக்கப்பட்ட	इव	எப்படியோ அப்ப
सा	அது	समुद्रं	சமுத்திரத்தை [டிபே
		अवगाहते	அடைகிறது.

ततो हेममयं दिव्यं मुक्तामणिनिषेवितम् । युक्तं कवाटं पाण्ड्यानां गता द्रक्ष्यथ वानराः ॥

वानराः	“ வானரர்களை !	युक्तं	எற்றதும்,
ततः	அவ்விடத்திலிருந்து	मुक्तामणि-	முத்துக்களாலும் ரத்
गताः	சென்றவர்களால்	निषेवितं }	னங்களாலும் இழை
पाण्ड्यानां	பாண்டியருட்களுக்கு		க்கப்பெற்றதுமான
हेममयं	பென்மயமானதும்,	कवाटं	உட்புகும் வாயிலின்
दिव्यं	அழகானதும்,	द्रक्ष्यथ	காண்பீர்கள். [கதவை

ततः समुद्रमासाद्य संप्रधार्यार्थनिश्चयम् । अगस्त्येनान्तरे तत्र सागरे विनिवेशितः ॥२०॥

चित्रनानानगः श्रीमान्महेन्द्रः पर्वतोत्तमः । जातरूपमयः श्रीमानवगाढो महार्णवम् ॥२१॥

ततः	அவ்விடத்திலிருந்து	चित्रनानानगः	அழகிய பல மாக்க ளடர்ந்ததும்
अर्थनिश्चयं	காரியத்திற்கு வேண்டியதை	श्रीमान्	அழகிய
संप्रधार्यं	உறுதிசெய்து கொண்டு,	जातरूपमयः	பொன்மயமானதும்,
समुद्रं	சமுத்திரத்தை	पर्वतोत्तमः	மலைகளில்
आसाद्य	அடைந்து,	श्रीमान्	சிறந்ததென திரிலோகப் பிரஸித்தி
तत्र	அந்த		பெற்றதுமான
सागरे	சாகரத்தின்	महेन्द्रः	மகேந்தரமேனும்
अन्तरे	மத்தியில்		பர்வதம்
अगस्त्येन	அகஸ்தியரால்	महार्णवं	பெருக்கடலில்
विनिवेशितः	வைக்கப்பட்டதும்,	अवगाढः	முழுகிக்கிடக்கின்றது.

नानाविधैर्नगैः फुल्लैर्यताभिश्चापशोभितम् । गन्धर्वयक्षप्रवरैरप्सरसोभिश्च शोभितम् ॥ २२ ॥

सिद्धचारणसंघैश्च प्रकाशं सुमनोहरम् । तमुपैति सहस्राक्षः सदा पर्वसु पर्वसु ॥ २३ ॥

सहस्राक्षः	இத்தனை	नानाविधैः	பல
सदा	எப்பொழுதும்	नगैः	மாக்களாலும்
पर्वसु पर्वसु	ஒவ்வொரு பருவ நிலைத்திலும்	यनाभिः च	கொடி, கனராலும்
		उपगोभिः	அரகு வாய்ந்து விளங்குகிறதும்
फुल्लैः	நன்கு பூத்து		

गन्धर्वः }	கந்தர்வேந்திரமர்கள்	मिन्दुवारण्येवः {	மிந்துவாரண்யேவ: {
यक्षप्रवरैः }	யக்ஷமும், யக்ஷேந்திரத்த		மிநார்களின் கூட்டம்
	மர்களையும்		களம்
अप्सरोभिः च	அப்ஸர ஸ்திரீகளா	प्रकीर्णं	நினைந்துள்ளதும்
	யும்	सुमनोहरं च	மனோகரமானதுமான
शोभितं	அழகுற்று விளங்கு	तं	அதற்கு
	கிறதும்	उपैति	வருகிறது.

द्वीपस्तस्यापरे पारे शतयोजनविस्तृतः । अगम्यो मानुषैर्दीप्तस्तं मार्गध्वं समन्ततः ॥२४॥

तस्य	அதனது	अगम्यः	அகடய முடியாததும்
अपरे	நடுவிலிருக்கிற	दीप्तः	ஆள்களகரமான
पारे	கரைதில்	द्वीपः	தூருத்விபு இருக்கி
शतयोजनविस्तृतः	நூறு யோஜனை நீள	तं	அதை [தது]
	முள்ளதும்	समन्ततः	எங்கும்
मानुषैः	மானிடர்களால்	मार्गध्वम्	தெடுவீச்சளமாக

तत्र सर्वात्मना सीता मार्गितव्या विशेषतः

॥ २५ ॥

तत्र	அதில்	सीता	சிதாதேவி
विशेषतः	முக்கியமாய்	मार्गितव्या	தேடத்தக்கவள்.
सर्वात्मना	வெகு பிரயாசையோடு		

स हि देशस्तु बध्यस्य रावणस्य दुरात्मनः । राक्षसाधिपतेर्वासः सहस्राक्षसमव्युतेः ॥२६॥

हि	எனெனில்	राक्षसाधिपतेः	ராக்ஷசமன்னதும்
सः	அந்த	बध्यस्य	கொல்லப்படவேண்ட
देशः तु	தேசத்தான்	दुरात्मनः	தவ்ஹுமாகிய [து]
सहस्राक्षसमव्युतेः	இத்திரளை நிகர்த்த	रावणस्य	ராவணனுடைய
	ஆற்றலுடையவனும்	वासः	இருப்பிடம்.

दक्षिणस्य समुद्रस्य मध्ये तस्य तु राक्षसी । अङ्गारकेति विख्याता छायाமாகृष्य भोजनी ॥

तस्य	அந்த	आकृष्य	பறிக்கிழுத்த,
दक्षिणस्य	தெற்கு	भोजनी	உணவாய்த்திண்ணி
समुद्रस्य	சமுத்திரத்தின்	अङ्गारका	அங்காரகை
मध्ये तु	நடுவிலேயே	इति	என்று
छायां	நிழலை	विख्याता	பெயர் பெற்ற
		राक्षसी	அக்கிரேஷிவெள்ள.

एवं निस्संशयान्कृत्वा संशयान्नष्टसंशयाः । मृगयध्वं नरेन्द्रस्य पत्नीमपिततेजसः ॥ २७ ॥

एवं	“அப்படியாய்	अमिततेजसः	எண்ணக்கரிய பராக்
संशयान्	தெடவேண்டிய		சொமசாகியாகிய
	இடங்களை	नरेन्द्रस्य	புருஷோத்தமரின்
निःसंशयान्	சந்தேகமொழிந்த	पत्नी	பத்தினி
कृत्वा	செய்து, [வைகலாய்		
नष्टसंशयाः	மன எக்கமற்றவர்க	मृगयध्वम्	தேடக்கடவீர்கள்.
	ளாய்		

तमतिक्रम्य लक्ष्मीवान्समुद्रे शतयोजने । गिरिः पुष्पितको नाम सिद्धचारणसेवितः ॥२९॥

तं	அதை	सिद्धचारण- सेवितः	சித்தர்களாலும், சார ணர்களாலும் கொண் டாடப்பெற்ற
अतिक्रम्य	கடந்துசென்று,	लक्ष्मीवान्	அழகியதுமான
समुद्रे	சமுத்திரத்தில்	पुष्पितकः नाम	புஷ்பிதகம் என்ற
शतयोजने	நூறுயோஜனை நூற்றில்	गिरिः	மலைபுளது.

चन्द्रसूर्याशुसङ्काशः सागराम्बुसमावृतः । भ्राजते विपुलः शृङ्गैरम्बरं विलिखन्निव ॥३०॥

चन्द्रसूर्याशु- सङ्काशः	சந்திரன், சூரியன் இ வர்களுடைய ஒளி யை நிகர்த்ததாய்	शृङ्गैः अम्बरं विलिखन्	கொடிமுடிகளால் ஆகாயத்தை அளரவுகிறது
सागराम्बु- समावृतः	சமுத்திரஜலத்தால் சூழப்பட்டதாகிய	इव भ्राजते	போன்றதாய் விளங்கிக்கொண்டி ருக்கிறது.
विपुलैः	பெரும் [அது		

तस्यैकं काञ्चनं शृङ्गं सेवते यं दिवाकरः । श्वेतं राजतमेकं च सेवते यं निशाकरः ॥३१॥

तस्य	அதனுது	सेवते	தங்குகிறான்.
यं	எந்த அந்த	निशाकरः च	சந்திரனும்
काञ्चनं	பொன்	यं	எந்த அந்த
शृङ्गं	கொடுமுடியாகிய	राजतं	வெள்ளி
एकं	ஒன்றில்	श्वेतं	வெள்ளிய
दिवाकरः	சூரியன்	एकं	ஒன்றில்
		सेवते	தங்குகிறான்.

न तं कुतघ्नाः पश्यन्ति न नृशंसा न नास्तिकाः । प्रणम्य शिरसा शैलं तं विमार्गत वानराः ॥

तं	அதை	न	பார்க்கமாட்டார்கள்.
कुतघ्नाः	நன்றிகொன்றவர்கள்	वानराः	வானரர்களே!
पश्यन्ति न	பார்க்கமாட்டார்கள்.	तं	அந்த
नृशंसाः	கொடியவர்கள்	शैलं	மலையை
न	பார்க்கமாட்டார்கள்.	शिरसा	தலையால்
नास्तिकाः	நாஸ்திகர்கள்	प्रणम्य	வணங்கி,
		विमार्गत	தேடுங்கள்.

तमतिक्रम्य दुर्धर्षाः सूर्यवान्नाम पर्वतः । अध्वना दुर्धिगाहेन योजनानि चतुर्दश ॥ ३३ ॥

दुर्धर्षाः	“எதற்கும் சலியாத வர்களே!	योजनानि	யோசனைகளுக்கு
तं	அதற்கு	अतिक्रम्य	அப்பால்
दुर्धिगाहेन	புருவதற்கரிய	सूर्यवान्	சூரியவான்
अध्वना	வழியால்	नाम	என்ற
चतुर्दश	பதினான்கு	पर्वतः	பர்வதமொன்றிருக் கிறது.

ततस्तमप्यतिक्रम्य वैद्युतो नाम पर्वतः । सर्वकामफलैर्दृक्षैः सर्वकालमनोहरैः ॥ ३४ ॥

ततः	"அதன்மேல்	सर्वकालमनोहरैः	{ எக்காலத்திலும்பார்க்க க மனோகரமாயிருக் கின்றவைகளுமான
तं अपि	அதையும்	दृक्षैः	மரங்களோடு
अतिक्रम्य	கடந்து,	वैद्युतः नाम	வைத்யுதம் என்ற
सर्वकामफलैः	{ விரும்பியபழக்களெல் லாவற்றையுமளிக்க வல்லவைகளும்	पर्वतः	ஒரு மலையுள்ளது.

तत्र भुत्वा महार्हाणि मूलानि च फलानि च । मधूनि पीत्वा मुख्यानि परं गच्छत वानराः ॥

वानराः	"வானரர்களே !	भुत्वा	புகித்து,
तस्य	அவ்விடத்தில்	मुख्यानि	சிறந்த
महार्हाणि	{ ருசி இத்தன்மைய தென்று சொல்லமு டியாத	मधूनि	தேன்களை
मूलानि च	செழுக்குகளையும்	पीत्वा	குடித்துவிட்டு,
फलानि च	பழங்களையும்	परं	அப்பால்
		गच्छत	செல்லுங்கள்.

तत्र नेत्रमनःकान्तः कुञ्जरो नाम पर्वतः । अगस्त्यभवनं यत्र निर्मितं विश्वकर्मणा ॥ ३५ ॥

यस्य	"எதுவோ	पर्वतः	மலையுள்ளது.
तस्य	அதில்	विश्वकर्मणा	விசுவகர்மாளினால்
नेत्रमनःकान्तः	கண்ணிற்கும் மனதிற் கும் இனியதாகிய	अगस्त्यभवनं	அகஸ்தியருக்கு ஒரு மாளிகை
कुञ्जरः	குஞ்சரம்	निर्मितम्	செருட்டிக்கப்பட்ட குக்கிறது.
नाम	என்ற		

तत्र योजनविस्तारमुच्छ्रितं दशयोजनम् । शरणं काञ्चनं दिव्यं नानारत्नविभूषितम् ॥

तत्र	"அதில்	उच्छ्रितं	உயர்ந்தது.
शरणं	மாளிகையானது	काञ्चनं	பொன்னுடையது.
योजनविस्तारं	ஒரு யோசனை புகன்றது.	नानारत्न- विभूषितं	{ பல ரத்தனங்களால் அ சுத்தரிக்கப்பட்டு
दशयोजनं	பத்து யோசனை	दिव्यम्	அழகானது.

तत्र भोगवती नाम सर्पाणामालयः पुरी । विशालकक्ष्या दुर्धर्षा सर्वतः परिरक्षिता ॥ ३८ ॥

तत्र	"அதில்	विशालकक्ष्या	விசாலமான கட்டுகளை புடையது.
सर्पाणां	பாம்புகளின்	दुर्धर्षा	புகழுபட்டாசது.
आलयः	இருப்பிடமாகிய	सर्वतः	எல்லாப்பக்கங்களிலும்
भोगवती	போகவதி	परिरक्षिता	தன்ரு காக்கப்பட்ட குக்கிறது.
नाम	என்ற		
पुरी	ஒரு நகரமிருக்கிறது.		

रक्षिता पद्मगैर्वैरैस्तीक्ष्णदंष्ट्रैर्महाविषैः ॥ ३९ ॥

तीक्ष्णदंष्ट्रैः	சூழிய பற்களையுடைய வைகளும்	धोरैः	கொடியவைகளுமான
महाविषैः	கடும் விஷமுடைய வைகளும்	पद्मगैः	பரம்புகளால்
		रक्षिता	பாதுகாக்கப்பட்டது.

सर्पराजो महाघोरो यस्यां वसति वासुकिः । निर्याय मार्गितव्या च सा च भोगवती पुरी ॥

यस्यां	எந்த அதில்	सा	அந்த
महाघोरः	மிகக்கொடியதாகிய	भोगवती	போகவதி
वासुकिः	வாஸுகி என்ற	पुरी च	நகரமும்
सर्वराजः	பாம்பரசு	निर्याय च	திரிந்து சென்று,
वसति	வசிக்கிறது.	मार्गितव्या	தேடத்தக்கது.

तत्र चानन्तरा देशा ये केचन सुसंवृताः ॥ ४१ ॥

तत्र	அவ்விடத்தில்	देशाः च	தேசங்களும்
अनन्तराः	வேறு	सुसंवृताः	மறைந்திருக்கின்றன.
ये केचन	ஏதோ சில		

तं च देशमतिक्रम्य महानृपभसंस्थितः । सर्वरत्नमयः श्रीमानृपभो नाम पर्वतः ॥ ४२ ॥

तं	அந்த	श्रीमान्	அழகியதும்
देशं च	தேசத்தையும்	ऋषभः	இடபம் என்ற
अतिक्रम्य	கடந்து,	नाम	பெயருடையதுமான
ऋषभसंस्थितः	இடபம்போன்றதும்	महान्	பெரிய
सर्वरत्नमयः	எல்லா ரத்தனங்களால் நிறைந்ததும்	पर्वतः	மலைவிரிக்கிறது.

गोशीर्षकं पद्मकं च हरिश्यामं च चन्दनम् । दिव्यमुत्पद्यते यत्र तच्चैवाग्निसमप्रभम् ॥ ४३ ॥

तत्	அந்த	च	அப்படியே அதில்
अग्निसमप्रभं	அக்னியை நிகர்த்த நிறமுடையதும்	पद्मकं	உண்டாகிறது. பத்மகமெனும் சந்த னம்
दिव्यं	திவ்யமான துமான	च	அப்படியே அதில்
चन्दनं	சந்தனம்		உண்டாகிறது.
यत्र	அதில்	हरिश्यामं एव	ஹரிசயாமம் எனும் சந்தனம்
उत्पद्यते	உண்டாகிறது.	च	அப்படியே அதில்
गोशीर्षकं	கோசீர்ஷகமெனும் சந்தனம்		உண்டாகிறது.

न तु तच्चन्दनं दृष्ट्वा स्पष्टव्यं च कदाचन । रोहिता नाम गन्धर्वा घोरा रक्षन्ति तद्वनम् ॥

तत् चन्दनं च	அந்த சந்தனத்தையும்	घोराः	கொடியவர்களாகிய
दृष्ट्वा तु	பார்த்து,	रोहिताः	ரோஹிதர்கள்
कदाचन	ஒருக்காலும்	नाम	என்ற
स्पष्टव्यं न	தெடத்தக்கதன்று.	गन्धर्वाः	கந்தர்வர்கள்
तत् वनं	அந்த வனத்தை	रक्षन्ति	காக்கின்றார்கள்.

तत्र गन्धर्वपतयः पञ्च सूर्यसमप्रभाः । शैलूपो ग्रामणीः शिशुः शुभ्रो बभ्रुस्तथैव च ॥४५॥

तत्र	அதில்	ग्रामणीः	கிராமணி
सूर्यसमप्रभाः	சூரியனை நிகர்த்த ஒளியுடைய	शिशुः	சிக்குரு
पञ्च च	ஐவர்கள்	शुभ्रः	சுப்பிரன்
शैलूपः	சைலூபின்	बभ्रुः तथैव	பப்ருவும்
		गन्धर्वपतयः	கந்தர்வத் தலைவர்கள்.

रविसोमाग्निवपुषां निवासः पुण्यकर्मणाम् । अन्ते पृथिव्या दुर्यपास्तत्र स्वर्गजितः स्थिताः ॥

पृथिव्याः	பூமியின்	निवासः	இருப்பிடம்
अन्ते	எல்லையில்	तत्र	அங்குமிடத்தில்
रविसोमाग्नि- वपुषां	சூரியன், சந்திரன், அக்னி இவர்கள் ஓ லிகொண்ட	दुर्यपां:	எண்ணிக்கரியவர்களா சிய
पुण्यकर्मणां	புண்ணியம் செய்தவர் களுடைய	स्वर्गजितः	ஸ்வர்க்கம் ஜித தவர்கள்
		स्थिताः	வசிக்கின்றார்கள்.

ततः परं न वः सेव्यः पितृलोकः सुदारुणः । राजधानी यमस्यैषा कष्टेन तमसा वृता ॥

ततः परं	அதற்கப்பால்	कष्टेन	உள்ளத்தில் அச்சத் தை விளைவிக்கின்ற
सुदारुणः	மிகக் கொடிய	तमसा	இருளால்
पितृलोकः	பிதிருலோகமானது	वृता	குழப்பட்டதாகிய
वः	உங்களுக்கு	यमस्य	யமனுடைய
सेव्यः न	பேரகத்தக்கதன்று.	राजधानी	ராஜதானி.
एषा	இது		

एतावदेव युष्माभिर्वीरा वानरपुङ्गवाः । शक्यं विचेतुं गन्तुं वा नातो गतिमतां गतिः ॥४८॥

वानरपुङ्गवाः	வானரோத்தமர்களை !	विचेतुं वा	தேவதைக்கும்
वीराः	சூரர்களை !	शक्यं	சாத்தியம்.
युष्माभिः	உங்களால்	गतिमतां	பதப்பதில் பெர்பெற்ற வர்களுக்கும்
एतावदेव	இதுவரையில்நான்	अतः	அதற்குமேல்
गन्तुं	செல்வதற்கும்	गतिः न	செல்லுகல் முடியாது.

सर्वमेतत्समालोक्य यच्चान्यदपि दृश्यते । गतिं विदित्वा वैदेह्याः सन्निवर्तितुमर्हथ ॥ ४९ ॥

यत्	எது	समालोक्य	பார்த்துக்கொண்டு,
अन्यत्	சொல்லப்படாததால்	वैदेह्याः	வைதேகியரின்
दृश्यते अपि	காணப்பெடுகிறதென் ருகும்,	गतिं	இருப்பிடத்தை
		विदिता च	அறிகுகொண்டும்,
एतत्	இது	सन्निवर्तितुं	திரும்பினா
सर्वं	எல்லா வற்றையும்	अर्हथ	அடவீர்கள்.

यस्तु मासान्वितोऽथे दृष्टा सीतेति वक्ष्यति । मत्तुल्यविभवो भोगैः सुखं स विहरिष्यति ॥

यः	எவன்	वक्ष्यति तु	சொல்வானோ,
सीता	‘சீதை	सः	ஆவன்
दृष्टा	காணப்பெட்டான்	भोगैः	போகங்களால்
इति	என்று	मत्तुल्यविभवः	என்னை நிகர்த்த பெரு மைபுற்றவனாய்
मासात् अथे	ஒரு மாதத்திற்கு முத்தியே	सुखं	மனக்குறையில்லாது
निवृत्तः	திரும்பிவந்தவனாய்	विहरिष्यति	காலங்கழிப்பான்.

ततः प्रियतरो नास्ति मम प्राणादिशेषतः । कृतापराधो बहुशो मम बन्धुर्भविष्यति ॥ ५१ ॥

मम	எனக்கு	अस्ति न	ஒருவரும் இல்லை.
प्राणात्	உயிரினும்	बहुशः	பலவாறு
विशेषतः	மேம்பட்டவனாவான்.	कृतापराधः	குற்றங்களைச் செய்த
ततः	அவளினும்	मम	எனக்கு [வளையினும்
प्रियतरः	அநிகப்பிரியத்திற்கு பாத்திரமானவன்,	बन्धुः	ஆப்த நண்பனாக
		भविष्यति	இருப்பான்.

अमितवलपराक्रमा भवन्तो विपुलगुणेषु कुलेषु च प्रसूताः ।

मनुजपतिसुतां यथा लभध्वं तदधिगुणं पुरुषार्थमारभध्वम् ॥ ५२ ॥

भवन्तः	“நீங்கள்	प्रसूताः	பிறந்தவர்கள்.
अमितवल-}	அளவுகடந்த ஆற்ற	मनुजपतिसुतां	மன்னரின் மகளை
पराक्रमाः }	லும் ஆண்மையும் உடையவர்கள்.	यथा	எப்படிச்செய்தால்
विपुलगुणेषु	மகத்தான உத்தம கு ணங்கள் விளங்கும்	लभध्वं	அடைவீர்களோ
कुलेषु च	நல்ல குலங்களிலேயே	तदधिगुणं	அதற்கேற்றதாகிய
		पुरुषार्थं	முயற்சியை
		आरभध्वम्	செய்யக்கூடுவீர்கள்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये किष्किन्धाकाण्डे एकचत्वारिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 11043

किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकाः 1791

द्विचत्वारिंशः सर्गः—காற்பத்திரண்டாவது ஸர்க்கம் ॥ ४२ ॥

प्रतीच्यां सुवेणप्रेषणम्—மெர்க்கு திக்கில் ஸுவேணையனுப்புவது.

अथ प्रस्थाप्य सुग्रीवस्तान्दरीन्दक्षिणां दिशम् । अव्रवीन्मेघसङ्काशं सुपेणं नाम यूथपम् ॥

सुग्रीवः	சக்கிரீவன்	प्रस्थाप्य	அனுப்பிவிட்டு,
तान्	அந்த	मेघसङ्काशं	மேகத்தை நிகர்த்த
हरीन्	வானரர்களை	सुपेणं नाम	சுவேணனை என்பவனை
दक्षिणां	தகதினை	यूथपं	சேனை தலைவரில்
दिशं	திக்குக்கு	अवशीन्	ஒருவனை
अथ	அப்பொழுது		சூராமருக்குத் தெரி யப்படுத்தினான்.

तारायाः पितरं राजा श्वशुरं भीमविक्रमम् । अववीत्प्राञ्जलिर्वाक्यमभिगम्य प्रणम्य च ॥

ராஜா	ராஜா (சகரீவன்)	அபிசமய	கிடப்பு,
भीमविक्रमं	மகா ஆண்மைபுற்ற வனும்	பிரணம	நமஸ்கரித்து,
श्वशुरं	மாமனாகுமாகிய	பிராஜலி:	கைகூப்பிக்கொண்டு
तारायाः	தாரையின்	वाक्यं च	வதேச ஒரு சொல்லை
पितरं	தந்தையை	अववीत्	புறம் சொன்னான்.

मरीचिपुत्रं मारीचमर्चिष्मन्तं महाकपिम् । वृतं कपिवरैः शूरैर्महेन्द्रसदृशद्युतिम् ॥ ३ ॥

बुद्धिविक्रमसम्पन्नं वैनतेयसमद्युतिम् । मरीचिपुत्रान्मारीचानर्चिर्மாலान्மहाबलान् ॥

ऋषिपुत्रांश्च तान्सर्वान्प्रतीचीमादिशदिशम् ॥ ४ ॥

மரிசிபுத்	மரிசிபின் புத்திரனாகிய	மகாகபி	பெயர்பெற்ற வானர ஸுமாகிய
मारीचं	மாரீசனையும்,	अर्चिष्मन्तं	அர்ச்சிஷ்மானையும்,
कपिवरैः	கிறந்த வானரர்களான	मरीचिपुत्रान्	மரிசிபின் புதல்வர்க ளாகிய
शूरैः	சூரர்களால்	मारीचान्	மாரீசர்களையும்,
वृतं	சூழப்பட்டவனும்	महाबलान्	மகா பலசாலிகளாகிய
महेन्द्रसदृशद्युतिं	இந்திரனை நிகர்த்த ஒளியுடையவனும்	अर्चिर्मालान्	அர்ச்சிமாலர்களையும்,
बुद्धिविक्रमसम्पन्नं	புத்தியும், ஆண்மை யும் நிறைந்தவனும்,	तान्	அந்த
वैनतेयसमद्युतिं	{ கருடனுக்குச் சமரான மான பெருமையுடையவனும்,	सर्वान्	எல்லா
		ऋषिपुत्रान् च	ரிஷிபுத்திரர்களையும்,
		प्रतीची दिशं	மேற்கு திக்குக்கு
		आदिशन्	கட்டளைபட்டான்.

द्वाभ्यां शतसहस्राभ्यां कपीनां कपिसत्तमाः । सुपेणप्रमुखा यूयं वैदेहीं परिमार्गत ॥ ५ ॥

கபிசத்தமா:	வானரோத்தமர்களே!	கபினா	வானரர்கள்
सुपेणप्रमुखा:	ஸுபேஷணனைத் தலை மையரங்கொண்ட	द्वाभ्यां	இரு
यूयं	நீங்கள்	शतसहस्राभ्यां	தரையிரக்கொண்டு
		वैदेहीं	சேதாதேவியை
		परिमार्गत	தேடுங்கள்.

सुराष्ट्रान्सहबाह्लीकान् शूरान्भीमांस्तथैव च । स्फीताञ्जनपदाव्रम्यान्विपुलानि पुराणि च ॥

पुन्नागगहनं कुक्षिं वकुलोदालकाकुलम् । तथा केतकपङ्कांश्च मार्गध्वं हरियूथपाः ॥ ७ ॥

प्रत्यक्स्रोतोगमाश्चैव नद्यः शीतजलाः शिवाः । तापसानामरण्यानि कान्तारा गिरयश्च ये ॥

ஹரிபுக்ஷா:	வானரோத்தமர்களே!	सहबाह्लीकान्	ஹத்திக் தேசங்க ளாகிய
सुराष्ट्रान्	ஸுராசுத்திரதேசங்க ளையும்,	शूरान् च	சூரதேசங்களையும்,

भीमान् एव
रम्यान्
स्फीतान्
जनपदान् तथा
विपुलानि
पुराणि च
पुञ्जागराहनं
बकुलोद्दालकाकुलं
कुक्षिं तथा
केतकपर्णान् च
प्रत्यवभोतोगमाः

பிரமீதசங்கீனையும்,
ஆழ்கிய
செழித்த
நாடுகளையும்,
விசாலமான
நகரங்களையும்,
புன்னகமரங்கள்
செறிந்த
மகிழ், உத்தாலகம் இ
வைகள் நிறைந்த
குவிதேசத்தையும்,
தாழ்வனங்களையும்,
மேற்கு னோக்கி ஓடு
கின்றவைகளும்,

शिवाः
शीतजलाः
नद्यः
तापसानां
अरण्यानि
कान्ताराः
गिरयः
ये च
मार्गध्वम्

புன்யமானவைகளும்,
குளிர்ந்த ஜலமுடைய
வைகளுமான
நதிகளையும்,
ரிஷிகளுடைய
ஆசிரமவனங்களையும்,
காடுகள்
மலைகள்
எவைகளோர் ஆவை
களையும்
நிரிந்து தேடுவீர்க
ளாக.

ततः स्थलीं मरुषायामत्युच्चशिरसः शिलाः । गिरिजालावृतां दुर्गो मार्गित्वा पश्चिमां दिशम् ॥
ततः पश्चिममासाद्य समुद्रं द्रष्टुमर्हथ । तिमिनकायुतजलमक्षोभ्यमथ वानराः ॥ १० ॥

वानराः
ततः
मरुषायां
स्थलीं
अत्युच्चशिरसः
शिलाः
गिरिजालावृतां
दुर्गो
पश्चिमां

வானரர்களே !
அதன்மேல்
நீரற்ற உவட்டு
பிரதேசத்தையும்,
மிகவுயர்ந்த கொடி
முடிகளையுடைய
மலைகளையும்,
மலைத்தொடர்களுற்ற
தும்
புருஷதர்கூரியது
மான
மேற்கு

दिशं
मार्गित्वा
ततः
तिमिनकायुतजलं
अक्षोभ्यं
पश्चिमं
समुद्रं
आसाद्य
अथ
द्रष्टुं अर्हथ

திக்கை
தேடிவிட்டு,
அதன்மேல்
திமிங்கலம், முதலை இ
வைகள் நிறைந்த ஜல
முடையதும்,
கம்பிரமரன துமான
மேற்கு
சமுத்திரத்தை
அடைந்து,
அப்பொழுது
பார்க்கக்கடவீர்கள்.

ततः केतकपर्णेषु तमालगहनेषु च । कपयो विहरिष्यन्ति नारिकेलवनेषु च ॥ ११ ॥

ततः
केतकपर्णेषु
तमालगहनेषु च

அவ்விடத்தில்
தாழ்வனங்களிலும்,
பச்சிலைவனங்களிலும்,

नारिकेलवनेषु च
कपयः
विहरिष्यन्ति

தெங்குச்சோலைகளி
வானர்கள் [லும்,
உற்சாகமாய் காலம்
கழிப்பார்கள்.

तत्र सीतां च मार्गध्वं निलयं रावणस्य च । वेलातदनिविष्टेषु पर्वतेषु वनेषु च ॥ १२ ॥
मुरचीपत्तनं चैव रम्यं चैव जटीपुरम् । अवन्तीमङ्गलोपां च तथा चालक्षितं वनम् ॥
राष्ट्राणि च विशालानि पत्तनानि ततस्ततः ॥ १३ ॥

தவ	அவ்விடத்தில்
வேலாத- } நிவிடேபு }	சமுத்திரக்கரைமீது மிருக்கின்ற
பவ்நேபு	பர்வதக்களிலும்
வநேபு	வனங்களிலும்
மூரீபதந்	முரசிப்பட்டனத்
ரம்யம்	அழகிய [திலும்
ஜடீபுரம்	ஜடநகரத்திலும்
அவந்தீ	அவந்திபுரியிலும்
அஹ்லோபா	அக்கலோபமென்னும் புரத்திலும்

தथा	அவ்வண்ணமே
அலக்ஷி	அலக்ஷிதம் என்னும்
வநம்	வனத்திலும்
விசாலா	விசாலமான
ராஜா	ராஜாக்களிலும்
பதநா	பட்டணங்களிலும்
ததஸ்ய	எல்லாவிடங்களிலும்
ராவஸ்ய	ராவணனுடைய
நிலயம்	இருப்பிடத்தையும்
சீதா	சீதாதேவியையும்
மாஹ்ம	தேவக்களிரும்,

சிந்துசாகரயோஷ்வை சஹ்மே தவ பவ்ந: । மஹ்நேமகிரிநாமி சதஸ்ருஹ் மஹ்ம: ॥ १४ ॥

தவ	அந்த
சிந்துசாகரயோ:	வலிந்துநதிக்கும் சாக ரத்திற்கும்
சஹ்மே	சேருமிடத்தில்
மஹ்ந்	பெரியதும்
சதஸ்ரு:	தூறு கொடிமுடிகளை யுடையதும்

மஹ்ம:	பெரிய மரங்களுடந்த துமான
ஹ்மகிரி:	தேறமகிரி
நாம	என்ற
பவ்ந:	நர் மலைக்குக்கிந்தன.

தஸ்ய ப்ரஸ்தேபு ரம்யேபு சிஹ: பக்ஷமா: ச்விதா: । திமிமதஸ்யகஜாஸ்வை நிடான்யாரோபயந்தி தை ॥

தஸ்ய	அதனது
ரம்யேபு	அழகிய
ப்ரஸ்தேபு	தாழ்வரைகளில்
பக்ஷமா:	பறக்கவல்ல
சிஹ:	சிங்கங்கள்
ச்விதா:	வசிக்கின்றன.

தை	அவைகள்
திமிமதஸ்யகஜா	திமிக்கலக்களையும்
சு	பாணிகளையும்
நிடானி	அவை வசிக்கும் குகைகளில்
அரோபயந்தி	கொண்டுபோய்த் சேர்க்கின்றன.

தானி நிடானி சிஹநாமி கிரிஸ்ருஹ்மதாஸ்ய யை । ட்மாஸ்த்மாஸ்த் மாதஹ்ஸ்தோயதஸ்வநநிஸ்வநா: ॥ १५ ॥

கிரிஸ்ருஹ்மதா: ச	மலைக்கொடுமுடிகளில் இருப்பவைகளும்,
ட்மா:	கொழுத்தவைகளும்,
மா:	சந்தேசமுதரற்றவை களும்,
தோயதஸ்வந- } நிஸ்வநா: }	மேகமொழியைதிகர்த் தன்குழிக்கின்றவை களும்
மாதஹ்:	பாணிகள்

யை	அவைகள்
சமந்த:	எத்தார்த்தமும்
தோயத	சந்தேசத்த
விசால	விசாலமான
அஸ்தி	இதில்
தானி	அந்த
நிடானி	குகைகளில்
விசந்தி	ஒடுங்கிக்கிடக்கின்றன.

तस्य शृङ्गं दिवस्पर्शं काञ्चनं चित्रपादपम् । सर्वमाशु विचेतव्यं कपिभिः कामरूपिभिः ॥

तस्य	அதனது	शृङ्गं	கொடுமுடிபூலும்
दिवस्पर्शं	ஆகாயத்தை யளர்வு கிறதும்,	सर्व	எல்லாவிடங்களிலும்
चित्रपादपं	அழகிய மரக்களடல் கியதும்,	कामरूपिभिः	வேண்டிய உருவெடுக்
काञ्चनं	பொன்மயமானது மான	कपिभिः	வானரர்களால் [கவல்ஸ்
		आशु	விசைவில்
		विचेतव्यम्	தேடத்தக்கது.

कोटिं तत्र समुद्रेऽथ काञ्चनीं शतयोजनाम् । दुर्दर्शां पारियात्रस्य गता द्रक्ष्यथ वानराः ॥

अथ	அதன்மேல்	शतयोजनां	நூறு யோஜனை விஸ்
तत्र	அந்த		தாரமுள்ளதும்,
समुद्रे	சமுத்திரத்தில்	दुर्दर्शां	கண்கொண்டுபார்க்க
वानराः	வானரர்களே !		வெண்ணுததுமான
पारियात्रस्य	பாரியாத்ரமெனும் மலையினது	कोटिं	கொடுமுடிக்கு
		गताः	சென்ற வானரர்
काञ्चनीं	பொன்மயமானதும்,	द्रक्ष्यथ	காண்பீர்கள். [களாக

कोट्यस्तत्र चतुर्विंशद्गन्धर्वाणां तरस्विनाम् । वसन्त्यग्निनिकाशानां घोराणां पापकर्मणाम् ॥

तत्र	அவ்விடத்தில்	पापकर्मणां	பாபச்செயலுற்றவர் களுமான
तरस्विनां	பலசரலிகளும்	गन्धर्वाणां	கந்தர்வர்களின்
अग्निनिकाशानां	அக்னியை நிகர்த்தவர் களும்,	चतुर्विंशत्	இருபத்துநான்கு
		कोट्यः	கோடிகள்
घोराणां	கொடியவர்களும்,	वसन्ति	வசிக்கிறார்கள்.

पावर्काचिःप्रतीकाशाः समवेताः सहस्रशः । नात्यासादयितव्यास्ते वानरैर्भीमविक्रमैः ॥

सहस्रशः	ஆயிரக்கணக்காய்	भीमविक्रमैः	மகர ஆண்மையுற்ற
समवेताः	உடியிருக்கிறவர்களும்	वानरैः	வானரர்களால்
पावर्काचिः-)	அக்னியை நிகர்த்த	नात्यासादयितव्याः	கொஞ்சமும் அணுகத்
प्रतीकाशाः)	வர்களான		தகாதவர்கள்.
ते	அவர்கள்		

नादेयं च फलं तस्मादेशात्किञ्चित्पुवङ्गमैः । दुरासदा हि ते वीराः सत्त्ववन्तो महाबलाः ॥

तस्मात्	அந்த	महाबलाः	மகர பலசரலிகளும்,
देशात्	தேசத்திலிருந்து	सत्त्ववन्तः	ஆண்மையுடையவர் களும்,
पुवङ्गमैः	வானரர்களால்	वीराः	ஞரர்களுமான
किञ्चित्	ஏதாவதொரு	ते	அவர்கள்
फलं च	பழமும்	दुरासदाः	அணுகமுடியாத
आदेयं न	எடுக்கத்தக்கதன்று.		வர்கள்
हि	ஏனெனில்		

तत्र पञ्चजनं हत्वा हयग्रीवं च दानवम् । आजहार ततश्चक्रं शङ्खं च पुरुषोत्तमः ॥ २८ ॥

तत्र च	அவ்விடத்தில்தான்	हत्वा	கொன்று,
पुरुषोत्तमः	ஸ்ரீமகாவிஷ்ணு	ततः	அதன்மேல்
पञ्चजनं	பஞ்சஜனன் என்ற அசுரனையும்,	चक्रं	சக்கரத்தையும்
हयग्रीवं	ஹயகீர்வன் என்ற	शङ्खं च	சங்கையும்தான்
दानवं च	அசுரனையும்	आजहार	கைப்பற்றினார்.

तत्र सानुषु चित्रेषु विशालासु गुहासु च । रावणः सह वैदेह्या मार्गितव्यस्ततस्ततः ॥

तत्र	அவ்விடத்தில்	गुहासु च	குகைகளிலும்
चित्रेषु	அழகிய	ततस्ततः	எல்லாவிடங்களிலும்
सानुषु	தாழ்வரைகளிலும்	रावणः	ராவணன்
विशालासु	பெரிய	वैदेह्या सह	வீதேஹியோடுகூட
		मार्गितव्यः	தேடத்தக்கவன்.

योजनानां ततः षष्टिर्वराहो नाम पर्वतः । सुवर्णशृङ्गः सुश्रीमानगाधे वरुणालये ॥ ३० ॥

ततः	அதன்மேல்	योजनानां	யோசனைகளின்
अगाधे	மிக ஆழமான	षष्टिः	அறுபதுள்ள
वरुणालये	சமுத்திரத்தில்	वराहः नाम	வராகம் என்ற
सुवर्णशृङ्गः	பொற்கொடுமுடிகளை யுடையதும்,	पर्वतः	பர்வதமொன்று
सुश्रीमान्	மிக அழகியதும்,		இருக்கிறது.

तत्र प्राग्ज्योतिषं नाम जातरूपमयं पुरम् । यस्मिन्वसति दुष्टात्मा नरको नाम दानवः ॥

तत्र	அதில்	यस्मिन्	எதுமேலா அதில்
जातरूपमयं	பொன்மயமான	दुष्टात्मा	துஷ்டனாகிய
प्राग्ज्योतिषं नाम	பிராக்ஜ்யோதிஷம் என்ற	नरको	நரகன்
		नाम	என்ற
पुरं	ஒரு நகரமிருக்கிறது.	दानवः	அசுரன்
		वसति	வசிக்கிறான்.

तत्र सानुषु रम्येषु काननेषु गुहासु च । रावणः सह वैदेह्या मार्गितव्यस्ततस्ततः ॥ ३२ ॥

तत्र	அவ்விடத்தில்	ततस्ततः	எல்லாவிடங்களிலும்
रम्येषु	அழகிய	वैदेह्या सह	வீதேஹியோடுகூட
सानुषु	தாழ்வரைகளிலும்,	रावणः	ராவணன்
काननेषु	காடுகளிலும்,	मार्गितव्यः	தேடத்தக்கவன்.
गुहासु च	குகைகளிலும்,		

तमतिक्रम्य शैलेन्द्रं काञ्चनान्तरनिर्दरः । पर्वतः सर्वसौवर्णो धाराप्रस्रवणायुतः ॥ ३३ ॥

तं	அந்த	धाराप्रस्रवणायुतः	{ எப்பொழுதும் பிரவா கமெடுத்தோடும் மலை யருளிகளே ஓடுகடின துமான
शैलेन्द्रं	மலையரசை	सर्वसौवर्णः	ஸர்வஸௌவ வர்ணம் என்னும்
अतिक्रम्य	தரண்டி,	पर्वतः	ஒரு மலையிருக்கிறது.
काञ्चनान्तरनिर्दरः	{ பொன்மயமான உள்பி ரதேசத்திலுள்ள கு கைகளை யுடையதும்		

तं गजाश्च वराहाश्च सिंहा व्याघ्राश्च सर्वतः । अभिगर्जन्ति सततं तेन शब्देन दर्पिताः ॥

तं	அதில்	सर्वतः	எங்கும்
सततं	எக்காளத்திலும்	दर्पिताः	செருக்குற்றவைக
गजाः च	யானைகளும்,	तेन	அந்த [ளாய்
वराहाः च	பன்றிகளும்,	शब्देन	சத்தத்தால்
सिंहाः	சிங்கங்களும்,	अभिगर्जन्ति	கர்ஜிக்கின்றன.
व्याघ्राः च	புலிகளும்		

यस्मिन्हरिहयः श्रीमान्महेन्द्रः पाकशासनः । अभिषिक्तः सुरै राजा मेघवान्नाम पर्वतः ॥

यस्मिन्	எந்த அதில்	सुरैः	தேவர்களால்
हरिहयः	பச்சைக்குதிரைகளை யுடையவனும்	राजा	மன்னனாக
पाकशासनः	பாக்காண்மனைக் கொ ன்றவனும்	अभिषिक्तः	முடிசூட்டப்பட்டான்
श्रीमान्	ஸ்ரீமான்மாமைய	पर्वतः	மலை
महेन्द्रः	இந்திரன்	मेघवान्	மேகவான்
		नाम	என்பபெயருடனும் உ ழக்கப்படுவதுண்டு

तमतिक्रम्य शैलेन्द्रं महेन्द्रपरिपालितम् । पष्टि गिरिसहस्राणि काञ्चनानि गमिष्यथ ॥ ३६ ॥
तरुणादित्यवर्णानि भ्राजमानानि सर्वतः । जातरूपमयैर्वृक्षैः शोभितानि सुपुष्पितैः ॥ ३७ ॥

महेन्द्रपरिपालितं	இந்திரனால் பரிபாலிக்	सर्वतः	எங்கும்
तं	அந்த [கப்பட்ட	सुपुष्पितैः	என்கு பூத்த
शैलेन्द्रं	மலையரசை	जातरूपमयैः	பொன்மயமான
अतिक्रम्य	தரண்டி,	वृक्षैः	மரங்களால்
काञ्चनानि	பொன்மயமானவை களும்	शोभितानि	அழகுற்ற அலகக்கு கொண்டவைகளுமான
तरुणादित्यवर्णानि	இளஞ்சூரியவந ஒளி கொண்டு	पष्टि	அறுபது
भ्राजमानानि	அவ் கழுநிற மைய களும்	गिरिसहस्राणि	சூரியம் மலைகளை
		गमिष्यथ	உடையவர்கள்.

तेषां मध्ये स्थितो राजा मेरुत्तरपर्वतः । आदित्येन प्रसन्नेन शैलो दत्तवरः पुरा ॥

तेषां	அவைகளின்	स्थितः	இருக்கிறது.
मध्ये	நடுவில் [மும்	पुरा	முன்னொருக்கால்
उत्तरपर्वतः	மிகச் சிறந்த பர்வத-	शैलः	பர்வதமானது
राजा	எல்லாவற்றிலும்	प्रसन्नेन	உள்ளங்குளிர்ந்த
	பெரிதுமாகிய	आदित्येन	சூரியபகவானால்
मेरुः	{ மேருவெனும் பர்வ	दत्तवरः	பின் கண்ட வரத்தைப்
	தம் (இது வேறொரு		பெற்றது.
	மேருபர்வதம்)		

तेनैवमुक्तः शैलेन्द्रः सर्व एव त्वदाश्रयाः । मत्प्रसादाद्भविष्यन्ति दिवा रात्रौ च काञ्चनाः ॥

शैलेन्द्रः	மலையரசு	सर्वे एव	எல்லாருமே
तेन	அவரால்	दिवा रात्रौ च	பகலிலும் இரவிலும்
एव	பின் கண்டபடி.	काञ्चनाः	பொன்னாக
उक्तः	வரமளிக்கப்பட்டது.	मत्प्रसादात्	என்னுடைய அருளி
त्वदाश्रयाः	உணையடைந்திருக்		ஞால்
	கும்	भविष्यन्ति	ஆகக்கூடவன.

त्वयि ये चापि वत्स्यन्ति देवगन्धर्वदानवाः । ते भविष्यन्ति रक्ताश्च प्रभया काञ्चना इव ॥

ये	எந்த	ते च	அவர்களும்
देवगन्धर्व-)	தேவர்களும், கந்தர்	प्रभया	ஒளியால்
दानवाः च)	வர்களும் தானவர்	काञ्चनाः इव	பொன்னென
त्वयि	உன்மீது [களும்	रक्ताः	சிவந்தவர்களாய்
वत्स्यन्ति अपि	எசிக்கின்றார்களோ	भविष्यन्ति	இருப்பார்கள்.

विश्वे देवाश्च मरुतो वसवश्च दिवौकसः । आगम्य पश्चिमां सन्ध्यां मेरुमुत्तरपर्वतम् ॥ ४१ ॥

आदित्यमुपतिष्ठन्ति तैश्च सूर्योऽभिपूजितः । अदृश्यस्सर्वभूतानामस्तं गच्छति पर्वतम् ॥

विश्वे देवाः च	விசுவதேவர்களும்,	उपतिष्ठन्ति	புஜிக்கின்றார்கள்.
मरुतः	மருத்துக்களும்,	तैः	அவர்களால்
वसवः च	வசுக்களும்,	अभिपूजितः	புஜிக்கப்பட்ட
दिवौकसः	தேவர்களும்	सूर्यः	சூரியபகவான்
उत्तरपर्वतं	சிறந்த பர்வதமாகிய	सर्वभूतानां च	பிராணிகளெவைக
मेरुं	மேருவுக்கு		ஞக்கும்
आगम्य	வந்து,	अदृश्यः	கட்புலனாகாதவராய்
आदित्यं	சூரியபகவானை	अस्तं	அஸ்த
पश्चिमां	சாயங்கால	पर्वतं	கிரியை
सन्ध्यां	சந்திரையில்	गच्छति	அடைகிறான்.

योजनानां सहस्राणि शतानि च दिवाकरः । मुहूर्ताधेन तं शीघ्रमस्तं याति शिलोचयम् ॥

दिवाकरः	சூரியபகவான்	योजनानां	மோஜனைகளின்
तं	அந்த	शतानि	நூறு
अस्तं	அஸ்த	सहस्राणि च	ஆயிரக்கணையும்
शिलोचयं	சிறத்த மலையை	शीघ्रं	விரைவில்
मुहूर्ताधेन	ஒரு அரை முகூர்த் தத்திற்குள்ளேயே	याति	கடந்தடைகிறான்.

शृङ्गे तस्य महदिव्यं भवनं सूर्यसन्निभम् । प्रासादगणसंवाधं विहितं विश्वकर्मणा ॥४४॥
शोभितं तरुभिश्चित्रैर्नानापक्षिसमाकुलैः । निकेतं पाशहस्तस्य वरुणस्य महात्मनः ॥४५॥

तस्य	அதனது	नानापक्षिसमाकुलैः	பலவித பகறிகளால்
शृङ्गे	கொடிமுடியில்	तरुभिः	மரங்களால் [நிறைந்த
महत्	பெரியதும்	शोभितं	அழகுவாய்ந்து விளக்குகிறது
दिव्यं	அழகானதும்	महात्मनः	மகாத்மாவும்
सूर्यसन्निभं	சூரியனை நிகர்த்ததும்	पाशहस्तस्य	பாசஹஸ்தனுமான
प्रासादगण- संवाधं	பல மாளிகைகளால் நிறைந்துள்ளதும்	वरुणस्य	வருணபகவானுக்கு
विश्वकर्मणा	விசுவகர்மாவினால்	निकेतं	இருப்பிடமாகிய
विहितं	நிர்மிக்கப்பட்டதும்	भवनम्	ஒரு மாளிகை
चित्रैः	அழகிய		இருக்கிறது.

अन्तरा मेरुमस्तं च तालो दशशिरा महान् । जातरूपमयः श्रीमान् भ्राजते चित्रवेदिकः ॥

मेरुं	மேருகிரிக்கும்	महान्	பெரிய
अस्तं च	அஸ்தகிரிக்கும்	तालः	ஒரு பனைமரம்
अन्तरा	இடையில், [இடையதும்	चित्रवेदिकः	அழகிய திண்ணையின் மீது கட்டப்பட்டதாய்
दशशिराः	பத்து இளைகளையு-	श्रीमान्	அழகுற்றதாய்
जातरूपमयः	பொன்மயமானது மரம்	भ्राजते	விளக்குகிறது.

तेषु सर्वेषु दुर्गेषु सरस्सु च सरित्सु च । रावणः सह वैदेह्या मार्गितव्यस्ततस्ततः ॥४७॥

तेषु	அந்த	सरित्सु च	நதிகளிலும்
दुर्गेषु	நூர்க்களங்கள்	ततस्ततः	எல்லா விடங்களிலும்
सर्वेषु	எல்லாவற்றிலும்	रावणः	ராவணன்
सरःसु च	பொன்நதிகளிலும்	वैदेह्या सह	விதேகியோடு கூட
		मार्गितव्यः	தேடித்தந்தவான்.

यत्र तिष्ठति धर्मज्ञस्तपसा स्वेन भावितः । मेरुसावर्णिरित्येव स्यातो वै ब्रह्मणा सप्तः ॥

यत्र	எந்த இடில்	भावितः एव	பிரதித்திபெற்றவரு மான்
ब्रह्मणा	பிரம்மதேவரை		
सप्तः	ஒத்தவரும்	मेरुसावर्णिः	மேருணாவர்ணி
धर्मज्ञः	தர்மமறிந்தவரும்	इति वै	என்று
स्वेन	தனது	स्यातः	பெயர்பெற்றவர்
तपसा	தவமகிழையால்	तिष्ठति	இருக்கிறார்.

प्रष्टव्यो मेरुसावर्णिर्महर्षिः सूर्यसन्निभः । प्रणम्य शिरसा भूमौ प्रवृत्तिं मैथिलीं प्रति ॥

सूर्यसन्निभः	சூரியபகவானை சிகர்த்த	मैथिलीं प्रति	மைதிலியாரைப் பற்றிய,
महर्षिः	முனிவர்பெருமானு		
मेरुसावर्णिः	மேருணாவர்ணி [கிய	प्रवृत्तिं	{ நீங்கள் எடுத்துக்கொ ள்ளவேண்டிய முயற் சியைப்பற்றி
भूमौ	தரையில்	प्रष्टव्यः	கேட்கப்படவேண்டி யவர்.
शिरसा	தலையால்		
प्रणम्य	வணக்கி நமஸ்கரித்து,		

एतावज्जीवलोकस्य भास्करो रजनीक्षये । कृत्वा वितिमरं सर्वमस्तं गच्छति पर्वतम् ॥

भास्करो	சூரியன்	वितिमिरं	இருளற்றதாக
जीवलोकस्य	உலகிற்கு	कृत्वा	செய்துவிட்டு,
एतावत्	இதுவரைக்கும்தான்	अस्तं	அஸ்த
सर्वं	எல்லாவற்றையும் [து	पर्वतं	கிரியை
रजनीक्षये	இரவு கழிந்த பொழு-	गच्छति	அடைகிறான்.

एतावद्वा नरैः शक्यं गन्तुं वानरपुङ्गवाः । अभास्करममर्यादं न जानीमस्ततः परम् ॥५१॥

वानरपुङ्गवाः	வானரோத்தமர்களை!	अभास्करं	சூரியனில்லாததும்
वानरैः	வானரர்களால்	अमर्यादं	எல்லையில்லாததுமான
एतावत्	இதுவரைதான்	ततः परं	அதற்குமேல்
गन्तुं	போக	न जानीमः	நாமறியோம்.
शक्यं	முடியும்.		

अधिगम्य तु वैदेहीं निलयं रावणस्य च । अस्तपर्वतमासाद्य पूर्णं मासे निवर्तत ॥५२॥

अस्तपर्वते	அஸ்தபர்வதம் வரைக்	अधिगम्य	ஸமாசாரம் தெரிந்து கொண்டு,
आसाद्य	சென்று, [கும்		
रावणस्य	ராவணனுடைய	मासे	ஒரு மாதம்
निलयं च	இருப்பிடத்தையும்	पूर्णं	முடியுமுன்
वैदेहीं तु	வைதேகியாரைப் பற்றியும்	निवर्तत	திருப்பி வந்துசேருங் கள்.

ऊर्ध्वं मासान्न वस्तव्यं वसन् वश्यो भवेन्मम ॥ ५३ ॥

ऊर्ध्वं मासान्न	ஒரு மாதத்திற்குமேல்	मम	என்னுடைய
वस्तव्यं न	நாமதிக்கற்கடாது.	वश्यः	மாண தண்டனை
वसन्	ஆப்படித் தாமதிப்ப		விதிக்கப்பட்டவனாக
	வன்	भवेत्	ஆகாள்.

सहैव शूरो युष्माभिः श्वशुरो मे गमिष्यति । श्रोतव्यं सर्वमेतस्य भवद्भिर्दिष्टकारिभिः ॥

युष्माभिः सह एव	உங்களோடு கூடமே	भवद्भिः	உங்களால்
शूरः	ஞராகிய	एतस्य	இவருடைய
मे	எனது	सर्वं	அனைத்து எதுவும்
श्वशुरः	மாமனார்	श्रोतव्यम्	சொன்னபடி செய்யத்
गमिष्यति	வருவார்.		தக்கது.
दिष्टकारिभिः	மனங்கோணுது நடந்		
	தின் தவர்களாகிய		

गुरुरेष महाबाहुः श्वशुरो मे महाबलः । भवन्तश्चापि विक्रान्ताः प्रमाणं सर्वकर्मसु ॥ ५४ ॥

महाबलः	மகா பலசாலியும்	विक्रान्ताः	பதாக்கிரமமாகிவிட்ட
महाबाहुः	மகாபாசுவும்		கிய
गुरुः	பெரியவரும்	भवन्तः अपि	நிச்சுதரம்
मे	எனது	सर्वकर्मसु	எல்லாக் காரியங்களிலும்
श्वशुरः	மாமனாருமான	प्रमाणम्	பெயர்க்கப்பட்டதனால்.
एषः च	இவரும்		

प्रमाणमेनं संस्थाप्य सर्वतः पश्चिमां दिशम् । भवन्तः परिपश्यन्तु यथा दृश्येत जानकी ॥

जानकी	ஜானகியார்	पश्चिमां	மேற்கு
यथा	எப்படிச்செய்தால்	दिशं	திக்கில்
दृश्येत	காணப்படுவாரோ	सर्वतः	எங்கும்
एनं	இவரை [ஆப்படியே]	भवन्तः	நின்று
प्रमाणं	மேலதிகாரியாய்	परिपश्यन्तु	பார்க்கிறதையெல்லாம்
संस्थाप्य	வைத்துக்கொண்டு,		உக்கமிக்க.

दृष्टायां तु नरेन्द्रस्य पत्न्याममिततेजसः । कृतकृत्या भविष्यामः कृतस्य प्रतिकर्मणा ॥

अमिततेजसः	மகா தேஜஸ்வியாகிய	कृतस्य	செய்த கன்றிக்கு
नरेन्द्रस्य	புருஷோத்தமனு	प्रतिकर्मणा	எந்த கைம்மாறும்
पत्न्यां	பத்னி [அடைய]	कृतकृत्याः	செய்தகெடுதல்பர்களாக
दृष्टायां तु	காணப்படுபவதற்கு	भविष्यामः	எம் ஆவோம்.
	தில்		

अतोऽन्यदपि यत्किञ्चित् कार्यस्यास्य हितं भवेत् । संप्रधार्य भवद्भिश्च देशकालार्थसंहितम् ॥

अतः	இதைத் தாட்டிலும்	भवद्भिः	உங்களால்
यत् किञ्चित्	எதேனும்சொரு	देशकालार्थ- संहितं	தேசம், காலம், அர்த்தம் இவைகளுக்கு
अन्यत्	வேறொன்று		ஏற்றவண்ணமாய்
अस्य	இந்த	संप्रधार्य	நீர்க்காலோசனை
कार्यस्य	நமது காரியத்திற்கு		செய்து,
हितं	நலிதமானதாக	च	அப்படியே செய்யத்
भवेत् अपि	ஆகுமாயின்		தக்கது.

ततः सुपेणप्रमुखाः पुवङ्गुणाः सुग्रीववाक्यं निपुणं निशम्य ।

आमन्त्र्य सर्वे पुवगाधिपास्ते जम्बुदिशं तां वरुणाभिगुप्ताम् ॥ ५९ ॥

ततः	அப்பொழுது	सुग्रीववाक्यं	சுகிரீவனது சொல்லை
ते	அந்த	निशम्य	கேட்டு,
सुपेणप्रमुखाः	{ சுவேணனைத் தலைமை யாகக் கொண்டவர்க ளும்	आमन्त्र्य	விடைபெற்றுக் கொண்டு
पुवगाधिपाः	வானரப்பெரியோர்க	वरुणाभिगुप्तां	வருணனால் பாது காக்கப்பட்ட
पुवङ्गुणाः	வானரர்கள் [ஞான	तां	அந்த
सर्वे	எல்லோரும்	दिशं	திக்குக்கு
निपुणं	யுத்தியுத்தமான	जम्बुः	பிரயாணமாணர்கள்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये किष्किन्धाकाण्डे द्विचत्वारिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 11102

किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकाः 1850

त्रिचत्वारिंशः सर्गः—நாற்பத்திமுன்றாவது ஸர்க்கம் ॥ ४३ ॥

उदीच्यां शतवलिप्रेषणम्—வடதிக்கில் "சதபலி"யை அனுப்புவது.

ततः संदिश्य सुग्रीवः श्वशुरं पश्चिमां दिशम् । वीरं शतवलिं नाम वानरं वानराधिपः ॥

उवाच राजा सर्वज्ञः सर्ववानरसत्तमः । वाक्यमात्महितं चैव रामस्य च हितं तथा ॥ २ ॥

वानराधिपः	வானரர்களுக்கு எதுமானும்	वीरं	ஞான
सर्वज्ञः	எல்லா விவரங்களை யும் நன்குறித்தவனும்	शतवलिं नाम	சதபலி என்ற
सर्ववानरसत्तमः	எல்லா வானரர்களிலு த்தமனுமான	वानरं	வானரனைப் பார்த்து
सुग्रीवः राजा	சுகிரீவமன்னன்	आत्महितं च	தனக்கு நன்மை பயக் கத்தக்கதும்
श्वशुरं	மாமனரை	तथा	அப்படியே
पश्चिमां दिशं	மேற்குதிக்குக்கு	रामस्य च	ஸ்ரீராமருக்கும்
संदिश्य	கட்டளைவிட்டுவிட்டு,	हितं एव	நன்மை பயக்கத்தக் கதுமான
ततः	அதன்மேல்	वाक्यं	பின் வரும் சொல்லை
		उवाच	சொன்னான்.

वृतः शतसहस्रेण त्वद्विधानां वनौकसाम् । वैवस्वतमुतैः सार्धं प्रतिष्ठस्व स्वमन्त्रिभिः ॥३॥

त्वद्विधानां "உண்ணப்போன்ற
वनौकसां வானரர்களின்,
शतसहस्रेण ஸகந்ததோடு
वृतः குழப்பட்டவனாகும்

वैवस्वतमुतैः வமன் புத்திரர்களான
स्वमन्त्रिभिः தனது மந்திரிகளோடு
सार्धं கூட
प्रतिष्ठस्व புறப்படு.

दिशं ह्युदीचीं विक्रान्तां हिमशैलावतंसकाम् । सर्वतः परिमार्गध्वं रामपत्नीमनिन्दिताम् ॥

विक्रान्तां "மிக விசரலமானதும்
हिमशैलावतंसकां } இமயமலையை தலை
हि } ணையாய்க் கொண்ட
தும்,
उदीची வடக்கு
दिशं திசில்

सर्वतः எல்லா இடங்களிலும்
अनिन्दितां குற்றமில்லாத
रामपत्नी ஸ்ரீராமருடைய
பத்னியை
परिमार्गध्वम् நன்கு தேடக்கடவீர்
களாக.

अस्मिन्कायें विनिर्वृत्ते कृते दाशरथेः प्रिये । ऋणान्मुक्ता भविष्यामः कृतार्थार्थविदां वराः ॥

दाशरथेः "ஸ்ரீராமருடைய
प्रिये இஷ்டம்
कृते கைகூடப்பெற்று
अस्मिन् இந்த
कायें காரியம்
विनिर्वृत्ते ஸூர்த்தியாகில்

ऋणात् கடனினின்று
मुक्ताः நீக்கியவர்களாய்
कृतार्थार्थविदां { கிருதார்த்தர்களுடைய
பயனின் துட்பத்
தையறிந்தவர்களில்
वराः சிறந்தவர்களாய்
भविष्यामः ஆகுவோம்.

कृतं हि प्रियमस्माकं राघवेण महात्मना । तस्यैतत्प्रतिकारोऽस्ति सफलं जीवितं भवेत् ॥

महात्मना "மகா தீமாவான
राघवेण ஸ்ரீராமரால்
अस्माकं நமக்கு
प्रियं பேருதவி
कृतं செய்யப்பட்டிருக்
கிறது.

तस्य அவருக்கு
एतत् இது
प्रतिकारः ஏற்ற கைமாருக
अस्ति இருக்கிறது.
जीवितं வாழ்நாள்
सफलं பயனடைந்ததாக
भवेत् ஆகும்.

हि ஆனபடியால்

अर्थिनः कार्यनिर्वृत्तिमकर्तुरपि यश्चेत् । तस्य स्यात्सफलं जन्म किं पुनः पूर्वकारिणः ॥

यः "எவனேனுமொரு
अकर्तुः ஒரு உதவியும்
செய்யாது
अर्थिनः யாசிக்குமொருவ
னுக்கு
कार्यनिर्वृत्ति அபேகவிதத்தின்
ஸ்ரீத்தியை
चरेत् अपि வினை விக்கின்றான்
என்றால்

तस्य அவனுடைய
जन्म தன்மம்
सफलं பயனடைந்ததாக
स्यात् ஆகும்.
पूर्वकारिणः எர்கனவே நன்றி செ
ய்தவனுக்கு என்றால்
कि पुनः எவளவு பயனடைந்த
தாகும்.

एतां बुद्धिमवस्थाय दृश्यते जानकी यथा । तथा भवद्भिः कर्तव्यमस्मत्प्रियहितैषिभिः ॥

अस्मत्प्रिय- हितैषिभिः)	“எனக்கு பிரியத்தை யும் ஹிதத்தையும் கோரும்	भवस्थाय जानकी . दृश्यते यथा तथा	ஸ்திரமாய்க்கொண்டு, ஜானகிதேவியார் [து, கண்டுபிடிக்கப்படுகிற- எப்படிச் செய்தால் ஆ குமேர அவ்வண்ணமே செய்யத்தக்கது.
भवद्भिः	உங்களால்		
एतां	இந்த		
बुद्धि	அபிப்பிராயத்தை	कर्तव्यम्	

अयं हि सर्वभूतानां मान्यस्तु नरसत्तमः । अस्मासु चागतप्रीती रामः परपुरञ्जयः ॥ ९ ॥

अयं	“இந்த	अस्मासु तु	நமதுவிஷயத்திலோ
रामः हि	ஸ்ரீராமரோவெனில்	आगतप्रीतिः	பேரன்புவைத்தவர்.
नरसत्तमः	புருஷோத்தமர்.	च	அன்றியும்
सर्वभूतानां	எல்லா உயிர்களுக் குள்ளும்	परपुरञ्जयः	{ எதினும் தானே வெற் றிபெற்று விளங்குகி றவர்.
मान्यः	பூஜ்யர்.		

इमानि वनदुर्गाणि नद्यः शैलान्तराणि च । भवन्तः परिमार्गन्तु बुद्धिविक्रमसंपदा ॥ १० ॥

भवन्तः	“நீங்கள்	नद्यः	நதிகள்
बुद्धिविक्रमसंपदा	உனக்கத்தையும் ஆண் மைமையும்கொண்டு	शैलान्तराणि च	மலைப்பிரதேசங்கள் ஆகிய
वनदुर्गाणि	வனங்கள், தூர்க்கங் கள்;	इमानि	இவைகளில்
		परिमार्गन्तु	திரிந்து தேடுங்கள்.

तत्र म्लेच्छान्पुलिन्दांश्च शूरसेनांस्तथैव च । प्रस्थलान्भरतांश्चैव कुरुंश्च सह मदकैः ॥ ११ ॥
काम्बोजान्यवनांश्चैव शकानारट्टकानपि । बाह्लीकानृपिकांश्चैव पौरवानथ टङ्कणान् ॥ १२ ॥
चीनान्परमचीनांश्च निहारान्श्च पुनः पुनः । अन्विष्य दरदांश्चैव हिमवन्तं विचिन्वथ ॥ १३ ॥

तत्र	“அவ்விடத்தில்	आरट्टकान् अपि	ஆரட்டகநாடுகளையும்,
म्लेच्छान्	மலேச்சநாடுகளையும்,	बाह्लीकान् च	பாஹ்லீகநாடுகளையும்,
पुलिन्दान् च	புலிந்தநாடுகளையும்,	ऋषिकान् एव	ரிஷிகநாடுகளையும்.
तथा	அப்படியே	पौरवान् अथ	பௌரவநாடுகளையும்,
शूरसेनान् च एव	சூரஸேனநாடுகளையும்,	टङ्कणान् च	டங்கணநாடுகளையும்,
प्रस्थलान् च	பிரஸ்தலநாடுகளையும்,	चीनान्	சீனநாடுகளையும்,
भरतान् एव	பரதநாடுகளையும்,	परमचीनान् च	பரமசீனநாடுகளையும்,
मदकैः सह	மதர்கமென்ற நாடுக ளோடுகூடவே	निहारान् च	நிஹாரநாடுகளையும்,
कुरुन् च	குருநாடுகளையும்,	दरदान् च	தரதநாடுகளையும்
काम्बोजान् च	காம்போஜநாடுகளையும்,	पुनः पुनः	பெயர்ந்து பெயர்ந்து
		अन्विष्य एव	தேடிவிட்டே,
यवनान् एव	யவனநாடுகளையும்,	हिमवन्तं	இமயமலையில்
शकान्	சகநாடுகளையும்,	विचिन्वथ	தேடக்கடவீர்களாக.

लोभपद्मकण्डेषु देवदास्वनेषु च । रावणः सह वैदेह्या मार्गितव्यस्ततस्ततः ॥ १४ ॥

लोभपद्मकण्डेषु	{ வள்ளொலுத்தி, சந்த னம் இவைகளின் வ னங்களிலும்,	ततस्ततः	எல்லாவிடங்களிலும்
देवदास्वनेषु च	தேவதாஸ்வனங்களிலும்,	रावणः	ராவணன்
		वैदेह्या सह	சீதாதேவியோடுகூட
		मार्गितव्यः	தேடத்தக்கவன்.

ततः सोमाश्रमं गत्वा देवगन्धर्वसेवितम् । कालं नाम महासानुं पर्वतं तु गमिष्यथ ॥ १५ ॥

देवगन्धर्वसेवितं	{ “தேவர்களும், கந்தர் வர்களும் வளிக்கப் பட்டதான	महासानुं	பெரிய தாழ்வரைகளை புடைய
सोमाश्रमं	சோமாசிரமத்தை	कालं	காலம்
गत्वा	அடைந்து,	नाम	என்ற
ततः	அதன்பின்னர்	पर्वतं तु	பர்வதத்தையும்
		गमिष्यथ	அடையக்கடவீர்கள்.

महत्सु तस्य शैलस्य निर्दरेषु गुहासु च । विचिनुध्वं महाभागां रामपत्नीं ततस्ततः ॥ १६ ॥

तस्य	“அந்த	महाभागां	மஹா புண்யவதி
शैलस्य	மலையின்		யாகிய
महत्सु	பெரிய	रामपत्नीं	ஸ்ரீராமரது பத்னியை
निर्दरेषु	அருவுகளிலும்,	ततस्ततः	எங்கும்
गुहासु च	குடைகளிலும்	विचिनुध्वम्	தேடக்கடவீர்கள்.

तमतिक्रम्य शैलेन्द्रं हेमगर्भं महागिरिम् । ततः सुदर्शनं नाम गन्तुपर्वथ पर्वतम् ॥ १७ ॥

तं	“அந்த	हेमगर्भं	பொன் கிதியுடையது
शैलेन्द्रं	மலையரசை	सुदर्शनं	சுதர்சனம் [மான
अतिक्रम्य	தாண்டி,	नाम	என்ற
ततः	அதன்பின்னர்	पर्वतं	பர்வதத்திற்கு
महागिरिं	மலைகளில் சிறந்ததும்	गन्तुं	போவதற்கு
		अहंथ	கூடவீர்கள்.

ततो देवसखो नाम पर्वतः पतगालयः । नानापक्षिगणाकीर्णो विविधद्रुमभूषितः ॥ १८ ॥

ततः	“அங்குடத்தில்	विविधद्रुम-	{ பலவிதமான மரங்க னால் அழகுற்று வி ளக்குகிறதுமான
नानापक्षि-	பலவகை பசுளிகளால்	भूषितः	
गणाकीर्णः	நிறைந்து		
पतगालयः	பசுளிகளுக்கு இருப்பிட டாணிடுக்கிடமும்	देवसखः नाम	தேவசகம் என்ற
		पर्वतः	பர்வதமொன்றிருக் கிறது.

तस्य काननषण्डेषु निर्झरेषु गुहासु च । रावणः सह वैदेह्या मार्गितव्यस्ततस्ततः ॥ १९ ॥

तस्य	“அதனது	ततस्ततः	எங்கும்
काननषण्डेषु	வனசமுடகங்களிலும்	रावणः	ராவணன்
निर्झरेषु	அருவிகளிலும்	वैदेह्या सह	சீதாதேவியோடுகூட
गुहासु च	குகைகளிலும்	मार्गितव्यः	தேடித்தக்கவன்.

तमतिक्रम्य चाकाशं सर्वतः शतयोजनम् । अपर्वतनदीवृक्षं सर्वसच्चविवर्जितम् ॥ २० ॥

तं	“அதை	अपर्वत-	மலை, நதி, விருவ்வம்
अतिक्रम्य	தாண்டி,	नदीवृक्षं	இவைகள் எதுவுமில்லாததும்
सर्वतः	எல்லாப்புறங்களிலும்,	सर्वसच-	உயிர்ப்பிராணிகள் எதுவுமில்லாததுமான
शतयोजनं	நூறு யோஜனை நீண்டதும்	विवर्जितं च	வெளியிருக்கிறது.
		आकाशम्	

तं तु शीघ्रमतिक्रम्य कान्तारं रोमहर्षणम् । कैलासं पाण्डुरं शैलं प्राप्य हृष्टा भविष्यथ ॥

तं	“அந்த	पाण्डुरं	வெள்ளிய
रोमहर्षणं	{ கண்டோர் மயிர்ச்சிவிக்கும்வண்ணம் பயந்த ரமான	कैलासं	கைலாச
कान्तारं तु	வனப்பிரதேசத்தை	शैलं	மலையை
शीघ्रं	விரைவில் [யும்	प्राप्य	அடைந்து,
अतिक्रम्य	கடந்து,	हृष्टाः	உள்ளம் பூரித்தவர்கள் என
		भविष्यथ	ஆகுவிர்கள்.

तत्र पाण्डुरमेघाभं जाम्बूनदपरिष्कृतम् । कुवेरभवनं रम्यं निर्मितं विश्वकर्मणा ॥ २२ ॥

तत्र	“அவ்விடத்தில்	विश्वकर्मणा	விசுவகர்மாவால்
पाण्डुरमेघाभं	வெள்ளியமேகத்தை நிகர்த்ததும்,	रम्यं	அழகாய்
जाम्बूनदपरिष्कृतं	பொன்னால் குறையின் நி செய்யப்பட்டதும்,	निर्मितं	நிர்மிக்கப்பட்டதாய்
		कुवेरभवनम्	குபேரனுடைய மாளிகைபெருக்கிறது.

विशाला नलिनी यत्र प्रभूतकमलोत्पला । हंसकारण्डवाकीणां ह्यप्सरोगणसेविता ॥ २३ ॥

यस्य हि	“எதுவோ அதில்	हंसकारण्डवाकीणां	{ அன்னங்கள், நீர்க்கரங்கள் இவைகளால் நிறைந்துள்ளதும்
विशाला	விராலமான [உள்ளது.		
नलिनी	ஒரு தாமரை ஓடை-தாமரை, ஆப்பல் இவைகளால் நிறைந்ததும்,	अप्सरोगणसेविता	{ அப்சரங்கூட்டங்கள் வால் கொண்டாடப்பெற்றது.

तत वैश्रवणो राजा सर्वभूतनमस्कृतः । धनदो रमते श्रीमान् गुह्यकैः सह यक्षराट् ॥ २४ ॥

तत	“ அதில்	வैஸ்ரவண:	விசுவஸ்கரின் புதல்
யக்ஷராட்	யக்ஷர்களுக்கு மன்னரும்,	धनदः	குபேச [கருமான
श्रीमान्	புதுமன்னும்	राजा	மன்னர்
सर्वभूतनमस्कृतः	{ எல்லா உயிர்களாலும் நமஸ்கரிக்கப்பெற்றவராகும்,	गुह्यकैः सह	{ பொக்கிஷரகசுக்கர் வாகிய குறியுக்கள் என்பவர்களைக் கூட
		रमते	வாடிக்கிறான்.

तस्य चन्द्रनिकाशेषु पर्वतेषु गुहासु च । रावणः सह वैदेह्या मार्गितव्यस्ततस्ततः ॥ २५ ॥

तस्य	அதனது	ततस्ततः	எல்லாவிடங்களிலும்
चन्द्रनिकाशेषु	சந்திரனை மிகுந்த	रावणः	ராவணன்
पर्वतेषु	குன்றுகளிலும்,	वैदेह्या सह	சீதாதேவியோடுகூட
गुहासु च	குகைகளிலும்	मार्गितव्यः	தேடத்தக்கவன்.

क्रौञ्चं तु गिरिमासाद्य विलं तस्य सुदुर्गमम् । अग्रमत्तैः प्रवेष्टव्यं दुष्पवेशं हि तत्स्मृतम् ॥

क्रौञ्चं	கிரௌஞ்சமேன்ற	अग्रमत्तैः	வெகு தூக்கிரைதயுட
गिरि	மலைமைய		னிருக்குமுக்களில்
आसाद्य	ஆடைந்து,	प्रवेष्टव्यं	புகத்தக்கது.
तस्य	அதனது	हि	எனினில்
सुदुर्गमं	மிகவும் புகுதற்கரியதான	तत्	அது
विलं तु	குகையும்	दुष्पवेशं	புகுதற்குரியதென்று
		स्मृतम्	கூறப்பட்டிருக்கிறது.

वसन्ति हि महात्मानस्तत्र सूर्यसमप्रभाः । देवैरप्यर्चिताः सम्यग्देवरूपा महर्षयः ॥ २७ ॥

तत हि	அதில்தான்	सम्यक्	பத்தியுடன்
सूर्यसमप्रभाः	சூரியனைப்போன்ற ஒளியுடைய பேர்களும	अर्चिताः	பூஜிக்கப்பட்டவர்
देवरूपाः	தேவரூபமுடையவர்க		கருமான
देवैः अपि	தேவர்களாலும் [ளும்	महात्मानः	மஹாத்மாக்களாகிய
		महर्षयः	மகரிட்கள்
		वसन्ति	வாடிக்கிறார்கள்.

क्रौञ्चस्य तु गुहाश्चान्याः सानूनि शिखराणि च । निर्झराश्च नितम्बाश्च विचेतव्यास्ततस्ततः ॥

क्रौञ्चस्य	கிரௌஞ்சமலையின்	शिखराणि च	தோடிமுடிகளும்
अन्याः	மற்றுமுள்ள	निर्झराः च	மீட்டருளிகளும்
गुहाः च	குகைகளும்	नितम्बाः च	புதவரைகளும்
सानूनि	தாழ் மலைகளும்	ततस्ततः तु	எல்லாமும்
		विचेतव्याः	தேடத்தக்கவைகள்.

क्रौञ्चस्य शिखरं चापि निरीक्ष्य च ततस्ततः । अवृक्षं कामशीलं च मानसं विहगालयम् ॥
न गतिस्तत्र भूतानां देवदानवरक्षसाम् । स च सर्वैर्विचेतव्यः पर्वतो बहुकन्दरः ॥३०॥

क्रौञ्चस्य	கிரௌஞ்சபர்வதத் தினது	सः	அந்த
शिखरं च	சிகரத்தையும்,	पर्वतः च	பர்வதமும் (கிரௌஞ்சபர்வதமும்)
अवृक्षं	மரமில்லாத	सर्वैः	தங்கமெல்லோராலும்
कामशीलं च	காமபர்வதத்தையும்,	ततस्ततः	எங்கும்
विहगालयं	பசுக்களிருப்பிட மாகிய	विचेतव्यः	தேடத்தக்கது.
मानसं अपि	மானஸமென்னும் ஸரஸ்ஸையும்	तत्र	அதில்
निरीक्ष्य च	பார்ந்துவிட்டு,	भूतानां	பிராணிகளுக்கும் தேவர்கள், தானவர்கள், ராசநஸர்கள் இவர்களுக்கும்
बहुकन्दरः	பல குகைகளையுடைய	गतिः न	உட்புகுதல்முடியாது.

क्रौञ्चं गिरिमतिक्रम्य मैनाको नाम पर्वतः । मयस्य भवनं तत्र दानवस्य स्वयं कुतम् ॥

क्रौञ्चं	கிரௌஞ்ச	दानवस्य	தானவனாகிய
गिरिं	மலைக்கு	मयस्य	மயனுடைய
अतिक्रम्य	அப்பால்,	भवनं	மாளிகை
मैनाकः नाम	மைனாகமென்ற	स्वयं	தன்னாலேயே
पर्वतः	பர்வதமிருக்கிறது.	कुतम्	செய்யப்பட்டிருக்கிறது.
तत्र	அதில்		

मैनाकस्तु विचेतव्यः ससानुप्रस्थभूतलः । स्त्रीणामश्वमुखीनां च निकेतास्तत्र तत्र तु ॥

तत्र तत्र तु	அதில் அங்கங்கேயே	मैनाकः तु	மைனாகபர்வதமும்
अश्वमुखीनां	கின்னர	ससानुप्रस्थ- भूतलः च	தாழ்வரைகள் மைபூமிகள் பூப்பிரதேசங்கள் இவைகளுடன்
स्त्रीणां	ஸ்த்ரீகளுடைய	विचेतव्यः	தேடத்தக்கது.
निकेताः	விடுகளிருக்கின்றன.		

तं देशं समतिक्रम्य आश्रमं सिद्धसेवितम् । सिद्धा वैखानसास्तत्र बालखिल्याश्च तापसाः ॥

तं	அந்த	तत्र च	அதிலும்
देशं	பிரதேசத்தை	सिद्धाः	சித்தர்கள்
समतिक्रम्य	தாண்டி,	वैखानसाः	வைகானஸர்கள்
सिद्धसेवितं	சித்தர்கள் வசிக்கின்ற	बालखिल्याः	வாலகிலியர்கள் என்ற
आश्रमं	ஓர் ஆசிரமம் இருக்கிறது.	तापसाः	தாபஸிகள் வசிக்கின்றார்கள்.

वन्धास्ते तु तपःसिद्धास्तपसा वीतकल्मषाः । प्रष्टव्या चापि सीतायाः प्रवृत्तिर्विनयान्वितैः ॥

தப:சித்தா:	தவத்தால் சித்தி	வந்தா:	வேளிக்கப்பட்டவன்
	பெற்றவரும்		யுவர்கள்.
தபசா	தவத்தால்	सीताया:	சித்தாதேவியினுடைய
वीतकल्मषा:	பாபமொழிந்தவர்களு	प्रवृत्ति: अपि च	தற்காலநிலமையும்
	ரான	विनयान्वितै:	வினயத்தோடுகூடிய
			உங்களால்
ते तु	அவர்களும்	प्रष्टव्या	கேட்டறியத்தக்கது.

हेमपुष्करसंछन्नं तस्मिन्वैखानसं सरः । तरुणादित्यसङ्काशैर्हसैर्विचरितं शुभैः ॥ ३५ ॥

तस्मिन्	அதில்	शुभै:	அழகிய
हेमपुष्करसंछन्नं	பொற்குமரைகளால்	हंसै:	ஹம்ஸங்களால்
	மறைக்கப்பட்டதும்	विचरितं	வசிக்கப்பட்டதுமான
तरुणादित्यसङ्काशै:	பாலஞ்சரியனை நிகர்த்	वैखानसं	வைகானஸம் என்கிற
	ததும்	सरः	ஸரஸ் திருக்கிறது.

औपवाह्यः कुवेरस्य सार्वभौम इति श्रुतः । गजः पयेंति तं देशं सदा सह करेणुभिः ॥

कुवेरस्य	குபேரனுடைய	सदा	எப்பொழுதும்
औपवाह्यः	வாஹனமான	करेणुभि:	பெண்யானைகளோடு
सार्वभौमः	சார்வபௌமம்	सह	கூட
इति	என்று	तं	அந்த
श्रुतः	அழைக்கப்படும்	देशं	பிரதேசத்தில்
गजः	யானை	पयेंति	நீர்கிறது.

तत्सरः समतिक्रम्य नष्टचन्द्रदिवाकरम् । अनक्षलगणं व्योम निष्पयोदमनादिमत् ॥३७॥

तत्	அந்த	अनक्षलगणं	அனக்ஷதிரகணங்க
सरः	ஸரணை		ளில்லாதததும்,
समतिक्रम्य	தாண்டி,	निष्पयोद्	மேகமில்லாதததும்,
नष्टचन्द्रदिवाकरं	சந்திரஞ்சரியனில்லாத்	अनादिमत्	ஆரம்பம் இடென்று
	ததும்,		தெரியாததுமாகிய
		व्योम	ஆகாசமிருக்கிறது.

गभस्तिभिरिवार्कस्य स तु देशः प्रकाशते । विश्राम्यद्भिस्तपःसिद्धैर्देवकल्पैः स्वयंप्रभैः ॥

सः	அந்த	तपःसिद्धै:	தவத்தால் சித்தியடை
देशः	பிரதேசமானது		ந்தவர்களால்
स्वयंप्रभै:	தங்கள் ஒளியால்	अर्कस्य	ஞ்சியபகவானது
	பிரகாசிக்கும்	गभस्तिभि:	கிரணங்களால்
देवकल्पै:	தேவர்களை நிகர்த்த	इव तु	எவ்வண்ணமோ
	வர்களும்		அவ்வண்ணமே
विश्राम्यद्भि:	விளைப்பாறிக்கொண்	प्रकाशते	பிரகாசிக்கிறது.
	று முக்கிறவர்களுமான		

तं तु देशमतिक्रम्य शैलोदा नाम निम्नगा

॥ ३९ ॥

तं
देशं तु

அந்த
பிரதேசத்தையும்

अतिक्रम्य
शैलोदा नाम
निम्नगा

தாண்டி,
சைலோதா என்ற
தழியிருக்கிறது.

उभयोस्तीरयोस्तस्याः कीचका नाम वेणवः । तैश्च यान्ति परं पारं सिद्धान्प्रत्यानयन्ति च ॥

तस्याः
उभयोः
तीरयोः
कीचकाः नाम
वेणवः
तैः च

அதன்
இரு
கரைகளிலுமிருக்கி
கிசுகமென்னும் [ன்ற
மூங்கில்கள்
அவர்களைடுகூடவே

परं पारं
यान्ति
सिद्धान्
प्रत्यानयन्ति च

அக்கரைக்கு
வளைந்து செல்லுகின்
றன.
சித்தர்களை
திரும்பவும் கொண்டு
வந்து செர்க்கின்றன.

उत्तराः कुरवस्तत्र कृतपुण्यप्रतिश्रयाः

॥ ४१ ॥

कृतपुण्यप्रतिश्रयाः
उत्तराः

புண்யம்செய்தவர்க
ளுக்கிருப்பிடமாகிய
உத்தர

कुरवः
तत्र

குருதேசங்கள்
அவ்விடத்திலிருக்
கின்றன.

ततः काञ्चनपद्माभिः पद्मिनीभिः कृतोदकाः । नीलवैडूर्यपद्माभिर्नद्यस्तत्र सहस्रशः ॥ ४२ ॥

ततः
काञ्चनपद्माभिः
नीलवैडूर्यपद्माभिः

அதற்கப்பால்
பொற்றாமையுள்
ளவைகளும்
இந்திரநீலம் வையுள்
மிவைகளாலான இலை
களையுடைய துமான

पद्मिनीभिः
कृतोदकाः
नद्यः
तत्र
सहस्रशः

தாமரை ஓடைகளால்
பெருக்கெடுத்தோடு
நதிகள் [கின்ற
அங்கு
ஆயிரக்கணக்காக
இருக்கின்றன.

रक्तोत्पलवनैश्चात्र मण्डिताश्च हिरण्मयैः । तरुणादित्यसदृशैर्भान्ति तत्र जलाशयाः ॥ ४३ ॥

तत्र
अत्र
हिरण्मयैः
तरुणादित्यसदृशैः

அந்த
இதில்
பொன்மயமான
பாலஞ்சிறை சிகர்த்த

रक्तोत्पलवनैः च
मण्डिताः
जलाशयाः च
भान्ति

செக்கமுரீர் சமூகங்க
ளாலும்
அழகுவாய்த்து விளங்
மடுக்கன் [குகிற
விளங்குகின்றன.

महार्हमणिपत्रैश्च काञ्चनप्रभकेसरैः । नीलनीरजण्डैश्च स देशः सर्वतो वृतः ॥ ४४ ॥

सः
देशः
सर्वतोः
महार्हमणिपत्रैः च

அந்த
பிரதேசமானது
எங்கும்
மிகச் சிறந்த தன் இ
லைகளையுடையவைக
ளும்

काञ्चनप्रभकेसरैः च
नीलनीरजण्डैः च
वृतः

பொன்னிறமான கிஞ்
சல்கங்களையுடைய
வைகளுமான
கருநெய்தல் சமூகங்க
ளால்
விளங்குகிறது.

निस्तुलाभिश्च मुक्ताभिर्मणिभिश्च महाधनैः । उद्धृतपुलिनास्तत्र जातरूपैश्च निम्नगाः ॥
सर्वरत्नमयैश्चित्रैरवगाढा नगोत्तमैः । जातरूपमयैश्चापि हुताशनसमप्रभैः ॥ ४६ ॥

तस्य अங்விடத்தில்
उद्भूतपुलिना: உயர்ந்த மனல் திட்டு
निम्नगा: நதிகள் [களை யுடைய
निस्तुलाभि: உருண்ட
मुक्ताभि: च முத்துக்களாலும்
महाधनै: சிறந்த
मणिभि: च மணிக்கள்களாலும்
जातरूपै: च தங்கங்களாலும்

हुताशनसमप्रभै: அக்ஷிபை திகர்த்த ஒ
सर्वरत्नमयै: சர்வ ரத்னமயமான
जातरूपमयै: च பொன்மயமானவை
चित्रै: அழகிய [களுமான
नगोत्तमै: अपि சிறந்த மலைகளாலும்
अवगाढा: நிறைந்து விளங்கு
கின்றன.

नित्यपुष्पफलास्तत्र नगाः पत्रथाकुलाः ।

दिव्यगन्धरसस्पर्शाः सर्वकामान् स्रवन्ति च ॥

तस्य अங்விடத்தில்
नगा: விருகாக்கள்
नित्यपुष्पफला: { எக்காளத்திலும் புஷ்ப
பங்களையும் பழங்க
யும் தருகின்றன.

पत्रथाकुला: பசுவிகள் திறையப்
பெற்றவைகள்.
दिव्यगन्धरसस्पर्शा: சிறந்த நாற்றம் சுவை
வாறு உடையவைகள்.
सर्वकामान् च வேண்டியவைகளெல்
லாவற்றையும்
स्रवन्ति அளிக்கின்றன.

नानारूपाणि वासांसि फलन्त्यन्ये नगोत्तमाः

॥ ४८ ॥

अन्ये வேறுசில
नगोत्तमा: சிறந்த மரங்கள்

नानारूपाणि वासांसि பலவித ஆடைகளை
फलन्ति உதிர்க்கின்றன.

महार्हाणि च चित्राणि हैमान्यन्ये नगोत्तमाः ।

शयनानि प्रसूयन्ते चित्रास्तरणवन्ति च ॥

अन्ये வேறுசில
नगोत्तमा: சிறந்த மரங்கள்

हैमानि பொன்மயமானவை
களும்

महार्हाणि च சிறந்த மரங்கள்

चित्रास्तरणवन्ति च அழகிய விருப்புக்களை
யுடையவைகளுமான

चित्राणि சிறந்தவைகளும்

शयनानि படுக்கைகளை
प्रसूयन्ते உண்டாக்குகின்றன.

मनःकान्तानि माल्यानि फलन्त्यन्ये नगोत्तमाः । मुक्तावैडूर्यचित्राणि भूषणानि तथैव च ॥

स्त्रीणां चाप्यनुरूपाणि पुरुषाणां तथैव च । सर्वतुसुखसेव्यानि फलन्त्यन्ये नगोत्तमाः ॥

पानानि च महार्हाणि भक्ष्याणि विविधानि च ॥ ५१ ॥

अन्ये வேறுசில
नगोत्तमा: சிறந்த மரங்கள்
मनःकान्तानि மன திற்கினிய
माल्यानि च மலைகளையும்
तथा அப்படியே
स्त्रीणां च ஸ்திரீகளுக்கும்
तथा एव அப்படியே
पुरुषाणां अपि புருஷர்களுக்கும்
अनुरूपाणि ஏற்றவைகளான
मुक्तावैडूर्य- { முத்துக்களும் வை
चित्राणि च { दिவக்களும் மிழக்கப்
பட்ட

भूषणानि एव பூஷணங்களையும்
फलन्ति உதிர்க்கின்றன.
अन्ये வேறு சில
नगोत्तमा: சிறந்த விருகாக்கள்
सर्वतुसुखसेव्यानि எல்லா ருதுக்களிலும்
சுகத்தை தந்தருகின்ற
पानानि च பானங்களையும்
महार्हाणि சிறந்த
विविधानि பல
भक्ष्याणि च பசுஷணங்களையும்
फलन्ति கொடுக்கின்றன.

स्त्रियश्च गुणसम्पन्ना रूपयौवनलक्षिताः । गन्धर्वाः किन्नराः सिद्धाः नागा विद्याधरास्तथा ॥
रमन्ते सहितास्तत्र नारीभिर्भास्करप्रभाः ॥ ५२ ॥

தல அதில்
குணசம்பனா: நற்குணமமைந்தவர்
ரூபயௌவனலக்ஷிதா: அழகும் யௌவன
மும் வாய்ந்த
ஸ்த்ரிய: ச பெண்களும்,
பாஸ்கரப்ரா: சூரியபகவானது ஒளி
கொண்ட
கந்தர்வர்களும்

கிन्नரா: கின்னர்களும்,
நாगा: நாகர்களும்,
सिद्धा: சித்தர்களும்,
विद्याधरा: तथा வித்யாதர்களும்
नारीभि: மனைவியர்களோடு
सहिता: கூடினவர்களாய்
रमन्ते காலம்கழிக்கின்றார்
கள்.

सर्वे सुकृतकर्माणः सर्वे रतिपरायणाः । सर्वे कामार्थसहिता वसन्ति सहयोपितः ॥ ५३ ॥

सर्वे எல்லோரும்
सुकृतकर्माणः நற்செய்கையுள்ளவர்
सर्वे எல்லோரும் [கள்.
रतिपरायणा: { மனத்திருப்தியை சர்
வழுமாய்கொண்ட
வர்கள்.

सर्वे எல்லோரும் [கூட
सहयोपितः மனைவிமார்களுடன்-
மனோரதங்களின் ப
யன்களோடுகூடின
வர்களாய்
वसन्ति வசிக்கின்றார்கள்.

गीतवादित्रनिर्घोषः सोत्कृष्टहसितस्वनः । श्रूयते सततं तत्र सर्वभूतमनोहरः ॥ ५४ ॥

தல அவ்விடத்தில்
सततं எக்காலத்திலும்
सोत्कृष्टहसितस्वनः சிறந்த சிரிப்பினொளி
யோடுகூடினதும்

सर्वभूतमनोहरः { எல்லாப்பிராணிகளின்
மனத்தைக் கவருகிற
துமான
गीतवादि- } சிதவாத்தியத்தின்
निर्घोषः { ஒலியானது
श्रूयते கேட்கப்படுகிறது.

तत्र नामुदितः कश्चिन्नास्ति कश्चिदसत्प्रियः । अहन्यहनि वर्धन्ते गुणास्तत्र मनोरमाः ॥

தல அவ்விடத்தில்
अमुदितः எனத்திருப்தியில்லா
कश्चिन् ஒருவனும் [தவன்
न இல்லை.
असत्प्रियः { காரியமில்லாத காரி
யத்தில் மனஞ்செ
லுத்துகிறவன்

कश्चिन् ஒருவனும்
न अस्ति இல்லை.
तल அவ்விடத்தில்
मनोरमा: மனதைக் கவரும்
गुणा: நற்குணங்கள்
अहनि अहनि எக்காலத்திலும்
वर्धन्ते நிகழ்கின்றன.

समतिक्रम्य तं देशमुत्तरः पयसां निधिः

तं அந்த
देशं பிரதேசத்தை
समतिक्रम्य காண்டி.

॥ ५६ ॥

उत्तरः வடக்கு
पयसां निधिः சமுத்திரம் இருக்க
ிறது.

तत्र सोमगिरिर्नाम मध्ये हेमयो महान् । इन्द्रलोकगता ये च ब्रह्मलोकगताश्च ये ॥
देवास्तं समवेक्षन्ते गिरिराजं दिवं गतम् ॥ ५७ ॥

तल	ஆதின்
मध्ये	நடுவில்
हेममयः	பொன் மயமானதும்
महान्	பெரியதுமான
सोमगिरिः नाम	சோமகிரியென்ற மலை
ये	எவர்கள் [நீருக்கிறது,
इन्द्रलोक-	இந்திரனோகத்தை
गताः च	யடைந்தவர்களை
	ஆவர்களும்,

ये	எவர்கள்
वहलोक-	பிரம்மலோகத்தை
गताः च	யடைந்தவர்களை
	ஆவர்களும்,
देवाः च	தேவர்களும்,
दिवं गतं	ஆகாயத்தையளாவிய
तं	அந்த
गिरिराजं	மலையாரசை
समवधन्ते	பார்க்கின்றார்கள்.

स तु देशो विसूर्योऽपि तस्य भासा प्रकाशते । सूर्यलक्ष्म्याभिविज्ञेयस्तपतेव विवस्वता ॥

सः	அந்த
देशः	பிரதேசம்
विसूर्यः अपि	சூரியனில்லாதிருக்கி
	றது என்றாலும்
तपता	பிரகாசிக்கும்
विवस्वता	சூரியபகவானால்

सूर्यलक्ष्म्या	சூரியனது ஒளியினால்
अभिविज्ञेयः	அறியப்படுகிறது,
इव	எப்படியோ அப்
तस्य	அதனது [படியே
भासा तु	ஒளியினாலேயே
प्रकाशते	பிரகாசிக்கின்றது.

भगवांस्तत्र विश्वात्मा शम्भुरेकादशात्मकः । ब्रह्मा वसति देवेशो ब्रह्मर्षिपरिवारितः ॥५९॥

तल	அவ்விடத்தில்
विश्वात्मा	எங்கும் எதிலுமுண
	ரும்
एकादशात्मकः	{ பதினொரு ருத்திரமூர்
	த்திகளாய் ஆவதரித்
	தவரும்,
भगवान्	எல்லோராவும் பூஜிக்
	கப்பட்டவரும்,

ब्रह्मा	{ பிரம்மாவென ஓர் பெ
	யர்கொண்டு விளங்
	குக்கின்றவரும்,
देवेशः	தேவர்களுக்கிசுறு
शंभुः	சிவபெருமான் [மான
ब्रह्मर्षिपरिवारितः	பிரம்ம ரிஷிகளால்
	குழப்பப்பட்டவராய்
वसति	வாசிக்கின்றார்.

न कथञ्चन गन्तव्यं कुरुणामुत्तरेण वः । अन्येषामपि भूतानां नातिक्रामति वै गतिः ॥

कुरुणां	குருதேசங்களுக்கு
उत्तरेण	வடக்கில்
वः	உங்களுக்கு
कथञ्चन	கேள்வியும்
गन्तव्यं	செல்லத்தக்கது
न	ஆகாது.

अन्येषां	இதர
भूतानां अपि	பிரானிகளுக்கும்
गतिः वै	மார்க்கமானது
अतिक्रामति न	தொடர்ந்து
	செல்லவில்லை.

स हि सोमगिरिर्नाम देवानामपि दुर्गमः । तमालोक्य ततः क्षिप्रमुपावर्तितुमर्हथ ॥ ६१ ॥

सोमगिरिः नाम	சோமகிரியென்ற
सः हि	அதுவோ
देवानां अपि	தேவர்களுக்கும் உட
दुर्गमः	புக முடியாததும்
तं	அவ்

आलोक्य	பார்த்துவிட்டு,
ततः	அதிலிருந்து
क्षिप्रं	கிரைவில்
उपावर्तितुं	கிரும்பிவிட
अर्हथ	கடவீர்கள்.

एतावदानरैः शक्यं गन्तुं वानरपुङ्गवाः । अभास्करमवयादं न जानीमस्ततः परम् ॥ ६२ ॥

वानरपुङ्गवाः	வானரோத்தமர்களே!	अभास्कर	சூரியனில்லாததும்
वानरैः	வானர்களால்	अमयादं	எல்லையில்லாதது
एतावत्	இதுவரையில்		மரண
गन्तुं	போக	ततः परं	அதற்குமேலுள்ளதை
शक्यं	முடியும்.	जानीमः न	நாமறிமோம்.

सर्वमेतद्विचेतव्यं यन्मया परिकीर्तितम् । यदन्यदपि नोक्तं च तत्रापि क्रियतां मतिः ॥ ६३ ॥

यत्	எது	न उक्तं च	சொல்லப்படாததும்
मया	என்னால்	अन्यत् अपि	இதரமானதோ
परिकीर्तितं	சொல்லப்பட்டதோ,	तत्रापि	அதிலும்
एतत् सर्वं	இது எல்லாமும்	मतिः	கவனம்
विचेतव्यं	தேடத்தக்கது.	क्रियताम्	வைக்கப்பட
यत्	எது		வேண்டியது.

ततः कृतं दाशरथेर्महत्प्रियं महत्तरं चापि ततो मम प्रियम् ।

कृतं भविष्यत्यनिलानलोपमा विदेहजादर्शनजेन कर्मणा ॥ ६४ ॥

अनिलानलोपमाः	{ காற்றிற்கும் அக்னிக் கும் சமானமான வர்களே!	प्रियं	உதவி
विदेहजादर्शनजेन	வைதேகியை தரிசிப் பதாஸேற்படும்	कृतं	செய்யப்பட்டதா
कर्मणा	செய்கையால்	ततः	அதனால் [கவும்,
ततः	அதிலிருந்து	मम अपि	எனக்கும்
दाशरथेः	ஸ்ரீராமருக்கு	महत्तरं	அதைவிட பெரிய
महत्	பெரும்	प्रियं	உதவி
		कृतं च	செய்யப்பட்டதாக
		भविष्यति	ஆகும்.

ततः कृतार्थाः सहिताः सवान्धवा मयार्चिताः सर्वगुणैर्मनोरमैः ।

चरिष्यथोर्वी प्रतिशान्तशत्रवः सहप्रिया भूतधराः पुवङ्गमाः ॥ ६५ ॥

पुवङ्गमाः	வானர்களே!	सहिताः	சேர்க்கிருக்கின்றவர்
भूतधराः	வாக்கவித்ததை நிறை வேற்றியவர்களால்		களால்
ततः	அதனால்	प्रतिशान्तशत्रवः	சத்துருக்களில்லாத வர்களால்
कृतार्थाः	காரியவஸ்த்தி பெற்ற வர்களால் நீங்கள்	मनोरमैः	மனதிற்குரிய
सवान्धवाः	பத்துக்களோடு	सर्वगुणैः	சகல நன்மைகளாலும்
	கூடவும்,	मया	என்னால்
सहप्रियाः	மனைவிமார்களோடு	अर्चिताः	பெருமையப்படுத்தப்ப ட்டவர்களால்
	கூடவும்	उर्वी	பூமியில்
		चरिष्यथ	காலங்கழிப்பீர்களாக.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये किष्किन्धाकाण्डे त्रिचत्वारिंशः सर्गः ॥

चतुश्चत्वारिंशः सर्गः—நாற்பத்திகாண்காவது ஸர்க்கம் ॥ ४४ ॥

हनुमदस्तेऽङ्गुलीयकदानम्—ஹனு மாரிடம் கணையாழியைக் கொடுப்பது.

विशेषेण तु सुग्रीवो हनुमत्यर्थमुक्तवान् । स हि तस्मिन्हरिश्रेष्ठे निश्चितार्थोऽर्थसाधने ॥ १ ॥

तस्मिन्	அந்த	हरिश्रेष्ठे	வானரோத்தமர் அகிய
अर्थसाधने	காரியம் முடியும்	हनुमति हि	ஹனுமாரிடத்தில்
	விஷயத்தில்		மத்திரம்
निश्चितार्थः	காரியத்தில் ஒரு தீர்	विशेषेण	விசேஷமாய்
	மானம்கொண்டிருந்த	अर्थ उक्तवान्	பேசினான்.
सः सुग्रीवः तु	அந்த சுக்ரீவனும்		

अब्रवीच्च हनूमन्तं विक्रान्तमनिलात्मजम् । सुग्रीवः परमप्रीतः प्रभुः सर्ववन्नौकसाम् ॥ २ ॥

सर्ववन्नौकसां	வானார்கள் எல்லோ	अनिलात्मजं	வாயுபகவானின்
	ருக்கும்		புதல்வரும்
प्रभुः	சுத்வரனாகிய	विक्रान्तं च	மஹா பாக்கிரம்
सुग्रीवः	சுக்ரீவன்		சாலியுமான
परमप्रीतः	மிக சந்தோஷமடைந்	हनुमन्तं	ஹனுமாரைப்பார்த்து
	தவனாய்	अब्रवीत्	பின்வருமாறு
			மொழிந்தான்.

न भूमौ नान्तरिक्षे वा नाभ्वरे नामरालये । नाप्सु वा गतिसङ्गं ते पश्यामि हरिपुङ्गव ॥

हरिपुङ्गव	“வானரோத்தமர் !	न	அறிந்திலேன்.
ते	உனது	अभ्वरे	வாயுசஞ்சரிக்கு
गतिसङ्गं	சஞ்சாரத்திற்கொர்		மரையத்திலும்
	தடையை	न	அறிந்திலேன்.
भूमौ	பூமியில்	अमरालये	தேவருள்கிலும்
पश्यामि न	நானறிந்திலேன்.	न	அறிந்திலேன்.
अन्तरिक्षे वा	மேகங்களுக்கும்	अप्सु वा	ஐவத்திலும்
	ஆகாயத்திலும்	न	அறிந்திலேன்.

सासुराः सहगन्धर्वाः सनागनरदेवताः । विदिताः सर्वलोकास्ते ससागरधराधराः ॥ ४ ॥

सासुराः	“ஆசுரர்கள் உள்நிட்ட	ससागरधराधराः	{ சமுத்திரங்கள், மலை
	டவைகளும்,		கள் உள்நிட்டவைகளும்
सहगन्धर्वाः	கந்தர்வர்கள் உள்நிட்ட		ஞமான
	டவைகளும்,	सर्वलोकाः	உலகங்களெல்லாமூர்
सनागनरदेवताः	{ நாகர்கள், மானிடர்	ते	உனக்கு
	கள், தேவர்கள் கள்	विदिताः	தெரிந்தவைகள்.
	ஸிட்டவைகளும்,		

गतिर्वेगश्च तेजश्च लाघवं च महाकपे । पितुस्तो सदृशं वीर मारुतस्य महौजसः ॥ ५ ॥

महाकपे	“வானரோத்தம!	लाघवं च	எதையும் அனாயாச
वीर	நேரனே!		மாய் முடித்தலும்,
ते	உனது	च	ஆகிய இது
गतिः	தடைபடாது எங்கும்	महौजसः	மகா பிரபாவசாலியும்
	செல்லும் சக்தியும்,	पितुः	தந்தையுமாகிய
वेगः	ஆற்றலும்,	मारुतस्य	வாயுபகவானுக்கு
तेजः च	ஆண்மையும்,	सदृशम्	நிகராயிருக்கிறது.

तेजसा वापि ते भूतं समं भुवि न विद्यते । तद्यथा लभ्यते सीता तत्त्वमेवोपपादय ॥ ६ ॥

तेजसा अपि वा	“ஆற்றலினாலேயோ	सीता	சிதாதேவி
ते	உனக்கு	लभ्यते यथा	அடையப்படுகிறது
समं	சுடாகிற		எப்படியோ
भूतं	பிராணி	तत्	அதைப்பற்றி
भुवि विद्यते न	உலகில் இல்லை.	त्वं एव	நீயே
तत्	ஆகையால்	उपपादय	முயற்சி செய்.

त्वयेव हनुमन्नास्ति बलं बुद्धिः पराक्रमः । देशकालानुवृत्तिश्च नयश्च नयपण्डित ॥ ७ ॥

नयपण्डित	“உனது தகதிரியே!	नयः च	{ தருமநெறி வழுவாது
हनुमन्	ஹனுமானே!		{ எதையும் செய்த
बलं	ஆற்றலும்,	च	லும்,
बुद्धिः	அறிவும்,		ஆகிய இது ஒவ்
पराक्रमः	ஆண்மையும்.		வொன்றும்
देशकालानुवृत्तिः	{ தேசத்திற்கும் காலத்	त्वयि एव	உன்னிடத்தில்தான்
	{ திற்கும் என்றடி	अस्ति	ருடி கொண்டிருக்
	கடத்தலும்,		கிறது”.

ततः कार्यसमासङ्गमवगम्य हनुमति । विदित्वा हनुमन्तं च चिन्तयामास राघवः ॥ ८ ॥

राघवः	ஸ்ரீராமர்	हनुमन्तं च	ஹனுமானையும்
ततः	அப்பொழுது	विदित्वा	உள்ளபடி அறிந்து
हनुमति	ஹனுமாரிடத்தில்		கொண்டு,
कार्यसमासङ्गं	காரியம் கைகூடவேண்	चिन्तयामास	{ பின்வருமாறு தனக்
	டிய பொறுப்பை		{ குள்ளேயே சிந்திக்க
अवगम्य	கண்டுகொண்டு,		வானார்.

सर्वथा निश्चितार्थोऽयं हनुमति हरीश्वरः । निश्चितार्थकरश्चापि हनुमान्कार्यसाधने ॥ ९ ॥

अयं	இந்த	हनुमान्	ஹனுமான்
हरीश्वरः	வானரான்னன்	कार्यसाधने च	காரியத்தை முடிக்கும்
हनुमति	ஹனுமாரிடத்தில்		விஷயத்தில்
सर्वथा	எல்லா விதத்திலும்	निश्चितार्थकरः }	காரியத்தை நிச்சயிக்
	{ காரியத்திற்கு ஒர்வித	अपि }	{ கப்பட்டவண்ணமே
निश्चितार्थः	{ நிர்மானம் சொல்லி		செய்துமுடிக்கிறவர்
	விட்டார்.		தான்.

तदेवं प्रस्थितस्यास्य परिज्ञातस्य कर्मभिः । भर्ता परिगृहीतस्य ध्रुवः कार्यफलोदयः ॥१०॥

तत्	ஆணையால்	परिज्ञातस्य	பெயர்பெற்றவனும்
एवं	இப்படியாய்	प्रस्थितस्य	பிரயாணப்பட்டுவிட்டு
भर्ता	எஜமானனான்		டவனுமான
परिगृहीतस्य	தெரிந்தெடுக்கப்பட்ட	अस्य	இவனுக்கு
	டவனும்	कार्यफलोदयः	கார்யகித்தி
कर्मभिः	தன் தொழில்களால்	ध्रुवः	திண்ணம்

तं समीक्ष्य महातेजा व्यवसायोत्तरं हरिम् । कृतार्थ इव संवृत्तः प्रहृष्टेन्द्रियमानसः ॥११॥

महातेजाः	மகா ஆண்மைபுடைய	समीक्ष्य	உணர்க்கு
हरिं	வாராராகிய [ஆவர்	कृतार्थः इव	கருதார்த்தமாகவே
तं	ஆவரை	प्रहृष्टेन्द्रियमानसः	நம்புநன்களும்உள்ள
व्यवसायोत्तरं	கார்ய துட்பத்தில்		முழுவந்தவராய்
	சிறந்தவராக	संवृत्तः	வினக்கினார்.

ददौ तस्य ततः प्रीतः स्वनामाङ्कोपशोभितम् । अङ्गुलीयमभिज्ञानं राजपुत्र्याः परंतपः ॥
अनेन त्वां हरिश्रेष्ठ चिह्नेन जनकात्मजा । मत्सकाशादनुप्राप्तमनुद्विष्टाऽनुपश्यति ॥ १३ ॥
व्यवसायश्च ते वीर सत्वयुक्तश्च विक्रमः । सुग्रीवस्य च सन्देशः सिद्धिं कथयतीव मे ॥

हरिश्रेष्ठ	“வாராரேரத்தம்!	विक्रमः	ஆண்மைபும்
त्वां	உன்னை	च	ஆகிய தித
अनेन	இந்த	सिद्धिं	கார்ய முடிவை
चिह्नेन	ஆடையாளத்தால்	मे	எனக்கு
जनकात्मजा	ஜானகி	कथयति	கதரிக்கிறத
मत्सकाशात्	என்னிடமிருந்து	इव च	போலும்” என்று
अनुप्राप्तं	வந்தவனாக	ततः	உதன்றோல் [விட்டு
	உள்ளத்தி லெள்ள	परंतपः	சத்தருக்களை தடுக்க
अनुद्विष्टा	னவும் சந்தேகமில்		கச்செய்யுமவர்
	லாதவனாய்	प्रीतः	மனசைதங்குகொண்
अनुपश्यति	கண்டுகொள்வான்.		டவராய்
वीर	நூரணை!	स्वनामाङ्कोप-	தனது திருநாமம் வ
सुग्रीवस्य	சுகீவனுடைய	शोभितं	ளையப்பெற்று அழ
सन्देशः	ஆக்கிணையும்		குற்று வினக்கும்
ते	உனது	अङ्गुलीयं	மோதிரத்தை
व्यवसायः च	நிர்வாணமுடம்	राजपुत्र्याः	மன்னர்மகளுக்கு
सत्वयुक्तः	ஆற்றனுடன் கூடிய	अभिज्ञानं	ஆடையாளமாக
		तस्य ददौ	அவரிடம்கொடுத்தார்.

स तं गृह्य हरिश्रेष्ठः स्थाप्य मूर्ध्नि कृताञ्जलिः । वन्दित्वा चरणौ चैव प्रस्थितः पुवगोत्तमः ॥

புவகோத்தம: ச	பாய்க்குஞ் செல்பவர்க ளில் உத்தமராகிய	மூர்ச்சி	தலையில்
ச:	அந்த	ஸ்தாப்ய எவ	வைத்துக்கொண்டே,
ஹரிஸ்ரேஷ்ட:	வானரோத்தமர்	சரணौ	திருவடிகளில்
த	அதை	வந்திவா	விழுந்து சேவித்து
गृह्य	பெற்றுக்கொண்டு,		விட்டு,
कृताञ्जलिः	அஞ்சலிசெய்தவராய்	प्रस्थितः	பிரயாணமானார்.

स तत्पर्कपन्हरिणां बलं महद्भूव वीरः पवनात्मजः कपिः ।
गताम्बुदे व्योम्नि विशुद्धमण्डलः शशीव नक्षत्रगणोपशोभितः ॥ १६ ॥

वीरः	வீரரும்,	गताम्बुदे	மேகம் நீங்கிய
पवनात्मजः	வாயுகுமாரரும்	व्योम्नि	ஆகாசத்தில்
कपिः	வானரகுமாரகிய	नक्षत्रगणोप- शोभितः	நக்சத் திரகணங்க ளால் அழகுற்று
सः	அவர்		விளங்குகிறவனும்
तत्	அந்த	विशुद्धमण्डलः	மாசற்ற மண்டலமு டையவனுமான்
महत्	பெரும	शशी	சந்திரன்
हरिणां	வானரர்களின்	इव	என
बलं	சைன்யத்தை	वभूव	விளங்கினார்.
प्रकर्षन्	அழைத்துச் செல்பவ ராய்,		

अतिबल बलमाश्रितस्तवाहं हरिवरविक्रम विक्रमैरनल्पैः ।
पवनसुत यथाभिगम्यते सा जनकसुता हनुमंस्तथा कुरुष्व ॥ १७ ॥

अतिबल	“ மிக பலசாலையாய்	आश्रितः	தம்பியிருக்கிறேன்.
हरिवरविक्रम	சிறந்த சங்கத்தின் ஆற்றலுடையவனே!	सा	அந்த
पवनसुत	வாயுகுமார!	जनकसुता	ஜனகரின் திருமகள்
हनुमन्	நனுமான்!	यथा	எப்படிச் செய்தால்
अहं	நான் (நீராய்)	अभिगम्यते	காணப்படுவா னோ
तव	உனது	तथा	அவ்வண்ணமே
बलं	சக்தியை	अनल्पैः विक्रमैः	விடாமுயற்சியால்
		कुरुष्व	செய்வாயாக.”

इत्यापि श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये
किष्किन्धाकाण्डे चतुश्चत्वारिंशः सर्गः ॥

पञ्चचत्वारिंशः सर्गः—நாற்பத்தைநதநாவது ஸர்க்கம் ॥ ४५ ॥

सीतावेषणाय वानरसेनाप्रस्थानम्—ஸீதையைத் தேட வானரசேனை புறப்படுவது.

सर्वांश्चाहूय सुग्रीवः पुवगान्पुवगर्षभः । समस्तानब्रवीद्भूयो रामकार्यार्थसिद्धये ॥
एवमेतद्विचेतव्यं यन्मया परिकीर्तितम् ॥ १ ॥

புவகர்ஷ:	வானரோத்தமனாகிய	भूयः	மீனவும்
सुग्रीवः	சுக்ரீவன்	अब्रवीत्	பின் வருமாறு மொழி க்தான்.
पुवगान्	வானரர்கள்	यत्	“எது
सर्वान्	எல்லோரையும்	मया	என்னால்
आहूय	அழைத்து;	परिकीर्तितं	சொல்லப்பட்டதோ
समस्तान् च	ஒன்றுசேர்த்து எல் லோரையும் பார்த்து	एतत्	இது
रामकार्यार्थ- सिद्धये	} ஸ்ரீராமருடைய காரி யம் சித்திபெறும் பொருட்டு	एवं	அப்படியே
		विचेतव्यम्	தேடத்தக்கது”.

तदुग्रशासनं भर्तुर्विज्ञाय हरिपुङ्गवाः । शलभा इव संछाद्य मेदिनीं संप्रतस्थिरे ॥ २ ॥

हरिपुङ्गवाः	வானரோத்தமர்கள்	विज्ञाय	கிரமேற்கொண்டு
भर्तुः	இறைவனது	मेदिनीं	பூமியை
तत्	அந்த	शलभाः इव	விட்டிற் பூச்சிகளென
उग्रशासनं	கிறந்த ஆக்கினையை	संछाद्य	மறைத்துக்கொண்டு
		संप्रतस्थिरे	பிரயாணமாணர்கள்.

रामः प्रस्रवणे तस्मिन् न्यवसत्सहलक्ष्मणः । प्रतीक्षमाणस्तं मासं यः सीताधिगमे कृतः ॥

रामः	ஸ்ரீராமர்	मासं	ஒரு மாதத்தை
सीताधिगमे	சீதையை கண்டுபிடிக் கும் விஷயத்தில்	प्रतीक्षमाणः	எதிர்பார்த்துக் கொண்டு
यः	எது	तस्मिन्	அந்த
कृतः	எல்லையாய் வைக்கப் பட்டதோ	प्रस्रवणे	பிரஸ்ரவண மலையில்
तं	அந்த	सहलक्ष्मणः	லக்ஷ்மணரோடுகூட
		न्यवसत्	வசித்தார்.

उत्तरां तु दिशं रम्यां गिरिराजसमावृताम् । प्रतस्थे सहसा वीरो हरिः शतवलिस्तदा ॥ ४ ॥

तदा	அப்பொழுது	रम्यां तु	அழகியதுமான
वीरः	சூரனாகிய	उत्तरां	வடக்கு
शतवलिः	சதபலியென்ற	दिशं	திக்குக்கு
हरिः	வானரன்	सहसा	உடனே
गिरिराजसमावृतां	இமயமலையால் மறைக் கப்பட்டதும்	प्रतस्थे	புறப்பட்டுச் சென் றான்.

पूर्वा दिशं प्रति ययौ विनतो नाम यूथपः । ॥ ५ ॥

வினத:	வினதன்	पूर्वा	கிழக்கு
नाम	என்ற	दिशं प्रति	திக்கை நோக்கி
यूथपः	சேனைத் தலைவர்	ययौ	சென்றான்.

अगस्त्यचरितामाशां दक्षिणां हरियूथपः । ताराङ्गदादिसहितो हनुमान् मारुतात्मजः ॥ ६ ॥
पश्चिमां तु भृशं घोरां सुपेणः पुवगेश्वरः । प्रतस्थे हरिशर्दूलो दिशं वरुणपालिताम् ॥ ७ ॥

हरियूथपः	வானரசேனைத் தலைவரும்	पुवगेश्वरः	வானரர்களுக்கு எஜமானனுமான
मारुतात्मजः	வாயுதுமாரருமாகிய	सुपेणः	சுபேஷணன்
हनुमान्	ஹனுமார்	भृशं	மிகவும்
ताराङ्गदादि-}	தாரன், அங்கதன் முதலியவர்களே ॥ ६	घोरां	பயங்கரமானதும்
सहितः }	சேர்ந்துகொண்டு	वरुणपालितां	{ வருணபகவானால் பாதுகாக்கப்பட்டது மான
अगस्त्यचरितां	அகஸ்தியமுனிவர்	पश्चिमां	மேற்கு
दक्षिणां	தெற்கு [வசிக்கும்]	दिशं	திக்குக்கு
आशां	திக்கிற்கு	तु	அப்படியே புறப்பட்டுச்சென்றான்.
प्रतस्थे	புறப்பட்டுச்சென்றார்.		
हरिशर्दूलः	வானரோத்தமனும்		

ततः सर्वा दिशो राजा चोदयित्वा यथातथम् । कपिसेनापतीन्मुख्यान्मुमोद सुखितःसुखम् ॥

राजा	மன்னன் (சுக்ரீவன்),	ततः	அதனால்
मुख्यान्	சிறந்த	सुखितः	மனத்திருப்திகொண்டவனாய்.
कपिसेनापतीन्	வானரசேனைத்	सुखं	மனக்கவலை எதுவுமின்றி
सर्वाः	எல்லா [தலைவர்களை]	मुमोद	சந்தேச ஹமாயிருந்தான்.
दिशः	திக்குகளுக்கும்		
यथातथं	எக்கனமெதுவுமின்றி		
चोदयित्वा	அனுப்பிவிட்டு,		

एवं संचोदिताः सर्वे राज्ञा वानरपुङ्गवाः । स्वां स्वां दिशमभिप्रेत्य त्वरिताः संप्रतस्थिरे ॥

राज्ञा	ராஜானினால்	स्वां स्वां	அவரவர்களது
एवं	இப்படி	दिशं	திக்கை
संचोदिताः	ஆக்ஞப்பிக்கப்பட்ட	अभिप्रेत्य	நோக்கி,
वानरपुङ्गवाः	வானரோத்தமர்கள்	त्वरिताः	விவரந்து
सर्वे	எல்லோரும்	संप्रतस्थिरे	சென்றார்கள்.

नदन्तश्चोन्नदन्तश्च गर्जन्तश्च पुवङ्गमाः । क्ष्वेलन्तो धावमानाश्च ययुः पुवगसत्तमाः ॥
आनयिष्यामहे सीतां हनिष्यामश्च रावणम् ॥ १० ॥

புவகஸதமா:	வானரோத்தமர்க	उन्नदन्तः च	பூசலிட்டுக்கொண்டும்,
புவஹ்மா:	வானரர்கள் [நாடிய	गर्जन्तः च	அட்டகாசஞ்செய்து
சீதா	சீதாதேவியை		கொண்டும்,
आनयिष्यामहे	கொண்டுவருவோம் ;	क्ष्वेलन्तः	குதித்துக்குதித்துத்
रावणं	ராவணனை		தாவிக்கொண்டும்,
हनिष्यामः च	கொன்றுவிடுவோம் என்று	भावमानाः च	பாய்ந்து பாய்ந்து
			சென்றுகொண்டும்
नदन्तः च	சொல்லிக்கொண்டும்,	ययुः	சென்றார்கள்.

अहमेको वधिष्यामि प्राप्तं रावणमाहवे ॥ ११ ॥
 ततश्चोन्मथ्य सहसा हरिष्ये जनकात्मजाम् ॥ १२ ॥
 वेपमानां श्रमेणाद्य भवद्भिः स्थीयतामिति । एक एवाहरिष्यामि पातालादपि जानकीम् ॥
 विमथिष्याम्यहं वृक्षान्दारयिष्याम्यहं गिरीन् । धरणीं दारयिष्यामि क्षोभयिष्यामि सागरान् ॥
 अहं योजनसङ्ख्यायाः पुविता नात्र संशयः । शतं योजनसङ्ख्यायाः शतं समधिकं ब्रह्म ॥
 भूतले सागरे वाऽपि शैलेषु च वनेषु च । पातालस्यापि वा मध्ये न ममाच्छिद्यते गतिः ॥
 इत्येकैकं तदा तत्र वानरा बलदर्पिताः । ऊचुश्च वचनं तस्मिन् हरिराजस्य सन्निधौ ॥ १७ ॥

ततः	அப்பொழுது	सहसा	உடனே
तदा	அச்சமயத்தில் புறப் படுமுன்	हरिष्ये	கொண்டுவரப்போக றேன்.
हरिराजस्य	வானரமன்னனது	इह	இவ்விடத்திலேயே.
तस्मिन्	அந்த	भवद्भिः	உங்களால்
सन्निधौ	சன்னிதியில்	स्थीयतां	தாமதிக்கப்படட்டும்.
बलदर्पिताः	ஆற்றலால் செருக் குற்ற	श्रमेण	மனவேதனயால்
		वेपमानां	பதறிக்கொண்டிருக் கும்
वानराः	வானரர்கள்	जानकीं	ஜானகிதேவியாரை
एकैकं च	ஒவ்வொருவனும்	पातालात् अपि	பாதாளத்திலிருந்தும்
इति	பின்வரும்	एकः एव	ஒருவனாகவே
वचनं	சொல்லை	अद्य	இப்பொழுது
ऊचुः	சொன்னார்கள்.	आहरिष्यामि	கொண்டுவந்து
अहं	“நான்		சேர்ப்பேன்.
एकः	ஒருவனே	अहं	நான்
आहवे	போடில்	वृक्षान्	மரங்களை
प्राप्तं	வந்தெதிர்க்கும்	विमथिष्यामि	முறித்துத்தள்ளப்
रावणं	ராவணனை	अहं	நான் [போகிறேன்.
वधिष्यामि	கொல்லப்போகிறேன்	गिरीन्	மலைகளை
उन्मथ्य	கொன்றுவிட்டு,	दारयिष्यामि	பொடியாக்கப் போக
ततः	அதன்போல்		றேன்.
जनकात्मजां च	ஜானகிதேவியை		

धरणीं	பூமியை	शतं	நூற
दारयिष्यामि	பிளக்கப்போகிறேன்.	हि	தான்டுபவனைப்
सागरान्	சமுத்திரங்களை		பிரசித்தம்.
क्षोभयिष्यामि	கலக்கிவிடப்போகிறேன்.	सम	என்னுடைய
अहं	நான்	गतिः	சஞ்சாரமானது
योजनसंख्यायाः	ஒரு யோஜனை நூறம்	भूतले	பூமியில்தானாகட்டும்
	ஆளவு	सागरे अपि वा	சமுத்திரத்தில்
पुविता	தான்டுபவன்.		நானாகட்டும்
अत्र	இதில்	शैलेषु च	மலைகளில்தானாகட்டும்
संशयः न	ஐயமில்லை.	वनेषु च	வனங்களில் தானாகட்
अहं	நான்		டும்
शतं	நூறு	पातालस्य	பாதாளத்தினது
योजनसंख्यायाः	யோஜனையளவுக்கு	मध्ये अपि वा	மத்தியப்பிரதேசத்
समधिकं	அவ்வளவே அதிகமான		தில் தானாகட்டும்
		आश्लिष्यते	தடையடுகிறது
		न	இல்லை.”

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

किष्किन्धाकाण्डे पञ्चचत्वारिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 11201

किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकाः 1949

पञ्चचत्वारिंशः सर्गः—காற்பத்திஆறாவது ஸர்க்கம் ॥ ४६ ॥

भूवलयविज्ञानकारणकथनम्—பூகோளத்தினறிவுக்கு காரணம் சொல்வது.

गतेषु वानरेन्द्रेषु रामः सुग्रीवमब्रवीत् । कथं भवान् विजानीते सर्वं वै मण्डलं भुवः ॥ १ ॥

वानरेन्द्रेषु	வானரோத்தமர்கள்	भवान्	“நீ
गतेषु	சென்றபின்	भुवः	உலகினது
रामः	ஸ்ரீராமர்	मण्डलं	அமைப்பு
सुग्रीवं	சுகரீவனைப் பார்த்து	सर्वं वै	முழுமையும்
अब्रवीत्	பின்வருமாறு வினாவினார்.	कथं	எப்படி
		विजानीते	அறிந்திருக்கின்றனை.”

सुग्रीवस्तु ततो राममुवाच प्रणतात्मवान् । श्रूयतां सर्वमाख्यास्ये विस्तरेण नरर्षभ ॥ २ ॥

सुग्रीवः	சுகரீவன்	नरर्षभ	“புருஷேந்தரே!
रामं तु	ஸ்ரீராமரைப் பார்த்து	विस्तरेण	விஸ்தாரமாய்
प्रणतात्मवान्	வணக்கத்தால் மனம் சிதருதவனாகி	सर्वं	எல்லாவற்றையும்
ततः	அதன்மேல்	आख्यास्ये	சொல்லுகிறேன் ;
उवाच	பின்வருமாறு பதிலுரைத்தான்.	श्रूयताम्	சேவிசாற்றப்பட்ட
			டும்.

यदा तु दुन्दुभि नाम दानवं महिषाकृतिम् । परिकालयते वाली मलयं प्रति पर्वतम् ॥
तदा विवेश महिषो मलयस्य गुहां प्रति ॥ ३ ॥

வாலி
யதா
மஹிஷாக்ரீ
துந்துபி
நாம
தானவ்
மலய்
பர்வதம்

வாலி
எப்பொழுது
எருமையுருவமெடுத்
துந்துபி [துவந்த
என்ற
அகரணை
மலய
பர்வதத்தை

புதி
பரிகாலயதே து
ததா
மஹிஷ:
மலயஸ்ய
குஹா புதி
விவேஷ

நோக்கி
தூத்திக்கொண்டு
போனானே
அப்பொழுது
துந்துபி
மலயபர்வதத்தினது
குகைக்குள்
புகுந்துவிட்டான்.

विवेश वाली तत्रापि मलयं तज्जिघांसया ॥ ४ ॥

तत्र
वाली अपि

அப்பொழுது
வாலியும்

தஜிஹாஸ்யா
மலய்
விவேஷ

அவனை கொல்லவேண்
டுமெனுமவா வினாள்
மலயபர்வதத்தினுள்
புகுந்துவிட்டான்.

ततोऽहं तत्र निक्षिप्तो गुहाद्वारि विनीतवत् ॥ ५ ॥

तत्र
ततः
अहं

அவ்விடத்தில்
அப்பொழுது
நான்

குஹாத்தாரி
வினீதவத்
நிஷிஸ்த:

குகையின் வாயில்
தனிமையில்
வைக்கப்பட்டேன்.

न च निष्क्रमते वाली तदा संवत्सरे गते ॥ ६ ॥

तदा
संवत्सरे

அப்பொழுது
ஒரு வருஷம்

கதே ச
வாலி
நிஷ்ஶ்ரமதே ந

ஆகியும்
வாலி
வெளியில் வரவில்லை.

ततः क्षतजवेगेन आपुपूरे तदा विलम् । तदहं विस्मितो दृष्ट्वा भ्रातृशोकविषादितः ॥
अथाहं गतबुद्धिस्तु सुव्यक्तं निहतो गुरुः ॥ ७ ॥

ததா
க்ஷதஜவேகேன
விலம்
ஆபுபூரே
அஹ்
தத்
தூஷ்டா
தத:
விஸ்மித:

அப்பொழுது
ரத்தப்பிரவாகத்தால்
சுகையானது
நிறைந்துவிட்டது.
நான்
அதை
பார்த்து,
அதனால்
கலவரமடைந்தவனாய்

ப்ராத்ரஸாக-
விபாதித:
அத
அஹ்
குரு:
சுவ்யக்
நிஹத: து
கதபூதி:

தமயனது விசாரமா
கிய விஷம் தலைக்கே
றிடவனுயினான்.
அப்பொழுது
நான்
தமயன்
நிச்சயமாய்
கொல்லப்பட்டா
னென்று
நிச்சயம்கொண்டு
விட்டேன்.

शिला पर्वतसङ्काशा विलद्वारि कृता मया । अशनुवन्निष्क्रमितुं महिषो विनशिष्यति ॥

मया	என்றுள்	निष्क्रमितुं	வெளியூர
विलद्वारि	சுவைகயின் வாட்டிலில்	अशनुवन्	முடியாதவனுய்
पर्वतसङ्काशा	மலைபுகர்த்த	विनशिष्यति	மாண்டுபோவான்
शिला	ஓர் பாறை	कृता	என்று வைக்கப்
महिषः	துந்துடி		பட்டது.

ततोऽहमागां किष्किन्धां निराशस्तस्य जीविते । राज्यं च सुमहत्याप्तं तारया रुमया सह ॥

ततः	அதன்பேஸ்	आगां	திரும்பிவந்தேன்.
अहं	நான்	सुमहत्	மிக பெரிய
तस्य	அவனது	राज्यं च	ராஜ்யமும்
जीविते	உயிருடனிருக்கும்	तारया	தரையோடுகூடவும்,
	விஷயத்தில்	रुमया सह	ருமயோடுகூடவும்
निराशः	அசையற்றவனுய்	प्राप्तम्	அடையப்பட்டது.
किष्किन्धां	கிஷ்கிந்தைக்கு		

मित्रैश्च सहितस्तत्र वसामि विगतज्वरः ॥ १० ॥

तत्र	அப்பொழுது	मित्रैः	நண்பர்களோடு
विगतज्वरः	துக்கத்தை மறந்தவ	सहितः च	கூடவே
	னாய்	वसामि	வஸித்துவந்தேன்.

आजगाम ततो वाली हत्वा तं दानवर्षभम् ॥ ११ ॥

ततः	அப்பொழுது	दानवर्षभं	தானவோத்தமனை
वाली	வாஸி	हत्वा	கொன்றுவிட்டு,
तं	அந்த	आजगाम	திரும்பிவந்தான்.

ततोऽहमददां राज्यं गौरवाद्भययन्त्रितः ॥ १२ ॥

ततः	அதனால்	भययन्त्रितः	அச்சத்தால் கட்டுண்ட
अहं	நான்		டவனுய்
राज्यं	ராஜ்யத்தை	अददाम्	திரும்பிக்கொடுத்தேன்.
गौरवात्	பெரியவர் என்ற		
	கௌரவத்தாலுடன்		

स मां जिघांसुर्दुष्टात्मा वाली प्रव्यथितेन्द्रियः । परिकालयते क्रोधाद्भावन्तं सचिवैः सह ॥

दुष्टात्मा	துஷ்டாத்மாவான	भावन्तं	ஓடும்
सः	அந்த	मां	என்னை
वाली	வாஸி	जिघांसुः	கொல்லுவதற்கெண்
प्रव्यथितेन्द्रियः	புளங்கன் கூங்கியவ		னிய அவன்
	னாய்	क्रोधान्	சினங்கொண்டு
सचिवैः सह	மந்திரிமார்க்களோடுகூட	परिकालयते	ஓட்டித் துரத்திக்
			கொண்ட வந்தான்.

ततोऽहं बालिना तेन सानुबन्धः प्रधावितः । नदीश्च विविधाः पश्यन् वनानि नगराणि च ॥

ततः	அப்பொழுது	वनानि	வனங்களையும்,
सानुबन्धः	மந்திரிமாரர்களோடு	नगराणि च	நகரங்களையும்,
अहं	நான் [இருந்த	पश्यन्	பார்க்கின்றவனாய்
विविधाः	பல	तेन	அந்த
नदीः च	நதிகளையும்,	बालिना	வாலியால்
		प्रधावितः	தூரத்தப்பட்டேன்.

आदर्शतलसङ्काशा ततो वै पृथिवी मया । अलातचक्रप्रतिमा दृष्टा गोप्यदवत्तदा ॥ १५ ॥

तदा	அப்பொழுது	आदर्शतलसङ्काशा	கண்ணாடியை நிகர்த்த
ततः	அதனால்		ததாய்
पृथिवी वै	பூமியானது		
मया	என்னால்	गोप्यदवत्	மாட்டுக்குளம்படி
अलातचक्र- प्रतिमा	கொள்ளிவட்டம்போ ல் சுழன்றுகொண் டிருப்பதாய்,	दृष्टा	போல பார்க்கப்பட்டது.

पूर्वा दिशं ततो गत्वा पश्यामि विविधान् द्रुमान् । पर्वतांश्च नदी रम्याः सरांसि विविधानि च ॥

ततः	அப்பொழுது	पर्वतान् च	பர்வதங்களையும்,
पूर्वा	கிழக்கு	रम्याः	அழகான
दिशं	திசையை	नदीः	நதிகளையும்
गत्वा	அடைந்து,	विविधानि	பல
विविधान्	பலவித	सरांसि च	குளங்களையும்
द्रुमान्	மாங்களையும்,	पश्यामि	பார்த்திருக்கிறேன்.

उदयं तत्र पश्यामि पर्वतं धातुमण्डितम् । क्षीरोदं सागरं चापि नित्यमप्सरसालयम् ॥

परिकालयमानस्तु बालिनाऽभिद्रुतस्तदा ॥ १७ ॥

तदा	அப்பொழுது	उदयं	உதய
बालिना	வாலியினால்	पर्वतं च	பர்வதத்தையும்,
परिकालयमानः	தூரத்தப்பட்டு	नित्यं	எப்பொழுதும்
अभिद्रुतः तु	பயந்தோடுகின்றவ	अप्सरसालयं	அப்ஸரஸ்களின் இருப்பிடமான
	னாகவே	क्षीरोदं	க்ஷீராதமெனும்
तत्र	அவ்விடத்தில்	सागरं अपि	கடையும்
धातुमण्डितं	தாதுக்கள் நிறைந்த	पश्यामि	பார்த்திருக்கிறேன்.

पुनरावृत्य सहसा प्रस्थितोऽहं तदा विभो । पुनरावर्तमानस्तु बालिनाऽभिद्रुतो द्रुतम् ॥

विभो	ஔபுலே!	द्रुतं	நெருக்கி
सहसा पुनरावृत्य	திவ்ரெனத் திரும்பி	अभिद्रुतः	தூரத்தப்பட்டவனாய்
तदा तु	அப்பவும்	पुनरावर्तमानः	திரும்பியவனாகவே
बालिना	வாலியினால்	अहं	நான்
		प्रस्थितः	சென்றேன்.

दिशस्त्वस्यास्ततो भूयः प्रस्थितो दक्षिणां दिशम् ।
विन्ध्यपादपसङ्कीर्णां चन्दनद्रुमशोभिताम्

॥ १९ ॥

ततः	அதன்மேல்	चन्दनद्रुम- शोभितां }	சந்தனமரக்களால் அழகுற்று விளங்கு கிறதுமான
अस्याः	இந்த	दक्षिणां	தெற்கு
दिशः	திக்கிலிருந்து	दिशं तु	திக்கை நோக்கியே
भूयः	திருப்பி	प्रस्थितः	சென்றேன்.
विन्ध्यपादपसङ्कीर्णां	விந்தியமலை மரங்கள் செறிந்ததும்		

द्रुमशैलांस्ततः पश्यन् भूयो दक्षिणतोऽपरान् । पश्चिमां तु दिशं प्राप्तो वालिना समभिद्रुतः ॥
संपश्यन् विविधान् देशानस्तं च गिरिसत्तमम् ॥ २० ॥

ततः	அவ்விடத்தில்	समभिद्रुतः	நெருக்கித் தூர்த்தப் பல [பட்டவனாய்]
अपरान्	மற்றுமுள்ள	विविधान्	தேசங்களையும்
द्रुमशैलान्	மரக்களையும் மலைகளையும்	देशान्	மலைகளில் சிறந்த
		गिरिसत्तमं	அஸ்தகிரியையும்
पश्यन्	பார்க்கின்றவனாய்	अस्तं च	பார்க்கின்றவனாய்
दक्षिणतः	தெற்கிலிருந்து	संपश्यन्	மேற்கு
भूयः	மறுபடியும்	पश्चिमां	திக்கையும்
वालिना	வாலியினால்	दिशं तु	அடைந்தேன்.
		प्राप्तः	

प्राप्य चास्तं गिरिश्रेष्ठमुत्तरां संप्रधावितः । हिमवन्तं च मेरुं च समुद्रं च तथोत्तरम् ॥

गिरिश्रेष्ठं	மலைபாசாகிய	तथा	அப்படியே
अस्तं	அஸ்தகிரியை	उत्तरं	வடக்கு
प्राप्य च	அடைந்தபின்னரும்	समुद्रं	சமுத்திரத்திலும்
हिमवन्तं च	ஹிமமலையிலும்	उत्तरां च	வடக்குதிக்கிலெங்கும்
मेरुं च	மேரு மலையிலும்	संप्रधावितः	தூர்த்தப்பட்டேன்.

यदा न विन्दं शरणं वालिना समभिद्रुतः । तदा मां बुद्धिसम्पन्नो हनुमान् वाक्यमब्रवीत् ॥

वालिना	வாலியினால்	तदा	அப்பொழுது
समभिद्रुतः	நெருக்கி தூர்த்தப் பட்டான்	बुद्धिसम्पन्नः	துண்ணறிவாளனாகிய
		हनुमान्	ஹனுமார்
शरणं	புகலிடமொன்றை	मां	என்னைப்பார்த்து
यदा	எப்பொழுது	वाक्यं	பின்வரும் சொல்லை
न विन्दं	காணாதிருந்தேனோ	अब्रवीत्	சொன்னார்.

इदानीं मे स्मृतं राजन्यथा वाली हरीश्वरः । मतङ्गेन तदा शप्तो ह्यस्मिन्नाश्रममण्डले ॥

राजन्	“ ஆரே!	तदा	ஒருகாலத்தில்
हरीश्वरः	வாரமன்னனாகிய	मतङ्गेन	மதங்க முனிவரால்
वाली	‘வாலி’	शप्तः	சபிக்கப்பட்டவனாயிரு
अस्मिन्	இந்த	यथा	என்பது [க்கின்றான்’.
आश्रमமण्डலே	ஆசிரமப்பிரதேசத்	इदानीं हि	இப்பொழுதுதான்
	தில்	मे	எனக்கு
		स्मृतम्	ஒப்பகத்திற்குவந்தது.

प्रविशेद्यदि वै वाली मूर्धाऽस्य शतधा भवेत् । तत्र वासः सुखोऽस्माकं निरुद्दिशो भविष्यति ॥

वाली	“வாலி	अस्माकं	நமக்கு
प्रविशेत्	புகுகின்றான்	तस्य	அவ்விடத்தில்
यदि वै	என்றால்	वासः	வாசமானது
अस्य	இவனது	निरुद्दिशः	அச்சமற்றதாகவும்
मूर्धा	தலை	सुखः	சுகமாகவும்
शतधा	நூறுதுண்டுகளாக	भविष्यति	இருக்கும்.’
भवेत्	பிளந்துபோகும்.		

ततः पर्वतमासाद्य ऋश्यमूकं नृपात्मज । न विवेश तदा वाली मतङ्गस्य भयात्तु सः ॥

नृपात्मज	“ சக்கிரவர்த்தியின்	ततः तु	அதன்மேலும்
	திருமகனாரே!	सः	அந்த
तदा	அப்பொழுது	वाली	வாலி
ऋश्यमूकं	ரிச்யமூக	मतङ्गस्य	மதங்கமுனிவரிடத்தி
पर्वतं	பர்வதத்தை	भयात्	அச்சத்தால் [னுள்ள
आसाद्य	ஆடைந்து,	न विवेश	புகவில்லை.

एवं मया तदा राजन् प्रत्यक्षमुपलक्षितम् । पृथिवीमण्डलं कृत्स्नं गुहामस्यागतस्ततः ॥

राजन्	“ சக்கிரவர்த்தியே!	प्रत्यक्षं	கண்டதாக
तदा	அப்பொழுது	उपक्षितं	பார்க்கப்பட்டது.
मया	என்னால்	ततः	அதன்மேல்
एवं	இப்படியாய்	अस्य	இதனுடைய
पृथिवीमण्डलं	பூப்பிரதேசம்	गुहां	குகைக்கு
कृत्स्नं	எல்லாமும்	आगतः	வந்தேன்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये
किष्किन्धाकाण्डे षट्चत्वारिंशः सर्गः ॥

सप्तचत्वारिंशः सर्गः—நாற்பத்தியேழாவது ஸர்க்கம் ॥ ४७ ॥

पूर्वोत्तरपश्चिमदिग्भ्यो वानरसेना प्रत्यागमनम्—கிழக்கு, வடக்கு, மேர்க்கு
திக்குகளிலிருந்து வானரசேனைகள் திரும்பி வருவது.

दर्शनार्थं तु वैदेह्याः सर्वतः कपियूथपाः । व्यादिष्टाः कपिराजेन यथोक्तं जग्मुरञ्जसा ॥

கபிராஜேன	வானரசமன்னனாலு	सर्वतः	எங்கும்
व्यादिष्टाः	ஆம்ஞாபிக்கப்பட்ட டவர்களுரை	वैदेह्याः	வைதேஹியரை
कपियूथपाः	வானரத்தலைவர்கள்	दर्शनार्थं	காணவேண்டி
यथोक्तं तु	ஆக்ஞாபெற்றபடியே	अञ्जसा	சிக்ஈரமாக
		जग्मुः	சென்றார்கள்.

सरांसि सरितः कक्षानाकाशं नगराणि च । नदीदुर्गास्तथा शैलान् विचिन्वन्ति समन्ततः ॥

सरांसि	பொய்கைகளிலும்,	तथा	ஆப்படியே
सरितः	நதிகளிலும், [லிலும்,	नदीदुर्गां	நதிகளால் புகழுடி.
कक्षान्	இருளடர்ந்த வனங்க-	शैलान्	மலைகளிலும் [யாத
आकाशं	வெளிகளிலும்,	समन्ततः	எங்கும்
नगराणि च	பட்டணங்களிலும்,	विचिन्वन्ति	தேடினார்கள்.

सुग्रीवेण समारख्यातान् सर्वे वानरपुङ्गवाः । प्रदेशान् प्रविचिन्वन्ति सशैलवनकाननान् ॥

வானரபுங்஑ா:	வானரோத்தமர்கள்	सशैलवनकाननान्	{ பர்வதங்கள் வனங்கள் சேலைகள் உள்ளிட் டவைகளுமான
सर्वे	எல்லோரும்		
सुग्रीवेण	சுகரீவனாலு	प्रदेशान्	பிரதேசங்களை
समारख्यातान्	விஸ்தாரமாய் குறிப் பிப்பட்டவைகளும்	प्रविचिन्वन्ति	தேடினார்கள்.

विचित्य दिवसं सर्वे सीताधिगमने धृताः । समायान्ति स्म मेदिन्यां निशाकालेषु वानराः ॥

வானரா:	வானரர்கள்	दिवसं	பகலில்
सर्वे	எல்லோரும்	मेदिन्यां	பூமியில்
सीताधिगमने	சீதாதேவியை கண்டு பிடிப்பதில்	विचित्य	தேடித்திரிந்து
धृताः	ஊக்கமுடையவர் களாய்	निशाकालेषु	இரவுகளில்
		समायान्ति स्म	ஒரிடத்தில் கூடியிருப் பார்கள்.

सर्वतुकामान् देशेषु वानराः सफलद्रुमान् । आसाद्य रजनीं शय्यां चक्रुः सर्वेष्वहस्सु ते ॥

ते	அந்த	सर्वतुकामान्	{ எல்லா ருதுக்களிலும் வேண்டியவைகளை பளிக்கவல்ல
वानराः	வானரர்கள்		
सर्वेषु	எல்லா	सफलद्रुमान्	பழங்கள் செறிந்த
देशेषु	தேசங்களிலும்	रजनीं	இரவில் [மரங்களை
अहःसु	ஒவ்வொரு தினங்க ளிலும்	आसाद्य	அடைந்து
		शय्यां चक्रुः	உறக்கினார்கள்.

तदहः प्रथमं कृत्वा मासे प्रसवणाचले । कपिराजेन संगम्य निराशाः कपियूथपाः ॥ ६ ॥

कपियूथपाः	வானரத்தலைவர்கள்	मासे	ஒரு மாதத்தில்
तत्	அந்த (ஆவர்கள் புறப்பட்ட)	प्रसवणाचले	பிரஸ்ரவணமலையில்
अहः	தினத்தை	कपिराजेन	வானரராஜனோடு
प्रथमं	முதல்தினமாய்	सङ्गम्य	கூடி,
कृत्वा	எண்ணிக்கொண்டு,	निराशाः	ஆசையொழிந்தவர்கள் எனார்கள்.

विचित्य तु दिशं पूर्वां यथोक्तां सचिवैः सह । अट्टा विनतः सीतामाजगाम महाबलः ॥

महाबलः	மகாபலசாகிய	सीतां	சிதாதேவியை
विनतः	வினதன்	अट्टा	காணாது,
यथोक्तां	குறிப்பிடப்பட்ட	सचिवैः	மந்திரிமார்களோடு
पूर्वां	கிழக்கு	सह	கூடவே
दिशं	திக்கில்	तु	அப்பொழுது
विचित्य	தேடிவிட்டு,	आजगाम	வந்துசேர்ந்தான்.

उत्तरां तु दिशं सर्वां विचित्य स महाकपिः । आगतः सह सैन्येन वीरः शतबलिस्तदा ॥

सः	அந்த	सर्वां	எங்கும்
महाकपिः	பிரவலத்திபெற்ற வானரனும்	विचित्य	தேடிவிட்டு,
वीरः	சூரனுமான்	सैन्येन	சைன்யத்தோடு
शतबलिः तु	சதபலியும்	सह	கூடவே
उत्तरां	வடக்கு	तदा	அப்பொழுது
दिशं	திக்கு	आगतः	திரும்பிவந்து சேர்ந்தான்.

सुषेणः पश्चिमामाशां विचित्य सह वानरैः । समेत्य मासे संपूर्णं सूर्यावमुपचक्रमे ॥ ९ ॥

सुषेणः	ஸுசேணன்	सम्पूर्णं	முழுந்ததும்
पश्चिमां	பேற்கு	वानरैः	வானரர்களோடு
आशां	திக்கை	सह	கூட
विचित्य	தேடிவிட்டு,	सूर्याव	சூர்யாவை
मासे	ஒருமாதம்	समेत्य	அடைந்து
		उपचक्रमे	காத்துகின்றான்.

तं प्रसवणपृष्ठस्थं समासाद्याभिवाद्य च । आसीनं सह रामेण सूर्यावमिदमब्रुवन् ॥ १० ॥

प्रसवणपृष्ठस्थं	{ பிரஸ்ரவணத்தின் தாழ்வரைவிரிக் கின்றவனும்	सूर्याव	சூர்யாவை
रामेण	ராமரோடு	समासाद्य	கிட்டி,
सह	கூட	अभिवाद्य च	சேவித்துவிட்டு, அதன் பின்னர்
आसीनं	விற்றிருக்கிறவனு	इदं	பின்வருமாறு
तं	அந்த [மான்	अब्रुवन्	தெரிவித்துக்கொண் டார்கள்.

विचिताः पर्वताः सर्वे वनानि गहनानि च । निम्नगाः सागराश्चैव सर्वे जनपदास्तथा ॥

पर्वताः	“பர்வதங்கள்	सागरा च	சமுத்திரங்களும்
सर्वे	எல்லாமும்,	जनपदाः	தேசங்கள்
वनानि	வனங்களும்,	सर्वे एव	எல்லாமும்,
गहनानि	குகைகளும்,	तथा च	அப்படியே சர்வமும்
निम्नगाः	நதிகளும்,	विचिताः	தேடப்பட்டன.

गुहाश्च विचिताः सर्वास्तथा याः परिकीर्तिताः । विचिताश्च महागुल्मा लताविततसंतताः ॥

त्वया	“தேவரீரால்	विचिताः	தேடப்பட்டன.
याः	எவைகள்	लताविततसंतताः	கொடிகள் படர்ந்து மூடிக்கிடந்த
परिकीर्तिताः	குறிப்பிட்டுச்சொல்ல ப்பட்டனவோ அந்த	महागुल्माः च	பெரும் புதர்களும்
गुहाः च	குகைகள்	विचिताः	தேடப்பட்டன.
सर्वाः	எல்லாமும்		

गहनेषु च देशेषु दुर्गेषु विषमेषु च । सत्त्वान्यतिप्रमाणानि विचितानि हतानि च ॥ १३ ॥

गहनेषु	“அடர்ந்த காடுகளி	अतिप्रमाणानि	பிகப் பெரிய
देशेषु च	தேசங்களிலும், [லும்,	सत्त्वानि	பிராணிகள்
दुर्गेषु च	அகிழ் முதலிய புகழ் டியாத இடங்களிலும்,	विचितानि	கவனித்து விசா ரிக்கப்பட்டன.
विषमेषु च	மேடுபன்னங்களிலும்,	हतानि	துன்புறுத்தப்பட்டன.

ये चैव गहना देशा विचितास्ते पुनः पुनः ॥ १४ ॥

गहनाः	“புகக்கண்டமாயிருக்	ते एव	அவைகளும்
देशाः	தேசங்கள் [கின்ற	पुनः पुनः	பெயர்த்தும் பெயர்த்த
ये च	எவைகளோ	विचिताः	தேடப்பட்டன. [தும்

उदारसत्त्वाभिजनो महात्मा स मैथिलीं द्रक्ष्यति वानरेन्द्रः ।

दिशं तु यामेव गता तु सीता तां प्रस्थितो वायुसुतो हनूमान् ॥ १५ ॥

यां	எந்த	उदारसत्त्वाभिजनः	சிறந்த நற்குணபிறனி புற்றவரும்,
दिशं	திக்கை	महात्मा	மகாத்மாவும்,
सीता	சிதாதேவியார்	वानरेन्द्रः	வானரோத்தமரு
गता तु	அடைந்திருக்கிறார்களோ	सः	அந்த [மாகிய
तां तु	அதற்கே	हनूमान् एव	ஹனுமார் தான்
प्रस्थितः	சென்றிருக்கிறவரும்,	मैथिली	சிதாதேவியாரை
वायुसुतः	வாயுபகவானின் புதல் வரும்,	द्रक्ष्यति	காணப்பெறுவார்.”

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये किष्किन्धाकाण्डे सप्तचत्वारिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकः 11242

किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकः 1909

अष्टचत्वारिंशः सर्गः—காற்பத்தியெட்டாவது ஸர்க்கம் || ४८ ||

विन्ध्यगुहासु सीतान्वेषणम्—விந்தியமலைகுகைகளில் ஸீதையை தேவேது.

सह ताराङ्गदाभ्यां तु स गत्वा हनुमान्कपिः । सुग्रीवेण यथोद्दिष्टं तं तं देशं प्रचक्रमे ॥१॥

सः	அந்த	सुग्रीवेण	சுகிரீவனால்
कपिः	வானரனாகும்	यथोद्दिष्टं	எப்படி குறிப்பிடப்
हनुमान्	ஹனுமார்		பட்டதோ அப்படியே
ताराङ्गदाभ्यां तु	தாராநோடும் அங்குத	तं तं	அந்தந்த
सह	கூடவே [நோடும்	देशं	இடத்தில்
गत्वा	சென்று,	प्रचक्रमे	தேடித்திரிந்தார்.

स तु दूरमुपागम्य सर्वैस्तैः कपिसत्तमैः । विचिनोति स विन्ध्यस्य गुहाश्च गहनानि च ॥

पर्वताग्रान्नदीदुर्गान्सरांसि विपुलान्द्रुमान् । वृक्षपण्डांश्च विविधान्पर्वतान् घनपादपान् ॥३॥

सः	அவர்	पर्वताग्रान्	பர்வதங்களின்
कपिसत्तमैः	வானரோத்தமர்		சிகரங்களிலும்
तैः	அந்த [குளாகிய	सरांसि	பொய்கைகளிலும்
सर्वैः तु	எல்லோரோடும்	विपुलान्	பெரும்
दूरं उपागम्य	வெகுதூரம் சென்று	द्रुमान्	மரங்களிலும்
विन्ध्यस्य	விந்தியமலையினது	विविधान्	பல
गुहाः च	குகைகளிலும்	वृक्षपण्डान् च	மரக்காடுகளிலும்
गहनानि च	அடர்ந்த காடுகளிலும்	घनपादपान्	மரங்கள் செறிந்த
नदीदुर्गान्	நதிகளால் கடக்க முடியாத	पर्वतान्	மலைகளிலும்
		विचिनोति स	தேடினார்.

अन्वेषमाणास्ते सर्वे वानराः सर्वतो दिशम् । न सीतां ददृशुः सर्वे मैथिलीं जनकात्मजाम् ॥

वानराः	வானரர்களான	अन्वेषमाणाः	தேடுகிறவர்களாய்
ते	அவர்கள்	मैथिलीं	மிதிலை நகரில் ஆயிர்
सर्वे	எல்லோரும்		பலித்தவனும்
सर्वतोः	எல்லா	जनकात्मजां	ஜனகரின் திருமகளு
दिशं	திக்கிலும்	सीतां	சீதாதேவியை [மான
सर्वे	எல்லோருமாக	ददृशुः न	காணவில்லை.

ते भक्षयन्तो मूलानि फलानि विविधानि च । अन्वेषमाणा दुर्धर्षा न्यवसंस्तत्र तत्र ह ॥

स तु देशो दुरन्वेषो गुहागहनवान्महान्

दुर्धर्षाः	எதற்கும் சலியாத
ते	அவர்கள்
विविधानि मूलानि	பல கிழங்குகளையும்
फलानि च	பழங்களையும்
भक्षयन्तः	உணவாய்க்கொண்டு
तत्र तत्र ह	அங்கங்கு எங்குமே
अन्वेषमाणाः	தேடுகிறவர்களாய்

॥ ५ ॥

न्यवसन्	காலங்கழித்தார்கள்.
सः देशः तु	அந்த பிரதேசமே
गुहागहनवान्	குகைகளும் அடர்ந்த
	காடுகளும் நிறைந்த
महान्	விஸ்தாரமாய் [தாய்
दुरन्वेषः	தேடுவது கஷ்டமா
	யிருந்தது.

निर्जलं निर्जनं शून्यं गहनं रोमहर्षणम् । त्यक्त्वा तु तं तदा देशं सर्वे वै हरियूथपाः ॥६॥
तादृशान्यप्यरण्यानि विचित्य भृशपीडिताः । देशमन्यं दुराधर्षं विविशुश्चाकुतोभयाः ॥

हरियूथपाः	வானாத் தலைவர்கள்	अरण्यानि अपि	காடுகளிலும்
सर्वे वै	எல்லோரும்	विचित्य	தேடிவிட்டு,
निर्जलं	ஆலமகப்படாததும்	भृशपीडिताः	மிகவும் மனக்கவலை யுற்றவர்களாய்
निर्जनं	ஐனமில்லாததும்	अन्यं	மற்றொரு
रोमहर्षणं	கண்டவர் மயிர்சிலிர்க்	दुराधर्षं	புகக் கஷ்டமான
शून्यं	பாழாய் [கும்படி	देशं च	தேசத்தையும்
गहनं	புகமுடியாத	अकुतोभयाः तु	எதற்கும் சரியாதவர் களாய்
तं	அந்த	तदा	அப்பொழுது
देशं	பிரதேசத்தை	विविशुः	புகுந்தார்கள்.
त्यक्त्वा	விட்டு,		
तादृशानि	அதபோன்ற		

यत्र बन्ध्यफला वृक्षा विपुण्याः पर्णवर्जिताः । निस्तोयाः सरितो यत्र मूलं यत्र सुदुर्लभम् ॥

बन्ध्यफलाः	பழங்களைத் தராத வைகளாய்	निस्तोयाः	ஐலமே இல்லாதவை
विपुण्याः	புஷ்பங்களைத் தராத வைகளாய்	सरितः	நதிகள் [களாகிய
पर्णवर्जिताः	இலைகளில்லாதவை	यत्र	எதிரிருக்கின்றனவோ
यत्र	எதில் [களாய்	मूलं	கிழங்கு [அது இது.
वृक्षाः	மரங்களிருக்கின்றன வோ அது இது.	यत्र	எதில்
		सुदुर्लभम्	கிடைப்பதரிதோ அது இது.

न सन्ति महिषा यत्र न मृगा न च हस्तिनः । शार्दूलाः पक्षिणो वाऽपि ये चान्ये वनगोचराः॥

यत्र	எதுவோ அதில்	वनगोचराः	வனத்தில்சஞ்சரிக்கும்
महिषाः	எருமைகள்	ये	எவைகளோர் அந்த
न सन्ति	இல்லை;	हस्तिनः च	பாணிகளும்,
मृगाः	மாண்கள்	शार्दूलाः च	புலிகளும்,
न	இல்லை;	पक्षिणः अपि वा	பகலிகளும்கூட
अन्ये	மற்ற	न	இல்லை.

न यत्र वृक्षा नौषध्यो न वल्ल्यो नापि वीरुधः ॥ १० ॥

यत्र	எதுவோ அதில்	वल्ल्यः	கொடிகள்
वृक्षाः न	மரங்களில்லை	न	இல்லை.
औषध्यः	பச்செலைகள்	वीरुधः अपि	பூண்டுகளும்கூட
न	இல்லை	न	இல்லை.

स्निग्धपत्राः स्थले यत्र पद्मिन्यः फुलपङ्कजाः । प्रेक्षणीयाः सुगन्धाश्च भ्रमरैश्च विवर्जिताः ॥
कण्डुर्नाथ महाभागः सत्यवादी तपोधनः । महर्षिः परमामर्षी नियमैर्दुष्पधर्षणः ॥ १२ ॥

यस्य	எந்த அந்த	महाभागः	மகா புண்யா தீயவரும்,
स्थले	ஸ்தலத்தில்	तपोधनः	{ தவத்தையே தனிச் செல்வமாய்க்கொண் டவரும்,
स्निग्धपत्न्याः	அழகிய இளைகளை புடையவைகளும்,	सत्यवादी	பொய்யாமொழிய ரும்,
कुलपट्टजाः	{ மலர்ந்து விரிந்த தாம ரை புஷ்பங்களைபு டையவைகளும்,	परमार्थी	விடா முயற்சியுடையவரும்,
सुगन्धाः	நருமணம் கமழ்கின் றவைகளும்,	नियमैः	விருதங்களினால்
प्रेक्षणीयाः	கண்ணாரப்பார்க்கத் தக்கவைகளும்,	दुष्प्रवर्णाः	அநுகமுடியாதவ ரும்,
भ्रमरैः	{ வண்டுகளை பில்லாத	महर्षिः	முனிவர் பெருமானு கண்டு [மாகிய
विवर्जिताः च	ஒடைகள் மட்டும்	काष्ठः	என்று ஒருவர்
पश्चिन्यः च	இருந்தன.	नाम	இருந்தார்.

तस्य तस्मिन्वने पुत्रो बालः षोडशवार्षिकः । प्रनष्टो जीवितान्ताय क्रुद्धस्तत्र महामुनिः ॥

तस्मिन्	“அந்த	जीवितान्ताय	வாழ்வுநாள் முடிவு காரணமாய்
वने	வனத்தில்	प्रनष्टः	மரண்டான்.
तस्य	அவரது [வனம்	तत्र	அவ்விடயத்தில்
षोडशवार्षिकः	பதினாறுவயதுடைய-	महामुनिः	முனிவர் பெருமான்
बालः	இனமையிருவத்தி லிருந்தவனுமான	क्रुद्धः	சினங்கொண்டவர் ஆனார்.
पुत्रः	புதல்வன்		

तेन धर्मात्मना शप्तं कृत्स्नं तत्र महद्गन्धम् । अशरण्यं दुराधर्षं मृगपक्षिविवर्जितम् ॥ १४ ॥

तत्र	“அப்பொழுது	दुराधर्षं	அநுகமுடியாத தாயும்,
महत्	சிறந்த	मृगपक्षि-	{ மிருகங்கள், பக்திகள்
वन्	வனம்	विवर्जितं	{ இல்லாததாயும்,
कृत्स्नं	முழுமையும்	धर्मात्मना	தர்மாத்மாவாகிய
अशरण्यं	வசிக்க அனர்த்தம் மாயும்,	तेन	அவரால்
		शप्तम्	சரிக்கப்பட்டது.”

तस्य ते काननान्तांश्च गिरीणां कन्दराणि च । प्रभवानि नदीनां च विचिन्वन्ति समाहिताः ॥

ते	அவர்கள்	गिरीणां	மலைகளுடைய
समाहिताः	மிக ஊக்கமுடையவர்	कन्दराणि च	குகைகளிலும்,
तस्य	அந்த [களாய்	नदीनां	நதிகளின்
काननान्तान् च	காட்டுப்பிரதேசங்க ளெல்லாவற்றிலும்	प्रभवानि च	உத்பத்திஸ்தானங்க
		विचिन्वन्ति	தேடினார்கள்.*[விலும்

तत्र चापि महात्मानो नापश्यञ्जनकात्मजाम् । हतारं रावणं चापि सुग्रीवप्रियकारिणः ॥

சுగிரீவ- } சுக்ரீவனிடத்தில் அதி
 ப்ரியகாரி: } க பத் திமைகொண்ட
 மஹாத்மான்: } மகா த்மாக்களாகும்
 தல அபி } அவர்கள்
 ஆவ்விடத்திலும்
 அபश्यन् ந } காணவில்லை.

ते प्रविश्य तु तं भीमं लतागुल्मसमावृतम् । ददृशुः क्रूरकर्माणमसुरं सुरनिर्भयम् ॥ १७ ॥

தே } அவர்கள்
 லதாசுலம்- } கொடிகளும் புதர்க
 சமாவ்ரதம் } ளும் நிறைந்த
 பீமம் } பயங்கரமான
 த் து } அதற்குள்ளும்
 ப்ரவிய்ய } நுழைந்து
 த் துஷ்டா வானரா தோர் ஸ்திதம் ஸீலமிவாபரம் ।
 வானரா: } வானார்கள்
 தோர் } பயங்கரமாய்
 அபர் } மற்றொரு
 ஸீலம் இவ } மலையெனவே
 ஸ்திதம் } இருக்கும்
 த் } அவனை
 துஷ்டா } பார்த்து,

गाढं परिहिताः सर्वे दृष्ट्वा तं पर्वतोपमम् ॥

சாடம் பரிஹிதா: சர்வே துஷ்டா த் பர்வதோபமம் ॥
 சர்வே } எல்லோரும்
 த் } அவனை
 பர்வதோபம் } மலைக்குச் சமானமாய்
 துஷ்டா } கவனித்து,
 காடம் } இறுக்கி
 பரிஹிதா: } ஒருவனை ஒருவன் கட
 டிக்கொண்டார்கள்.

सोऽपि मारीचतनयः सद्यः प्राप्तानमन्यत । अथैनान् त्रासदीप्ताक्षान् समवेतानभिद्रवत् ॥

மாரீசதனய: } மாரீசனின் புதல்வ
 ச: அபி } அவனும்
 சத்ய: } ஏககாலத்தில்
 ப்ராஸ்தான் } கய்யில் சிக்கிக்கொண்
 அமன்யத } டவர்களாய்
 எண்ணினான்.
 அதனான் } அதனால்
 வாசதீபாஸ்தான் } பயத்தால் ஜ்வலிக்கும்
 சமவீதான் } கண்களையுடையவர்க
 னாய்
 ஂநான் } ஒன்றுசேர்ந்திருக்கும்
 அபித்ரவத் } இவர்களை
 கிட்டி ஒடினான்.

सोऽपि तान्वानरान्सर्वान्नाष्टाः स्थेत्यब्रवीद्वली । अभ्यभावत संक्रुद्धो मुष्टिमुद्यम्य संहितम् ॥

வலி } பலசாலியாகிய
 ச: அபி } அவனும்
 தான் } அந்த
 வானரான் } வானர்களை [து
 சர்வான் } எல்லோரையும்பார்த்-
 நஸ்தா: ஸ்த } 'நீங்கள் செத்தீர்கள்'
 இதி } என்று
 அப்யாவத } சொன்னான்.
 சங்க்ருத: } மிகச் சினங்கொண்
 முஸ்தி } முஷ்டியை [டவனாய்
 சஹிதம் } பொத்திக்கொண்டு
 தடியம் } உயரத்தூக்கிக்
 அப்யாவத } கொண்டு,
 விவாந்தேரடிவந்தான்

தமாபதன்த் சஹஸா வாலிபுத்ரோ஽ஹ்ஸ்ததா । ராவணோ஽யமிதி ஜாத்வா தலேநாபிஜயான ஹ ॥

ததா	அப்பொழுது	அய்	இவன்
வாலிபுத்ர:	வாலியின் புதல்வனா	ராவண:	ராவணன்
அஹ்ஸ்த:	அங்கதன் [கய	ஐதி	என்று
சஹஸா	நிமிசமொன்று	ஜாத்வா	எண்ணி,
அபதன்த்	எதிர்த்தோடிவரும்	தலேந ஹ	உள்ளக்கையினா
த்	அவனை	அபிஜயான	அழைந்தான். [லேயே

ச வாலிபுத்ராபிஹதோ வக்த்ராஹ்ஸ்தோணிதஸுஹ்மந் । அஸுரோ஽ப்யபதத்மோ பர்யஸ்த இவ பர்வத: ॥ 22 ॥

வாலிபுத்ராபிஹத:	வாலிபுத்திரனால்	உஹ்மந்	கக்கிக்கொண்டு
	அடிக்கப்பட்ட	பர்யஸ்த:	அடிபெயர்த்த
ச:	அந்த	பர்வத:	மலை
அஸுர:	அசுரன்	இவ	என
வக்த்ரா	வாயினின்று	புமோ	பூமியில்
ஹ்ஸ்தோ	ரத்தத்தை	அப்யபதத்	விழுந்தான்.

தே஽பி தஸ்மிந்நிர்ஹ்ஸ்தாஸே வானரா ஜிதகாஸின: । வ்யசிந்வந்நாயஸ்தத்ர சர்வ் தத்ரிரிஹ்ம ॥

தஸ்மிந்	அவன்	தஸ	அவ்விடத்தில்
நிர்ஹ்ஸ்தாஸே	மாண்டுவிடவும்	தத்	அந்த
தே	அந்த	கிரிஹ்ம	மலைக்குகையை
வானரா:	வானரர்கள்	சர்வ்	எங்கும்
ஜிதகாஸின: அபி	வெற்றியில் செருக்	நாயஸ:	பெரும்பாலும்
	குற்றவர்களாகவே	வ்யசிந்வந்	தேடினார்கள்.

விசிதம் து தத: க்ருத்வா சர்வ் தே கானந் புந: । அந்யதேவாபர் யோர் விவிஸுர் கிரிஹ்ம ॥ 23 ॥

தே	அவர்கள்	அந்யத்	வேறு
சர்வ் து	எல்லோருமே	அபர்	மற்றொரு
கானந்	காட்டை	யோர் எவ	பயங்கரமாயிருக்கிற
புந:	மீனவும்		தான்
விசித க்ருத்வா	தேடிவிட்டு,	கிரிஹ்ம	மலைக்குகையினுள்
தத:	அதன்மேல்	விவிஸு:	புகுந்தார்கள்.

தே விசித்ய புந: சிவ்நா விநிஷ்யத்ய சமாஹதா: । ஃகாந்தே வ்ருக்ஷமூலே து நிபேதுர்தீநமானஸா: ॥

தே	அவர்கள்	தீநமானஸா: து	ஏக்கம் பிடித்த மன
புந:	இன்னொருமுறை		முற்றவர்களாய்
விசித்ய	தேடிவிட்டு,	சமாஹதா:	ஒரிடத்தில் கூடினவர்
விநிஷ்யத்ய	வெளியில் வந்து,	ஃகாந்தே	எகாந்தமான [களாய்
சிவ்நா:	உடல் துவகியுற்ற	வ்ருக்ஷமூலே	மரத்தினடியில்
	வர்களாய்	நிபேது:	உட்கார்ந்தார்கள்.

இத்யாபே ஸ்ரீமத்ராமாயணே வால்மீகியே அடிகாவ்யே கிஷ்கிந்நாஹ்ஸ்தே அஃத்வாரிங்: சரீ: ॥

एकोनपञ्चाशः सर्गः—காற்பத்திலுன்பதாவது ஸர்க்கம் || ४९ ||

अङ्गदाज्ञया रजतपर्वतादिष्वन्वेषणम्—அங்கதனின் கட்டையால்
ரஜதமலைமுதலியவற்றில் தேவேது.

अथाङ्गदस्तदा सर्वान्वानरानिदमब्रवीत् । परिश्रान्तो महाप्राज्ञः समाश्वास्य शनैर्वचः ॥१॥

तदा	அப்பொழுது	सर्वान्	எல்லோரையும்
परिश्रान्तः	கிடை முயற்சியுடைய வனும்	समाश्वास्य	தேற்றரவுபடுத்தி,
महाप्राज्ञः	பேரறிவாளனுமாகிய	इदं	பின்வரும்
अङ्गदः	அங்கதன்	वचः	மொழியை
वानरान्	வானரர்கள்	शनैः अथ	உள்ளக் குளிரும்வண் ணமாகவே
		अब्रवीत्	மொழிந்தான்.

वनानि गिरयो नद्यो दुर्गाणि गहनानि च । दरीगिरिगुहाश्चैव विचितानि समन्ततः ॥२॥
तत्र तत्र सहास्राभिर्जानकी न च दृश्यते । तदा रक्षो हता येन सीता सुरसुतोपमा ॥३॥

अस्माभिः	“ நம்மால்,	विचितानि	தேடப்பட்டன.
सह	கூடவே	जानकी	ஜானகிதேவியார்
वनानि	வனங்களும்	दृश्यते न	காணப்படவில்லை.
गिरयः	மலைகளும்	सुरसुतोपमा	தெய்வப்பெண்ணென விளங்கும்
नद्यः	நதிகளும்	सीता	சீதாதேவியார்
दुर्गाणि	தூர்க்கங்களும்	येन	எவனால்
गहनानि च	குகைகளும்	हता	திரடிப்போகப்பட்ட
दरीगिरिगुहाः } एव च }	மலையருவிகளும் மலைக் குகைகளும் ஆகிய இவைகள்	तत्	அந்த [எனோ
तत्र तत्र	அங்கங்கே	रक्षः वा	அரக்கனும்
समन्ततः	முற்றும்	च	அப்படியே காணப்படவில்லை.

कालश्च नो महान्यातः सुग्रीवश्चोग्रशासनः । तस्माद्भवन्तः सहिता विचिन्वन्तु समन्ततः ॥

नः	நமக்கு	उग्रशासनः	கொடிய தண்டனை வி
कालः च	தவணையாய் வரையப் பட்டிருந்த காலமோ	तस्मान्	ஆகையால் [திக்கிறவர்.
महान्	வெகுவரீய்	भवन्तः	நீக்கள்
यातः	கடந்துவிட்டது.	सहिताः	ஒன்றுகூடி
सुग्रीवः च	சுகரீவரோ	समन्ततः	எங்கும்
		विचिन्वन्तु	தேடக்கடவீர்கள்.

विहाय तन्त्रीं शोकं च निद्रां चैव समुत्थिताम् । विचिनुध्वं यथा सीतां पश्यामो जनकात्मजाम् ॥

तन्त्रीं च	மனக்களைப்பையும்,	जनकात्मजां	ஜனகர் திருமகளாகிய
शोकं च	மனத்துயரத்தையும்,	सीतां	சிதாதேவியை
समुत्थितां	இப்பொழுது உண் டாயிருக்கும்	यथा पश्यामः	{ எப்படிச்செய்தால் நாம் காணப்பெறலா மோ அப்படி
निद्रां एव	மன ஏக்கத்தையும்	विचिनुध्वम्	நீங்கள் தேடக்கூட வீர்கள்.
विहाय	விட்டுடாழித்து,		

अनिर्वेदं च दाक्ष्यं च मनसश्चापराजयम् । कार्यसिद्धिकराण्याहुस्तस्मादेतद्वीम्यहम् ॥६॥

अनिर्वेदं च	மனந்தளராதிருத்த லையும்,	कार्यसिद्धिकराणि	காரியசித்தியை விளை விக்கின்றவைகளாய்
दाक्ष्यं च	{ இக்கட்டுகளிலேற்ற உ பாயக்களையனுஷ்டிக் குத் தன்மையையும்,	आहुः	பெரியோர்கள் சொல் லியிருக்கிறார்கள்.
मनसः	மனதை	तस्मात्	ஆகையால்
अपराजयं च	பீறவிடாது ஆடக்கும் சக்தியையும்	अहं	நான்
		एतत्	இதை
		व्रीमि	சொல்லுகிறேன்.

अद्यापि तद्वनं दुर्गं विचिन्वन्तु वनौकसः । खेदं त्यक्त्वा पुनः सर्व्वेनमेतद्विचीयताम् ॥७॥

अद्यापि	இன்னும்	एतत् वनं	இந்த வனமானது
वनौकसः	வானர்கள்	पुनः	இன்னொருநதாம்
तत्	அந்த	खेदं	மனச்சோர்வை
दुर्गं	புகவரிய	त्यक्त्वा	விட்டுடாழித்து
वनं	வனத்தை	सर्व्वेः	நாம் எல்லோராலும்
विचिन्वन्तु	தேடவேண்டும்.	विचीयताम्	தேடப்படவேண்டும்.

अवश्यं क्रियमाणस्य दृश्यते कर्मणः फलम् । अलं निर्वेदमागम्य न हि नोन्मीलनं क्षमम् ॥

अवश्यं	எந்த இக்கட்டு ஏற்படும்	दृश्यते	காணப்படுகிறது.
क्रियमाणस्य	காரியத்தை விடாது செய்யப்படும்	निर्वेदं	மனத்தளர்ச்சியை
कर्मणः	ஒரு காரியத்தின்	आगम्य अलं	அடைந்தது போதும்.
फलं	பயன்	नोन्मीलनं हि	கண்களை மூடிக்கொள் ளுதலென்பதே
		न क्षमम्	தகாது.

सुग्रीवः कोपनो राजा तीक्ष्णदण्डश्च वानरः । भेतव्यं तस्य सततं रामस्य च महात्मनः ॥

वानरः	வானரனாகிய	सततं	எப்பொழுதும்
सुग्रीवः	சுகரீவ	तस्य च	அவனுக்கும்
राजा	மன்னர்	महात्मनः	மகாத்மாவாகிய
कोपनः	கொடுஷ்டன்.	रामस्य च	ராமருக்கும்
तीक्ष्णदण्डः	கொடிய தண்டனை விதிக்கின்றவன்.	भेतव्यम्	பயப்படவேண்டியது

हितार्थमेतदुक्तं वः क्रियतां यदि रोचते । उच्यतां वा क्षमं यन्नः सर्वेषामेव वानराः ॥१०॥

वानराः	“ வானரர்களோ !	क्रियतां	ஆனுஷ்டிக்கப்பட்ட
वः	உங்களுக்கு	वा	இல்லையாகில் [டும்.
हितार्थं	நன்மைக்காக	नः सर्वेषां	நம் எல்லோருக்கும்
एतत्	இது	क्षमं	ஏற்றதாயிருக்கிறது
उक्तं	சொல்லப்பட்டது.	यन् एव	எதுவே அது
रोचते यदि	இவ்வமரானால்,	उच्यताम्	சொல்லப்பட்டடும்.

अङ्गदस्य वचः श्रुत्वा वचनं गन्धमादनः । उवाचाव्यक्त्या वाचा पिपासाश्रमखिन्नया ॥११॥

गन्धमादनः	கந்தமாதனனென்ப	अव्यक्त्या	செவ்வென புலப்படா
अङ्गदस्य	அங்கதனது [வன்		திருக்கிறதுமான
वचः	சொல்லை	वाचा	சொற்கொண்டு
श्रुत्वा	கேட்டு,	वचनं	ஒரு மொழியை
पिपासा- } श्रमखिन्नया }	தாகத்தாலும், சிரமத் தாலும் மனத்தளர் செயை நன்குவிளக் கக்காட்டுகிறதும்	उवाच	பின்வருமாறு மொழிந்தான்.

सदृशं खलु वो वाक्यमङ्गदो यदुवाच ह । हितं चैवानुरूपं च क्रियतामस्य भाषितम् ॥१२॥

वः	“ உங்களுக்கு	अनुरूपं च	காரியத்திற்கேற்றது.
अङ्गदः	அங்கதன்	हितं एव	நற்பயனையளிக்கத்
यन्	எந்த ஒரு	अस्य	இவனது [தக்கது.
वाक्यं	சொல்லை	भाषितं	சொல்
उवाच ह	சொன்னானே அது	खलु	எப்படியும்
सदृशं च	அவனுக்கேற்றது.	क्रियताम्	செய்யப்பட்டடும்.

पुनर्गामां महै शैलान्कन्दरांश्च दरींस्तथा । काननानि च शून्यानि गिरिप्रस्रवणानि च ॥

पुनः	மீளவும்	शून्यानि	பாழான
शैलान्	மலைகளிலும்,	काननानि च	காடுகளிலும்,
कन्दरान् च	குடைகளிலும்,	गिरिप्रस्रवणानि च	மலைவருவிகளிலும்,
दरीः तथा	பள்ளத்தாக்குகளிலும்,	मागामहै	நாம் தேடுவோம்.

यथोद्दिष्टानि सर्वाणि सुग्रीवेण महात्मना । विचिन्वन्तु वनं सर्वे गिरिदुर्गाणि सर्वशः ॥

सर्वे	எல்லோரும்	सर्वाणि	எல்லாவற்றிலும்
महात्मना	மகாத்மாவாகிய	वनं	காட்டிலும்,
सुग्रीवेण	சுகரீவனால்	गिरिदुर्गाणि	மலைகளிலும், நூர்க்கங்
यथोद्दिष्टानि.	குறிப்பிட்டபடியான	सर्वशः	எங்கும் [களிலும்,
		विचिन्वन्तु	தேடிவெண்டுப.

ततः समुत्थाय पुनर्वानरास्ते महाबलाः । विन्ध्यकाननसङ्कीर्णां विचेरुर्दक्षिणां दिशम् ॥

மகா பலசாலிகளான	சமுதாய	எழுந்து,
அந்த	விந்டியகான- } விந்தியமலை காடுகள்	
வானரா:	சங்கீர்ணி } நிறைந்த	
புன:	தட்சிணி	தெற்கு
தத:	திச	திக்கில்
	விசு:	தேடித்திரிந்தனர்.

ते शारदाभ्रप्रतिभं श्रीमद्रजतपर्वतम् । शृङ्गवन्तं दरीमन्तमधिरुह्य च वानराः ॥ १६ ॥

तत्र लोभ्रवनं रम्यं सप्तपर्णवनानि च । व्यचिन्वन्स्ते हरिवराः सीतादर्शनकाङ्क्षिणः ॥ १७ ॥

அந்த	சிதா தேவியை தரிசிக்
வானரா:	கவேண்டுமென்ற அ
சாரதாப்ரபதிம்	வால்கொண்டிருந்த
	அந்த
சுரங்கலமேகத்திற்	வானரோத்தமர்கள்
கொப்பானதும்,	அவ்விடத்தில்
சுரங்கலமேகையுடையதும்,	அழகிய
தரிமன்	வெள்ளொலுத்தி
சுரம	வனத்திலும்,
ரஜதபர்வத	எழிலிப்பாலை வனங்க
அதிரூ	தேடினார்கள். [விலும்,
ச	

तस्याग्रमधिरूढास्ते श्रान्ता विपुलविक्रमाः । न पश्यन्ति स्म वैदेहीं रामस्य महिषीं प्रियाम् ॥

அளவுகடந்த ஆண்	श्रान्ता:	ஏக்கம்பிடித்தவர்க
மைபுடைய	रामस्य	ஸ்ரீராமருடைய [ளாய்
அவர்கள்	प्रियां	பிரிய
அதன்	महिषीं	மனைவியாகிய
உச்சியில்	वैदेहीं	ஜானகிதேவியாரை
எறினவர்களாய்	पश्यन्ति स्म न	காணவில்லை.

ते तु दृष्टिगतं कृत्वा तं शैलं बहुकन्दरम् । अवरोहन्त हरयो वीक्षमाणास्ततस्ततः ॥ १९ ॥

அந்த	दृष्टिगतं कृत्वा	நன்கு தேடிவிட்டு,
வானரர்கள்,	तु	இன்னும்
பல குகைகளுற்ற	ततस्ततः	எங்கும்
அந்த	वीक्षमाणाः	தேடிப்பார்த்துக்
பர்வதத்தை		கொண்டு
	अवरोहन्त	இறக்கினார்கள்.

अवरुह्य ततो भूमिं श्रान्ता विगतचेतसः । स्थित्वा मुहूर्तं तत्राथ वृक्षमूलमुपाश्रिताः ॥२०॥

ततः अன்னிடத்திலிருந்து
भूमिं சமபூமியில்
अवरुह्य இறங்கி,
तत्र அங்கேயே
मुहूर्तं ஒரு முகூர்த்த காலம்
विगतचेतसः மனமிழந்தவர்களாய்

श्रान्ता: களைப்புற்றவர்களாய்
स्थित्वा தங்க்கிட்டு,
अथ அதன்பின்னர்
वृक्षमूलं ஓர் மரத்தடியை
उपाश्रिताः அடைந்தார்கள்.

ते मुहूर्तं समाश्वस्ताः किञ्चिद्भ्रमपरिश्रमाः । पुनरेवोद्यताः कृत्स्नां मार्गितुं दक्षिणां दिशम् ॥

ते அவர்கள்
मुहूर्तं ஒரு முகூர்த்தகாலம்
समाश्वस्ताः இளைப்பாறினவர்
किञ्चित् சிந்தித்து [களாய்
भ्रमपरिश्रमाः சீரமம் தீர்ந்தவர்
களாய்

दक्षिणां தென்
दिशं திசை
कृत्स्नां एव முழுவதையுமே
पुनः இன்னும்
मार्गितुं தேடுவதற்கு
उद्यताः னெம்பினார்கள்.

हनुमत्प्रमुखास्ते तु प्रस्थिताः पुवर्गर्षभाः । विन्ध्यमेवादितस्तावद्विचेरुस्ते ततस्ततः ॥२१॥

ते அந்த
हनुमत्प्रमुखाः ஹனுமாரைத் தலை
மைமயாகவுடைய
पुवर्गर्षभाः வானரோத்தமர்கள்
तु அப்பொழுது
आदितः முதலில்

विन्ध्यं வந்தியமலைக்கு
प्रस्थिताः புறப்பட்டுச் சென்
ते அவர்கள் [ஞர்கள்;
ततस्ततः எங்கும்
तावत् एव ஒன்றையும் விடாது
विचेरुः தேடித்திரிந்தார்கள்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

किष्किन्धाकाण्डे एकोनपञ्चाशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 11289

किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकाः 2037

पञ्चाशः सर्गः—ஐம்பதாவது ஸர்க்கம் ॥ ५० ॥

ऋक्षविलप्रवेशः स्वयंप्रभादर्शनं च—ரிசுகுபிலத்தில் பிரவேசிப்பதும்,
ஸ்வயம்பிரபைய காண்பதும்.

सह ताराङ्गदाभ्यां तु सङ्गम्य हनुमान्कपिः । विचिनोति स्म विन्ध्यस्य गुहाश्च गहनानि च ॥
सिंहशार्दूलजुष्टेषु शिलाश्च सरितस्तथा । विषमेषु नगेन्द्रस्य महाप्रसवणेषु च ॥ २ ॥

कपिः வானரராகும்
हनुमान् ஹனுமார்,
ताराङ्गदाभ्यां தாரன் அக்கதன்
இவர்களை
सह तु கூடவே

सङ्गम्य சென்று,
विन्ध्यस्य வந்திய பர்வதத்தினு
गुहाः च குகைகளிலும் [டைய
गहनानि च காடுகளிலும்
शिलाः च பாறைகளிலும்

ததா	அப்படியே
सरितः	நதிகளிலும்
नगेन्द्रस्य	சிறந்த மலையினது
सिंहशार्दूलशृष्टेषु	சிங்கங்களுள் புலிகள் வசிக்கப்பெற்ற

विषमेषु	புகழுடியாப் பிரதே சங்களி லும்
महाप्रसवणेषु च	பெரும் மலையருகிக ளிலும்
विचिनोति स्म	தேடினார்.

आसेदुस्तस्य शैलस्य कोटिं दक्षिणपश्चिमाम् । तेषां तत्रैव वसतां स कालोऽप्यत्यवर्तत ॥

तस्य	அந்த
शैलस्य	மலையினுடைய
दक्षिणपश्चिमां	தென்மேற்கு
कोटिं	சிகரத்தை
आसेदुः	ஆடைந்தார்கள்.

तत्र एव	அங்கிடத்திலேயே
वसतां	காலங்கழிக்கும்
तेषां	அவர்களுக்கு
सः	அந்த
कालः अपि	தவணக்காலமும்
अत्यवर्तत	கழிந்துவிட்டது.

स हि देशो दुरन्वेषो गुहागहनवान्महान्

हि	ஏனென்றால்
सः	அந்த
देशः	இடமானது

॥ ४ ॥	
दुरन्वेषः	தேடக்கஷ்டமானது.
गुहागहनवान्	குகைகளும் காடுகளு மடர்ந்தது.
महान्	மிகப்பெரியது.

तत्र वायुसुतः सर्वं विचिनोति स्म पर्वतम् । परस्परेण हनुमानन्योन्यस्याविदूरतः ॥ ५ ॥

तत्र	அப்பொழுது
वायुसुतः	வாயுவின் புதல்வ
हनुमान्	ஹனுமார் [ராகிய
पर्वतं	மலை

सर्वं	எல்லாவற்றையும்
परस्परेण अन्योन्यस्य	ஒருவரைவிட்டொரு
अविदूरतः	பிரியாதபடி [வர்
विचिनोति स्म	தேடினார்.

गजो गवाक्षो गवयः शरभो गन्धमादनः । मैन्द्रश्च द्विविदश्चैव सुपेणो जाम्बवान्नलः ॥ ६ ॥

अङ्गदो युवराजश्च तारश्च वनगोचरः । गिरिजालावृतान्देशान्मार्गित्वा दक्षिणां दिशम् ॥

विचिन्वन्तस्ततस्तत्र ददृशुर्विवृतं विलम्

॥ ७ ॥

गजः	கஜனும்,
गवाक्षः	கவாக்ஷனும்,
गवयः	கவயனும்,
शरभः	சரபனும்,
गन्धमादनः	கந்தமாதனனும்,
मैन्द्रः च	மைந்தனும்,
द्विविदः च	துவிவிதனும்,
सुपेणः एव	சுபேணனும்,
जाम्बवान्	ஜாம்பவானும்,
नलः	நலனும்,
युवराजः	புலவராஜனாகிய
अङ्गदः च	அங்கதனும்,

वनगोचरः	வனாரஞ்சிய
तारः च	தாரனும்,
गिरिजालावृतान्	மலைத்தொடர்கள் பிறைந்த
देशान्	தேசங்களிலும்
मार्गित्वा	தேடி,
दक्षिणां दिशं	தென் திசையில்
ततः	எல்லாவிடங்களிலும்
विचिन्वन्तः	தேடுகின்றவர்களாய்
विवृतं	வாய்திறந்திருந்த
विलं	ஓர் குகையை
ददृशुः	கண்ணுற்றனர்.

दुर्गमृक्षविलं नाम दानवेनाभिरक्षितम् । धुत्पिपासापरीतास्तु श्रान्ताश्च सलिलार्थिनः ॥
अवकीर्णं लतावृक्षैर्ददृशुस्ते महाविलम् ॥ ८ ॥

धुत्पिपासापरीताः	பசியும் தாகமும்	अभिरक्षितं	பாதுகாக்கப்பட்ட
ते	அவர்கள் [கொண்ட	वृक्षविलं	ரிசுப்பிலம்
श्रान्ताः च	களைப்புற்று	नाम	என்ற
सलिलार्थिनः	தாகலிடாய்கொண்ட வர்களாய்	महाविलं	பெரிய குகையை
तु	உப்பொழுது	लतावृक्षैः	கொடிகளாலும் மரங் களாலும்
दुर्गं	புகழுடியது,	अवकीर्णं	நிறைந்ததாய்
दानवेन	அசரனால்	दृशुः	கண்டார்கள்.

ततः क्रौञ्चाश्च हंसाश्च सारसाश्चापि निष्क्रमन् । जलार्द्राश्चक्रवाकाश्च रक्ताङ्गाः पद्मरेणुभिः ॥

ततः	பிறகு	हंसाः च	அன்னங்களும்,
पद्मरेणुभिः	தாமரைத்தாதுக்க னால்	सारसाः च अपि	ஸாரசங்களும்,
रक्ताङ्गाः	சிவந்த உடலுடைய	चक्रवाकाः च	சக்கிரவாகங்களும்,
क्रौञ्चाः च	கிரௌஞ்சபகடிகளும்,	जलार्द्राः	ஜலத்தால் நனைந்தவை
		निष्क्रमन्	வெளிவந்தன. [களாய்

ततस्तद्विलमासाद्य सुगन्धि दुरतिक्रमम् । विस्मयव्यग्रमनसो बभूवुर्वानरर्षभाः ॥ १० ॥

वानरर्षभाः	வானரோத்தமர்கள்	सुगन्धि	நருமணம் கமழ்கின்ற
तत्	அந்த	आसाद्य	கண்டு, [தாகவும்
विलं	குகையை	ततः	அதனால்
दुरतिक्रमं	புகக் கவட்டமான தாகவும்,	विस्मयव्यग्रमनसः	ஆச்சர்யத்திலிடுபட் ட மனத்தினர்களாய்
		बभूवुः	ஆனார்கள்.

संजातपरिशङ्कास्ते तद्विलं प्लवगोत्तमाः । अभ्यपद्यन्नसंहृष्टास्तेजोवन्तो महाबलाः ॥ ११ ॥

नानासत्त्वसमार्कार्णं दैत्येन्द्रनिलयोपमम् । दुर्दृशमतिघोरं च दुर्विगाहं च सर्वशः ॥ १२ ॥

ते	அந்த	अतिघोरं च	மிக அச்சத்தைத் தருவதும்
तेजोवन्तः	தேஜஸ்விகளும்	सर्वशः	எவ்வற்றாலும்
महाबलाः	மகா ஆற்றலுடைய வர்களுமான்	दुर्विगाहं च	உட்புக முடியாதது
प्लवगोत्तमाः	வானரோத்தமர்கள்	तत्	அந்த [மான
नानासत्त्वसमार्कार्णं	பலவகை உயிர்க்கட் டங்கள் நிறைந்ததும்	विलं	பிலத்தை
दैत्येन्द्रनिलयोपमं	அசுரனது மாளிகை போன்றதும்	संजातपरिशङ्काः	கலவரம் கொண்டவர் களாய்
दुर्दृशं	கண்கொண்டு பார்க் கக்கடாது	असंहृष्टाः	உத்ஸாகம் குன்றிய வர்களாய்
		अभ्यपद्यन्	அடைந்தார்கள்.

ततः पर्वतकूटो हनुमानपवनात्मजः । अब्रवीद्वानरान्सर्वान्कान्तारवनकोविदः ॥ १३ ॥

ततः	அவ்விடத்தில்	हनुमान्	ஹனுமார்
पर्वतकूटोः	பர்வத சிகரத்தை	वानरान्	வானர்கள்
	சிகரத்தவரும்	सर्वान्	எல்லோரையும்
पवनात्मजः	வாயு குமாரரும்		பார்த்து
कान्तारवनकोविदः	{ குகைகளையும் வனங் களையும் நன்கறிந்தவ ருமாகிய	अब्रवीत्	பின்வருமாறு சொன்னார்.

गिरिजालावृतान्देशान्मार्गित्वा दक्षिणां दिशम् । वयं सर्वे परिश्रान्ता न च पश्याम मैथिलीम् ॥

दक्षिणां	“ தென்	सर्वे	எல்லோரும்
दिशं	திக்கில்	परिश्रान्ताः	களைப்படைந்துவிட்
गिरिजालावृतान्	மலைத்தொடர்கள்	च	ஆயினும் [டோம்.
देशान्	இடங்களை [நிறைந்த	मैथिलीं	ஜானகிதேவியாரை
मार्गित्वा	தேடிவிட்டு,	पश्याम न	நாம் காணப்பெற
वयं	நாம்		வில்லை.

अस्माच्चापि विलादंसाः कौश्याश्च सह सारसैः । जलार्द्राश्चक्रवाकाश्च निष्पतन्ति स्म सर्वशः ॥

अस्मात्	“ இந்த	जलार्द्राः	ஜலத்தால் நனைந்த
विलात् अपि	பிலத்திலிருந்தோ	हंसाः	ஹம்ஸக்களும்
सारसैः सह च	ஸாரஸைக்களோடு	कौश्याः च	கிரௌஞ்சக்களும்
	கூடவே	चक्रवाकाः च	சக்கிரவாகக்களும்
सर्वशः	நாற்புறத்தினின்றும்	निष्पतन्ति स्म	வெளியில்வருகின்றன.

नूनं सलिलवानत्र कूपो वा यदि वा हृदः । तथा चेमे विलद्वारे स्निग्धास्तिष्ठन्ति पादपाः ॥

अथ	இதில்	नूनं	நிச்சயம்.
सलिलवान्	நீருள்ள	तथा च	ஆகலாத்தான்
कूपः वा	ஒரு கிணரோ	विलद्वारे	பிலத்தின் வாயிலில்
यदि वा	அல்லது	इमे पादपाः	இந்த விருஷக்கள்
हृदः	ஒரு மடுவோ இருக்	स्निग्धाः	செழித்தவைகளாய்
	கிறது.	तिष्ठन्ति	இருக்கின்றன.

इत्युक्त्वा तद्विलं सर्वे विविशुस्तिमिरावृतम् । अचन्द्रसूर्य हरयो ददृशु रोमहर्षणम् ॥ १७ ॥

हरयः	வானர்கள்	विविशुः	புகுந்தார்கள்.
सर्वे	எல்லோரும்	रोमहर्षणं	மயிர்கச்செறியும்படி பயந்தருவதாய்
इति	மேற்சொல்லியதை	अचन्द्रसूर्यं	சந்திரசூரியர்களில்
उक्त्वा	ஆலோசித்து,		லாது
तत्	அந்த	तिमिरावृतं	இருளடர்ந்ததாய்
विलं	பிலத்தினுள்	ददृशुः	கவனித்தார்கள்.

निशाम्य तस्मात्सिंहांश्च व्याघ्रांश्च मृगपक्षिणः । प्रविष्टा हरिशार्दूला विलं तिमिरसंवृतम् ॥

तस्मात् अவிடத்திலிருந்து
हरिशार्दूला: வானரோத்தமர்கள்
सिंहान् சிங்கங்களையும்
व्याघ्रान् च புலிகளையும்
मृगपक्षिणः च மிருகங்களையும் பகழி
களையும்

निशाम्य பார்த்துக்கொண்டே,
तिमिरसंवृतं இருள்மூடிய
विलं பிலத்தினுள்
प्रविष्टा: சென்றார்கள்.

न तेषां सज्जते चक्षुर्न तेजो न पराक्रमः । वायोरिव गतिस्तेषां दृष्टिस्तमसि वर्तते ॥१९॥

तेषां அவர்களுக்கு
चक्षु: கண்பார்வையானது
सज्जते न தடைபடவில்லை.
तेज: ஒளியும்
न தடைபடவில்லை.
पराक्रम: ஆண்மையும்
न தடைபடவில்லை.

तेषां அவர்களுடைய
गति: சுஞ்சாரமோ
वायो: வாயுவினது
इव போலிருந்தது.
तमसि இருளில்
दृष्टि: கப்புளனுக்கு வெ
ளிச்சமானது
वर्तते இருக்கிறது.

ते प्रविष्टास्तु वेगेन तद्विलं कपिकुञ्जराः । प्रकाशमभिरामं च ददृशुर्दंशमुत्तमम् ॥ २० ॥

ते அந்த
कपिकुञ्जरा: வானரோத்தமர்கள்
वेगेन तु னைரியத்தோடேயே
तत् அந்த
विलं பிலத்தினுள்
प्रविष्टा: சென்றவர்களாய்

दंशं ஒரிடத்தை
उत्तमं சிறத்ததாய்
प्रकाशं வெளிச்சமாயிருப்ப
தாய்
अभिरामं च அழகாயிருப்பதாயும்
ददृशु: பார்த்தார்கள்.

ततस्तस्मिन्बिले दुर्गे नानापादपसंकुले । अन्योन्यं संपरिष्वज्य जम्बूयोजनमन्तरम् ॥२१॥

तत: அதற்கப்பால்
नानापादपसंकुले பலவகை மரங்கள்
दुर्गे புகுவது கட்டமா
யிருந்த
तस्मिन् அந்த

बिले பிலத்தில்
योजनं अन्तरं எட்டுமைல் தூரம்
अन्योन्यं ஒருவரை ஒருவர்
संपरिष्वज्य இறுகக் கட்டிக்
கொண்டு,
जम्बु: சென்றார்கள்.

ते नष्टसंज्ञास्तृपिता: संभ्रान्ता: सलिलार्थिनः । परिपेतुर्बिले तस्मिन् कञ्चित्कालमतन्द्रिता: ॥

ते அவர்கள்
नष्टसंज्ञा: அறிவிழந்து
तृपिता: தாகமுற்று
संभ्रान्ता: கலவரப்பட்டு
सलिलार्थिन: தீர்த்தத்தை வேண்டி
யவர்களாய்

कञ्चित् சிறிது
कालं காலம்
अतन्द्रिता: வேண்டிய முயர்ச்சி
तस्मिन् அந்த [கொண்டு
बिले பிலத்தில்
परिपेतु: சென்றார்கள்.

ते कृशा दीनवदनाः परिश्रान्ताः प्लवङ्गपाः । आलोकं ददृशुर्वीरा निराशा जीविते तदा ॥

கூசா: துவண்டு
 दीनवदनाः முகம்வரடி
 तदा அப்பொழுது
 जीविते உயிரில்
 निराशा: ஆரையை ஒழித்து

परिश्रान्ता: களைப்படைந்திருந்த
 ते அந்த
 प्लवङ्गमा:वीरा: வானரவீரர்கள்
 आलोकं ஓர் ஒளியை
 ददृशु: கண்டார்கள்.

ततस्तं देशमागम्य सौम्यं विततिमिरं वनम् । ददृशुः काञ्चनानृक्षान्दीप्तवैश्वानरप्रभान् ॥
 सालांस्तालांश्च पुन्नागान्ककुभान्वञ्जुलान्ववान् । चम्पकाग्नागवृक्षांश्च कर्णिकारांश्च पुष्पितान् ॥
 स्तवकैः काञ्चनैश्चित्रै रक्तैः किसलयैस्तथा । आपीडैश्च लताभिश्च हेमाभरणभूषितान् ॥
 तरुणादित्यसङ्काशान्वैडूर्यमयवेदिकान् । विभ्राजमानान्वपुषा पादपांश्च हिरण्मयान् ॥
 नीलवैडूर्यवर्णाश्च पद्मिनीः पतगावृताः । महद्भिः काञ्चनैः पद्मैर्वृता वालार्कसन्निभैः ॥२८॥

ततः அப்பொழுது
 तं அந்த
 सौम्यं அழகியதும்
 विततिमिरं இருன்றிறதுமான
 वनं வன
 देशं பிரதேசத்தை
 आगम्य அடைந்து
 दीप्तवैश्वानरप्रभान् ஜ்வலிக்கும் அக்னி
 काञ्चनान् பொன்
 वृक्षान् மரங்களையும்,
 सालान् ஆச்சாமரங்களையும்,
 तालान् च பனைமரங்களையும்,
 पुन्नागान् புண்ணைமரங்களையும்,
 ककुभान् மருதுமரங்களையும்,
 वञ्जुलान् மகிழ்மரங்களையும்,
 धवान् தவமரங்களையும்,
 चम्पकान् சம்பகமரங்களையும்,
 नागवृक्षान् च கிருணாமரங்களையும்,
 पुष्पितान् பூத்த
 कर्णिकारान् च சரக்கொன்றைமரங்க
 चित्रैः அழகிய [ளையும்,
 काञ्चनैः பொன்
 स्तवकैः பூங்கொத்துக்களா
 रक्तैः செவ்விய [ளும்,
 किसलयैः तथा தவிர்களாலும்,
 आपीडैः च மடிகைகளாலும்,

लताभिः च கொடிகளாலும்
 वपुषा ஒளிகொண்டு
 विभ्राजमानान् பிரகாசிக்கின்றவைகளும்,
 हेमाभरण- } பொன்னுபரணங்கள்
 भूषितान् } பூண்டவைகளும்,
 तरुणादित्य- } உதய சூரியனை
 सङ्काशान् } நிகர்த்தவைகளும்
 वैडूर्यमय- } வைநீர்பரத்தனமயமா
 वेदिकान् } மான மேடைகளுந்
 हिरण्मयान् காஞ்சன
 पादपान् च மரங்களையும்
 वालार्कसन्निभैः பாலசூரியனை நிகர்த்த
 काञ्चनैः பொன்மயமான
 महद्भिः நலமிக்க
 पद्मैः நவின்னங்களால்
 वृता: நிறையப்பெற்றவை
 नीलवैडूर्य- } இந்திரநிலம் வைநீர்
 वर्णाः च } யம் இவைகள் காந்தி
 पतगावृता: புள்ளினங்கள் பொலி
 पद्मिनी: ந்தவைகளுமான
 तदामरायோऽदेक [ளையும்
 ददृशु: கண்ணுற்றவர்.

जातरूपमयैर्मत्स्यैर्गह्विश्च सकच्छैः । नलिनीस्तत्र ददृशुः प्रसन्नसलिलायुताः ॥ २९ ॥

तस्य	அவ்விடத்தில்	महर्षिः	பெரிய
सकच्छैः	ஆமைகளோடு நடப்ப வைகளும்	मत्स्यैः	மீன்களால்
जातरूपमयैः च	பொன்மயமானவை களும்	प्रसन्नसलिलायुताः	மகிழ்ந்த நீரையுடைய
		नलिनीः	தாமரைபோலையுடைய
		ददृशुः	கண்டார்கள்.

काञ्चनानि विमानानि राजतानि तथैव च । तपनीयगवाक्षाणि मुक्ताजालावृतानि च ॥
हैमराजतभौमानि वैदूर्यमणिमन्ति च । ददृशुस्तत्र हरयो गृहमुख्यानि सर्वशः ॥ ३१ ॥

हरयः	வானர்கள்	मुक्ताजालावृतानि च	{ முத்துவாடங்கள் தோங்கவிடப்பட்ட வைகளுமான
तस्य	அவ்விடத்தில்	विमानानि च	விமானங்களையும்
सर्वशः	எங்கும்	हैमराजत- भौमानि }	தங்கத்தாலும் வெள்ளி மாலுமான மாளிகை களின் அடுக்குள்ள வைகளும்
काञ्चनानि	பொன்மயமானவை களும்	वैदूर्यमणिमन्ति	வைநிரயங்கற்படுத்தப் பட்டவைகளுமான
तथा एव	அப்படியேதான்	गृहमुख्यानि च	கிறந்த மாளிகைகளை
राजतानि	வெள்ளிமயமானவை களும்	ददृशुः	கண்டார்கள். [யும்
तपनीय- गवाक्षाणि }	பொன்னுற் செய்த பல கணிகளையுடைய வைகளும்,		

पुष्पितान्फलानो वृक्षान्यवालमणिसंनिभान् । काञ्चनभ्रमरांश्चैव वधूनि च समन्ततः॥३२॥
मणिकाञ्चनचित्राणि शयनान्यासनानि च । महार्हाणि च यानानि ददृशुस्ते समन्ततः ॥
हैमराजतकांस्यानां भाजनानां च सञ्चयान् । अगरूणां च दिव्यानां चन्दनानां च सञ्चयान् ॥
शुचीन्यभ्यवहार्याणि मृत्नानि च फलानि च । महार्हाणि च पानानि वधूनि रसवन्ति च ॥
दिव्यानामम्बराणां च महार्हाणां च सञ्चयान् । कम्बलानां च चित्राणामजिनानां च सञ्चयान्॥

समन्ततः	எல்லாவிடங்களிலும்	प्रवालमणि- सन्निभान् }	பவழம் மாணிக்கம் இ வைகளை நிகர்த்தவை களுமான
ते	அவைகள்	वृक्षान् च	விரும்புகின்றவையும்
पुष्पितान्	கொழுபூத்தவைகளும்	काञ्चनभ्रमरान् एव	பொன் வாண்டுகளையும்
फलानः	பழங்களைத் தருகின்ற வைகளும்	वधूनि च	நிறு பெண்களையும் (ஆழ்வார்)

समन्ततः	எங்கும்
मणिकाञ्च- चिलाणि	மாணிகளிழைத்த பொன்னொலி பல வகைபான
शयनानि च	படுக்கைகளையும்
आसनानि	ஆசனங்களையும்
महाहांणि	மிக விலையுயர்ந்த
यानानि च	வாகனங்களையும்
हैमराजतकांस्यानां	பொன்னாலும் வெண் வரியாலும் வெண்க லத்தினாலுமான
भाजनानां	பாத்திரங்களுடைய
सञ्चयान् च	குவிபல்களையும்
अगरूणां च	அகில்களுடையவும்
दिव्यानां	திவ்வியமயமான
चन्दनानां	சந்தனங்களுடைய
सञ्चयान् च	குவிபல்களையும்
शुचीनि	பரிசுத்தமானவை களும்

अभ्यवहायांणि	உணவுக்கு யோக்க மான
मूलानि च	கிழக்குகளையும்
फलानि च	பழங்களையும்
महाहांणि	திறந்த
पानानि च	பானங்களையும்
रसवन्ति	இனிய
मधूनि च	தேன்களையும்
दिव्यानां	திவ்யமான
महाहांणां च	மிக விலையுயர்ந்த
अम्बराणां	ஆடைகளின்
सञ्चयान् च	குவிபல்களையும்,
चिलाणां	அழகிய
कम्वलानां च	கம்பளங்களுடைய வும்
अजिनानां	தோல்களுடையவும்
सञ्चयान्	குவிபல்களையும்
ददृशुः	பார்த்தார்கள்.

तत्र तत्र च विन्यस्तान्दीप्तान्वैश्वानरोपमान् । ददृशुर्वानराः शुभ्राञ्जातरूपस्य सञ्चयान् ॥

वानराः	வானரர்கள்
तत्र तत्र च	அங்கங்கே
विन्यस्तान्	வைக்கப்பட்டிருக்கும்
वैश्वानरोपमान्	ஆக்னியை நிகர்த்து
दीप्तान्	ஜ்வலிக்கின்றவை களும்,

शुभ्रान्	சுத்தமானவைகளு மான
जातरूपस्य	பொன்கட்டிக்
सञ्चयान्	குவிபல்களை
ददृशुः	கண்டார்கள்.

तत्र तत्र विचिन्वन्तो विले तस्मिन्महाबलाः । ददृशुर्वानराः शूराः स्त्रियं काञ्चिददूरतः ॥

तत्र तत्र	ஆங்கங்கு
तस्मिन्	அந்த
विले	பிணத்தில் [வர்களும்,
विचिन्वन्तः	தேடிக்கொண்டிருந்த-
महाबलाः	அளவுகூடாத ஆற்ற முள்ளவர்களும்,

शूराः	ஆர்களுமான
वानराः	வானரர்கள்,
अदूरतः	அமீபத்தில்
काञ्चिन्	எந்தாவொரு
स्त्रियं	ஸ்திரீவை
ददृशुः	கண்டார்கள்.

तां दृष्ट्वा हरयस्तत्र चीरकुण्वाजिनाम्बराम् । तापसीं नियताहारां ज्वलन्तीमिव तेजसा ॥
विस्मिता हरयस्तत्र व्यवातिष्ठन्त सर्वशः ॥ ४० ॥

ततः	அவ்விடத்தில்	ज्वलन्ती इव	எரிக்கின்றவன் போலி
हरयः	வானார்கள் *	दृष्ट्वा	கண்டு, [ருக்கிறவனாய்
तां	அவளை	ततः	அப்பொழுது
चीरकुण्वाजिनाम्बरां	மரவுரினையும் மான் தோலையுமுடந்தவ ளாய்	हरयः	வானார்கள்
तापसीं	தூறலியாய்	सर्वशः	எல்லோருமே
नियताहारां	உணவைச் சருக்கி	विस्मिताः	ஆச்சர்யமடைந்தவர் களாய்
तेजसा	ஒளியால்	व्यवातिष्ठन्त	அசையாது நின்று விட்டார்கள்.

ततो हनूमान् गिरिसन्निकाशः कृताञ्जलिस्तामभिवाद्य वृद्धाम् ।

पप्रच्छ का त्वं भवनं विलं च रत्नानि चैतानि वदस्व कस्य ॥ ४१ ॥

ततः	அப்பொழுது	त्वं	"நீவிர்
गिरिसन्निकाशः	மலையை கிசர்த்த	का	யார்?
हनूमान्	ஹனுமார்	भवनं	மாளிகையும்
कृताञ्जलिः	கைகூப்பிக்கொண்டு	विलं च	பிலமும்
वृद्धां	வயது முதிர்ந்த	एतानि	இந்த
तां	அவளை	रत्नानि च	ரத்னங்களும்
अभिवाद्य	சேவித்து,	कस्य	யாருடையது.
पप्रच्छ	பின் வருமாறு வினாவினார்.	वदस्व	பதில்சொல்லி அருள்வீராக *.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

किष्किन्धाकाण्डे पञ्चाशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकः 11330

किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकः 2078

इति पुरा कुशलवाभ्यां श्रीरामसन्निधावश्वमेधयज्ञवाटे गीते

श्रीमद्रामायणे पञ्चदशेऽह्नि वर्तमानकथाप्रसङ्गः

இவ்விதம் ஆதியில் குசன் லவன் இவர்களால் ஸ்ரீராமர் ஸன்னிதியில் அச்வமேத
யாகசாலையில் கானம் செய்யப்பட்ட ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தில் 15-ாம்காள்
கானம் பண்ணப்பட்ட கதை முடிவுபெற்றது.

[புரா குதலவா஢்யா ஸ்ரீராமஸந்நிதௌ அஸ்வமேதயா கசாஸ்யை
 ஁கபஞ்ராஸர்஢ார஢்ய ஸஸ்பஶ்ரீதமஸர்஢பர்யந் (11331—11790 ஶ்லோகா)
 ரீதம் । தஸின் டிநே ரீதா: ஶ்லோகா: 460.]

[ஶுதிரில் குசன் லவன் இவர்களால் ஸ்ரீராமஸன்னிதிரில் அஸ்வமேதயாகசாஸ்யை
 பதிரூறுவது தினதில் கிஷ்கிந்தாகாண்டதில் 51 முதல் 67-ாவது ஸர்க்கம்
 முடிய (11331—11790) கானம் செய்யப்பட்டது. அன்று கானம்
 செய்யப்பட்ட கலோகசங்கியை 460.]

஁கபஞ்ராஸர்஢ார஢்ய: ஸர்஢:—ஐம்பத்தோன்றாவது ஸர்க்கம் || 42 ||

ஸ்வய்஢்஢ாகுதமாதித்யம்—ஸ்வயம்பிரபை செய்த ஸத்காரம்.

இத்யுத்தவா னுமாஸ்தத்ர புந: க்ஷ்ணாஜினா஢்வராம் । அ஢்ரவீதா஢் ஢ா஢ா஢ா஢் தாபஸீ஢் ஢ர்஢ாாரிணீம் ||

னுமாந்	ஹனுமார்	஢ர்஢ாாரிணீ	தரு஢வழியிலொழு
இதி	மேற்கண்டவாறு	஢ா஢ா஢ா஢்	கருணை நிறைந்த [கும்
த஢்வா	ஹிணாவி,	தாபஸீ	தாபஸியான
தஸ	அப்பொழுது	தா	அவளைப் பார்த்து
க்ஷ்ணாஜினா஢்வரம்	கருமான்தேரல்	புந:	மீளவும்
	தரித்த	அ஢்ரவீத்	சொன்னார்.

இத் ஢்ரவிஷ்டா: ஸஹஸா ஢ிலத் தி஢ிரஸந்த்ரதம் । ஶுதிபாஸாபரிஶ்ரான்தா: பரிஸி஢்நாஶ் ஸர்஢ஸ: ||

஢ாஹ்ர஢்யா ஢ிவர் ஢்ரவிஷ்டா: ஸ பிபாஸிதா: || 2 ||

ஸர்஢ஸ:	“நாலா பக்கங்களிலும்	஢்ர஢்யா:	பூமியின்
஢்ரவிஷ்டா:	சென்றவர்களாய்	஢ிவர்	஢னுஷ்யசஞ்சார஢ற்ற
ஶுதிபாஸா-	பசுதாகம்மேலிட்டதா	தி஢ிரஸந்த்	இருளடர்ந்த
பரிஶ்ரான்தா:	ல் ஢ிகக் களைத்தவர்க	஢ாஹ்	பெரிய
	ளாய்	இத்	இந்த
பரிஸி஢்நா:	நொந்தவர்களாய்	஢ிலத்	பிலத்துள்
ஶ	அதினால்	ஸஹஸா	திடீரென
பிபாஸிதா:	{ தாகம் தணித்துக்	஢்ரவிஷ்டா: ஸ	புகுந்தோம்.
	{ கொள்ளவேண்டிய		
	வர்களாய்		

இ஢ாஸ்த்வே஢்விதா஢்஢ா஢ா஢்விவிதா஢்ஶுதோப஢ாந் । த்ரஶ்டா ஢ய் ஢்ர஢்யதிதா: ஸ஢்ரான்தா ஢ஶ்ஶேதஸ: ||

இ஢ாந்	“இந்த	த்ரஶ்டா	பார்த்து,
஢ிவிதாந்	஢ிதலிதங்களான	஢ய்	நாங்கள்
அஶுதோப஢ாந்	உவ஢ை஢்சொல்வதற்	஢்ர஢்யதிதா:	஢ிகத் திகிலடைந்த
	கரியனவான		வர்களாய்
஁஢்விதாந்	இதுவரையில் பார்த்	ஸ஢்ரான்தா:	தலை கிருகிரு஢ென்று
	திராத		அற்றினவர்களாய்
஢ா஢ாந்	பதார்த்தங்களை,	஢ஶ்ஶேதஸ:	அறிவிழந்தவர்களா
ஶு	அப்பொழுது		ளோம்.

कस्येमे काञ्चना वृक्षास्तरुणादित्यसन्निभाः । इमे जाम्बूनदमयाः पादपाः कस्य तेजसा ॥
 शुचीन्यभ्यवहार्याणि मूलानि च फलानि च । काञ्चनानि विमानानि राजतानि गृहाणि च ॥
 तपनीयगवाक्षाणि मणिजालावृतानि च । काञ्चनानि च पद्मानि जातानि विमले जले ॥

तरुणादित्यसन्निभा: "உதித்த சூர்யனுக்கு
 திராசன

इमे இந்த
 काञ्चना: பரகரமிக்கும்
 वृक्षा: மரங்கள்
 कस्य யாருடையன ?
 च மேலும்,
 इमे இந்த
 जाम्बूनदमया: தங்கத்தால் செய்யப்
 பட்ட

पादपा: விருகங்களுக்கும்
 शुचीनि பரிசுத்தங்களான
 अभ्यवहाराणि உணவிற்குரியனவான
 मूलानि च கிழங்குகளும்,
 फलानि च பழங்களும்
 काञ्चनानि பொன்மயமான

विमानानि விமானங்களும்
 मणिजालावृतानि இரத்தின வலைகள்
 கட்டின

तपनीय- } கண்களைப் பறிக்கக்
 गवाक्षाणि } கூடிய கார்தி பொ
 ருத்திய பொற்பலக
 ணிகளையுடைய

राजतानि வெள்ளிமயமான
 गृहाणि च வீடுகளும்
 विमले நிர்மலமான
 जले ஜலத்தில்
 काञ्चनानि பொன்மயமான
 पद्मानि च தாமரைகளும்,
 कस्य யாருடைய
 तेजसा தெய்வசக்தியால்
 जातानि உண்டாயின !

कयं मत्स्याश्च सौवर्णाश्चरन्ति सह कच्छपैः

॥ ७ ॥

कच्छपैः सह ஆமைகளோடு
 मत्स्याः च மீன்களும்

सौवर्णा: பொன்மயமாகி
 कयं எப்படி
 चरन्ति ஸஞ்சரிக்கின்றன.

आत्मानमनुभावं च कस्य चैतत्तपोबलम् । अजानतां नः सर्वेषां सर्वमाख्यातुमर्हसि ॥ ८ ॥

एतत् இது
 कस्य யாருடைய
 तपोबलं தபோபலம்,
 आत्मानं च உங்களையும்
 अनुभावं च மறமிமையையும்
 अजानतां தெரியாதவர்களான

न: எங்கள்
 सर्वेषां எல்லோருக்கும்
 सर्व எல்லாவற்றையும்
 आख्यातुं अर्हसि விவரித்துச் சொல்ல
 வேண்டும்.

एवमुक्ता हनुमता तापसी धर्मचारिणी । प्रत्युवाच हनुमन्तं सर्वभूतहिते रता ॥ ९ ॥

सर्वभूतहिते "எல்லா பராணிகளின்
 நன்மையிலேயே

रता ஆஸக்தியை உடைய
 வனான

धर्मचारिणी தர்ம ஸூத்திரான
 முன்னவனான

तापसी தபஸ்வி

हनुमता ஹனுமாரினால்
 एवं இப்படி
 उक्ता வினாவப்பட்டவளாய்
 हनुमन्तं ஹனுமாரைப்

பார்த்து
 प्रत्युवाच பின்வருமாறு பதில்
 உரைத்தனர்.

मयो नाम महातेजा मायावी दानवर्षभः । तेनेदं निर्मितं सर्वं मायया काञ्चनं वनम् ॥१०॥

दानவர்ப்பு:	“அசுரசிர்ரேஷ்டனான	इदं	இந்த
मयः नाम	மயனென்பவன்	काञ्चनं	பொன் மயமான
महातेजाः	மஹாதேஜஸ்ஸி.	वनं	காடு
मायावी	மாயைகளில் வல்ல	सर्वं	மற்றுமுள்ள எல்லாம்
	வன்.	मायया	மாயையினாலேயே
तेन	அவனால்	निर्मितम्	ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டது.

पुरा दानवमुख्यानां विश्वकर्मा बभूव ह । येनेदं काञ्चनं दिव्यं निमित्तं भवनोत्तमम् ॥११॥

पुरा	“முன்பு	येन	எவனுலோ அவன்
इदं	இந்த	दानवमुख्यानां	தெய்வ அரக்கர்களுக்
काञ्चनं	பொன் மயமான		கெல்லாம்
दिव्यं	தேவர்களுக்கூரிய	विश्वकर्मा	விசுவகர்பரவாக
भवनोत्तमं	சிறந்த மாளிகை	बभूव ह	ஆனான்.
निर्मितं	ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டது.		

स तु वर्षसहस्राणि तपस्तप्त्वा महावने । पितामहाद्वरं लेभे सर्वमौशनसं धनम् ॥ १२ ॥

सः	“அவன்	औशनसं	{ உசனஸ் என்பவரால்
महावने	பெருங்காணில்		செய்யப்பட்ட சிற்ப
वर्षसहस्राणि	ஆயிரம் வருஷங்கள்		சாஸ்திரக்கல்வியாகிற
तपः	தவத்தை	धनं	சிறந்தபொக்கிஷத்தை
तप्त्वा	இயற்றி,	सर्वं तु	எல்லாவற்றையும்
पितामहाद्	பிரம்மதேவரிடமி	वरं	வரமாக
	ருந்து	लेभे	அடைந்தான்.

वनं विधाय बलवान्सर्वकामेश्वरस्तदा । उवास सुखितः कालं कश्चिदस्मिन्महावने ॥१३॥

बलवान्	“சக்திபெற்றவனாய்	तदा	அப்பொழுது
सर्वकामेश्वरः	எல்லா போகங்களுக்	विधाय	ஏற்படுத்திக்கொண்டு
अस्मिन्	இந்த [கும் ஈசுவரனாய்	कश्चित् कालं	கொஞ்ச காலம்
महावने	பெருங்காணில்	सुखितः	இன்பமுற்றவனாய்
वनं	இருப்பிடத்தை	उवास	வாழ்ந்தான்.

तमप्सरसि हेमायां सक्तं दानवसत्तमम् । विक्रम्यैवाशनिं गृह्य जघानेशः पुरन्दरः ॥ १४ ॥

दानवसत्तमं	“அசுரச்ரேஷ்டனை	पुरन्दरः	இந்திரன்
हेमायां	தேறமை என்ற	गृह्य	அறிந்துகொண்டு,
अप्सरसि	தெய்வப்பெண்ணின்	अशनिं एव	வஜ்ராயுதத்தையே
	மேல்	विक्रम्य	ஆரோபித்து,
सक्तं	ஆசைகொண்டவனாக	तं	அவனை
ईशः	தீரிலோகாதிபதியான	जघान	கொன்றார்.

इदं च ब्रह्मणा दत्तं हेमायै वनमुत्तमम् । शाश्वताः कामभोगाश्च गृहं चेदं हिरण्यम् ॥ १५ ॥

इदं "இந்த
हिरण्यम् பெரன்மயமான
गृहं च வீடும்
इदं இந்த
उत्तमं உத்தமமான
वनं च சேரலையும்.

शाश्वताः எல்லா
कामभोगाः च காமபோகங்களும்
ब्रह्मणा பிரம்மானினால்
हेमायै ஹேமைக்கு
दत्तम् கொடுக்கப்பட்டது.

दुहिता मेरुसावर्णेरहं तस्याः स्वयंप्रभा । इदं रक्षामि भवनं हेमाया वानरोत्तम ॥ १६ ॥

वानरोत्तम "வானர சிரேஷ்டரே !
अहं நான்
मेरुसावर्णे: மேருஸாவர்ணியின்
स्वयंप्रभा ஸ்வயம்ப்ரபை என்ற
दुहिता பெண் ;

तस्याः இந்த
हेमाया: ஹேமாயிடைய
इदं இந்த
भवनं மாளிகையை
रक्षामि காத்துக்கொண்டிருக்கிறேன்.

मम प्रियसखी हेमा नृत्तगीतविशारदा । तया दत्तवरा चास्मि रक्षामि भवनोत्तमम् ॥ १७ ॥

नृत्तगीतविशारदा "நர்த்தனம் கீதம் இவ
हेमा ஹேமை
मम எனது
प्रियसखी உயிர்த் தோழி.
तया அவளாலே

दत्तवरा अस्मि கேட்டுக்கொள்ளப்பட்ட
च டவளாக ஆனேன்.
भवनोत्तमं அதனால் [யை
रक्षामि அழகான மாளிகை-
காத்துக்கொண்டிருக்கிறேன்.

किं कार्यं कस्य वा हेतोः कान्ताराणि प्रपश्यथ । कथं चेदं वनं दुर्गं युष्माभिरुपलक्षितम् ॥

किं "என்ன
कार्यं காரியம்?
कस्य எவனுடைய
हेतोः वा நிமித்தமாய்
कान्ताराणि காடுகளை
प्रपश्यथ சுற்றிச்சுற்றிப் பாரக்
கிறீர்கள்?

कथं च எப்படித்தான்
इदं இந்த
दुर्गं துழைவதற்கரிய
वनं காடு
युष्माभि: உங்களால்
उपलक्षितम् கண்டுபிடிக்கப்பட்ட
தது?

इमान्यभ्यवहार्याणि मूलानि च फलानि च । भुत्वा पीत्वा च पानीयं सर्वं मे वक्तुमर्हथ ॥

इमानि "இந்த
अभ्यवहाराणि உண்ணத் தகுந்த
मूलानि च கிழக்குகளையும்
फलानि च பழங்களையும்
भुत्वा புசித்து,
पानीयं பருகத் தகுந்ததையும்

पीत्वा பருகி
सर्वं எல்லாவற்றையும்
च நிச்சயமாய்
मे எனக்கு
वक्तुं சொல்ல
अर्हथ கடவீர்கள்".

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये किष्किन्धाकाण्डे एकपञ्चाशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 11349

किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकाः 2097

द्विपञ्चाशः सर्गः—ஐம்பத்திரண்டாவது ஸர்க்கம் || ५२ ||

बिलप्रवेशकारणकथनम्—குகையினுள் வந்த காரணத்தைச் சொல்வது.

अथ तानब्रवीत्सर्वान्विश्रान्तान् हरियूथपान् । इदं वचनमेकाया तापसी धर्मचारिणी ॥१॥

एकाया	ஒருப்பட்ட மனத்தை யுடையவளாய்	तान्	அந்த
धर्मचारिणी	தர்மநெறியில் நடப்ப வளான	सर्वान्	எல்லா
तापसी	தரபஸி	हरियूथपान्	வானரோத்தமர்களை
विश्रान्तान्	விச்ரந்தியடைந்த	इदं	இனி வரப்போகிற
		वचनं अथ	சொல்லையும்
		अब्रवीत्	சொன்னான்.

वानरा यदि वः खेदः प्रनष्टः फलभक्षणात् । यदि चैतन्यया श्राव्यं श्रोतुमिच्छामि कथ्यताम् ॥

वानराः	“வானரர்கள் !	एतत्	இது
फलभक्षणात्	பழம் சாப்பிட்டதால்	मया	என்னால்
वः	உங்களுடைய	श्राव्यं	கேட்கத்தகுந்ததாக
खेदः	களைப்பு	यदि च	இருக்கும்படித்தத்தில்
प्रनष्टः	தீர்ந்துவிட்டதாக	श्रोतुं	அறிந்துகொள்ள
यदि	ஆகில்	इच्छामि	விரும்புகிறேன் ;
		कथ्यताम्	சொல்லுவங்கள்.”

तस्यास्तद्वचनं श्रुत्वा हनुमान्मारुतात्मजः । आर्जवेन यथातच्चमाख्यातुमुपचक्रमे ॥ ३ ॥

तस्याः	அவளது	हनुमान्	ஹனுமார்
तत्	அந்த	आर्जवेन	ஆடக்கமாய்
वचनं	சொல்லை	यथातत्त्वं	உள்ளபடி
श्रुत्वा	கேட்டு,	आख्यातुं	சொல்ல
मारुतात्मजः	வாயுகுமாரராகிய	उपचक्रमे	துடங்கினார்.

राजा सर्वस्य लोकस्य महेन्द्रवरुणोपमः । रामो दाशरथिः श्रीमान् प्रविष्टो दण्डकावनम् ॥
लक्ष्मणेन सह भ्रात्रा वैदेह्या चापि भार्यया ॥ ४ ॥

सर्वस्य	“எல்லா	रामः	ஸ்ரீராமர்,
लोकस्य	உலகத்திற்கும்	भ्रात्रा	உடன் பிறந்தவரான
राजा	அரசரான	लक्ष्मणेन सह च	லக்ஷ்மணரோடும்
महेन्द्रवरुणोपमः	இந்திரனையும் வருண னையும் ஒத்த	वैदेह्या	விதேஹதேசமன்ன ரின் பெண்ணை
दाशरथिः	தசரதகுமாரராகிய	भार्यया अपि	மனைவியோடும்
श्रीमान्	ஸ்ரீமன்ன	दण्डकावनं	தண்டகவனத்திற்கு
		प्रविष्टः	வந்தார்.

तस्य भार्या जनस्थानाद्रावणेन हृता बलात् ॥ ५ ॥

तस्य	“அவருடைய	रावणेन	ராவணனால்
भार्या	மனைவி	बलात्	கிர்ப்பந்தமாய்
जनस्थानात्	ஜனஸ்தானத்திலி	हृता	திருடிக்கொண்டு
	ருந்து		போகப்பட்டாள்.

वीरस्तस्य सखा राज्ञः सुग्रीवो नाम वानरः । राजा वानरमुख्यानां येन प्रस्थापिता वयम् ॥

सुग्रीवः नाम	“சுகிரீவர் என்ற	वानरमुख्यानां	வானரர்களுடைய
वानरः	வானர		ஒருக்கு
वीरः	வீரர்	राजा	அரசர்.
तस्य	அந்த	येन	ஆவரால்
राज्ञः	அரசருக்கு	वयं	நாங்கள்
सखा	அன்பர்.	प्रस्थापिताः	அனுப்பப்பட்டவர்கள்.

अगस्त्यचरितामाशां दक्षिणां यमरक्षिताम् । सहैभिर्वानरैर्मुख्यैरङ्गदप्रमुखैर्वयम् ॥ ७ ॥
रावणं सहिताः सर्वे राक्षसं कामरूपिणम् । सीतया सह वैदेह्या मार्गध्वमिति चोदिताः ॥

एभिः	“இந்த	कामरूपिणं	வினைத்த உருவ
अङ्गदप्रमुखैः	அங்கதனைத் தலைமை		மெடுக்கவல்ல
	பாசவுடைய	रावणं	ராவணனென்ற
मुख्यैः	பிரதானரான	राक्षसं	ராக்கதனையும் [அ]
वानरैः	வானரர்களோடு	मार्गध्वं इति	தேடக்கடவீர்களென்-
सह	கூட	अगस्त्यचरितां	அகஸ்தியர் வசிப்ப
वयं	நாங்கள்		தாயும்
सर्वे	எல்லோரும்	यमरक्षितां	யமனது காவலிலுள்
सहिताः	ஒன்றிச்சேர்ந்தவர்		ள அதுமான
	களாய்	दक्षिणां	தென்
वैदेह्या	விதேக மன்னரின்	आशां	திக்குக்கு
	பெண்ணை	चोदिताः	ஆக்கு பிடிக்கப்பட்ட
सीतया सह	விதைபோடுகூட		வர்கள்.

विचित्य तु वयं सर्वे समग्रां दक्षिणां दिशम् । वुभुक्षिताः परिश्रान्ता वृक्षमूलमुपाश्रिताः ॥

वयं	“நாங்கள்	वुभुक्षिताः	பசிகொண்டவர்களாய்
सर्वे	எல்லோரும்	परिश्रान्ताः	மிகக் களைத்தவர்
दक्षिणां	தென்		களாய்
दिशं	திசையை	तु	இந்த ஸ்திதியில்
समग्रां	முழுவதையும்	वृक्षमूलं	ஒரு மரத்தினடியை
विचित्य	தேடி	उपाश्रिताः	அடைந்தோம்.

विवर्णवदनाः सर्वे सर्वे ध्यानपरायणाः । नाधिगच्छामहे पारं मग्नाश्चिन्तामहार्णवे ॥ १० ॥

सर्वे विवर्णवदनाः	“எல்லோரும் முகம் வாடினவர்க ளாக ஆனோம்.	चिन्तामहार्णवे	கவலைப் பெருக்கடலில்
सर्वे ध्यानपरायणाः	எல்லோரும் சிந்தை மேலிட்டவர் களாக ஆனோம்.	मग्नाः	மூழ்கினவர்களாய்
		पारं	முடிவை
		अधिगच्छामहे न	காணுகிருந்தோம்.

चारयन्तस्ततश्चुर्दृष्टवन्तो वयं विलम् । लतापादपसंच्छन्नं तिमिरेण समावृतम् ॥ ११ ॥

चक्षुः	“கண்களை	लतापादपसंच्छन्नं	கொடிகளாலும் மாங்க ளாலும் சூழப்பட்ட
चारयन्तः	அங்குமிக்கும் செலுத்திய	तिमिरेण	இருளால்
वयं	நாங்கள்	समावृतं	நிறைந்துள்ள
ततः	அப்பொழுது	विलं	பிஸ்தை
		दृष्टवन्तः	கண்டவர்களாக ஆனோம்.

अस्मादंसा जलक्षिप्त्वाः पक्षैः सलिलविस्रवैः । कुरराः सारसाश्चैव निष्पतन्ति पतत्रिणः ॥

हंसाः च	“ஹம்ஸங்களும்,	सलिलविस्रवैः	நீரை ஒழுககிடும்
कुरराः	மீன்குத்திப்பறவை களும்,	पक्षैः	இறகுகளோடு
सारसाः	சுளத்திலிருப்பவைக ளான	जलक्षिप्त्वाः	ஜலத்தில் நனைந்தவை களாய்
पतत्रिणः एव	பகழிகளும்,	अस्मात्	இவ்விடமிருந்து
		निष्पतन्ति	வெளிப்பட்டுகந்தன.

साध्वत्र प्रविशामेति मया तूक्ताः पुवङ्गमाः ॥ १२ ॥

साधु	‘நல்லது	पुवङ्गमाः	வானர்கள்
अत्र	இதில்	मया	என்னால்
प्रविशाम	புகுவோம்’	तु	இப்பொழுது
इति	என்று	उक्ताः	கொல்லப்பட்டார்கள்.

तेषामपि हि सर्वेषामनुमानमुपागतम् । गच्छाम प्रविशामेति भर्त्कार्यत्वरान्विताः ॥ १४ ॥

भर्त्कार्य- त्वरान्विताः } हि तेषां सर्वेषां अपि	“எஜமானன் காரியத் தில் துரையோடு உடி ஆகலால் [னவர்கள் அந்த எல்லோருக்கும்	गच्छाम	‘போவோம்;’
		प्रविशाम	‘புகுவோம்,’
		इति	என்ற
		अनुमानं	அபிப்பிராயம்
		उपागतम्	உள் டாரிந்து.

ततो गाढं निपतिता गृह्य हस्तौ परस्परम् । इदं प्रविष्टाः सहसा विलं तिमिरसंवृतम् ॥

ततः	“அதின்மேல்	तिमिरसंवृतं	இருள்முடிய
परस्परं	ஒருவருக்கொருவர்	इदं	இந்த
हस्तौ	கைகளை	विलं	பிலத்தை
गाढं	கெட்டியாய்	सहसा	உடனே
गृह्य	பற்றிக்கொண்டு,	प्रविष्टाः	நுழைந்தவர்களாக
निपतिताः	இறங்கினவர்களாய்		ஆனோம்.

एतन्नः कार्यमेतेन कृत्येन वयमागताः ॥ १६ ॥

एतत्	“இது	एतेन	இந்த
नः	எங்களுக்கு	कृत्येन	கார్యத்தோடே
कार्यं	காரியம்	वयं	நாம்கள்
		आगताः	வந்தவர்கள்.

आतिथ्यधर्मदत्तानि मूलानि च फलानि च । अस्माभिर्युक्तानि बुभुक्षापरिपीडितैः ॥

आतिथ्यधर्म- दत्तानि	“அதிகூட்டையின் தர் மத்தால் கொடுக்கப் பட்ட	बुभुक्षापरिपीडितैः	பசியால் மிக்க வருந் திய
मूलानि च	கிழங்குகளும்	अस्माभिः	எங்களால்
फलानि च	பழங்களும்	उपभुक्तानि	தீருப்தியாய் புகிக்கப் பட்டன.

यच्चया रक्षिताः सर्वे भ्रियमाणा बुभुक्षया । बृहि प्रत्युपकारार्थं किं ते कुर्वन्तु वानराः ॥

यया	“உம்மால்	यत्	ஆனதால்
बुभुक्षया	பசியினால்	ते	உமக்கு
भ्रियमाणाः	உயிர்மாய்ந்திற்கும்	वानराः	வானரர்கள்
सर्वे	எல்லோரும்	प्रत्युपकारार्थं	பாதுபகாரமாக
रक्षिताः	காப்பாற்றப்பட்டவர் களாக ஆனோம்.	किं	யாது
		कुर्वन्तु	செய்யவேண்டும்,
		बृहि	சொல்லும்”.

एवमुक्ता तु सर्वज्ञा वानरैस्तेः स्वयंप्रभा । प्रत्युवाच ततः सर्वानिदं वानरयूथपान् ॥ १७ ॥

तेः	அந்த	ततः	அப்பொழுது
वानरैः	வானரர்களால்	वानरयूथपान्	வானரகிரேஷ்டர்கள்
एवं	மேற்சொல்லியவாறு	सर्वान्	எல்லோரையும் பார்த்த
उक्ता	சொல்லப்பட்ட	इदं तु	பின்வருவதையே [து
सर्वज्ञा	எல்லாம் அறிந்த	प्रत्युवाच	பதிலாக மொழிந்
स्वयंप्रभा	ஸ்வயம்ப்ரபை		தன்ன.

सर्वेषां परितुष्टाऽस्मि वानराणां तरस्विनाम् । चरन्त्या मम धर्मेण न कार्यमिह केनचित् ॥

तरस्विनां	“ மிக்க பாரக்ராம	चरन्त्याः	காலங்கழிக்கிற
वानराणां	வானரர்கள் [முடைய	मम	எனக்கு
सर्वेषां	எல்லோரிடத்திலும்	इह	இங்கு
परितुष्टा अस्मि	சந்தோஷமடைந் தேன்.	केनचित्	ஒருவராலும்
धर्मेण	தெய்வபக்தியோடு	कार्यं	ஆகவேண்டிய கார్యம்
		न	ஒன்றுமில்லை ”.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये
किष्किन्धाकाण्डे द्विपञ्चाशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 11369

किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकाः 2117

त्रिपञ्चाशः सर्गः—ஐம்பத்திமுன்றாவது ஸர்க்கம் ॥ ௫௩ ॥

प्रायोपवेशनिर्धोरणम्—பிராயோபவேசம் செய்ய தீர்மானிப்பது.

एवमुक्तः शुभं वाक्यं तापस्या धर्मसंहितम् । उवाच हनुमान्वाक्यं तामनिन्दितचेष्टिताम् ॥

तापस्या	தபசியினால்	हनुमान्	ஹனுமார்.
धर्मसंहितं	தர்மத்தோடையந்த	अनिन्दितचेष्टितां	தோஷநிலித அனுஷ்ட
शुभं	மிகச் சிலாகிக்கத்		டானமுள்ள
वाक्यं	சொல்லை. [தகுந்த	तां	அவளைப் பார்த்து
एवं	மேற்கண்டவிதம்	वाक्यं	ஒரு மொழியை
उक्तः	சொல்லப்பெற்ற	उवाच	சொன்னார்.

शरणं त्वां प्रपन्नाः स्मः सर्वे वै धर्मचारिणि । यः कृतः समयोऽस्माकं सूर्यावेण महात्मना ॥
स तु कालो व्यतिक्रान्तो विले च परिवर्तताम् । सा त्वमस्माद्विलाहोरादुत्तारयितुमर्हसि ॥

धर्मचारिणि	“ அறவொழுக்க முடையாய்!	कालः तु	காலமும்
सर्वे वै	எல்லோரும்	विले	குகையில்
त्वां	உம்மை	परिवर्ततां	சுற்றிக்கொண்டிருந்த
शरणं	சரணமாக	अस्माकं	எங்களுக்கு
प्रपन्नाः स्मः	அடைந்தவர்களாகி றோம்;	व्यतिक्रान्तः	கழிந்துவிட்டது.
महात्मना	மகாத்மாவான	च	ஆகனால்
सूर्यावेण	சூர்யாவால்	सा	அந்த
कृतः	வரையறுக்கப்பட்ட	त्वं	நீர்
समयः	காலம்	घोरात्	கோரமான
यः	எதுவோ	अस्मात्	இந்த
सः	அந்த	विलात्	குகையிலிருந்து
		उत्तारयितुं	கரையேற்ற
		अर्हसि	வேண்டியவராகிறீர்.

तस्मात्सुग्रीववचनादतिक्रान्तान्तायुषः । त्रातुर्महसि नः सर्वान्सुग्रीवभयशङ्कितान् ॥ ४ ॥

तस्मात् "அந்த
சுగ्रीவவचनात् சுக்ரீவர் ஆக்ஷாஸூரில்
அதிக்ரான்தான் மீறி கடந்த [தின்றும்
சுग्रीवभयशङ्कितान् சுக்ரீவருடைய பயத்
தால் திகில்கொண்ட

गतायुषः பிராணன்போன பிரா
யமாக இருக்கின்ற
नः எக்களை
सर्वान् எல்லோரையும்
त्रातुं महसि காப்பாற்றவேண்டும்.

महच्च कार्यमस्माभिः कर्तव्यं धर्मचारिणि । तच्चापि न कृतं कार्यमस्माभिरिह वासिभिः ॥

धर्मचारिणि "அறவொழுக்க
முடையாய்!
अस्माभिः எக்களால்
कर्तव्यं செய்வவேண்டிய
कार्यं च கார்யமோ
महत् மிகப் பெரியது.

इह இங்கு
वासिभिः காலங்கழிக்கிற
अस्माभिः எங்களால்
तत् அந்த
कार्यं கார்யம்
अपि இன்னும்
न कृतं च செய்யப்படவேயில்லை.

एवमुक्ता हनुमता तापसी वाक्यमब्रवीत्

॥ ६ ॥

हनुमता ஹனுமாரால்
एवं இவ்விதம்
उक्ता சொல்லப்பட்ட

तापसी தாபஸி
वाक्यं வாக்யத்தை
अब्रवीत् சொன்னாள்.

जीवता दुष्करं मन्ये प्रविष्टेन निवर्तितुम्

॥ ७ ॥

प्रविष्टेन "புகுந்தவனாலே
जीवता உயிருடன்

निवर्तितुं திரும்புவதற்கு
दुष्करं அசாத்யமென்று
मन्ये அறிவேன்.

तपसस्तु प्रभावेन नियमोपार्जितेन च । सर्वानेव विलादस्मादुद्धरिष्यामि वानरान् ॥ ८ ॥

सर्वान् "எல்லா
वानरान् च வானரர்களுடும்
अस्मात् இந்த
विलात् குகையினின்றும்
तपसः தவத்தினுடைய

नियमोपार्जितेन தியமக்களால் சம்பா
தித்த
प्रभावेन तु பிரபாவத்தினாலேயே
एव இத்த சூட்சுணமே
उद्धरिष्यामि { நான் வெளியில் கொ
ண்டுபோவத்ச் சேர்க்
கிறேன்.

निमीलयत चक्षुंषि सर्वे वानरपुङ्गवाः । न हि निष्क्रमितुं शक्यमनिमीलितलोचनैः ॥ ९ ॥

वानरपुङ्गवाः "வானரவீரர்கள்!
अनिमीलित- } மூடாத கண்களையு
लोचनैः } டையவர்களாலே
निष्क्रमितुं வெளியில்போவதற்கு
न शक्यं " முடியாது.

हि ஆனதால்
चक्षुंषि கண்களை
सर्वे எல்லோரும்
निमीलयत மூடிக்கொள்ளுங்கள்.

ततः संमीलिताः सर्वे सुकुमाराङ्गुलैः करैः । सहसाऽपिदधुर्दृष्टिं हृष्टा गमनकाङ्क्षिणः॥१०॥

ततः	அப்பொழுது	संमीलिताः	இமைகளால் மூடிக்கொண்டவர்களாய்,
सहसा	அந்த சஷணமே	सुकुमाराङ्गुलैः	மெல்லிய விரல்களை யுடைய
गमनकाङ्क्षिणः	{ வெளியே போகவேண்டுமென்ற இச்சையை உடையவர்களாய்,	करैः	கைகளினாலும்,
हृष्टाः	களிப்புற்றவர்களாய்,	दृष्टिं	கண்களை
सर्वे	எல்லோரும்	अपिदधुः	மூடிக்கொண்டார்கள்.

वानरास्तु महात्मानो हस्तरुद्धमुखास्तदा । निमेषान्तरमात्रेण विलादुत्तारितास्तया ॥११॥

हस्तरुद्धमुखाः	{ கைகளால் மூடிக்கொண்ட முகங்களுடைய	निमेषान्तरमात्रेण	ஒரு நிமிஷகாலத்திற்குள்ளே
महात्मानः	மஹாத்மாக்களான	विलादु	குகையிலின்று
वानराः	வானரர்கள்	तया	அவளால்
तु	இந்த ஸ்திதியில்	तदा	அப்பொழுது
		उत्तारिताः	வெளிப்படுத்தப்பட்டார்கள்.

ततस्तान्वानरान्सर्वास्तापसी धर्मचारिणी । निःसृतान्विषमात्तस्मात्समाश्वास्येदமब्रवीत् ॥

धर्मचारिणी	தர்மநிஷ்டையுள்ள	तान्	அந்த
तापसी	தபஸ்வினி	सर्वान्	எல்லா
तस्मात्	அந்த	वानरान्	வானரர்களையும்
विषमात्	அகோசரமான இடத்தினின்று	समाश्वास्य	உதவா ஹப்படுத்தி,
		इदं	இனிவருவதை
निःसृतान्	தப்பி வெளிவந்த	ततः	அப்பொழுது
		अब्रवीत्	சொன்னாள்.

एष विन्ध्यो गिरिः श्रीमान्नानाद्रुमलताकुलः । एष प्रस्रवणः शैलः सागरोऽयं महोदधिः ॥

नानाद्रुम-लताकुलः	{ “நானாவித மரங்களும் கொடிகளுமடங்காத	प्रस्रवणः	ப்ரஸ்ரவணம் எனும்
श्रीमान्	அழகிய	शैलः एषः	பர்வதம் இது.
विन्ध्यः गिरिः	விந்தியபர்வதம்	महोदधिः	மஹோததி என்கிற
एषः	இது.	सागरः	சமுத்திரம்
		अयम्	இது.

स्वस्ति वोऽस्तु गमिष्यामि भवनं वानरर्षभाः । इत्युक्त्वा तद्विलं श्रीमत्प्रविवेश स्वयंप्रभा॥

वानरर्षभाः	“வானரோத்தமர்	उक्त्वा	சொல்லிவிட்டு,
वः	உங்களுக்கு ! [கனே !	स्वयंप्रभा	ஸ்வயம்ப்ரபை
स्वस्ति अस्तु	நன்மை உண்டாகுக.	तत्	அந்த
भवनं	மாளிகைக்கு	श्रीमत्	ப்ரக்யா தியான
गमिष्यामि	நான் போகிறேன் ”	बिलं	குகைக்குள்
इति	என்று	प्रविवेश	புகுந்தான்.

ततस्ते ददृशुर्घोरं सागरं वरुणालयम् । अपारमभिगर्जन्तं घोरैरूर्मिभिरावृतम् ॥ १५ ॥

ततः	பிறகு	अपारं	கரையற்ற
ते	அவர்கள்	वरुणालयं	வருணனுக்கிருப்பிட மரகிய
घोरैः	பயங்கரமான		
ऊर्मिभिः	அலைகளால்	घोरं	கம்பீரமான
आवृतं	சூழப்பட்ட	सागरं	சமுத்திரத்தை
अभिगर्जन्तं	பெருக்கோஷமிடும்	ददृशुः	கண்டார்கள்.

मयस्य मायाविहितं गिरिदुर्गं विचिन्वताम् । तेषां मासो व्यतिक्रान्तो यो राज्ञा समयः कृतः ॥

मयस्य	மயனுடைய	कृतः	வரையறுக்கப்பட்டு
मायाविहितं	மாயையால் செய்த	समयः	காலம் [ன்ன
गिरिदुर्गं	மலைக்குறையை	यः	எதுவோ அது
विचिन्वतां	ஆராய்ந்து பார்த்த	मासः	ஒரு மாதம்
तेषां	அவர்களுக்கு	व्यतिक्रान्तः	பூர்த்தியாய் கடந்து விட்டது.
राज्ञा	அரசனால்		

विन्ध्यस्य तु गिरेः पादे संप्रपुष्पितपादपे । उपविश्य महात्मानश्चिन्तामापेदिरे तदा ॥ १७ ॥

तदा	அப்பொழுது	पादे	அடிவாரத்தில்
महात्मानः	மஹாத்மாக்கள்	उपविश्य	உட்கார்ந்துகொண்டு,
विन्ध्यस्य	விந்திய	तु	இதுவிஷயத்தில்
गिरेः	பர்வதத்தினுடைய	चिन्तां आपेदिरे	சிந்திக்கலாயினர்.
संप्रपुष्पितपादपे	{ நன்றாய் ஆலர்ந்த ம லர்ச்செறிந்த மரங்க னுடைய		

ततः पुष्पातिभाराग्रालताशतसमावृतान् । द्रुमान्वासन्तिकान् दृष्ट्वा बभूवुर्भयशङ्किताः ॥

ततः	அப்பொழுது	पुष्पातिभाराग्रान्	புஷ்பங்கள் நிறைந்த
लताशतसमावृतान्	அநேக கொடிகளால் சூழப்பட்ட	दृष्ट्वा	துணிகளையுடையன கண்டு, [வாய்
द्रुमान्	விருஷங்களை	भयशङ्किताः	பயத்தால் திடுக்கிடாத தவர்களாக
वासन्तिकान्	வஸந்தகாலத்தை ஸர சிப்பிக்குமவைகளாய்	बभूवुः	ஆனார்கள்.

ते वसन्तमनुप्राप्तं प्रतिबुद्ध्वा परस्परम् । नष्टसंदेशकालार्था निपेतुर्धरणीतले ॥ १९ ॥

ते	அவர்கள்	नष्टसंदेश-	ஆக்ஷேபமையும், தவ
वसन्तं	வஸந்தகாலத்தை	कालार्थाः }	னையையும் கார்யசித்
अनुप्राप्तं	கிட்டிவிட்டதாக		தியையும் இழந்த
परस्परं	ஒவ்வொருவரும்	धरणीतले	பூமியில் [வர்களாய்
प्रतिबुद्ध्वा	தெரிந்துகொண்டு,	निपेतुः	விழுந்தார்கள்.

ततस्तान्कपिवृद्धांस्तु शिष्टांश्चैव वनौकसः । वाचा मधुरयाऽऽभाष्य यथावदनुमान्य च ॥
स तु सिंहवृषस्कन्धः पीनायतभुजः कपिः । युवराजो महाप्राज्ञ अद्भुतो वाक्यमब्रवीत् ॥

ततः	அச்சபயத்தில்	शिष्टान् एव	அறியில் முதிர்ந்தவர் களையும்,
सिंहवृषस्कन्धः	{ ஆண்சிங்கத்தின் தோள்களைப்போன்ற தோள்களையுடைய,	तान्	அந்த
पीनायतभुजः	பருத்து நீண்ட கைக ளையுடைய,	वनौकसः च	வானார் முதலிய எல்லோரையும்,
महाप्राज्ञः	புத்திமானான	मधुरया	இனிய
सः	அந்த	वाचा	வாக்நால்
अद्भुतः	அங்கத்தினென்ற	आभाष्य	அழைத்து;
कपिः	வானாரான	यथावत्	சிரமப்படி
युवराजः	இளவரசு	अनुमान्य च	உபசாரம்செய்து;
कपिवृद्धान् तु	வானர் அருத்தந்த களையும்,	तु	தன்மட்டில்
		वाक्यं	மொழியை
		अब्रवीत्	சொன்னார்.

शासनात्कपिराजस्य वयं सर्वे विनिर्गताः । मासः पूर्णो विलस्थानां हरयः किं न बुध्यते ॥

कपिराजस्य	“வானரமன்னவரு	विलस्थानां	குறைவியிரிருக்கையில்
शासनात्	ஆகனஞயால் [டைய	मासः	ஒரு மாதம்
वयं	நாம்	पूर्णः	முடிந்துவிட்டது.
सर्वे	எல்லோரும்	हरयः	வானர்களே!
विनिर्गताः	வெளிப்புறப்பட்ட டவர்கள் ;	किं न बुध्यते	ஏன் கவனிக்கப்பட வில்லை ?

वयमाश्वयुजे मासि कालसंख्याव्यवस्थिताः । प्रस्थिताः सोऽपि चातीतः किमतः कार्यमुत्तरम् ॥

अपि	“மேலும்	प्रस्थिताः	வெளிப்புறப்பட்ட
वयं	நாம்	सः च	அதுவும் [வர்கள் ;
आश्वयुजे	ஆச்வினை என்ற (ஐப்பசி)	अतीतः	அதிக்ரமித்துவிட்ட
मासि	மாதத்தில்	अतः	இதின்மேல் [டது ;
कालसंख्या-	{ காலக்கணக்கின் நிஷ்	उत्तरं	அடுத்த
व्यवस्थिताः	{ கர்வைக்குட்பட்ட வர்களாய்	कार्यं	செய்யவேண்டிய காரியம்
		किम्	என்ன ?

भवन्तः प्रत्ययं प्राप्ता नीतिमार्गविशारदाः । हितेष्वभिरता भर्तुर्निर्विष्टाः सर्वकर्मसु ॥२४॥

भवन्तः	“நீங்கள்	हितेषु	கன்மைகளில்
भर्तुः	எஜமானுடைய	अभिरताः	ஆஸக்தியுடையவர் கள் ;
प्रत्ययं	நம்பிக்கையை	सर्वकर्मसु	எல்லாத் தொழில் களிலும்
प्राप्ताः	பெற்றவர்கள்.	निर्विष्टाः	முற்றிலும் பிரயோ கிக்கப்பட்டவர்கள்.
नीतिमार्ग-	{ ராஜபதந்திர சாஸ்தி		
विशारदाः	{ ரத்தில் வல்லவர்கள்.		

कर्मस्वप्रतिमाः शूरा दिक्षु विश्रुतपौरुषाः । मां पुरस्कृत्य निर्याताः पिङ्गाक्षेशप्रचोदिताः ॥

கர்மஸு
அப்ரதிமா:
சூரா:
விஷ்ணு
விஸ்ருதபௌ:
“கார்பங்கலில்
ஒப்பில்லாதவர்கள் ;
சூரர்கள் ;
எல்லா திக்குகளிலும்
பாசுத்திபெற்ற பென்
ருஷமூன்னவர்கள் ;

பிங்காஷேசபுதிதா:
மா
புரஸ்குத்ய
நிர்யாதா:
வானரேசனுல் எவப்
பட்டவர்களாய்
என்னை
அனுசரித்து,
வெளிப் புறப்பட்டவர்
கள்.

इदानीमकृतार्थानां मर्त्यं नात्र संशयः । हरिराजस्य संदेशमकृत्वा कः सुखी भवेत् ॥

இதானி
அகுதார்தானா
மர்த்யம்
அந்ர
சன்சய: ந
“இப்பொழுது
கார்பத்தை முடிக்கா
தவர்களுக்கு
சாக்வேண்டியதே ;
இதில்
சந்தேகமேயில்லை ;

ஹிராஜஸ்ய
சன்சய
அகுதா
க:
சுகி புவேத்
வானராஜாருடைய
ஏவலை
செய்யாமல்,
எவன்
சுகியாயிருப்பான்.

तस्मिन्नतीते काले तु सुग्रीवेण कृते स्वयम् । प्रायोपवेशनं युक्तं सर्वेषां च वनौकसाम् ॥

சுமீவேண
சுவய்
குதே
தஸ்மிந்
காலே
“சுகீவரால்
தானாகவே
சுதிப்பிடப்பட்ட
அந்த
தவனை

அதிதே து
வனௌசா
சர்வேசா
புராயுபுவேசனம் ச
யுக்தம்
கடந்துபோய்விட்ட
வானார்கள் [அனனில்
எல்லோருக்கும்
பட்டினியிருந்து உயிர்
தக்கது. [அறத்தலே

तीक्ष्णः प्रकृत्या सुग्रीवः स्वामिभावे व्यवस्थितः । न क्षमिष्यति नः सर्वानपराधकृतो गतान् ॥

சுமீவ:
புருத்யா
தீக்ஷ:
“சுகீவர்
இயற்கையால்
தப்பிதங்களை மன்னி
உதவார் ;

வ்யவஸ்தித:
அபராபுருத:
காதாந்
ந: சர்வாந்
ந க்ஷமிஷ்யதி
ஸ்தாபிக்கப்பட்டவர் ;
தப்பி நடந்தவர்களாய்
திருமயிலந்த
நமமெல்லோரையும்
மன்னிக்கமாட்டார்.

स्वामिभावे

अप्रवृत्तौ च सीतायाः पापमेव करिष्यति ।

त्यक्त्वा पुत्रांश्च दारांश्च धनानि च गृहाणि च

सीतायाः
अप्रवृत्तौ
“வீதையின்
விருத்தாந்தத்தையறி
யாதவளவில்

पापं एव
च
கொடிய தண்டனையே
நிச்சயமாய்

करिष्यति

तस्मात्

गृहाणि च

पुत्रान् च

तस्मात्क्षममिहाद्यैव हितं प्रायोपवेशनम् ॥

॥ २९ ॥

धनानि च

दारां च

त्यक्त्वा

प्रायोपवेशनं एव

अथ

इह

क्षमं

हितम्

பொருள்களையும்

மனைவிமர்களையும்

நினையாமல்,

பட்டினிகிடந்து உயிரி

முத்தல்தான்

இப்பொழுது

இவ்விடத்தில்

செய்யத்தக்க

நல்ல காரியம்.

तीक्ष्णः प्रकृत्या सुग्रीवः प्रियारक्तश्च राघवः । समीक्ष्याकृतकार्यास्तु तस्मिन् समये गते ॥
 अदृष्टायां तु वैदेह्यां दृष्ट्वास्मांश्च समागतान् ॥ ३५ ॥
 राघवप्रियकामार्थं घातयिष्यत्यसंशयम् । न क्षमं चापराधानां गमनं स्वामिपार्श्वतः ॥ ३६ ॥

सुग्रीवः	“சுகரீவர்	दृष्ट्वा	கண்டு,
प्रकृत्या	இயற்கையால்	च	அதன்மேல்
तीक्ष्णः	தப்பிதங்களை மன்னி யாதவர்.	अकृतकार्यान्	காரியத்தை முடிக்கா தவர்களாக
राघवः च	ராகவரோ	समीक्ष्य	உணர்ந்துகொண்டு
प्रियारक्तः	மனைசியின்மேல் அன்புள்ளவர்.	राघवप्रियकामार्थं	ராகவரின் பரிய நிமித்தம்
वैदेह्यां	வைதேஹி	च	உடனே
अदृष्टायां तु	காணப்படாமல்	घातयिष्यति	கொன்றுவிடுவார்.
तस्मिन्	அந்த	असंशयं	ஸந்தேகமே இல்லை.
समये	தவணை	अपराधानां	குற்றவாளிகளுக்கு
गते तु	கடந்து	स्वामिपार्श्वतः	எஜமான் பக்கவில்
समागतान्	திரும்பிவந்திருக்கிற	गमनं च	போகுதலும்
अस्मान्	நம்மை	न क्षमम्	தக்கதன்று.

इहैव सीतामन्विष्य प्रवृत्तिमुपलभ्य च । नो चेद्गच्छाम तं वीरं गमिष्यामो यमक्षयम् ॥

सीतां	“வீதையை	वीरं	சூரை
अन्विष्य	தேடி;	गमिष्यामः	அடைவோம்.
प्रवृत्ति	செய்தையை	नो चेत्	அப்படி இல்லாத
उपलभ्य	அறிந்துகொண்டு,	इह एव	இங்கேயே [பகைத்ததில்
च	பின்னர்,	यमक्षयं	மரணத்தை
तं	அந்த	गच्छामः	அடைவோம்.

पुवङ्गमानां तु भयार्दितानां श्रुत्वा वचस्तार इदं वभाषे ।

अलं विषादेन विलं प्रविश्य वसाम सर्वे यदि रोचते वः

॥ ३८ ॥

भयार्दितानां	பயத்தால் திகில் கொண்ட	विषादेन	“மனத்தளர்ச்சியால்
पुवङ्गमानां	வானர்களின்	अलं	பிரயோஜனமில்லை.
वचः	வார்த்தையை	वः रोचते यदि	நீங்கள் ஒப்புக்கொள் ளும் பகைத்ததில்
श्रुत्वा	கேட்டு,	सर्वे	எல்லோரும்,
तारः	தாரன் என்ற வான	विलं	குறையில்
तु	இவ்விஷயத்தில் [ரன்	प्रविश्य	திரும்பவும் புகுந்து,
इदं	பின்வருகிறதை	वसाम	வசித்துக்கொண் டிருப்போம்.
वभाषे	பிரகிக்கிறதான்.		

हृदं हि मायाविहितं सुदुर्गमं प्रभूतवृक्षोदकभोज्यपेयकम् ।

इहास्ति नो नैव भयं पुरन्दरान्न राघवाद्वा न रराजतोऽपि वा

॥ ३९ ॥

इदं हि
मायाविहितं

“இதுமோ
மாயையால் சிர்மிசு
கப்பட்டது ;

सुदुर्गमं
प्रभूतवृक्षोदक-
भोज्यपेयकं }

புகவரிது ;
ஏராளமான விருக்டுகள்
களும், நீர்த்தங்களும்கூட
உண்ணத்தக்கவைகளாக
ளும், பரனங்களும்
நிறைந்தது.

इह

இங்கு

नः

நமக்கு

भयं

பயமென்பது

राघवान् वा

ராகவரிடத்தில்

वा न रराजतः अपि

வா ந ரமன்னரிடத்

न अस्ति

தில்லை. [தில் நின்றும்

पुरन्दरात् एव

இரந்திரனிடத்தில்

न

இல்லை”. [நின்றாகூட

श्रुत्वाऽङ्गदस्यापि वचोऽनुकूलमूचूश्च सर्वे हरयः प्रतीताः ।

यथा न हिंसेम तथा विधानमसक्तमथैव विधीयतां नः

॥ ४० ॥

सर्वे

எல்லா

हरयः च

வானரர்களும்

वचः

பேர்தனையை

श्रुत्वा

கேட்டு,

अङ्गदस्य अपि

அங்கதனுக்கும்

अनुकूलं

வந்தமானதாக

प्रतीताः

நீர்மானம் கொண்ட
வர்களாய்

यथा

எப்படியானால்

न हिंसेम

அழிக்கப்படமாட்
டோமோ ;

तथा

அந்தப்ரகாரம்

अथ एव

இப்பொழுதே

असक्तं

தாமதமின்றி

नः

நமக்கு

विधानं

ஓர் சூழ்ச்சி

विधीयतां

விதிக்கப்பட்டுமென்

उचुः

தெரிவித்தார்கள். [அ

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

किष्किन्धाकाण्डे त्रिपञ्चाशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 11409

किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकाः 2157

चतुःपञ्चाशः सर्गः—ஐம்பத்திநான்காவது ஸர்க்கம் ॥ ५४ ॥

हनुमताऽङ्गदभीषणम्—ஹனுமான் அங்கதனை பயப்படுத்துவது.

तथा ब्रुवति तारे तु ताराधिपतिवर्चसि । अथ मेने हृतं राज्यं हनुमानङ्गदेन तत् ॥ १ ॥

ताराधिपतिवर्चसि

சந்திரனைப்போன்ற
அழகுள்ள

तारे

தாரன் என்ற வான
ரன்

तथा

மேற்கண்டவிதம்

ब्रुवति तु

தனக்கும் தெரியுமெ
ன்று சொல்லுகையில்

अङ्गदेन

அங்கதனால்

तत्

அது

राज्यं

ஆளுகைக்கு

हृतं

ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட

हनुमान्

ஹனுமார் [டதாக

अथ

இப்பொழுது

मेने

கவலைகொண்டார்.

बुद्ध्या ह्यष्टाङ्ग्या युक्तं चतुर्वलसमन्वितम् । चतुर्दशगुणं मेने हनुमान्वालिनः सुतम् ॥२॥

वालिनः	வாலியின்	चतुर्वलसमन्वितं	நான்குவிதம் பலத் தையும் பெற்றவனாக†
सुतं	புதல்வனை	चतुर्दशगुणं	பதின்ன்குருணங்களு முடையவனாக‡
अष्टाङ्ग्या	எட்டுவித அங்கங்கள் சேர்த்த *	हि	ஸந்தேகமின்றி
बुद्ध्या	புத்தியுடன்	हनुमान्	ஹனுமார்
युक्तं	கூடினவனாக	मेने	நீர்க்காலேரசனை செய்தார்.

* 1. பிறர் சொல்வதை சீக்கிரமாய் கொடுத்தல், 2. அதை மனதில் தரித்
தல், 3. ஸமயத்தில் ஞாபகத்திற்குக் கொண்டுவருதல், 4. அதை பிறருக்கு
விளக்க உரைத்தல், 5. யுக்தியாய் பேசுதல், 6. பிறருடைய தப்பு யுக்திகளைக்
கண்டித்தல், 7. பிறர் சொல்வதின் கிஜமான அர்த்தத்தை அறிதல், 8. விஷயங்க
லின் தத்துவங்களை உள்ளபடி அறிதல்.

† 1. பாஹுபலம், 2. மனோபலம், 3. உபாயபலம், 4. பந்துபலம்.

‡ 1. தேசம், காலம், இடம் இவைகளை அறிதல், 2. மன உறுதி, 3. ஸகல
கஷ்டங்களையும் பொறுத்தல், 4. ஸகல விஷயங்களையும் அறிதல், 5. அறிய
வேண்டியது செய்வவேண்டியது இவைகளில் ஸமர்த்தனாக இருத்தல், 6. விடா
முயற்சி, 7. ஆலோசனைகளை மறைத்துவைத்தல், 8. சொன்ன சொல் தவறாமை,
9. செளரியம், 10. திறமையின் எல்லையை அறிதல், 11. நன்றி மறவாமை,
12. கம்பிஞோரை கைவிடா திருத்தல், 13. சூதாமை, 14. கலவரமின்மை.

आपूर्यमाणं शश्वच्च तेजोबलपराक्रमैः । शशिनं शुक्रपक्षादौ वर्धमानमिव श्रिया ॥ ३ ॥
बृहस्पतिसमं बुद्ध्या विक्रमे सदृशं पितुः । शुश्रूषमाणं तारस्य गुरोरिव पुरन्दरम् ॥ ४ ॥
भर्तुर्ये परिश्रान्तं सर्वशास्त्रविशारदम् । अभिसंधातुमारेभे हनुमानद्भदं ततः ॥ ५ ॥

शुक्रपक्षादौ	சுக்லபக்ஷத்தின் ஆதி	पुरन्दरं	இந்திரனை
धिया	காந்தியினால் [யில்]	इव	போல்
वर्धमानं	வளரும்	तारस्य	தாரனுடைய
शशिनं	சந்திரனை	शुश्रूषमाणं	சொற்படி நடப்பவ னும்,
इव	போல்	भर्तुः	எஜமானனுடைய
तेजोबलपराक्रमैः	தேஜஸ் பலம் பராக்ர மம் இவைகளால்	अर्थे	காரியத்தில்
शश्वत्	மேன்மேல்	परिश्रान्तं	மனம் தளர்ந்தவனும்,
आपूर्यमाणं च	பூரிக்கப்பட்டவனும்,	सर्वशास्त्र-	எல்லா சாஸ்திரங்களி
बुद्ध्या	புத்தியால்	विशारदं }	னும் வல்லவனுமான
बृहस्पतिसमं	பிரஹஸ்பதிக்கு சிக ரானவனும்,	अद्भुतं	அங்கதனை
विक्रमे	ஆண்மையில்	ततः	அப்பொழுது
पितुः	தந்தைக்கு	हनुमान्	ஹனுமார்
सदृशं	ஒப்பானவனும்,	अभिसंधातुं	தன்பகஷம் செய்து கொள்ள
गुरोः	பிரஹஸ்பதிக்கு	आरेभे	கொத்தகொண்டார்.

स चतुर्णामुपायानां तृतीयमुपवर्णयन् । भेदयामास तान्सर्वान्वानरान्वाक्यसंपदा ॥ ६ ॥

ச:	அவர்	उपवर्णयन्	அனுஷ்டிப்பவராய்
चतुर्णां	{ ஸாமம், தானம், பே தம், தண்டம் என்ற நான்கு	तान्	அந்த
उपायानां	உபாயங்களுக்கும்	वानरान्	வானரர்கள்
तृतीयं	{ மூன்றாவதை (அதாவ து பேதம் என்ற உ பாயத்தை)	सर्वान्	எல்லோரையும்
		वाक्यसंपदा	வார்த்தையின் சிறப்பால்
		भेदयामास	கலைத்து விட்டார்.

तेषु सर्वेषु भिन्नेषु ततोऽभीषन् बहुभिर्वाक्यैः कोपोपायसमन्वितैः ॥ ७ ॥

तेषु	அவர்கள்	भीषणैः	பயத்தை விடாவிக்கும்
सर्वेषु	எல்லோரும்	बहुभिः	பல
भिन्नेषु	பிரிவடைந்தவளினில்	वाक्यैः	பேச்சுக்களால்
अद्भुतं	அக்கதனை	सतः	அப்பொழுது
कोपोपाय- समन्वितैः }	கோபக்குறிகளுடன் கடியதான	अभीषयत्	கலங்கச்செய்தார்.

त्वं समर्थतरः पित्रा युद्धे तारेय वै धुरम् । दृढं धारयितुं शक्तः कपिराज्यं यथा पिता ॥

तारेय	“நாளைகுமாரா!	यथा	எப்படியோ அப்படி
त्वं	நீ	कपिराज्यं	வானராஜ்யம்
युद्धे	போரில்	दृढं	முற்றிலும்
पित्रा समर्थतरः	முதாவைக்காட்டிலும் ஸமர்த்தன்.	धुरं	தலைமையை
पिता	தகப்பன்	धारयितुं	வருவிக்க
		शक्तः वै	சக்தனே.

नित्यमस्थिरचित्ता हि कपयो हरिपुङ्गव । नाज्ञाप्यं विसर्हिष्यन्ति पुत्रदारान्विना त्वया ॥

हि	“அப்படி இருந்தும்	त्वया	உன்னாலே
हरिपुङ्गव	வானரேரத்தம்!	आज्ञाप्यं	கட்டளைபிடிப்பத் டதை
कपयः	வானரர்கள்	पुत्रदारान् विना	மனைவிமக்களை விட்டு
नित्यं	எப்பொழுதுமே	न विसर्हिष्यन्ति	பொறுத்துச்செய்ய மாட்டார்கள்.
अस्थिरचित्ताः	சஞ்சலபுத்தியுடைய வர்கள்.		

त्वां नैते ह्यनुयुञ्जेयुः प्रत्यक्षं प्रवदामि ते । यथायं जाम्बवानीलः सुहोत्रश्च महाकपिः ॥

जाम्बवान्	“ஐம்பவான்,	अयं यथा	இவனைப்போல
नीलः	நீலனென்ற வானர ச்சேஷ்டன்,	त्वां	உன்னை
महाकपिः	வானரர்களில் பெயர் பெற்ற	न अनुयुञ्जेयुः	அனுஷர்த்திக்கமரட்
		ते	உனக்கு [டார்கள்.
		प्रत्यक्षं	ஸ்பஷ்டமாய் விளங்கும்படி
सुहोत्रः	ஸுஹேதரத்திரன்,	प्रवदामि हि	நிச்சயமாய்ச் சொல்ல வானேன்.
एते च	இவர்கள் எல்லோரும்		

न ह्यहं त इमे सर्वे सामदानादिभिर्गुणैः । दण्डेन वा त्वया शक्याः सुग्रीवादपकर्षितुम् ॥

ते "அந்த
इमे இவர்கள்
सर्वे எல்லோரும்,
अहं हि நானும்
सामदानादिभिः ஸாமம் தானம் முதலிய

दण्डेन वा { அல்லது தண்டோடா
यम् ஒன்றையே
कोण्डा वतु கொண்டாவது
सुग्रीवात् சுக்ரீவரிடத்தினின்று
त्वया உன்னால்
अपकर्षितुं வசப்படுத்திக்கொள்ள
शक्याः न முடியாதவர்களே

गुणैः உபாயங்களால்

विगृह्यासनमप्याहुर्दुर्वलेन बलीयसः । आत्मरक्षाकरस्तस्मान्न विगृहीत दुर्वलः ॥ १२ ॥

दुर्वलेन "பலவீனனோடு
विगृह्य எதிர்த்து யுத்தம்
செய்து,
आसनं अपि { போர்புரியும் உபாயங்
கள் ஆறிலொன்றான
எதிரியை எதிர்பார்த்
து மறைந்திருத்தலும்

बलीयसः பலவானுடையது
आहुः பெரியோர்கள் [என்று
சொல்லுகிறார்கள்.
तस्मात् ஆனபடியால்
आत्मरक्षाकरः தன்னை காப்பாற்றிக்
கொள்ளவேண்டிய
दुर्वलः பலவீனன்
न विगृहीत எதிர்க்கலாகாது.

यां चेमां मन्यसे धात्रीमेतद्विलमिति श्रुतम् । एतल्लक्ष्मणवाणानामीषत्कार्यं विदारणे ॥

एतत् "இந்த
विलं குகை
श्रुतं इति சுண்டுபிடிக்கப்பட்ட
यां எந்த [தால்
इमां இதை
धात्री போஷிக்கும் செவி
லித்தாயாக

मन्यसे च பெரிதாய் பாராட்டுகி
एतत् இதை [ரூயோ
विदारणे பிளக்கும் விஷயத்தில்
लक्ष्मणवाणानां லக்ஷ்மணரின் பாணங்
களுக்கு
ईषत् ஒரு சூதுணகால
कार्यम् காரியம்.

स्वल्पं हि कृतमिन्द्रेण क्षिपता ह्यशनिं पुरा । लक्ष्मणो निशितैर्वाणैर्भिन्ध्यात्पत्रपुटं यथा ॥

पुरा "முற்காலத்தில்
अशनिं வஜ்ராயுதத்தை
क्षिपता எறிந்த
इन्द्रेण हि இந்திரானாலேயே
स्वल्पं ஒரு நிமிஷத்தில்
कृतं துளைக்கப்பட்டது.
लक्ष्मणः லக்ஷ்மணர்

निशितैः கூரான
वाणैः பாணங்களால்
पत्रपुटं ஓர் இலைத்தொன்னை
யथा போல்
भिन्ध्यात् கிழித்துவிடுவார்.
हि சந்தேகமில்லை.

लक्ष्मणस्य च नाराचा बहवः सन्ति तद्विधाः । वज्राशनिसमस्पर्शा गिरीणामपि दारणाः ॥

गिरीणां பர்வதங்களுக்கு
वज्राशनि- } வஜ்ரம், இடி, இவைக
समस्पर्शाः } னைப்போல் ஸபர்சமு
दारणाः பிளப்பவைவான [ன்ன
तद्विधाः च . அதேவிதங்களானவும்

बहवः अपि அளவிற்கு மிஞ்சின
வைகளுமான
नाराचाः நாரரசுங்கள்
लक्ष्मणस्य லக்ஷ்மணருக்கு
सन्ति உண்டு.

अवस्थाने यदैव त्वमासिष्यसि परंतप । तदैव हरयः सर्वे त्यक्ष्यन्ति कृतनिश्चयाः ॥ १६ ॥

परंतप	“ ஓ வீர !	तदा	உப்பொழுது
त्वं	நீ	कृतनिश्चयाः	தீர்மானம் செய்து
अवस्थाने एव	தங்கியிருக்குமிடத்தி		கொண்டவர்களாய்
आसिष्यसि यदा	இருப்பாயாகில்[வேளை	त्यक्ष्यन्ति	விட்டுவிடப் போவார்
हरयः सर्वे एव	வானார்கள் எல்லோர்		கள்.
	ருமே		

स्मरन्तः पुत्रदाराणां नित्योद्विग्ना बुभुक्षिताः । खेदिता दुःखशय्याभिस्त्वां करिष्यन्ति पृष्ठतः ॥

पुत्रदाराणां	“ பிள்ளைகள் பெண்டு	बुभुक्षिताः	போதங்களை விரும்பி
	கள் இவர்களுடைய		உவர்களாய்
स्मरन्तः	நினைவு கொண்டவர்	दुःखशय्याभिः	மன திற்செய்யப்
	களாய்		படுக்கைகளால்
नित्योद्विग्नाः	எப்பொழுதும் திகில	खेदिताः	வருத்தமடைந்தவர்
	லடைந்தவர்களாய்	त्वां	உன்னை [கள்
		पृष्ठतः करिष्यन्ति	கைவிடுவார்கள்.

स त्वं हीनः सुहृद्भिश्च हितकामैश्च बन्धुभिः । तृणादपि भृशोद्विग्नः स्पन्दमानाद्भविष्यसि ।

हितकामैः च	“ ஹிதத்தைக்கோரும்	त्वं	நீ
	ஆவர்களாலும்,	स्पन्दमानात्	ஆசையும்
बन्धुभिः	பந்துக்களாலும்,	तृणात् अपि	தரும்பிளின்தும்
सुहृद्भिः च	நண்பர்களாலும்	भृशोद्विग्नः	மிக்க பயந்தவனாய்
हीनः	கைவிடப்பட்ட	भविष्यसि	இருப்பாய்.
सः	ஆந்த		

न च जातु न हिंस्युस्त्वां घोरा लक्ष्मणसायकाः । अपावृत्तं जिघांसन्तो महावेगा दुरासदाः ॥

घोराः	“ கொடியனவாய் [ரும்	अपावृत्तं	திரஸ்கரிக்கப்பட்ட
जिघांसन्तः	சத்துருக்களையழிக்-	त्वां	உன்னை
महावेगाः	மிக்க வேகமுள்ள	न हिंस्युः	கொல்லாதிருக்கு
दुरासदाः	உலமையற்ற		மென்பது
लक्ष्मणसायकाः	லக்ஷ்மணரின் பாணந்	जातु	ஒருக்காலும்
	கள்	न च	இல்லை நிச்சயம்.

अस्माभिस्तु गतं सार्धं विनीतवदुपस्थितम् । आनुपूर्व्यात्तु सुग्रीवो राज्ये त्वां स्थापयिष्यति ॥

तु	“ அப்படி இல்லாமல்	त्वां	உன்னை
अस्माभिः	எங்களோடு	सुग्रीवः तु	சுகிரீவரே
सार्धं	கூடவே	आनुपूर्व्यात्	வரிசைக்கிரமத்தை
गतं	திரும்பிவந்தவனாய்		யொத்து
विनीतवत्	அடக்கத்துடன்	राज्ये	ராஜாங்கத்தில்
उपस्थितं	பிராந்திக்கும்	स्थापयिष्यति	நிலைநிறுத்துவார்.

धर्मकामः पितृव्यस्ते प्रीतिकामो दृढव्रतः । शुचिः सत्यप्रतिज्ञश्च न त्वां जातु जिघांसति ॥

தே	"உனக்கு	சத்யபிரதிज्ञ:	செரன்னசொல் தவ
பிதூவ்ய:	சிறிய தகப்பனார்		ஞாதவர்.
धर्मकामः	தர்மத்தையே செய்ப	च	ஆதலால்
प्रीतिकामः	ப்ரீதி வைத்தவர், [வர்,	त्वां	உன்னை
दृढव्रतः	தீருடமான வ்ரதமு	जातु	ஒருக்காலும்
	டையவர்,	जिघांसति न	கெடுக்க நினைக்க
शुचिः	நல்லொழுக்கமுடையவர்,		மாட்டார்.

प्रियकामश्च ते मातुस्तदर्थं चास्य जीवितम् । तस्यापत्यं च नास्त्यन्यत्तस्मादद्भुतं गम्यताम् ॥

தே	"உனது	तस्य	அவருக்கு
मातुः	தாயாரின்	अन्यत्	வேறு
प्रियकामः च	பிரியத்தையே கோரு	अपत्यं च	சந்ததியும்
	பவர்	नास्ति	இல்லை.
अस्य	இவருடைய	तस्मात्	ஆகையால்
जीवितं च	உயிரோடிருத்தலும்	अद्भुतं	அங்கத!
तदर्थं	அதற்க்காகவே	गम्यताम्	எழுத்து செல் "

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

किष्किन्धाकाण्डे चतुःपञ्चाशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकः 11431

किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकः 2179

पञ्चपञ्चाशः सर्गः—ஐம்பத்தைத்தாவது ஸர்க்கம் ॥ ௧௭ ॥

वानराणां प्रायोपवेशः—வானரர்களின் பிராயோபவேசம்.

श्रुत्वा हनुमतो वाक्यं प्रश्रितं धर्मसंहितम् । स्वामिसत्कारसंयुक्तमद्भुतो वाक्यमब्रवीत् ॥१॥

ஹனுமத்:	ஹனுமாரின்	वाक्यं	சம்பாஷணையை
प्रश्रितं	வணக்கமுடைய	श्रुत्वा	கேட்டு,
धर्मसंहितं	தர்மத்தையெடுத்த	अद्भुतः	அங்கதன்
स्वामिसत्कारसंयुक्तं	எஜமானனின் நன்மையைய	वाक्यं	பதிலை (பின் வருமாறு)
	பயப்பதான	अब्रवीत्	சொன்னான்.

स्थैर्यमात्मनःशौचमानृशंस्यमथार्जवम् । विक्रमश्चैव धैर्यं च सुग्रीवे नोपपद्यते ॥ २ ॥

स्थैर्यं च	"ஸ்திரபுத்தியும்	आर्जवं	நேர்மையும்
आत्मनः-}	அந்தக்கரண	विक्रमः	ஆண்மையும்
शौचं एव }	சத்தியம்	धैर्यं	தைரியமும்
आनृशंस्यं च	இரக்கமும்	सुग्रीवे	சுகரீவரிடத்தில்
अथ	அப்படியே	न उपपद्यते	காணப்படவில்லை.

भ्रातृज्येष्ठस्य यो भार्या जीवतो महिषी प्रियाम् । धर्मेण मातरं यस्तु स्वीकरोति जुगुप्सितः ॥
 कथं स धर्मं जानीते येन भ्रात्रा दुरात्मना । युद्धायाभिनियुक्तेन विलस्य पिहितं मुखम् ॥

ய: "எவன்
 धर्मेण தர்ம னுசாரமாய்
 मातरं தாயும்
 जीवतः உயிரோடிருக்கிற
 ज्येष्ठस्य ஜ்யேஷ்ட
 भ्रातु: ப்ராதாஸின்
 भार्या பத்தினியுமான
 प्रियां காதல்
 महिषी தேவியை
 जुगुप्सितः யாவராலும் நிர்திக்கப்
 पद्धवनाय பட்டவனாய்
 स्वीकरोति தனக்குரியவனாக்கிக்
 கொண்டானே

येन எந்த
 दुरात्मना துரா த்மாவினால்
 युद्धायाभिनियुक्तेन சண்டையிட்டுக்
 கொண்டிருக்கிற
 भ्रात्रा तु சகோதர னுடனேயே
 विलस्य குகையின்
 मुखं வழி
 पिहितं மூடப்பட்டதோ
 यः सः அப்பேர்க்கொத்தவன்
 धर्मं தர்மத்தை
 जानीते அறிகிறது
 कथम् எவ்வண்ணம்.

सत्यात्पाणिगृहीतश्च कृतकर्मा महायशः । विस्मृतो राघवो येन स कस्य तु कृतं स्मरेत् ॥

सत्यात् "ஸத்யத்தையும்
 செய்துவிட்டு
 पाणिगृहीतः கையடித்துக் கொடுத்த
 தவராய்
 कृतकर्मा { கோரிய காரியத்தை
 யும் செய்துமுடித்த
 वरान வரான
 महायशः பெரும் புகழுடைய

राघवः च ராகவனோ
 येन எவனால்
 विस्मृतः மறந்துவிடப்பட்ட
 सः அவன் [டாரோ
 कस्य யாருடைய
 कृतं तु உபகாரத்தைத்தான்
 स्मरेत् கினைந்திருக்கப்
 போகிறான்.

लक्ष्मणस्य भयाग्नेन नाधर्मभयभीरुणा । आदिष्टा मार्गितुं सीतां धर्मस्तस्मिन्कथं भवेत् ॥

अधर्मभयभीरुणा "அதர்மம் என்ற பய
 न ஆல்லாமல் [த்தால்
 लक्ष्मणस्य லக்ஷ்மணனுடைய
 भयात् பயத்தின் நிமித்தம்
 येन எவனால்
 सीतां சீதையை

मार्गितुं தேடுவதற்கு
 आदिष्टा: அனுப்பப்பட்டார்கள்
 तस्मिन् அவனிடத்தில் [னோ
 धर्मः தர்மம்
 कथं எவ்வளம்
 भवेत् இருக்கும்.

तस्मिन्पापे कृतघ्ने तु स्मृतिहीने चलात्मनि । आर्यः को विश्वसेजातु तत्कुलीनो जिजीविषुः ॥

कृतघ्ने "நன்றிகெட்டவனும்,
 स्मृतिहीने சம்பிரதாய நெறி
 चलात्मनि தவறினவனும்,
 तस्मिन् சபலசித்தனுமான
 पापे அந்த
 मकारणविरहितத்தில்

तत्कुलीनः அந்தக்குலத்தில்
 जिजीविषु: பிரந்த
 आर्यः கௌரவமாக இருக்க
 कः तु ஆர்யன் [வெண்ணிய
 जातु எவன்தான்
 विश्वरोन् எப்படித்தான்
 காரணமில்லாதவராவான்?

राज्ये पुत्रः प्रतिष्ठाप्यः सगुणो निर्गुणोऽपि वा । कथं शत्रुकुलीनं मां सुग्रीवो जीवयिष्यति ॥

सगुणः वा	"குணமுள்ளவனானிணம்,	प्रतिष्ठाप्यः	பட்டம் சூட்டப்படு
निर्गुणः अपि	குணமில்லாதவனானிணம்	सुग्रीवः	சுக்ரீவன் [வான்.
पुत्रः	புத்திரன்	शत्रुकुलीनं	சத்துருகுலத்தில்
राज्ये	ராஜ்யத்தில்	मां	என்னை [பிறந்த
		कथं	எப்படி.
		जीवयिष्यति	உயிரோடுவைப்பான்?

भिन्नमन्त्रोऽपराद्धश्च हीनशक्तिः कथं ह्यहम् । किष्किन्धां प्राप्य जीवेयमनाथ इव दुर्बलः ॥

भिन्नमन्त्रः	"சாஜ்யகாரியத்தில் குறைசெய்த	प्राप्य	சென்று,
अपराद्धः	எவனைச் செய்துமுடிக்காத	इव	முற்றிலும்
हीनशक्तिः	ஆற்றல்கெட்ட	दुर्बलः	மேனோதர்யமிழந்த வனாய்
अहं	நான்	अनाथः	புகுமிடமில்லாதவ
किष्किन्धां च	கிஷ்கிந்தைக்கும்	कथं हि	எப்படித்தான் [ஏய்
		जीवेयम्	உயிர்வாழ்வேன்?

उपांशु दण्डेन हि मां बन्धनेनोपपादयेत् । शठः क्रूरो वृशंसश्च सुग्रीवो राज्यकारणात् ॥

सुग्रीवः	"சுக்ரீவன்	उपांशु	பகுறுஸ்யமாய்
वृशंसः	இரக்கமற்றவன்.	बन्धनेन	சிறையில் வைத்த லான்
क्रूरः	கொடியவன்.	दण्डेन हि	தண்டனையோடு
शठः	கெட்டவன்.	मां	என்னை
च	ஆதலால்	उपपादयेत्	காலையில் வைப்பான்.
राज्यकारणात्	ராஜ்யத்தின் நிமித்தம்		

बन्धनाद्वाऽवसादान्मे श्रेयः प्रायोपवेशनम् । अनुजानीत मां सर्वे गृहान् गच्छन्तु वानराः ॥

वानराः	"வானரர்கள்!	मे	எனக்கு
मां	எனக்கு	प्रायोपवेशनं	பட்டினிகிடந்து உயிரிழத்தலே
अनुजानीत	விடை தரருங்கள்.	श्रेयः	மேலானது.
बन्धनात्	சிறையிலிருப்பதைக்	सर्वे च	எல்லோரும்
वा	அல்லது [காட்டிலும்	गृहान्	விடுகளுக்கு
अवसादात्	சுடிநாதையை அடைவதைவிட	गच्छन्तु	போய்ச் செருங்கன்.

अहं वः प्रतिजानामि नागमिष्याम्यहं पुरीम् । इहैव प्रायमासिष्ये श्रेयो मरणमेव मे ॥

अहं	நான்	एव	இருத பரகாரமே
पुरीम्	பட்டணத்திற்கு	मरणं	மரணம்
न आगमिष्यामि	திரும்பி வரமாட்டேன்.	श्रेयः	மேலானது.
इह एव	இவ்விடத்திலேயே	अहं	நான்
प्रायं	பரையோபவேசத்தை	चः	உங்களுக்கு
आसिष्ये	அனுஷ்டிப்பேன்.	प्रतिजानामि	உறுதியாய்ச் சொல் லுகிறேன்.
मे	எனக்கு		

अभिवादनपूर्वं तु राघवौ बलशालिनौ । अभिवादनपूर्वं तु राजा कुशलमेव च ॥
वाच्यस्तातो यवीयान्मे सुग्रीवो वानरेश्वरः ॥ १३ ॥

बलशालिनौ “பலசாலிகளான
राघवौ राகவர்களிருவரும்
अभिवादनपूर्वं முதலில் நமஸ்காரம்
பெற்றவர்களாய்
तु பின்னர்
यवीयान् சிறிய
तातः தகப்பனாக
वानरेश्वरः வானரேச்சுவரரான

सुग्रीवः சுகிரீவ
राजा तु மன்னரும்
मे எனது
कुशलं நற்செய்கையை
एव முற்றிலும்
अभिवादनपूर्वं च நமஸ்காரபூர்வமாயே
वाच्यः சொல்லப்பட்டவேண்டியவர்.

आरोग्यपूर्वं कुशलं वाच्या माता रुमा च मे ॥ १४ ॥

माता च “தாயாகும்
रुमा உருமை
आरोग्यपूर्वं ஆரோக்யபூர்வமாய்

मे எனது
कुशलं நற்செய்கையை
वाच्या சொல்லத்தக்கவன்.

मातरं चैव मे तारामाश्वासयितुमर्हथ ॥ १५ ॥

मे “எனது
तारां தாரையென்ற
मातरं தாயை [ஹும்
एव च எல்லா ப்ரகாரத்தா-

आश्वासयितुं தேறுதல் படுத்த
अर्हथ வேண்டியவர்களாகி
நிற்கன்.

प्रकृत्या प्रियपुत्रा सा सानुक्रोशा तपस्विनी । विनष्टं मामिह श्रुत्वा व्यक्तं हास्यति जीवितम् ॥

तपस्विनी “பாக்கியக்குறையி
விருப்பவன்.
सानुक्रोशा குழைந்த மனதுள்
வவன்.
प्रकृत्या இயற்கையால்
प्रियपुत्रा புத்திரவாத்னல்ய
सा அவள் [முடையவன்.

मां என்னை
इह இங்கு
विनष्टं மரித்தவனாக
श्रुत्वा அறிந்து,
व्यक्तं விச்சயமாய்
जीवितं உயிரை
हास्यति கிட்டுகிவொன்.”

एतावद्वचनं चोत्त्वा वृद्धानप्यभिवाद्य च । संविवेशाद्भूदो भूमौ रुदन्दभेषु दुर्मनाः ॥ १७ ॥

अद्भुतः அங்கதன்
एतावत् இவ்வாறு
वचनं உறுதிமொழியை
उत्त्वा சொல்லிக்விட்டு,
वृद्धान् अपि பெரியோர்க்கிடையும்
अभिवाद्य வணங்கி,

दुर्मनाः கீழஸனம் பொங்கிய
மனத்தனாய்
रुदन् அழுதுகொண்டே
भूमौ பூமியில்
दभेषु தர்ப்பைகளில்
च च தட்சணமே
संविवेश படுத்தான்.

तस्य संविशतस्तत्र रुदन्तो वानरर्षभाः । नयनेभ्यः प्रमुमुचुरुष्णं वै वारि दुःखिताः ॥

तस्य	அப்படி	रुदन्तः वै	அழுதுகொண்டே
संविशतः	ஸக்கல்பம் செய்து	नयनेभ्यः	கண்களினின்றும்
	கொண்ட	उष्णं	உஷ்ணமரண
तस्य	அவனுக்காக	वारि	நீரை
वानरर्षभाः	வானர சரோஷ்டர்கள்	प्रमुमुचुः	வடித்தார்கள்.
दुःखिताः	துக்கித்தவர்களாய்		

सुग्रीवं चैव निन्दन्तः प्रशंसन्तश्च वालिनम् । परिवार्याङ्गदं सर्वे व्यवसन् प्रायमासितुम् ॥

सर्वे	எல்லோரும்	भङ्ग्वं	அங்கதனை
सुग्रीवं	சுகரீவனை	परिवार्यं	குழந்துகொண்டு,
निन्दन्तः	நிந்தித்துக்கொண்டு	प्राय एव	ப்ராயேயாவேசத்தை
वालिन्	வாலினைய	आसितुं	அனுஷ்டிக்க [யே]
प्रशंसन्तः	வெருவாய்ப் புகழ்ப்	च च	தட்சணமே
	வர்களாய்	व्यवसन्	நிச்சயித்தார்கள்.

मतं तद्वालिपुत्रस्य विज्ञाय पुवर्गर्षभाः । उपस्पृश्योदकं सर्वे प्राङ्मुखः समुपाविशन् ॥२०॥

पुवर्गर्षभाः	வானரோத்தமர்கள்	प्राङ्मुखाः	கிழக்குநோக்கிய
सर्वे	எல்லோரும்		வர்களாய்
वालिपुत्रस्य	வாலிபுத்திரனின்	उदकं	ஜலத்தை
तत्	அந்த	उपस्पृश्य	ஆசமனம்செய்து,
मतं	எண்ணத்தை	समुपाविशन्	உட்கார்ந்துகொண்
विज्ञाय	அறிந்துகொண்டு,		டார்கள்.

दक्षिणाग्रेषु दर्भेषु उदक्तीरं समाश्रिताः । सुमूर्ध्वो हरिश्रेष्ठा एतत्क्षममिति स्म ह ॥२१॥

उदक्तीरं	ஜலக்கரைையை	एतत्	இதுவே
समाश्रिताः	ஆடைந்தவர்களான	क्षमं	எற்றது,
हरिश्रेष्ठाः	வானரசரோஷ்டர்கள்	इति	என்று
दक्षिणाग्रेषु	தெக்கு துனியாகப்	सुमूर्ध्वः सा	{ உரிமை இழக்க எண்
	பரப்பப்பட்ட		ணக்கொண்டவர்களா
दर्भेषु	தர்ப்பங்களில்	ह	யிருந்தார்கள்.
			காண்.

रामस्य वनवासं च क्षयं दशरथस्य च । जनस्थानवधं चैव वधं चैव जटायुषः ॥ २२ ॥

हरणं चैव वैदेह्या वालिनश्च वधं रणे । रामकोपं च वदतां हरीणां भयमागतम् ॥ २३ ॥

एवं वदद्भिर्वहुभिर्महीधरो महाद्रिकूटप्रतिमैः पुवङ्गमैः ।

बभूव संनादितनिर्झरान्तरो भृशं नदद्भिर्जलदैरिवोल्वणैः

॥ २४ ॥

ராமஸ்ய ஸ்ரீராமருடைய
 வனவாஸம் வனவாசத்தையும்,
 தசரதரின்
 தசரதரின்
 மரணத்தையும்,
 ஜனஸ்தானத்தின்
 அழிவுபாட்டையும்,
 வைதேஹி: வைதேகியின்
 ஹரணம் அபஹரணத்தையும்,
 ஜடாயு: ஜடாயுவின்
 வधம் வதைதையும்,
 வாலின: வாலியின்
 ரணம் யுத்தத்தில்
 வधம் வதைதையும்,
 ராமகோபம் ஸ்ரீராமருடைய
 கோபத்தையும்,
 ச இவைகளினின்றும்
 ஹரிணம் வானரர்களுக்கும்
 அராதம் சம்பலித்த

भयं च ஆபத்தையும்
 वदतां பேசிக்கொண்டிருக்கு
 महाविकृतप्रतिमै: பெருமலைச்சிகரங்க
 एवं எனக்கொப்பான
 वदद्भि: கெழ்ச்சொல்லியவாறு
 बहुभि: பேசிக்கொண்டிருந்த
 दुवङ्गमै: அனேக [வர்களுரை
 उत्खण: வானரர்களால்
 भृशं நெருக்குண்ட
 नदद्भि: அதிகமாக
 जलदै: इव முழங்குகிற
 महीधर: மேகங்களாற்போல
 सन्नादित- } மலை
 निश्रान्तर: } எதிரொல் முழங்குகி
 चभूव } ந அருவிக்கையுடை
 விளக்கிற்று.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये किष्किन्धाकाण्डे पञ्चपञ्चाशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 11455

किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकाः 2203

பட்பஞ்சாச: சர்ப:—ஐம்பத்தாறுவது ஸர்க்கம் ॥ ௫௬ ॥

अङ्गदसंपातीनो: संवाद:—அங்கதனுடையவும் ஸம்பாதியனுடையவும் ஸம்வாதம்

उपविष्टास्तु ते सर्वे यस्मिन्प्रायं गिरिस्थले । हरयो गृध्रराजश्च तं देशमुपचक्रमे ॥ १ ॥

ते அந்த
 सर्वे எல்லா
 हरय: வானரர்களும்
 यस्मिन् எந்த
 गिरिस्थले மலையடிவாசத்தில்
 प्रायं பரமோபவேசத்தை

उपविष्टा: அடைந்திருந்தார்
 तं களோ,
 देशं तु அந்த
 गृध्रराज: च இடத்தையே
 उपचक्रमे கழுகுராகரும்
 கிட்டினார்.

संपातिर्नाम नाम्ना तु चिरञ्जीवी विहङ्गमः । भ्राता जटायुषः श्रीमान्प्रख्यातबलपौरुषः ॥

नाम्ना பெயரினால்
 संपाति: तु ஸம்பாதியென்று
 नाम கூறப்படும்
 चिरञ्जीवी நீடித்த ஆயுளுடை
 विहङ्गम: ஓர் பறவை. [யவர்.

जटायुष: ஜடாயுவின்
 भ्राता சகோதரர்.
 श्रीमान् பிரபாவமுள்ளவர்.
 प्रख्यात- } பிரசித்தமான பஸப
 बलपौरुष: } ராக்கிரமங்களுற்றவர்.

कन्दरादभिनिष्क्रम्य स विन्ध्यस्य महागिरेः । उपविष्टान्हरीन्दृष्ट्वा हृष्टात्मा गिरमब्रवीत् ॥

सः	ஆவர்	हरीन्	வானரர்களை
विन्ध्यस्य	விக்ந்திய	दृष्ट्वा	கண்டு,
महागिरेः	மகாகிரியின்	हृष्टात्मा	மன்னங்கலித்தவராய்
कन्दरात्	குகையினின்று,	गिरं	மொழியை
अभिनिष्क्रम्य	வெளிவந்து,	अब्रवीत्	வெளிப்படச்
उपविष्टान्	பிராயோபவேசம்		சொன்னார்.
	செய்த		

विधिः किल नरं लोके विधानेनानुवर्तते । यथाऽयं विहितो भक्ष्यश्चिरान्मह्यमिहागतः ॥

लोके	"உலகத்தில்	मह्यं	எனக்கு
विधिः	வினைப்பயன்	यथा	என்றே
नरं	மனிதனை	विहितः	நியமிக்கப்பட்ட,
विधानेन	விதியையொத்தே	अयं	இந்த
अनुवर्तते	தொடருகிறது.	भक्ष्यः	உணவு
	இது பாரம்பர்யமாய்	इह	இப்பொழுது
किल	{ கேள்வியால் தெரிந் தகொண்ட சங்கதி.	चिरात्	நெடுங்காலக்கழித்து,
		आगतः	தானாகவந்தது."

परं पराणां भक्ष्ये वानराणां मृतं मृतम् । उवाचैतद्वचः पक्षी ताक्षिरीक्ष्य प्लवङ्गमान् ॥

पक्षी	பறவை	मृतं मृतं	உயிரிழைந்த பிணக்களை
तान्	அந்த		ஒன்றொன்றாக
प्लवङ्गमान्	வானரர்களை	परं	வேண்டியமட்டும்
निरीक्ष्य	உற்றுநோக்கி,	भक्ष्ये	தின்னுமென்" என்கிற
पराणां	பெருத்தவர்களை	एतत् वचः	இந்த மொழியை
वानराणां	"வானரர்களின்	उवाच	சொல்லிற்று.

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा भक्ष्यलुब्धस्य पक्षिणः । अद्भुतः परमायस्तो हनुमन्तमथाब्रवीत् ॥६॥

भक्ष्यलुब्धस्य	உணவாசைகொண்ட	श्रुत्वा	கேட்டு,
तस्य	அந்த	परमायस्तः	மிகவும் மனோவ்யாகுல
पक्षिणः	பறவையின்		மடைந்தவனாய்
तत्	அந்த	हनुमन्तं	ஹனுமனரைப்பார்த்து
वचनं	மொழியை	अथ	அப்பொழுது
अद्भुतः	அங்கதன்	अब्रवीत्	சொன்னான்.

पश्य सीतापदेशेन साक्षाद्वैवस्वतो यमः । इमं देशमनुप्राप्तो वानराणां विपत्तये ॥ ७ ॥

सीतापदेशेन	ஸீதையென்ற விபா	साक्षात् यमः	பாத்வயக்ஷ, யாமனை
	இக்கொண்டு	इमं	இந்த
वानराणां	வானரர்களின்	देशं	இடத்திற்கு
विपत्तये	அழிவின் பொருட்டு	अनुप्राप्तः	வந்திருக்கிறார் ;
वैवस्वतः	வைவஸ்வதனென்ற	पश्य	காண்.

ராமஸ்ய ந க்ருதம் கார்யம் ராஜோ ந ச வச: க்ருதம் | ஹரிணாமியமஜாநா விபத்தி: சஹஸாஸஸுதா ||

ராமஸ்ய	"ஸ்ரீராமருடைய	ஹரிணா	வானரர்களுக்கு
கார்யம்	கார்யம்	இய	இத
ந க்ருதம்	செய்யப்படவில்லை.	அஜாநா	எதிர்பாராத
ராஜ:	அரசருடைய	விபத்தி:	விபத்து
வச: ச	கட்டினையும்	சஹஸா	தெரியாமலே
ந க்ருதம்	வினைவேற்றப்படவில்லை.	அஸுதா	வந்திருக்கின்றது.

வெதேஹா: ப்ரியகாமெந க்ருதம் கர்ம ஜடாயுபா | ஸுதிராஜெந யத்தத்ருதம் வஸ்ததஸேபத: || 9 ||

வெதேஹா:	"வைதேகிக்கு	யத்	எதுவோ
ப்ரியகாமெந	நன்மைசெய்ய மனங் கொண்ட	தத்	அது
ஸுதிராஜெந	கழுகரசனான	க்ருதம்	செய்யப்பட்டது.
ஜடாயுபா	ஜடாயுவால்	வ:	நமக்கு
தத	அந்தப்ராஸத்தில்	அஸேபத:	முற்றிலும்
கர்ம	செய்யவேண்டியது	த்ருதம்	தெரிந்த விஷயமே.

ததா சர்வாணி பூதானி திர்ய்மயோநிஸுதான்யபி | ப்ரியம் குர்வந்தி ராமஸ்ய த்யத்தவா ப்ராணான்யதா வயம் ||
அந்யோந்யமுபகுர்வந்தி ஸ்நேஹகாஸ்யயந்நிதா: || 10 ||

ததா	"அப்படியே	த்யத்தவா	லகியம் செய்வாது
திர்ய்மயோநிஸுதானி	திரயக் ஜன்மங்களை யடைந்த	ராமஸ்ய	ஸ்ரீராமருக்கு [விட்டு,
சர்வாணி	எல்லா	ப்ரியம்	உதவியை
பூதானி	பிராணிகளும்,	குர்வந்தி	புரிகின்றன.
வயம்	நாம்	ஸ்நேஹகாஸ்ய- யந்நிதா:	ப்ரிதியாலும் இரக்கத் தாலும் கட்டுண்ட வர்களாய்
ததா	எப்படியோ அப்படி	அந்யோந்யம்	தனித்தனியே
ப்ராணாந் அபி	உயிர்களையும் கூட	உபகுர்வந்தி	நன்மை செய்கின்றன.

ததஸ்தஸ்யோபகாரார்த்தம் த்யஜதாத்மானமாத்மனா | ப்ரியம் க்ருதம் ஹி ராமஸ்ய த்மஜெந ஜடாயுபா || 11 ||

தத: ஹி	"அதினாலேதான்	த்மஜெந	அறமுணர்ந்த
ராமஸ்ய	ஸ்ரீராமருக்கு	ஜடாயுபா	ஜடாயுவால்
உபகாரார்த்தம்	பணிகளைப்பூரிய	தஸ்ய	அவருக்கு
ஆத்மனா	தானே	ப்ரியம்	உதவி
ஆத்மானம்	பிராணனை	க்ருதம்	பூரியப்பட்டது..
த்யஜதா	விட்ட		

राघवार्थे परिश्रान्ता वयं संत्यक्तजीविताः । कान्ताराणि प्रपन्नाः स्म न च पश्याम मैथिलीम् ॥

वयं	“நாம்,	प्रपन्नाः	புருந்தவர்களாய்
राघवार्थे	ஸ்ரீராகவரின்	संत्यक्तजीविताः	உயிர்போகின்றவர்
	காரியத்தில்		களாய்
परिश्रान्ताः	{ மிகப் பிரயாசையை யெடுத்துக்கொண் டவர்களாய்	स्म	ஆனோம்.
कान्ताराणि	குறைகளையும்	च	இன்னும்
		मैथिली	மைதிலியை
		न पश्याम	கண்டோமில்லை.

स सुखी गृध्रराजस्तु रावणेन हतो रणे । मुक्तश्च सुग्रीवभयाद्गतश्च परमां गतिम् ॥ १३ ॥

सु	“இவ்விஷயத்தில்	सुग्रीवभयात् च	சுகீரவருடைய பயத்
रणे	யுத்தத்தில்		திலிருந்தும்
रावणेन	ராவணனால்	मुक्तः	தப்பித்துக்கொண்
हतः	கொல்லப்பட்ட		டார்.
गृध्रराजः	கழுகரசர்	परमां	மிகவும் மேலான
सुखी	புண்பகாரி.	गतिं च	மோகாதத்தையும்
सः	ஆவர்	गतः	அடைந்தார்.

जटायुपो विनाशेन राज्ञो दशरथस्य च । हरणेन च वैदेह्याः संशयं हरयो गताः ॥ १४ ॥

रामलक्ष्मणयोर्वास अरण्ये सह सीतया । राघवस्य च बाणेन वालिनश्च तथा वधः ॥ १५ ॥

रामकोपादशेषाणां राक्षसानां तथा वधः । कैकेय्या वरदानेन इदं हि विकृतं कृतम् ॥

कैकेय्याः	“கைகேயிக்கு	हरणेन च	அபஹரித்தனாலும்
वरदानेन हि	வரங்கொடுத்ததா	हरयः	வானர்கள்
कृतं	விளைந்த [வேயை]	संशयं गताः	ப்ராணபத்தையடைந்
विकृतं	கேடு		தார்கள்.
इदं	இது.	तथा	ஆப்படியே
रामलक्ष्मणयोः	ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்	राघवस्य	ஸ்ரீராகவருடைய
अरण्ये	காட்டில் [கஞ்டைய]	बाणेन च	பாணத்தாலேயே
सीतया सह	சைதியோடுகூட	वालिनः	வாலியின்
वासः	வாஸம்	वधः	மரணம்;
दशरथस्य	தசரத	तथा	ஆப்படியே
राज्ञः च	மன்னருடையவும்	रामकोपात्	ஸ்ரீராமன்கோபத்தால்
जटायुपः च	ஜடாயுவினுடையவும்	राक्षसानां	இராசாசனர்களின்
विनाशेन	மரணத்தோடேயே	अशेषाणां	எல்லாருக்கும்
वैदेह्याः	வைதேகியினுடைய	वधः	அழிவு.

तदसुखमनुकीर्तितं वचो भुवि पतितांश्च सर्पाक्ष्य वानरान् ।

*भृशचलितमतिर्महामतिः कृपणमुदाहृतवान्स गृध्रराट्

॥ १७ ॥

ச: அந்த
 महामतिः* மகாமதியான
 गृधराद् கழுகாசர்
 भुवि பூமியில்
 पतितान् விழுந்து கிடக்கிற
 वनरान् च வானரர்களையும்
 अनुकीर्तितं சொல்லப்பட்ட
 असुखं விவரம் முற்றிலும்
 தெரியாத

तत् அந்த
 वचः च பேச்சையும்
 समीक्ष्य கவனித்துப்பார்த்து,
 भृशचलितमतिः மிக்க சஞ்சலமடைந்த
 कृपणं { இன்னது செய்கிற
 தென்று தெரியாத
 நிலைமையை
 उदाहतवान् காட்டினார்.

तत्तु श्रुत्वा तदा वाक्यमङ्गदस्य मुखोदृतम् । अब्रवीद्वचनं गृध्रस्तीक्ष्णतुण्डो महास्वनः ॥

तीक्ष्णतुण्डः கூரான அலகை
 யுடைய,
 महास्वनः பெரிய குரலுமுடைய
 गृध्रः கழுகு,
 तदा அப்பொழுது
 अङ्गदस्य அங்கதனுடைய

मुखोदृतं வாயிலிருந்து வந்த
 तत् वाक्यं அம்மொழியை
 श्रुत्वा கேட்டு,
 तु இதுவிஷயத்தில்
 वचनं ஒரு மொழியை
 अब्रवीत् சொல்லிற்று.

कोऽयं गिरा घोषयति प्राणैः प्रियतमस्य मे । जटायुषो वधं भ्रातुः कम्पयन्निव मे मनः ॥

मे “எனக்கு
 प्राणैः प्रियतमस्य உயிரினுமினிய
 भ्रातुः ஸகோதரனான,
 जटायुषः ஜடாயுவினுடைய
 वधं மாணத்தை பற்றி
 मे मनः எனது மனதை

कम्पयन् நடுக்கமுறச்செய்ப்பவ
 अयं இவன் [னய்
 गिरा நல்ல பேச்சால்
 घोषयति புகழ்க்கிறான்.
 कः யாரோன
 इव அறியவேண்டும்.

कथमासीज्जनस्थाने युद्धं राक्षसगृध्रयोः । नामधेयमिदं भ्रातुश्चिरस्याद्य मया श्रुतम् ॥२०॥

भ्रातुः “சகோதரனுடைய
 इदं இந்த
 नामधेयं பெயரானது,
 मया என்னால்
 चिरस्य வெகுகாலத்திற்குப்
 பிறகு
 अद्य இப்பொழுது

श्रुतं கேட்கப்பட்டது.
 जनस्थाने ஜனஸ்தானத்தில்
 राक्षसगृध्रयोः இராசநஸனுக்கும்
 கழுக்குக்கும்
 युद्धं புத்தம்
 कथं எப்படி
 आसीत् உண்டாயிற்று?

इच्छेयं गिरिदुर्गाच्च भवद्भिरवतारितुम्

॥ २१ ॥

गिरिदुर्गात् “மலைத் தூர்க்கதி
 விழுந்து

भवद्भिः च நடக்களாலேயே
 अवतारितुं இறக்க
 इच्छेयम् விரும்புகின்றேன்.

यवीयसो गुणज्ञस्य श्लाघनीयस्य विक्रमैः । अतिदीर्घस्य कालस्य परितुष्टोऽस्मि कीर्तनात् ॥

अतिदीर्घस्य	“ நீடித்த	गुणज्ञस्य	குணங்களை யறிந்தவ
कालस्य	காலத்திற்கு முன்		னுமான்
विक्रमैः	பாக்கிரமங்கலினால்	यवीयसः	தம்பியினுடைய
श्लाघनीयस्य	கொண்டாடத்தகுந்த வனாய்	कीर्तनात्	புகழ்தலால்
		परितुष्टः अस्मि	மிகவும் சந்தேகமடைந்தேன்.

तदिच्छेयमहं श्रोतुं विनाशं वानरर्षभाः । भ्रातुर्जटायुपस्तस्य जनस्थाननिवासिनः ॥ २३ ॥

तत्	“ ஆகையால்	भ्रातुः	உடன் பிறந்த
वानरर्षभाः	வானர வீரர்கள் !	जटायुषः	ஐடாயுஷின்
जनस्थान- }	ஜனஸ்தானத்தில்	विनाशं	மரணத்தைப்பற்றி
निवासिनः }	வாழித்துக்கொண்டிருந்த	अहं	நான்
तस्य	அந்த	श्रोतुं	ஆறிய
		इच्छेयम्	விரும்புகிறேன்.

तस्यैव च मम भ्रातुः सखा दशरथः कथम् । यस्य रामः प्रियः पुत्रो ज्येष्ठो गुरुजनप्रियः ॥

गुरुजनप्रियः	“ பெரியோரால் விரும்ப	दशरथः एव	தசரதரோ
रामः	புரீராமர் [பப்படும்]	मम	எனது
प्रियः	அன்பிற்குரிய	भ्रातुः	தம்பியான்
ज्येष्ठः	மூத்த	तस्य	அவனுக்கு
पुलः	பிள்ளை	सखा	தோழனென்பது
यस्य	எவருக்கோ அந்த	कथं च	எப்படி ?

सूर्याशुदग्धपक्षत्वान्न शक्रोऽप्युपसर्पितुम् । इच्छेयं पर्वतादस्मादवतर्तुपरिन्दमाः ॥ २५ ॥

अरिन्दमाः	“ ஐயசாலைகளை !	अस्मात्	இந்த
सूर्याशुदग्ध- }	சூர்யகிரணங்களால்	पर्वतात्	பர்வதத்திலேருந்து
पक्षत्वात् }	எரிந்துபோன சிறகுடையவனாதலால்	अवतर्तुं	இறங்கிவிட
उपसर्पितुं	கிட்டவர	इच्छेयम्	வேண்டுமென்று
न शक्रोमि	முடியாதிருக்கிறேன்.		விரும்புகிறேன்.”

इत्यापि श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये
किष्किन्धाकाण्डे पृष्पञ्चाशः सर्गः ॥

சதபஞ்சாச: சரீ:—ஐப்பத்தேழாவது ஸாக்கம் || 4.9 ||

நிஸிலராமவृத்தான்தகதனம்—ஸ்ரீராமலிருத்தார்த்தத்தை பூராவும் சொல்வது.

शोकाद्भ्रष्टस्वरमपि श्रुत्वा ते हरियूथपा: । श्रद्धयुनैव तद्वाक्यं कर्मणा तस्य शङ्किता: ॥ १ ॥

शोकात्	சோகத்தால்	श्रुत्वा अपि	கேட்டும்,
भ्रष्टस्वरं	நாத்தமுதழுத்துப் பேசிய	तस्य	அதனுடைய
तत् वाक्यं	அம்மொழியை	कर्मणा	செய்கையினால்
ते	அந்த	शङ्किता:	ஸந்தேகமுற்றவர் களாய்
हरियूथपा:	வானரோத்தமர்கள்	न श्रद्धु: एव	நம்பவேண்டில்லை.

ते प्रायमुपविष्टास्तु दृष्ट्वा गृध्रं पुवङ्गमा: । चक्रुर्बुद्धिं तदा रौद्रां सर्वान्नो भक्षयिष्यति ॥ २ ॥

प्रायं	பிராயோபவேசத்தை	न:	நம்
उपविष्टा:	அடைந்துள்ள	सर्वान्	எல்லோரையும்
ते	அந்த	भक्षयिष्यति	பசித்துவிடுமென்ற
पुवङ्गमा:	வானரர்கள்	रौद्रां	குருமான
गृध्रं	கழுதை	बुद्धिं तु	எண்ணத்தையும்
दृष्ट्वा	பார்த்து,	तदा	அப்பொழுது
		चक्रु:	கொண்டார்கள்.

सर्वथा प्रायमासीनान्यदि नो भक्षयिष्यति । कृतकृत्या भविष्याम: क्षिप्रं सिद्धिमितो गता:॥

प्रायं	பிராயோபவேசத்தை	इत:	இதனுடையே
आसीनान्	அடைந்த	क्षिप्रं	சீக்கிரத்தினேயே
न:	நம்மை	कृतकृत्या:	க்ருதார்த்தர்களாய்
सर्वथा	எப்படியும்	सिद्धिं गता:	பேற்றை பெற்றவர் களாய்
भक्षयिष्यति	பசித்துவிடும்;	भविष्याम:	ஆய்வாம்."
यदि	அப்படியானால்		

एतां बुद्धिं ततश्चक्रु: सर्वे ते वानरर्षभा: । अवतार्य गिरे: शृङ्गाद्भ्रमाहाङ्गदस्तदा ॥ ४ ॥

ते	அந்த	तदा	அச்சமயத்தில்
वानरर्षभा:	வானரச்சேஷ்டர்கள்	अङ्गद:	அங்கதன்
सर्वे	எல்லோரும்	गिरे:	மலையின்
एतां	இந்த	शृङ्गात्	சிகரத்தினின்று
बुद्धिं	அறிப்பிராயத்தை	अवतार्य	இறக்கி,
चक्रु:	கொண்டார்கள்.	गृध्रं	கழுதைப்பார்த்து
तत:	அப்படியிருந்தும்	आह	சொன்னான்.

वभूवर्क्षरजो नाम वानरेन्द्रः प्रतापवान् । ममार्यः पार्थिवः पक्षिन्धार्मिकस्तस्य चात्मजौ ॥

पक्षिन्	“பகழியாரே!	धार्मिकः	தர்மகுணமுடையவர்.
वक्षरजः	ரிஷ்ரஜன்	पार्थिवः	ராஜரீகப் பரபுத்வம்
नाम	என்று பெயருடைய	मम	எனக்கு [பெற்றவர்.
वानरेन्द्रः	ஒரு வானரவேந்தர்	आर्यः	குரு.
बभुव	இருந்தார்.	तस्य	அவருக்கு
प्रतापवान्	பிரதாபமுடையவர்.	आत्मजौ च	இரண்டு குமாரர்கள்.

सुग्रीवश्चैव वाली च पुत्रावोघबलावुभौ । लोके विश्रुतकर्माऽभूद्राजा वाली पिता मम ॥६॥

वाली च	“வாலியென்பவரும்	पिता	பிதாவாகிய
सुग्रीवः च	சுகீவரென்பவரும்	वाली	வாலியெனும்
उभौ	இரண்டு	राजा एव	அரசர்தான்
पुत्रौ	குமாரர்கள்.	लोके	உலகத்தில்
ओघबलौ	அனவற்ற பலமுடை யவர்கள்.	विश्रुतकर्मां	பேர்பேரான தொழி லாற்றலுடையவராக
मम	எனது	अभूत्	இருந்தார்.

राजा कृत्स्नस्य जगत इक्ष्वाकूणां महारथः । रामो दाशरथिः श्रीमान्प्रविष्टो दण्डकावनम् ॥
लक्ष्मणेन सह भ्रात्रा वैदेह्या चापि भार्यया । पितुर्निर्देशनिरतो धर्म्यं पन्थानमाश्रितः ॥

दाशरथिः	தசரத குமாரராகிய	पन्थानं	வழியை
रामः	ராமர்	आश्रितः	பற்றியவராய்
कृत्स्नस्य	ஸகல	पितुः	பிதாவின்
जगतः	உலகிற்கும்	निर्देशनिरतः	கட்டினைப்படி நடப்ப வராய்
राजा	அரசர்.		
इक्ष्वाकूणां	இக்ஷ்வாகு வம்சத்த வர்களுடைய	भ्रात्रा	தம்பி
महारथः	பேர்பேரான போர் லிர்.	लक्ष्मणेन सह	லக்ஷ்மணரோடும்
श्रीमान् अपि	ஸ்ரீமானாக இருந்தும்	भार्यया	மனைவி
धर्म्यं	தரும	वैदेह्या च	வைதேகியோடும்
		दण्डकावनं	தண்டகாவனத்திற்கு
		प्रविष्टः	வந்திருந்தார்.

तस्य भार्या जनस्थानाद्रावणेन हता बलात् ॥ ९ ॥

तस्य	அவருடைய	रावणेन	ராவணனால்
भार्या	மனைவி	बलात्	பலாத்காரமாய்
जनस्थानात्	ஜனஸ்தானத்திலி ருந்து	हता	திருடிக்கொண்டு போகப்பட்டாள்.

रामस्य तु पितुर्मित्रं जटायुर्नाम गृधराद् । ददर्श सीतां वैदेहीं ह्रियमाणां विहायसा ॥१०॥

ராமச்ய "ஸ்ரீராமருடைய
பிது: தந்தையின்
மித்ரம் நண்பராகிய
ஜடாயு: ஜடாயு
நாம என்ற
गृधराद् கழுக்கரசர்
विहायसा ஆகாயமார்க்கமாய்

ह्रियमाणां எடுத்துக்கொண்டு
போகப்படுகிற
वैदेहीं விதேகமன்னன் மக
ளான
सीतां சீதையை
तु இந்நிலைமையில்
ददर्श கண்டார்.

रावणं विरथं कृत्वा स्थापयित्वा च मैथिलीम् । परिश्रान्तश्च वृद्धश्च रावणेन हतो रणे ॥

रणे "போரில்
रावणं ராவணனை
विरथं தேரில்லாதவனாக
कृत्वा செய்து,
मैथिलीं च மைதிலியையும்
स्थापयित्वा தைரியப்படுத்தி,

वृद्ध: ஆம்முதியவர்
च அதினுல்
परिश्रान्त: களைப்படைந்திருந்
தார்.
च அப்படி இருந்ததால்
रावणेन ராவணனால்
हत: அடிபுண்டார்.

एवं गृध्रो हतस्तेन रावणेन बलीयसा । संस्कृतश्चापि रामेण गतश्च गतिमुत्तमाम् ॥१२॥

तेन "அந்த
बलीयसा வலிய
रावणेन ராவணனால்
एवं இவ்வாறு
हत: அடியுண்டவர்
गृध्र: अपि கழுக்காயிருந்தும்

रामेण ஸ்ரீராமரால்
संस्कृत: ஸம்ஸ்காரம் செய்யப்
பெற்றவராய்
च च தட்சணமே
उत्तमां நல்ல
गतिं கதியை
गत: அடைந்தார்.

ततो मम पितृव्येण सुग्रीवेण महात्मना । चकार राघवः सख्यं सोऽवधीत्पितरं मम ॥१३॥

राघव: "ஸ்ரீராகவர்
मम எனது
पितृव्येण சிற்றப்பனான
सुग्रीवेण சுக்ரீவனானும்
महात्मना மகாத்மாவோடு
सख्यं சகயத்தை

चकार செய்துகொண்டார்.
तत: அதினுல்
स: அவர்
मम எனது
पितरं பிதாவை
अवधीत् கொண்டார்.

मम पित्रा विरुद्धो हि सुग्रीवः सचिवैः सह । निहत्य वालिनं रामस्ततस्तमभ्यषेचयत् ॥

सुग्रीव: "சுக்ரீவர்
सचिवैः सह மந்திரிமார்களுோடு
கூட

तत: அதினுல்
राम: हि ஸ்ரீராமரோ
वालिनं வாலியை
निहत्य கொன்று,
तं அவருக்கு
अभ्यषेचयत् ராஜ பட்டாபிஷேகம்
செய்துவைத்தார்.

मम எனது
पिता தந்தையால்
विरुद्ध: ஊரைவிட்டுத் தூரத்
தப்பாட்டி நுந்தார்.

स राज्ये स्थापितस्तेन सुग्रीवो वानरेश्वरः । राजा वानरमुख्यानां येन प्रस्थापिता वयम् ॥

येन	“இக்காரணத்தால்	वानरेश्वरः	வானரர்களுக்கு அதிக
सः	அந்த		பணம்
सुग्रीवः	சுகிரீவர்	स्थापितः	நிலைநிறுத்தப்பட்டார்.
वानरमुख्यानां	வானரச்சேஷ்டர்களு	तेन	அவரால்
राज्ये	ராஜ்யத்தில் [டைய	वयं	நாங்கள்
राजा	ஆரசராக	प्रस्थापिताः	அனுப்பப்பட்டோம்.

एवं रामप्रयुक्तास्तु मार्गमाणास्ततस्ततः । वैदेहीं नाधिगच्छामो रात्रौ सूर्यप्रभामिव ॥१६॥

एवं	“இவ்விதம்	वैदेहीं	வைதேகியை
रामप्रयुक्ताः	ஸ்ரீராமருக்காகப் பாடு	रात्रौ	இரவில்
	படுபவர்களாய்	सूर्यप्रभां	சூர்யவெளிச்சத்தை
ततस्ततः	எல்லாவிடங்களிலும்	इव	போல
मार्गमाणाः	தேடுபவர்களாய்	न अधिगच्छामः	கண்டோரில்லை.
तु	ஆகியும்		

ते वयं दण्डकारण्यं विचित्य सुसमाहिताः । अज्ञानात् प्रविष्टाः स्म धरण्यां विवृतं विलम् ॥

ते	“அந்த	विचित्य तु	ஆராய்ந்து தேடியும்,
वयं	நாங்கள்	अज्ञानात्	தெரியாமையால்
सुसमाहिताः	அதிக கவனமுள்ள	धरण्यां	பூமியில்
	வர்களாய்	विवृतं	வாய் திறந்திருந்த
दण्डकारण्यं	தண்டகாரண்யத்தை	विलं	பிலத்தை
		प्रविष्टाः स्म	புகுந்தோம்-

मयस्य मायाविहितं तद्विलं च विचिन्वताम् । व्यतीतस्तत्र नो मासो यो राज्ञा समयः कृतः ॥

मयस्य	“மயனுடைய	नः	எங்களுக்கு
मायाविहितं	மாயையால் செய்பப்	राज्ञा	ஆரசரால்
	பட்ட	समयः	தவணையாக
तत्	அந்த	कृतः	குறிப்பிட்டிருந்த
विलं	பிலத்தை	मासः	ஒருமாதம்
च	முற்றிலும்	यः	எதுவோ அதுவும்
विचिन्वतां	தேடித்திரிந்துகொண்	तत्र	அங்கேயே
	டிருந்த	व्यतीतः	கடக்கப்பட்டது.

ते वयं कपिराजस्य सर्वे वचनकारिणः । कृतां संस्थामतिक्रान्ता भयात्प्रायमुपास्महे ॥

ते	“அந்த	संस्थां	தவணையை
वयं	நாங்கள்	अतिक्रान्ताः	மீறியவர்களாய்
कपिराजस्य	வானர வேந்தனுடைய	सर्वे	எல்லோரும்
वचनकारिणः	வாஸ்களுக்குட்பட்டு	भयात्	பயந்து
	நடப்பவர்கள்.	प्रायं	பிராயோபவேசத்தை
कृतां	குறித்த	उपास्महे	அனுஷ்டிக்கிறோம்.

क्रुद्धे तस्मिन्स्तु काकुत्स्थे सुग्रीवे च सलक्ष्मणे । गतानामपि सर्वेषां तत्र नो नास्ति जीवितम् ॥

தஸ்மிந்	அந்த	गतानां	திரும்பிவந்த
सलक्ष्मणे	ஸலக்ஷ்மணருடனிருக்	नः	எங்கள்
काकुत्स्थे	காகுத்ஸ்தரும், [கிற	सर्वेषां	எல்லோருக்கும்
सुग्रीवे च	சுகரீவரும்	तत्र	அங்கே
क्रुद्धे तु	கோபம்கொண்டிருக்	जीविते अपि	உயிருடனிருத்தல்
	கும்பொழுது	न अस्ति	இராது." [கூட

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये किष्किन्धाकाण्डे सप्तपञ्चाशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 11500

किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकाः 2248

अष्टपञ्चाशः सर्गः—ஐம்பத்தியெட்டாவது ஸர்க்கம் ॥ 58 ॥

लङ्कायां सीतावस्थानप्रदर्शनम्—லங்கையில் ஸீதையிருப்பதைக் காண்பிப்பது.

इत्युक्तः करुणं वाक्यं वानरैस्त्यक्तजीवितैः । सवाण्णो वानरान्गृध्रः प्रत्युवाच महास्वनः ॥

त्यक्तजीवितैः	பிராணனை விட து ணிக்திருக்கிற	उक्तः	சொல்லப்பட்ட
वानरैः	வானரர்களால்	महास्वनः	பெரிய குரலையுடைய
इति	இந்த	गृध्रः	கழுஞ்
करुणं	இரக்கமுண்டாகும்	सवाण्णः	கண்களில் நீர்த்ததும்ப
	படியான	वानरान्	வானரர்களைப்
वाक्यं	சமஸ்காரத்தை		பார்த்து
		प्रत्युवाच	பதில் சொல்லிற்று.

यवीयान्मम स भ्राता जटायुर्नाम वानराः । यमाख्यात हतं युद्धे रावणेन बलीयसा ॥२॥

वानराः	“வானரர்கள் !	जटायुः	ஜடாயுவெனும்
बलीयसा	வலிய	नाम	பெயரையுடைய
रावणेन	ராவணனால்	सः	அவன்
युद्धे	யுத்தத்தில்	मम	எனது
हतं	கொல்லப்பட்டதாக	यवीयान्	இனைய
यं	எவனை	भ्राता	சகோதரன்.
आख्यात	சொன்னீர்களோ		

वृद्धभावादपक्षत्वाच्छृण्वंस्तदपि मर्षये । न हि मे शक्तिरद्यास्ति भ्रातुर्वैरविमोक्षणे ॥ ३ ॥

वृद्धभावात्	“வயதின் முதிமை	हि	எனென்றால்
	யாலும்,	अद्य	இப்பொழுது
अपक्षत्वात्	சிறகின்மைவினாலும்,	भ्रातुः	சகோதரனுடைய
तत्	அதை	वैरविमोक्षणे	பழிக்குப்பழி காங்கு
शृण्वन् अपि	கேட்டவனாக இருக்	मे	எனக்கு [தலில்
	தும்,	शक्तिः	திறமை
मर्षये	பொறுத்திருக்கிறேன்.	न अस्ति	கிடையாது.

पुरा वृत्रवधे वृत्ते स चाहं च जयैषिणौ । आदित्यमुपयातौ स्वो ज्वलन्तं रश्मिमालिनम् ॥

पुरा	முன் ஒருகாலத்தில்	रश्मिमालिनं	கிரணவரிசைகளால்
वृत्रवधे	வீருத்தாகாவதம்		சூழப்பட்டதாய்
वृत्ते	நடந்தபொழுது	ज्वलन्तं	ஜ்வலித்துக்கொண்
सः च	ஆவனும்		டிருந்த
अहं च	நானும்	आदित्यं	ஆதித்யனை
जयैषिणौ	{ ஒருவரை ஒருவர் வெல்ல விரும்பியவர் களாய்	उपयातौ स्वः	கிட்டிப் பறந்து சென் றோம்.

आवृत्याकाशमार्गेण जवेन स्वो गतौ भृशम् । पथ्यं प्राप्ते सवितरि जटायुरवसीदति ॥ ५ ॥

आकाशमार्गेण	ஆகாசமார்க்கமாய்	सवितरि	சூரியன்
भृशं	மிகவும்	पथ्यं	உச்சியை
जवेन	வேகத்தோடு	प्राप्ते	ஆடைந்தபொழுது
आवृत्य	சுற்றிச்சுற்றி,	जटायुः	ஜடாயு
गतौ स्वः	சென்றோம்.	अवसीदति	கிளைப்புற்றான்.

तमहं भ्रातरं दृष्ट्वा सूर्यरश्मिभिरार्दितम् । पक्षाभ्यां छादयामास स्नेहात्परमविह्वलम् ॥ ६ ॥

भ्रातरं	தம்பிரான	दृष्ट्वा	கண்டு,
सं	ஆவனை	अहं	நான்
सूर्यरश्मिभिः	சூரியகிரணங்களால்	स्नेहात्	அன்பினால்
आर्दितं	களைப்புற்றவனாகவும்,	पक्षाभ्यां	இரண்டு சிறகுகளினால்,
परमविह्वलं	மிகக் மெய்மறந்தவனாகவும்,	छादयामास	மறைத்தேன்.

निर्दग्धपक्षः पतितो विन्ध्येऽस्मिन् वानरोत्तमाः । अहस्मिन्वसन्भ्रातुः प्रवृत्तिं नोपलक्षये ॥

वानरोत्तमाः	"வானரோத்தமர் களே !	अहं	நான்
अस्मिन्	இந்த	अस्मिन्	இதில்
विन्ध्ये	விந்தியமலையில்	वसन्	காலம்கழிப்பவனாய்
निर्दग्धपक्षः	சிறகெரிந்தவனாய்	भ्रातुः	தம்பிரின்
पतितः	விழுந்தவனானேன்.	प्रवृत्तिं	செய்தி ஒன்றையும்
		न उपलक्षये	அறியேன்."

जटायुषस्त्वेवमुक्तो भ्रात्रा संपातिना तदा । युवराजो महाप्राज्ञः प्रत्युवाचाङ्गदस्तदा ॥ ८ ॥

जटायुषः	ஜடாயுஷின்	उक्तः	சொல்லப்பட்ட
भ्रात्रा	பிராதாவான்	महाप्राज्ञः तु	பேரறிவுடையவனும்,
संपातिना	ஸம்பாதிநாய்	युवराजः	இளவரசனுமான
तदा	அப்பொழுது	अङ्गदः	அங்கதன்
एवं	பேற்சொல்லிய வண்ணம்	तदा	அப்பொழுது
		प्रत्युवाच	பதிலாக உரைத்தான்.

जटायुषो यदि भ्राता श्रुतं ते गदितं मया । आख्याहि यदि जानासि निलयं तस्य रक्षसः ॥

ते	“உமக்கு	भ्राता यदि	பிரதாவாக இருப்ப
मया	என்னால்	तस्य	அந்த [தால்,
गदितं	சொல்லப்பட்டது,	रक्षसः	ராசுதஸனுடைய
श्रुतं	கேட்டறிந்துகொள்	निलयं	இருப்பிடத்தை
	ளப்பட்டது.	जानासि यदि	அறிவிர் ஆகில்,
जटायुषः	ஜடாயுவுக்கு	आख्याहि	சொல்லும்.

अदीर्घदर्शिनं तं वा रावणं राक्षसेश्वरम् । अन्तिके यदि वा दूरे यदि जानासि शंस नः ॥

अन्तिके वा	“சமீபத்திலோ,	रावणं	ராவணனை
दूरे यदि	அல்லது தூரத்திலோ	जानासि	அறிவிர்
अदीर्घदर्शिनं	தீர்க்காமலோசனையில்	यदि	ஆகில்,
	லாத	नः	எங்களுக்கு
राक्षसेश्वरं	ராசுதஸாதிபனாகிய	शंस	சொல்லும்.
तं	அந்த	वा	அறிய விரும்புகிறோம்.

ततोऽब्रवीन्महातेजा ज्येष्ठो भ्राता जटायुषः । आत्मानुरूपं वचनं वानरान् सम्प्रहर्षयन् ॥

ततः	இதன்மேல்,	सम्प्रहर्षयन्	மகிழ்விப்பவராய்
महातेजाः	மிக்கத்திறமையுடைய	आत्मानुरूपं	தனது கீர்த்திக்கனு
जटायुषः	ஜடாயுவின்		குணமான
ज्येष्ठः भ्राता	தமயன்,	वचनं	கொல்லை
वानरान्	வானரர்களை	अब्रवीत्	சொன்னார்.

निर्दग्धपक्षो गृध्रोऽहं हीनवीर्यः पुवङ्गमाः । बाष्पात्रेण तु रामस्य करिष्ये साह्यमुत्तमम् ॥

पुवङ्गमाः	“வானரர்கள் !	रामस्य	ராமருக்கு
अहं	நான்	उत्तमं	பெரிய
निर्दग्धपक्षः	சிறகெரிந்த	साह्यं	உதவியை
गृध्रः	கழுஞ்	बाष्पात्रेण	வாக்குமாத்திரத்தினு
हीनवीर्यः	வலி குன்றியவன்.		லேயே
तु	இப்படியிருப்பதால்	करिष्ये	செய்கின்றேன்.

जानामि वारुणांलोकान्विष्णोस्त्रैविक्रमानपि । देवासुरविमर्शान् च ह्यमृतस्यापि मन्थनम् ॥१३॥

लोकान्	“உலகங்களையும்,	देवासुरविमर्शान् च	தேவாஸுரயுத்தங்
वारुणान् अपि	நீர் மூடினவைகளையும்,		களையும்,
विष्णोः	திருமாவின்	अमृतस्य	அமுதத்திற்கு
	திருவிக்கரமாவதார	मन्थनं अपि	கடைந்ததையும்
त्रैविक्रमान्	{ மூன்று அடிவர்ப்பு	हि	உன்னடிக
	களையும்,	जानामि	அறிவேன்.

रामस्य यदिदं कार्यं कर्तव्यं प्रथमं मया । जरयाऽपहृतं तेजः प्राणाश्च शिथिला मम ॥१४॥

जरया "முப்பிஞ்சுல்"
मम "எனது"
तेजः "வலிமை"
अपहृतं "குன்றியதானது."
प्राणाः च "நிராணைகளும்"
शिथिलाः "செறுகின்றன."
यत् "இக்காரணத்தால்"

रामस्य "ஸ்ரீராமருடைய"
इदं "இந்த"
कार्यं "காரியம்"
मया "என்னால்"
प्रथमं "உடனே"
कर्तव्यम् "செய்யப்படவேண்டி."
யது.

तरुणी रूपसम्पन्ना सर्वाभरणभूषिता । हियमाणा मया दृष्टा रावणेन दुरात्मना ॥ १५ ॥
क्रोशन्ती राम रामेति लक्ष्मणेति च भामिनी । भूषणान्यपविध्यन्ती गात्राणि च विधून्वती ॥

राम राम "ஓ ராம ராம,"
इति च "என்றும்"
लक्ष्मण "லக்ஷ்மணு"
इति "என்றும்"
क्रोशन्ती "சதறுபவனும்"

सर्वाभरणभूषिता { "எல்லா ஆபரணங்களாலும் ஆலங்கரிக்கப்பட்டவளுமான"
रूपसम्पन्ना "ரூபஸம்பன்னையவளும்"
तरुणी "தீளமையையுடைய"

भामिनी "பெண்ணைக்கொள்"
दुरात्मना "தூராத்மாவான"
रावणेन "ராவணனால்,"
हियमाणा "தூக்கிக்கொண்டுபோ"
कपपट्टवनायुम् "கப்பட்டவனாயும்"

गात्राणि च "அங்கங்களை"
विधून्वती "தறிக்கொண்டு"
भूषणानि "ஆபரணங்களை"
अपविध्यन्ती "கழற்றி எறிபவளாயும்"
मया "என்னால்"
दृष्टा "காணப்பட்டாள்."

सूर्यप्रभेव शैलाग्रे तस्याः कौशेयमुत्तमम् । असिते राक्षसे भाति यथा वा तडिदम्बुदे ॥

तस्याः "அவளுடைய"
उत्तमं "சிறந்த"
कौशेयं "கோசுகப்பட்டிரு"
असिते "கரிய"
राक्षसे "ராக்ஷஸன்பேரில்"
शैलाग्रे "மலைமீதுச்சுவில்"

सूर्यप्रभा इव "சூரியகாந்தியோ"
वा "அல்லது"
अम्बुदे "மேகத்தில்"
तडिद् यथा "மின்னலோ வெனும்"
भाति "விளங்கிற்று."

तां तु सीतामहं मन्ये रामस्य परिकीर्तनात् । श्रूयतां मे कथयतो निलयं तस्य रक्षसः ॥

रामस्य "ஸ்ரீராமருடைய"
परिकीर्तनात् "பெயரைச் சொன்ன"
பையால்

तां तु "அவளைத்தான்"
सीतां "சிதாதெனியென்று"
अहं "நான்"
मन्ये "எண்ணுகிறேன்."

तस्य "அந்த"
रक्षसः "ராக்ஷஸனின்"
निलयं "இருப்பிடம்"
कथयतो "சொல்லுகிற"
मे "என்னிடத்தினின்று"
श्रूयताम् { "செவிகொடுத்துக்"
கேட்டுக்கொள்ளப்"
பாட்டும."

पुत्रो विश्रवसः साक्षाद्भ्राता वैश्रवणस्य च । अध्यास्ते नगरीं लङ्कां रावणो नाम राक्षसः ॥

विश्रवसः	"விச்ராவஸின்	நாம	என்னும் பெயரை
साक्षात्	ஸாக்ஷாத்		யுடைய
पुत्रः	புத்தல்வன் ;	राक्षसः च	அரக்கன்.
वैश्रवणस्य	குபேரனுக்கு	लङ्कां	லங்கை என்ற
भ्राता	ப்ராதா.	नगरीं	பட்டணத்தை
रावणः	ராவணன்	अध्यास्ते	ஆண்டுவருகிறான்.

इतो द्वीपे समुद्रस्य संपूर्णे शतयोजने । तस्मिन्लङ्कापुरी रम्या निर्मिता विश्वकर्मणा ॥२०॥

जाम्बूनदमयैर्द्वारैश्चित्रैः काञ्चनवेदिकैः । प्रासादैर्हेमवर्णैश्च महद्भिः सुसमा कृता ॥

प्राकारेणार्कवर्णेन महता सुसमावृता ॥ २१ ॥

इतः	"இக்கிருந்து	हेमवर्णैः	தக்கரிதமான
सम्पूर्णं	பூர்ணமான	प्रासादैः च	உப்பரிகைகளாலும்,
शतयोजने	நூறுயோசனையுள்ள	सुसमा कृता	செம்மையாய் அமைக்கப்பெற்றதும்,
समुद्रस्य	சமுத்திரத்தின் [தும்		
तस्मिन्	அந்த	अर्कवर्णेन	சூரிய ஒளியுடைய
द्वीपे	தீவில்	महता	பெரிய
विश्वकर्मणा	விசுவகர்மாவினால்	प्राकारेण	மதிலால்
महद्भिः	பெரிய	सुसमावृता	முற்றிலும் சூழப்பட்டதுமான்
जाम्बूनदमयैः	பொன்மயமான		
द्वारैः	வராகில்களாலும்,	रम्या	அழகிய
चित्रैः	அழகிய	लङ्का पुरी	இலங்கை நகரம்
काञ्चनवेदिकैः	பொன்னால் செய்த வேதிகைகளாலும்,	निर्मिता	செய்யப்பட்டது.

तस्यां वसति वैदेही दीना कौशेयवासिनी । रावणान्तःपुरे रुद्धा राक्षसीभिः सुरक्षिता ॥

कौशेयवासिनी	"கோசுகப்பட்டுத்திய	रुद्धा	காவலில் வைக்கப்
वैदेही	வைதேகியார்		பட்டவராய்
दीना	மனவேக்கங்கொண்ட	राक्षसीभिः	ராக்கடிகளால்
तस्यां	அதில் [வராய்	सुरक्षिता	காவலுக்கப்பட்டவராய்
रावणान्तःपुरे	ராவணனுடைய அந்தப்புரத்தில்	वसति	இருக்கிறாள்.

जनकस्यात्मजां राज्ञस्तत्र द्रक्ष्यथ मैथिलीम् । लङ्कायामथ गुप्तायां सागरेण समन्ततः ॥

समन्ततः	"எல்லாப்பக்கங்களிலும்	जनकस्य	ஜனக
		राज्ञः	ராஜரின்
सागरेण	கடலால்	आत्मजां	புத்திரியாகிய
गुप्तायां	சூழப்பட்ட	मैथिली	மைதிலியாரை
तत्र	அந்த	अथ	அப்பொழுது
लङ्कायां	இலங்கையில்	द्रक्ष्यथ	காணுங்கள்.

संप्राप्य सागरस्यान्तं संपूर्णं शतयोजनम् । आसाद्य दक्षिणं तीरं ततो द्रक्ष्यथ रावणम् ॥

सागरस्यान्तं	“சமுத்திரக்கரையைய	तीरं	நீர்த்தரை
संप्राप्य	அடைந்து,	आसाद्य	அடைந்து,
संपूर्णं	பூர்த்தியாவ	ततः	அவ்விடத்தில்
शतयोजनं	நூறுயோஜனையுள்ள	रावणं	ராவணனை
दक्षिणं	தென்	द्रक्ष्यथ	காணுங்கள்.

तत्रैव त्वरिताः क्षिप्रं विक्रमध्वं पुवङ्गमाः । ज्ञानेन खलु पश्यामि दृष्ट्वा प्रत्यागमिष्यथ ॥

पुवङ्गमाः	“வரனார்க்கான் !	खलु	நிச்சயமாய்,
त्वरिताः	வேகமுடையவர்க	दृष्ट्वा	பார்த்துவிட்டு,
तत्र एव	அங்கேயே [என்த]	प्रत्यागमिष्यथ	திரும்புவருவீர்கள்.
क्षिप्रं	உடனே	ज्ञानेन	ஞானத்தினால்
विक्रमध्वं	தாண்டுகள்.	पश्यामि	காண்கின்றேன்.

आद्यः पन्थाः कुलिङ्गानां ये चान्ये धान्यजीविनः । द्वितीयो बलिभोजानां ये च वृक्षफलाशिनः ॥

कुलिङ्गानां	“ஊர்க்குருவிகளுக்கு	बलिभोजानां	காக்கைகளுக்கு
आद्यः	முதலாவது	द्वितीयः	இரண்டாவது
पन्थाः	பறப்பின் எல்லை.	ये च	எவைகளோ
अन्ये	சாதாரணங்களான		அவைகள்
ये च	எவைகளோ		
	அவைகள்		
धान्यजीविनः	தானியங்களை உண்டு	वृक्षफलाशिनः	விருகட்களின் பழங்
	பிழைப்பவைகள்.		களை உண்கிறவைகள்.

भासास्तृतीयं गच्छन्ति क्रौञ्चाश्च कुररैः सह । श्येनाश्चतुर्थं गच्छन्ति गृध्रा गच्छन्ति पञ्चमम् ॥

कुररैः सह	பின்குத்திப்பறவைக	श्येनाः	பருந்துகள்
	ளோடுகூடிய	चतुर्थं	நான்காவதை
क्रौञ्चाः च	க்ரௌஞ்சக்களும்,	गच्छन्ति	அடைகின்றன.
भासाः च	பாசாவிகளும்	गृध्राः	கழுஞ்சுரங்கள்
तृतीयं	மூன்றாவதை	पञ्चमं	ஐந்தாவதை
गच्छन्ति	அடைகின்றன.	गच्छन्ति	அடைகின்றன.

बलवीर्योपपन्नानां रूपयौवनशालिनाम् । षष्ठस्तु पन्था हंसानां वैनतेयगतिः परा ॥

वैनतेयाश्च नो जन्म सर्वेषां वानरर्षभाः ॥ २८ ॥

बलवीर्योपपन्नानां	வலையும் வீரமு	वैनतेयगतिः	{ வினதையின் புதல்வர்
	முடைய		{ களின் போக்கின்
रूपयौवनशालिनां	அழகும் இளமையும்		{ எல்லை
	பொருந்திய	परा	எல்லாவற்றிலும் மே
हंसानां तु	அன்னங்களுக்குத்	नः	எங்கள் [லானது.
षष्ठः	ஆறாவது [தான்	सर्वेषां	எல்லோருக்கும்
पन्थाः	பறப்பின் எல்லை.	वैनतेयान् च	வினதையின் புதல்வ
वानरर्षभाः	வானரோத்தமர்களே !	जन्म	தன்மம், [ரிடமிருந்தே

गर्हितं तु कृतं कर्म येन स्म पिशिताशिना । प्रतीकार्यं च मे तस्य वैरं भ्रातुः कृतं भवेत् ॥

विशिताशिना	"மீமிசத்தனத்தினை ன்றவனால்	प्रतीकार्यं तु	பிரதிகூலம் செய்யத்
கூதம்	செய்யப்பட்ட	च	அதனால் [தக்கதே,
कर्म	காரியம்	मे	எனது
गर्हितं स्म	நிந்திக்கத்தக்கது.	भ्रातुः	பிரதானின்
येन	அக்காரணத்தால்	वैरं	பழிக்குப்பழி
तस्य	அவனுக்கு	कृतं	செய்யப்பட்டதாக
		भवेत्	ஆகும்.

इहस्थोऽहं प्रपश्यामि रावणं जानकीं तथा । अस्माकमपि सौपर्णं दिव्यं चक्षुर्वलं तथा ॥

अहं	"நான்	सौपर्णं	காதுடனுக்குள்ள
इहस्थः	இங்கிருந்துகொண்டே	दिव्यं	தீவ்யமான
रावणं	ராவணனையும்	चक्षुः	கண்பார்வையும்
तथा	ஆப்படியே	वलं	பலமும்
जानकीं	ஜானகியாரையும்	तथा	அந்தப்பிரகாரமே
प्रपश्यामि	காண்கின்றேன்.	अस्माकं अपि	எங்களுக்கும்.

तस्मादाहारवीर्येण निसर्गेण च वानराः । आयोजनशतात्साम्राट् पश्याम नित्यशः ॥३१॥

वानराः	"வானரர்களா !	नित्यशः	எப்பொழுதும்
तस्मात्	அக்காரணத்தால்	आयोजनशतात्	நூறு யோஜனைவரை
आहारवीर्येण	உணவின் வலியாலும்		யில்
निसर्गेण च	இயற்கையாலும்	साम्राट्	இருக்குமிடத்தில்
वयं	நாங்கள்	पश्याम	காண்போம். [உன்று

अस्माकं विहिता वृत्तिर्निसर्गेण च दूरतः । विहिता पादमूले तु वृत्तिश्चरणयोधिनाम् ॥

निसर्गेण	"இயற்கையால்	चरणयोधिनां	கோழிகளுக்கு
अस्माकं	எங்களுக்கு	वृत्तिः	இரைதேடல்
वृत्तिः	இரைதேடல்	पादमूले तु	காஷ்டியினையே
दूरतः च	தூரத்திலேயே	विहिता	எத்படுத்தப்பட்டிருக்
विहिता	ஏற்படுத்தப்பட்டிருக் கிறது.		கிறது.

उपायो दृश्यतां कश्चिल्लङ्घने लवणाम्भसः

लवणाम्भसः	"உப்புக்கடலின்
लङ्घने	தாண்டுகளில்
कश्चित्	ஒரு

अभिगम्य तु वैदेहीं समृद्धार्था भविष्य

वैदेहीं	"வைதேகியாரை
अभिगम्य	கண்டு

॥ ३३ ॥

उपायः	சூட்சு
दृश्यताम्	கண்டுகொள்ளப்பட் டும்.

॥ ३४ ॥

समृद्धार्थाः तु	காரியசுத்திபெற்றவர் களாகவே
भविष्य	ஆவீர்கள்.

समुद्रं नेतुमिच्छामि भवद्भिर्वरुणालयम् । प्रदास्याम्युदकं भ्रातुः स्वर्गतस्य महात्मनः ॥

वरुणालयं	“ஜலத்திற்கிருப்பிட மான	इच्छामि	வேண்டுகிறேன்.
समुद्रं	சமுத்திரத்திற்கு	स्वर्गतस्य	சுவர்க்கமடைந்த
भवद्भिः	உங்களால்	महात्मनः	மகாத்மாவான
नेतुं	எடுத்துக்கொண்டு	भ्रातुः	சகோதரனுக்கு
	போகப்பட	उदकं प्रदास्यामि	தர்ப்பணம் செய்கிறேன்”.

ततो नीत्वा तु तं देशं तीरे नदनदीपतेः । निर्दग्धपक्षं संपाति वानराः सुमहौजसः ॥३६॥
पुनः प्रत्यानयित्वा च तं देशं पतगेश्वरम् । बभूवुर्वानरा हृष्टाः प्रवृत्तिमुपलभ्य ते ॥३७॥

सुमहौजसः	மிக்க பலமுடைய	तं	அந்த
वानराः	வானரர்கள்	पतगेश्वरं	பறவையரசை
नदनदीपतेः	சமுத்திரத்தின்	पुनः	மீளவும்
तीरे	திருத்தில்	देशं	இருப்பிடத்திற்கு
तं,	அந்த,	प्रत्यानयित्वा	திருப்பிக்கொண்டு வந்து,
निर्दग्धपक्षं	சிறகெரிந்த	प्रवृत्तिं तु	தற்கால சமாசராத் தையும்
संपाति	சம்பாதின	उपलभ्य	கேட்டறிந்துகொண்டு,
ततः	அங்கிருந்து	च	அதனால்
देशं	குறிப்பிட்டவிடத்	हृष्टाः	மிக சந்தோஷமடைந் தவர்களாய்
नीत्वा	கொண்டுபோய்திருந்து	बभूवुः	ஆனார்கள்.
ते	அந்த		
वानराः	வானரர்கள்		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

किष्किन्धाकाण्डे अष्टपञ्चाशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 11537

किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकाः 2285

एकोनपष्ठितमः सर्गः—ஐம்பத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம் ॥ ५९ ॥

सुपाश्व्वचनानुवादः—ஸுபார்கவன் சொன்னதை சொல்லது.

ततस्तदमृतास्वादं गृधराजेन भाषितम् । निशम्य मुदिता हृष्टास्ते वचः पुवगर्षभाः ॥१॥

ततः	அங்கு	तन्	அந்த
ते	அந்த	वचः	வார்த்தையை
पुवगर्षभाः	வானர வீரர்கள்	निशम्य	கேட்டு,
गृधराजेन	கழுக்காசரால்	मुदिताः	சந்தோஷமடைந்த வர்களாய்
भाषितं	சொல்லப்பட்ட	हृष्टाः	மயிர்கூச்ச மடைந்தார்கள்.
अमृतास्वादं	அமிருதம்பேல்		

இனிய

जाम्बवान्वानरश्रेष्ठः सह सर्वैः पुवङ्गमैः । भूतलात्सहसोत्पत्य गृधराजं तमब्रवीत् ॥ २ ॥

வானரேஷ்ட:	வானரர்களுக்கும் தலைமையான	भूतलात्	பூமியிலிருந்து
जाम्बवान्	ஜாம்பவந்தர்	सहसा	திடீரென்று
सर्वैः	எல்லா	उत्पत्य	எழுப்பி,
पुवङ्गमैः	வானரர்களை	तं	அந்த
सह	கூட	गृधराजं	கழுக்கரசைப்பார்த்து
		अब्रवीत्	மீளவும் கேட்டார்.

क सीता केन वा दृष्टा को वा हरति मैथिलीम् । तदाख्यातु भवान्सर्वं गतिर्भव वनौकसाम् ॥

सीता	“சீதாதேவியார்	तत्	அந்த
क	எக்டே	सर्वं	எல்லாவற்றையும்
केन वा	எவனால்	भवान्	நீர்
दृष्टा	காணப்பட்டாரா?	आख्यातु	சொல்லவேண்டும்.
मैथिली	மேதிலியாரை	वनौकसां	வானரர்களுக்கு
कः वा	எவன்தான்	गतिः	ரசந்தராக
हरति	எடுத்துப்போனான்?	भव	ஆகுவிர்.

को दाशरथिबाणानां वज्रवेगनिपातिनाम् । स्वयं लक्ष्मणमुक्तानां न चिन्तयति विक्रमम् ॥

वज्रवेगनिपातिनां	“வஜ்ரவேகம்போல் வேகமாய் விழுகின்ற,	दाशरथिबाणानां	தாசரதி பாணங்களின்
स्वयं	பிரயாசையின்றி	विक्रमं	வலையை
लक्ष्मणमुक्तानां	லக்ஷ்மணரால் விடப்பட்ட,	कः	எவன்
		चिन्तयति न	{ எத்தன்மையான தென்று அறியாதி ருப்பான் ? ”

स हरीन्प्रीतिसंयुक्तान्सीताश्रुतिसमाहितान् । पुनराश्वासयन्प्रीत इदं वचनमब्रवीत् ॥ ५ ॥

सः	அவர்	हरीन्	வானரர்களை
प्रीतः	சந்தோஷமுற்றவராய்	आश्वासयन्	நம்பிக்கையுண்டாகும் படி செய்பவராய்
प्रीतिसंयुक्तन्	ஆன்போடுகூடிய	पुनः	மறுபடியும்
सीताश्रुति- } समाहितान् }	சீதையின் செய்தி யைக் கேட்க ஒன்று கூடியவர்களான	इदं वचनं	இந்த மொழியை
		अब्रवीत्	சொன்னார்.

श्रूयतामिह वैदेह्या यथा मे हरणं श्रुतम् । येन चापि ममाख्यातं यत्र चायतलोचना ॥

वैदेह्याः	“வைதேதேவியாரின்	यत् च	எக்கிருக்கிறான்
हरणं	நூக்கிக்கொண்டுபோ	येन	எவனால் [என்றதும்,
मम	எனக்கு [குதல்	मे	எனக்கு
यथा	எப்படி	आख्यातं अपि	சொல்லப்பட்டதென் பதும்
श्रुतं च	தெரிவிக்கப்பட்ட தென்றதும்	इह च	இப்பொழுதே
आयतलोचना	மெடுங்கண்ணான்	श्रूयताम्	கேட்கப்பட்டதும்.

अहमस्मिन्निरौ दुर्गे बहुयोजनमायते । चिरान्निपतितो वृद्धः क्षीणप्राणपराक्रमः ॥ ७ ॥

அஹ்	“நான்	आयते	நீண்ட
वृद्धः	மூப்படைந்தவனாய்	दुर्गे	புகவரிய
क्षीणप्राणपराक्रमः	உயிரும் வலியும் குன்	गिरौ	மலைமீல்
अस्मिन्	இந்த [றியவனாய்	चिरात्	நெடுநாளாய்
बहुयोजनं	அனேக யோஜனை	निपतितः	விழிந்து கிடக்கிறேன்.
	தூரம்		

तं मामेवं गतं पुत्रः सुपार्श्वो नाम नामतः । आहारेण यथाकालं विभर्ति पततां वरः ॥ ८ ॥

एवं	“இவ்வித	नाम	என்னும்
गतं	கதியடைந்த	नामतः	பெயரையுடைய
तं मां	அந்த என்னை	पुत्रः	புத்திரன்
पततां	பறவைகளுக்கும்	यथाकालं	காலந்தப்பாது
वरः	சிறந்த	आहारेण	ஆகாரங்கொண்டு
सुपार्श्वः	ஸுபார்ச்வன்	विभर्ति	போஷிக்கிறான்.

तीक्ष्णकामास्तु गन्धर्वास्तीक्ष्णकोपा भुजङ्गमाः । मृगाणां तु भयं तीक्ष्णं ततस्तीक्ष्णक्षुधा वयम् ॥

गन्धर्वाः	“கந்தர்வர்கள்	भयं तु	பயம் தான்
तीक्ष्णकामाः	தீக்ஷணமான காம	तीक्ष्णं	தீக்ஷணமானது.
	முடையவர்கள்.	वयं	நாம்கள்
भुजङ्गमाः	நாகர்கள்	ततः	அதைக்கொட்டினும்
तीक्ष्णकोपाः	தீக்ஷணமான கோப	तीक्ष्णक्षुधाः	தீக்ஷணப்பசியுடைய
	முடையவர்கள்.		வர்கள்.
मृगाणां तु	மாண்களுக்கோ		

स कदाचित्क्षुधार्तस्य मम चाहारकाङ्क्षिणः । गतसूर्येऽहनि प्राप्तो मम पुत्रो ह्यनामिषः ॥

कदाचित्	“ஒருநாள்	पुत्रः	புதல்வன்
क्षुधार्तस्य	பசியால் வருந்தியும்	गतसूर्ये अहनि	சூரியர் ஸ்தமனவேளை
आहारकाङ्क्षिणः	உணவை எதிர்பார்த்து	मम च	எனக்கே [யில்
	துமிருந்த	अनामिषः हि	இறைச்சியில்லாதவ
मम	என்னுடைய		அகவே
सः	அந்த	प्राप्तः	வந்துசேர்ந்தான்.

स मया वृद्धभावाच्च कोपाच्च परिभर्त्सितः । क्षुत्पिपासापरीतेन कुमारः पततां वरः ॥ ११ ॥

पततां	“பறவைகளில்	मया	என்னால்
वरः	சிறந்த	वृद्धभावात् च	மூப்பினாலும்,
सः	அந்த	कोपात् च	கோபத்தினாலும்
कुमारः	குமாரன்	परिभर्त्सितः	கடிந்து பேசப்பட்ட
क्षुत्पिपासापरीतेन	பசிதாகக்கனால்		டான்.
	வருந்திய		

स मामाहारसंरोधात्पीडितं प्रीतिवर्धनः । अनुमान्य यथातत्त्वमिदं वचनमब्रवीत् ॥ १२ ॥

प्रीतिवर्धनः	“அன்பை விரும்பி செய்யும்	मां	என்னை
सः	அவன்	अनुमान्य	பொருதிக்கேட்டு,
आहारसंरोधात्	ஆகாரம் கிடாமை மால்	इदं	இந்த
पीडितं	வருந்தும்	वचनं	விஷயத்தை
		यथातत्त्वं	நடந்தபடியே
		अब्रवीत्	சொன்னான்.

अहं तात यथाकालमामिषार्थी स्वमाप्नुतः । महेन्द्रस्य गिरेर्द्वारमावृत्य च समास्थितः ॥ १३ ॥

तात	“ஐயா!	आप्नुतः	கிப்டயவனுப்
अहं	நான்	महेन्द्रस्य	மகேந்திர
आमिषार्थी	இரைதேட	गिरेः	மலையில்
यथाकालं च	சரியான காலத்தி லேயே	द्वारं	வழியை
स्वं	ஆகாயத்தை	आवृत्य	மறைத்துக்கொண்டு,
		समास्थितः	நின்றேன்.

तत्र सत्त्वसहस्राणां सागरान्तरचारिणाम् । पन्थानमेकोऽध्यवसं संनिरोद्धुमवाङ्मुखः ॥

सागरान्तरचारिणां	“சமுத்திரமத்தியில் சஞ்சரிக்கும்	एकः	தனியாய்
सत्त्वसहस्राणां	பல ஆந்துக்களின்	अवाङ्मुखः	துணிகரமாய்
पन्थानं	வழியை	सन्निरोद्धुं	தடுக்க
तत्र	அங்கு	अध्यवसम्	நான் எண்ணங்கொ ண்டிருந்தேன்.

तत्र कश्चिन्मया दृष्टः सूर्योदयसमप्रभाम् । स्त्रियमादाय गच्छन्वै भिक्षाञ्जनचयोपमः ॥ १५ ॥

तत्र	“அப்பொழுது	गच्छन् वै	போய்க்கொண்டிருக்கிற
सूर्योदयसमप्रभां	{ உதிக்கிற சூரியகாந்தி க்கொப்பான ஒளி மையுடைய	भिक्षाञ्जनचयोपमः	பிரந்த மைமலையை கிசுந்த கரியனா
स्त्रियं	ஒரு பெண்ணை	कश्चित्	ஒருவன்
आदाय	எடுத்துக்கொண்டு,	मया	என்னால்
		दृष्टः	காணப்பட்டான்.

सोऽहमभ्यवहारार्थं तौ दृष्ट्वा कृतनिश्चयः । तेन साम्ना विनीतेन पन्थानमभियाचितः ॥

तौ	“அவர்களை	तेन	அவனால்
दृष्ट्वा	பார்த்து,	साम्ना	தெரிக்கேட்டுக்கொ
अभ्यवहारार्थं	உணவுக்குதவுமென்று		ள் ஒருதலால்
कृतनिश्चयः	தீர்மானித்திருந்த	पन्थानं	வழியை
सः	அந்த	अभियाचितः	கிறும்படி பிரார்த்திக் கப்பட்டேன்.
अहं	நான்		
विनीतेन	வணக்கத்தோடு		

न हि सामोपपन्नानां प्रहर्ता विद्यते कचित् । नीचेष्वपि जनः कश्चित्किमद्ग वत मद्विधः ॥

सामोपपन्नानां	“ஸாமோபபயத்ததைக் கைக்கொண்டவர் களுக்கு னிரோதியாய் வதை செப்பவன்	कश्चित् जनः	ஒருவனாவது
प्रहर्ता		कचित्	எங்கேயும்
नीचेषु अपि		विद्यते न हि	இல்லை அன்றோ.
		मद्विधः	என் போன்றவன்
		किमद्ग	கேட்கவேண்டுமோ?
		वतः	ஐயோ !

स यातस्तेजसा व्योम संक्षिपन्निव वेगितः । अथाहं स्वचरैर्भूतैरभिगम्य सभाजितः ॥१८॥

सः	“ஆவன்	यातः	சென்றான்.
तेजसा	ஆற்றலினால்	स्वचरैः	ஆகாசசஞ்சாரிகளான
व्योम	ஆகாயத்தை	भूतैः	வலித்தர்களால்,
अभिगम्य	அடைந்து,	अहं	நான்
संक्षिपन् इव	சுருக்கி விடுவான்	अथ	இப்பொழுது
	போல்	सभाजितः	மிகவும் கொண்டாடப் பட்டேன்.
वेगितः	அதிவேகமாய்		

दिष्ट्या जीवति सीतेति ह्यब्रुवन्मां महर्षयः । कथंचित्सकलत्रोऽसौ गतस्ते स्वस्त्यसंशयम् ॥

मां	“என்னைப்பார்த்து	असौ हि	ஆவனும்
महर्षयः	மகரிஷிகள்	कथंचित्	தப்பித்துக்கொண்டு
दिष्ट्या	“நல்லகாலத்தால்	गतः	சென்றான்.
सीता	சித்தாதேவியார்	ते	உனக்கு
जीवति	பிழைத்திருக்கிறாள்.	स्वस्ति	மங்களம்
	காப்பாற்றவேண்டிய	असंशयं	சந்தேகமேயில்லை”
सकलसः	{ தான் பொருளைக் கைக்கொண்ட	इति, अब्रुवन्	என்று சொன்னார்கள்.

एवमुक्तस्ततोऽहं तैः सिद्धैः परमशोभनैः

॥ २० ॥

परमशोभनैः	“மிக மங்களகரமான	अहं	நான்
तैः	அந்த	ततः	மீளவும்
सिद्धैः	சித்தர்களால்	एवं	பின்வருமாறு
		उक्तः	சொல்லப்பட்டேன்.

स च मे रावणो राजा रक्षसां प्रतिवेदितः । हरन्दाशरथेर्भायां रामस्य जनकात्मजाम् ॥

भ्रष्टाभरणकौशेयां शोकवेगपराजिताम् । रामलक्ष्मणयोर्नाम क्रोशन्ती मुक्तमूर्धजाम् ॥२२॥

मुक्तमूर्धजां	“தலைமலிர் அழிந்து தவளையும்,	भ्रष्टाभरणकौशेयां	{ கழுவிவிழும் ஆபா ணத்தையும், வஸ்தி ரத்தையுமுடையவ ளையும்,
शोकवेगपराजितां	{ துக்கத்தின் வேகத் தால் திணைப்புண் வளையும்,	रामलक्ष्मणयोः	{ ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்க ளின்

नाम	காமக்களை தோ	सः च	ஆவான் தான்
कोशन्ती	கதறுகிறவளாயும்,	रक्षसां	ராசநஸர்களுக்கு
जनकात्मजां	ஜனகரின் மகளுடைய	राजा	ஆரசனான
दाशरथेः	தசரதபுத்திரரான	रावणः	ராவணன் "என்று
रामस्य	ஸ்ரீராமருடைய	मे	எனக்கு
भार्या	பத்தியை	प्रतिवेदिनः	தெரிவிக்கப்பட்டது.
हरन्	திருடிக்கொண்டு போகிற		

एष कालात्ययस्तावदिति कालविदां वरः । एतमर्थं समग्रं मे सुपार्थः प्रत्यवेदयत् ॥२३॥

एषः	"இதுதான்	सुपार्थः	ஸுபார்சுவன்
कालात्ययः तावत्	காலதாமதம்"	एतं	இந்த
इति	என்று	अर्थ	விஷயத்தை
कालविदां	காலமறிந்தவர்களுள்	समग्रं	ஆகியோடந்தமாக
वरः	சிறந்த	मे	எனக்கு
		प्रत्यवेदयत्	தெரிவித்தான்.

तच्छ्रुत्वाऽपि हि मे बुद्धिर्नासीत्काचित्पराक्रमे । अपक्षो हि कथं पक्षी कर्म किंचिदुपक्रमे ॥

तत् श्रुत्वा अपि	"அதைச் சொல்லக் கேட்டும்	न आसीत्	உண்டாகவில்லை.
मे	எனக்கு	हि	ஏனென்றால்
पराक्रमे	பராக்கிரமவிஷயத் தில்	अपक्षः	சிறகில்லாத
काचित्	யாதொரு	पक्षी हि	பகி அன்றோ!
बुद्धिः	புத்தியும்	कथं	எப்படி
		किञ्चित् कर्म	ஒரு காரியத்தை
		उपक्रमे	காந்தொடங்குவேன்?

यत्तु शक्यं मया कर्तुं वाग्बुद्धिगुणवर्तिना । श्रूयतां तत्प्रवक्ष्यामि भवतां पौरुषाश्रयम् ॥

वाग्बुद्धि- गुणवर्तिना }	"இன்சொல், நற்புத்தி, நற்குணம் இவைகளை பின்பற்றின	प्रवक्ष्यामि	சொல்லுவேன்
मया	என்னால்	तत् तु	அதுவும்
कर्तुं शक्यं	செய்யமுடிந்தது	भवतां	உங்களுடைய
यत्	எதுவோ அதை	पौरुषाश्रयं	பலத்தையே பொருத் தது.
		श्रूयताम्	கேட்கப்படட்டும்.

वाङ्मतिभ्यां तु सर्वेषां करिष्यामि प्रियं हि वः । यदि दाशरथेः कार्यं मम तन्नात्र संशयः ॥

वाङ्मतिभ्यां तु	"மனமொழிகளா	कार्यं	காரியம்
वः	உங்கள் [லேயே	यत् हि	எதுவோ
सर्वेषां	எல்லோருக்கும்	तत्	அது
प्रियं	புரிதத்தை	मम हि	என்னுடையதே.
करिष्यामि	செய்யவேன்.	अत्र	இவ்விஷயத்தில்
दाशरथेः	தசரதபுத்திரரின்	संशयः न	சந்தேகமில்லை.

ते भवन्तो मतिश्रेष्ठा बलवन्तो मनस्विनः । प्रहिताः कपिराजेन देवैरपि दुरासदाः ॥२७॥

कपिराजेन "வானரவேந்தனுல்
प्रहिताः नियமிக்கப்பட்ட
ते அந்த
भवन्तः நீங்கள்
मतिश्रेष्ठाः சிறந்த புத்திசாலிகள்.

मनस्विनः கல்ல எண்ணமுடைய
வர்கள்.
देवैः अपि தேவர்களாலும்
दुरासदाः வெல்லமுடியாதவர்
கள்.
बलवन्तः மிகுந்த பலசாலிகள்.

रामलक्ष्मणवाणाश्च निशिताः कङ्कपत्रिणः । त्रयाणामपि लोकानां पर्याप्तास्त्राणनिग्रहे ॥

कङ्कपत्रिणः "கழுக்கிறகு கட்டப்
பட்ட
निशिताः கூரிய
रामलक्ष्मणवाणाः च "ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்க
ளின் பாணங்களை

त्रयाणां மூன்று
लोकानां உலகங்களை
साणनिग्रहे अपि ஸம்ரகிப்பதிலும்
ஸம்ஹாரத்திலும்
पर्याप्ताः வல்லவைகள்.

कामं खलु दशग्रीवस्तेजोबलसमन्वितः । भवतां तु समर्थानां न किञ्चिदपि दुष्करम् ॥

दशग्रीवः "தசக்ரீவன்
तेजोबलसमन्वितः } வலியும் ஆண்மைபும்
खलु } உடையவன் தான்.
कामं तु ஆவிலும்,

समर्थानां சமர்த்தர்களாகிய
भवतां உங்களுக்கு
दुष्करं செய்தற்கரியது
किञ्चिदपि न ஒன்றுமில்லை.

तदलं कालसङ्गेन क्रियतां बुद्धिनिश्चयः । न हि कर्मसु सज्जन्ते बुद्धिमन्तो भवद्विधाः ॥

तत् "ஆகையால்
कालसङ्गेन காலவீணம்பம்
अलं போதும்;
बुद्धिनिश्चयः தீர்மானயோசனை
क्रियतां செய்ப்பட்டட்டும்.

भवद्विधाः உங்களைப்போன்ற
बुद्धिमन्तः புத்திமான்கள்
कर्मसु காரியங்களில்
न सज्जन्ते தயங்கார்கள்.
हि ஆண்டு!"

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये किष्किन्धाकाण्डे एकोनषष्टितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 11567

किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकाः 2315

पष्ठितमः सर्गः—அறுபதாவது ஸர்க்கம் ॥ ௨௦ ॥

सम्पातिना स्वस्य वृत्ताः तद्वचनम्—ஸம்பாதி தன் விருத்தாந்தத்தைச் சொல்வது.

ततः कृतोदकं स्नातं तं गृध्रं हरियूथपाः । उपविष्टा गिरौ दुर्गे परिवार्य समन्ततः ॥ १ ॥

ततः பிறகு
हरियूथपाः வானரவீரர்கள்
स्नातं ஸ்நானம்பண்ணி
कृतोदकं நீர்க்கடன் செய்து
முடித்த
तं அந்த

गृध्रं கழுதை
समन्ततः நாற்புறமும்
परिवार्य குற்றது,
गिरौ பர்வத
दुर्गे சிகரத்தில்
उपविष्टा: உட்கார்ந்தார்கள்.

तमद्भुदमुपासीनं तैः सर्वैर्हरिभिर्दृतम् । जनितप्रत्ययो हर्पात्संपातिः पुनरब्रवीत् ॥ २ ॥

जनितप्रत्ययः	மனஸ்ஸநதுஷ்டய	उपासीनं	சமீபத்தில் உட்கார்ந
संपातिः	சம்பாதி [கொண்ட	तं	அந்த [திருந்த
तैः	அந்த	अद्भुद्	அங்கதனைப்பார்த்து
हरिभिः	வரனார்கள்	हर्पात्	உதராகத்தால்
सर्वैः	எல்லாராலும்	पुनः	மீளவும்
वृतं	குழப்பட்ட	अब्रवीत्	சொன்னார்.

कृत्वा निःशब्दमेकाग्राः शृण्वन्तु हरयो मम । तत्त्वं सङ्कीर्तयिष्यामि यथा जानामि मैथिलीम् ॥

मैथिली	“மைதிலியானை	सङ्कीर्तयिष्यामि	விஸ்தாரமாய்ச் சொல்
यथा जानामि	{ எந்தவிதமாய் நான் அறிவேனோ அந்தப் படியே	हरयः	வரனார்களே !
मम	எனது	निःशब्दं कृत्वा	நிச்சப்தமாயிருந்து கொண்டு
तत्त्वं	மனதினுள்ளதை	एकाग्राः	ஏகாக்ரசித்தர்களாய்
		शृण्वन्तु	கேளுங்கள்.

अस्य विन्ध्यस्य शिखरे पतितोऽस्मि पुरा वने । सूर्यातपपरीताङ्गो निर्दग्धः सूर्यरश्मिभिः ॥

पुरा	“முன்னர்	अस्य	இந்த
सूर्यातपपरीताङ्गः	சூரியவெய்யிலினால் உடல்வாடிய	विन्ध्यस्य	விந்தியமலையின்
सूर्यरश्मिभिः	சூரியகிரணங்களால்	शिखरे	சிகரத்தில்
निर्दग्धः	தகிக்கப்பட்டவனாய்	वने	ஒரு காட்டில்
		पतितः अस्मि	விழுந்தேன்.

लब्धसंज्ञस्तु षड्रात्राद्विशो विह्वलन्निव । वीक्षमाणो दिशः सर्वा नाभिजानामि किञ्चन ॥

विशः	“ஸ்ராவண தப்பினவ	लब्धसंज्ञः	அறிவையடைந்தவ
	னாய்,	सर्वाः	எல்லா [னாய்
विह्वलन्	எக்கம்மீடித்தவனாய்,	दिशः	திசைகளும்
इव	இதேமாதிரியாய்,	वीक्षमाणः तु	கிழித்தப்பார்த்தும்
षड्रात्रात्	ஆறு இரவுகளுக்கப் பால்	किञ्चन	ஒன்றும்
		न अभिजानामि	புரப்படாதிருந்தேன்.

ततस्तु सागराञ्छैलान्नदीः सर्वाः सरांसि च । वनान्युदधिवेलां च समीक्ष्य मतिरागमत् ॥

ततः तु	“பிறகு	सरांसि च	ஏரிகளையும்,
सागरान्	கடல்களையும்,	वनानि च	காடுகளையும்,
शैलान्	மலைகளையும்,	उदधिवेलां	கடற்கரையையும்
सर्वाः	எல்லா	समीक्ष्य	வலிநிப்பார்த்து,
नदीः	நதிகளையும்,	मतिः	தன்னறிவு
		आगमत्	வந்தது.

हृष्टपक्षिगणाकीर्णः कन्दरान्तरकूटवान् । दक्षिणस्योदधेस्तीरे विन्ध्योऽयमिति निश्चितः ॥

दक्षिणस्य	“தென்	कन्दरान्तर-}	குடைகளையும் இடை
उदधे:	சமுத்திர	कूटवान् }	யில் சிகரங்களையும்
तीरे	கரையில்	अयं	இது [முடையதுமான
हृष्टपक्षि- }	களிப்படைந்த பறவை	विन्ध्यः	வித்தியமலை
गणाकीर्णः }	கூட்டங்களால் வி	इति	என்று
	றைந்ததும்	निश्चितः	தெரிந்தது.

आसीच्चात्राश्रमं पुण्यं सुरैरपि सुपूजितम् । ऋषिर्निशाकरो नाम यस्मिन्नुग्रतपा अभूत् ॥

अत च	“இக்கு	यस्मिन्	அதில்
सुरैः अपि	தேவர்களாலும்	निशाकरः	நிசாகரர்
सुपूजितं	புகழ்ந்து கொண்ட	नाम	என்ற
	டப்பட்ட	ऋषिः	ரிஷி
पुण्यं	புகழ்த்தமான	उग्रतपाः	கடினமான தவஞ்
आश्रमं	ஆசிரமம்		செய்பவராய்
आसीत्	இருந்தது.	अभूत्	இருந்தார்.

अष्टौ वर्षसहस्राणि तेनास्मिन्नृषिणा विना । वसतो मम धर्मज्ञे स्वर्गते तु निशाकरे ॥

धर्मज्ञे	“தருமமுணர்ந்த	अस्मिन्	இதில்
निशाकरे	நிசாகரமுனி	वमतः	வசித்துக்கொண்ட
स्वः	ஸ்வர்க்கம்		ருக்கிற
गते	பேரன் பின்பு	मम	எனக்கு
तेन	அந்த	अष्टौ वर्षसहस्राणि तु	எண்ணூற்றிரவருநதங்
ऋषिणा विना	ரிஷியின் வி		கள் கழிந்துவிட்டன.

अवतीर्य तु विन्ध्याग्रात्कृच्छ्रेण विषमाच्छनैः । तीक्ष्णदर्भा वसुमती दुःखेन पुनरागतः ॥

विषमात्	“மேடுபள்ளமான	शनैः	மெள்ள
विन्ध्याग्रात्	வித்தியமலையின்	अवतीर्य	இறங்கி
	உச்சியிலிருந்து	पुनः	மறுபடியும்
कृच्छ्रेण	வெகுப்பிரயாசையோ	तीक्ष्णदर्भा	கூரான தர்ப்பங்க
	டும்	वसुमती	புரினைய [ஒள்ள
दुःखेन तु	வருத்தத்தோடு	आगतः	அடைந்ததன்.

तमृषिं द्रष्टुकामोऽस्मि दुःखेनाभ्यागतो भृशम् । जटायुषा मया चैव बहुशोऽधिगतो हि सः ॥

तं	“அந்த	सः	அவர்
ऋषिं	ரிஷியை	बहुशः	பலகால்
भृशं	அவசியம்	जटायुषा च	ஜடாயுவினாலும்
द्रष्टुकामः	காணவிரும்பி	मया एव	என்னாலும்
दुःखेन	வருத்தத்தோடு	अधिगतः	கண்டு கொள்ளப்பட்ட
अभ्यागतः अस्मि	நன் திரும்பியந்தேன்.		வர்.
हि	ஏனெனில்		

तस्याश्रमपदाभ्याशे ववुर्वाताः सुगन्धिनः । वृक्षो नापुष्पितः कश्चिदफलो वा न विद्यते ॥

तस्य	“அவருடைய	अपुष्पितः	புஷ்பமில்லாத
आश्रमपदाभ्याशे	ஆசிரமத்தைச்சுற்றி	वृक्षः	மரம்
	இலும்	कश्चित्	ஒன்றாவது
सुगन्धिनः	நன்மணம் கமழும்	न विद्यते	இல்லை.
वाताः	காற்று	अफलः वा	பழமில்லாததும்
ववुः	விசிக்கொண்டிருந்	न	இல்லை.
	தது.		

उपेत्य चाश्रमं पुण्यं वृक्षमूलमुपाश्रितः । द्रष्टुकामः प्रतीक्षेऽहं भगवन्तं निशाकरम् ॥ १३ ॥

अहं	“நான்	निशाकरं	நிசாகரரை
पुण्यं	புண்ணிய	द्रष्टुकामः	காணவேண்டி
आश्रमं	ஆசிரமத்தை	वृक्षमूलं	ஒரு மரத்தினடியை
उपेत्य	ஆடைந்து,	उपाश्रितः	ஆடைந்தவனாய்
भगवन्तं	பகவானான	प्रतीक्षे च	எதிர்பார்த்துக்கொண்
			டேயிருந்தேன்.

अथापश्यमदूरस्थमृषिं ज्वलिततेजसम् । कृताभिषेकं दुर्धर्ममुपावृत्तमुदङ्मुखम् ॥ १४ ॥

अथ	“இப்பொழுது	अदूरस्थं	ஸமீபத்தில்
कृताभिषेकं	ஸ்கரணம்பண்ணி	उदङ्मुखं	வடக்குமுகமாய்
दुर्धर्मं	காணக்கண் கடும்படி	उपावृत्तं	வருகிற
ज्वलिततेजसं	தேஜஸால் ஜ்வலிப்ப	कृषिं	முனிவரை
	வரான	अपश्यम्	கண்டேன்.

तमृक्षाः सूमरा व्याघ्राः सिंहा नागाः सरीसृपाः । परिवार्योपगच्छन्ति धातारं प्राणिनो यथा ॥

ऋक्षाः	“கரடிகள்	धातारं	பிரம்மதேவரை
सूमराः	மாண்கள்	प्राणिनः	பிராணிகள்
व्याघ्राः	புலிகள்	यथा	எப்படியோ அப்படி
सिंहाः	சிங்கங்கள்	तं	அவரை
नागाः	யானைகள்	परिवार्य	சுற்றி,
सरीसृपाः	சர்ப்பங்கள் இவை	उपगच्छन्ति	வந்தன.
	கனெல்லாம்		

ततः प्राप्तमृषिं ज्ञात्वा तानि सत्त्वानि वै ययुः । प्रविष्टे राजनि यथा सर्वं सामात्यकं बलम् ॥

राजनि	“ஆரசன்	ततः	அப்பொழுது
प्रविष्टे	உள்ளே புகுந்தன	ऋषिं	முனிவரை
सामात्यकं	மந்திரிகளை அடைய	प्राप्तं	வந்துசேர்ந்தவராக
सर्वं	எல்லாம்	ज्ञात्वा	தெரிந்துகொண்டு,
बलं	வலியை	तानि	அந்த
यथा	எப்படியோ அப்படி	सत्त्वानि	விவகற்குள்
		ययुः वै	செருப்பிட்டு வாயின.

ऋषिस्तु दृष्ट्वा मां तत्र प्रविष्ट्वाश्रमं पुनः । मुहूर्तमात्राभिष्कम्य ततः कार्यमपृच्छत ॥१७॥

ऋषि:	"சிஷி	முஹூர்த்தத்தில்
மா்	என்னை	மறுபடியும்
तत्र	அங்கு	வெளியில் வந்து
दृष्ट्वा	கண்டு,	பின்பு
आश्रमं	ஆசிராமத்தை	வந்த காரியத்தையும்
प्रविष्टः	ஆடைக்கவராய்	விசாரித்தார்.

सौम्य वैकल्यतां दृष्ट्वा रोम्णां ते नावगम्यते । अग्निदग्धाविणौ पक्षौ त्वक्चैव व्रणिता तव ॥

सौम्य	"நல்லாய்!	ஹமௌ	இந்த
ते	உனது	पक्षौ	இறக்கைகளிரண்டும்
रोम्णां	இறகுகளின்	अग्निदग्धौ	நெருப்பினால் எரிக்கப்
वैकल्यतां दृष्ट्वा	வேற்றுமையை கண்டு,		பட்டிருக்கின்றன.
न अवगम्यते	அறியமுடியவில்லை.	त्वक् च एव	உடலும்
तव	உனது	व्रणिता	புண்பட்டிருக்கிறது.

द्वौ गृध्रौ दृष्टपूर्वौ मे मातरिभ्वसमौ जवे । गृध्राणां चैव राजानौ भ्रातरौ कामरूपिणौ ॥

द्वौ गृध्रौ	"இரு கழுகுகள்	गृध्राणां च एव	கழுகுகளுக்கெல்லாம்
मे	எனக்கு	राजानौ	ராஜாக்கள்.
दृष्टपूर्वौ	முன்பார்ந்துப் பழக்க	कामरूपिणौ	இவ்விதமான உருவமெ
जवे	வேகத்தில் [முண்டு.		டுக்க வல்லவர்கள்.
मातरिभ्वसमौ	வாயுவை நிகர்த்த	भ्रातरौ	சகோதரர்கள்.
	வர்கள்.		

ज्येष्ठो हि त्वं तु संपाते जटायुरुजस्तव । मानुषं वपुरास्थाय गृहीतां चरणौ मम ॥२०॥

संपाते	"சம்பாதியே!	मानुषं वपुः	மானிடரூபத்தை
त्वं ज्येष्ठः हि	நீ பூத்தவனன்றோ!	आस्थाय	எடுத்து,
जटायुः	ஜடாயு:	मम	எனது
तव	உனது	चरणौ तु	இரு பாதங்களையும்
अनुजः	தம்பி:	गृहीताम्	பற்றினீர்கள்.

किं ते व्याधिसमुत्थानं पक्षयोः पतनं कथम् । दण्डो वाऽयं कृतः केन सर्वमाख्याहि पृच्छतः ॥

ते	"உனக்கு	कृतः	விளைவிக்கப்பட்ட
किं	என்ன	दण्डः	தண்டனை?
व्याधिसमुत्थानं	விபாதி உண்டாயிற்று.	सर्वं	எல்லாவற்றையும்
पक्षयोः	இறக்கைகளின்	पृच्छतः	கேட்குமெனக்கு
पतनं कथं	விழுச்சி எப்படி?	आख्याहि	விஸ்தரித்துச்
अयं	இது		சொல்லு.
केन	யாரால்	वा	அறியவிரும்புகிறேன்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये किष्किन्धाकाण्डे षष्ठितमः सर्गः ॥

एकपष्टितमः सर्गः—அறுபத்தோராவது ஸர்க்கம் ॥ ६१ ॥

स्वपक्षदाहकारणकथनम्—தன் இறகுகள் எரிந்த காரணத்தைச் சொல்வது.

ततस्तदारुणं कर्म दुष्करं साहसात्कृतम् । आचक्षे मुनेः सर्वं सूर्यानुगमनं तथा ॥ १ ॥

ततः	“ அப்பொழுது	तत्	அந்த
दुष्करं	செய்யமுடியாததும்	सूर्यानुगमनं	சூரியனைத்தொடர்ந்து
साहसात्	பலக்கொழுப்பி		சென்ற
	என்று	सर्वं	எல்லாவற்றையும்
कृतं	செய்யப்பட்டதும்	तथा	நடந்தபடியே
दाणं	பயங்கரமான	मुनेः	முனிவருக்கே
कर्म	காரியமுமான	आचक्षे	நான் சொன்னேன்.

भगवन्त्रणयुक्तत्वाल्लज्जया त्वाकुलेन्द्रियः । परिश्रान्तो न शक्नोमि वचनं प्रतिभाषितुम् ॥२॥

भगवन्	“ பகவானே !	तु	இந்த ஸ்திதியில்
त्रणयुक्तत्वात्	உடல் புண்பட்டதால்	वचनं	பதிலை
लज्जया	வெட்கத்தால்	प्रतिभाषितुं	விஸ்தரித்துச் சொல்ல
आकुलेन्द्रियः	புலன்கள் தடுமாறிய	न शक्नोमि	முடியாதவனாயிருக்கிறேன்.
	வனாய்		
परिश्रान्तः	மிக களைப்புற்றிருக்கிறேன்.		

अहं चैव जटायुश्च संघर्षार्द्धमोहितौ । आकाशं पतितौ वीरौ जिज्ञासन्तौ पराक्रमम् ॥ ३ ॥
कैलासशिखरे बद्ध्वा मुनीनामग्रतः पणम् । रविः स्यादनुयातव्यो यावदस्तं महागिरिम् ॥

अहं च	“ நானும்	महागिरिं	மகாகிர்க்கு
जटायुः च	ஜடாயுவும்	यावत्	போகும்வரையில்
संघर्षात्	பொருமையால்	अनुयातव्यः स्यात्	தொடப்படவேண்டியவனென்ற
द्वर्षमोहितौ	{ கொழுப்பினால் புத்தி மோசம் அடைந்த வர்களாய்	पणं	குணநவை
पराक्रमं	வீரியத்தை	कैलासशिखरे	கைலாசமலையில்
जिज्ञासन्तौ	{ யாருடையது பெரி தென்றறிய எண்ணங் கொண்டவர்களாய்	मुनीनां	முனிவர்களின்
रविः	சூரியன்	अग्रतः	முன்விலையில்
अस्तं	அஸ்தமய	बद्ध्वा	செய்துகொண்டு,
		एव	அப்பொழுது
		वीरौ	இரு வீரர்களும்
		आकाशं	ஆகாசத்திற்கு
		पतितौ	பறந்தோம்.

अथावां युगपत्प्राप्तावपश्याव महीतले । रथचक्रप्रमाणानि नगराणि पृथक्पृथक् ॥ ५ ॥

अथ	“ஆவ்வண்ணமாய்	नगराणि	பட்டணங்களை
युगपत्	சரிசமனாய்	पृथक् पृथक्	ஒவ்வொன்றையும்
प्राप्तौ	சென்ற	रथचक्रप्रमाणानि	தேருருளைப்பிரமாண
आवां	நாங்கள் இருவரும்		முள்ளவைகளாக
महीतले	பூமியில்	अपश्यावः	பார்த்தோம்.

कचिद्वादित्रयोषांश्च ब्रह्मघोषांश्च शुश्रुवः । गायन्तीश्चाङ्गना बह्वीः पश्यावो रक्तवाससः ॥ ६ ॥

कचिद्	“செவிடங்களில்	रक्तवाससः	சிவந்த ஆடையணிந்த
वादित्रयोषान् च	வாத்ரயங்களின் ஒரே	गायन्तीः	பாடிக்கொண்டிருந்த
	களையும்	बह्वीः	பல
ब्रह्मघोषान् च	வேதகோஷங்களையும்	अङ्गनाः च	பெண்களையும்
शुश्रुवः	கேட்டோம்.	पश्यावः	கண்டோம்.

तूर्णमुत्पत्य चाकाशमादित्यपथमास्थितौ । आवामालोकयावस्तद्वनं शाद्वलसंस्थितम् ॥ ७ ॥

तत्	“அந்த	आस्थितौ	ஆடைந்த
आकाशं	ஆகாசத்திற்கு	आवां च	நாங்களிருவரும்
तूर्णं	வெகு வேகமாய்	वनं	காட்டை
उत्पत्य	பறந்து,	शाद्वलसंस्थितं	பசும்புற்றரைபோல
आदित्यपथं	சூரியகதியை	आलोकयावः	கண்டோம்.

उपलैरिव संछन्ना दृश्यते भूः शिलोच्चयैः । आपगाभिश्च संवीता सूरैरिव वसुन्धरा ॥ ८ ॥

शिलोच्चयैः	“பெரிய பர்வதக்க மேடுகூடின	आपगाभिः	ஆறுகளோடுகூடிய
भूः	பூமி	वसुन्धरा	பூமி
उपलैः	சிறு கற்களால்	सूरैः	நூல்களினால்
संछन्ना	மறைக்கப்பட்டது	संवीता	சுற்றப்பட்டது
इव	போலும்.	इव च	போலவும்,
		दृश्यते	தோன்றிற்று.

हिमवांश्चैव विन्ध्यश्च मेरुश्च सुमहाव्रगः । भूतले संप्रकाशन्ते नागा इव जलाशये ॥ ९ ॥

भूतले	“பூதலத்தில்	नागाः एव	பர்வதமுமரண
हिमवान् च	இமயமும்	मेरुः च	மேருவும்
विन्ध्यः च	விந்தியமும்	जलाशयं	பாடலில்
सुमहान्	மிக உயர்ந்த	नागाः इव	யானைகள் போல
		संप्रकाशन्ते	தோன்றின.

तीव्रः स्वेदश्च स्वेदश्च भयं चासीत्तदाऽऽवयोः । समाविशति मोहश्च शोको मूर्च्छा च दारुणा ॥

तीவ்: "அதிக
ஸேர்வைவும்
ஸே: வ
களைப்பும்
ஸே: வ
எக்களிடுவர்களுக்
கும்

ததா
அப்பொழுது
அசீத்
உண்டாயிற்று.

न दिग्विज्ञायते याम्या नाग्नेयी न च वारुणी । युगान्ते नियतो लोको हतो दग्ध इवाग्निना ॥

யுகான்
தெ
நி: ய
முழுமையும்
ஹ: த
நாசமாக்கப்பட்டு
அகனியினாலே
தீயுக்கப்பட்டது
இவ
போல,

வ
அதனால்
பயம்
பயமும்,
சோக:
விசாரமும்,
தாஸா
அதிக
மூர்ச்சா வ
மூர்ச்சையும்,
மோ: வ
மோகமும்
சமாவிசதி
வந்தடைத்தது.

यन्नेन मे हतं भूयः संनिवर्त्य तु संश्रयम् । यन्नेन महता ब्रह्मन्पुनः संधाय चक्षुषी ॥ १२ ॥

யந்ந
மே
மன: வ
சம்சரயம்
சம்நிவர்த்ய
பூய: து
ஹத்
புன:
மஹதா
வெகு

"பிரம்மஞானமடைந்த
எனது [வரோ!

யந்ந
வ்ஷுஸி
சம்சாய
ரவி:
மஹதா
யந்ந
பூய:
சமவலோகித:
பிரயாசையோடு
கண்களை
நிச்சலமாகச் செய்து
சூரியன் [கொண்டு
வெகு
பிரயாசையோடு
திரும்பத்திரும்ப
செய்வையாய்ப் பார்க்
கப்பட்டான்.

तुल्यः पृथ्वीप्रमाणेन भास्करः प्रतिभाति नौ ॥ १३ ॥

புத்தியபிரமணே
புத்தியபிரமணே

தூய:
ஒத்ததாக

जटायुर्मामनापृच्छय निपपात महीं ततः । तं दृष्ट्वा तूर्णमाकाशादात्मानं मुक्तवानहम् ॥

ஜடாயு:
தத:
மா
அநாபூக்ஷய
மஹி
நிபபாத
"ஐடாயு
அங்கிருந்து
என்னை
கேளாமலேயே
பூமிக்கு
இறங்கினான்.

பாஸ்கர:
நை
புதிபாதி
சூரியகவான்
எக்களுக்கு
காணப்பட்டார்.

த் தூஷா
அஹ்
அகாஸா
தூர்
ஆத்மான்
முக்தவான்
அவனைக் கண்டு
நான்
ஆகாயத்திலிருந்து
விளைந்து
நானே
இறங்கினேன்.

पक्षाभ्यां तु मया गुप्तो जटायुर्नात्यदह्यत । प्रमादात्तत्र निर्दग्धः पतन्वायुपथादहम् ॥१५॥

जटायुः	“ஜடாயு	प्रमादात्	அறிவின்மையால்
मया	என்னால்	तत्र	அங்கேயே
पक्षाभ्यां	இரு சிறகுகளால்	निर्दग्धः	எரிபெட்டு
गुप्तः	மறைக்கப்பட்டவனாய்	वायुपथात्	வாயுபதத்தினின்று
न अत्यदह्यत	எரியாது தப்பினான்.	पतन्	விழுந்தேன்.
अहं तु	நானே		

आशङ्के तं निपतितं जनस्थाने जटायुपम् । अहं तु पतितो विन्ध्ये दग्धपक्षो जडीकृतः ॥

तं	“அந்த	अहं तु	நானே
जटायुपं	ஜடாயுவை	दग्धपक्षः	இறகுகள் எரிந்து
जनस्थाने	ஜனஸ்தானத்தில்	जडीकृतः	ஜடப்பொருளாய்ச் செய்யப்பட்டவனாய்
निपतितं	விழுந்தவனாக	विन्ध्ये	வந்தியத்தில்
आशङ्के	ஊக்கிக்கிறேன்.	पतितः	விழுந்தேன்.

राज्येन हीनो भ्रात्रा च पक्षाभ्यां विक्रमेण च । सर्वथा मर्तुमेवेच्छन्पतिष्ये शिखराद्विरेः ॥

राज्येन	“இராஜ்யத்தோடும்	मर्तुं	மரணத்தையடைய
भ्रात्रा	சகோதரனோடும்	इच्छन्	விரும்பியவனாய்
पक्षाभ्यां	சிறகுகளோடும்	गिरेः	மலையிலுடைய
विक्रमेण च	பராக்ரமத்தோடும்	शिखरात्	உச்சியிலிருந்து
हीनः च	இல்லாதவனாதலால்	पतिष्ये	விழுந்துவிடப்போகி தேன் ”.
सर्वथा एव	எப்படியாவது		

इत्यापें श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

किष्किन्धाकाण्डे एकषष्टितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 11605

किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकाः 2353

द्विषष्टितमः सर्गः—अष्टाபத்திரண்டாவது ஸர்க்கம் ॥ ६२ ॥

निशाकरेण पक्षप्ररोहावधिनिरूपणम्—நிசாகரமஹரிஷி இறக்கை முளைக்க உலதி சொல்வது.

एवमुक्त्वा मुनिश्रेष्ठमरुदं दुःखितो भृशम् । अथ ध्यात्वा मुहूर्तं तु भगवानिदमब्रवीत् ॥१॥

मुनिश्रेष्ठं	“முனிசிரேஷ்டருக்கு	भगवान् तु	பெரியவரும்
एवं	இவ்வாறு	मुहूर्तं	ஒரு முகூர்த்தகாலம்
उक्त्वा	கூறிவிட்டு,	ध्यात्वा	யோசனைசெய்து,
भृशं	அதிக	अथ	அதன்மேல்
दुःखितः	துக்கமடைந்தவனாய்	इदं	பின்வருமாறு
अरुदं	அழுந்தேன்.	अब्रवीत्	சொன்னார்.

पक्षौ च ते प्रपक्षौ च पुनरन्यौ भविष्यतः । प्राणाश्च चक्षुषी चैव विक्रमश्च बलं च ते ॥

தே "உனக்கு
பாணா: ச உயிரும்
வக்சுபி ச பார்வையும்
விக்ரம: ச ஆண்மையும்
வல ச பலமும்
ஏவ முன்போலவே
தே உனது

ப்ரபக்ஷௌ ச இரக்கைகளும்
புன: மறுபடி
அந்யௌ புதிய
பக்ஷௌ ச இறக்கைகளாகவே
பவிய்யத: உண்டாகப்போகின்

றன.

पुराणे सुमहत्कार्यं भविष्यति मया श्रुतम् । दृष्टं मे तपसा चैव श्रुत्वा च विदितं मम ॥३॥

புராணே "பூர்வத்தில்
விடிதம் பிரஸித்தமான
சுமஹத் ஆதிமகத்தான
கார்யம் ஒரு காரியம்
பவிய்யதி உண்டாகப்போகின்ற
தென்று

சுருதம் சொல்லிக் கேட்கப்
ச அன்றியும் [பட்டது.
மயா என்னால்
சுருத்வா ச கேட்டும்,
மே எனது
தபசா ஏவ தவவலிமையாலும்
தூஷ்டம் கண்டுகொள்ளப்

பட்டது.

मम எனக்கு

राजा दशरथो नाम कश्चिदिक्ष्वाकुनन्दनः । तस्य पुत्रो महातेजा रामो नाम भविष्यति ॥

தசரத: நாம "தசரதரென்ற
கச்சித் ராஜா ஓர் அரசர்
இக்ஷ்வாகுநந்ந: இக்ஷ்வாகுகுலத்திற்
கு ஆனந்தகரன்.

तस्य அவருக்கு

ராம: ராமர்
நாம என்ற
மஹாதேஜா: மிக தேஜஸ்வியான
புத்ர: புத்திரர்
பவிய்யதி உண்டாவார்.

अरण्यं च सह भ्रात्रा लक्ष्मणेन गमिष्यति । अस्मिन्नर्थे नियुक्तः सन् पित्रा सत्यपराक्रमः ॥

சத்யபராக்ரம: { "ஸத்தியமான பராக்
கிரமத்தை உடைய
ஆவர்,
பித்ரா தந்தையினால்
நியுக்: சந் நியமிக்கப்பட்டவராய்
ச அதனால்

அஸ்மிந்ரதே இந்த வியாஜமாய்
அஸ்தா சகோதரரான
லக்ஷ்மணே ஸத்தமணிரோடு
சஹ கூட
அரண் காட்டிச்
கமிய்யதி வருவார்.

नैर्ऋतो रावणो नाम तस्य भार्या हरिष्यति । राक्षसेन्द्रो जनस्थानादवध्यः सुरदानवैः ॥

தச்ய "அவருடைய
பார்யா பத்தினியை
சுரதானவ: தேவர்களாலும்
அசுரர்களாலும்
அவத்ய: கொல்லப்படமுடியா
தவனுமான
ராக்ஷசேந்: ராக்ஷச அரசரான

ராவண: ராவணன்
நாம என்ற
நைர்ஹித: அரசக்கன்
ஜனஸ்தானாத் ஜனஸ்தானத்தி
லிருந்து
ஹரிய்யதி திருடிக்கொண்டு
போவான்.

सा च कामैः प्रलोभ्यन्ती भक्ष्यैर्भोज्यैश्च मैथिली । न भोक्ष्यति महाभागा दुःखे मग्ना यशस्विनी ॥

காமை:	“யாவரும் ஆசை கொள்ளும்	மகாபாகையுள்	
भक्ष्यै:	நாவிற்கு ருசி விரை	யசஸ்வினியுமான	
	விப்பவைகளாலும்,	அந்த	
भोज्यै:	மனச்சந்துவது விரை	மைதிலியார்	
	விப்பவைகளாலும்	துக்கத்தில்	
प्रलोभ्यन्ती	ஆசைகாட்டப்பட்ட	முழுசியவளாகவே	
च	இருந்தும் [வளம்]	கண்ணிட்டுப் பார்க்க	
		மாட்டாள்.	

परमात्रं तु वैदेह्या ज्ञात्वा दास्यति वासवः । यदन्नममृतप्रख्यं सुराणामपि दुर्लभम् ॥ ८ ॥

तु	“இதுவியைத்தில்	दुर्लभं	கிட்டாத
वासवः	இந்திரன்	अन्नं	அன்னம்
ज्ञात्वा	நினைத்துப்பார்த்து,	यत्	எதுவோ அந்த
अमृतप्रख्यं	அமிர்ச்சம்போன்றதும்	परमात्रं	பரமான்னத்தை
सुराणां अपि	தேவர்களுக்கூட	वैदेह्याः	வைதேகியாருக்கு
		दास्यति	அளிப்பார்.

तदन्नं मैथिली प्राप्य विज्ञायेन्द्रादिदं त्विति । अग्रमुद्धृत्य रामाय भूतले निर्वपिष्यति ॥ ९ ॥
यदि जीवति मे भर्ता लक्ष्मणेन सह प्रभुः । देवत्वं गच्छतोर्वापि तयोरन्नमिदं त्विति ॥

मैथिली	“மைதிலியார்	भर्ता	பர்த்தாவான
अन्नं	அன்னத்தை	प्रभुः	பிரபு
प्राप्य	பெற்று,	लक्ष्मणेन सह	லக்ஷ்மணனோடுகூட
इदं	“இது	यदि जीवति	உயிருடனிருந்தாலும்;
इन्द्रात्	இந்திரனிடத்திலி	वा	அல்லது
इति	என்று [ருந்து]	देवत्वं	தேவத்வத்தை
विज्ञाय	தெரிந்துகொண்டு	गच्छतोः अपि	அடைந்தவர்களான
तत्	அந்த	इदं	இது [லும்]
अग्रं	சீரேக்டமானதை	तयोः	அவர்களுக்கு
रामाय तु	ஸ்ரீராமருக்கே	अन्नं इति	அன்னம்' என்று
उद्धृत्य	அர்ப்பணம் செய்து,	भूतले तु	பூமியிலேயே
मे	எனது	निर्वपिष्यति	சொரிவாள்.

एष्यन्त्यन्वेषकास्तस्या रामदूताः प्रवृद्धमाः । आख्येया राममहिषी त्वया तेभ्यो विहङ्गमः ॥

तस्याः	“அவளுக்காக	विहङ्गम	பகழியே!
अन्वेषकाः	தேடுகிறவர்களான	त्वया	உன்னால்
रामदूताः	ஸ்ரீராமதுதர்களான	राममहिषी	ராமமகிஷி
प्रवृद्धमाः	வருடரர்கள்		
एष्यन्ति	வருவார்கள்.	आख्येया	{ ஆதியோடந்தமாக
तेभ्यः	அவர்களுக்கு		{ சொல்லப்படவேண்
			{ டியவன்.

सर्वथा हि न गन्तव्यमीदृशः क गमिष्यसि । देशकालौ प्रतीक्षस्व पक्षौ त्वं प्रतिपत्स्यसे ॥

हि सर्वथा	“ஆகையால் எங்கும்	प्रतिपत्स्यसे	திரும்பவும் அடை
न गन्तव्यं	போகவேண்டாம்,		வாய்.
ईदृशः त्वं	இப்பேர்ப்பட்ட நீ	देशकालौ	தேச காலம் இவை
क	எங்கு		களை
गमिष्यसि	போகப்போகிறாய்?	प्रतीक्षस्व	எதிர்பார்த்துக்
पक्षौ	இறக்கைகளையும்		கொண்டிரு.

नोत्सहेयमहं कर्तुमथैव त्वां सपक्षकम् । इहस्थस्त्वं तु लोकानां हितं कार्यं करिष्यसि ॥

त्वां	“உன்னை	त्वं	நீ
सपक्षकं	இறக்கையோடுகூடியன	इहस्थः तु	இந்த ஸ்திதியிலிருப்
	வனாக		பவனாகவே
अथ एव	இப்பொழுதே	लोकानां	உலகங்களுக்கு
कर्तुं	செய்ய	हितं	நலிதமான
अहं	நான்	कार्यं	காரியத்தை
न उत्सहेयं	வல்லன்னலேன்.	करिष्यसि	செய்வாய்.

त्वयाऽपि खलु तत्कार्यं तयोश्च नृपपुत्रयोः । ब्राह्मणानां सुराणां च मुनीनां वासवस्य च ॥

तयोः	“அந்த	मुनीनां	ரிஷிகளுக்காகவும்
नृपपुत्रयोः	ராஜபுத்திரர்களுக்கா	वासवस्य च	இந்திரனுக்காகவும்
	கவும்	तत्	அது
ब्राह्मणानां च	பிராமணர்களுக்கா	त्वया अपि	உன்னாலேயே
	கவும்	खलु	நிச்சயமாய்
सुराणां च	தேவர்களுக்காகவும்	कार्यम्	ஆகவேண்டிய காரியம்.

इच्छाम्यहमपि द्रष्टुं भ्रातरौ रामलक्ष्मणौ । नेच्छे चिरं धारयितुं प्राणांस्त्यक्ष्ये कलेवरम् ॥

अहं	“நான்	अपि	அப்படியிருந்தும்
भ्रातरौ	சகோதரர்களான	प्राणान्	உயிரை
रामलक्ष्मणौ	ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்களை	चिरं	கெடுகா உம்வரைமீல்
द्रष्टुं	பிரத்யக்ஷமாய்	धारयितुं	வசிக்கக்கொண்ட
	தரிசிப்பதற்கு	न इच्छे	மனமில்லை. [ருக்க
इच्छामि	ஆசையுள்ளவனாயிருக்கிறேன்.	कलेवरं	உடலை
		त्यक्ष्ये	கழித்தனிடென்றேன்.

महर्षिस्त्वब्रवीदेवं दृष्टत्त्वार्थदर्शनः ॥ १६ ॥

दृष्टत्त्वार्थदर्शनः	“காரியங்களின் தத்	तु	இதுவிஷயத்தில்
	வார்த்தைகளை உண்	एवं	கீழ்சொன்னபிரகாரம்
महर्षिः	மைமராய்க் கண்டறிந்த	अब्रवीत्	சொன்னார்.
	மகரிஷி		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

किष्किन्धाकाण्डे द्विषष्टितमः सर्गः ॥

त्रिषष्टितमः सर्गः—अथपत्तिमुन्नुवतु ஸர்க்கம் || 63 ||

संपातिपक्षप्ररोहः वानरप्रस्थानं च—ஸம்பாதியின் இறக்கைகள் முளைப்பதும்,
வானரங்கள் புறப்படுவதும்.

एतैरन्यैश्च बहुभिर्वाक्यैर्वाक्यविशारदः । मां प्रशस्याभ्यनुज्ञाप्य प्रविष्टः स स्वमाश्रमम् ॥१॥

वाक्यविशारदः	“ வாக்கில் வல்ல	मां	எனக்கு
सः	அவர்	प्रशस्या	கட்டியிட்டு,
एतैः च	இவைகளா லும்	अभ्यनुज्ञाप्य	விடைகொடுத்து,
अन्यैः	வேறு	स्वमाश्रमं	தனது ஆசிரமத்துள்
बहुभिः	பல	प्रविष्टः	புகுந்தார்.
वाक्यैः	வாக்கியங்களா லும்		

कन्दरात्तु विसर्पित्वा पर्वतस्य शनैः शनैः । अहं विन्ध्यं समारुह्य भवतः प्रतिपालये ॥२॥

अहं	“ நான்	विन्ध्यं	விந்தியத்தை
पर्वतस्य	பர்வதத்தின்	समारुह्य	ஏறி
कन्दरात्	பன்னத்தாக்கிலிருந்	तु	இந்தஸ்திதியில்
शनैः शनैः	மெள்ள மெள்ள [து	भवतः	உங்களை
विसर्पित्वा	நகர்ந்து,	प्रतिपालये	எதிர்பார்த்திருந்தேன்.

अद्य त्वेतस्य कालस्य साग्रं वर्षशतं गतम् । देशकालप्रतीक्षोऽस्मि हृदि कृत्वा मुनेर्वचः ॥

एतस्य कालस्य	“ இன்றைக்கு	हृदि	மனதில்
गतं	சென்ற	कृत्वा	ஞாபகம்செய்து
साग्रं	சற்றேறக்குறைய		கொண்டு,
वर्षशतं तु	தூறுவருஷமாய்த்	देशकालप्रतीक्षः	{ உரியதேசம், காலம்இ
अद्य	இந்நாட்களில் [தான்		வைகளை எதிர்பார்த்
मुनेः	மகரிவியின்		துக்கொண்டு
वचः	சொல்லை	अस्मि	இருந்து வருகிறேன்.

महाप्रस्थानमासाद्य स्वर्गते तु निशाकरे । मां निर्दहति संतापो वितर्कैर्बहुभिर्वृतम् ॥ ४ ॥

निशाकरे	“ நிசாகரமுனிவர்	बहुभिः	பலவிதங்களான
महाप्रस्थानं	பெரும் புறப்பாடு	वितर्कैः	எண்ணங்களால்
आसाद्य	உற்று,	वृत्तं	சூழப்பட்ட
स्वः	சுவர்க்கத்தை	मां	என்னை
गते तु	ஆடைந்ததும்	संतापः	கவலை
		निर्दहति	கொளுத்திற்று.

उत्थितां मरणे बुद्धिं मुनिवाक्यैर्निर्वर्तये । बुद्धिर्या तेन मे दत्ता प्राणसंरक्षणाय तु ॥ ५ ॥

सा मेऽपनयते दुःखं दीप्तेवाग्निशिखा तमः ॥ ६ ॥

மரணே	“ இறப்பதில்	बुद्धिः	புத்தியானது
उत्थितां	எழுந்த	दत्ता	கொடுக்கப்பட்டதோ
मे	எனது	सा	அது
बुद्धिं	எண்ணத்தை	तु	இந்த சந்தர்ப்பத்தில்
मुनिवाक्यैः	மகரிஷியின் சொற்	मे	எனது
	களால்	दुःखं	துக்கத்தை
निवर्तये	தடுத்தாக்கொண்	दीप्ता	கொழுத்துவிட்டெரி
	டேன்.		கிற
तेन	அவரால்	अग्निशिखा	நெருப்புஜ்வலை
प्राणसंरक्षणाय	உயிரைக்காத்துக்	तमः	இருட்டை
	கொள்ள	इव	போல்
या	எந்த	अपनयते	பொக்கடித்தது.

बुद्धयता च मया वीर्यं रावणस्य दुरात्मनः । पुत्रः संतर्जितो वाग्भिर्न त्राता मैथिली कथम् ॥

दुरात्मनः	“ துராத்மாவான	कथं	என்
रावणस्य	ராவணனுடைய	न त्राता	காப்பாற்றப்படவில்
वीर्यं च	வீர்யத்தை	पुत्रः	புத்திரன் [லை] என்று
बुद्धयता	அறிந்த	वाग्भिः	வாய்மிரட்டல்களால்
मया	என்னால்	संतर्जितः	மிகவும் பயமுறுத்தப்
मैथिली	“ மைதிலியார்		பட்டான்.

तस्या विलपितं श्रुत्वा तौ च सीताविनाकुतौ । न मे दशरथस्नेहात्पुत्रेणोत्पादितं प्रियम् ॥

तौ	“ அவர்கள்	पुत्रेण	புத்திரனால்
सीताविनाकुतौ	{ வலிதையை விட்டு பிரி	तस्याः	அவளுடைய
	க்கப்பட்டவர்களாகச்	विलपितं	அழுகையை
	செய்யப்பட்டார்கள்.	श्रुत्वा च	காதாசக்தேட்டும்
दशरथस्नेहात्	தசரதரின் கிணைகளிமி	प्रियं	புரியவேண்டிய உதவி
	த்தமாய்	न उत्पादितम्	செய்யாமல் விடப்பட்
मे	எனது		டது ”.

तस्य त्वेवं ब्रुवाणस्य संपातेर्वानरैः सह । उत्पेततुस्तदा पक्षौ समक्षं वनचारिणाम् ॥ ९ ॥

वानरैः	வானரர்களுோடு	तदा तु	அப்பொழுதே
सह	கூட	वनचारिणं	வனசாரிகளுடைய
एवं	இப்படி	समक्षं	எதிரிலேயே
ब्रुवाणस्य	சொல்லிக்கொண்டி	पक्षौ	இரண்டு இறக்கை
तस्य	அந்த		களும்
संपातेः	ஸம்பாதிக்கு	उत्पेततुः	முளைத்துவளர்ந்தன.

स दृष्ट्वा स्वां तनुं पक्षैरुद्धैररुणच्छदैः । प्रहर्षमतुलं लेभे वानरांश्चेदमब्रवीत् ॥ १० ॥

अरुणच्छदैः	“अरुणैश्च, तयवर्णा முன்ன	दृष्ट्वा	கண்டு,
उद्धैः	அப்போதுதான் முனோத்திருக்கிற	अतुलं	ஒப்பற்ற
पक्षैः	சிறகுமனோடு கூடிய	प्रहर्षं	சந்தோஷத்தை
स्वां	தனது	लेभे	அடைந்தார்.
तनुं	சரீரத்தை	वानरान् च	வானரர்களைப்பார்த்து
सः	அவர்	इदं	பின்வருமாறு
		अब्रवीत्	சொன்னார்.

निशाकरस्य राजर्षेः प्रभावादमितात्मनः । आदित्यरश्मिनिर्दग्धौ पक्षौ मे पुनरुत्थितौ ॥

राजर्षेः	“ராஜர்ஷியான்	आदित्यरश्मि-	சூரியகிரணத்தால்
अमितात्मनः	அனதின் அந்தனு டைய	निर्दग्धौ	புர்த்தியாய் எரிந்து
		मे	எனது [போன
निशाकरस्य	நிசாகரனுடைய	पक्षौ	இறகுகள்
प्रभावत्	பிரபாவத்தால்	पुनः	மறுபடி
		उत्थितौ	முளைத்தன.

यौवने वर्तमानस्य ममासीद्यः पराक्रमः । तमेवाद्यानुगच्छामि वलं पौरुषमेव च ॥ १२ ॥

यौवने	“இளைமப்பருவத்தில்	तं	அந்த
वर्तमानस्य	இருந்துகொண்டிருந்த	वलं एव	பலத்தையும்
मम	எனக்கு	पौरुषं च	ஆண்மையையும்
यः	எந்த	अद्य एव	இப்பொழுதுதான்
पराक्रमः	வலிமை	अनुगच्छामि	திரும்பி அடையப்
आसीत्	இருந்ததோ		பெற்றேன்.

सर्वथा क्रियतां यत्नः सीतामधिगमिष्यथ । पक्षलाभो ममायं वः सिद्धिप्रत्ययकारकः ॥

सर्वथा	“எல்லா வகையிலும்	पक्षलाभः	இறகு முளைத்தல்
यत्नः	முயற்சி		என்ற
क्रियतां	செய்யப்பட்டும்.	अयं	இது
सीतां	வீதாதேவியை	वः	உங்களுக்கு
अधिगमिष्यथ	அடைவீர்கள்.	सिद्धिप्रत्यय-	காரியசுத்தியில் நம்பிக்
मम	எனது	कारकः	கையைச் செய்கிறது.

इत्युक्त्वा स हरीन्सर्वान्संपातिः पतगोत्तमः । उत्पपात गिरेः शृङ्गाज्जिज्ञासुः खगमो गतिम् ॥

खगमः	ஆகாயத்தில் பறக்கிற	उक्त्वा	சொல்லிவிட்டு,
पतगोत्तमः	பகலிகளுட்கிறந்தவ	गिरेः	பர்வதத்தின்
सः	அந்த [அன	शृङ्गान्	கொடுமுடியினின்று
सम्पातिः	ஊம்பாதி	गतिं	சக்தியை
हरीन्	வானரர்கள்	जिज्ञासुः	அறிந்துகொள்ள
सर्वान्	எல்லோரையும்		எண்ணமுடையவராய்
इति	இப்படி [பார்த்து	उत्पपात	உயரப் பறந்தார்.

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा प्रीतिसंहृष्टमानसाः । बभूवुर्हरिशार्दूला विक्रमाभ्युदयोन्मुखाः ॥ १५ ॥

तस्य	அவருடைய	பிரீதಿಸ்ஹ்ர-}	மனங்கள் குளிர்த்தவர்
தத்வனம்	அம்மொழியை	மானசா: }	களாய்
श्रुत्वा	கேட்டு,	विक्रमा-	வெற்றியை யடைவ
हरिशार्दूला:	வானர வீரர்கள்	भ्युदयोन्मुखा: }	தில் அவா யுடைய
			வர்களாய்
		बभूवु:	இருந்தார்கள்.

अथ पवनसमानविक्रमाः पुवगवराः प्रतिलब्धपौरुषाः ।

अभिजिदभिमुखा दिशं ययुर्जनकसुतापरिमार्गणोन्मुखाः ॥ १६ ॥

अथ	அப்பொழுது	प्रतिलब्धपौरुषा:	தெரியத்தை மறுபடி
पवनसमान-}	வாயுவைப்போன்ற		யுமடைந்தவர்களாய்
विक्रमा: }	விக்கிரமமுடைய	जनकसुता-	ஜனகரின் மகளைத்
पुवगवरा:	வானர வீரர்கள்	परिमार्गणोन्मुखा: }	தேடுவதில் ஆஸக்தி
अभिजि-}	வெற்றிக்கு வேண்டிய		யுடையவர்களாய்
दभिमुखा: }	அணுகுலகின்னங்க	दिशं	மன்மசெலுத்த ஒரு
	ளையடைந்தவர்களாய்		வழியை
		ययु:	கண்டுகொண்டார்கள்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये किष्किन्धाकाण्डे त्रिपष्टितमः सर्गः ॥

भादितः श्लोकाः 11637

किष्किन्धाकाण्डे भादितः श्लोकाः 2385

चतुःपष्टितमः सर्गः—अनुपத்தி நான்காவது ஸர்க்கம் ॥ १६ ॥

समुद्रलङ्घनालोचनम्—சமுத்திரத்தைத் தாண்ட யோசிப்பது.

आख्याता गृध्राजेन समुत्पत्य पुवङ्गमाः । सङ्गम्य प्रीतिसंयुक्ता विनेदुर्भीमविक्रमाः ॥ १७ ॥

गृध्राजेन	கழுஞ்சாஜனால்	प्रीतिसंयुक्ता:	மனச்சத்துத்துக்கொ
आख्याता:	விஸ்தரித்துச் சொல்		ண்டவர்களாய்
	ஸ்பெற்ற	समुत्पत्य	உயர எழும்பிக்
भीमविक्रमा:	அதிசய பராக்கிரமத்		குதித்து,
	தையுடையவர்களான	सङ्गम्य	ஒன்று சேர்ந்த,
पुवङ्गमा:	வானரர்கள்	विनेदु:	ஆரவாரித்தார்கள்.

संपातेर्वचनं श्रुत्वा हरयो रावणक्षयम् । हृष्टाः सागरमाजमुः सीतादर्शनकाङ्क्षिणः ॥ १८ ॥

हरयः	வானரர்கள்	हृष्टा:	ஸந்தத்துயடைந்த
संपाते:	சம்பாதிவினுடைய		வர்களாயும்,
रावणक्षयं	ராவணனழிவுக்குரிய	सीतादर्शन-}	சீதாதேவியின் தரிசு
वचनं	ஆலோசனையை	काङ्क्षिणः }	வீத்தை எதிர்பார்த்
श्रुत्वा	கேட்டு,		தவர்களாயும்
		सागरं	சமுத்திரத்திற்கு
		आजमु:	வந்துசேர்ந்தார்கள்.

अभिक्रम्य तु तं देशं ददृशुर्भीमविक्रमाः । कृत्स्नं लोकस्य महतः प्रतिविम्बमिव स्थितम् ॥

भीमविक्रमाः अतिशय விக்ரமத்தை
யுடைய அவர்கள்

कृत्स्नं எல்லா
महतः பெரிய
लोकस्य உலகத்தினுடைய
इव சந்தேஹக்குறைய
प्रतिविम्बं சமஸ்தவஸ்துசம்பூர்
ணமாயிருப்பதாய்

अभिक्रम्य வந்துசென்றது,
तु இப்பொழுது
स्थितं தங்கிய
तं அந்த
देशं பிரதேசத்தை

ददृशुः கண்டார்கள்.

दक्षिणस्य समुद्रस्य समासाद्योत्तरां दिशम् । संनिवेशं ततश्चक्रुर्हरिवीरा महाबलाः ॥ ४ ॥

महाबलाः மிக பலவான்களான
हरिवीराः வானர வீரர்கள்
दक्षिणस्य தென்
समुद्रस्य சமுத்திரத்தின்
उत्तरां வடக்கு

दिशं கரையில்
समासाद्य ஒன்றுசென்றது
संनिवेशं ஸ்திரமான ஏற்பாட்
ततः இவ்விடத்தில் [டை
चक्रुः தீர்மானித்தார்கள்.

सत्त्वैर्महद्भिर्विविधैः क्रीडाद्भिर्विकृतैर्जले । व्यत्यस्तैः सुमहाकायैरूर्मिभिश्च समाकुलम् ॥ ५ ॥

प्रसुप्तमिव चान्यत्र क्रीडन्तमिव चान्यतः । क्वचित्पर्वतसङ्काशैर्जलराशिभिरावृतम् ॥ ६ ॥

सङ्कुलं दानवेन्द्रैश्च पातालतलवासिभिः । रोमहर्षकरं दृष्ट्वा विपेदुः कपिकुञ्जराः ॥ ७ ॥

कपिकुञ्जराः வானர வீரர்கள்
जले ஜலத்தில்
क्रीडाद्भिः விளையாடும்
विविधैः பல
विकृतैः அற்புத
महद्भिः பெரிய
सत्त्वैः च ஜந்துக்களாலும்
व्यत्यस्तैः எதிராக வரும்
सुमहाकायैः மிகப்பெரிய
ऊर्मिभिः அலைகளாலும்
समाकुलं च நிறைந்ததும்,
क्वचित् செவிடத்தில்
प्रसुप्तं इव தூங்கினதுபோலவும்,
अन्यत्र வேறொருடத்தில்

क्रीडन्तं इव விளையாடுவதுபோல
व्यत्यस्तैः வும்,
अन्यतः வேறொரு பக்கத்தில்
पर्वतसङ्काशैः மலைகளுக்கொப்பான
जलराशिभिः நீர்திரள்களால்
आवृतं च நெருக்கப்பட்டதும்,
पातालतलवासिभिः பாதாளத்தில்வசிக்கிற
दानवेन्द्रैः தானவகிரேஷ்டர்களா
सङ्कुलं च கலக்கப்பட்டதும், [ல்
रोमहर्षकरं மயிர்கூச்செறிதல்உண்
டாக்கக்கூடியதாய்
दृष्ट्वा கண்டு,
विपेदुः அதையியமடைந்தார்
கள்.

आकाशमिव दुष्पारं सागरं प्रेक्ष्य वानराः । विपेदुः सहसा सर्वे दृद्रुवुश्च ततस्ततः ॥ ८ ॥

सागरं சமுத்திரத்தை
आकाशं ஆகாயம்
इव இப்பால்
दुष्पारं கடத்தற்கரிதாக
प्रेक्ष्य கண்டு,
वानराः வானரர்கள்

सर्वे च எல்லோருமே
विपेदुः மனக்கலக்கமடைந்
தார்கள்.
सहसा ஒன்றும் தோன்றாது
ततस्ततः அங்குமிங்கும்
दृद्रुवुः ஓடினார்கள்.

विदुतां वाहिनीं दृष्ट्वा सागरस्य निरीक्षणात् । आश्वासयामास हरीन्भयातान्हरिसत्तमः ॥

सागरस्य	சமுத்திரத்தை	हरिसत्तमः	வானரசிரேஷ்டன் (அங்கத்தன்)
निरीक्षणात्	பார்ப்பதிலின்றிமே	भयातान्	பயந்து திகிலடைந்த
विदुतां	கலைநோட்டத்தலைப்	हरीन्	வானர்களை
वाहिनीं	சையத்தை [பட்ட	आश्वासयामास	தேற்றாவு செய்தான்.
दृष्ट्वा	கண்டு,		

तान्विषादेन महता विषण्णान्वानरर्षभान् । उवाच मतिमान्काले वालिमनुर्महाबलः ॥१०॥

महाबलः	மிக பலிஷ்டனும்	विषादेन	அதையத்தினால்
मतिमान्	மிக புத்திமானுமான	विषण्णान्	கலக்கமடைந்த
वालिमनुः	வாலியின் குமாரன்	तान्	அந்த
काले	அச்சமயத்தில்	वानरर्षभान्	வானரசிரேஷ்டர்களை ப்பார்த்து
महता	மிக்க	उवाच	சொன்னான்.

न विषादे मनः कार्यं विषादो दोषवत्तमः । विषादो हन्ति पुरुषं बालं क्रुद्ध इवोरगः ॥

विषादे	“அதையத்தில்	बालं	பாலனை
मनः	மனதை	क्रुद्धः	சிற்றக்கொண்ட
न कार्यं	செலுத்தலாகாது.	उरगः इव	பாம்புபோல
दोषवत्तमः	தோஷங்களுக்கெல் லாம் முதலானது	पुरुषं	ஒருவனை
विषादः	அதையம்.	विषादः	அதையம்
		हन्ति	கொன்றுவிடும்.

विषादो यं प्रसहते विक्रमे समुपस्थिते । तेजसा तस्य हीनस्य पुरुषायो न सिध्यति ॥

विक्रमे	பார்க்கிரமிக்க வேண் டியகாலம்	तेजसा	பார்க்கிரமத்தை
समुपस्थिते	வந்தவனில்	हीनस्य	விட்ட
विषादः	மனத்தாழ்ச்சி	तस्य	அவனுக்கு
यं	எவனை	पुरुषायः	ஒரு புருஷர்த்தமும்
प्रसहते	ஆடக்கிக்கொள்ளு கிறதோ	न सिध्यति	கிதிக்கிறதில்லை.

तस्यां राज्यां व्यतीतायामद्भुतो वानरर्षभः । हरिवृद्धैः समागम्य पुनर्मन्त्रममन्त्रयत् ॥१३॥

तस्यां	அந்த	हरिवृद्धैः	ஞானவான்களான
राज्यां	இரவு	समागम्य	உடி, [வானர்களைநடு
व्यतीतायां	கழியவும்	पुनः	இதற்குமேல்
वानरर्षभः	வானரசிரேஷ்டனான	मन्त्रं	ஆக்வேண்டிய சூரியத்தை
अद्भुतः	அங்கத்தன்	अमन्त्रयत्	ஆலோசித்தான்.

सा वानराणां ध्वजिनी परिवार्याङ्गदं बभौ । वासवं परिवार्येव मरुतां वाहिनी स्थिता ॥

மருதா்	தேவர்களுடைய	सा	அந்த
वाहिनी	சையம்	वानराणां	வானர
वासवं	இந்திரனை	ध्वजिनी	சேனை
परिवार्य	சூழ்ந்து,	अङ्गदं	அங்கதனை
स्थिता इव	நிற்பதுபோல	परिवार्य	சூழ்ந்துகொண்டு,
		बभौ	விளங்கிற்று.

कोऽन्यस्तां वानरीं सेनां शक्तः स्तम्भयितुं भवेत् । अन्यत्र वालितनयादन्यत्र च हनूमतः ॥

तां	அந்த	च	அதுவுமல்லாமல்
वानरीं	சூக்கு	हनूमतः	ஹனுமா ஸர்க்காட்டி
सेनां	படைபை		லும்
स्तम्भयितुं	அடக்கி ஆள	अन्यत्र	வேறு
वालितनयात्	வாஸிபுத்திரனைக்காட்	अन्यः कः	எவன் தான்
	டி.லும்	शक्तः	சமர்த்தனாக
अन्यत्र	வேறு	भवेत्	ஆவான்.

ततस्तान्हरिवृद्धांश्च तच्च सैन्यमरिन्दमः । अनुमान्याङ्गदः श्रीमान्वाक्यमर्थवदब्रवीत् ॥१६॥

अरिन्दमः च	சத்துருக்களை அமர்க் க வல்லவனும்	हरिवृद्वा	வானரப்பெரியோர்க
श्रीमान्	லக்த்மீவிளாஸம் பொ ருத்தியவனுமான	अनुमान्य च	கௌரவித்ததும் [னை
अङ्गदः	அங்கதன்	तत्	அந்த
ततः	அக்காலத்தில்	सैन्यं	சேனையைப்பார்த்து
तान्	அந்த	अर्थवत्	பொருள் பதித்த
		वाक्यं	சொல்லை
		अब्रवीत्	சொன்னான்.

क इदानीं महातेजा लङ्घयिष्यति सागरम् । कः करिष्यति सुग्रीवं सत्यसन्धमरिन्दमम् ॥

इदानीं	“இச்சமயத்தில்	कः	எவன்
कः	எந்த	अरिन्दमं	சத்துருஸம்ஹாரக
महातेजाः	மஹாபராக்கிரமசாலி	सुग्रीवं	சுக்ரீவரை [ரான
सागरं	சமுத்திரத்தை	सत्यसन्धं	சத்தியஸந்தராக
लङ्घयिष्यति	தாண்டப்போகிறான்?	करिष्यति	செய்யப்போகிறான்?

को वीरो योजनशतं लङ्घयेत् पुवङ्गमाः । इमांश्च यूथपान्सर्वान्मोक्षयेत्को महाभयात् ॥१८॥

पुवङ्गमाः	“வானரர்களை!	इमान्	இந்த
कः	எந்த	यूथपान्	வானர வீரர்களை
वीरः	வீரன்	सर्वान्	எல்லோரையும்
योजनशतं	நூறுயோஜனை நூரம்	महाभयात्	பெரிய ஆபத்தில்
लङ्घयेत्	தாண்டுவான்?		நின்று
कः च	எவன் தான்	मोक्षयेत्	விடுவிப்பான்?

कस्य प्रसादादारांश्च पुत्रांश्चैव गृहाणि च । इतो निवृत्ताः पश्यामः सिद्धार्थाः सुखिनो वयम् ॥

वयं एव	“ நாமும்	दारान् च	மனைவிகளையும்
सिद्धार्थाः	காரியங்கைகூடப்	पुत्रान् च	புத்திரர்களுக்கும்
	பெற்றவர்களையும்	गृहाणि च	வீடுகளையும்
सुखिनः	நிம்மதியான மனத்தர்	कस्य	எவனுடைய
इतः	இங்கிருந்து [களாய்	प्रसादात्	பேருதவியால்
निवृत्ताः	திரும்பினவர்களாய்	पश्यामः	காண்போம்.

कस्य प्रसादाद्रामं च लक्ष्मणं च महाबलम् । अभिगच्छेम संहृष्टाः सुग्रीवं च महाबलम् ॥

महाबलं	“ மகாபலவானான	सुग्रीवं च	சுகரீவரையும்
रामं च	புரீராமரையும்	कस्य	எவனுடைய
लक्ष्मणं च	லக்ஷ்மணரையும்	प्रसादात्	பேருதவியால்
महाबलं	மகாபலவானான	संहृष्टाः	மனமகிழ்ந்தவர்களாய்
		अभिगच्छेम	சென்றடைவோம் ?

यदि कश्चित्समर्थो यः सागरप्लवने हरिः । स ददात्वह नः शीघ्रं पुण्यामभयदक्षिणाम् ॥

सागरप्लवने	“ சமுத்திரத்தைத்	सः	அவன்
	தாண்டுவதில்	इह	இவ்விடத்தில்
समर्थः	சமர்த்தான	पुण्यां	மெச்சத்தக்க
हरिः	வானான்	अभयदक्षिणां	அபயதக்சிணையை
यः कश्चित्	எவனாவது ஒருவன்	शीघ्रं	தாமதியாமல்
यदि	இருப்பானால்	नः	நமக்கு
		ददातु	அளிக்கட்டும் “.

अङ्गदस्य वचः श्रुत्वा न कश्चित्किञ्चिदब्रवीत् । स्तिमितेवाभवत्सर्वा तत्र सा हरिवाहिनी ॥

सा	அந்த	तत्र	அச்சமயத்தில்
हरिवाहिनी	வானரசையம்	स्तिमिता इव	உணர்ச்சியற்றது
सर्वा	முழுமையும்	अभवत्	இருந்தது. [போல்
अङ्गदस्य	அங்கதனுடைய	कश्चित्	ஒருவனாவது
वचः	வார்த்தையை	किञ्चित्	எதையும்
श्रुत्वा	கேட்டு,	न अब्रवीत्	பேசவில்லை.

पुनरेवाङ्गदः प्राह तान्हरीन्हरिसत्तमः । सर्वे बलवतां श्रेष्ठा भवन्तो दृढविक्रमाः ॥ २३ ॥

हरिसत्तमः	வானரசர்களுட்க்	भवन्तः	“ நீங்கள்
अङ्गदः	அங்கதன் [திறந்த	सर्वे	எல்லோரும்
तान् हरीन्	அவ்வானரர்களைப்	दृढविक्रमाः	திருடமான பராக்ர
	பார்த்து		மழுடையவர்கள்.
पुनःएव	மறுபடியும்	बलवतां	வீரர்களுள்
प्राह	சொன்னான்.	श्रेष्ठाः	திறந்தவர்கள்.

व्यपदेश्यकुले जाताः पूजिताश्चाप्यभीक्ष्णशः । न हि वो गमने सङ्गः कदाचित्कस्यचित्कचित् ॥

ब्रुवध्वं यस्य या शक्तिर्गमने पुवर्षभाः ॥ २५ ॥

व्यपदेश्यकुले	“புகழ்பெற்ற குலத்	कचित्	எங்கேயாவது
जाताः	பிறந்தவர்கள் ; [தில்	न हि	இல்லையன்றோ !
अभीक्ष्णशः अपि	பலதடையையும்	पुवर्षभाः	வரணரவீரர்களை !
पूजिताः	கொண்டாடப்பட்ட	गमने	தாண்டுவதில்
वः	உங்களுக்கு [வர்கள் ;	यस्य	யாருக்கு
गमने	பாய்தலில்	या	எந்த
सङ्गः	தடை	शक्तिः च	சக்திதான் உள்ள
कस्यचित्	எவனுக்காவது		தென்று
कदाचित्	எப்பொழுதாவது	ब्रुवध्वम्	சொல்லுங்கள்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

किष्किन्धाकाण्डे चतुःषष्टितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 11661

किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकाः 2409

पञ्चषष्टितमः सर्गः—அறுபத்தி ஐந்தாவது ஸர்க்கம் ॥ ६५ ॥

स्वशक्त्याविष्करणम्—அவரவர் சக்தியை வெளியிடுவது.

अथाङ्गदवचः श्रुत्वा सर्वे ते वानरोत्तमाः । स्वं स्वं गतौ समुत्साहमाहुस्तत्र यथाक्रमम् ॥
गजो गवाक्षो गवयः शरभो गन्धमादनः । मैन्दश्च द्विविदश्चैव सुषेणो जाम्बवान्स्तथा ॥२॥

अथ	அப்போது	ते	அந்த
गजः	கஜன்,	सर्वे	எல்லா
गवाक्षः	கவாக்ஷன்,	वानरोत्तमाः एव	வானரோத்தமர்களும்
गवयः	கவயன்,	अङ्गदवचः	அங்கதன் வார்த்தை
शरभः	சரபன்,	श्रुत्वा	கேட்டு, [யை
गन्धमादनः	கந்தமாதனன்,	तस्य	அந்த
मैन्दः	மையந்தன்,	गतौ	கடத்தலின் விஷயத்
द्विविदः	தீவிதிதன்,	स्वं स्वं	தன் தன் [தில்
सुषेणः	சுஷேணன்,	समुत्साहं	பூர்ணசக்தியை
जाम्बवान् च	ஜாம்பவந்தரும்	यथाक्रमं च	வரிசைக்கிரமமாயே
तथा	அப்படியே	आहुः	சொன்னார்கள்.

आवभाषे गजस्तत्र पुवेयं दशयोजनम् । गवाक्षो योजनान्याह गमिष्यामीति विंशतिम् ॥

तस्य	அத்தருணத்தில்	गवाक्षः	கவாக்ஷன்
गजः	கஜன்	विंशतिं	இருபது
दशयोजनं	பத்துயோஜனை	योजनानि	யோஜனைகளை
पुवेयं	தாண்டுலேனென்று	गमिष्यामि इति	கடப்போனென்று
आवभाषे	சொன்னான்.	आह	ரொன்னான்.

गवयो वानरस्तत्र वानरांस्तानुवाच ह । त्रिंशत् तु गमिष्यामि योजनानां पुवङ्गमाः ॥ ४ ॥

தல	அத்தருணத்தில்	புவங்குமா:	‘வானரர்களே !
गवयः	கவயன் என்னும்	योजनानां	யோஜனைகளின்
वानरः	வானரன்	त्रिंशत् तु	முப்பதையும்
तान्	அந்த	गमिष्यामि	நான்கடப்பேன்’
वानरान्	வானரர்களைப்		என்று
	பார்த்து	उवाच ह	சொன்னான், காண் !

शरभो वानरस्तत्र वानरांस्तानुवाच ह । चत्वारिंशद्गमिष्यामि योजनानां पुवङ्गमाः ॥ ५ ॥

शरभः	சரபன் என்ற	புவங்குமா:	‘வானரர்களே !
वानरः	வானரன்	योजनानां	யோஜனைகளின்
तान्	அந்த	चत्वारिंशद्	நாற்பதை
वानरान्	வானரர்களைப்	गमिष्यामि	நான் கடப்பேன்’
	பார்த்து	उवाच	சொன்னான், [என்று
तल	அத்தருணத்தில்	ह	காண் !

वानरांस्तान् महातेजा अब्रवीद्गन्धमादनः । योजनानां गमिष्यामि पञ्चाशत् न संशयः ॥

तान्	அந்த	पञ्चाशत्	ஐம்பதை
वानरान्	வானரர்களைப்	गमिष्यामि	தாண்டுமேன்.
	பார்த்து	संशयः तु	சந்தேகமே
महातेजाः	மகா தேஜஸ்வியான	न	இல்லை’ என்று
गन्धमादनः	கந்தமாதனன்	अब्रवीत्	சொன்னான்.
योजनानां	‘யோஜனைகளின்		

मैन्दस्तु वानरस्तत्र वानरांस्तानुवाच ह । योजनानां परं षष्टिमहं पुवितुमुत्सहे ॥ ७ ॥

तल	அத்தருணத்தில்	योजनानां	யோஜனைகளின்
मैन्दः	மைந்தன் என்ற	षष्टि	அறுபதை
वानरः	வானரன்	पुवितुं	தாண்ட
तान्	அந்த	उत्सहे	சத்தியுள்ளவனாகின்
वानरान्	வானரர்களைப்		தேன்’ என்று
	பார்த்து	उवाच	சொன்னான்
अहं परं तु	‘நான் எப்படியாவது	ह	காண் !

ततस्तत्र महातेजा द्विविदः प्रत्यभाषत । गमिष्यामि न सन्देहः सप्ततिं योजनान्यहम् ॥

ततः	அப்பால்	सप्तति	எழுபது
महातेजाः	மகா தேஜஸ்வியான	योजनानि	யோஜனைகளை
द्विविदः	தவிர்தன்	गमिष्यामि	கடப்பேன்
तल	‘அவ்விலகத்தில்	सन्देहः न	சந்தேகமில்லை’ என்று
अहं	நானேனென்றால்	प्रत्यभाषत	சொன்னான்.

सुषेणस्तु हरिश्रेष्ठः प्रोक्तवान् कपिसत्तमान् । अशीतिं योजनानां तु पुष्येयं पुष्येश्वराः ॥

हरिश्रेष्ठः	வாஸரகிசிரேஷ்டனான	योजनानां	யோஜனைகளின்
सुषेणः	சுடுஷணன்	अशीतिं तु	எண்பதையும்
कपिसत्तमान्	வாஸரகிசிரேஷ்டர்களை	तु	என் மட்டில்
	பார்த்து	पुष्येयं	கடப்பேன் " என்று
पुष्येश्वराः	'வாஸகோச்வரர்களை !	प्रोक्तवान्	சொன்னான்.

तेषां कथयतां तत्र सर्वोस्ताननुमान्य च । ततो वृद्धतमस्तेषां जाम्बवान् प्रत्यभाषत ॥

तेषां	அவர்களுக்கு	सर्वान्	எல்லாவற்றையும்
वृद्धतमः	மிக முதிவோராகிய	अनुमान्य	கொளவித்து
जाम्बवान्	ஜாம்பவான்	ततः	பின்னர்
कथयतां	சொல்லிக்கொண்டிருக்கிற	तत	அந்த சந்தர்ப்பத் திற்கு
तेषां	அவர்களுடைய	प्रति च	அனுகூலமானபடியே
तान्	அந்த	अभाषत	பேசினார்.

पूर्वमस्माकमप्यासीत् कश्चिद्रतिपराक्रमः । ते वयं वयसः पारमनुप्राप्ताः स्म सांप्रतम् ॥११॥

पूर्वं	"முற்காலத்தில்	ते	அந்த
अस्माकं अपि	எமக்கும்	वयं	நாம்
कश्चित्	மனதிற்கெட்டாத	साम्प्रतं	இப்பொழுது
गतिपराक्रमः	வேகமுள்ள பலம்	वयसः	வயதின்
आसीत्	இருந்தது.	पारं	மறுகரையை
		अनुप्राप्ताः स्म	அடைந்துவிட்டோம்.

किं तु नैवं गते शक्यमिदं कार्यमुपेक्षितम् । यदर्थं कपिराजश्च रामश्च कृतनिश्चयौ ॥१२॥

एवं गते	"இந்த ஸ்திதியை	कृतनिश्चयौ	பிரதிக்கூறு செய்து
	அடைந்திருக்கையில்		கொண்டார்களோ
यत्	எந்த	इदं	அந்த இந்த
अथ	பிரயோஜனத்திற்காக	कार्यं	காரியமானது
कपिराजः च	வாஸரஅரசரும்	उपेक्षितं	புறக்கணிப்பதற்கு
रामः च	ஸ்ரீராமரும்	किं तु	எப்படியும்
		न शक्यम्	முடியாததே.

साम्प्रतं कालभेदेन या गतिस्तां निबोधत । नवतिं योजनानां तु गमिष्यामि न संशयः ॥

साम्प्रतं	"தற்போதம்	तु	இப்போதும்
कालभेदेन	காலபேதத்தினால்	योजनानां	யோஜனைகளின்
या	எந்த	नवतिं	தொண்ணூற்றை
गतिः	வேகமோ	गमिष्यामि	கடப்பேன்.
तां	அதை	संशयः न	ஸந்தேகம் இல்லை."
निबोधत	சொல்லக்கேளுங்கள்.		

तांस्तु सर्वान् हरिश्रेष्ठाञ्जाम्बवान् पुनरब्रवीत् । न खल्वेतावदेवासीद्गमने मे पराक्रमः ॥ १४ ॥

தான்	அந்த	गमने	“கமனத்தில்
हरिश्रेष्ठान्	வானாத் தலைவர்கள்	मे	எனது
सर्वान् तु	எல்லாரையும்பார்த்து	पराक्रमः एव	பராக்ரமமோ
जाम्बवान्	ஜாம்பவான்	एतावत् खलु	இவ்வளவுதான்
पुनः	பின்னும்		வென்பது
अब्रवीत्	சொன்னார்.	न आसीत्	இல்லை.

मया महाबलेश्चैव यज्ञे विष्णुः सनातनः । प्रदक्षिणीकृतः पूर्वं क्रममाणन्निविक्रमः ॥ १५ ॥

पूर्वं	“முன்பு	सनातनः	நாகவதரான
महाबलेः	மகாபலையின்	विष्णुः एव	ஸ்ரீ விஷ்ணுபகவானே
यज्ञे	யாகத்தில்	मया च	என்னாலேயே
त्रिविक्रमः	திரிவிக்கரமரூபமடைந்	प्रदक्षिणीकृतः	ப்ரதக்ஷிணம் செய்யப்
क्रममाणः	எங்கும் நிறைந்த [த		பட்டார்.

स इदानीमहं वृद्धः पुवने मन्दविक्रमः । यौवने च तदासीन्मे बलमप्रतिमं परैः ॥ १६ ॥

सः अहं	“அந்த நான்	यौवने च	வாலிபத்திலோ,
इदानीं	இப்பொழுது	परैः	இதரர்களால்
वृद्धः	கிழவன்.	अप्रतिमं	ஒப்புயர்வில்லாத
पुवने	தாண்டுவதில்	बलं	பலம்
मन्दविक्रमः	குறைந்த பவமுள்ள	मे	எனக்கு
तदा	அப்பொழுது [வன்.	आसीत्	இருந்தது.

संप्रत्येतावतीं शक्तिं गमने तर्कयाम्यहम् । नैतावता च संसिद्धिः कार्यस्यास्य भविष्यति ॥

गमने	“தாண்டுவதில்	तर्कयामि	காண்கிறேன்.
संप्रति	தற்சமயம்	अस्य	இந்த
एतावतीं	இவ்வளவு	कार्यस्य	காரியத்தினுடைய
शक्तिं च	சக்தியைத்தான்	संसिद्धिः	புண்ணியான ஸித்தி
अहं	நான்	एतावता	இதனால்
		न भविष्यति	உண்டாகமாட்டாது.”

अथोत्तरमुदारार्थमब्रवीदद्भुतस्तदा । अनुमान्य महाप्राज्ञो जाम्बवन्तं महाकपिम् ॥ १७ ॥

महाप्राज्ञः	பேரறிவுள்ள	उदारार्थं	கம்பீரமான பொருள்
द्भुतः	அங்கதன்		நிறைந்த
महाकपिं	வானார்கள் எல்லோ	उत्तरं	பதிலை
	ருக்கும் தலைவரான	तदा	அப்பொழுது
जाम्बवन्तं	ஜாம்பவந்தரை	अथ	பின்வருமாறு
अनुमान्य	ஸ்தோத்திரம்செய்து,	अब्रवीत्	சொன்னான்.

अहमेतद्गमिष्यामि योजनानां शतं महत् । निवर्तने तु मे शक्तिः स्यान्न वेति न निश्चितम् ॥

अहं "நான்
एतत् இந்த
महत् பெரிதான
योजनानां யோஜனைகளின்
शतं நூறை
गमिष्यामि தாண்டுவேன்.
तु ஆனபோதிலும்
निवर्तने திரும்புவதில்

मे எனக்கு
शक्तिः சக்தி
स्यात् இருக்குமா ?
न वा இராதா ?
इति என்று
न निश्चितम् நிச்சயமாய்த் தெரிந்த
தாக இல்லை."

तमुवाच हरिश्रेष्ठो जाम्बवान् वाक्यकोविदः । ज्ञायते गमने शक्तिस्तव हर्षक्षसत्तम ॥ २० ॥

हरिश्रेष्ठः வானர்களுக்கு
முக்கியமான
वाक्यकोविदः பேசுவதில் திறமை
வாய்ந்த
जाम्बवान् ஜாம்பவந்தர்
तं அவனைப்பார்த்து
उवाच சொன்னார்.

हर्षक्षसत्तम "வானர்களுக்கும் க
ரடிகளுக்கும் தலைவ !
गमने போவதில் மாத்திரம்
शक्तिः சக்தி
तव உனக்கு
ज्ञायते ஸ்பஷ்டமாய்த்
தெரிகிறது.

कामं शतसहस्रं वा न ह्येष विधिरुच्यते । योजनानां भवाञ्शक्तो गन्तुं प्रतिनिवर्तितुम् ॥

योजनानां "யோஜனைகளின்
शतसहस्रं நூறு ஆயிரத்தை
वा இதுவுமன்றி
कामं எவ்வளவு ஆனாலும்
गन्तुं போவதற்கும்,
प्रतिनिवर्तितुं திரும்புவதற்கும்

भवान् நீ
शक्तः எமர்த்தன்.
हि ஆனபோதிலும்
एषः இது
विधिः நியாயமாக
न उच्यते சொல்லப்படவில்லை.

न हि प्रेषयिता तात स्वामी प्रेष्यः कथञ्चन । भवताऽयं जनः सर्वः प्रेष्यः पुत्रगसत्तम ॥

तात "குழந்தாய்!
प्रेषयिता அனுப்பவேண்டியவ
एन
स्वामी எஜமானன்
प्रेष्यः துதனாகல்
न कथञ्चन எவ்விதத்திலும்
இல்லை.

हि நிச்சயம்!
पुत्रगसत्तम தாண்டுபவர்களில்
अयं இந்த [சிறந்தவனே !
सर्वः எல்லா
जनः ஜனமும்
भवता உன்னால்
प्रेष्यः அனுப்ப உரியது.

भवान्कलत्रमस्माकं स्वामिभावे व्यवस्थितः । स्वामी कलत्रं सैन्यस्य गतिरेषा परन्तप ॥
तस्मात्कलत्रवत्तत्र प्रतिपाल्यः सदा भवान् ॥ २३ ॥

स्वामिभावे
व्यवस्थितः
भवान्
अस्माकं
कलत्रं
परंतप
स्वामी
सैन्यस्य
कलत्रं

“எஜமானஸ்தானத்தில்
வற்படுத்தப்பட்ட
நீ
எங்களுடைய
பலத்த கோட்டை.
சத்ருஸம்ஹாரக!
எஜமானன்
ஸையத் திற்கு
கோட்டை.

एषा
गतिः
तस्मात्
भवान्
सदा
कलत्रवत्
तस्य
प्रतिपाल्यः

இது
கிரமம்.
ஆதையால்
நீ,
எப்பொழுதும்,
கோட்டையைப்போல்
அந்த ஸ்திதியில்
பாதுகாக்கப்பட
வேண்டியவன்.

अपि चैतस्य कार्यस्य भवान्मूलमग्निन्दम । मूलमर्थस्य संरक्ष्यमेव कार्यविदां नयः ॥ २४ ॥

अपि च
एतस्य
कार्यस्य
अग्निन्दम
भवान्
मूलं
अर्थस्य

“மேலும்,
இந்த
காரியத்திற்கு,
பகைவரேறே!
நீ
ஆதாரவோர்.
பிரயோசனத்திற்கு

मूलं
संरक्ष्यं
एषः
कार्यविदां
नयः

ஆதாரவோர்,
செவ்வையாய்க் காப்
பாற்றப்படவேண்டி
யது.
இது
தூலநி புலவர்களின்
கொள்கை.

मूले हि सति सिध्यन्ति गुणाः पुष्पफलादयः ॥ २५ ॥

मूले
सति हि

“ஆதார வோர்
இருந்தால்,தான்

पुष्पफलादयः
गुणाः
सिध्यन्ति

புஷ்பம், பழம் முத
பலன்கள் [ஸிய
செதிக்கின்றன.

तद्ववानस्य कार्यस्य साधने सत्यविक्रम । बुद्धिविक्रमसम्पन्नो हेतुरत्र परन्तप ॥ २६ ॥

तत्
सत्यविक्रम

ஆகவே,
ஸத்தியபராக்கிரம
முன்னவனே!

परंतप

சத்துருக்களை சம்
ஹரிப்பவனே!

अस्य

இந்த

कार्यस्य
साधने
अस्य
बुद्धिविक्रमसंपन्नः
भवान्
हेतुः

காரியத்தின்
ஸாதனையில்
இவ்விடத்தில்
புத்தியும், பாக்கிர
நீயே, [மும் கைறந்த
கருவி.

गुरुश्च गुरुपुत्रश्च त्वं हि नः कपिसत्तम । भवन्तमाश्रित्य वयं समर्था ह्यर्थसाधने ॥ २७ ॥

कपिसत्तम
त्वं
नः
गुरुः
च
गुरुपुत्रः
भवन्तं हि

“காணரசி ரேஷ்டனே!
நீ,
எங்களுக்கு
ஆரசன்.
ஆதாமன்றி
ஆரசனின் புத்திரன்
உன்னையே,

आश्रित्य च
अर्थसाधने
वयं हि
समर्थाः

தனைகொண்டுதான்,
காரியத்தை முடித்
துக்கொள்வதில்
எங்களும்
வேண்டிய யோக்கிதை
புடையவர்களாகி
நோம்.”

उक्तवाक्यं महाप्राज्ञं जाम्बवन्तं महाकपिः । प्रत्युवाचोत्तरं वाक्यं वालिसूनुरथाङ्गदः ॥२८॥

अथ	இக்கு	महाप्राज्ञं	பேரறிவுடைய
उत्तरं	அதின்மேல்	उक्तवाक्यं	இவ்வாறு கூறிய
वालिसूनुः	வாலிபுத்திரனான	जाम्बवन्तं	ஜம்பவந்தரைப் பார்
महाकपिः	பெரும்வானரனான	वाक्यं	ஒரு மொழியை [க்து
अङ्गदः	அங்கதன்	प्रत्युवाच	பதிலாக உரைத்தான்.

यदि नाहं गमिष्यामि नान्ये वानरपुङ्गवाः । पुनः खल्विदमस्माभिः कार्यं प्रायोपवेशनम् ॥

अहं	“நான்	अस्माभिः	நம்மால்
न गमिष्यामि	போக தொழிவேன்	पुनः	எப்படியாவது
यदि	ஆகில்,	कार्यं	செய்யத்தக்கது
अन्ये	வேறு	इदं	இந்த
वानरपुङ्गवाः	வானரசிரேஷ்டர்கள்	प्रायोपवेशनं खलु	பட்டினிகிடந்து உபிர்
न	இல்லை.		துறத்தலே.

न ह्यकृत्वा हरिपतेः सन्देशं तस्य धीमतः । तत्रापि गत्वा प्राणानां पश्यामि परिरक्षणम् ॥

हि	“ஏனென்றால்	गत्वा	சென்று,
तस्य	அந்த	तस अपि	அக்கேயும்
धीमतः	சிறந்த புத்தியுடைய	प्राणानां	உயிருக்கு
हरिपतेः	வானரவேந்தனின்	परिरक्षणं	சேதம் வராத சரவ
सन्देशं	கட்டளையை		தானத்தை
अकृत्वा	செய்து முடிக்காமல்,	न पश्यामि	நான் அறியவில்லை.

स हि प्रसादे चात्यर्थं कोपे च हरिरीश्वरः । अतीत्य तस्य सन्देशं विनाशो गमने भवेत् ॥

सः	“அந்த	तस्य	அவருடைய
हरिः	வானரசர்	सन्देशं	கட்டளையை
प्रसादे च	ஆருளிலும்	अतीत्य	மீறி,
कोपे च	கொபத்திலும்	गमने	போவதில்
अत्यर्थं	நிதம் மிஞ்சியதை	विनाशः	நாசம்
ईश्वरः	செய்யக்கடியவர்.	भवेत्	விளையும்.
हि	ஆதலால்		

तद्यथा ह्यस्य कार्यस्य न भवत्यन्यथा गतिः । तद्ववानेव दृष्टार्यः सञ्चिन्तयितुमर्हति ॥३२॥

तत्	“ஆகையால்	तत्	அதை
अस्य	இந்த	दृष्टार्यः	கார்யத்தின் முடிவு
कार्यस्य	காரியத்தின்		தெரிந்தவரான
गतिः	முடிவு	भवान् एव	நீங்கள் தான்
अन्यथा	கேடாய்	सञ्चिन्तयितुं	நீர்க்காலோசனை
न भवति यथा	முடியாத வண்ணம்	अर्हति हि	வேண்டும். [செய்ய
	எதுவோ		

सोऽङ्गदेन तदा वीरः प्रत्युक्तः पुवर्गर्षभः । जाम्भवानुत्तरं वाक्यं प्रोवाचेदं ततोऽङ्गदम् ॥

தது அப்பொழுது
வீரர் வானாரர்களுள் சிறந்த
சு: அந்த
ஜாம்பவந்தர்
அங்கதனால்
புருகு: இவ்வாறு பதில்சொல்
ஸ்பட்டவராய்

தது: அதிலிருந்து
அங்கதனைப்பார்த்து
இத: பின்வரும்
வாக்யம் வாக்கியத்தை
உத்தரம் பதிலாய்
புரோவாச் சொன்னார்.

अस्य ते वीर कार्यस्य न किञ्चित्परिहीयते । एष सञ्चोदयाम्येनं यः कार्यं साधयिष्यति ॥

வீர “ஓ வீர!
தே உனது
அச்ய இந்த
காரியச்ய காரியத்திற்கு
கிञ்சித் கொஞ்சமும்
ந பரிஹீயதே குறைவராது.
ய: எந்த

एष: இவன்
कार्यं காரியத்தை
साधयिष्यति சாதிப்பானே
एनं இவனை
सञ्चोदयामि வருந்திக் கேட்கின்
தேன்.

ततः प्रवीरं पुवतां वरिष्ठमेकान्तमाश्रित्य सुखोपविष्टम् ।

सञ्चोदयामास हरिप्रवीरो हरिप्रवीरं हनुमन्तमेव

॥ ३५ ॥

தது: அதின்மேல்
ஹரிப்ரவீர: வானாரர்களுக்கும்
பெரியவர்
एकान्तं ஒரு தனியிடத்தை
आश्रित्य அடைந்து,
सुखोपविष्टं சுகமாய் வீற்றிருந்த

प्रवीरं மிக பரிஷ்டராயும்
पुवतां தாண்டுபவருள்
वरिष्ठं சிறந்தவரும்
हरिप्रवीरं வானரஹிசுபரான
हनुमन्तं एव ஹனுமான்மையே
सञ्चोदयामास வேண்டிக்கொண்டார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये किष्किन्धाकाण्डे पञ्चपठितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 11697

किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकाः 2445

पट्टपठितमः सर्गः—अथपत्तारुवतु लोक्कम् ॥ ६६ ॥

समुद्रतरणे जाम्भवता हनुमत्प्रेरणम्—சமுத்திரத்தைத் தாண்ட ஜாம்பவான்
ஹனுமாரைத் தூண்டுவது.

अनेकशतसाहस्रीं विपण्णां हरिवाहिनीम् । जाम्भवान् समुदीक्ष्यैव हनुमन्तमथाब्रवीत् ॥

அத அப்பொழுது
அனேகசதசாஹசீர் அநேககோடிக்கணக்
கான
ஹரிவாஹினீ வானரஸையம்
விபணா அக்கத்துடனிருப்
பதை

समुदीक्ष्य செவ்வையாய் ஆலோ
சித்து,
जाम्भवान् ஜாம்பவந்தர்
हनुमन्तं ஹனுமான்மையார்த்து
एवं பின்வருமாறு
अब्रवीत् சொன்னார்.

वीर वानरलोकस्य सर्वशास्त्रविशारद । तूष्णीमेकान्तमाश्रित्य हनुमन् किं न जल्पसि ॥

வானரலோகஸ்ய	“வானரசமுதத்திற்கு	तूष्णीं	மௌனமாய்
वीर	தனினீரரே!	एकान्तं	ஏதொ ஒரு தனியி
सर्वशास्त्र-	ஸமஸ்த சாஸ்திரங்க		டத்தை
विशारद }	ளையும் தெரிந்து அ	आश्रित्य	அடைந்து,
	தன்படி நடப்பவரே!	किं न जल्पसि	என் பேசாமலிருக்கி
हनुमन्	ஓய் ஹனுமாரே!		றீர்?

हनुमन्हरिराजस्य सुग्रीवस्य समो ह्यसि । रामलक्ष्मणयोश्चापि तेजसा च बलेन च ॥३॥

हरिराजस्य	“வானரவேந்தனாகிய	अपि	கூட
सुग्रीवस्य च	சுகிரீவருக்கும்	हनुमन्	ஹனுமந்தரே!
तेजसा च	தேஜஸ்வரினாலும்,	समः	சமமானதாக
बलेन च	பலத்தாலும்	असि	நீர் இருக்கிறீர்.
रामलक्ष्मणयोः	ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்க	हि	சந்தேகமேயில்லை.
	ளுக்கும்		

अरिष्टनेमिनः पुत्रो वैनतेयो महाबलः । गरुत्मानिति विख्यात उत्तमः सर्वपक्षिणाम् ॥४॥

अरिष्टनेमिनः	“அரிஷ்டநேமியின்	महाबलः	பெருவலிவுடையவர்,
पुत्रः	புத்திரன்,	गरुमान्	கருடர்,
वैनतेयः	வினதையின் புதல்வர்,	इति	என்று
सर्वपक्षिणां	பக்திகளுக்கெல்லாம்	विख्यातः	விசேஷப்பெயர்
उत्तमः	உத்தமர்.		பெற்றவர்.

बहुशो हि मया दृष्टः सागरे स महाबलः । भुजंगानुद्धरन्पक्षी महावेगो महायशः ॥ ५ ॥

महाबलः	“மகாபலவான்	सागरे	சமுத்திரத்தில்
महावेगः	மகாவேகமுடையவர்	भुजंगान्	பெரும்பாம்புகளை
महायशः	பெருங்கீர்த்தி வாய்க்	उद्धरन्	தூக்கிப்போவவராக.
	தவர்.	बहुशः	அனேக தடவைகள்
पक्षी	அழகான இறக்கை	मया हि	என்னாலேயே
सः	அவர் [களைகொடிய	दृष्टः	காணப்பட்டிருக்கிறார்.

पक्षयोर्यद्बलं तस्य तावद्भुजबलं तव । विक्रमश्चापि वेगश्च न ते तेनावर्हीयते ॥ ६ ॥

तस्य	“அவருடைய	अपि	இதவுமன்றி
पक्षयोः	சிறகுகளின்	विक्रमः च	ஆண்மையும்
बलं	பலம்	वेगः च	வேகமும்
यत्	எவ்வளவே	तं	உமக்கு
तावत्	அவ்வளவு	तेन	அவரோடு
तव	உமது	न अवर्हीयते	குறைந்ததல்ல.
भुजबलं	தோள்வலி.		

बलं बुद्धिश्च तेजश्च सत्त्वं च हरिसत्तम । विशिष्टं सर्वभूतेषु किमात्मानं न बुध्यसे ॥ ७ ॥

हरिसत्तम	“வானாரிற் சிறந்த	सर्वभूतेषु	உண்டானவற்றிலெல்
बलं	பலமும் [வனே !		லாம்
बुद्धिः च	புத்தியும்	विशिष्टं	மேலானதாக
तेजः च	தேஜஸ்ஸும்	आत्मानं	உம்மை
सत्त्वं च	நற்குணமும்	किं न बुध्यसे	நீர் அறியவில்லையா ?

आसीदप्सरसां श्रेष्ठा विख्याता पुञ्जिकस्थला । अञ्जनेति परिख्याता पत्नी केसरिणो हरेः ॥

पुञ्जिकस्थला	“புஞ்சிகஸ்தலை என்ப	अञ्जना	அஞ்சனை
	வள்	इति	என்று
अप्सरसां	அப்சரப்பெண்களுள்	परिख्याता	இன்னொரு பெயர்.
श्रेष्ठा	மேன்மையான	केसरिणः	கேசரி என்ற
विख्याता	பிரசித்தமானவளாய்	हरेः	வானரர்க்குப்
आसीत्	இருந்தாள்.	पत्नी	பத்தினி.

विख्याता त्रिषु लोकेषु रूपेणाप्रतिमा भुवि । अभिशापादभूतात वानरी कामरूपिणी ॥

तात	“ஓ அப்பனே !	रूपेण	அழகில்
त्रिषु	மூன்று	अप्रतिमा	ஒப்புமையில்லாத
लोकेषु	உலகங்களிலும்		வளாய்
विख्याता	புகழ்பெற்றவளாய்	कामरूपिणी	இவ்விதமான வடிவு
अभिशापात्	ஒரு சாபத்தினால்		எடுக்க வல்ல
भुवि	பூவுலகில்	वानरी	வானரப்பெண்ணாய்
		अभूत्	பிறந்தாள்.

दुहिता वानरेन्द्रस्य कुञ्जरस्य महात्मनः । कपित्वे चारुसर्वाङ्गी कदाचित्कामरूपिणी ॥

मानुषं विग्रहं कृत्वा रूपयौवनशालिनी । विचित्रमाल्याभरणा महर्हक्षौमवासिनी ॥

अचरत्पर्वतस्याग्रे प्रावृडम्बुदसन्निभे ॥ ११ ॥

महात्मनः	“மகாத்மாவான	कृत्वा	எடுத்துக்கொண்டு,
वानरेन्द्रस्य	வானரசிரேஷ்டரான	विचित्र-	குதுகியமானதுபரண
कुञ्जरस्य	குஞ்சரருடைய	माल्याभरणा	மணித்து
दुहिता	பெண்.	महर्हक्षौमवासिनी	கலைபயிர்ந்த பட்டு
कपित्वे	வானரஜென்மத்திலும்		தெத்தி
कामरूपिणी	இவ்விதமான நருவமே	रूपयौवनशालिनी	வடிவமையுடையவாத
	டுக்க வல்லவள்,		உலகமும் ஒருங்கே
चारुसर्वाङ्गी	குற்றமற்ற அழகுடைய		பெற்று
	யந்த அங்கத்தினள்.	प्रावृडम्बुदसन्निभे	அழகானத்து மேகம்
कदाचित्	ஒரு கான்		பொலிருந்திற
मानुषं	மனித	पर्वतस्य अग्रे	பர்வதசிகரத்தில்
विग्रहं	வடிவத்தை	अचरत्	நடாவிடுதல்.

तस्या वस्त्रं विशालाक्ष्याः पीतरक्तदशं शुभम् । स्थितायाः पर्वतस्याध्रे मारुतोऽपाहरच्छनैः ॥

पर्वतस्य	" பரவதின்	शुभं	நுலக்கடர் ன
अध्रे	சிகரத்தில்	वस्त्रं	வஸ்திரத்தை
स्थितायाः	உடைய	मारुतः	வாயு
तस्याः	அத	शनैः	தெரியாமல்
विशालाक्ष्याः	தடக்கண்ணுள்ள	अपाहरन्	அவிழ்த்து வீழ்ச்செய்தார்
पीतरक्तदशं	மஞ்சள் நிறக்கரையை		
	யுடைய		

स ददर्श ततस्तस्या वृत्तावूरु सुसंहतौ । स्तनौ च पीनौ सहितौ मुजातं चारु चाननम् ॥

ततः	" அத்தருணத்தில்	स्तनौ च	ஸ்தனங்களையும்,
तस्याः	உருளுடைய	चारु	கண்ணைக்கவரும்
वृत्ता	திரண்ட	मुजातं	ஒச்சமற்ற அழகு
ऊरु	துடைகளையும்,		வாய்ந்த
पीनौ	பருத்து	आननं च	முகத்தையும்,
सुसंहतौ	அழகாய் நெருக்கி	सः	அவர்
सहितौ	சேர்க்கிருக்கின்ற	ददर्श	பார்த்தார்.

तां विशालायतश्रोणीं तनुमध्यां यशस्विनीम् । दृष्ट्वा शुभसर्वाङ्गीं पवनः काममोहितः ॥

विशालायतश्रोणीं	" அகன்று நீண்ட தீதம்	शुभसर्वाङ्गीं	{ எல்லா ஆங்கங்களும்
	பக்களை யுடையவளும்		ஒச்சமற்ற அழகு
तनुमध्यां	பெணிய துடைய	तां	வாய்ந்தவளுமான்
	உடையவளும்	दृष्ट्वा एव	அவளை
यशस्विनीं	உக்கிரப்பட்டமான	पवनः	கண்டமாதிரத்தில்
		काममोहितः	வாயு
			காமமுற்று மதிமயங்கி
			கொண்டார்.

स तां भुजाभ्यां पीनाभ्यां पर्यष्वजत मारुतः । मन्मथाविष्टसर्वाङ्गो गतात्मा तामनिन्दिताम् ॥

सः	" அத	तां	அத
मारुतः	வாயு	अनिन्दितां	பாபநிறிதையான
मन्मथाविष्ट-	தேயம் முழுதும், மன்	तां	அவளை
सर्वाङ्गः	மதகால் நிரக்கப்	पीनाभ्यां	நீண்ட
	பட்டவராய்	भुजाभ्यां	இரு கைகளாலும்
गतात्मा	அநித மாதவராய்	पर्यष्वजत	அலைத்து கட்டிக் கொண்டார்.

सा तु तत्रैव संभ्रान्ता मुवृत्ता शययमब्रवीत् ॥ १६ ॥

एकपर्वीव्रतमिदं को नाशयितुमिच्छति ॥ १७ ॥

सुवृत्ता	“கன்னிவாழ்க்குமுண்டை”	नाशयितुं	கெடுக்க
सा	அவன்	कः	எவன்
तत एव	தரந்தனைமே	इच्छति	நினைக்கிறான்” என்ற
संभ्रान्ता	நிகைத்தவனாகப்	इयं	இந்த
एकपवीवतं	“ஒருவருக்கே பாத்வி யாயிருக்கும் கற்புவி லைமையை	वाभ्यं	செவ்வளை
		तु	இந்த ஸ்திதியில்
		अववीव	செல்லாது.

अञ्जनाया वचः श्रुत्वा मारुतः प्रत्यभाषत । न त्वां हिंसापि सुश्राणि मा भूते सुभगे भयम् ॥

अञ्जनायाः	“அஞ்சனையின்	त्वां	உன்னை
वचः	வாச்க்தையை	न हिंसापि	நான் கெடுக்கவில்லை,
श्रुत्वा	கேட்டு,	सुभगे	செல்வாஜாக்கிரகர யின் வளை !
मारुतः	வாவு	ते	உனக்கு
प्रत्यभाषत	பதில் சொன்னார்.	भयं	நராத்
सुश्राणि	‘அழகான இடையி னளை !	मा भूत	இல்லை.

मनसास्मि गतो यत्त्वां परिष्वज्य यशस्विनीम् । वीर्यवान् बुद्धिसंपन्नः पुत्रस्तव भविष्यति ॥

यशस्विनीं	“யசஸ்வினியான	यत्	ஆகையால்
त्वां	உன்னை	वीर्यवान्	வீரயவானான
परिष्वज्य	கட்டித்தழுவி,	बुद्धिसंपन्नः	புத்திரம்பன்னான
मनसा	தர்ம தர்மவிசாரணை யுடனேயே	पुत्रः	இப் புத்திரன்
गतः अस्मि	நான் வியாபித்தேன்.	तव	உனக்கு
		भविष्यति	நின்பான்.

महासत्त्वो महातेजा महाबलपराक्रमः । लङ्घने प्लवने चैव भविष्यति हि मत्समः ॥ २० ॥

महासत्त्वः	“மிக்கநற்குணமுண்டை	लङ्घने	கிண்புலகிலும்,
महातेजाः	மிகு தேஜஸ்வி. [யவன்,	प्लवने	பாய்த்து தாண்டுவ
महाबलपराक्रमः	மிகு பலபராக்கிரம முன்னவன்.	मत्समः	சைக்குச்சமானதாக
च एव	இதுபாத்திரமல்லா மல்	भविष्यति	இருப்பான்.
		हि	‘ஹிகேடே இல்லை’

एवमुक्ता ततस्तुष्टा जननी ते महाकपे । गुहायां त्वां महाबाहो प्रज्ज्ञे प्लवगर्पभम् ॥ २१ ॥

महाबाहो	“மகாபாகுவே !	ततः	அதனால்
महाकपे	வானரர்களைத் திறக் தோனே !	तुष्टा	மனத்திருப்திகொண் டான்.
ते	உமது	प्लवगर्पभं	வானரசிரேஷ்டரான
जननी	தாய்	त्वां	உம்மை
एवं	இவ்வண்ணம்	गुहायां	மலைக்குகையினேயே
उक्ता	சொல்லப் பட்டவனாகப்	प्रज्ज्ञे	பெற்றான்.

अभ्युत्थितं ततः सूर्यं बालो दृष्ट्वा महावने । फलं चेति जिघृक्षुस्त्वमुत्पुल्याभ्युद्रतो दिवम् ॥

महावने	“பெருங்காட்டில்	दृष्ट्वा	பார்த்து,
बालः	சிறு குழந்தையான	फलं इति	பழம் என்று
त्वं	நீர்	जिघृक्षुः	சிரகிக்க விரும்பியவ
ततः	அப்பொழுது	उत्पुल्य	உயர்வெழும்பி [ராய்
अभ्युत्थितं	உதயமான	दिवं च	ஆகாயத்தையே
सूर्यं	சூரியனை	अभ्युद्रतः	நோக்கிப்போனார்.

शतानि त्रीणि गत्वाऽथ योजनानां महाकपे । तेजसा तस्य निर्धूतो न विषादं ततो गतः ॥

महाकपे	“வானரசிரேஷ்டனே !	तस्य	அவருடைய
योजनानां	யோஜனைகளின்	तेजसा	காந்தியினால்
त्रीणि	மூன்று	निर्धूतः	பற்றப்பட்டும்
शतानि	நூறுகள்	ततः अथ	அப்பொழுதும்கூட
गत्वा	சென்று,	विषादं	இளைப்பை
		न गतः	அடையவில்லை.

तावदापततस्तूर्णमन्तरिक्षं महाकपे । क्षिप्तमिन्द्रेण ते वज्रं क्रोधाविष्टेन धीमता ॥ २४ ॥

महाकपे	“பெருவானாரே !	क्रोधाविष्टेन	கோபங்கொண்ட
अन्तरिक्षं	ஆகாயத்திற்கு	धीमता	விஷயந்தெரிந்த
तूर्णं	வேகமாய்	इन्द्रेण	இந்திரனால்
आपततः तावत्	பறந்தோடி வரவும்	वज्रं	வஜ்ராயுதம்
ते	உமதுபேரில்	क्षिप्तम्	எறியப்பட்டது.

तदा शैलाग्रशिखरे वामो हनुरभज्यत ॥ २५ ॥

तदा	“அப்பொழுது	हनुः	கன்னம்
शैलाग्रशिखरे	மலையின் உச்சியில்	अभज्यत	காயப்படுத்தப்
वामः	இடது		பட்டது.

ततो हि नामधेयं ते हनुमानिति कीर्त्यते ॥ २६ ॥

ततः हि	“அதிலிருந்துதான்	हनुमान् इति	மேன்மையான கன்ன
ते	உமது		முடையவர் என்று
नामधेयं	பெயர்	कीर्त्यते	சொல்லப்படுகிறது.

ततस्त्वां निहतं दृष्ट्वा वायुर्गन्धवहः स्वयम् । त्रैलोक्ये भृशसंकुदो न ववौ वै प्रभञ्जनः ॥

गन्धवहः	“வாசனையளிப்பவரான	दृष्ट्वा	கண்டு,
प्रभञ्जनः	பெருங்காற்றாயுக்கக்	ततः	அதினால்
वायुः	வாயு [கூடிய	भृशसंकुदः	மிகு கோபங்கொண்
त्वां	உம்மை		டவராய்
निहतं	அடிபட்டவராய்	त्रैलोक्ये	மூவ்வுலகத்திலும்
स्वयं	தானே	न ववौ वै	வீசாதிருந்துவிட்டார்.

संभ्रान्ताश्च सुराः सर्वे त्रैलोक्ये शोभिते सति । प्रसादयन्ति संकुदं मारुतं भुवनेश्वराः ॥

त्रैलोक्ये	முல்வுகமும்	संभ्रान्ताः	திகிலடைந்தவர்களாய்
शोभिते सति	தத்தளித்தவரையில்	संकुदं	மிகக்கோபத்துடன்
सर्वे	எல்லா		ணிஞ்ஞந்த
भुवनेश्वराः	திவ்வானகர்களும்,	मारुतं	வாயுவை
सुराः च	தேவர்களும்	प्रसादयन्ति	சரந்தப்படுத்தினார்கள்.

प्रसादिते च पवने ब्रह्मा तुभ्यं वरं ददौ । अशस्त्रवध्यतां तात समरे सत्यविक्रम ॥ २९ ॥

सत्यविक्रमः	“சத்தியமானபராக்கிரமமுள்ளவரே!	तुभ्यं	உமக்கு
	ராமமுள்ளவரே!	समरे	யுத்தத்தில்
तात	ஓ அப்பனே!	अशस्त्रवध्यतां च	எந்த ஆயுதத்தாலும்
पवने	வாயு		மரணமில்லாமையை
प्रसादिते	சரந்தமடைந்தபோது	वरं	வரமாக
ब्रह्मा	பிரம்மா	ददौ	தந்தார்.

वज्रस्य च निपातेन विरुजं त्वां समीक्ष्य च । सहस्रनेत्रः प्रीतात्मा ददौ ते वरमुत्तमम् ॥ ३१ ॥

वज्रस्य	“வஜ்ராயுதத்தினுடைய	ते मरणं	உனக்கு மரணம்
निपातेन च	அடியினாலும்	ते	உனது
विरुजं	செயல்மாறாத	स्वच्छन्दतः च	இஷ்டப்படியே
त्वां	உம்மை	भूयात्	உண்டாகக்கடவது”
सहस्रनेत्रः च	இந்திரனும்	इति	என்ற
समीक्ष्य	உற்றுநோக்கி,	उत्तमं	உத்தமமான
प्रीतात्मा	உள்ளங்கனித்தவனாய்	वरं वै	வரத்தை
प्रभो	“வல்லவரே!	ददौ	கொடுத்தார்.

स त्वं केसरिणः पुत्रः क्षेत्रज्ञो भीमविक्रमः । मारुतस्यौरसः पुत्रस्तेजसा चापि तत्समः ॥

भीमविक्रमः	“அதிசயபராக்கிரமம்,	पुत्रः	பிள்ளை.
	ஹைதயுடைய	मारुतस्य	வாயுவுக்கு
सः त्वं	அந்த நீர்	औरसः	ஒரஸை
केसरिणः	கேசரியின்	पुत्रः	புத்திரன்.
क्षेत्रज्ञः	பத்தினியிடத்தில்	तेजसा च	தேஜஸாலும்
	பிறந்த	तत्समः अपि	உமையையே ஒத்தவர்.

वयमद्य गतप्राणा भवान्स्त्रातु सांप्रतम् । दाक्ष्यविक्रमसंपन्नः पक्षिराज इवापरः ॥ ३३ ॥

अद्य	“இப்பொழுது	इव	போன்றவர்.
वयं	நாங்கள்	दाक्ष्यविक्रमः	சாமர்த்தியமும் பல
गतप्राणाः	உயிர்போயிருக்கின்	सम्पन्नः	மும் நிறைந்தவர்.
भवान्	நீர் [நேரும்.	नः	எங்களை
अपरः	வேறொரு	सांप्रतं	இப்பொழுது
पक्षिराजः	புன்னாக	स्त्रातु	காப்பாற்றும்.

विविक्रमे मया तात सशैलवनकानना । त्रिःसप्तकृत्वः पृथिवी परिक्रान्ता प्रदक्षिणम् ॥

तात	"அப்பனே !	पृथिवी	பூமி
विविक्रमे	திரிவிக்கிரமாவதாரம்	त्रिःसप्तकृत्वः	இருபத்தேழுநூதரம்
मया	என்னால் [கில்	प्रदक्षिण	பிரதிக்ஷணமாக
सशैलवन- }	மலை, சோலை, காடு,	परिक्रान्ता	சுற்றிகடந்து வரப்
कानना }	இவைகளையெல்லாம்		பட்டது.

तथा चौषधयोऽस्माभिः सञ्चिता देवशासनात् । निष्पन्नमृतं याभिस्तदाऽऽसीन्नो महद्बलम् ॥

तथा	"அப்பொழுது	अमृतं	மாணமில்லாமை
अस्माभिः च	நம்மாலேயே	निष्पन्नं	கிடைத்தது.
ओषधयः	ஓஷதிகளும் [யினால்	तदा	அத்தருணம்
देवशासनात्	தேவர்களின் கட்டளை-	नः	நமக்கு
सञ्चिताः	சேகரிக்கப்பட்டன.	महत् बलं	மிகுந்த பலம்
याभिः	எந்த ஆவற்றினின்றும்	आसीत्	இருந்தது.

स इदानीमहं वृद्धः परिहीनपराक्रमः । सांप्रतं कालमस्माकं भवान्सर्वगुणान्वितः ॥ ३६ ॥

सः अहं	"ஆந்த நான்	साम्प्रतं कालं	தற்காலம்
इदानीं	இப்பொழுது	भवान्	நீர்தான்
वृद्धः	கிழவன் ;	अस्माकं	எங்களுக்குள்
परिहीनपराक्रमः	வீரியமிழந்தவன்,	सर्वगुणान्वितः	ஸர்வகுணசம்பன்னர்.

तद्विजृम्भस्व विक्रान्तः पुवतामुत्तमो ह्यसि । त्वद्दीर्यं द्रष्टुकामेयं सर्वानरवाहिनी ॥ ३७ ॥

पुवतां	"வானரர்களுக்குள்	सर्वानर- }	வானரசன்கூடம்
उत्तमः	முதல்	वाहिनी }	எல்லாம்
विक्रान्तः	சூரராய்	त्वद्दीर्यं हि	உமது வீரத்தையே
असि	இருக்கிறீர்.	द्रष्टुकामा	காண விரும்புகிறது.
इयं	இக்க	तत्	அதனால்
		विजृम्भस्व	கினம்பும்.

उत्तिष्ठ हरिशर्दूल लङ्घ्यस्व महार्णवम् । परा हि सर्वभूतानां हनुमन् या गतिस्तव ॥ ३८ ॥

हनुमन्	"ஹனுமாரே !	परा	மேலானது
तव	உம்முடைய	या	எதுவோ அது ;
गतिः हि	கமனசுத்தியே	हरिशर्दूल	வானரவீரரே !
सर्वभूतानां	எல்லாப் பிராணிக	उत्तिष्ठ	உயர எழும்பும்
	ளுக்கும்	महार्णवं	கடலை
		लङ्घ्यस्व	தாண்டும்.

पर्वताकार हनुमानजी

..... । सुनतहि भण्ड पर्वताकारा ॥
कनक छरुन तन तेज विराजा । मानहुँ अपर गिरिन्ह कर राजा ॥

विषण्णा हरयः सर्वे हनुमन् किमुपेक्षसे । विक्रमस्य महावेगो यथा विष्णुस्त्रिविक्रमः ॥३९॥

ஹனுமந்
கி் உபேக்ஷஸே
சर्वे
हरयः
विषण्णाः

“ஹனுமாரே!
ஏன் உபேக்ஷையாயி
எல்லா [ருக்கின் தீர்?
வானரர்களும்
திடமிழந்தவர்களா
பிருக்கிறார்கள்.

महावेगः
विष्णुः
त्रिविक्रमः
यथा
विक्रमस्य

மகா சத்வமுள்ள
ஸ்ரீ விஷ்ணுபகவான்
மூவடிவைத்தது
எப்படியோ அப்படியே
நீரும் செய்யும்.”

ततस्तु वै जाम्बवता प्रचोदितः प्रतीतवेगः पवनात्मजः कपिः

प्रहर्षयंस्तां हरिबीरवाहिनीं चकार रूपं महदात्मनस्तदा

॥ ४० ॥

ततः
जाम्बवता
प्रचोदितः
पवनात्मजः
कपिः
प्रतीतवेगः
तां

அக்கே
ஜாம்பவந்தரால்
பிரசுத்திக்கப்பட்ட
வரான
வாயுகுமாரரான
வானரர்
பிரசுத்தமான வேகத்
தையுடையவராய்
அந்த

हरिबीरवाहिनीं
प्रहर्षयन्
आत्मनः
रूपं
तदा तु
महत
चकार वै

வானரவீர
சையத்தை
சந்தேசப்படுத்திக்
கொண்டு
தனது
ரூபத்தை
அப்பொழுதே
மகப் பெரிதாக
செய்தார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

किष्किन्धाकाण्डे षट्षष्टितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकः 11737

किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकः 2485

सतपुष्टिमः सर्गः—अथपत्तिं श्रुत्वा वतु शांत्तम् ॥ ६७ ॥

समुद्रतरणाय हनुमता महेन्द्रशिखरारोहणम्—समुद्रतरणाय हनुमता महेन्द्रशिखरारोहणम्—समुद्रतरणाय हनुमता महेन्द्रशिखरारोहणम्

ஹனுமான் மஹேந்திரமலையின் உச்சியில் ஏறுவது.

तं दृष्ट्वा जृम्भमाणं ते क्रमितुं शतयोजनम् । वीर्येणापूर्यमाणं च सहसा वानरोत्तमम् ॥१॥

सहसा शोकमुत्सृज्य प्रहर्षेण समन्विताः । विनेदुस्तुष्टुवापि हनुमन्तं महाबलम् ॥ २ ॥

शतयोजनं
क्रमितुं
सहसा
जृम्भमाणं
वीर्येण च
आपूर्यमाणं
तं
वानरोत्तमं
दृष्ट्वा
ते

நூறு யோஜனை
தாண்டுவதற்கு
திடீரென்று
உருவத்தை வளர்த்து
திக் கொள்ளுகிற
வீரியத்தினாலும்
பிரசுத்தியடைகிற
அந்த
வானரநீரேந்தரை
கண்டு,
அவர்கள்

सहसा
शोकं
उत्सृज्य
प्रहर्षेण
समन्विताः
विनेदुः
अपि च
महाबलं
हनुमन्तं
तुष्टुः

உடனே
தக்கத்தை
எட்டு,
தகிசரிப்பினால்
சும்பளாய்க்கடி
பேரொலிமுழக்கி
னார்கள்.
தீதன்றியும்
மிக பலிக்கடராகிய
ஹனுமனரை
புகழ்ந்தார்கள்.

प्रहृष्टा विस्मिताश्चैव वीक्षन्ते स्म समन्ततः । त्रिविक्रमकृतोत्साहं नारायणमिव प्रजाः ॥३॥

प्रहृष्टाः च	மிகக் களிப்புற்றும	नारायणं	ஸ்ரீமன் நாராயணரை
विस्मिताः	ஆச்சரியமடைந்தவர்	प्रजाः	ஜனங்கள்
	களப்பு	इव एव	போலவே
लिविक्रम- कृतोत्साहं }	உலகங்களை மூன்றடி- களிலெனக்கக்கருதிய	समन्ततः	எல்லாப்பக்கங்களிலி
		वीक्षन्ते स्म	பார்த்தார்கள். [ருந்து

संस्तूयमानो हनुमान् व्यवर्धत महाबलः । समाविध्य च लांगूलं हर्षाच्च बलमेयिवान् ॥

महाबलः	மிக பலவானான	लाङ्गूलं च	வாழையும்
हनुमान्	ஹனுமார்	समाविध्य	வளைத்தடித்து,
संस्तूयमानः	துதிக்கப்பட்டவராய்	बलं	பலத்தை
हर्षात्	சந்தோஷத்தினால்	एयिवान्	அடைந்தார்.
		व्यवर्धत च	விருத்தியுமடைந்தார்.

तस्य संस्तूयमानस्य सर्वैर्वानरपुङ्गवैः । तेजसाऽऽपूर्यमाणस्य रूपमासीदनुत्तमम् ॥ ५ ॥

वानरपुङ्गवैः	வானரோத்தமர்கள்	आपूर्यमाणस्य	வெருவாய் பூரிக்கப்
सर्वैः	எல்லோராலும்	तस्य	அவருக்கு [பட்ட,
संस्तूयमानस्य	வெருவாய்ப் புகழப்	अनुत्तमं	எல்லாவற்றிலும்
	பட்ட,	रूपं	உருவம் [மேலான
तेजसा	தேஜஸ்வலினால்	आसीत्	உண்டாயிற்று.

यथा विजृम्भते सिंहो विवृद्धो गिरिगङ्घरे । मारुतस्यौरसः पुत्रस्तथा संप्रति जृम्भते ॥६॥

गिरिगङ्घरे	மலைக்குகையில்	तथा	அப்படியே
विवृद्धः	உத்காகம்கொண்ட	मारुतस्य	வாயுவினுடைய
सिंहः	சிங்கம்	औरसः	ஒளரஸ்
विजृम्भते	காணப்படுகிறது	पुत्रः	புத்திரர்
यथा	எப்படியோ	संप्रति	இப்பொழுது
		जृम्भते	தோன்றினார்.

अशोभत मुखं तस्य जृम्भमाणस्य धीमतः । अम्बरीषपिवादीप्तं विधूम इव पावकः ॥ ७ ॥

जृम्भमाणस्य	அப்படியே தோன்றிய	अम्बरीषं	பொரிக்கும்சட்டி
धीमतः	தீமரீனான	इव	போலும்
तस्य	அவருடைய	विधूमः	புகைபோதில்லாத
मुखं	முகம்	पावकः इव	அக்கினிமேலான
आदीप्तं	புழுக்கக்காய்ந்த	अशोभत	பிளக்கிறது.

हरीणामुत्थितो मध्यात्संप्रहृष्टनरूहः । अभिवाद्य ततो वृद्धान् हनुमानिदमब्रवीत् ॥ ८ ॥

हनुमान्	ஹனுமார்	वृद्धान्	பெரியோர்களை
हरीणां	வரனார்களுடைய	अभिवाद्य	நமஸ்கரித்து,
मध्यात्	நடுயிலிருந்து	ततः	மீளவும்
उत्थितः	உயரக்கிளம்பினவராய்	इदं	பின்வருமாறு
संप्रहृष्टनरूहः	சந்தோஷத்தினால் புளகாங்கிதராய்	अब्रवीत्	சொன்னார்.

अरुजत्पर्वताग्राणि हुताशनसखोऽनिलः । बलवानप्रमेयश्च वायुराकाशगोचरः ॥ ९ ॥

हुताशनसखः	“அக்கினிக்கு ஸகா வரன	अप्रमेयः	ஆளவில்லாதவர்தவர் ;
अनिलः	ஆனிலனென்ற	आकाशगोचरः	இடைவெளியில்லாமல் நிறைந்து நிற்பவர் ;
वायुः	வாயுபகவான்	पर्वताग्राणि च	பர்வதசிகரக்களையும்
बलवान्	மிகு பலிஷ்டர் ;	अरुजत्	உடைத்தார்.

तस्याहं शीघ्रवेगस्य शीघ्रगस्य महात्मनः । मारुतस्यौरसः पुत्रः पुवने नास्ति मत्समः ॥

अहं	“நான்	मारुतस्य	வாயுவினுடைய
शीघ्रवेगस्य	விரைந்தகதியை புடைய	औरसः	ஒளரஸ
शीघ्रगस्य	மிக்க வேகமுடைய	पुत्रः	புத்திரன்.
महात्मनः	மகாத்மாவான	पुवने	தரவுதலில்
तस्य	அந்த	मत्समः	எனக்குச் சமமான
		न अस्ति	இல்லை. [எவன்

उत्सहेयं हि विस्तीर्णमालिखन्तमिवाम्बरम् । मेरुं गिरिमसङ्गेन परिगन्तुं सहस्रशः ॥ ११ ॥

विस्तीर्णं	“விசரஸமானதாய்	असङ्गेन	தடையிலலாமலேயே
अम्बरं	ஆகாசத்தை	सहस्रशः हि	ஆயிரக்கணக்காயும்
आलिखन्तं	ஆளாவி நிற்கின்ற	परिगन्तुं	சுற்றிவர
मेरुं गिरिं	மேருபர்வதத்தை	उत्सहेयम्	உன் மாட்டுவேன்.
इव	முழுவதுமே		

बाहुवेगप्रणुबेन सागरेणाहमुत्सहे । समाप्तावयितुं लोकं सपर्वतनदीहृदम् ॥ १२ ॥

सपर्वतनदीहृदं	“பர்வதங்கன், நதிகள், குளங்கள் இவைக ளுடன் கூடிய உலகத்தை அவற்றைத்தினால் ஆளிக்கொள்வர்.	सागरेण	சமுத்திரத்தினால்
लोकं		समाप्तावयितुं	முழுச்சொய்ய
बाहुवेगप्रणुबेन		अहं	நான்
		उत्सहे	வன்னைன்.

मपोरुजङ्घवेगेन भविष्यति समुत्थितः । समुच्छ्रितमहाग्राहः समुद्रो वरुणालयः ॥ १३ ॥

मम	"எனது	समुत्थितः	கரைபுரண்டதாய்
ऊरुजङ्घवेगेन	துடை முழங்கால் ி வகளின் வேகத்தால்	समुच्छ्रित- महाग्राहः }	செலிவந்து புரளும் பெரிய சுரமீன்களை
वरुणालयः	வருணனுக்கிருப்பிட		யுடைபடதாய்
समुद्रः	சமுத்திரம் [மரகிய	भविष्यति	ஆகும்.

पद्मगाशनमाकाशे पतन्तं पक्षिसेविते । वैनतेयमहं शक्तः परिगन्तुं सहस्रशः ॥ १४ ॥

पक्षिसेविते	"பறவைகள் செல்லு கின்ற	वैनतेयं	கருடனை
आकाशे	ஆகாசத்தில்	सहस्रशः	ஆயிரந்தரம்
पतन्तं	பறக்கின்ற	परिगन्तुं	சுற்றிவர
पद्मगाशनं	பன்னசாசனனாகிய	अहं	நான்
		शक्तः	வல்லேன்.

उदयात्प्रस्थितं चापि ज्वलन्तं रश्मिमालिनम् । अनस्तमितमादित्यमभिगन्तुं समुत्सहे ॥

उदयात्	"உதயகிரியிலிருந்து	अनस्तमितं अपि	அஸ்தமனமடைபா
प्रस्थितं	புறப்படும்		தவராகவே
रश्मिमालिनं	சிரணமாலியாகிய	अभिगन्तुं	கூடத்தொடர்ந்து
ज्वलन्तं	எரிகின்ற		செல்ல
आदित्यं च	சூரியபகவானையே	समुत्सहे	நான் வல்லேன்.

ततो भूमिमसंस्पृश्य पुनरागन्तुमुत्सहे । प्रवेगेनैव महता भीमेन पुवर्गर्षभाः ॥ १५ ॥

पुवर्गर्षभाः	"வானரோத்தயர் களை !	महता	மிக
		प्रवेगेन एव	கடிய வேகத்தோடே யே
ततः	அதினமேல்	पुनः	எதிர்கொக்கியே
भूमि	பூமியை	आगन्तुं	திரும்பிவரவும்
असंस्पृश्य	தொடாது	उत्सहे	வல்லேன்.
भीमेन	பயங்கரமான		

उत्सहेयमतिक्रान्तुं सर्वानाकाशगोचरान् । सागरं शोषयिष्यामि दारयिष्यामि मेदिनीम् ॥

सर्वान्	"எல்லா	सागरं	கடலை
आकाशगोचरान्	தேவதீர்வர்க்கமாய்க்கல் களையும்	शोषयिष्यामि	வற்றச்செய்வேன்.
अतिक्रान्तुं	தாண்டி மேலே செல்ல	मेदिनीं	தரைநைய
उत्सहेयं	நான் வல்லேன்.	दारयिष्यामि	பிளந்துவிடுவேன்.

पर्वतान् कम्पयिष्यामि प्लवमानः प्लवङ्गमाः । हरिष्ये चारुवेगेन प्लवमानो महार्णवम् ॥ १६ ॥

प्लवङ्गमाः	"வானரர்களை !	प्लवमानः	தாண்டிபவனாய்
प्लवमानः	தாண்டிபவனாய்	ऊरुवेगेन	துடைவேகத்தால்
पर्वतान्	மலைகளை	महार्णवं च	கடலையும் [வேலையே
कम्पयिष्यामि	பொறுப்படுத்துவேன்.	हरिष्ये	பதறிமுப்பிடுவேன்.

लतानां विविधं पुष्पं पादपानां च सर्वशः । अनुयास्यन्ति मायय पुवमानं विहायसा ॥
भविष्यति हि मे पन्थाः स्वातेः पन्था इवाम्वरे ॥ १९ ॥

विहायसा	"ஆகாயமார்க்கமாய்	पुष्पं	புஷ்பம்
पुवमानं	எழும்பும்	सर्वशः हि	எல்லாமுமே
मां	என்னை	अनुयास्यन्ति	பின்பொடர்ந்துவரும்.
अय	இப்பொழுது	अम्बरे	ஆகாயத்தில்
पादपानां	விருக்தங்களுடைய	मे पन्थाः	எனது வழி
	யும்,	स्वातेः	நவ திசெல்லும்
लतानां च	கொடிகளுடையவும்,	पन्थाः इव	வழிபோல்
विविधं	விதம்விதமான	भविष्यति	விளங்கும்.

चरन्तं घोरमाकाशमुत्पतिष्यन्तमेव वा । द्रक्ष्यन्ति निपतन्तं च सर्वभूतानि वानराः ॥ २० ॥

वानराः	"வானர்களே !	चरन्तं वा	செல்லுவதையும்,
आकाशं	ஆகாயத்திற்கு	निपतन्तं च	கீழிறங்குவதையும்,
उत्पतिष्यन्तं एव	உயர் எழும்புவதை	सर्वभूतानि	எல்லாப்பிராணிகளும்
घोरं	அதிலேகமாய் [யும்,	द्रक्ष्यन्ति	பார்க்கப்போகின்றன.

महामेरुपतीकाशं मां द्रक्ष्यध्वं पुवङ्गमाः । दिवमावृत्य गच्छन्तं ग्रसमानमिवाम्वरम् ॥ २१ ॥

पुवङ्गमाः	"வானர்களே !	गच्छन्तं	செல்பவனும்
मां	என்னை	अम्बरं	ஆகாயத்தை
महामेरुपतीकाशं	மகாமேருவைப்போ	ग्रसमानं	விழுக்குகிறவன்
	விருப்பவனும்	इव	போலிருக்கிறவனும்
दिवं	விண்ணை	द्रक्ष्यध्वम्	பார்க்கப்போகிறீர்
आवृत्य	முடிக்கொண்டு,		கள்.

विधमिष्यामि जीमूतान्कम्पयिष्यामि पर्वतान् । सागरं शोषयिष्यामि पुवमानः समाहितः ॥

समाहितः	"சிரத்தைக்கொண்டு	पर्वतान्	மலைகளை
पुवमानः	பாய்பவனும்	कम्पयिष्यामि	சுடுங்கச்செய்யுவேன்.
सागरं	கடலை	जीमूतान्	பேசக்களை
शोषयिष्यामि	நீய்த்துவிடுவேன்.	विधमिष्यामि	சிறத்தச்செய்யுவேன்.

वैनतेयस्य सा शक्तिर्मम या मारुतस्य वा ॥ २३ ॥

वैनतेयस्य	"கருடனுடையவும்,	या	அதுவே
मारुतस्य	வாயுவினுடையவும்,	सा	அது
शक्तिः	ஆற்றல்	मम वा	எனக்குமுதலது.

ऋते सुपर्णराजानं मारुतं वा महाजवम् । न तद्भूतं प्रपश्यामि यन्मां पुतमनुव्रजेत् ॥ २४ ॥

महाजवं	"மகாவேகத்தையு	यत्	வேறு எது
सुपर्णराजानं	கருடனையும், [டைய	अनुव्रजेत्	பின்பொடருமோ
मारुतं वा ऋते	வாயுவையும் தவிர	तत्	அந்த
पुतं	பறந்துசெல்லும்	भूतं	பிராணியை
मां	என்னை	न प्रपश्यामि	நான் கண்டிலேன்.

नूनं नेष्यामि वैदेहीं रामस्य महिषीं प्रियाम् । महासंनहनोपेतौ महान्तौ पुरुषर्षभौ ॥
 ऋश्यमूकं पुनः शैलं प्रवेयं रामलक्ष्मणौ ॥ २५ ॥

ராமச்ய
 ப்ரியா
 மஹிஸி
 வுதேஹி
 நேப்யாமி
 நூன்
 மஹாஸன்ஹநோபேதௌ
 புன:
 ஸுயேயம்

“ஸ்ரீ ராமரஹ்மணய
 காதல்
 தேவியான
 வைதேகியாரை
 அழைத்துவருவேன்.
 இப்பொழுதே
 பெருமுயற்சியை
 புடைய

புரஸர்ஸமௌ
 1/1(ரு)மேதா த்தமர்க்களா
 ன
 மஹாந்தௌ
 மகா ன்களான
 ராமலக்ஷ்மணௌ
 ஸ்ரீஸ்யமூக [பார்க்க
 ஸுயேயம்
 மணிக்ரு
 திரும்பி
 பறப்பேன்.

निमेषान्तरमात्रेण निरालम्बनमम्बरम् । सहसा निपतिष्यामि घनाद्विद्युदिवोत्थिता ॥ २६ ॥

घनात्
 विद्युत्
 उत्थिता इव
 निमेषान्तरमात्रेण
 निरालम्बनम्
 अम्बरम्
 सहसा
 निपतिष्यामि

“மேகத்தினின்றும்
 மின்னல்
 தோன்றினதுபோல
 ஒரு நிமிஷத்திற்குள்
 ளையே

நிராலம்பனம்
 நிராதாரமான
 அம்பரத்தை
 சடக்கென
 நான் கடந்துவிடு
 வேன்.

भविष्यति हि मे रूपं प्लवमानस्य सागरे । विष्णोर्विक्रममाणस्य पुरा त्रीन्विक्रमानिव ॥

पुरा
 लीन्
 विक्रमान्
 विक्रममाणस्य
 विष्णोः
 रूपं इव
 सागरे
 प्लवमानस्य
 मे हि
 भविष्यति

“முன்காலத்தில்
 மூன்று
 காலியைப்புகளை
 வைத்தளந்த
 ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணுவின்

ரூபம்போலவே
 சமுத்திரத்தில்
 தாவும்
 எனதும்
 தோன்றப்போகிறது.

बुद्ध्या चाहं प्रपश्यामि मनश्चेष्टा च मे तथा । अहं द्रक्ष्यामि वैदेहीं प्रमोदध्वं प्लवङ्गमाः ॥

अहं
 वैदेहीं
 द्रक्ष्यामि
 मे
 मनश्चेष्टा च
 तथा
 “நான்
 வைதேஹியாரை
 காண்பேன்.
 எனது
 மனோபாவமும்
 தப்படியேயிருக்கிறது.

अहं
 बुद्ध्या
 प्रपश्यामि
 प्लवङ्गमाः
 च
 प्रमोदध्वम्
 நான்
 மனக்கொள்கையால்
 இப்பொழுதே
 காண்கிறேன்.
 வானரர்களை!
 ஆதலால்
 களிகூறுங்கள்.

मारुतस्य समां वेगे गरुडस्य समो जवे । अयुतं योजनानां तु गमिष्यामीति मे मतिः ॥ २७ ॥

वेगे
 मारुतस्य
 समः
 जवे
 गरुडस्य
 समः
 “வேகத்தில்
 வாயுவுக்கு
 சமமாகவும்
 விரைவில்
 கருடபகவானுக்கு
 சமமாகவும்

योजनानां
 अयुतं तु
 गमिष्यामि इति
 मे
 मतिः
 யோஜனைகளின்
 பதினாயிரத்தையும்
 தாண்டுவேனென்று
 எனது
 மனதிற்பதற்குக்கிறது.

वासवस्य सवज्ञस्य ब्रह्मणो वा स्वयंभुवः । विक्रम्य सहसा हस्तादमृतं तदिहानये ॥३०॥

सवज्ञस्य	"வஜ்ஞராயுதத்தைதாடி	महसा	வகந்தையமின்றி
	டைய	विक्रम्य	போரிட்டு வென்று,
वासवस्य वा	இந்திரனுடையவும்,	तन्	அந்த
स्वयंभुवः	சுயம்புவாகிய	अमृतं	அமிருதத்தை
ब्रह्मणः	பிரம்மாவினுடையவும்,	इह	இங்கே
हस्तात्	ஸகாரிஸிருந்தும்,	आनये	கொண்டு வருவேன்.

तेजश्चन्द्रादि गृहीयां सूर्याद्वा तेज उत्तमम् । लङ्कां वापि समुन्क्षिप्य गच्छेयमिति मे मतिः ॥

चन्द्रात् हि	"சந்திரனிடத்திலிருந்	लङ्कां अपि	லங்கையையும்
	தும்	समुन्क्षिप्य वा	அடியோடு பெயர்த்
तेजः	தேஜஸ்ஸையும்		துகொண்டும்
सूर्यात् वा	சூரியனிடத்திலிருந்	गच्छेयं	திரும்பி வருவேன்.
	தும்	इति	என்றும்
उत्तमं	மேன்மையான	मे	எனது
तेजः	காந்தியையும்	मतिः	மனதிற்பதிக்திருத்
गृहीयां	கொண்டு வருவேன்.		கிறது "

तमेवं वानरश्रेष्ठं गर्जन्तममितौजसम् । प्रहृष्टा हरयस्तत्र समुदैक्षन्त विस्मिताः ॥ ३१ ॥

हरयः	வானரர்கள்	गर्जन्तं	கர்ஜிக்கும்
तस्य	அப்பொழுது	अमितौजसं	அளவிறந்த
विस्मिताः	மிக ஆச்சரியம்		வலியையுடைய
	கொண்டவர்களாய்	तं	அந்த
प्रहृष्टाः	முகமலர்ந்தவர்களாய்	वानरश्रेष्ठं	வானரசிரேஷ்டரை
एवं	இப்படி	समुदैक्षन्त	ஆனந்தமாய்
			பார்த்தார்கள்.

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा ज्ञातीनां शोकनाशनम् । उवाच परिसंहृष्टो जाम्बवान् हरिसत्तमम् ॥

ज्ञातीनां	ஞாநிகளின்	श्रुत्वा	கேட்டு.
शोकनाशनं	துன்பத்தைப் போக்க	परिसंहृष्टः	மிக உற்சாகமடைந்த
तस्य	அவருடைய	जाम्बवान्	ஜாம்பவந்தர்
तत्	அந்த	हरिसत्तमं	வானரசிரேஷ்டரைப்
वचनं	சம்பாஷணையை	उवाच	சொன்னார். [பார்த்து

वीर केसरिणः पुत्र हनुमन् मारुतात्मज । ज्ञातीनां विपुलः शोकस्त्वया तात प्रणाशितः ॥

वीर	"ஹீரோ!	तात	அப்பனே!
केसरिणः	கேஸரியின்	ज्ञातीनां	சுற்றத்தாரின்
पुत्र	புதல்வ!	विपुलः	பெரும்
मारुतात्मज	வாயுருமார!	शोकः	தொகம்
हनुमन्	ஹனுமந்தா!	त्वया	உன்னால்
		प्रणाशितः	போக்கடிக்கப்பட்டது.

तव कल्याणरुचयः कपिमुख्याः समाहिताः । मङ्गलान्यर्थसिद्ध्यर्थं करिष्यन्ति समाहिताः ॥

तव	“உமது	अर्थसिद्ध्यर्थं	எடுத்த காரியம்
कल्याणरुचयः	நன்மையை விரும்பின		முடியும்படியாக
कपिमुख्याः	வானர வீரர்கள்	मङ्गलानि	மக்கள ர சாஸனங்களை
समाहिताः	ஒன்றுசேர்ந்தவர்க ளாய்	समाहिताः	ஒருபட்டமனத்துடன்
		करिष्यन्ति	செய்யப்போகிறார்கள்.

ऋषीणां च प्रसादेन कपिवृद्धमतेन च । गुरुणां च प्रसादेन पुवस्व त्वं महार्णवम् ॥३६॥

ऋषीणां	“முனிவர்களுடைய	गुरुणां	பெரியோர்களின்
प्रसादेन च	அருளாலும்,	प्रसादेन च	அனுக்கிரகத்தாலும்
कपिवृद्ध-	வானரமுத்தேதார்க	त्वं	நீ
मतेन च)	வின் அனுபத்தியின	महार्णवं	பெரியகடலை
	லும்.	पुवस्व	கடப்பாயாக.

स्थास्यामश्चैकपादेन यावदागमनं तव । त्वद्गतानि च सर्वेषां जीवितानि वनौकसाम् ॥

तव	“உமது	वनौकसां	வானரர்கள்
आगमनं	திரும்பிவருதல்	सर्वेषां	எல்லோருடைய
यावत्	எதுவரையிலே	जीवितानि च	வாழ்வுகளும்,
	அதுவரையில்	त्वद्गतानि	உன்னியே பற்றி
एकपादेन च	ஒற்றைக்காலினாலேயே		யவைகள்.
स्थास्यामः	நின்றுகொண்டிருப் போம்		

ततस्तु हरिशार्दूलस्तानुवाच वनौकसः । नेयं मम महीं वेगं लङ्घने धारयिष्यति ॥ ३८ ॥

ततः	பின்னர்	लङ्घने	“தாவுகையில்
हरिशार्दूलः	வானரோத்தமர்	मम	எனது
तान्	அந்த	वेगं	வேகத்தை
वनौकसः	வானரர்களைப்	इयं	இந்த
	பார்த்து	मही नु	பூமியும்
उवाच	சொன்னார்.	न धारयिष्यति	தாக்கமரட்டாது.

एतानीह नगस्यास्य शिलासङ्कटशालिनः । शिखराणि महेन्द्रस्य स्थिराणि च महान्ति च ॥

इह	“இங்கு	शिखराणि	சிகரங்கள்
अस्य	இந்த	महान्ति च	விசாலமானவைகளா
शिलासङ्कटशालिनः	கற்பாறைகள் மலிந்த		யும்
महेन्द्रस्य	மகேந்திர	स्थिराणि च	உறுதியுடையவைகள்
नगस्य	பர்வதத்தின்		வாயுமிருக்கின்றன.
एतानि	இந்த		

एषु वेगं करिष्यामि महेन्द्रशिखरेष्वहम् । नानाद्रुमविकीर्णेषु धातुनिःप्यन्दशोभिषु ॥ ४० ॥

नानाद्रुमविकीर्णेषु	பலவிதமரங்களடங்கி	महेन्द्रशिखरेषु	மகேந்திரமலையின்
धातुनिःप्यन्द-	தாதுக்கள் நிறைந்து	अहं	நான் [சிகரங்களில்
शोभिषु	விளங்குகிற	वेगं	கமனத்தை
एषु	இந்த	करिष्यामि	ஆரம்பிப்பேன்.

एतानि मम निष्पेषं पादयोः प्लवतां वराः । प्लवतो धारयिष्यन्ति योजनानामितः शतम् ॥

प्लवतां वराः	“வானரசிசேஷ்டர்	मम	எனது
	களை !	पादयोः	கால்களின்
इतः	இக்கிருந்து	निष्पेषं	அழுத்தலை
योजनानां	யோஜனைகளின்	एतानि	இவைகள்
शतं	நூறுகளை	धारयिष्यन्ति	பொறுக்கப்போகன்
प्लवतः	தாவுகிற		றன”.

तदेवं वानरश्रेष्ठो हनुमानुद्गिरद्वचः ॥ ४२ ॥

वानरश्रेष्ठः	வானரர்களிற்சிறந்த	तत्	அது
हनुमान्	ஹனுமார்	वचः	வார்த்தையை
एवं	கிழ்சொல்லியபடி	उद्गिरत्	உரத்து வெளியிட
			டார்.

ततस्तं मारुतप्रख्यः स हरिर्मास्तात्मजः । आरुरोह गिरिश्रेष्ठं महेन्द्रमरिमदनः ॥ ४३ ॥

ततः	பிறகு	सः हरिः	அந்த வானரசர்
मारुतप्रख्यः	வாயுவைப்போன்ற	तं	அந்த
	கீர்த்தியையுடைய	महेन्द्रं	மகேந்திரமேன்ற
मारुतात्मजः	வாயுவின் குமாரரான	गिरिश्रेष्ठं	கிரிசேஷ்டத்தில்
अरिमदनः	சத்ருநாசகரான	आरुरोह	ஏறினார்.

वृतं नानाविधैर्दृक्षैर्मृगसेवितशार्दूलम् । लताकुसुमसंवाधं नित्यपुष्पफलद्रुमम् ॥ ४४ ॥

सिंहशार्दूलचरितं मत्तमातङ्गसेवितम् । मत्तद्विजगणोद्भुष्टं सलिलोत्पीडसङ्कुलम् ॥ ४५ ॥

महद्भिरुच्छ्रितं शृङ्गैर्महेन्द्रं स महाबलः । विचचार हरिश्रेष्ठो महेन्द्रसमविक्रमः ॥ ४६ ॥

नानाविधैः	பலவித	सिंहशार्दूल-	சிக்கக்களும். புலிக
वृक्षैः	மரங்களினால்	चरितं	ளும் சஞ்சரிப்பதும்,
वृतं	சூழப்பட்டதும்,	मत्तमातङ्गसेवितं	மதக்கொண்ட யானை
मृगसेवित-	மான்கள் உலாவும் ப		கள் திரிவதும்,
शार्दूलं	சம்புற்றரைகள்		
	சார்ந்ததும்,		
लताकुसुमसंवाधं	கொடிப்பூக்கள் மிகுந்	मत्तद्विजगणोद्भुष्टं	கொழுத்த பறவைக்
	ததும்,		கட்டக்சன் ஒலிப்
नित्यपुष्प-	புஷ்பங்களையும், பழக்		பதும்,
फलद्रुमं	களையும் இடையூறு	सलिलोत्पीडसङ्कुलं	நீருக்கிகள் நிறைந்த
	கொடுக்கும் மரங்கள்	महद्भिः	பெரிய [தும்,
	செழிக்குதும்,	शृङ्गैः	சிகரங்களால்

उच्छिन्नं	உயர்ந்து நேர்ந்து வதுமாகிய	हरिश्चेष्टः	வாஸுதேவன் சிறந்த
महेन्द्रं	மகேந்திரபர்வதத்தை	सः	அந்த
महेन्द्रसमविक्रमः	மகேந்திரன் போன்ற வலிமையுடைய	महाबलः	மகா பலவான்
		विचचार	தரக்கினார்.

पादाभ्यां पीडितस्तेन महाशैलो महात्मनः । ररास सिंहाभिहतो महामत्त इव द्विपः ॥४७॥

महात्मनः	மகாத்மாவின்	महामत्तः	மிகுமதம்பிடித்த
पादाभ्यां	கால்களினால்	द्विपः	யானை
पीडितः	ஊன்றப்பட்ட	इव	போல்
महाशैलः	பெருமலை	तेन	அதனால்
सिंहाभिहतः	சிக்கத்தால் பற்றப் பட்ட	ररास	ஓலமிட்டது.

मुमोच सलिलोत्पीडान्विप्रकीर्णशिलोच्चयः । विवस्तमृगमातङ्गः प्रकम्पितमहाद्रुमः ॥ ४८ ॥

नागगन्धर्वमिथुनैः पानसंसर्गकर्कशैः । उत्पतद्भिश्च विहगैर्विद्याधरगणैरपि ॥ ४९ ॥

त्यज्यमानमहासानुः संनिलीनमहोरगः । चलमृङ्गशिलोद्धातस्तदाऽभूत्स महागिरिः ॥ ५० ॥

सः	அந்த	नागगन्धर्व-}	நாகர்கள், கந்தர்வர்
महागिरिः	பெருமலை.	मिथुनैः }	கன் இவர்களுடைய
तदा	அப்பொழுது		ஆண் பெண் ஜோடி
विप्रकीर्ण-}	சிதறின கற்குளியல்	विद्याधरणैः }	கனாலும்,
शिलोच्चयः }	களையுடையதாய்	अपि }	வித்யாதார்களின்
सलिलोत्पीडान्	ஓலப்பிரவாகங்களை	उत्पतद्भिः	கூட்டங்களாலும்,
मुमोच	வெளியிட்டது.	विहगैः च	உயரப்பறத்தோடுகிற
विवस्त-}	வெருட்செயடைந்த	त्यज्यमान-}	பகதிகளாலும்,
मृगमातङ्गः }	மான்களையும், யானை	महासानुः }	விடப்பட்ட பெரிய
	களையும் உடையதா	संनिलीन-}	தாழ்வரைகளைபுடை
	யும்.	महोरगः }	யதாகவும்,
प्रकम्पित-}	அதிர்ந்த மரங்களை	चलमृङ्ग-}	ஒடி ஒலிந்துகொண்ட
महाद्रुमः }	புடையதாயும்,	शिलोद्धातः }	பெரும்பாம்புகளை
पानसंसर्गकर्कशैः	{ கள்ளிலும் ஸம்ஸர்க் கத்திலும் அதிகம் 'யித்த	अभूत्	புடையதாகவும், அரைத்து விழுந்த சி காக்கையாய் கந்தர் வரர்களையும் உடைய தாகவும் ஆகியது.

निःश्वसद्भिस्तदातैस्तु भुजङ्गैरर्धनिःसृतैः । सपताक इवाभाति स तदा धरणीधरः ॥ ५१ ॥

तदातैः	அதனால் உடல்நெறிந்த	सः	அந்த
निःश्वसद्भिः तु	நெட்டுயிர்ந்துக் கொண்டே	धरणीधरः	மலை
अर्धनिःसृतैः	பாதி வெளிப்புறப் பட்ட	सपताकः	கொழுிகள் கட்டப் பட்டது
भुजङ्गैः	பாம்புகளினால்	इव	போல்
		तदा	அப்பொழுது
		आभाति	விளங்கிற்று.

ऋषिभिस्त्राससंभ्रान्तैस्त्यज्यमानः शिलोच्चयः । सीदन्महति कान्तारे सार्थहीन इवाध्वगः॥

त्राससंभ्रान्तैः	அஞ்சி மனங்கலங்கின	सार्थहीनः	வணிகசாத்துக்களைப் பிரிந்த
ऋषिभिः	முனிவர்களால்	अध्वगः	வழிச்செல்பவன்
त्यज्यमानः	விட்டு நீக்கப்பட்ட	इव	போல்
शिलोच्चयः	கல்மலை	सीदन्	இருந்தது.
महति कान्तारे	பெரும்காட்டில்		

स वेगवान्वेगसमाहितात्मा हरिप्रवीरः पवनात्मजः कपिः ।

मनः समाधाय महानुभावो जगाम लङ्कां मनसा हनुमान् ॥ ५२ ॥

पवनात्मजः	வாயுவின் குமாரனான	मनः	மனதை
हरिप्रवीरः	வானரர்களுள் சிறந்த	समाधाय	ஸ்திரப்படுத்தி,
कपिः	வானரரான	वेगसमाहितात्मा	வேகஞ்செல்வதில் ஊக்கமுற்றவராய்
वेगवान्	வேகமுடையவரான	लङ्कां	லங்கையை
महानुभावः	மகானுபாவரான	मनसा	மனதினால்
सः	அந்த	जगाम	அடைந்தார்.
हनुमान्	ஹனுமார்		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

किष्किन्धाकाण्डे सप्तपष्ठितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 11790

किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकाः 2538

॥ इति किष्किन्धाकाण्ड समाप्तम् ॥

अस्यानन्तरं सुन्दरकाण्डं भविष्यति । तस्यायमाद्यः श्लोकः ।

ततो रावणनीतायाः सीतायाः शत्रुकर्शनः ।

इयेष पदमन्वेष्टुं चारणाचरिते पथि ॥

॥ शुभं भूयात् ॥

